

Giới thiệu Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ

Truyện Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ của tác giả Bảo Bảo Tuyền Nhi là truyện ngôn tình thể loại thanh mai trúc mã, có kết cục hạnh phúc và ấm áp.

Lam Kỳ luôn tự tin rằng mình là cô gái xinh đẹp hơn người, tài trí hơn người. Đột nhiên cô lại có suy nghĩ rằng sự tự tin ấy khiến cho cuộc sống của cô chẳng có chút thú vị gì cả.

Từ Vũ là anh chàng có những suy nghĩ đen tối lại gặp cô gái ngây ngô này.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Anh là Thiệu ngọc? (1)

Thành phố C là nơi có thắng cảnh du lịch nổi tiếng cả nước, Lâm Hải được xây dựng, phong cảnh xinh đẹp, bốn mùa giống như mùa xuân, hàng năm đều hấp dẫn vô số du khách tới nơi này nghỉ phép vui chơi.

Khu Kim Nguyên là một khu nhà cũ ở ngoại ô thành phố C, căn nhà lớn tường trắng ngói đỏ từ năm 80 90 của thế kỷ trước nằm giữa đám cây cối um tùm, sâu thẳm, yên tĩnh.

Ở nơi này phần lớn đều là hàng xóm ở chung vài thập niên, bình thường chung sống với nhau rất vui vẻ hòa thuận, người già là chiếm đa số, còn người trẻ tuổi đều lựa chọn ở tại nơi thành phố sầm uất náo nhiệt, cho nên vào ban đêm có rất ít người đi lại.

Mặc dù là vùng giải phóng cũ nhưng trị an nơi này từ trước đến giờ rất tốt, thế nên tính cảnh giác cũng tương đối thấp.

Đây chính là lý do Lam Kỳ có thể dễ dàng bay qua tường thấp tiến vào trong sân nhỏ nhà họ Thiệu.

Ánh trăng nhàn nhạt, một bóng dáng gầy nhỏ che giấu bên bồn cây vạn tuế to lớn, len lén nhìn xem tình huống bên trong, xác định sân sau không có người, Lam Kỳ cúi lưng xuống thận trọng lên ra căn nhà nhỏ phía sau, hàm răng trắng như tuyết của Lam Kỳ cắn nhẹ môi dưới hồng phấn, dưới miệng có một nốt ruồi nhỏ màu đen nhìn dị thường chói mắt, nguyên nhân có thể là bởi vì làm chuyện xấu nên về mặt khuôn trang mang theo nét rồi rầm đáng yêu, đi tới nơi nào đó đôi mày thanh tú khẽ cau lại, đôi mắt to như thủy tinh trong suốt híp lại, lông mi dài như cánh ve cong lên giống hình cây quạt, bộ dáng đơn thuần đẹp để được cô thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

"Thiệt là" Gương mặt Lam Kỳ ảo não.

Khi còn bé, cô chính là khách quen trong cái nhà này, trên lầu, dưới lầu, sân trước, sân sau, từng cành cây ngọn cỏ, một mái ngói một cục gạch, nơi nào không bị cô giày xéo qua, không ngờ mười năm sau, vậy mà cô lại dùng cách như thế này đi vào căn nhà này, thật sự là mất mặt mà.

Trong thế giới của Lam Kỳ, cho đến bây giờ cái từ "mất mặt" này đều dùng cho người khác, muốn mất mặt cũng là cô làm người khác mất mặt, hiện tại chính mình lại ở trong này làm chuyện trộm cắp, còn không phải là vì người chị kiều ngạo của mình, bằng không cô tội gì phải bỏ xuống mặt mũi của bản thân đây, nếu để cho người khác phát hiện, trước không nói quan hệ hiện tại của hai nhà, cô cũng không cần gặp người khác rồi, có xấu hổ hay không chứ.

Đạp lên cái vòi nước nhỏ ra, cô ra sức bò lên trên, mục tiêu chính là cửa sổ bên tay phải lầu hai.

Qua vài phút đồng hồ, rốt cục một cánh tay trắng nõn cũng đặt lên bệ cửa sổ, mở ra cửa sổ một căn phòng ở lầu hai, căn phòng cũ mấy chục năm rồi, cửa sổ không phải là loại cửa sổ sắt đất, có thể đẩy ra then cài cửa sổ bằng gỗ, Lam Kỳ bắt được cọc gỗ gắn liền với cửa sổ, mùi hương thoang thoảng của cây cảnh xen lẫn gió đêm trong vườn hoa thổi vào, Lam Kỳ ổn định cơ thể liền mở cửa sổ vào phòng, căn phòng này nằm vào vị trí tay phải trên lầu hai, phòng cũng không lớn lắm, bày trí cũng rất đơn giản, cũng giống như phòng ở cũ, chỉ đặt một cái giường lớn phù hợp thời đại này, một cái bàn học, sau đó là hai cái tủ sách lớn được mở rộng từ sân nhà dựng đến mái nhà, trên giá sách đặt chỉ chút những quyển sách, lúc này gần cửa sổ bên cạnh một cái kệ sách cao ngất, một thân hình đang đứng thẳng, ngón tay thon dài đột nhiên dừng lại động tác lật sách.

Bên dưới cửa sổ Lam Kỳ mặt mũi thờ hồng học, không được, chẳng lẽ là lâu quá không làm loại động tác này, không có sức lực, leo không lên, quá nhiên người trưởng thành sự linh hoạt không cách nào so sánh với lúc nhỏ.

"A" Lam Kỳ thét chói tai, sức chịu đựng lòng bàn chân tự nhiên đứng không vững, trọng tâm cả người không ổn định, thân hình ngã về phía sau.

Ngay lúc cô sợ hãi, thán thán số phận mình đen đủi thì đột nhiên cảm thấy cổ tay bị một bàn tay to mạnh mẽ bắt lấy, sau đó bị một lực mạnh lôi kéo, thoáng cái người đã vào phòng.

Vào phòng Lam Kỳ mềm yếu dựa vào bên cửa sổ vỗ ngực nói, "Hừ chết người," thò ra bằng miệng, chân mềm nhũn, nếu lúc này té xuống, không chết cũng phải nằm trên giường mấy tháng.

Dần dần cô chậm lại động tác vỗ ngực, một đôi mắt to xinh đẹp giao hoạt liếc về phía bóng dáng cách đó không xa, đối với việc trong phòng có người, cô không hề cảm thấy kỳ quái bởi vì cô đến là để tìm anh.

Ở một cửa sổ cách đó không xa Thiệu Từ Vũ đang đứng thẳng, một thân quân trang xanh biếc làm tôn lên cả người anh, giống như cây ngọc đón gió, anh tuấn oai hùng, giờ phút này một đôi mắt xé, hẹp dài đang nhìn thẳng vào Lam Kỳ, giữa ánh mắt trầm tĩnh lộ ra tia sắc nhọn.

"Huyết~" Lam Kỳ huyết sáo một tiếng, một người đàn ông tuấn tú, thật là một anh lính đẹp trai nha, người đàn ông trước mắt này hoàn toàn phá vỡ ấn tượng về quân nhân của cô, trong ấn tượng quân nhân đều là bộ dáng oai hùng, mạnh mẽ, là người đàn ông ý chí kiên cường và giàu lòng hy sinh, đây là loại đẹp đúng đắn, không ngờ giữa những quân nhân mang khí khái anh dũng này lại xuất hiện một loại lịch sự, có học thức.

Nhìn ra, thân hình của anh thuộc loại gầy gò, đáng người tiêu chuẩn tuyệt đối, thân thể rất cao, trên vai là quân hàm hai gạch ba sao, chắc là một sĩ quan, Lam Kỳ đối với quân hàm cấp bậc không mấy hiểu, nhìn không ra cấp bậc của anh.

Ánh mắt cô cuối cùng cũng dừng lại nơi cặp mắt hẹp dài sâu như đầm nước đang nhếch lên của anh, đôi mắt kia đặc biệt xinh đẹp hút hồn người, mới nhìn có vẻ điềm nhiên, nhìn lâu sẽ cảm giác có một loại vinh nhục* không chút sợ hãi, đột nhiên hai mắt của Lam Kỳ tròn to, lại tròn to thêm nữa, vốn là hai mắt cô đã to gương mặt lại gầy nay tỉ lệ lại tiếp tục phóng đại, nét mặt lộ vẻ kinh ngạc, ánh mắt này hết sức quen thuộc.

*Vinh quang – nhục nhã

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Anh là Thiệu ngọc? (2)

"Anh là Thiệu ngọc?"

Không thể nào, Lam Kỳ nghĩ muốn thét chói tai, làm sao có thể, bé trai bị cô khi dễ đến thảm lúc nhỏ, hiện tại khi trưởng thành làm sao có thể là người đàn ông xuất sắc như vậy, ảo giác, nhất định là ảo giác.

Trước đó nghe được bạn học chung từ nhỏ đến lớn nói, sau khi Thiệu Từ Vũ tốt nghiệp trung học liền thi đậu vào trường quân đội, cô còn không nghĩ mà cười nhạo, chỉ là một con mọt sách còn muốn đi làm lính, khẳng định không đến nửa năm sẽ phải đóng gói trở về, sự việc chứng minh đến nửa năm sau cũng không nghe thấy tin tức anh xuất ngũ, ngay cả như vậy, cô cũng cho rằng cả đời anh cũng không có mùi vị đàn ông.

Bây giờ nên làm gì, vốn là nghĩ là sẽ uy hiếp cộng thêm đe dọa, ý vào uy quyền khi còn bé của cô, Triệu Từ Vũ hẳn là vẫn còn sợ cô, xong rồi, kế hoạch có chuyện ngoài ý muốn phát sinh...

Bên cửa sổ, đôi mắt hẹp dài của Triệu Từ Vũ hơi híp lại, trước mặt là khuôn mặt kinh ngạc của người phụ nữ mặc bộ áo sơ mi ngắn tay, vòng eo thon gọn, bên dưới mặc một cái váy màu đỏ sậm kẻ ô vuông đen ngắn đến đầu gối, chân mang giày thể thao màu trắng, trên vai là mái tóc quần dài màu đen được buộc lên cao, trang phục đơn giản lại lộ ra nét quyến rũ, cặp mắt to mềm mại đáng yêu giờ phút này đã thu lại về giắt mình đang lộ ra một phần cần thận cùng giao hoạt, nhiều năm không gặp, mặc dù chiều cao, vóc người, trước sau lỗi lổm, nhưng cảm giác kia thật đúng là một chút cũng không thay đổi.

"Thiệu ngọc" Lam Kỳ yếu ớt gọi một tiếng, sau đó cười mờ ám, ảo giác, cảm giác trong nháy mắt vừa rồi tuyệt đối là ảo giác, xem hiện tại bộ dáng gọi vài tiếng mà vẫn không trả lời, đúng là vẫn bộ dáng ngây ngốc khi còn bé không sai.

"Thiệu ngọc, cậu nhớ rõ tôi đi, Lam Kỳ, tôi là Lam Kỳ nè."

"Hi hi, khi còn bé quan hệ của chúng ta rất tốt."

"Chúng ta thường xuyên giúp đỡ lẫn nhau, có cái gì ăn ngon, chơi vui chúng ta đều chia sẻ cùng nhau tuy hai mà một . . ."

Lam Kỳ càng nói càng chột dạ, đương nhiên nếu giống như lời cô nói khi dễ cùng bị khi dễ cũng coi như là một loại quan hệ thì quan hệ của hai người không sai, nếu giống như lời cô giành giật cũng coi là một loại chia sẻ thì quan hệ của hai người xác thực là không tệ.

Nói xong Lam Kỳ đi vài bước đến bên cạnh Thiệu Từ Vũ, hơi hơi đi cà nhắc vỗ vỗ bờ vai của anh, đây là vì về sau cô còn chuyện nhờ vả, khi còn bé có hết sức, hiện tại càng thêm có hết sức.

Cô liền cảm thấy buồn bực, mọi người đều nói con gái mười tám nhiều thay đổi, không ai nói con trai mười tám nhiều thay đổi, khi còn bé cái kia một bộ dáng ngu ngốc gầy teo, tại sao khi trưởng thành lại trở nên hại nước hại dân thế này đây?

"Hi hi, cậu thấy đúng không?"

Một lý do thật giả tạo.

Thiệu Từ Vũ cúi đầu, môi mím lại thành đường cong, đôi mắt hẹp dài mang theo một chút ý cười.

"Ừ"

Giọng mũi trầm thấp, rất dứt khoát.

Hai mắt Lam Kỳ mang ý cười nhẹ nhàng, nườn phần tương tự hồ ly.

"Thiệu ngọc, cậu thực sự nhớ rõ tôi sao?"

Cô nói mà, khi còn bé cô đối xử đặc biệt với anh như vậy, người bình thường căn bản là sẽ không quên.

"Ừ"

Giọng nói Thiệu Từ Vũ gia tăng thêm một chút, ý cười nơi khóe miệng càng sâu, làm sao anh lại không nhớ rõ cái tiểu nha đầu thích chinh người khác này.

"Uống nước đi."

Anh đi đến bên cạnh bàn học, ngón tay sạch sẽ cầm lấy một ly nước thủy tinh đưa cho cô, mới vừa rồi nhất định là cô bị dọa sợ không nhẹ.

". . . Cảm ơn."

Lam Kỳ có chút không biết cảm giác gì nhận lấy ly nước, thăm than, vẫn là không giống trước kia, trước kia lúc cô leo trộm vào cửa sổ, anh luôn tìm cách đuổi cô ra ngoài, không khác gì phòng sói là mấy, nhưng mà hiện tại như vậy....

Khách sáo, quả nhiên là người trưởng thành, hiểu lễ phép, lại hiếu khách, làm cho cô có điểm không quen, cô đã chuẩn bị xong để lộ ra móng vuốt sói.

Lam Kỳ vừa uống nước, đôi mắt to mềm mại đáng yêu vừa chuyển, ánh mắt của cô dừng lại nơi ba cái hộp trên giá sách, cái hộp đang mở, ba cái huy chương sáng lấp lánh thật là dễ gây chú ý.

Ánh mắt lại giả bộ như vô tình rơi vào trên người Thiệu Từ Vũ.

Hắn là anh cũng vì chuyện kia mà trở về, không biết mấy năm nay anh có sống được trong đám bộ đội hỗn tạp đó hay không, có quan hệ tốt với mọi người hay không.

"Cốc cốc" Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa.

"Từ Vũ"

Nghe giọng nói là của mẹ Thiệu Từ Vũ, lập tức trong đầu Lam Kỳ hiện ra một gương mặt xinh đẹp, cá tính của một người phụ nữ hết sức lợi hại, khi còn bé bởi vì cô luôn khi dễ Thiệu ngọc nên bị bà mắng không ít.

"Xong rồi."

Lam Kỳ cầm cái ly ở trong phòng gấp đến độ xoay vòng vòng, phòng này cũng quá đơn giản, giường, bàn học, tủ sách, không có chỗ nào có thể ẩn nấp.

"Làm thế nào đây?" Về mặt cô đau khổ nhờ giúp đỡ, mặc dù cô tự nhận là mình gan lớn, nhưng tốt xấu gì đây cũng là việc trộm cắp, nếu làm ầm ĩ cũng không thể nói năng hùng hồn.

Thiệu Từ Vũ nhìn về phía cửa phòng.

"Thế nào mẹ? Con đang thay quần áo."

Âm thanh dịu dàng làm cho người ta có một loại cảm giác như tắm gió xuân, Lam Kỳ ổn định lại vị trí, anh chịu giúp cô hẳn là không có chuyện gì.

"À, mới vừa rồi mẹ giống như nghe được tiếng thét chói tai nên có chút lo lắng."

"Con không có nghe thấy, có thể là mẹ nghe lầm."

Ngoài cửa Liễu Phương sò sò lỗ tai, có khả năng là vậy.

"Con trai, con cũng đừng trách mẹ kinh ngạc, trước kia đều là bị cô bé ác ma nhà họ Lam làm cho sợ hãi, chị của mình không có bản lĩnh, học hành không sánh bằng con, thế nhưng bắt chước mấy đứa con trai leo cửa sổ rồi xé tập sách của con, con bé lừa gạt không có giáo dục."

"Ha ha."

Trong phòng truyền ra cười khẽ.

Lam Kỳ cắn răng nghiêng lợi, cái gì mà leo cửa sổ không có giáo dục, là con trai của cô không có bản lĩnh đánh không lại con, bị khi dễ là đáng.

"Xem nó mẹ kiếp, hiện tại con của mẹ đã trở nên mạnh mẽ, cô bé kia nơi nào là đối thủ của con, đáng tiếc quân đội có kỷ luật của quân đội, nếu không mẹ để cho con đi đánh ngược lại, giáo huấn thật tốt cái con bé kia." Liễu Phương vừa rồi còn khần trương, giờ lại buồn cười mở miệng.

"Cô" thật khinh người quá đáng, là bậc trưởng bối người ta, bụng lại nhỏ như ruột gà, Lam Kỳ mới vừa mở miệng, miệng liền bị người ta che lại.

"Uhm um"

"Cô muốn cho mẹ tôi mang cô đến cục cảnh sát à." Bên tai truyền đến giọng nói dễ nghe, theo âm thanh, mùi trầm hương truyền vào trong mũi.

Lam Kỳ ngưng giấy giữa, nhìn khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc..... hơi thở nam tính mãnh liệt xâm nhập.

"Tư Vũ con ở đây đang nói chuyện với ai?"

Ngoài cửa lỗ tai của Liễu Phương dán vào cánh cửa, vừa rồi rõ ràng là bà nghe được anh đang nói chuyện.

"Không có, con đang nghe điện thoại."

"À, vậy con mau mau xuống lầu, chú con bọn họ tới rồi, muốn nhìn con một chút, sau đó bàn bạc một chút chuyện của anh con."

Nói xong tiếng bước chân dần dần đi xa, Thiệu Tư Vũ cũng buông tay.

Độ ẩm cực nóng ngoài miệng biến mất, Lam Kỳ liếc mắt về những phương hướng khác, làm như không có việc gì tiếp tục uống nước, nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện vị trí bên tai cô không hề bình thường mà đỏ ửng. . . Quả thực mới vừa rồi cô quá vọng động rồi.

"Cô ở trong này không được bỏ đi chờ tôi trở lại, yên tâm, phòng của tôi không có người tùy tiện vào, cũng đừng nghĩ rời đi từ cửa sổ, hẳn là mẹ tôi đã đem con Kính thả ra sân sau."

Thiệu Tư Vũ nhìn chằm chằm đôi tai đỏ ửng không dễ thấy của cô rồi cười khẽ, cầm lên nón lính, thân hình mạnh mẽ kiên cường đi về phía cửa, ra khỏi phòng vài bước đột nhiên quay đầu lại.

"Quên nói cho cô biết, con Kính là mẹ tôi vì phòng bị cô nên cố ý mua chó ngao Tây Tạng, mỗi ngày có thể ăn hết hơn 5 kg thịt tươi." Giọng nói dịu dàng không nhanh không chậm theo đôi môi xinh đẹp của anh nhả ra.

"Àm" Lam Kỳ vừa nghe liền hồ đồ, mới vừa rồi không có gặp phải con chó kia là coi như cô may mắn, nhưng cũng coi như là xui xẻo, hiện tại thì tốt rồi muốn chạy cũng không thể, trước kia nghe nói nhà họ Thiệu mua một con chó ngao Tây Tạng quý báu, còn tưởng rằng nuôi làm thú cưng để chơi, không nghĩ tới là vì để đối phó với cô, trời ạ, thật là không có tính người, mười năm trước cô vẫn còn là con nít có được hay không.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bẫy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Ai là người gây họa?

Thiệu Tư Vũ xuống dưới lầu một, trong phòng khách người lớn đang ngồi ở trên ghế sa lon tán gẫu, chú Thiệu Phong dẫn theo em họ Thiệu Từ Tuấn cùng em họ Thiệu Na đều đã tới.

"Đến bên này cùng bà nội." Vừa thấy anh xuống, người có quyền uy nhất nhà họ Thiệu, Lý Mẫn lên tiếng, trên người mặc quần áo tơ lụa đơn giản thoải mái, sắc mặt hồng hào, đầu đầy tóc bạc, vẻ mặt tươi cười ôn hòa, thật đúng là nhìn không ra bà đã trên tám mươi tuổi rồi.

"Vâng, bà nội."

Thiệu Từ Tuấn nhường chỗ, Thiệu Tư Vũ ngồi vào bên cạnh Lý Mẫn.

"Ừ, có triển vọng, thật không hổ là cháu trai của nhà họ Thiệu chúng ta." Lý Mẫn cười đến không thể khép miệng, mặc dù bà già qua đời sớm, nhưng hai đứa con trai đều có sự nghiệp thành công, con dâu cũng hiền thuận, mấy đứa cháu đứa nào cũng hợp lòng người, bà đúng là người được hưởng phúc.

"Thằng nhóc này, mấy năm không gặp bà thật sự không nhận ra con." Trên ghế sa lon đối diện Thiệu Phong bộ dáng giật mình, trên gương mặt mập mạp tràn đầy ý cười.

"Con cũng là nhận không ra nói chi là bà, lúc vừa trở về còn tưởng là đi nhầm nhà."

Liễu Phương theo người làm bung trái cây từ phòng bếp đi ra, mặc dù trong lòng có chuyện, nhưng hôm nay là ngày cả nhà sum họp, thế nào cũng phải cười mà trả lời.

Lời vừa nói ra liền chọc cho mọi người trong phòng nở nụ cười.

"Đúng là một chút cũng không tốt, không biết trở về nhìn bà nội." Cười xong, Lý Mẫn lại làm bộ như không vui.

"Công việc bận quá."

"Bận thì cũng nên rút thời gian trở về nhìn xem." Lý Mẫn bày lên sắc mặt.

"Bà nội yên tâm, về sau con sẽ thường đến nhìn xem người, con đã xin điều đến thành phố C, hết nghỉ đông sẽ về đơn vị báo cáo."

"Thật sự sao anh hai, thật tốt quá, về sau sẽ không sợ người khác khi dễ em rồi, có chuyện gì anh ra mặt giúp em." Triệu Na vẫn đang xem phim truyền hình đột nhiên ôm cánh tay của anh hưng phấn kêu to.

Thiệu Từ Vũ khẽ cười nhìn cô.

"Đại tiểu thư tập đoàn nhà họ Thiệu còn cần anh làm chỗ dựa sao?"

Triệu Na nhìn anh, đôi mắt tròn to, miệng há lớn, hoàn toàn bỏ qua lời trêu đùa của Thiệu Từ Vũ.

"Oa, anh hai, vài năm ở bộ đội anh đã làm cái gì, lực sát thương quá lớn, ngay cả em đối với trai đẹp hoàn toàn miễn dịch, con gái đẹp nhìn anh đều cảm thấy nhịp tim đập mất tự nhiên, nói, lần này nghĩ phép là có âm mưu gì, nghĩ gây tai họa cho cô gái có phúc nào vậy?, thằng thần được khoan dung kháng cự bị nghiêm trị."

Thiệu Từ Vũ từ cười nhạt dần dần sâu, lần này trở về anh thật là nghĩ gây tai họa cho cái vật nhỏ làm cho anh ngày nhớ đêm mong.

"Đúng rồi Từ Vũ, bà nội muốn hỏi con, con có bạn gái chưa?" Lúc này Lý Mẫn nhớ tới một chuyện quan trọng.

"Còn chưa có."

"Như vậy sao được, đều đã lớn hết rồi." Lý Mẫn nóng nảy, mấy đứa cháu trai cháu gái đứa nào cũng làm cho bà hài lòng, nếu nói đến chuyện không hài lòng thì chính là một đám không đứa nào chịu kết hôn, anh cả Thiệu Từ Mặc này, đúng là một nhân tài, năng lực càng không phải nói, mới vừa tốt nghiệp liền thành lập công ty riêng của chính mình, nhân duyên với phụ nữ cũng rất tốt, bạn gái hết đời một người lại một người, nhưng chỉ là không chịu kết hôn, người nào khuyên cũng vô dụng. Anh hai Thiệu Từ Vũ thì đi thi trường quân đội, mấy năm cũng không thấy mặt, lần này trở về vẫn còn là người độc thân. Anh ba Thiệu Từ Tuấn liền nói một câu, anh cả cùng anh hai đều không gấp anh gấp cái gì chứ, cả đám đều làm cho người ta không bớt lo được.

"Mẹ người đừng nóng vội, con vừa lúc biết vài cô gái không tồi có thể giới thiệu cho Từ Vũ." Lúc này Bạch Đình vẫn ngồi yên lặng này giờ mở miệng, hai năm qua trong phòng làm việc của bọn họ vừa lúc có người mới, đều là mấy cô gái rất tốt, gia thế cũng không tồi.

"Thật sự?" Liễu Phương hứng thú, bà và Bạch Đình mặc dù là chị em dâu, nhưng quan hệ không tệ, công việc của Bạch Đình là làm cho đơn vị cơ quan nhà nước, người quen biết cũng khẳng định không kém.

"Ta khi nào lừa chị dâu chưa." Bạch Đình trêu ghẹo.

"Vậy chuyện này đã có thể giao cho người, năm nay ta muốn thấy cháu dâu, Từ Vũ phòng cưới ta đều chuẩn bị xong, ngôi biệt thự Bích Thủy Lam Thiên kia liền cho con."

"Bà nội, người không công bằng, chỗ đó con thích,"

Thiệu Na mặc kệ, bĩu môi làm nũng.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bầy Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Mùi vị không tệ

"Chớ mất hứng, Từ Vũ không thể so với mấy đứa cả ngày thăm nghĩ kiếm tiền, Từ Mặc và Từ Tuấn đều có vài cái biệt thự bên ngoài, còn cái con nhóc con cũng có hai cái đi, đừng nhỏ mọn như vậy."

Lý Mẫn không bị lay chuyển chút nào vì Thiệu Na làm nũng, đại tiểu thư nhà họ Thiệu mà lại để ý đến căn biệt thự nhỏ này? Chẳng qua là muốn chọc cho lão nhân gia bà vui vẻ mà thôi, bắt quá bà nói như vậy cũng là thể hiện bất công, cạy già lên mặt.

"Mẹ, Tiểu Na trêu chọc mẹ thôi, căn biệt thự kia mẹ thích cho ai thì cho người đó, chúng con không có ý kiến."

Bạch Đình cười mở miệng, căn hộ năm đó là do bà đầu tư sản nghiệp, theo kinh tế phát triển, đã muốn tăng giá trị lên mấy chục lần, hẳn là giá thị trường xấp xỉ một trăm triệu, bắt quá cho Từ Vũ bà thật sự không có ý kiến gì.

"Bà nội không cần, tiền lấy vợ con còn có."

Thuộc tử Từ Vũ cự tuyệt, phòng ốc này nọ chính anh sẽ chuẩn bị, anh nghĩ muốn cho người nào đó một ngôi nhà hoàn toàn thuộc về anh.

"Như thế nào không thích bà nội đưa đồ?"

"Bà nội ngài cũng quá lo lắng rồi, chuyện phòng cưới dì bọn họ đã chuẩn bị sớm vài năm trước, vài căn biệt thự ở khu vực thành phố C, sợ rằng để anh hai kết hôn vài lần đều được." Thiệu Từ Tuấn luôn là đáng về cả lo phát phơ lên tiếng chấm dứt vấn đề kết hôn xa vời này, cậu không muốn, khẳng định là anh hai có cùng một ý tưởng, cậu nên giúp anh, bị bức hôn cũng không phải là chuyện dễ chịu gì."

Lý Mẫn vừa nghe liền chau mày.

"Nói gì vậy?"

"Anh của con chính là miệng chó không mọc ra ngà voi." Thiệu Na nghiêm trọng khinh bỉ cái loại đàn ông đứng núi này trông núi nọ, có một người anh như vậy cô muốn hết chỗ nói rồi, thế nhưng còn muốn kéo theo anh hai.

"Con nhóc chết tiệt kia, còn nói anh liền đánh em." Thiệu Từ Tuấn nhếch miệng lên uy hiếp.

"Anh dám, có bản lĩnh thì anh đừng ngừng, không biết anh hai là quân hôn à, ngu ngốc."

"Con nhóc chết tiệt kia." Thiệu Từ Tuấn thật đúng là đứng dậy

"Bà nội . . ."

. . . . Không khí trong phòng lập tức bị Thiệu Từ Tuấn cùng Thiệu Na là cho sôi nổi hẳn lên, cười đùa thành một bức tranh.

Thiệu Từ Vũ lẳng lặng rời khỏi phòng khách, đi về phía thư phòng lầu một, về thoải mái trên mặt rút đi, đổi lại thành vẻ cương nghị nên có của một quân nhân.

"Cha"

Đẩy cửa phòng ra liền nhìn đến bóng lưng đứng bên cửa sổ, bước nhanh đến anh đứng sững vai một bên.

Thiệu Từ Vũ thu hồi ánh mắt ngoài cửa sổ, nhìn thấy con trai đứng bên cạnh sắc mặt có chút hoàn hảo, bởi vì hàng năm kinh doanh ông đã luyện được bản lĩnh không lộ ra vui giận, chỉ là chuyện lần này để cho ông quá mức lo lắng, mới đi tới đây nhìn bóng đêm.

"Chuyện của anh cả đã có tin tức." Thiệu Từ Vũ đem tin tức vừa mới thu được nói cho cha mình, ngày đó anh cả gặp chuyện không may anh đã chạy đến chỗ anh cả gặp chuyện, dừng lại ở đó một ngày bởi vì không đi không được anh lại chạy về quân đội, nhưng mà anh đã để lại người tiếp tục tìm kiếm, hôm nay đã truyền đến tin tức mới.

Ánh mắt Thiệu Từ Vũ sáng rực lên một chút.

"Như thế nào? Người không có việc gì chứ?" chuyện xảy ra đã qua năm ngày, làm một người cha trong lòng ông lo lắng là điều có thể nghĩ.

"Nơi đó có người nhìn thấy trời mưa to sau đó có thuyền đánh cá cứu hai người, con nghĩ là anh cả bọn họ."

"Vậy làm sao vài ngày cũng không cùng người nhà liên lạc?" Thiệu Từ Vũ vẫn là lo lắng.

Thiệu Từ Vũ cho cha mình một vẻ mặt an tâm.

"Có thể là bị thương, yên tâm con đã cho người đi thăm dò chiếc thuyền kia, rất nhanh sẽ có tin tức."

"Chuyện này bà nội con còn chưa biết, nếu hỏi đến chuyện anh cả con thì trước cứ giấu giếm bà."

"Ừ"

Thiệu Vĩ Tông vỗ vai con trai, vui mừng.....

"Đã ở đây vài ngày rồi, ngày mai về nhà kêu mẹ con bồi bổ nhiều chút cho con." Đứa nhỏ này đã ở đây mấy ngày, cả nhà mình cũng không trở về.

"Được, ngày mai sẽ trở về."

"Tử Vũ, cùng ba con nói cái gì đó, mau xuống đây ăn trái cây." Trong phòng khách, giọng nói của Liễu Phuong truyền đến.

Hai người đi ra thư phòng đi về phía phòng khác, trên bàn trà lại có một đĩa dưa và trái cây tươi ngon, đều là hoa quả nhập khẩu về.

Thiệu Tử Vũ lấy một miếng dưa hấu trên đĩa rồi đi lên lầu.

"Bà nội, con đi nghỉ ngơi trước."

"Ừ, đi đi." Lý Mẫn cũng thông cảm đứa cháu này, ở lâu trong quân đội cũng nên thả lỏng một chút.

Thiệu Tử Vũ vừa đi tới đầu cầu thang liềng nghe thấy phía sau truyền đến tiếng cười nói.

"Tử Vũ, mẹ nhớ rõ con hình như không thích ăn đồ ngọt, khi còn bé ngay cả sữa tươi cũng không uống, một bộ dáng gầy gò, bị một cô nhóc khi dễ..... Mẹ con còn nhớ rõ cái cô bé ấy không. . ." Bạch Đình mở miệng, khi đó còn chưa có ở riêng, người một nhà ở cùng một chỗ, lúc đó việc này bà còn nhớ rất rõ.

"Ha ha, thế nào không nhớ rõ thật là một cô nhóc lợi hại. . . Da trắng, mắt to, đặc biệt dễ nhìn....Khi đó suốt ngày giống như kẹo bạch nha bám dính Tử Vũ."

"Đối với việc khi đó con thật hoài nghi, cô ta là em gái anh hai." Thiệu Na cũng nói tiếp.

Sau lưng vang lên tiếng cười, Thiệu Tử Vũ cười ôn hòa.

"Thật ra thì dưa hấu hương vị cũng không tồi."

Trong phòng Lam Kỳ mới đầu vẫn còn rất im lặng, cô không xác định Thiệu Tử Vũ có thể hay không bán đứng cô, dù sao khi còn bé anh bị cô khi dễ thật thâm, hiện tại anh thông minh hơn rồi, không biết anh có tìm cô báo thù hay không.

Đứng ở bên cửa sổ, xuyên thấu qua mở ra nhìn bãi cỏ dưới lầu, bên cạnh bồn hoa thật sự có một con chó ngao Tây Tạng màu đen ngồi canh, thân hình to lớn, bộ lông rậm, một đôi mắt đen lấp ló trong bộ lông thật dài, nhìn có chút thật thà, nhưng thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu chán nản như tuyết đối sẽ không làm cho người ta ngộ nhận đây là một con thú cưng.

Nhìn thấy tình cảnh này Lam Kỳ lập tức bỏ qua ý nghĩ leo cửa sổ chạy trốn, người cùng so sánh với chó, cô thà cùng người giao tiếp, sống ở chỗ này tệ nhất chính là bị đưa đến cục cảnh sát, cùng lắm thì kiện tự ý xông vào nhà riêng của dân, nhưng cùng với chó, cô không có một chút phản kháng.

Thừa dịp nhàm chán, cô bắt đầu đánh giá căn phòng.

"Không ngờ thói quen của tên gốc đó một chút cũng không thay đổi."

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bầy Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Nghe lời

Lam Kỳ biết mấy năm này tập đoàn nhà họ Thiệu phát triển rất tốt, trừ bỏ bà nội nhà họ Thiệu còn ở đây, những người còn lại đều chuyển đến khu vực thành thị, chỗ ở hiện tại của bọn họ cô cũng biết, nhưng không có đi qua, cho nên cô đến nơi này thử xem vận khí, không ngờ anh thực sự còn trở về ở chỗ này.

Căn phòng bày biện cũng như trước đây, bắt mắt nhất vẫn là giá sách này, thật là nặng nề.

Nhìn một chút đều là sách nói về khoa học kỹ thuật, vừa thấy cô liền nhíu mày.

Thiệu gốc từ nhỏ đã không giống với mấy đứa bé trong tiểu khu, không gây họa, không đánh lộn, không chơi đùa, thích một mình lẳng lặng đọc sách, hơn nữa còn là loại sách ngay cả người lớn cũng khó lý giải, tuyệt đối là một ngoại tộc trong đám con nít.

Theo tính toán thì cô và Thiệu Tử Vũ chênh lệch bảy tuổi, anh lên trung học còn cô vẫn ở tiểu học, theo lý thuyết, hai người vốn là không có gì xung đột.

Có trách thì trách cô còn có một người chị tính tình quật cường luôn yêu cầu hoàn mỹ, chị gái già là người xinh đẹp, thành tích học hành rất tốt, là tấm gương được cả tiểu khu công nhận, là đứa nhỏ đem lại thể diện cho người lớn.

Nhà họ Lam chỉ có hai chị em không có con trai, thời đại trước luôn bị người chê trách, cho nên chị hai đã nỗ lực làm được đến tốt nhất, khiến cho ba mẹ kiêu ngạo, nhưng là vô luận chị gái già của cô cố gắng thế nào, mọi hào quang đều bị Thiệu Tử Vũ chiếm lấy, chị gái già liều mạng đọc sách suốt đêm, nhưng hàng năm vẫn là xếp ở vị trí thứ hai.

"Đứa nhỏ Tử Vũ này thật nhu thuận, còn nhỏ mà lại yêu thích học hành, sau này lớn lên khẳng định có tiền đồ."

"Xem các con mấy đứa nhóc này, tương lai một đám đi nhặt đồ bỏ kiếm sống, làm cho Tử Vũ chột cười các con."

"Tử Vũ năm nay lại thi đầu toàn bộ cấp thứ nhất, thật là lợi hại."

Mỗi lần Lam Kỳ nghe được người lớn trong tiểu khu nói như vậy liền liếc mắt nhìn trừng, lâu dần những lời này liền chui vào trong đầu, bắt đầu là lưu ý nhỏ, cuối cùng biến thành ghi thù.

Khi còn bé Lam Kỳ rất đẹp, da trắng nõn như tuyết, mắt đen nhánh xinh đẹp, lông mi dày mỏng dài, như búp bê, rất được người yêu thích, hơn nữa gia cảnh nhà họ Lam không tệ, cô giống như là một công chúa, mỗi ngày một đồng lớn bát trai bé gái vây quanh cô, dần dà, cá tính liền có chút nghịch ngợm, điều ngoa.

Lúc trước quan hệ cùng Thiệu Tử Vũ là nước giếng không phạm nước sông, gặp mặt cũng không chào hỏi, nhưng là đột nhiên có một ngày, cô quyết định khi dễ anh, hơn nữa muốn liều mạng khi dễ anh, bởi vì anh thoát nhìn chính là người dễ khi dễ, còn có chính là giúp chị gái già nhà mình trút giận.

Cô xé sách của anh, lấy đi thứ đồ anh thích, cướp tiền tiêu vặt của anh, lừa người lớn nói anh khi dễ cô, còn uy hiếp anh mỗi ngày làm phương tiện giao thông miễn phí đưa cô đi học, lúc kỳ thi đến anh không thể đến trường, bài tập ác liệt nhiều không đếm xuể, anh cũng không biết phản kháng.

Mỗi lần cô ở trên lưng anh lao đảo cô nghĩ, quả nhiên là cổ con một sáchanh rõ ràng là lớn hơn cô, cao hơn cô, còn bị cô khi dễ, thật là vô dụng.....

Sự thật chứng minh người lớn là có dự kiến trước, anh quả thật có tiền đồ.

"Thiệt là, hiện tại dễ cho mình khi dễ ai đó!"

Lam Kỳ buồn bực, sau trung học cơ sở cô và anh đã không học chung trường, làm hại cô tìm không được cái cảm giác khi dễ người, sau lại, cô thi đậu vào trường trung học phổ thông nơi anh học, mà anh lại đã sơn đi trường quân đội, thật nhiều năm không thấy, hôm nay cô tới hơn phân nửa là vì chuyện của chị hai, cũng có một phần nguyên nhân là ngứa tay, hiện tại phát hiện không dễ đùa giỡn, Thiệu ngọc thật sự đã thay đổi rất nhiều.

Ánh mắt của cô rơi vào quyển album trên bàn học, tiện tay mở ra bên trong tất cả đều là những bóng dáng màu ôliu, có ảnh của Thiệu ngọc cũng có ảnh của anh và các chiến hữu.... Vô luận là đơn độc hay trong tập thể, bóng dáng của anh đều là hấp dẫn người nhất.... Cô thừa nhận trước kia ở trường học Thiệu ngọc rất được hoan nghênh, mặc dù có hơi gầy nhưng ngũ quan vô cùng thanh tú sạch sẽ, hơn nữa thành tích rất tốt, tính tình được, cũng có nữ sinh thầm thích, nhưng mà không thể đột biến gene thành như vậy a.

Cô tuyệt đối có lý do hoài nghi, những năm này anh không phải đi tham gia quân đội mà là đi Hàn Quốc phẫu thuật chỉnh hình, bằng không thật không có cách giải thích nào khác.

Trong hình Thiệu ngọc chỉ có ánh mắt là còn mạng máng giống với bộ dáng lúc thiếu niên, còn lại những thứ khác đều thay đổi, ngũ quan càng thêm khôi ngô lịch sự, một đôi mắt xé nhỏ dài quá thật rất mê người, vóc người cũng trở nên cao lớn rắn chắc, cảm giác thực.....nam tính, trong đầu Lam Kỳ chợt nghĩ đến hai từ này.

Thiệu Tử Vũ đứng ở cạnh cửa, vừa vào phòng liền nhìn thấy bộ dáng ngẩn người của cô khi nhìn ảnh chụp của anh, trong lòng đột nhiên tốt lên.

"Còn có thể đi"

Sau lưng đột nhiên có âm thanh phát ra dọa Lam Kỳ nhảy dựng lên, quay đầu lại chỉ thấy ánh mắt của Thiệu Tử Vũ cười như không cười, một thân quân trang cảm giác cao ngất đẹp trai không nói nên lời.

"Ừm, bình thường cùng trước kia không sai biệt lắm."

Giọng điệu Lam Kỳ đột nhiên có chút cà lăm, môi hồng nhuận khẽ liếm một chút, người này đi bộ không có tiếng động.

Ánh mắt Thiệu Tử Vũ từ quyển album đảo qua trên người Lam Kỳ, cất bước đi đến trước mặt cô.

"Ừ"

Anh đưa đồ trong tay lên, anh nhớ cô nhóc thích ăn nhất cái này.

"Dưa hấu" Lúc này đầu Lam Kỳ đang chết máy, khi còn bé cô cực kỳ thích ăn dưa hấu, vừa đến Hạ Thiên tiền tiêu vặt của anh hơn phân nửa đều bị cô

gành được mua dưa hấu, mỗi lần tan học, cô đều chơi xấu ở lì quán nhỏ ven đường không chịu đi, nhìn chăm chăm dưa hấu bị cắt thành từng miếng nhỏ bỏ vào bụng, cho đến khi ăn đủ, anh trả tiền, cô mới ngoan ngoãn để cho anh công về nhà.

Lam Kỳ mất tự nhiên nhận lấy dưa hấu, cắn một cái, kỳ quái hôm nay dưa hấu này mùi vị là lạ, Lam Kỳ ăn vào miệng không biết mùi vị.

"Tìm tôi có việc?" Thiệu Tử Vũ hỏi.

"Vì chuyện của chị hai già nhà tôi cùng anh cả của anh."

Lam Kỳ không biết anh là thật không biết hay là đang giả bộ hồ đồ.

"?"

Thiệu Tử Vũ híp mắt, anh nhớ rõ ràng cô là một cô nhóc không tim không phổi, khi còn bé cùng ai cũng có thể vô tư, cũng không thấy cô để ý quá người nào.

"Chị hai già nhà tôi không lo thì lo ai."

Lam Kỳ trừng mắt, khi còn bé cô không nghe lời chị gái già nói, cũng không có nghĩa là tình cảm giữa các cô không tốt.

"Chẳng lẽ anh không lo cho anh cả của anh?"

"Tôi tin tưởng anh cả sẽ không có việc gì."

"Nhưng mấy ngày rồi cũng không tìm thấy người." Có khi cô cũng không dám nghĩ.

"Không tìm được chính là tin tức tốt nhất."

"Tôi không tin, ai, tôi tính đi xem, anh đi hay không?"

Đây chính là trọng điểm Lam Kỳ muốn nói đến, chị gái già xảy ra chuyện cô không tự mình đi đến chỗ đó một chuyện là không yên lòng, nhưng mà một người đi lại có chút sợ, chỗ đó rất chệch, Thiệu Ngốc không phải là quân nhân sao, mang theo anh hẳn là có chỗ cần dùng.

"Cô muốn đi?" Ánh mắt Thiệu Tử Vũ hơi sâu một chút.

"Ừ"

Lam Kỳ kiên định gật đầu, chị gái già là người thân của cô, cô tin tưởng trên đời này không ai có thể so với cô ra sức tìm hơn.

"Đừng đi, đi cũng không giúp được việc gì."

"Thôi đi, làm sao anh biết tôi đi là vô dụng."

Lam Kỳ khó chịu đem dưa hấu ném vào trong thùng rác, cô quyết định chuyện gì liền sẽ thực hiện, cho dù anh không đi cùng với cô, cô cũng một người tự mình đi.

"Nghe lời."

"Anh quản tôi."

Lam Kỳ khó chịu đi đến bên cửa sổ, khi còn bé cô nhưng là nói một không hai, địa vị tuyệt đối ưu việt, anh cho tới bây giờ cũng không nói với cô chữ "không", cảm giác thực nhục, thực mất mặt.

Thiệu Tử Vũ ngăn ở trước mặt cô.

"Chớ ngoan không chắn đường."

Lam Kỳ ôm cánh tay trừng mắt nhìn anh, mấy năm nay tính tình của cô sửa lại không ít, rất ít ở trước mặt người khác nổi giận, nhưng bây giờ trong ngực có một con tức đi từ từ bành trướng, áp cũng không áp được.

Thấy cô giận đến gương mặt đỏ bừng, Thiệu Tử Vũ thu lại dịu dàng trên mặt, cô nhóc này tính tình thật khó chịu một chút cũng không thay đổi.

"Con sông Hồ Điệp kia, địa thế phức tạp, rừng núi rậm rạp, hơn nữa các loại hang động đá vôi lớn nhỏ có rất nhiều, ngay cả người địa phương đi cũng có thể bị lạc đường, một cô gái như cô đi quá nguy hiểm."

Nghe được lời anh nói phản ứng đầu tiên của Lam Kỳ chính là cãi lại, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, đem lời vừa tới miệng nuốt trở về, cô chưa bao giờ thấy qua bộ dáng Thiệu Ngốc nghiêm túc như vậy.

"Ngoan, nghe lời, chuyện này giao cho tôi." Thiệu Từ Vũ lại bỏ thêm một câu, chỗ đó địa thế phức tạp, anh không muốn cô có một chút nguy hiểm, tất cả vấn đề khó khăn anh đều đã giúp cô giải quyết . . .

Ầm . Âm thanh dịu dàng mang theo giọng điệu cung chiêu làm cho Lam Kỳ hồ đồ.

Đôi mắt đẹp dễ mê muội nhìn người đàn ông bên cửa sổ, một câu nói đơn giản từ miệng anh nói ra, nói không nên lời làm cho trong lòng cô ngửa ngáy.

"Ai muốn nghe lời anh nói."

Sau khi hoàn hồn, Lam Kỳ càng thêm khó chịu.

Lông mày Thiệu Từ Vũ nhíu lại một chút, vừa muốn nói gì ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Anh thay đổi.

"Chưa ngủ sao Từ Vũ? Mẹ tìm con có chút việc. Mở cửa ra."

"Mẹ anh."

Mất Lam Kỳ tròn to, khẽ cắn môi đỏ mọng, người phụ nữ kia mười năm trước còn có khuynh hướng thời kỳ mãn kinh, nếu đi vào thấy cô ở trong này, khẳng định sẽ dùng nước bọt dìm chết cô.

Ánh mắt ở trong phòng dạo qua một vòng, cô đi từ từ mấy bước tiến đến trên giường lớn, giữ mở chăn thuận thế chui vào, không được cô không thể đặt mình vào nguy hiểm, bị người mắng thật không đáng.

"Phát ngốc cái gì, tới đây."

Lam Kỳ hướng về phía bóng dáng còn đứng ở một bên phản ứng chậm chạp khẽ gọi, cười ngất, nhiều năm như vậy ở bộ đội là thế nào lẫn vào được, xem cái bộ dáng ngây ngốc kia.

Thiệu Từ Vũ giống như vừa mới hoàn hồn, đi đến bên giường cởi giày rồi nằm xuống bên cạnh Lam Kỳ.

"Dựa sát vào một chút, cùng nhất trí tư thế với tôi." Anh mở miệng.

Mùa hè chăn có vẻ mỏng Thiệu Từ Vũ vốn là nghiêng người nằm trên giường, Lam Kỳ đành phải theo tư thế của anh tựa vào trong ngực anh, chiều cao của Lam Kỳ là 65 centimet vui ở trong lòng ngực của anh, vừa vặn đến ngực, trong lỗ mũi tràn đầy mùi hương của anh.

Thiệu Từ Vũ thuận thế đem cô ôm sát một chút, một bàn tay nắm cả thắt lưng mảnh khảnh của cô.

Lam Kỳ rất không có thói quen thân mật kiểu này nghĩ muốn kéo xa khoảng cách của hai người trong lúc đó, chỉ cảm thấy đèn trong phòng đột nhiên tối sầm lại.

"Cửa không có khóa, mẹ vào đi."

Thiệu Từ Vũ vừa mới nói xong, cửa đã bị nhẹ nhàng đẩy ra, một cử động Lam Kỳ cũng không dám.

"Như thế nào tắt đèn?"

Liễu Phương chuẩn bị mờ đèn lên.

"Đừng mờ, trong khoảng thời gian này thời gian dùng máy tính dài hơn một chút, mắt muốn nghỉ ngơi một chút."

"Con, đứa nhỏ này."

Liễu phương bắt đắc dĩ ngồi ở bên giường, bà biết con trai đối với công việc rất ra sức.

"Tử Vũ con xem cô gái này như thế nào? Đây là Na Na bạn của mẹ, trên điện thoại di động của Na Na vừa lúc có ảnh chụp của cô bé này, con xem xem, nếu như cảm thấy không tệ, hôm nào hẹn thời gian gặp mặt."

Thiệu Tử Vũ nhận lấy điện thoại di động, trên điện thoại di động cô gái đứng ở trên bờ biển một thân màu vàng nhạt, váy dài, tóc dài giữa gió biển khẽ tung bay, trên mặt mỉm cười, dịu dàng, xinh đẹp....

Anh nhìn kỹ, ánh mắt của cô rất đẹp trong suốt, nhưng thiếu một tia giả hoạt, linh động, nét mặt của cô rất thực nữ, nhưng không đủ nghịch ngợm đáng yêu, dáng người rất cân xứng, nhưng không đủ trước sau lồi lõm. . . Theo anh soi mới ảnh chụp của cô gái dần dần biến ảo thành một khuôn mặt khác.

Nhìn khỏe miệng con trai dần dần hiện lên tươi cười cùng bộ dáng hơi hơi xuất thần, trong lòng Liễu Phương vui vẻ, hai đứa con trai đều trưởng thành, đứa con lớn miệng lái nhai sự nghiệp làm trọng không chịu kết hôn, đứa con nhỏ là vài năm cũng không thấy được bóng người, năm nay nói gì cũng phải trước đem hôn sự của Tử Vũ lo cho xong, đám người Tử Mặc khi trở về hẳn nói.

"Con trai vừa lòng không?"

"Con"

Giọng nói anh tạm dừng một chút.

"Con sẽ suy nghĩ."

Ánh mắt Thiệu Tử Vũ rơi trên ảnh chụp, ý cười kín đáo.

Trong chốn Lam Kỳ vừa buồn bức vừa nóng, hơn nữa chỗ nào cũng có hơi thở nam tính, quả thật có thể dùng từ khổ thân để hình dung.

"Thiệu ngọc, thích thì thích, không thích thì không thích, làm gì mà lằng nhằng dây dưa." "

Dần lại tính tình, cô nhện, vài phút trôi qua, phía trên vẫn là không có động tĩnh gì, chẳng lẽ là xem phụ nữ xem đến choáng váng luôn, cuối cùng rốt cuộc không thể nhìn được nữa, lúc vừa định đi véo người, đỉnh đầu vang lên giọng nói dễ nghe.

"Vẫn là quên đi."

"Không thích?"

Liễu Phương thất vọng cầm lại điện thoại di động, nhìn ý cười trên mặt con trai, còn tưởng rằng việc này nắm chắc.

"Thiếu một chút cảm giác nữa."

Thiệu Tử Vũ thành thật mà nói, anh gặp qua nhiều phụ nữ so với ảnh chụp này còn hấp dẫn hơn, ngọt ngào, thanh thuần, hào phóng, thông minh, đáng yêu cái dạng gì đều có, nhưng cũng không có cảm giác.

"Cũng được, hôn nhân là đại sự cả đời từ từ sẽ đến, dù sao con cũng có thời gian nghỉ một tháng, mẹ sẽ tìm cho con cô gái thích hợp."

"Dạ"

Người bên ngoài trò chuyện thật vui vẻ, bên trong chốn cái mũi Lam Kỳ đột nhiên có chút ngứa, rất không thoải mái, nhìn không được.

"Hắt xì"

Mặc dù bưng kín lỗ mũi, trong phòng vẫn là truyền ra âm thanh lớn tiếng không hài hòa.

"Là âm thanh gì?"

Liễu Phương đứng lên ở trong phòng xem xét.

Biểu tình của Thiệu Tử Vũ ㄟ một chút.

"Hôm nay ăn đồ ăn hơi nhiều, bụng không thoải mái."

Nhìn bộ dáng bình tĩnh của con trai, Liễu Phương yên tâm, nhà mình thì có cái gì ngạc nhiên chứ.

Anh mới thả rắm, Lam Kỳ mím môi không dám thở mạnh, đánh cái hắt xì thế nhưng bị nói thành thả rắm, Thiệu ngọc, cứng ngắc làm cho người ta chán ghét.

"Kia mẹ đi, con ngủ đi."

Nói xong Liễu Phương đóng cửa đi ra ngoài không quấy rầy con trai nghỉ ngơi.

Hơn mười giây sau.

"Hô. . . Người mới thả rắm." Lam Kỳ xóc chấn lên nóng đến đầu đầy mồ hôi, trừng mắt nhìn người bên cạnh, cười, cười đến bộ dáng muốn chết.

Thiệu Tử Vũ cười đến cánh tay nhẹ nhàng run run, cười xong lấy tay lau đi mồ hôi tinh mịn trên mặt cô, ánh sáng trong phòng rất tối nhìn không đến bộ dáng hồng hào quyến rũ của cô, cặp mắt kia lại dị thường lạnh lùng, trêu chọc tim của anh.

"Nếu tôi không nói như vậy, bây giờ cô không phải là cái dạng thoải mái như này nằm ở đây rồi." Nói xong, anh lấy cái điều khiển từ xa mở lên máy điều hòa, mấy hôm trước có mưa xuống, không có máy điều hòa trong phòng cũng sẽ không nóng, nhưng là ở trong chăn có phải hay không loại nóng bình thường.

"Như thế nào mẹ anh còn có thể ăn tôi? Cùng lắm thì đưa đi cục cảnh sát, tự xông vào nhà dân cũng không phải là cái gì tội lớn tôi mới không sợ."

"Xì"

"Thiệu ngọc, anh cười cái gì?"

"Vậy cô trốn cái gì?"

"Tôi chỉ là sợ anh khó xử, là vì muốn tốt cho anh, tôi không ăn trộm đi cục cảnh sát cũng không có gì."

"Đưa tôi cục cảnh sát cũng không có gì, nhưng mẹ tôi sẽ nói cô thừa lúc nửa đêm leo lên giường tôi." Thiệu Tử Vũ không nhanh không chậm nói ra câu này làm cho người ta nổi điên.

"Nói vậy, ai leo lên giường anh, tôi là vì trốn bà ấy."

Vừa mới dứt lời Lam Kỳ liền phát hiện mình nói lỡ miệng, nhất thời sắc mặt suy sụp người này biết rõ cô ghét nhất chính là các trường bối thích đối với một chút chuyện nhỏ như hạt vừng, thêm mắm thêm muối, chỉ sợ thế giới không loạn, còn cố ý chọc giận cô.

"Mẹ tôi sẽ không nghĩ như vậy."

"Anh sẽ không giải thích sao?"

Trong phòng ánh sáng mờ mờ, khuôn mặt người đàn ông dễ nhìn, thân hình như ẩn như hiện, giọng nói êm ái mang theo điểm lười biếng cực kỳ dễ nghe, Lam Kỳ rối rắm, người này thế nào xa lạ như vậy.

"Thiệu ngọc, anh biến thông minh."

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Cả đời cho em khi dễ

Đột nhiên cô phát hiện sự thật này, trước kia cô nói cái gì chính là cái đó, anh cũng không phản bác, ngọc ngách, là osin trung thực của cô.

"Không có, tôi vẫn là Thiệu ngọc trước kia."

Thiệu Tử Vũ giải thích, anh làm sao có thể nói chỉ ở trong mắt cô anh mới là Thiệu ngọc, trừ bỏ cô chưa từng có ai nghĩ như vậy về anh.

"Thật sự?"

"Ừ"

"Tôi không tin."

"Cô có thể thử xem."

"Thế nào thử?"

"Khi dễ tôi." Trong bóng tối âm thanh của anh lộ ra hấp dẫn.

Đôi mắt to của Lam Kỳ thẳng xoay chuyển, rục rịch, mấy năm nay cô thật sự ngứa tay.

"Ha ha, vậy tôi liền thử xem." Lời đầu nói đến nước này rồi, cô cũng không không biết xấu hổ mà cự tuyệt.

Một dùng sức Lam Kỳ gãy ra khỏi kiềm chế, xoay người ngồi lên trên lưng anh.

"Thành thật khai báo, có hay không đi Hàn Quốc phẫu thuật chỉnh hình, hắc hắc, không nói cũng không còn quan hệ, chờ tôi chính mình nghiệm chứng."

Không biết như thế nào, nghe anh nói mấy năm nay vẫn là Thiệu Ngốc lúc trước thì khoảng cách lập tức kéo gần lại, cảm giác hoặc như là trở lại trước kia, Lam Kỳ một đôi ma trảo bắt đầu ở trên mặt Thiệu Tử Vũ rà đi rà lại, lực đạo không phải rất lớn, nhưng là không giầy khi dễ người nha, lý do phải đường hoàng.

Ngón tay trắng nõn từ trán của anh, hai má, xoa bóp cằm, cảm xúc làn da đàn ông quả nhiên không giống phụ nữ tinh tế bóng loáng, nhưng có một loại mềm mại không nói ra lời, cảm thật đẹp mắt, xác định đều là tính khiết thiên nhiên, không có dấu vết chỉnh sửa.

Cô sờ qua lại cằm của anh, râu, râu của Thiệu Ngốc dài rồi, mặc dù đã cạo sạch nhưng vẫn còn cảm giác đâm tay.

"Kiểm nghiệm tốt lắm, không có."

Thiệu Tử Vũ kéo xuống hai tay của cô nắm ở trong tay, bàn tay bao lấy tay nhỏ bé, Lam Kỳ chỉ có thể nửa nằm ở trên người anh.

"Râu anh dài rồi."

Cúi người, Lam Kỳ nói.

"Tiểu công chúa, tôi đã là đàn ông."

Mấy chữ đàn ông, từ trong miệng của anh nhẹ nhàng phun ra quanh quẩn ở trong đầu Lam Kỳ. . . Để cho thần trí cô phút chốc không thể quay về, anh là đàn ông cô nhìn ra được, nhưng theo trong miệng anh nói ra cảm giác lại không giống nhau, cô đang cố gắng từ trên người anh tìm kiếm cảm giác trong trí nhớ, nhưng trong lời nói của anh khiến trí nhớ trong cô dần dần hiện lên mang theo một cảm giác xa lạ.

"Anh gọi tôi tiểu công chúa vậy nhất định là Thiệu Ngốc không thể nghi ngờ." Ngắn người Lam Kỳ lúng túng thốt lên, nhớ khi còn bé trong phim hoạt hình đã thấy nhiều, thời điểm không có người như thế nào cũng phải làm cho anh gọi cô là tiểu công chúa, trước kia cảm thấy rất kiều ngạo, hiện tại suy nghĩ lại thấy rất là xấu hổ, rất là ngại thẹn.

"Tôi là công chúa vậy anh là cái gì?"

Thiệu Ngốc đáng chết, đánh người không làm mất mặt, nói không nói rõ chỗ yếu, chuyện ngại thẹn như vậy còn nhắc lại, bất quá muốn xấu hổ cũng không phải một mình cô xấu hổ, ít nhất còn có người so với nàng xấu hổ hơn, anh còn nghe lời gọi cô như vậy.

"Kỵ sĩ"

"Như thế nào chọn cái này?" Thật là một tên ngốc, truyện thiếu nhi trong thế giới có rất nhiều nhân vật, làm quốc vương thật tốt, ít nhất cũng chọn được một hoàng tử.

"Kỵ sĩ không có địa vị hoàng tử, của cái giá trị, rời xa cảm dỗ, cả đời chỉ trung thành với tiểu công chúa."

Thiệu Tử Vũ nói xong làm cho Lam Kỳ không có gì để nói tiếp, trên cao nhìn xuống đánh giá anh, lông mi thật dài chớp động.

"Gọi anh là Thiệu Ngốc thật không có sai.""

Nói cái gì cùng cái gì, hoàn toàn ông nói gà bà nói vịt, cô mới không theo anh nhảm chán.

"Làm sao bây giờ?" Dưới cửa sổ có chó ngao Tây Tạng, dưới lầu có mẹ anh, đều bị bao vây không thoát được.

"Tôi nay bắt lực."

"Vậy tôi đây ngủ làm sao?" Ý tứ của anh là sáng ngày mai mới có thể đi ra ngoài, cô không vội, nhưng cô phải ngủ thế nào? Phòng này ngay cả ghế sofa cũng không có.

"Giường của tôi chia cho cô một nửa."

Thiệu Tử Vũ cười.

"Rộng lượng như vậy? Đường như trước kia phòng tôi giống như là phòng sói."

Lam Kỳ nhớ trước kia thời điểm cô leo tường nhà bọn họ, lầu hai của anh lập tức đóng cửa sổ, tiếp theo mẹ anh sẽ xuất hiện, hận cô đến ngứa răng.

"Đúng là có chuyện như vậy."

Khi còn bé cô rất bướng bỉnh, vị trí lầu hai rất cao, anh không cần cô đường thành thói quen leo cửa sổ, giống như hôm nay nếu không có anh ở đây, cô có khả năng phải ở trong bệnh viện nằm một tháng, mặc dù anh đã đem mảnh đất vốn dĩ là xi-măng dưới lầu đổi thành mặt cỏ nhưng té xuống cũng sẽ bị thương.

"Anh còn nói! Căn thận tôi đem sách trong phòng đều xé hết." Bị người khác ghét bỏ, Lam Kỳ xù lông.

"Dù sao giường đã chia cho cô một nửa, căn phòng này cũng xem như chia cô một nửa, cô thích xé liền xé, chỉ cần giữ lại một phần là được."

Thiệu Tử Vũ một bộ dáng tùy biểu tình vui vẻ của cô.

"Hừ, tôi mới không hiếm lạ." Lam Kỳ xi mũi coi thường, anh ta độ lượng như vậy nếu cô thật sự đi xé không phải là đang cố tình gây sự, cũng đã là người trưởng thành cả rồi, cô khinh thường việc làm nhảm chán như vậy.

"Tôi đây phải cảm tạ cô buông tha phòng của tôi rồi." Thiệu Tử Vũ khẽ cười, đè thấp đầu cô, nắn lên cái trán của cô, nhẹ nhàng qua lại cọ, ánh mắt dịu dàng, thật nhiều năm không được ôm qua cô nhóc của anh rồi.

"Lời của anh làm tôi bị ghen đến tiêu hóa không nổi."

"Ha ha"

Bộ ngực Thiệu Tử Vũ phập phồng, Lam Kỳ dụ ngoạn nằm úp sấp lên, xuyên thấu qua hai tầng vật liệu quần áo mỏng manh cô có thể cảm nhận được mỗi một tác cơ bắp cứng rắn dưới thân người đàn ông này, này phần cứng rắn làm nổi bật cơ thể mềm mại của cô, đột nhiên phát hiện tư thế là lạ, mặc dù lúc nhỏ anh thường ôm cô.

"Thiệu ngọc, có mang quà tặng cho tôi không?" Cô hơi kéo ra khoảng cách giữa hai người.

"Có"

Lam Kỳ vốn là tùy tiện nói, trong cái không khí quái dị này tìm việc gì đó làm..., không nghĩ tới Thiệu Tử Vũ thế nhưng chuẩn bị quà tặng cho cô.

"Cái gì?" Đã có quà tặng sao cô có thể dễ dàng buông tha.

Thiệu Tử Vũ buông tay cô ra, từ trong túi áo sơ mi lấy ra một vật thả vào trong lòng bàn tay cô.

"Tap"

Giữa ánh sáng mỏng manh, cô xem trong lòng bàn tay là một tấm thẻ VIP của ngân hàng.

"Vô sự mà ân cần, không phải gian tức là trộm."

Đôi mày thanh tú của Thiệu Tử Vũ gây nhẹ, cô nhóc này, vẫn là nhạy cảm, thông minh như vậy, chính là thích gây họa, tính tình một chút cũng không thay đổi.

"Xem như là bồi thường mấy năm vừa qua."

Dường như Lam Kỳ đã hiểu rõ rồi, từ khi biết anh hằng năm đều bị cô ép lấy tiền tiêu vặt, sau lại không cần ép, anh sẽ trực tiếp giao cho cô, về sau hai người không còn học chung, sau một thời gian cô mới thích ứng việc không có ai giúp cô đài thọ mỗi ngày nữa.

Lam Kỳ không nhận được lấy tay ôm đầu của anh lay động.

"Thiệu ngọc, anh cả đòi dễ cho tôi khi dễ đi, dễ cho người khác khi dễ, tôi cảm thấy bị thiệt thòi." Thi ra trên thế giới này có một loại gọi là tính nô gì đó. (Tính chất làm nô lệ)

Hoàn toàn không lo lắng, băn khoăn, cô quyết định cho dù Thiệu ngọc sẽ có thay đổi, vẫn là Thiệu ngọc trước kia đối xử tốt với cô, nhân tài như vậy phải giữ lại.

"Ừ, tôi suy nghĩ một chút."

"Không có cơ hội suy nghĩ."

"Tôi đây suy nghĩ lại."

"Thiệu ngọc, bên trong bao nhiêu tiền?" Lam Kỳ bắt đầu đoán số tiền bên trong, thật sự là Thiệu ngọc của cô, xác thực hiện tại cô rất cần tiền.

"Hẳn là đủ cho cô mua rất nhiều dưa hấu."

Lam Kỳ nhìn không được tính toán, thời gian làm việc của Thiệu ngọc cũng không còn bao lâu nữa, tiền lương của quân nhân cũng bình thường, tính tiền bên trong hẳn là có khoảng mười nghìn đi, tuy rằng còn kém nhiều lắm nhưng cũng có thể giải nguy lúc khẩn cấp.

"Vậy tôi nhận lấy, dùng xong rồi trả thề lại cho anh." Không phải là cô nhầm chán, thề nhất định phải trả lại, cô là đang tính toán lâu dài, không phải có câu gọi là có vay có trả mượn nữa không khó sao.

"Tốt"

"Tôi buồn ngủ quá Thiệu ngọc." Mấy ngày nay vì chuyện của chị gái rồi chuyện công việc một ngày cũng chưa được ngủ ngon.

“Vậy ngủ đi."

"Tôi ôm anh, có khả năng là anh không có thói quen này chờ tôi ngủ say anh có thể buông tay.”

"Tốt"

"Ngủ ngon."

"Ừ"

Lam Kỳ theo bên mình Thiệu Tử Vũ, chọn cái tư thế thoải mái, ôm eo của anh, nằm trên cánh tay của anh, nhắm mắt lại.

Bên cạnh truyền đến tiếng thở đều đều . . . [,]

Hút một tiếng, Thiệu Tử Vũ đưa tay lấy ra sợi tóc tán loạn bên miêng cô, ngón tay sạch sẽ chạm nhẹ, xoa nhẹ đôi môi đỏ mọng của cô, miêu tả viên môi, dịu dàng vuốt ve.

Sức lực nhẹ nhàng ép trên người anh, đường cong có lẽ có lỗi đều nhắc nhở anh, năm đó cô nhóc xảo quyết, tùy hứng, lại ngang ngược đã trở thành một cô gái xinh đẹp mềm mại, cô gái đặc biệt mềm mại, hương vị ngọt ngào, hấp dẫn đang khảo nghiệm anh, người luôn luôn cho rằng bản thân có lực tự chủ cao.

"Đề phòng tôi giống như phòng sói." Anh nhớ tới chỉ trích của cô vừa rồi, cười khế, cúi đầu hôn lên môi đỏ mọng anh theo dõi hồi lâu, nhẹ nhàng đụng chạm, hút nhẹ, sợ làm tỉnh người trong lòng.

“Cô nhóc nhỏ, thật ra người nên đề phòng là em."

Anh nghĩ muốn hoá thân thành một con sói hung ác một ngum đem cô ăn sạch sẽ, bắt quá sói làm cho người ta có hình tượng không tốt lắm, quá mức hung tàn rồi, cho nên anh chỉ có thể làm hồ ly.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bẫy Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Mượn dùng

Ào ào, tiếng mưa rơi làm cho Lam Kỳ ang trong mộng bình tĩnh, cảm giác còn chưa ngủ đủ không chịu mở mắt ra, thói quen ôm chăn ngủ nướng, kỳ quái không có vật thể đè ép quen thuộc, thỏ lưu manh cô thích nhất ở nơi nào đây, cảm giác cái giường cũng không đúng.

Cô đột nhiên nhớ đến chuyện ngày hôm qua, mở mắt ra, trong phòng im lặng không có bóng dáng của Thiệu ngọc.

Lam Kỳ xuống giường nhẹ mở cửa phòng, bên ngoài không ai, đóng cửa đi tới bên cửa sổ, con chó chết kia đi rồi, nhưng là bên ngoài mưa rất lớn, cái này thiệt phiền phức, vốn là nghĩ thừa dịp nửa đêm tắt cả mọi người ngủ say sau đó chuồn đi, không ngờ lại ngủ quên.

Lam Kỳ phiền lòng vuốt vuốt tượng điêu khắc gỗ trầm hương của Thiệu Tử Vũ trên đầu giường, đó là một đoạn nhánh cây trầm hương cắt ra thành tượng điêu khắc gỗ hình trúc, hoa văn bên ngoài tượng điêu khắc gỗ mười phần giống đoạn trúc già, chỉ là mùi hương sâu kín cùng nhấn nện làm cho người ta biết đây tuyệt không phải là cây trúc bình thường.

Cô nhớ rõ đây là đoạn gỗ thô trầm hương Thiệu ngọc mua lúc còn ở trung học cơ sở, tự mình bắt tay vào làm đem nó điêu khắc thành cái hình dạng này, cô nghĩ muốn làm hư thật lâu rồi, một cái cơ hội cũng không có, nhưng hiện tại đã có cơ hội, cô lại xuống tay không được, loại trầm hương vài năm này thật mắc, giống như mùi vị trên người Thiệu ngọc, ngủ rất thoải mái.

Tiếng bước chân nhẹ vang lên, Lam Kỳ nhanh chóng đem đồ vật trả về chỗ cũ, giả vờ nhầm chán đọc sách.

"Tĩnh"

Thiệu Tử Vũ tinh thần sản khoái đi vào trong phòng.

"Ừ"

"Thieu ngốc, nghĩ biện pháp đưa tôi ra ngoài đi." Cô một đêm không về nhà, điện thoại di động lại tắt máy, phải chạy gấp về nhà dập tắt lửa.

"Tất cả mọi người đã đi ra ngoài, tôi tiễn cô."

"Oh."

Lam Kỳ ngoài ý muốn, thì ra lòng cô nghĩ nhưng là dư thừa.

Hai người ra khỏi nhà họ Thieu xa xa nhìn thấy một chiếc xe QQ màu đỏ đang dừng ở bên đường, Lam Kỳ tạm biệt Thieu Tử Vũ rồi đi về hướng chiếc xe.

"Kỳ Kỳ, cái người đẹp trai kia là ai?" Mới vừa ngồi vào trong xe liền nghe được Mễ Đóa hưng phấn thét chói tai, cái bộ dáng mê trai muốn chết kia căn bản đã quen chính mình vẫn luôn là một bộ dáng thực nữ đơn thuần.

"Quý, kêu là cái gì, chưa thấy qua đàn ông sao?" Nhìn thấy dáng vẻ mê trai của con bạn, Lam Kỳ cảm thấy khó chịu, vừa rồi nghe Thieu ngốc nói khả năng chị gái già là không có việc gì, tâm tình tốt lên, giờ đã bắt đầu tuột xuống.

"Là chưa thấy qua đàn ông đẹp trai như vậy, so với diễn viên trên TV còn chói mắt hơn, thành thật khai báo khi nào thì cậu dụ dỗ được một người đàn ông đẹp trai như vậy? Ai... Tôi hôm qua các người sẽ không cùng một chỗ chứ? Bằng không lớn như vậy rồi, sáng sớm còn bắt tở đến đón."

Lam Kỳ liếc cô một cái.

"Một lát giải thích với cậu, mau lái xe." Cô lười cùng cô nói nhảm, phẩy chạy nhanh về nhà.

"Được"

Mễ Đóa thay đổi phương hướng, chiếc xe màu đỏ ở trong màn mưa hướng khu vực thành thị chạy đi.

"Đúng rồi Kỳ Kỳ, ngày hôm qua Lý Hạo gọi mười mấy cuộc điện thoại tìm cậu." Mễ Đóa nhìn cô cười, giọng điệu có chút kỳ quái.

"Ừ." Lam Kỳ nhàn nhạt lên tiếng.

Thấy phản ứng của cô không lớn, Mễ Đóa chuyển thành cười quái dị.

"Người không cảm thấy là hấn quan tâm quá mức với cậu hay sao?"

"Hấn là anh rể tương lai của tớ, quan tâm tớ là phải." Cô gái Mễ Đóa này từ khi bạn trai cũ sau lưng cô một chân đạp hai thuyền liền trở nên đa nghi như Tào Tháo vậy.

"Đừng trách tớ không nhắc nhở cậu anh trai thân thiết của tớ cũng chưa quan tâm tớ quá mức như vậy, huống hồ quan hệ của các người còn thành lập trên cơ sở tương lai, hấn đối với cậu quá tốt cần thận chị gái chỉnh sửa cậu."

"Cám ơn, nói thẳng cho cậu biết đó là dư thừa, anh rể tớ đối với chị tớ còn tốt hơn với tớ gấp mười lần."

Lam Kỳ cảm thấy lời nói của Mễ Đóa buồn cười, chị gái già cùng anh Hạo đã cùng nhau lúc ở đại học, tình cảm không thể phá vỡ, tuy rằng tính tình chị gái già có vẻ nóng nảy, nhưng anh Hạo lại ôn hòa, nếu không phải lần này chị gái già gặp chuyện không may, ngày kết hôn đều đã định rồi.

"Quên đi, coi như tớ chưa nói."

Chiếc xe màu đỏ ở trong khu vực nội thành giảm xuống, thành phố C tuy không phải là thành phố lớn điển hình quốc tế, nhưng sớm muộn gì thời gian đi làm cũng bị tắc nghẽn giống nhau, hơn nữa bị tắc đường tốc độ như rùa bò.

"Ăn không?" Mễ Đóa không nhanh không chậm lấy ra một bọc đồ ăn vặt mở ăn, không chút nào chịu ảnh hưởng từ cái hàng dài kẹt xe phía trước.

Lam Kỳ cuộn mình làm tổ trên ghế ngồi bên tay lái phụ miễn cưỡng mở mắt ra, biểu tình lười biếng giống như một con mèo, nhìn xem cái miệng nói không ngừng của Mễ Đóa.

"Lam Kỳ, doanh thu của công ty chúng ta không tốt có một nửa trách nhiệm là do cậu."

"Cậu muốn chết có phải hay không?" Lam Kỳ thay đổi tư thế thoải mái tiếp tục híp mắt, thật là, Mễ Đóa không mở bình thì ai biết trong bình có gì.

Năm ngoái vừa tốt nghiệp đại học, cô không muốn làm công cho chị gái già lại không muốn đi làm cho người khác, vì vậy liền cùng Mễ Đóa, Tiểu Bối cùng mấy đứa bạn khác cùng nhau mở một phòng thiết kế, đặc biệt nhắm vào đám người trung cao cấp để phục vụ, nhưng sự nghiệp vẫn là không nóng không lạnh, đem hùng tâm tráng chí của cô trước đó đều san bằng.

"Hi hi, khoản tiền người kia không đủ, có muốn hay không tớ giúp một tay? Bằng không phòng thiết kế đi xuống tất cả là trách nhiệm của cậu, cẩn thận Phùng Giai ườn cái bụng bầu đến tìm cậu."

"Đừng nhắc đến tên cái đứa không có khí phách lâm trận bỏ chạy kia, thời điểm sáng lập phòng làm việc không phải chúng ta đều nói tốt rồi sao, trước sự nghiệp sau hôn nhân, cô ấy vừa mới đi làm không tới một tháng liền cưới chui."

Mễ Đóa biết Lam Kỳ vẫn còn tức Phùng Giai, nhưng mà không có biện pháp ai bảo Phùng Giai mệnh tốt như vậy, có một người đàn ông chờ cô ấy hơn mười năm, kết quả vừa tốt nghiệp liền bị người một ngum ăn luôn, hiện tại Tiểu Giai mang thai, cái người đàn ông cưng chiều vợ tới cao kia làm sao có thể cho cô ấy ra ngoài làm việc, hiện tại tiền một tháng cô ấy tiêu xài còn hơn số tiền một năm bọn họ kiếm được, huống chi còn có một đối tác nơi nơi gây rắc rối.

"Đừng đánh trống lảng, khoảng tiền kia cậu chuẩn bị xong chưa, nếu như không được sẽ để cho Lý Hạo lên toà án giúp đỡ, chỉ cần hấn ra mặt cái tên họ Trương kia phỏng chừng còn phải theo giúp chúng ta kiếm tiền." Lam Kỳ chắc chắn anh rể Lý Hạo là luật sư nổi tiếng trong nước, chỉ cần hấn tiếp nhận án kiện cho tới bây giờ còn không có bị thua, nếu như hấn biết cô em vợ gặp nạn hấn sẽ không mặc kệ.

"Không được, chuyện này trăm ngàn lần không được nói cho hấn biết, bằng không mẹ tớ sẽ cần nhằn tớ đến chết." Lam Kỳ lập tức thay một bộ dáng biểu lộ đáng thương, nếu như Lý Hạo biết, mẹ cô nhất định sẽ biết, trong chuyện làm sao để sửa đổi lại cô hấn và mẹ cô đứng cùng một chiến tuyến.

"Sợ mẹ cậu cần nhằn mà còn làm như vậy?" Mễ Đóa nhớ tới bày trí bên trong căn biệt thự kia liền buồn cười, cùng nguy rồi Long Quyên Phong không sai biệt lắm, từ bộ đèn mười mấy nghìn trên tường, đến dụng cụ trong nhà bằng gỗ tốt nhất thế giới, các lại trang trí tinh tế bằng thủ công. . . Không cái nào ra cái nào làm cô cười nguyên một buổi chiều, xem chút cười lẫn lộn.

"Ai bảo hấn động tay động chân đối với nhân viên dưới quyền của tớ, đây là tiện nghi cho hấn, hấn cũng không nhìn một chút bộ dạng heo mập của mình, cho là có vài đồng tiền thì rất giỏi." Lam Kỳ vẫn đã cảm thấy mình không có làm sai.

Mễ Đóa đồng ý gật đầu, cái tên họ Trương kia vừa đến công ty đã cảm thấy hấn không phải thứ tốt, một đôi mắt sắc, ánh mắt của hấn đang chuyển động trên thân hình của mấy nữ nhân viên xinh đẹp trong phòng làm việc, vừa mới bắt đầu đã chỉ đích danh muốn Lam Kỳ thiết kế, hoàn hảo cô là hiểu cá tính của Lam Kỳ nên đem chuyện này giao cho một nữ nhân viên có diện mạo xinh đẹp lắm, không nghĩ tới vẫn là đã xảy ra chuyện, ngày đó thời điểm Lam Kỳ kết thúc công việc vừa vận nhìn thấy tên họ Trương kia động tay động chân với nữ nhân viên, khoản tiền còn lại cô cũng không thu, sau đó nói với tên họ Trương vài ngày nữa thợ mới đến thi công phòng ở, chờ tên họ Trương chân trước vừa đi, cô lập tức kêu nhân viên thi công đem các thiết bị lắp đặt trong phòng ở đập bỏ, nhớ tới bộ dáng trợn mắt há hốc mồm của tên họ Trương, cô đều cười sặc sụa.

"Đừng nói tớ không đủ tình bạn bè, 50 nghìn cho cậu mượn, về sau từ từ khấu trừ vào phần chia hoa hồng trong công ty." Mễ Đóa đem một tờ chi phiếu đưa cho cô.

"Cảm ơn." Lam Kỳ nhận lấy chi phiếu trong lòng nhức nhối, đền bù 100 nghìn khi nào thì cô mới có thể kiếm trở về, nếu như mẹ biết sẽ bóp chết cô tên phá gia chi nữ này.

"Ngày mai kỳ hạn cuối cùng bồi thường tiền, còn thiếu bao nhiêu?" Cô biết Lam Kỳ không có khả năng xin tiền mẹ cô, cái kia chị gái già gương mẫu lại mất tích, ngày mai lo là chịu đựng không nổi.

"Mễ Đóa, dừng xe ở con đường phía trước một chút." Lam Kỳ thấy một ngân hàng to lớn ven đường, Thiệu Ngốc cho cô cái thẻ chính là của ngân hàng này, xem trước một chút bên trong có bao nhiêu tiền rồi nói sau.

"Làm gì?"

Mặc dù không rõ nhưng Mễ Đóa vẫn là cho xe ngừng lại vị trí ven đường.

"Đánh cướp ngân hàng."

Lam Kỳ ném lại một câu liền mở cửa xuống xe, Mễ Đóa nhàn nhã ăn tại chỗ chờ, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, không phải là thật bị bức ép đến mức nóng nảy thần kinh rối loạn.

Lát sau Lam Kỳ lại trở về bên trong xe.

"Làm sao, về mặt lại cổ quái như vậy." Mễ Đóa mở miệng đánh giá Lam Kỳ, đi vào ngân hàng một chuyến lại giống như khuấy máu gà.

"Chi phiếu này trả lại cậu."

"Nhặt được tiền rồi hả?"

"Không sai biệt lắm, đi tới bồi thường tiền." Lam Kỳ cười đến mặt mày cong cong giống như kẻ trộm, vừa rồi Lam Kỳ đi kiểm tra một chút không nghĩ tới bên trong cái thẻ Thiệu Ngốc cho thậm chí có nhiều tiền như vậy, kinh sợ chết cô, không biết Thiệu Ngốc có phải hay không đưa sai thẻ rồi, nhưng mà cơ hội này cô sẽ không bỏ qua, một trăm nghìn cô trước hết mượn dùng một trăm nghìn, cho nên phải hành động trước khi anh phát hiện, nếu anh hỏi cô sẽ giả bộ ngu ngốc, chơi xấu, chết cũng không nhận nợ.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bẫy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Nghĩ che chở cô

Thành phố C nổi tiếng nhất là phong cảnh của công viên Hưu Nhân Hội Sở, vẫn lấy yên tĩnh, đẹp mắt mà nổi tiếng, toàn bộ kiến trúc phục cổ làm từ gỗ tạo thành cảm giác yên tĩnh nằm giữa vị trí khu vực thành thị ồn ào.

Lầu hai có vị trí góc nhìn tốt nhất, Thiệu Tử Vũ nhìn tin nhắn trên điện thoại di động, khoe miệng xinh đẹp hơi giương lên, một thân quân trang ngồi ngay ngắn ở vị trí gần cửa sổ, nhỏ nhắn nhưng không mất đi phong cách cương nghị làm cho không ít ánh mắt của nữ phục vụ đều dừng trên người anh.

Tin nhắn vừa rồi làm cho ánh mắt anh có chút mềm mại, anh rất may mắn, nhiều năm như vậy giữa anh và cô gái nhỏ không có sinh ra khoảng cách, cô đối với anh là như vậy tin tưởng cùng không khách khí, tin tưởng là cô vô luận làm cái gì anh cũng không trách cô, sẽ không làm khó cô.....Điều này làm cho anh yên tâm, hiện tại anh nhắm mắt lại cũng có thể tưởng tượng ra bộ dáng hồ ly vui tươi hơn hờ của cô gái nhỏ.

Anh không thích bộ dáng nhũn nhũn buồn rầu của cô, anh thầm nghĩ muốn giữ gìn phần ngây thơ giáo hoạt riêng biệt kia.

"Tôi nói hiện tại quân hàm của cậu cũng không thấp, cần cùng cô gái nhỏ kia chơi loại trò chơi này sao?"

Tịch Minh ngồi ở đối diện trên choker, tên Thiệu Tử Vũ này cái gì cũng tốt, cái gì cũng đều xuất sắc riêng điều này làm cho hắn cảm thấy không vừa mắt, Cô Lam Kỳ kia trừ bộ dạng xinh xắn một chút, toàn thân đều là lông bạch kim đáng giá để anh bỏ nhiều tâm tư như vậy sao.

"Có" Thiệu Tử Vũ mở miệng, cô là cô gái độc nhất vô nhị trên đời này, anh nghĩ muốn quang minh chính đại ôm cô vào trong ngực yêu thương, che chở cả đời, không để cho bất luận kẻ nào mơ ước, nhưng này còn cần thời gian, hiện tại cô gái nhỏ còn chưa hoàn toàn đem anh xem là một người đàn ông, làm anh có chút đau đầu.

"Thật sự phục cậu." Tịch Minh lắc đầu, hắn nhớ thời điểm cùng học trường quân đội không biết có bao nhiêu bông hoa quân đội quỳ gối dưới phong thái của anh, nhưng là tên nhóc này không một chút để ý, cả ngày trừ bỏ huấn luyện chính là đọc sách, nếu như không phải là lần đó hắn len lén đi theo anh ra ngoài, hắn còn không biết tên nhóc này khẩu vị nặng như vậy.

Hắn hoàn toàn nhớ rõ chiều hôm đó trường học nghỉ nửa ngày, hắn cho là anh sẽ về nhà liền muốn đi theo anh ăn chực cơm, không nghĩ tới tên này thế nhưng đi vào bên trong trường cao đẳng, sau đó núp ở nơi nào đó nhìn một tiểu lolita bộ dáng ngây thơ không kém phần đáng yêu ở trên sân thể dục buông thả nguyên một buổi chiều, còn cười đến bộ dáng ngốc nghếch.

Từ khi nhìn thấy một màn kia, mỗi lần hắn nhìn thấy Thiệu Tử Vũ đều là biểu tình kinh ngạc, cũng quá lừa bịp đi.

Thiệu Tử Vũ hiểu được suy nghĩ của Tịch Minh, tình cảm của anh đối với cô gái nhỏ nhiều khi anh cũng cảm thấy có điểm không thể tưởng tượng nổi.

"Nghe nói cậu bị điều đến một quân khu nào đó ở thành phố A, khi nào thì đi?" Tịch Minh hỏi, chuyện tình cảm của anh bất quá là hỏi không được gì rồi liền tán gẫu chuyện khác.

"Tớ xin ở lại thành phố C rồi."

"Cậu không có bệnh đi." Giọng nói của Tịch Minh gia tăng lên một chút, hắn biết anh rất thích cô nhóc kia nhưng không nghĩ tới anh lại vì cô mà buông tha cho một cơ hội tốt như vậy, có thể điều đến thành phố A là mơ ước của mỗi người quân nhân, cũng đã từng là mơ ước của hắn đáng tiếc vì nguyên nhân gia đình hắn đã buông bỏ.

"Chỉ là tạm thời." Thiệu Tử Vũ cười nhạt, anh phí hết công sức mới đem lệnh chuyển công tác hoãn lại, một năm sau anh vẫn sẽ đi đến thành phố A.

Lúc này Tịch Minh mới yên tâm, nếu như anh thật bỏ qua hắn cảm thấy rất đáng tiếc, bất quá anh sẽ chuyển đi, nhân tài giống như Thiệu Tử Vũ người ở sở nghiên cứu khoa học quân khu thành phố A làm sao sẽ buông tha.

"Tên nhóc cậu, căn cứ theo tốc độ thăng chức này quá vài năm tớ hẳn phải gọi cậu đồng chí thượng tướng." Tịch Minh cười.

"Nếu như cậu vẫn còn ở lại quân đội hẳn là cũng không kém đâu." Thiệu Tử Vũ nhớ rõ trước kia ở tại các phương diện Tịch Minh biểu hiện cực kỳ tốt.

Tịch Minh đột nhiên cười giấu cợt, "Dừng nói nữa, cuộc sống hiện tại của tớ rất tốt, nghe xong ý nghĩ của cậu làm công ty hiện tại phát triển không tồi, chờ một chút cho cậu xem tình trạng tài vụ của công ty."

"Không cần."

Tịch Minh kỳ quái vặn lông mày, "Đãi ngộ của bộ đội không kém, cậu đối với tiền bạc cũng không để ý, tại sao ban đầu lại muốn tìm tớ hợp tác mở công ty?" Mấy năm trước thời điểm hắn rời khỏi quân đội, Thiệu Tử Vũ đưa ra ý tưởng hùn vốn mở công ty, anh bỏ vốn còn hắn phụ trách đưa công ty vào hoạt động, ban đầu còn tưởng tên nhóc này muốn giúp hắn một phen, hiện tại cảm giác chuyện không phải như vậy, hàng năm chỉ cần đem lợi nhuận công ty đưa cho anh, chuyện còn lại anh cần bản là không hề hỏi tới.

"Bởi vì khi đó tớ đột nhiên phát hiện một vấn đề." Thiệu Tử Vũ không nhanh không chậm mở miệng

"Vấn đề gì?"

"Hóa ra là tiền nuôi vợ tốn không nhỏ." Đây cũng là phát hiện sau này của anh, tiền lương quân nhân bình thường, cô gái nhỏ kia rất yêu thích gây họa, không sớm chuẩn bị một chút là không được, hơn nữa anh cũng muốn cho cuộc sống sau ngày của hai người trôi qua tốt đẹp, không muốn cô phải chịu trôi buộc về vật chất.

"Mẹ nó." Tịch Minh phun ra một câu cùng với một thân tây trang hoàn toàn rất không phù hợp với lời vừa nói, hần nghĩ đến rất nhiều khả năng duy nhất không nghĩ đến điểm này.

"Như vậy sự kiện kia cậu đã giúp cô bé giải quyết."

Thiệu Tử Vũ biết hần chỉ là chuyện gì, sờ dĩ mấy năm nay anh yên tâm ở lại trong quân đội, nguyên nhân là có Tịch Minh người này giúp anh trông chừng cô, cho nên anh mới biết chuyện cô thiếu tiền, vì thế mới mượn có đưa quà đưa thẻ cho cô.

"Hần là đã giải quyết." Anh cười.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bẫy Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Không cho phép gặp anh

Lam Kỳ về đến nhà phát hiện ba mẹ đều không ở đây, vì thế chạy nhanh đi tắm rửa rồi chuẩn trở về phòng mình, cô thay áo ngủ nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, chu môi đỏ mọng nhìn chỉ phiếu trong tay.

Mới vừa rồi Mễ Đóa thăm truy hỏi cô tiền từ đâu mà có, cô chính là không nói, đương nhiên không thể nói, Thiệu Ngốc dễ bị khi dễ như vậy ngộ nhờ bị người khác nhớ thương thì làm sao bây giờ, còn chuyện tiền cũng không thể làm cho Thiệu Ngốc biết, ngộ nhờ anh bắt cô trả tiền lại cũng không dễ xử lý, hiện tại cô đã đến đường cùng.

Nghe mùi thơm nhàn nhạt từ cái thẻ, Lam Kỳ nhớ lại bộ dáng mặc quân trang ngốc, hô, thật đúng là đẹp trai đến rối tinh rối mù, thật ra thì cô không nên kinh ngạc về sự biến hoá của anh, mấy anh chị em nhà họ Thiệu người nào không phải là bộ dáng gây cho người khác chú ý.

Anh cả, Thiệu Tử Mặc thường xuyên trưng ra bộ mặt cười xấu xa, ngũ quan lại cực kỳ đẹp đẽ, tin đồn tình cảm tuy nhiều nhưng xác thực là người có năng lực. Em ba, Thiệu Tử Tuấn một bộ dáng mê người, là một cậu bé chính trực, từ nhỏ liền có một đám nữ sinh đuổi theo sau. Em họ Thiệu Na đáng người cực tốt, là một cô gái xinh đẹp mềm mại đáng yêu. Còn lại chính là Thiệu Ngốc, hiện tại dường như anh là người xuất sắc nhất trong mấy người này.

Không có thiên lý, nhớ trước kia rõ ràng là đáng người chị em các cô mới là xuất sắc nhất, chẳng lẽ ứng với lời nói của người lớn, khi còn bé xinh đẹp lớn lên liền xấu xí, trong lòng không có cảm giác, trước kia ở trước mặt Thiệu Ngốc cô rất có cảm giác ưu việt.

"Cất, đẹp trai có ích lợi gì." Lam Kỳ lựa chọn không nhìn, đẹp trai lại không thể làm cơm ăn, hiện tại cô nên suy nghĩ nên làm sao với cái thẻ này, trả lại cho Thiệu Ngốc? Không được, ngộ nhờ anh kiểm tra cái thẻ thì làm sao bây giờ, giữ lại cũng rất phiền, cô rất là thích khi dễ anh nhưng bỗng chốc cảm nhiều tiền của anh như vậy, nói không chột dạ là giả.

"Cốc cốc" Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, "Kỳ Kỳ, em ở đây bên trong sao?" Một giọng nói hết sức trầm thấp.

Là anh rể tung lai, Lý Hạo, Lam Kỳ vội vàng đem thẻ cất vào ngăn kéo trên đầu tủ giường, nếu để cho hần phát hiện cái thẻ này thì phiền phức, vô luận thế nào cô cũng không thể nói láo được.

"Vâng, anh rể, anh ở dưới lầu chờ em thay quần áo một chút."

"Ừ, em mau xuống dưới."

Nghe được tiếng bước chân xuống lầu, Lam Kỳ vội vàng mở tủ quần áo ra tìm một bộ quần áo thay, Lý Hạo đến rất đúng lúc, cô vừa vặn có thể đem tin tức của chị gái nói cho hần.

Nghe được tiếng động nơi cầu thang, Lý Hạo đứng ở vị trí phòng khách quay đầu, nhìn đến một màn làm cho hần ngây sợ.

Chỉ thấy Lam Kỳ mặc một cái váy màu xanh da trời, eo đeo một cái nịch trắng như tuyết, dịu dàng từ trên lầu đi xuống, chiều dài làn váy vừa vặn đến đầu gối theo động tác của cô nhẹ lay động, bả vai trắng nõn mượt mà hơi lộ ra, một đầu tóc quăn đen tùy ý thả tung trên vai sau, vài sợi tóc bên tai được kéo về phía sau cố định bằng một cây kẹp, làm cho khuôn mặt ngây thơ hoàn nữ hoàn toàn lộ rõ ra, giờ phút này một đôi mắt to mềm mại đáng yêu của cô ním cười, ánh mắt vui vẻ kia giống như một hồ nước sâu làm cho người ta nhận nhạo.

"Kỳ Kỳ" Ánh mắt của Lý Hạo mềm mòng.

"Anh rể" Lam Kỳ không có chú ý tới ánh mắt khác thường của Lý Hạo, đi tới bên cạnh hắn kéo cánh tay hắn.

"Có một tin tức tốt muốn nói cho anh biết."

Lý Hạo cúi đầu nhìn về mặt nghiêm túc của cô.

"Hay là trước tiên nói về chuyện ngày hôm qua của em đi." Nguyên cả buổi tối cô không có về nhà, đi động cũng không mở, làm hắn cả đêm cũng không ngủ được.

"Hắc hắc, tối hôm qua là sinh nhật một người bạn của em, sau đó chơi nguyên một buổi tối."

Lam Kỳ đã sớm nghĩ kỹ lý do, cũng kêu mấy đứa bạn để ý, cho dù anh rể có đi hỏi cũng vô dụng, quan trọng nhất là cách ăn mặc của cô bây giờ, khéo léo đi, đáng yêu đi, này chứng minh cô là một người không nói láo, một cô em vợ ngoan.

"Thật sự?"

Ánh mắt Lý Hạo thâm trầm một phần, một thân tây trang trắng thốn cùng khí thế khiếp người làm cho Lam Kỳ mất tự nhiên, cười gượng.

"Thật!"

"Về sau không cho phép như vậy nữa."

Ngay thời điểm Lam Kỳ không nắm chắc, Lý Hạo không có truy hỏi tiếp, cô thở một hơi nhẹ nhõm, anh rể là một luật sư, suy nghĩ cẩn thận, nghĩ lừa hắn thật đúng là một chuyện không dễ dàng.

"Anh rể, em có tin tức của chị gái, có người đã gặp chị được một con thuyền đánh cá cứu rồi." Lam Kỳ đem tin tức Thiệu Từ Vũ nói với cô nói cho Lý Hạo.

Cặp mắt sâu sắc của Lý Hạo thoáng qua về vui mừng.

"Người nào nói cho em?"

Về sợ hãi cùng vui mừng giây lát thoáng qua, Lý Hạo nhìn chăm chăm vào cô, Lam Kỳ bị ánh mắt của hắn nhìn có chút sợ hãi.

"Làm sao em biết biết tin tức này?" Hắn nhờ người giúp đỡ cũng không có tin tức, ngược lại cô biết được rất nhanh, theo như hắn hiểu biết, cô cũng không có giao tiếp rộng như vậy.

"Cái kia, em nhờ một người bạn hỏi thăm giúp."

Lý Hạo trầm mặc.

"Em đi tìm Thiệu Từ Vũ?" Vị tượng tá trẻ tuổi nhà họ Thiệu kia.

"Không có."

Lam Kỳ bị hỏi trong lòng cả kinh, anh rể làm sao biết cô đã đi tìm Thiệu ngốc, người anh rể này quá thông minh rồi,

"Kỳ Kỳ, em nên biết, chú không thích chúng ta qua lại cùng nhà họ Thiệu."

"Đương nhiên em biết."

Lam Kỳ miễn cưỡng tựa vào trên ghế sa lon, nếu anh rể đã nhìn thấu cô, cô cũng không cần thiết giả trang làm thực nữ nữa, chỉ là cô không nghĩ ra, nhà cô cùng nhà họ Thiệu vốn là quan hệ không được tốt lắm, nhưng là không tính là tệ, như thế nào đột nhiên sẽ không qua lại nữa, hơn nữa các cô còn chuyển nhà, chẳng lẽ là bởi vì những việc làm ác liệt cô đã làm kia? . . . Không nghĩ ra.

"Biết rõ thì em nên tuân theo." Có lẽ là do một môi, giọng nói của Lý Hạo có phần lớn.

Tươi cười của Lam Kỳ trong nháy mắt thu lại.

"Anh quản lý tốt chuyện của chị gái là được, bớt can thiệp vào chuyện của em." Từ nhỏ đến lớn cô không thích bị người khác nói nặng lời, không phải là không có thể nhận, là không cho phép, ngoại trừ người nhà ai cũng không thể nói nặng cô.

Nhìn thấy vẻ bức bối trên mặt Lam Kỳ, trong lòng Lý Hạo liền khó chịu.

"Anh không phải muốn quản em, hiện tại chị em sảy ra chuyện, hơn nữa cùng Thiệu Từ Mục không thoát khỏi liên quan, nếu đi biết em có qua lại với

Thiệu Tử Vũ sẽ nghĩ như thế nào."

Lam Kỳ không lên tiếng, từ nhỏ chị gái già cùng Thiệu Tử Mục không thể hòa bình, trời sinh xung khắc, cái này cô biết. Tính tình chị gái già nghiêm khắc, cẩn thận, làm việc đều theo thứ tự, chuyện gì cũng thật cẩn thận đi làm, mà Thiệu Tử Mục, cá tính tùy ý, cuộc sống không theo quy luật, làm việc xảo quyết, là loại người chị gái già xem không vừa mắt nhất, cổ tình hai người lại không khác nhau nhiều lắm, sau khi tốt nghiệp lại lựa chọn công việc giống nhau, thành lập công ty du lịch ở thành phố C phong cảnh xinh đẹp, hai năm qua hai người vì chuyện của công ty không ít lần đối nghịch, tổ giấc, nội tình đen tối, cướp người, cũng không thiếu đối với đối phương xử dụng thủ đoạn, lần này cũng là vì khảo sát đường dẫn qua con sông Hồ Điệp, tranh thủ cơ hội trước tiên mới gặp chuyện không may.

Cô nhớ tới lời Thiệu ngọc nói, vậy muốn hay không nói cho anh rể tương lai biết, hình như là chị gái già đang ở cùng với Thiệu Tử Mục.

Không biết đây là chuyện tốt hay chuyện xấu, chỉ mong bọn họ không nên quá kích động đem đối phương bóp chết.

"Kỳ Kỳ, đang suy nghĩ gì vậy?" Lý Hạo nhìn Lam Kỳ đột nhiên trầm mặc liền hỏi, thật ra thì hắn không nghĩ cô gặp Thiệu Tử Vũ còn có sâu thêm một tầng không rõ ràng, nhưng hắn không dám hỏi.

"Không có gì!" Vẫn là không nên nói cho anh rể, hiện tại hắn vừa quản lý chuyện ở sở luật sư sự vụ, vừa quản lý công ty của chị gái già thật sự quá mệt mỏi.

"Anh nói em không cần cùng người nhà họ Thiệu qua lại có nghe hay không?"

"Vâng."

Lam Kỳ qua loa gạt đầu, cô làm sao có thể không gặp Thiệu ngọc, anh đối với cô tốt như vậy sẽ không mắng cô, sẽ không quản cô, mọi chuyện đều chiều theo ý cô, đột nhiên cô nghĩ đến một biện pháp, nếu Thiệu ngọc có nhiều tiền như vậy, lại nghe lời cô như thế, một trăm nghìn kia cô liền nghĩ biện pháp làm cho anh không cần cô trả lại nữa.

Nhìn thấy phản ứng của Lam Kỳ lông mày Lý Hạo càng vặn vẹo hơn.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Suy nghĩ của Lý Hạo

Hai người đều không nói chuyện, Lý Hạo đầu đầu gỡ mắt kiếng xuống lấy tay xoa ấn đường, ngũ quan lạnh lùng mang theo nét mệt mỏi rõ ràng, hắn là một người yêu cầu hoàn mỹ, hoàn cảnh gia đình không được tốt lắm, dựa vào nỗ lực chính mình ra sức làm, mới có được địa vị nổi tiếng ngày hôm nay, cho nên hắn mới có thể nghiêm khắc yêu cầu cô.

Lam Kỳ nằm trên sa lon sinh hàn đối, anh rể vô luận là ngoại hình hay năng lực đều là người số một số hai ở thành phố C, thực sự rất xứng đôi với chị gái, dù là như vậy cô cũng không cần hắn quá mức quản cô, cô đã lớn như vậy rồi, làm việc sẽ có chừng mực.

Qua một lúc lâu Lý Hạo vẫn là nhắm mắt không lên tiếng, lúc Lam Kỳ đang suy nghĩ có nên hay không về phòng trước thì lúc này cô lại nghe được tiếng mở cửa.

"Lam Kỳ cái con bé chết tiệt kia, lá gan lớn đến nỗi cả đêm không về nhà." Vương Mạn vừa mới vào cửa gặp cô liền gào to.

"Mẹ người đừng kích động, vừa rồi có phải hay không mẹ đi spa? Coi chừng nếp nhăn." Nhìn bộ dáng nổi giận đùng đùng của mẹ già, Lam Kỳ đứng ở ghế sa lon vội vàng như gặp phải kẻ thù, mẹ già đã sắp năm mươi tuổi rồi nhưng dáng vẻ bên ngoài lại như mới đầu bốn mươi, làn da trắng nõn, thích mặc váy giản dị, đoan trang, làm cho người ta có cảm giác tuyệt đối là người hiền lương thực đức, nhưng trăm ngàn lần không thể bị vẻ ngoài của bà mê hoặc, tính tình của hai chị em cô đều là di truyền từ mẹ, đó chính là khi nóng giận tuyệt đối nóng nảy không suy nghĩ đến hậu quả, cho nên bị tóm được liền thảm.

"Làm cái đầu con, chị gái con bây giờ còn không rõ tin tức, ta làm sao có thể sinh ra một đứa con gái không có lương tâm như thế này."

Vương Mạn buông thứ gì đó trong tay ra, chuẩn bị tốt để véo lỗ tai cô, thật hoài nghi thời điểm sinh cô khả năng nghe của cô có khuyết điểm, bà nói nhiều như vậy, như thế nào cô một chút cũng không nghe lọt.

"Mẹ, xin nương tay cho."

Lam Kỳ bị đuổi đến chạy nhảy qua bộ sofa, chỉ biết qua được ải của anh rể, nhưng không qua được ải của mẹ già, cô thật oan uổng, cô là vì chuyện của chị gái già mới một đêm không về nhà.

"Còn dám trốn. . ."

Vương Mạn vòng qua bộ sofa, hôm nay như thế nào bà cũng phải dạy bảo cô thật tốt.

"Anh rể"

Trong lúc bối rối, Lam Kỳ chuyển một ánh mắt cầu xin đến Lý Hạo, mẹ rất nghe lời hấn nói, hiện tại chỉ có hấn mới có thể cứu cô, nhưng vừa rồi cô chọc anh rể tức giận, không biết hấn có thể hay không không giúp cô.

"Dì, đã có tin tức của Tiểu Vũ."

Ngay tại thời điểm cô sắp bị tóm được, Lý Hạo đứng chắn phía trước cô là cho cô tránh được một kiếp, Lam Kỳ cảm kích nhìn hấn liếc mắt một cái, khó chịu trước đó trở thành không khí, cô cũng muốn nói với mẹ già chuyện này, nhưng bà chưa cho cô cơ hội.

"Thật sao?"

Vương Mạn không còn lòng dạ nào dạy dỗ Lam Kỳ, một lòng ở trên người con gái lớn, mấy ngày nay tim của bà đều nguội lạnh một nửa.

"Có người nhìn thấy một chiếc thuyền đánh cá đi ngang qua cứu Tiểu Vũ.""

Lý Hạo đem lời Lam Kỳ nói lại một lần nữa.

"Tại sao con bé không trở về nhà? Cũng không liên lạc với người trong nhà?"

Vương Mạn truy hỏi.

Lý Hạo nhìn Lam Kỳ, Lam Kỳ lắc đầu, cô cũng không biết, Thiệu Ngốc nói khi nào có tin tức mới sẽ báo cho cô.

"Có thể là Tiểu Vũ bị thương, dì yên tâm, con nhất định tìm được Tiểu Vũ."

"Ừ"

Vương Mạn không dám hỏi tới, đây là tin tức tốt nhất mấy ngày qua, thật ra thì bà vẫn tin tưởng con gái lớn sẽ không có việc gì.

"Mẹ, người yên tâm, đừng mãnh như vậy nhất định không có việc gì."

"Con bé chết tiết kia, về sau buổi tối không trở về nhà xem ta như thế nào trừng phạt con."

"Đã biết." Lam Kỳ ngoan ngoãn gật đầu.

Vương Mạn lúc này mới cầm lấy đồ đạc đi vào phòng bếp, mấy ngày qua bà đều không biết mình là làm sao qua được, vẫn luôn là hốt hoảng, đi tới phòng bếp mới phát hiện ban đầu định là mua thức ăn, thế nhưng mua về mấy bịch lớn bột giặt quần áo.

Thấy nguy hiểm đã được giải trừ, Lam Kỳ nằm trên ghế sofa lon thẫm thì, "Thiệt là lớn như vậy rồi còn véo lỗ tai." Để cho người khác nhìn thấy thì thật là mất mặt.

Lý Hạo nhìn thấy dáng vẻ đáng yêu của cô, ánh mắt thâm trầm mang theo một tia si mê, hấn biết cô không bằng Tiểu Vũ làm việc cẩn thận, chính chắn, hiểu chuyện, sẵn sàng nhưng là không biết bị làm sao, hấn chính là không nhìn được bị cô hấp dẫn, có lẽ chính là nàng tùy hứng, đáng yêu, không chút lo lắng yêu ghét rõ ràng, để cho hấn từng bước một lún sâu.

Hấn biết chuyện không mong muốn xảy ra nhất đã xảy ra.

"Lý Hạo gọi điện thoại cho chú, kêu ông ấy mua một ít thức ăn về nhà, buổi tối đi làm cho con vài món ngon, mấy ngày nay con gầy đi nhiều."

Vương Mạn từ trong phòng bếp đi ra cười, bà cũng không thể nói đi mua thức ăn lại mua về mấy bịch bột giặt quần áo được.

"Không cần gọi vẫn là con đi cho, vừa vận công ty có chút việc, xong việc con sẽ mang tới luôn." Lý Hạo thu lại ánh mắt khác thường, sau đó mở miệng nói.

Mấy ngày qua đều phải lo xử lý công việc hai bên làm cho hấn muốn sức đầu mẻ trán, nhưng lại không thể không làm, hai nơi hấn đều bỏ ra không ít tâm huyết, hiện tại thật vất vả mới đi vào quỹ đạo, không thể làm ra chút sai sót nào.

"Vậy con đi nhanh đi, buổi tối quay về sớm một chút ăn cơm, lái xe cẩn thận."

Vương Mạn dặn dò.

Lý Hạo gật đầu, ánh mắt vô tình nhìn Lam Kỳ liếc mắt một cái rồi mở cửa đi ra ngoài.

"Mẹ, người làm gì nhìn con như vậy."

Lý Hạo vừa đi, Lam Kỳ liền đứng xa một chút, ngộ nhờ mẹ đánh bất ngờ thì cô có thể tránh được.

"Mẹ là muốn nói, Lý Hạo nó đã mệt muốn chết, đừng khiến nó phải bận tâm lo lắng.

Ngày hôm qua Kỳ Kỳ không có về nhà, hẳn đi tìm một buổi tối, nói thật, Vương Mạn đối với đứa con rể đạt tiêu chuẩn này vô cùng hài lòng, bộ dạng đẹp trai lịch sự không nói, hơn nữa còn có sự nghiệp thành công, đối xử với người ngoài lễ phép, đối với bọn họ rất tốt, quan trọng nhất là đối với con gái lớn dịu dàng chăm sóc, về phần con gái nhỏ cũng quan tâm đầy đủ, các bạn hàng xóm đều hâm mộ bà có con rể tốt, chờ Lam Vũ trở về nhất định phải nhanh chóng làm hôn lễ.

Lam Kỳ gật đầu.

"Biết rồi."

Tâm tình của mẹ già vừa vắn tốt, vẫn là chớ chọc bà, cô thừa nhận Lý Hạo là không sai, nhưng cô rất không thích thái độ của hắn đối với cô, quá rộng, chỉ là trước kia hắn chưa bao giờ như vậy, hẳn là gần đây thật sự quá mệt mỏi.

"Mẹ, ba con đâu?"

Cô hỏi, kỳ quái, cha bình thường là một người chồng nội trợ luôn thích ở trong nhà.

"Còn hỏi, đi tìm con rồi."

Tức giận của Vương Mạn lại bắt đầu tụ hợp, Lam Kỳ quyết đoán lấy điện thoại di động ra bấm gọi cho cha, ở trong nhà này đánh bại được mẹ già chỉ có cha, con thịnh nộ của mẹ già chống lại về thật thà phúc hậu của cha, mẹ già liền bị đánh gục.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bẫy Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ủng hộ việc cô thích

Có tin tức của chị gái già, Lam Kỳ cũng bắt đầu tập trung vào công việc.

"Lam tiểu thư, hiệu quả hiện tại làm tôi rất hài lòng." Một người phụ nữ mặc đồ công sở gật đầu, cô là thông qua người khác giới thiệu mới đúng lúc tìm được công ty lắp đặt thiết bị cho phòng tân hôn, vốn nghĩ công ty nhỏ sẽ làm không tốt, không ngờ hiệu quả lại làm cô cho giật mình, rất phù hợp với yêu cầu của cô, không hề kém so với công ty lớn.

"Đồng tiểu thư, cô hài lòng là tốt rồi."

Lam Kỳ mặc bộ quần áo lao động màu xám, đội một chiếc mũ cùng màu, quần áo quá rộng che đi dáng người lung linh của cô, phía trên mặt còn dính một chút vết bẩn đậm màu, bị một đám công nhân nhìn thấy, cười đến nhẹ nhàng khoan khoái.

Phòng vừa mới sửa sang xong, tràn ngập một đồng bụi bẩn cùng mùi hương gay mũi nhàn nhạt, thời tiết nóng nực, mồ hôi ướt đầm quần áo, những thứ này không có ảnh hưởng chút nào đến nhiệt tình làm việc của Lam Kỳ, khách hàng yêu cầu có vẻ cao, những chỗ không đạt đến hiệu quả phải sửa rồi lại sửa, cô đều lần lượt kiên nhẫn theo làm, có đôi lúc công nhân làm không đến yêu cầu đưa ra cô phải tự mình ra trận, nhưng cô vẫn là rất vui vẻ.

Ở đại học cô học chính là thiết kế chuyên nghiệp, có thể sử dụng năng lực của mình đi giúp người khác tạo ra ngôi nhà mơ ước chính là ước mơ của cô, những căn phòng vốn là âm thầm lạnh như băng, ở trong tay của cô tầng tầng lớp lớp trở thành ngôi nhà xinh đẹp ấm áp, nở rộ trong mắt khách hàng là kinh ngạc vui mừng, thỏa mãn, khen ngợi, trừ bỏ tiền bạc bên ngoài ra còn cho cô rất nhiều thứ.

"Cái điều khắc màu sắc này có thể đổi thành màu nhạt giúp tôi không?"

Lam Kỳ nhìn hướng khách hàng chỉ, trên vách tường cố ý để một cái điều khắc đậm màu nghệ thuật cực kỳ phù hợp với phong cách trang hoàng, cô cảm thấy vô cùng thích hợp, vị hôn phu của Đồng tiểu thư là một nghệ thuật gia, những thứ này đều là dựa theo sở thích của vị hôn phu của cô mà làm, hiện tại Đồng tiểu thư có thể thêm vào sở thích của chính mình làm cô rất vui mừng, dù sao nhà không phải chỉ có một người.

"Có thể." Cô mở miệng, cô sẽ tận lực thỏa mãn yêu cầu của khách hàng.

"Vậy thì tốt, vậy ngày mai tôi lại tới."

"Tốt"

Lam Kỳ để cho nhân viên đi làm lại.

Buổi trưa, Lam Kỳ ngồi ở dưới một cái cây to tránh cái nóng gay gắt, thành phố C tuy rằng mát mẻ nhưng mùa hè rất nóng bức, bây giờ là thời gian ăn cơm, cô nghĩ về công ty một chuyến, nhưng cô còn chưa có thi đậu bằng lái cũng không có xe, chỉ có thể chờ Mễ Đóa xong việc rồi đến đón cô.

Chỗ của cô là một khu chung cư xa hoa, mới vừa bắt đầu bàn phiên giao dịch tầng lầu mới, ít người vào ở, công viên to như vậy, dưới bóng cây to tươi tốt xanh um lại chỉ có một mình cô ngồi.

Mồ hôi theo mặt chảy xuống gò má, Lam Kỳ một thân toàn nước, kiên nhẫn chờ.

Thỉnh thoảng có vài chiếc xe hơi cao cấp chạy nhanh qua trên mặt đường rộng rãi sạch sẽ, người bên trong xe nhìn về mặt của cô đều mang theo một chút khinh thường, Lam Kỳ cũng không tính toán, nhân nhả ngời, mắt chó nhìn người thấp, thói quen.

Mười mấy phút sau vẫn là không thấy bóng dáng của Mễ Đóa, cô có chút nổi lửa, người phụ nữ đáng chết ung dung làm việc ở văn phòng, bỏ mặt cô ở nơi này.

"Người đâu? Còn chưa tới đón tớ nghĩ tớ muốn chết nóng rồi." Bấm điện thoại, cô rống một hơi.

"Kỳ Kỳ, cậu đừng tức giận, vừa rồi vợ của một người nhân viên muốn sinh, xe đã cho hần mượn, chờ hần trở về tớ sẽ đến đón cậu." Đầu bên kia điện thoại truyền đến âm thanh yếu ớt của Mễ Đóa.

"Sao cậu không nói sớm."

Tức giận thoáng biến mất, vừa rồi mặt trời còn có điểm nhỏ, hiện tại mặt trời lớn như vậy, từ nơi này đi đến đường lớn ít nhất cần một tiếng đồng hồ, hơn nữa cần bán một cái bóng dáng xe taxi cũng không có.

"Yên tâm, tớ đã gọi cho anh tớ bảo anh tới đón cậu."

"Vậy anh ấy nói thế nào? Khi nào thì đến?" Trọng điểm là hiện tại bụng cô rất đói.

"Anh ấy nói đợi hết bận sẽ đến."

Lam Kỳ bắt đầu dĩ thờ dài.

"Anh cậu nếu có việc chính là tán gái, anh ta mà cũng bận sao?"

"Thời điểm hao hết tinh lực mà bỏ mạng liền xong rồi." Bên kia Mễ Đóa thực nhanh mở miệng.

"Cậu đi tìm chết."

Lam Kỳ giận dữ tắt điện thoại, đợi anh của Mễ Đóa không bằng cô tự thân vận động, mang theo mũ cô đi vào dưới ánh mặt trời.

Không đi mấy phút, liền nóng chết đi được, cô thề lần này nhất định phải thi đậu bằng lái xe, cũng thi bảy lần rồi, dù là đánh bạc cũng nên có cơ hội thắng một lần chứ, như thế nào mỗi lần số cô đều đen đui như vậy.

Cách đó không xa có một chiếc audi màu đen đậu ở ven đường, Thiệu Tử Vũ lập tức nhìn thấy một cô gái đang rất vội vàng, xem thì bộ dáng dịu dàng yếu đuối, thực chất bên trong lại mang nét đặc biệt, cô chấp, nghiêm túc, làm theo ý mình, xạo quyết đến làm cho người khác không dời mắt được, cô nhóc khi còn bé ngày nào thì ra cũng có ước mơ của riêng mình.

Lam Kỳ rất sớm liền chú ý tới chiếc xe dừng ở bên đường đối diện, cô nghĩ trong xe không biết có người hay không có thể chờ giúp cô một đoạn đường.

Lúc này cửa sổ xe kéo xuống, lộ ra chủ nhân bên trong xe, chỉ thấy anh hơi cúi đầu, giống như đang gọi điện thoại, đường cong xinh đẹp của gương mặt nghiêng được chiếu rọi dưới ánh mặt trời, như một bức tranh hoàn mỹ, tinh xảo xinh đẹp, mỗi một tác mỗi một phân đều vừa đúng.

"Thiệu ngọc" Lam Kỳ ngây ra một lúc, một thân quân trang xanh lục ứng là Thiệu ngọc, tại sao anh lại ở chỗ này? Hơn nữa anh đang nói chuyện điện thoại với ai mà lại cười vui vẻ đến như vậy? Trong lòng vừa động, cô lập tức nhẹ tay nhẹ chân đến gần, không trách cô có lòng hiếu kỳ nặng, là anh tự mình mang đến cửa, nhìn xem bí mật riêng tư là chuyện cô thích làm nhất với anh.

"Được, hẹn thời gian."

Khỏe miệng Thiệu Tử Vũ ý cười tăng dần, một đôi mắt hẹp dài làm mê hoặc người khác, ánh mắt từ kính chiếu hậu nhìn thấy bóng dáng con mèo nhỏ dần dần đến gần mình, ánh mắt dịu dàng chuyển thành yên tĩnh, cúp điện thoại.

Gọi xong? Động tác của Lam Kỳ cứng lại, buồn bực, cái gì cô cũng chưa nghe được, trong lòng ngứa, tò mò muốn chết.

Lúc này cửa xe mở ra, Thiệu Tử Vũ xuống xe.

"Bé con" Anh dịu dàng mở miệng, vẻ mặt là kinh ngạc, nụ cười dịu dàng, bộ dáng cô mèo nhỏ thật sự là đáng yêu.

Lam Kỳ không được tự nhiên đứng dậy, anh làm sao sẽ phát hiện ra cô, cô đã rất nhẹ tiếng, nhìn kính chiếu hậu trên xe, cô hận không thể cho mình một cú đập, bộ dáng xấu hổ vừa rồi đều bị anh nhìn thấy.

"Thieu ngốc, anh ở chỗ này làm gì?" Khó có dịp được nghỉ anh không đi chơi, chạy đến cái chỗ vắng vẻ này làm cái gì.

"Tìm một người bạn." Thieu Tử Vũ mở miệng.

Mặt trời rất gay gắt, anh nhìn mặt cô bị phơi nắng đến đỏ lên, trong lòng thoáng qua một tia yêu thương, anh không cần cô phải mệt như vậy, nhưng nếu như là chuyện cô thích làm, anh sẽ ủng hộ.

"Oh"

"Đi đâu? Tôi đưa em đi."

Thieu Tử Vũ đi vài bước đến gần cô, đưa tay đem cái mũ của cô lấy xuống, ngón tay sạch sẽ đem mồ hôi nhanh chảy đến khoe mắt cô lau đi, da thịt non mềm của cô thực nóng.

Lam Kỳ ngẩn người nhìn động tác của anh, không biết như thế nào, hiện tại mỗi lần nhìn đến anh trong lòng đều kỳ lạ, có lẽ là bởi vì liên quan đến một thân quân trang, làm cho anh phá lệ đẹp trai cao lớn mê người?

"Làm sao vậy?"

Thieu Tử Vũ nở nụ cười, cái loại cười lơ đãng nhìn thật dịu dàng, nhìn kỹ trong nụ cười mang theo một tia nghiền ngẫm, cô gái nhỏ cũng sẽ nhìn anh ngẩn người, hiện tượng tốt.

"Không có gì!"

Lam Kỳ mở miệng, chuyển động đầu tránh thoát anh thân mật, cô thừa nhận cô mới vừa rồi hoa si rồi, dưới ánh mặt trời Thieu ngốc dịu dàng ôn hòa cười làm cho cả thế giới đều lu mờ, chỉ là cũng giới hạn hoa si mà thôi, cô không thích anh đối với cô có động tác quá thân mật, rất không thích hợp có được hay không.

"Ài, tôi muốn đi ăn cái gì đó, anh đưa tôi đi."

Sau khi hồi hồn, Lam Kỳ lại khôi phục giọng điệu đương nhiên, được rồi, ai mượn anh đưa tới cửa, hôm nay liền làm tài xế miễn phí cho cô.

"Được" Thieu Tử Vũ thân nhiên mở miệng.

Con người Lam Kỳ quay một vòng.

"Tôi không mang tiền, anh mời khách."

"Được"

"Muốn ăn đồ mắc tiền nhất, ngon nhất."

"Được"

Lấy được một loạt câu trả lời khẳng định, Lam Kỳ liền bay nhanh chạy vào trong xe, hôm nay thật sự là nóng muốn chết.

Hehehe như đã hứa vs các tênh iu hnay dù bận đi làm nhưng người Kẹo vẫn tràn đầy năng lượng, lòng Kẹo vẫn tràn đầy nhiệt huyết, và tay Kẹo vẫn type bay bay các con chữ để có quà tặng cho các tênh iu.

Nào! Còn chờ gì nữa? Cùng kéo bàn kéo ghế ra tìm chỗ thoải mái ôm đé yêu thương thức món quà đặc biệt này nào!

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Nghĩ muốn thét chói tai

Xe vững vàng chạy trên đường, Lam Kỳ thoải mái làm tổ trên ghế ngồi bên tay lái phụ.

"Thieu ngốc, ở trong quân đội anh là làm cái gì?" Trong xe khí lạnh đầy đủ, cảm giác dễ chịu rất nhiều.

"Công việc rất bình thường." Thiệu Tử Vũ mở miệng, không biết giải thích như thế nào với cô, sau khi tốt nghiệp nhập ngũ anh chỉ đến bộ đội đã chiến ngày người một năm, liền tiến vào sở nghiên cứu tiến hành công việc nghiên cứu khoa học, nội dung công việc của anh liên quan rất nhiều đến việc quốc gia cơ mật, anh không thể lộ ra một chữ nào cho cô, hơn nữa cô biết cũng không có lợi ích gì.

Lam Kỳ bấu môi hít mắt nhìn anh.

"Ai, Thiệu Ngốc, tiền lương của anh bao nhiêu một tháng." Cô dịch thân thể tới gần anh một chút, cô không phải cảm của anh một trăm nghìn sao? Chột dạ đồng thời lại tò mò, anh đến cùng có bao nhiêu tiền đây.

Chỉ là để cho cô không nghĩ tới động tác thân mật như vậy đối lại là một cái trừng lạnh của anh.

"Thất dây an toàn, ngồi yên." Về mặt Thiệu Tử Vũ nghiêm túc, tuy rằng anh đối với kỹ thuật lái xe của mình rất có lòng tin, nhưng thói quen như vậy rất nguy hiểm.

"Không nói thì không nói, làm gì trừng tôi."

Giọng nói đột nhiên nghiêm khắc làm cho Lam Kỳ lập tức đem thân mình dịch chuyển đến vị trí cách xa anh nhất, dựa vào cửa sổ trừng ngược lại, một bộ dáng chết cũng không hối cải.

Lông mày Thiệu Tử Vũ nhíu lại một chút, đôi mắt xéch hẹp dài nhìn cô bốt chút sắc bén nhiều hơn nồng đậm bất đắc dĩ, cô ăn mềm không ăn cứng, tính tình một chút cũng không thay đổi.

"Nghe lời, ngồi đằng hoàng tôi sẽ nói cho em biết." Ánh mắt của anh dịu dàng, khóe miệng giờ lên ý cười.

Trong xe Lam Kỳ cảm giác hơi lạnh liền thay đổi hệ thống sưởi ấm, ngồi thẳng thân thể thất chặt dây an toàn, anh cho cô bật thang sao cô lại không đi xuống, trọng điểm là anh nói không sai, Tiểu Mễ cũng đã nhiều lần trách mắng cô.

"Xong rồi, anh nói đi."

"Tiền lương bộ đội không cao." Thiệu Tử Vũ trả lời, các hạng phúc lợi ở bộ đội không tệ, nhưng so sánh với đại đa số các công ty quản lý nước ngoài xác thực không cao bằng.

"Vậy làm sao anh có thể có..." Lam Kỳ kịp thời cảm nồm, thiếu chút nữa cô đã nói ra, vậy làm sao anh có thể có nhiều tiền như vậy. Anh không biết cô đã xem trong thẻ anh có rất nhiều tiền, mấy ngón tay cô đều rung rẩy.

"Có cái gì?" Thiệu Tử Vũ hỏi, có thể là cô gái nhỏ này sợ anh biết chuyện cô dùng số tiền kia.

"Có....có xe."

"Bộ đội phát."

"Oh"

Lam Kỳ xoay mặt ra bên ngoài xe, Thiệu Ngốc đáng ghét không nói thật, làm như thế nào để hỏi anh? Không phải là anh đã phát hiện sai sót gì về cái thẻ chứ?

"Bộ đội bao ăn bao ở vậy anh để dành được bao nhiêu tiền?" Nếu anh đã nói đùa thì cô liền đi thẳng vào vấn đề.

"Không biết, thẻ của tôi em giữ, phía trên tôi còn có tiền lương, còn thêm số tiền định kỳ hàng năm trong nhà đưa." Thiệu Tử Vũ kỳ quái nhìn cô.

"Cho tôi bây giờ anh đều không trông coi tiền?" Làm sao có thể có người như vậy, ngay cả mình có bao nhiêu tiền cũng không biết, cái này cô hiểu, anh tham gia quân ngũ, tài lực của nhà họ Thiệu lại hùng hậu, vậy tiền trong thẻ cũng không khó giải thích, nếu như vậy....

"Thiệu Ngốc, tôi nghĩ chúng ta không thân, ngày mai tôi đem trả thẻ cho anh, số tiền bên trong một phần tôi cũng không hề động đến."

"Xuy"

Thiệu Tử Vũ nhin không được.

"Anh cười cái gì, tôi thật không có động đến." Cô cường điệu, cho dù có động đến cũng không còn cái gì, dù sao nhà anh có tiền, lúc còn nhỏ cô cũng lấy không ít tiền của anh.

"Không có gì."

Thiệu Tử Vũ nén cười, trong mắt là dịu dàng, ánh mắt làm say lòng người.

"Thẻ em cứ giữ lại, tôi còn có." Anh cho cô chỉ là một phần để dành nhỏ, nhiều hơn anh sợ cô có gánh nặng.

"Tôi không cần." Nếu không phát hiện, thì đem trả lại cho anh, thanh toán xong.

"Em có đói bụng không?" Thiệu Từ Vũ đột nhiên hỏi.

Lam Kỳ vẫn còn đang rối rắm trong vấn đề vừa nãy, nghe được anh nói như vậy, gạt đầu theo quán tính, xác thực bụng cô đã đói đến độ lèp, buổi sáng lúc ra cửa cô chỉ uống có một ly sữa.

"Ồ trên xe chờ tôi...tôi đi mua ít đồ ăn lót bụng." Ánh mắt Thiệu Từ Vũ nhìn về phía cửa hàng nhỏ cách đó một trăm mét, anh nhớ cô đang rất đói.

"Được" Lam Kỳ gạt đầu, chuyện cái thế cứ quyết định như vậy, sau này trực tiếp trả lại cho anh.

Thiệu Từ Vũ đem xe ngừng ở ven đường rồi đi về phía cửa hàng, ở trên xe Lam Kỳ nhàm chán, đột nhiên có chút ngứa tay, con đường này rộng như vậy không bằng mở xe của Thiệu ngốc vui đùa một chút.

Lam Kỳ là một người nghĩ cái gì thì làm cái đó, ngồi vào ghế lái lập tức khởi động xe, ở hai tháng học lái xe hơn nửa có Mễ Đóa chỉ đạo, cảm giác mình kỳ thật đã có thể thuần thục lái xe chỉ còn thiếu mỗi cái bằng lái thôi.

Lam Kỳ bắt đầu lái rất chậm, dần dần tăng tốc, con đường này rất ít xe, mặt đường lại rộng rãi, cô lái xe đi thật xa sau đó lái trở lại, sẽ không không có lương tâm bỏ lại Thiệu ngốc ở chỗ này.

Thuận lợi đem xe thay đổi phương hướng, tăng tốc lái trở về, đột nhiên có một cậu nhóc chạy xe đạp ngang qua đường cái ở trước mặt cô.

Phía trước thật nhanh bằng qua.

"A" Tay cô vội vàng chân loạn đạp thắng xe, chỉ thấy xe đột nhiên tăng tốc, tay lái lệch nghiêng đụng vào hàng rào ven đường tóe ra lửa.

"Àm" Trong xe Lam Kỳ cảm thấy mãnh liệt va chạm, hoàn hảo là cô cố thắt dây an toàn, thân mình bị cố định chặt chẽ, không có bị thương, chỉ là đầu có chút choáng váng.

Hoảng hồn thở phào nhẹ nhõm, hù chết, đem chân ga thành chân thắng mà đạp.

"Thằng nhóc chết toi." Cô tức giận xuống xe muốn tìm người gây họa, chỉ thấy cách đó không xa một thằng nhóc mười ba mười bốn tuổi đang ngồi trên xe đạp, cười đùa với cô.

"Chỉ nhất định phải chết." Để lại mấy lời này, thằng nhóc đạp xe bay nhanh rồi đi.

"Thằng nhóc, mày đứng lại cho bà.....đồ nhóc khôn khiếp." Lam Kỳ tức giận mắng.

Không biết tiếng xe đạp hay là tiếng mắng chửi của cô theo gió bay xa, lúc Lam Kỳ quay đầu đột nhiên nhìn thấy một chiếc xe cảnh sát giao thông màu trắng xuất hiện, chớp mắt liền hiểu rõ ý tứ "chết chắc" của thằng nhóc kia, cô nghĩ muốn hét chói tai.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Cô đã gây họa rồi

"Tiểu thư, xin xuất trình bằng lái xe."

Hai người mặc đồng phục cảnh sát giao thông công thức hóa mở miệng.

Lam Kỳ cảm thấy đầu càng choáng váng, cô không có bằng lái, theo quy định là phải câu lưu, cô không muốn vào trại tạm giam, đòi cô sẽ lưu lại bóng ma.

"Tiểu thư, xin xuất trình bằng lái xe."

Một cảnh sát giao thông đáng người béo mập mở miệng, về mặt chuyển thành nghi ngờ.

"À, bằng lái."

Lam Kỳ giả vờ sờ sờ trên người, nếu như nói đã đánh mất có được hay không?

"Cô không có bằng lái!"

Một cảnh sát giao thông khác không kiên nhẫn lên tiếng.

"Như vậy lên xe đi."

"Không có bằng lái sẽ làm sao?" Lam Kỳ vẻ mặt đau khổ hỏi.

"Y theo quy định câu lưu 15 ngày, phạt tiền 5000."

Cô không có ý kiến về phần tiền phạt dù sao cô đã đem hàng rào đâm thành như vậy, nhưng mười lăm ngày câu lưu cô nghĩ không thể chịu được, bên trong không có điện thoại di động, không có TV, không có đồ ăn vặt, không có ấm áp, cô sẽ chết.

"Sợ rằng chuyện của tiểu thư không có đơn giản như vậy!"

Xem xong qua hiện trường, người cảnh sát giao thông béo mập vừa ghi chép vừa mở miệng.

"Em gái, xe không phải là trộm chứ? Lá gan thật lớn, xe quân nhân cũng dám xuống tay? Như vậy đi cho cô một cơ hội, gọi điện thoại cho người nhà, bằng không không đến 3-5 năm sẽ không được thả ra.

"Gọi cái gì mà gọi, tuổi còn trẻ như vậy mà không lo học lái xe cho tốt, lên xe."

Một người cảnh sát khác hiển nhiên không dễ nói chuyện như vậy.

Lam Kỳ gấp đến độ toát mồ hôi hột, lúc này cô nhìn thấy được một bóng người cao ngất vội vàng chạy về phía anh.

"Thiệu ngọc."

Lam Kỳ thật nhanh xông về phía anh, nhìn thấy bóng dáng hoạt bát của cô, vẻ mặt Thiệu Từ Vũ mới dịu lại, nhíp chân tăng nhanh vuron tay ra muốn đem cô ôm vào trong ngực, nhìn xem cô có bị thương không.

Lam Kỳ lại vòng qua tay của anh, tránh ở sau lưng anh.

"Thiệu Từ Vũ, tôi đã gây họa, anh giải quyết tốt hậu quả." Cô bắt lấy góc áo của anh rồi mở miệng, cô thừa nhận bộ dáng hiện tại của mình thực mất mặt nhưng cô không muốn bị câu lưu.

Lúc này Thiệu Từ Vũ mới dời ánh mắt về phía bên cạnh xe, hai người cảnh sát giao thông đang đứng.

Thấy một màn như vậy, hai người cảnh sát giao thông hiển nhiên ý thức được sự việc có thể không giống với suy đoán của bọn họ, người có bộ dáng đẹp trai cao ngất kia hẳn là quân nhân, ánh mắt nhìn bọn họ rất sắc bén, đó là ánh mắt chỉ quân nhân mới có.

"Đồng chí, chúng tôi là công bằng làm việc."

Người cảnh sát giao thông đứng lý hợp tình mở miệng, bọn họ biết xe quân nhân là không thể tùy tiện mượn, đây là làm trái với quy định, cho dù âm ỉ đến cục cảnh sát thì bọn họ cũng có lý.

Khóe miệng Thiệu Từ Vũ nâng lên ý cười, kéo Lam Kỳ ở sau lưng ra.

"Các vị làm việc nghiêm túc, cẩn thận, không lấy việc công làm việc tư làm trái pháp luật đáng được nhân dân biểu dương, nhưng... vợ tôi đang mang thai, sợ là động đến thai khí, tôi muốn đem cô ấy đến bệnh viện kiểm tra trước, đây là sổ chứng nhận sĩ quan của tôi, về sau có thể đến quân khu XXX tìm tôi."

Lúc nghe được Thiệu Từ Vũ khen ngợi hai người làm việc nghiêm túc, có chút hài lòng, nhưng nghe đến câu nói kế tiếp mặt lập tức xụ xuống, vẻ mặt kinh ngạc, lúc nhìn thấy quân hàm của anh, vẻ mặt càng suy sụp.

Trước đó bọn họ trung thành với cương vị công tác, hiện tại muốn bọn họ đến quân khu tìm người, người này là để cho bọn họ đi tìm chết sao? Hai người bọn họ chỉ là hai cảnh sát giao thông nhỏ, bọn họ dám tìm đến chỗ toàn nhân vật quan trọng như vậy sao? Hiện tại các đơn vị cơ quan đầu bao che khuyết điểm người nhà muốn chết, huống chi còn là quân nhân, huống chi chỉ là chuyện nhỏ mà lại tìm đến cửa, chỉ sợ ngay cả cục trưởng cũng muốn gọt chết bọn họ.

Mới đầu lúc Lam Kỳ bị kéo ra, ở trong lòng đem Thiệu ngọc mắng trên cả trăm lần, cô cho là anh muốn đem cô giao ra, nghe nói quân nhân đều là một đám đầu gỗ, đều chỉ thấy trách nhiệm, thấy sứ mệnh, tinh thần trọng nghĩa, thất tình lục dục* trong người rất nhạt.

*Thất tình gồm: Hỷ, Nộ, Ái, Ố, Ai, Lạc, Dục. (mừng, giận, thương, ghét, buồn, vui, muốn)

Lục dục gồm:

Sắc dục: ham muốn nhìn thấy sắc đẹp.

Thính dục: ham muốn nghe âm thanh êm tai.

Hương dục: ham muốn ngửi mùi thơm dễ chịu.

Vị dục: ham muốn món ăn ngon miệng.

Xúc dục: ham muốn xác thân sung sướng.

Pháp dục: ham muốn ý nghĩ được thỏa mãn.

Sau khi nghe anh khen ngợi hai người cảnh sát giao thông cô càng thêm khẳng định ý nghĩ này, sau đó không dự đoán được cô nghe anh nói năm chữ “vợ tôi đang mang thai” kia.

Thời điểm Thiệu Ngốc nói “vợ tôi” anh nhìn thoáng qua cô, vẻ mặt dịu dàng, ánh mắt kiên định, dường như muốn nói có anh ở đây cô cứ yên tâm.

Trong nháy mắt Lam Kỳ có loại cảm giác cô thật sự là vợ anh.

Thiệu Tử Vũ nói xong phát hiện Lam Kỳ đang nhìn mình chằm chằm, vì vậy nhân cơ hội kiểm tra xem cô có bị thương không, cô gái nhỏ này thật là khiến người ta lo lắng, nhìn bộ dáng cô yếu ớt nhất định là bị dọa sợ, anh đau lòng, sở dĩ anh khen ngợi cảnh sát giao thông là muốn cho cô lo lắng đề phòng, cũng là muốn cho cô một chút giáo huấn, có một số việc cô không thể làm, không có bằng lái lại lái xe trên đường lớn rất là nguy hiểm, anh không thể để cô lấy sinh mạng người khác ra đùa giỡn, càng không thể để cô lấy sinh mạng của mình ra đùa giỡn, đời người còn rất dài, anh muốn cô cùng anh qua.

Hai cảnh sát giao thông trao đổi ánh mắt, cuối cùng đạt thành nhất trí.

"Đứa nhỏ rất là quan trọng, hai người đi trước đi, chỉ là đừng phải hàng rào bảo vệ, chúng tôi sửa chữa một chút là được." Người cảnh sát giao thông béo mập ôn hòa mở miệng, hiện tại công việc công chức nhỏ thật không dễ làm, vì một chút chuyện nhỏ đắc tội người thật là không tốt.

"Ừ"

Thiệu Tử Vũ gật đầu.

"Xe đạp này" Hai người cảnh sát giao thông khó xử, muốn kéo về cục cảnh sát cũng không tốt, để như vậy cũng không được, bây giờ giới truyền thông không chỗ nào là không nhúng tay vào, đến lúc đó trên mạng lại đăng tin một chiếc xe quân dụng gây ra tai nạn, cảnh sát giao thông không nhìn tin tức để giải quyết thật không dễ làm.

"Tôi sẽ xử lý."

Thiệu Tử Vũ lấy điện thoại ra.

Cảnh sát giao thông thấy anh có thể tìm người đến kéo xe cũng liền lên xe của mình lái rời đi.

Toàn bộ quá trình Lam Kỳ cũng không nói một câu.

Chờ Thiệu Tử Vũ nói chuyện điện thoại xong, cô không tự nhiên mở miệng.

"Thật xin lỗi."

Thiệu Tử Vũ nhìn cô.

"Em không có lỗi với tôi, em là có lỗi với chính mình." Dám lấy tính mạng của bản thân ra đùa giỡn.

Lam Kỳ cũng biết lời của anh nói không sai, liền cúi đầu không lên tiếng.

Thiệu Tử Vũ nửa ôm lấy cô.

"Có bị thương không?"

"Không có, có thắt dây an toàn."

"Ừ có tiến bộ, có còn đói bụng không?"

Nhìn bộ dáng thành thật của cô Thiệu Tử Vũ cười, hoàn hảo cô nhớ rõ lời nói trước đó của anh.

"Không đói bụng." Hôn cô đều bị dọa không còn đói bụng nữa.

"Trước tiên đem cái này ăn."

Thiệu Tử Vũ đem một thanh chocolate Dove thả vào trong tay cô, lúc cô khởi động xe thì anh còn đang mua đồ, nghe được tiếng động cơ thì liền vọt ra,

kết quả vẫn chậm hơn, tất cả đồ mua được chỉ nhìn thấy cái này cầm vào trong tay.

"Ừ"

Lam Kỳ nghe lời gật đầu.

"Đi lên xe chờ."

Thiệu Tử Vũ mang Lam Kỳ vào trong xe, bên ngoài mặt trời rất gay gắt, hoàn hảo trong xe có máy điều hoà.

Lam Kỳ thật nhanh đem đồ ăn xong, ngoan ngoãn ngồi ở trong xe.

Nửa tiếng sau.

"Thiệu ngốc, anh còn đợi thêm ai nữa vậy?"

"Chờ..."

Thiệu Tử Vũ còn chưa nói hết câu chợt nghe tiếng thắng xe chói tai vang lên, một chiếc Hummer quân dụng dừng ở ven đường.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Tôi cũng muốn đi cùng

Thiệu Tử Vũ còn chưa nói hết câu chợt nghe tiếng thắng xe chói tai vang lên, một chiếc Hummer quân dụng dừng ở ven đường.

"O, người luôn đứng top của chúng ta cũng sẽ xuất hiện loại kĩ thuật sơ sót này sao?" Khương Hạo một thân quần áo huấn luyện không phân biệt rõ màu ngồi dựa vào trên xe, cười mỉa.

"Thủ trưởng."

Tiểu binh ngồi trên xe xuống chào Thiệu Tử Vũ đúng chuẩn theo nghi thức quân đội.

Thiệu Tử Vũ chào lại.

Lam Kỳ ngồi trên xe nhìn người cùng xe đột nhiên xuất hiện, trong không khí tràn ngập hương vị phái nam, lớn như vậy rồi lần đầu tiên cô đối mặt với nhiều quân nhân như vậy, không ngờ Thiệu ngốc còn có một mặt kiên nghị như vậy, cái chào đáp lễ vừa rồi có mùi vị rất giống như đi đánh giặc, cảm giác uy nghiêm cứng rắn không nói nên lời.

"Không xuất hiện loại sơ suất này cũng không làm phiền đến tôn giá của cậu." Thiệu Tử Vũ đi về phía Khương Hạo.

"Loại việc nhỏ này cũng tìm tôi? Vệ sĩ của cậu đâu?"

Khương Hạo mở miệng, hắn và Thiệu Tử Vũ là bạn học cùng trường quân đội, quan hệ rất tốt, sau khi tốt nghiệp hắn đi bộ đội dã chiến, Thiệu Tử Vũ tiếp tục thi nghiên cứu, gấp lại đã là ba năm sau, hai người lại ở cùng trong bộ đội ngay người một năm, một năm sau người này liền được đề bạt đi làm cái hạng mục nghiên cứu khoa học hạng nhất, hơn hai năm không gặp mặt, thỉnh thoảng cũng chỉ là liên lạc qua điện thoại một chút, vừa rồi hẹn anh gặp mặt còn nói không có thời gian, hiện tại liền thay đổi thật nhanh.

"Tôi đang nghỉ phép." Thiệu Tử Vũ mở miệng, thật ra thì mấy năm này anh vẫn luôn sống ở thành phố C, chỉ là không có thời gian về nhà, lần này thật vất vả mới được nghỉ phép anh nghĩ muốn thả lỏng một chút, không mang theo vệ sĩ.

"Không nói sớm, đi, lần bắn bia này nhất định phải phân cao thấp, tôi không tin người cầm súng thời gian dài như tôi lại không hơn cái người làm kỹ thuật khoa học như cậu."

Hai năm ở bộ đội không thể cho Khương Hạo quên được chuyện kia, chính là người này vẫn chiếm danh hiệu súng thần, hôm nay hắn chính là muốn tiếp nhận danh hiệu này.

"Xem cậu có bản lĩnh đó hay không."

Thiệu Tử Vũ cười, ánh mắt nhìn về phía một chiếc xe khác.

"Bé con, ra đây."

Lam Kỳ từ trong xe đi ra, mắt phát sáng, vừa rồi bọn họ mới nói muốn đi chỗ nào?

Lúc Khương Hạo thấy cô miệng há thành hình chữ O, lúc còn ở trường quân đội Thiệu Tử Vũ dựa vào khuôn mặt xuất sắc, phong độ, không biết làm cho bao nhiêu lính nữ ái mộ, lính nam ghen tỵ, coi như hắn cũng là một trong số đó, vốn trông chờ anh lừa gạt một hoa khôi quân nhân, làm cho bọn họ ít nhiều có phần trông đợi, không nghĩ tới thằng nhóc này dầu muối không vào, làm hại biết bao lính nữ đau lòng, ngày đó làm cho bọn lính nam nghĩ muốn đánh anh.

Dần dần hắn liền nghĩ cơ thể nhóc này có vấn đề! Không thể cùng người khác cái gì cái gì (Cái gì là cái gì a, Kẹo đây còn bé không hiểu a. Hahaha...), sau lại tha thứ cho cái bộ dạng làm dáng của anh, không ngờ anh thể nhưng muốn loại này, khó trách nhiều năm như vậy không có động tĩnh, bộ đội xác thực không sản xuất ra loại phụ nữ này.

Nhìn mềm mại đáng yêu, làn da trắng nõn đến độ có thể véo ra nước, hơn nữa tuổi cũng không lớn, nhiều lắm là hai mươi hai tuổi, vậy mà Thiệu Tử Vũ lại thích loại phụ nữ thân leo này.

Bình thường phụ nữ bị đàn ông nhìn như vậy cũng có chút thẹn thùng, nhưng Lam Kỳ không sao cả, thói quen cô biết mình xinh đẹp, để cho hắn nhìn, hắn còn có thể nhìn ra hoa sao? Đàn ông trong quân đội ít khi gặp phụ nữ có thể giải thích, coi như giúp đỡ người nghèo.

"Chị dâu."

Khương Hạo cười, dù là quân nhân nhưng cũng biết cách đối xử lễ độ với phụ nữ.

Chị dâu? Lam Kỳ nhìn bản thân, rồi lại nhìn Thiệu Tử Vũ, vốn nghĩ làm sáng tỏ giữa bọn họ không có quan hệ gì, nhưng cô nghĩ đến Khương Hạo nói cũng đúng, hắc hắc, cô muốn đi cùng, vì thế cô cười với Khương Hạo, muốn gọi liền gọi đi, vừa rồi Thiệu Ngọc còn nói cô mang thai mà.

Thiệu Tử Vũ nhìn bộ dáng ngoan ngoãn của Lam Kỳ, nhũn mảy, cô gái nhỏ này lại có ý định gì nữa đây?

"Tiểu Trần, chú đi sửa xe."

Khương Hạo mở miệng, chút khó khăn này giao cho cậu lính tài xế, hiện tại hắn vội vã đi bãi bắn bia so tài, hai năm rồi rốt cuộc bắt được người này.

"Dạ."

Tiểu Trần cầm lên một ít dụng cụ.

Trên đường, Khương Hạo vừa lái xe ánh mắt vừa nhìn đằng sau, chắc chắn, con mắt không tệ, người nào không biết quân nhân bởi vì liên hệ đến nghề nghiệp tìm đối tượng không được tốt lắm.

"Chị dâu, chị có chị em tốt nào không? Giới thiệu cho tôi."

Lam Kỳ lập tức nghĩ tới Mễ Đóa, cô gái kia thật xấu đấy người không giống cô, giới thiệu cho người này, không thích hợp, thân phận quân tử này không thể nào thích hợp với Mễ Đóa, cái người phụ nữ đơn bào phân chia kia.

"Không có."

"Vậy nếu có người tốt liền đề ý giúp tôi một chút, tôi đã sắp ba mươi rồi còn chưa có vợ." Khương Hạo mở miệng, vốn là hắn cũng không gấp, nhưng ngay cả đến Thiệu Tử Vũ cũng đã tìm được phụ nữ, trong lòng hắn cũng có chút nóng nảy, hắn cũng nghĩ muốn tìm một cái như vậy, một mỗi một ngày trở về liền có vợ xinh đẹp ôm, cảm giác kia nghĩ liền thích.

"Bộ đội không có lính nữ?"

Lam Kỳ nghi ngờ.

"Tại sao không có, chị có thể hỏi Tử Vũ, người này trước kia...."

"Câm miệng của cậu lại, trước đi ăn cái gì một chút."

Thiệu Tử Vũ cắt ngang cuộc nói chuyện giữa bọn họ, tên Khương Hạo này nói chuyện thường không có chừng mực, đừng đến lúc đó nói chuyện không nên nói.

"Được, tôi mời chị dâu."

Khương Hạo sáng khoái đồng ý, bạn tốt tìm được một cô gái là không dễ dàng, hắn cũng không thể gây thêm phiền phức, nhanh lái xe chạy về phía khu vực ngoại ô, nơi này cách quân khu còn khoảng một tiếng, bất quá trên đường có một nhà hàng gia đình rất ngon.

"Kia, chúng ta đang đi nơi nào?"

Lam Kỳ nhìn về phía Thiệu Tử Vũ ngồi bên cạnh, vốn nghĩ muốn kêu Thiệu Ngọc, đột nhiên phát hiện hoàn cảnh này không thích hợp, cô là một người rất

biết xem xét tình hình, bằng không theo tính tình của cô ở trong xã hội chắc là bị người ta đập chết rồi, mượn chuyện vừa rồi mà nói, cô trốn phía sau lưng anh, chỉ biết là anh sẽ không không giúp cô, có thể đuổi có thể cong là lý luận của Tiểu Cường (con gián) cô.

"Trường bắn."

"Tôi cũng muốn đi."

Lời này Khương Hạo cũng nghe thấy.

"Đừng nhìn tôi, lời này tôi không nghe thấy." Khương Hạo tiếp tục chuyên tâm lái xe, quy định quân đội để ở chỗ nào, mang người ngoài vào là làm trái quy định.

Thiệu Tử Vũ nhìn Lam Kỳ, chỉ thấy trong mắt cô lóe lên khát vọng mãnh liệt trong mắt cô, đột nhiên anh mỉm cười.

"Nghĩ biện pháp làm một trường bắn đơn giản bên ngoài."

Ở trong này quyền lợi của Khương Hạo cũng không thấp, vấn đề này hẳn là không làm khó được hắn.

"Cậu nghĩ là muốn hại chết tôi vì một người phụ nữ, cậu thật sự là dám mở miệng."

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Không thiết thòi

Trong xe Lam Kỳ cời xuống đồ lao động thay một bộ đồ huấn luyện dùng mới tinh, hắc hắc, cô vẫn là lần đầu tiên mặc quân trang, rất hưng phấn, Thiệu ngọc nói thay quần áo này sẽ mang cô đi vào, nếu anh không thấy khó xử thì cô cũng không khách khí.

Khương Hạo đứng ở dưới một cây đại thụ xa xa, vừa định quay đầu, ba một cái bị tát quay đi trở về.

Chỉ thấy Thiệu Tử Vũ thân nhiên nhìn hắn.

Khương Hạo hừ lạnh, hắn cũng không quên người này là một tên hồ ly khó chịu làm việc cỡ hòng không buồn lên tiếng.

"Tôi chỉ muốn xem một chút chị dâu thay xong chưa, cũng không phải chế tạo quần áo, đã hơn mười phút." Bình thường thay quần áo hai phút còn thừa.

"Đừng đem cô ấy so sánh với đám lính của cậu, hơn nữa muốn xem cũng không đến lượt cậu."

Thiệu Tử Vũ đội nón xong đi về phía chiếc xe.

Lam Kỳ vừa mặc quần áo điện thoại liên vang lên, tắt, sau đó không nghĩ tới lại vang lên.

"Mẽ Đóa, làm sao?" Cô nghiêng đầu kẹp điện thoại, để hai tay trống cái nút áo.

"Cậu chạy đi đâu rồi?" Rõ ràng là Mẽ Đóa vừa ở chỗ cô đứng.

"Chờ không nổi cậu nên đi trước, nếu không có việc gì thì tớ cúp máy."

"Đợi chút, Nhiệm Khả mời chúng ta Chủ Nhật đi họp lớp, có đi hay không?"

Sắc mặt Lam Kỳ khó coi một chút.

"Không đi."

"Tớ biết cậu ghét cô ta, nhưng có một người nhất định cậu muốn gặp."

"Ai?"

"Dung Bạch Minh trở lại."

.....Mẽ Đóa nghĩ đây là một quả bom tấn, kết quả đợi nửa ngày không có phản ứng.

"Ai?"

Lam Kỳ một chút cũng không nghĩ ra.

"Mẹ kiếp, cậu sẽ không mau quên như vậy đi, đại học năm hai kia, chuyện cậu theo đuổi hấn vang dội khắp toàn trường."

"À." Lam Kỳ nhớ hình như là có một người như vậy.

"Cậu sẽ không thật sự quên đi?"

"Ừ, không có ấn tượng gì, cậu cũng biết khi đó là có nguyên nhân, sau một thời gian ngắn theo đuổi, hấn ta ngoại trừ có bộ dạng đẹp trai, thành tích học tập tốt, thì không có ưu điểm gì cả, tính tình cũng không tốt."

"Lam Kỳ! Cậu đúng là bị mù màu, tính cách của Dung Bạch Minh thế mà còn không tốt? Cậu hãy lấy gương soi lại bộ dạng muốn chết kia của cậu."

"Bộ dáng rất tốt, mỗi ngày tớ đều soi."

Lam Kỳ cài tốt một nút áo cuối cùng, cầm điện thoại nói chuyện, từ nhỏ đến lớn cô cảm thấy rất hài lòng bộ dáng bản thân.

"Aiz...Lam Kỳ, sở dĩ bây giờ cậu còn không tìm thấy bạn trai thích hợp đều là họa do yêu sớm"

"Hả?"

Lam Kỳ bị lời nói của Mễ Đóa làm cho không hiểu ra sao cả, cô khi nào thì yêu sớm?

"Đều là Thiệu Tử Vũ đem cậu tập thành thói quen, khi đó kêu cậu đừng yêu sớm không nghe, tiểu học liền nói chuyện đó, được rồi, thích là một loại của ngưỡng mộ, cái dạng đàn ông nào cậu cũng thấy chướng mắt."

"Ai? Ánh mắt người nào nói tớ yêu sớm?" Còn nhỏ bắt chước, tại sao không nói nhà trẻ là một nơi bùng nổ, chính là như thế nào cô không biết vậy.

"Quên đi, lười nói cùng cậu, chính mình trúng độc còn không biết, khẩu vị nặng, nói cho cậu biết, đàn ông dịu dàng là độc, không thể phòng bị."

"Tớ khi nào thì..."

Lam Kỳ đang muốn giải thích thì chỉ thấy Thiệu Tử Vũ mở cửa xe ra rồi tiến vào.

"Trước kia trong cả lớp mọi người đều nói vậy, còn có lúc ở trung học cơ sở."

Lam Kỳ không thể tưởng tượng được còn có chuyện bác quái này.

"Quên đi, trước kia tớ không dám nói, hiện tại liền nói rõ ràng đi, cậu nói cậu khi dễ anh ta, anh ta không dám phản kháng, cậu không đi trường trung học cơ sở hỏi một chút, có người dám khi dễ anh ta sao? Cậu thật đúng là cảm thấy mình tốt đẹp."

"Tớ..."

"Tớ có thể 100% nói cho cậu biết, anh ta thích cậu, mới có thể tùy cậu....Vù vù, hiện tại rốt cuộc nói ra, cậu không biết bộ dáng đánh đá của cậu trước kia, làm hại tớ ghen bao nhiêu năm." Hiển nhiên Mễ Đóa rất hiểu tính tình trước kia của cô.

"Nhưng là..."

"Nhưng là hiện tại đã trễ, bình thường yêu sớm không có kết quả, sở dĩ hôm nay nói ra là để cho cậu tỉnh lại, đàn ông cưng chiều cậu như vậy là không có, cũng đừng nghĩ đến Thiệu Tử Vũ, trước kia như vậy đối với cậu là do còn nhỏ không hiểu chuyện, hiện tại khả năng anh ta đã có vợ, dù không có vợ, hiện tại xã hội cũng đã thay đổi."

"Cậu"

"Cậu cũng đừng nghĩ nhiều, cứ như vậy, tớ cúp máy."

Lam Kỳ nhú mồm cúp điện thoại, Mễ Đóa uống nhiều quá, có lẽ là nội tiết tố mất cân bằng, tốc độ nói chuyện vừa nhanh vừa không hiểu ra sao cả, làm cho cô vài lần cũng không nói chen vào được.

Đột nhiên cảm giác chân có chút hơi khác thường, cúi đầu, chỉ thấy Thiệu Tử Vũ khom người, ngón tay thon dài sạch sẽ của anh cầm lấy bàn chân trần trụi của cô, thực nghiệm túc đem giày xăng-đan nhỏ mang từ mũi chân của cô đến gót chân, sau đó buộc dây giày màu trắng cho cô, buộc cái nơ con bướm, rồi lại chuyển sang cái chân khác.

"Anh ta quá nuông chiều cậu."

Đột nhiên Lam Kỳ cảm thấy lời của Mễ Đóa nói có chút đạo lý.

"Làm sao vậy?"

Giúp cô mang giày xong, Thiệu Tử Vũ giúp cô vén ống quần, quần trang số nhỏ nhất mặc trên người cô cũng có vẻ quá dài, đi bộ sẽ té, chuẩn bị xong để đi, ngay sau đó cô gái nhỏ kia ngơ ngác nhìn anh.

Đột nhiên chống lại ánh mắt của anh, Lam Kỳ lập tức đem mặt quay đi hướng khác, lời nói của Mễ Đóa vừa rồi cô còn phải tiêu hóa, tiêu hóa.

Không ngờ Thiệu Tử Vũ lại đi đến gần cô.

"Anh làm gì?"

Anh tiếp cận làm cho cô rõ ràng ngửi thấy được mùi hương dễ chịu trên người anh.

Thiệu Tử Vũ nâng lên khóe miệng cười.

"Em cứ nói đi."

Lam Kỳ trừng mắt nhìn anh, bộ dáng lưu manh, Thiệu ngốc thể nhưng dùng bộ dáng lưu manh cười đến cực kỳ tà ác đối với cô.

"Tôi cảnh cáo anh. . ."

"Quần áo mở."

Thiệu Tử Vũ nhìn bộ dáng xù lông của cô, thấp giọng giải thích.

Lam Kỳ cúi đầu nhìn, vừa rồi vội vàng cài nút áo, trước ngực ba nút áo mở rộng, lộ ra áo ngực Lace đường viền ren màu đen gắt gao bao lấy bộ ngực, miêu tả sinh động hai luồng tuyết trắng kinh người, giữa rãnh khe hở còn có một ít mồ hôi mịn.

Ánh mắt Thiệu Tử Vũ tối sầm, ánh mắt có thể từ chỗ quần áo mở nhìn xuống phía dưới liền thấy vòng eo tinh tế của cô, làn da nhẵn mịn giống như sữa bò, trắng nõn, mềm mại, dáng người cân xứng nhìn lên có hơi giật mình, vẻ đáng yêu quyến rũ, thật sự rõ ràng là do quần trang hấp dẫn.

Làm cho anh không nghĩ chính là dáng người cô gái nhỏ tốt như vậy, đêm đó ôm cô ngủ cũng cảm giác được người ở trong lòng có đường cong lồi lõm rõ ràng, không nghĩ tới so với tưởng tượng của anh còn tốt hơn.

"Như thế nào thay quần áo lại thay lâu như vậy."

Chỉ thấy Khương Hạo không biết lúc nào thì xuất hiện bên cạnh xe, bộ dáng tùy tiện kia dọa Lam Kỳ nhảy dựng.

Lam Kỳ thật nhanh bỏ nhào vào trong lòng Thiệu Tử Vũ, không thể để người khác chiếm tiện nghi.

Thiệu Tử Vũ tùy ý để cô ôm, một bàn tay chống đỡ cô, một tay khác giúp cô cài lại nút áo.

"Nhanh chút."

Lam Kỳ vui ở trong ngực Thiệu Tử Vũ, hai tay ôm cổ anh, đành phải để anh làm thay.

"Này, hai người các cậu không cần nhiệt tình như vậy chứ."

Khương Hạo quay đầu lại, hai người kia có ý định kích thích hẳn phải không.

Lam Kỳ thật muốn mắng người, Thiệu Tử Vũ lại đem Lam Kỳ ôm sát một chút, cúi người xuống.

"Nghĩ muốn bị kích thích thì cứ tiếp tục nhìn."

Tay Khương Hạo cầm tay lái run rẩy, xe lắc lư, điên rồi, nhiều năm như vậy không phụ nữ, hiện tại biết liền điên cuồng, trước mặt hắn còn làm ra loại hình ảnh hạn chế như vậy.

Lam Kỳ thừa cơ nhanh chóng cài tốt nút áo, chỉ cảm thấy trên đầu nóng lên, ngứa ngứa, một nụ hôn nhẹ nhàng hạ xuống.

"Lợi tức giúp đỡ."

Thiệu Tử Vũ đơn giản mở miệng.

Bị thua thiệt Lam Kỳ rất buồn bực, một đôi mắt to xinh đẹp nhìn Thiệu Tử Vũ rũ mắt xuống, đôi mắt xinh đẹp, cái cảm hoàn mỹ, nụ cười mê người, đột nhiên ngừng đầu.

"Ba" Dùng sức hôn một cái trên mặt anh.

Hừ, từ nhỏ đến lớn cô đều không ăn thua thiệt.

"Ha ha"

Thiệu Từ Vũ cười khề, đem người trong lòng ôm càng chặt hơn.

Phía trước tay của Khương Hạo lại rung rẩy vài cái, hần thề hần không nhìn lên, là do âm thanh quá vang dội.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Tôi xem trọng anh

Xe tiến vào quân khu số năm XX, Khương Hạo giữ lại vài binh lính đáng tin, còn lại để cho mọi người rời khỏi, mấy binh lính này đều theo hần lâu năm rất đáng tin cậy.

Lam Kỳ xuống xe nhìn bên trái bên phải, làm cho ống quần ống tay áo của trang phục huấn luyện bị kéo cao có vẻ không đồng đều, lại đặc biệt đáng yêu, cô chạy chậm đuổi kịp bước chân của hai người phía trước.

"Đội lát nữa không cần chạy loạn."

Thiệu Từ Vũ dặn dò.

"Ừ" Lam Kỳ gật đầu, cô đảm bảo không gây thêm phiền phức cho anh.

Bên này Khương Hạo đã để mấy binh lính mang ra hai khẩu súng ngắm kiểu 58, bia bắn cự ly 800m, đây là khoảng cách bình thường nhất của tay súng bắn tỉa trong quân đội, nhưng hần cố ý để binh lính đặt thêm hai bia bắn ở cự ly 1000m.

"Nhận thua còn kịp, đứng ở trước mặt chị dâu đánh mất mặt mũi." Khương Hạo nằm trên mặt đất mắt hướng về phía kính nhắm mở miệng.

"Trí nhớ của cậu thật không tốt."

Thiệu Từ Vũ trả lời một câu.

"Mười phát định thắng thua."

"Tùy cậu."

Lam Kỳ đứng ở khoảng cách an toàn, lần đầu tiên tới chỗ nghiêm túc như vậy, nhìn bia bắn nho nhỏ phía xa xa, vẻ mặt kích động, rất nhanh sẽ được nhìn thấy tay súng thiện xạ trong truyền thuyết.

Nhìn Thiệu ngọc quý rạp trên mặt đất nhắm bia bắn, xem ra Khương Hạo rất dũng mãnh, anh có thể thắng sao?

"Các vị tuyển thủ chuẩn bị. . . Bắn."

"Ầm ầm ầm ầm...."

Vài tiếng súng vang lên. . . Tất cả mọi người ngừng thở.

Khương Hạo dùng ống nhòm nhìn một chút thành tích của Thiệu Từ Vũ, năm phát đạn, bốn phát ngay giữa hồng tâm, một gần sát vòng đỏ số mười, nhìn xem chính mình, năm phát đều trúng hồng tâm.

"Vài năm mà kỹ thuật bắn súng thật không có thụt lùi."

Hiện tại cũng còn có thể bắn ra thành tích này, cũng không uổng phí hần coi anh làm đối thủ, nhưng là lần này anh nhất định sẽ thua, vài năm ở quân đội của hần cũng không phải làm suông.

"Trước hết đừng nghĩ đắc ý, đỡ phải không còn trong chốc lát."

Thiệu Từ Vũ dùng ống nhòm nhìn thành tích của mình, khoe miệng mím chặt, không ngờ mấy năm này Khương Hạo luyện tập kỹ thuật bắn súng lại tốt như vậy, bởi vì nguyên nhân công việc nhưng là không quen tay, chính là thỉnh thoảng luyện tập.

Nhìn phản ứng của hai người, Lam Kỳ xoắn quần áo, Thiệu Ngốc có phải thua hay không? Thoạt nhìn vẻ mặt anh cứng lại, còn vẻ mặt Khương Hạo thì thật thoải mái.

"Này, các người nói hai người bọn họ ai sẽ thắng?"

Lam Kỳ hỏi hai người lính bên cạnh, gương mặt cô sa sầm, đôi mắt to xinh đẹp không chút thiện ý nhìn bọn họ.

Hai binh lính lúng túng không dám đối mặt với cô, người ngu cũng nhìn ra được cô là nữ, hơn nữa là phụ nữ thủ trưởng mang đến, lời này thật khó mà nói, đặc tội thì không tốt lắm, phụ nữ rất là không phân rõ phải trái.

"Kỹ thuật bắn súng của đội trưởng Khương là tốt nhất trong quân đội."

Một binh lính mở miệng, trả lời có vẻ khéo léo, không thể đặc tội người.

"Ý tứ của cậu chính là chúng ta nhất định sẽ thua."

Lam Kỳ cực kỳ khó chịu.

"Cũng không phải, bất kỳ việc gì đều có ngoại lệ."

Một binh lính khác mở miệng, người thủ trưởng này bọn họ không biết, bọn họ đều cảm thấy ngoài ý muốn khi hai người đến nơi đây so tài, trong bộ đội không ai dám so tài cùng với đội trưởng.

"Hừ, ngay cả nói dối cũng không biết nói làm cho người ta thoải mái một chút."

Lam Kỳ nhìn bộ dáng áp a áp úng của bọn họ liền phát cáu, bộ đội chính là loại ngu ngốc này.

"Từ Vũ cố lên."

Đột nhiên Lam Kỳ la lớn về phía cách đó không xa, không có ai xem trọng anh, cô xem trọng.

Nghe thấy tiếng la, Thiệu Từ Vũ quay đầu, ánh mắt rời đi vị trí ống nhòm, khoe miệng nở nụ cười yếu ớt.

Lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên nghe cô gái nhỏ gọi anh như vậy, bất kể chuyện gì, bất kể buồn bực như thế nào cũng biết đúng mực, cô gái nhỏ của anh chính là như vậy đáng yêu làm người ta thích.

"Ừ" Anh gật đầu với cô.

"Aiz, aiz, đừng quấy nhiễu lòng quân."

Khương Hạo bất mãn mở miệng, hán vừa mới chiếm ưu thế, cô tới quấy rối cái gì, sớm biết sẽ không mang cô tới nơi này, phiền phức.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bầy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Thắng

Thiệu Từ Vũ điều chỉnh góc độ súng ngắm một chút, khoe miệng chứa nụ cười tự tin, bé con coi trọng anh như vậy, làm sao anh có thể làm cho cô thất vọng được.

Nhìn thấy bộ dáng của Thiệu Từ Vũ, Khương Hạo cảnh giác, hán hiểu rất rõ anh, anh càng cười như vậy, chính là càng nghiêm túc, là tay súng thần, không chỉ cần bắn chuẩn, cũng cần trong lòng có tố chất kiên cường, nhất là đối khi đối mặt với tình huống bất lợi, đúng là khảo nghiệm tố chất trong lòng.

"Àm"

Thiệu Từ Vũ bình thần bóp cò súng.

Khương Hạo dựa vào ống nhòm nhìn đến vị trí hồng tâm anh bắn trúng, trong lòng có chút khẩn trương, trước kia bọn họ cùng so tài, mỗi lần anh đều nở nụ cười như vậy mà thắng hẳn, nhìn anh cười như vậy trong lòng cũng có chút áp lực.

Hồng bét, Khương Hạo thầm kêu không ổn, trong lúc lơ đãng bị người kia xỏ mũi dắt đi, thất thần là điều kiêng kỵ lớn nhất trong bắn súng, mẹ kiếp, tên lưu manh, thằng nhóc này cùng cô gái nhỏ kia toàn bộ đều là tai thánh.

"Àm âm âm âm"

Một tiếng trống làm tinh thần hăng hái, Thiệu Từ Vũ nhanh chóng bắn xong bốn phát đạn còn lại.

Bên này Khương Hạo đã không còn lòng dạ nào đi nhìn thành tích của anh, cố gắng tập trung tinh thần, nghiêm túc nhắm, sau đó bóp cò súng.

"Àm âm âm âm" Cũng nhanh chóng bắn xong mấy phát đạn.

Tiếng súng qua đi, trong lúc nhất thời trường bắn yên tĩnh lại, ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía xa, muốn nhìn được thắng thua, đáng tiếc bia bắn quá xa, căn bản cái gì cũng không nhìn thấy.

Lúc này Lam Kỳ mới đi lên phía trước.

"Thiệu ngốc, anh đấu xong."

Cô ngồi xổm bên cạnh anh nhẹ nhàng mở miệng, bộ dáng bắn súng của Thiệu ngốc thật sự rất cool.

Thiệu Từ Vũ ngẩng đầu, từ dưới nhìn lên, bộ dáng rối rối rắm, khuôn mặt nhỏ nhắn, làm cho trong lòng anh mềm mại, nếu trận đấu này không phải là anh, khả năng cô đã sớm tò mò chạy đi hỏi kết quả, cô đây là đang...

"Ừ"

Thiệu Từ Vũ đứng dậy vỗ vỗ bụi bặm trên người, tiện thể kéo mũ của cô xuống thấp một chút, ánh mắt trời rất gay gắt, đỡ phải phơi nắng.

Khương Hạo cũng đứng dậy, khuôn mặt lạnh ra lệnh cho binh lính đi thu dọn bia bắn, nhìn sắc mặt xem ra vừa rồi bắn cũng không được như ý.

"Thiệu ngốc, anh sẽ thắng đúng không?"

Rốt cuộc Lam Kỳ nhìn không được hỏi, nói như thế nào cô cũng đi cùng với anh, thua thì thật mất mặt.

Mà Thiệu Từ Vũ lại hỏi cô.

"Nếu tôi thắng, em có thưởng gì cho tôi không?"

Lam Kỳ khó chịu trừng mắt.

"Anh thắng thì có quan hệ gì với tôi? Làm sao lại muốn tôi thưởng."

"Đương nhiên là có, tôi thắng em sẽ không cảm thấy mất mặt."

Thiệu Từ Vũ giống như một con giun đũa trong bụng cô, mở miệng.

Lam Kỳ nghiêm túc suy nghĩ một chút, gật đầu.

"Có lý."

"Nói đi, anh muốn được thưởng cái gì?"

"Hôn tôi một cái."

Lam Kỳ nhìn anh, bộ dáng bây giờ cùng buổi chiều không khác nhau là mấy, mặt trời đã hơi chếch, thân hình cao ngất của Thiệu Từ Vũ đứng dưới ánh mặt trời thân nhiên cười, khuôn mặt đẹp trai, hào quang sáng ngời làm cho người ta nhìn muốn đui mù.

Hôn hẳn! Không là vấn đề, đột nhiên trong đầu cô nảy ra ý nghĩ này.

"Được."

Cô đồng ý.

"Aiz, chú ý ảnh hưởng, đây là quân đội." Khuôn mặt Khương Hạo đã muốn đen đi tới gần bọn họ, nhớ tới chuyện vừa rồi bị cắt ngang, trong lòng nhức nhối, hẳn chính là dùng lực công kích gấp đôi đối xử với kẻ địch, còn đối xử với bạn bè, năng lực tấn công phòng thủ giảm xuống rõ rệt, bằng không cũng sẽ không thua.

Một lúc sau hai binh lính đem bia bắn lại.

"Báo cáo đoàn trưởng thành tích của người là mười phát vòng mười, hai bia phía xa là mười phát mười vòng, tổng thành tích hai trăm vòng."

"Báo cáo thượng tá thành tích của người là mười phát vòng mười, hai bia phía xa là mười phát mười vòng, tổng thành tích hai trăm vòng."

Hai binh lính lộ ra vẻ mặt khó thể tin.

Lam Kỳ nhìn bia bắn trên tay bọn họ, nghe thành tích liền hả dạ, đây là hòa, mặc dù có chút thất vọng, nhưng là vẫn thoải mái.

"Đi xuống."

Mặt Khương Hạo đã muốm đen không chịu được, mặc dù bọn họ đều bằng nhau hai trăm vòng, nhưng hắn trừ bỏ chín phát chính giữa hồng tâm, còn một phát ở bia bên ngoài vòng mười, mà Thiệu Tử Vũ là chín phát chính giữa hồng tâm, một phát ở bia trong vòng mười, nghiêm khắc xem xét vị trí mà nói, hắn thua.

"Tôi thua."

Hắn hào phóng thừa nhận.

"Thắng!"

Lam Kỳ mừng rỡ không chịu được, Thiệu Ngốc thật cho cô mặt mũi.

"Về sau tìm thêm một chỗ yên tĩnh lại so."

Khương Hạo hối hận đối với hành vi của mình vừa rồi, dựa theo bình thường phát huy, hôm nay hắn là thắng chắc, làm sao lại mang một cái phiền phức đến, bất quá hắn thực chờ mong lần so tài sau của hai người.

"Xin đợi bất cứ lúc nào."

Thiệu Tử Vũ chỉ là nhìn Lam Kỳ cười, khoe miệng khẽ nâng lên có chút không có ý tốt, cô gái nhỏ này sợ là đã quên chuyện mình đã đồng ý với anh vừa rồi, bất quá không việc gì, giữ lại lấy lần sau.

Dần dần nụ cười của Lam Kỳ vụt tắt.

"Tôi muốn bắn súng." Cô chỉ vào cây súng ngắm Thiệu Tử Vũ vừa rồi dùng qua, súng này cool như vậy, trong lòng cô ngứa ngáy muốn chết, nếu tất cả mọi người đã là người quen rồi, hơn nữa cũng đã vi phạm quy tắc, vậy để cho cô chơi một chút, sẽ không là không được phải không.

"Khụ khụ khụ"

Khương Hạo dùng sức ho khan, yêu cầu càng ngày càng quá mức.

"Vậy thì một cây súng lục."

Lam Kỳ không nhìn Khương Hạo mà nhìn Thiệu Tử Vũ, vẻ mặt cầu xin.

Nhìn bộ dáng đáng thương của cô, trong lòng Thiệu Tử Vũ khẽ động.

"Vậy thì một cây súng lục."

"Được." Lam Kỳ đảm bảo không ăn vạ.

"Nô lệ vạ."

Khương Hạo mặc kệ bọn họ, đi về phía chiếc xe.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bẫy Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19: Đi tìm chết

Sáng sớm Lam Kỳ đã đi vào một chỗ hạng sang trong khu dân cư thành phố C, hôm nay cô mặc một bộ đồ công sở có vẻ mới, áo sơ mi màu trắng bó sát người bó trong quần, váy ngắn bó eo màu đen, dưới chân mang giày cao gót cùng màu, tóc quần thật dài được búi lỏng lẻo thành một búi tóc xinh đẹp, trên búi tóc cài một cái kẹp bằng thủy tinh, tuy rằng mặc trang phục thật nghiêm túc nhưng dáng người có lẽ có lờm cùng khuôn mặt xinh đẹp, có lẽ cô không có hơi thở sắc bén, chuyên nghiệp của phụ nữ nhưng lại mang đến cảm giác thân thiết của cô hàng xóm nhà bên.

Hôm nay cô tới gặp một hộ khách hàng, là khách hàng cũ lúc trước giới thiệu, lần đầu tiên gặp mặt cô cố ý trang điểm chỉnh mình một chút, theo thời Mễ Đóa mà nói, chính là hiện tại phần lớn mọi người đều trước xem bề ngoài rồi sau đó mới đến bên trong, đoán ý nói hùa xem ra là thói quen của phần lớn mọi người, cô phải có bộ dáng của một nhà thiết kế.

"Cô chủ."

"Cô chủ."

Vài công nhân lắp đặt thiết bị vận chuyển một đồng trang thiết bị bỏ đi từ lầu một đi ra, những người này là công nhân dưới tay cô, đang sửa sang mấy thiết bị mới trong phòng.

"Tôi không quen, mọi người cứ gọi tôi Lam Kỳ." Cô mở miệng.

"Cô phát tiền lương cho chúng tôi thì chính là cô chủ."

Vài người công nhân cười, bắt đầu gọi một cô gái mới hai mươi tuổi đầu là cô chủ, ban đầu bọn họ còn có chút không vui, có chút xem thường, nghĩ thiên kim tiểu thư nhà ai có tiền không có việc gì làm nên làm vậy, chẳng qua dần dần phát hiện cô gái nhỏ này khác với những cô gái khác, có thể chịu cực, không làm giả, làm việc nói đến thành thật, trong lòng bọn họ bắt đầu thích theo cô làm việc, cho dù là mấy tháng trước không có dự án gì làm, bọn họ cũng tình nguyện theo cô chờ, không hề có tiền lương.

"Được rồi, tùy ý mọi người."

Lam Kỳ cười, trong lòng bọn họ có thể thừa nhận cô, cô rất là vui mừng, những người này đều là tay cừ về trang trí phòng ở, phương diện kỹ thuật rất tốt, hơn nữa có thể chịu được vất vả cực khổ.

"Cô chủ đang yêu đúng không?" Có người nói đùa.

"Đừng nói lung tung."

Lam Kỳ trắng mắt liếc hần, tâm trạng cô tốt bởi vì hôm qua chơi rất vui vẻ, tuy rằng không bắn trúng, vẫn rất hả dạ, còn có, Thiệu ngọc nói sẽ dạy cô lái xe, cô mặt dày muốn anh làm bằng lái cho cô, vậy mà Thiệu ngọc lại đồng ý rồi, nhưng điều kiện là thông qua kiểm tra của anh, ừ, cái này dễ dàng, Thiệu ngọc làm cho cô, nhất định sẽ không làm khó cô, hẳn là rất nhanh có thể lái xe, sao có thể không vui vẻ.

"Không thừa nhận, chúng tôi đều là người từng trải."

Một nhóm người trên chốc.

Lúc này một chiếc xe thể thao màu xanh ngọc dừng ở bên cạnh bọn họ.

Cửa xe mở ra một người cô gái mặc chiếc váy dài màu trắng tuyết từ trên xe đi xuống, làn da cô trắng như tuyết, ngũ quan xinh đẹp khéo léo, một đôi mắt hạnh mỉm cười, cả người đều lộ ra vẻ xinh đẹp cổ điển.

"Kỳ Kỳ, đã lâu không gặp."

Nhiệm Khả cười ngọt ngào, nụ cười lễ độ đáng yêu, vừa nhìn liền làm cho người ta thấy thích.

Nghe cô ta gọi, Lam Kỳ cười lạnh.

"Xin chào mọi người."

Nhiệm Khả lại chào hỏi đám công nhân phía sau Lam Kỳ.

"Xin chào."

Sau lưng mấy công nhân cũng bị cô gái xinh đẹp thuần khiết đột nhiên xuất hiện hấp dẫn, cười chào hỏi.

Lông mày Lam Kỳ nhíu lại, cô thật sự không hiểu, trên thế giới này làm sao có người có thể diễn như vậy chứ?

Nhiệm Khả là con gái duy nhất của bí thư ủy thành phố C, tiểu thư con nhà quyền quý, là bạn chơi chung cùng nhau lớn lên của cô và Mễ Đóa, trước kia quan hệ rất tốt, có điều là vì ba cô ta thăng chức nên đã ít qua lại.

Quan hệ bạn học thời đại học chuyển biến xấu, đại học năm ba cô ta dựa vào bộ dáng ngây thơ hồn nhiên, bề ngoài lương thiện làm cho bạn trai Mễ Đóa bắt cả hai tay, sau đó về mặt còn làm ra vẻ trong sạch vô tội, thiếu chút nữa làm cho Mễ Đóa chạy tới đánh cô ta, bắt quả bị ngăn cản, theo lời Lam

Kỳ nói là loại đứng núi này trông núi nọ, đàn ông đầu không có đầu óc này không đáng.

Sau khi Mễ Đóa nghe xong lời khuyên của cô, không có làm khó cô ta, bắt quá Nhiễm Khả thế nhưng còn tự cho mình là bạn tốt của Mễ Đóa, thật sự làm cho người ta không nói được lời nào.

Thật ra thì Lam Kỳ cũng không phải là vì vậy không thích Nhiễm Khả, theo hiểu biết từ nhỏ đến lớn của cô về Nhiễm Khả, ra một cái đánh giá thấu triệt, cô ta không tiếc tất cả thủ đoạn đem về cho bản thân quyền lợi lớn nhất của phụ nữ.

Bản lĩnh lợi hại nhất của cô ta cũng là làm cho Lam Kỳ khâm phục nhất là có thể chơi trò mập mờ, cô ta có thể dựa vào bề ngoài ngây thơ ngọt ngào đem nam sinh đùa giỡn trong tay, bốn năm đại học đám nam sinh đánh giá cô ta là nữ thần ngây thơ không có bạn trai, còn nữ sinh đánh giá là toàn bộ nam sinh đều là bạn trai để chơi đùa của cô ta.

Người như vậy làm thế nào cô có thể thích được.

"Lam Kỳ xem cậu làm việc thật vất vả, mặt đều phơi nắng đến đen."

Về mặt Nhiễm Khả tỏ vẻ không có ác ý quan tâm, lông mi thật dài chớp chớp, ánh mắt trong trẻo dao động, nhìn thật chân thành.

Ngược lại Lam Kỳ có thể liếc mắt một cái liền nhìn ra, vẻ mặt quan tâm của cô ta, bên dưới là vẻ vui sướng khi người gặp họa cùng cảm giác đắc chí về sự hoàn hảo của bản thân.

"Có cách nào chứ, tôi lại không có ba làm bí thư ủy, bằng không cũng có thể là người hạng nhất." So sánh này rất thích hợp.

Lam Kỳ còn nhớ rõ bộ dáng ba của cô ta, khuôn mặt gấp người khác đều tươi cười, cùng một loại đùa hạnh với Nhiễm Khả, khó trách lại trèo lên nhanh như vậy.

Nghe Lam Kỳ nói như vậy, Nhiễm Khả lộ ra vẻ mặt không hồn giận.

"Lam Kỳ như thế nào nói tởm như vậy, tởm sẽ mất hứng đó."

Xem, đây chính là người phụ nữ đạo hạnh cao, bất kể tức giận như thế nào cũng sẽ không để lộ bản thân.

Lam Kỳ mặc kệ cô ta, chuẩn bị đi làm việc.

"Đợi chút Lam Kỳ, tớ đang có chuyện gấp phải đi, cầu xin cậu giúp tớ xem chiếc xe một chút được không, làm ơn, làm ơn đi, khóa xe của tớ bị hư rồi."

Nhiễm Khả lộ ra vẻ mặt đáng yêu làm cho không người nào có thể cự tuyệt được.

Vốn là Lam Kỳ ang nhú mày, nháy mắt biến thành mặt mày hớn hở.

"Đương nhiên có thể, hai chúng ta đi thôi, đi thôi." Lam Kỳ vẫy tay với cô ta.

"Vậy thì cảm ơn, tớ sẽ rất nhanh trở về, nhất định sẽ không để cho cậu đợi lâu."

Nói xong Nhiễm Khả xinh đẹp đi về phía lầu một căn hộ.

Chờ bóng Nhiễm Khả vừa vịn biển mất, lập tức Lam Kỳ thu lại nụ cười.

"Mấy người đem cái này chuyển đến đường cái, mau."

"Cô chủ, chuyện này. . ."

"Này cái gì. . . Mau làm."

Không còn cách nào khác, vài người công nhân đành phải nghe theo phân phó của cô đem đồ vật đổ ở trên đường cái.

Chuẩn bị tốt xong, Lam Kỳ cẩn thận xem xét, sau đó đem tờ báo để tùy ý đem cất kỹ, mới lại đứng trở về xa xa.

Lát sau, Nhiễm Khả bước nhanh đi ra.

"Cảm ơn cậu Lam Kỳ, cậu vẫn là đáng yêu như vậy, đúng rồi Chủ Nhật này họp lớp cậu có đi không?"

"Đi làm nhưng sẽ đi." Lam Kỳ cười.

"Vậy tốt, Chủ Nhật gặp lại."

Nhiễm Khả lên xe, thắt dây an toàn, vẫy tay với Lam Kỳ, sau đó khởi động xe chạy đi.

Lam Kỳ bắt đầu đếm.

"Một, hai, ba."

"Két, bốp..."

Phía trước đột nhiên xe bị bẻ bánh, sau đó tắt máy.

"Ha ha. . ."

Lam Kỳ ngửa mặt lên cười, cười đến sắp chết, giả bộ đáng yêu cái rắm, làm cho cô ta xem xe, cô cũng không phải là đám đàn ông không có mắt, đi tìm chết.

Nhiệm Khả vội vàng xuống xe nhìn bộ dáng thê thảm của vô xe, nhìn nhìn lại thấy che giấu bên dưới báo chí là một đồng đồ sứ bị bể, trong mắt liền bốc lửa.

"Lam Kỳ cậu thật quá đáng."

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bẫy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Dung Bạch Minh

Lam Kỳ cũng không để ý Nhiệm Khả tức giận, nghĩ muốn bao nhiêu tiền phí sửa chữa xe thể thao, dám làm dám chịu là của ưu điểm của cô, cô chính là không nhìn được bộ dáng ra vẻ của cô ta, giống như cả thế giới đều coi cô ta làm trung tâm xoay xung quanh, khóa xe bị hỏng, cái có rách nát như vậy cũng dùng, xe này vừa nhìn liền biết là xe mới, đối với loại bạn bè này chính là dùng để giẫm đạp, lợi dụng tiện nhân cô chưa bao giờ nương tay.

"Chỉ đùa một chút, làm gì tức giận lớn như vậy, không phải cậu nói chúng ta là bạn tốt hay sao? Đừng bụng dạ hẹp hòi, ừ, năm trăm ngàn cho cậu đi vá xe."

Lam Kỳ hào phóng lấy ra tờ tiền năm trăm ngàn từ trong túi.

Thiếu chút nữa Nhiệm Khả bị lời nói của cô làm nghẹn chết, cô ta vừa mua xe mới, từ nước ngoài vận chuyển về vừa ráp xong hàng, vậy mà cô chỉ đưa có năm trăm đồng?

"Thế nào, không đủ? Vậy thì một triệu, còn dư mời cậu uống nước khoáng." Lam Kỳ khó xử lấy thêm năm trăm ngàn từ trong túi, bộ dáng muốn chết, không phải là khinh thường cô không có tiền sao, để cho cô ta mở mang kiến thức cái gì gọi là người bình thường không nhìn được hàng.

Sắc mặt Nhiệm Khả thay đổi vài lần, rốt cuộc xác định mình không cách nào bày ra bộ dáng điệu dáng khôn khéo trước mặt người phụ nữ này, Lam Kỳ cực lý có bản lĩnh làm cho cô tức điên.

"Lam Kỳ cậu biết xe này bao nhiêu tiền không? Một tháng lương của cậu còn không đủ cho tôi mua một cái bánh xe." Rốt cục cô ta thét lên chói tai, xe này là cô vất vả tốn sức mới mua được, là bảo bối của cô, cư nhiên bị người phụ nữ này làm hỏng rồi.

"Hà, không phải chứ? Một tháng tiền lương của tôi còn mua không được một cái bánh xe? Tôi tính tiền mình kiếm được cũng không nhiều lắm, một tháng tính là mười triệu, à, xe này đắt như vậy sao, ày da, xe Ferrari mấy trăm triệu." Lam Kỳ trừng mắt thật to, một bộ dáng chưa bao giờ thấy qua.

"Hừ, biết là tốt rồi."

Nhiệm Khả nhìn không được xem thường, trước kia cô kết bạn với Lam Kỳ là vì gia cảnh nhà Lam Kỳ tốt, cùng một chỗ với cô có chút lợi ích, nhưng mà hiện tại, xưa khác nay khác, hiện tại ba cô thắng chức, người nịnh bợ cô còn nhiều, rất nhiều, cô khinh thường kết bạn cùng với một người bình thường, hiện tại cô còn nhớ tình bạn cũ nên chào hỏi, xem như coi trọng Lam Kỳ.

Lam Kỳ quanh quẩn quanh xe một vòng rồi một vòng, lúc lòng hư vinh của Nhiệm Khả phồng lên đột nhiên mở miệng.

"Ba cậu tham những "

Nhiệm Khả kinh ngạc cả kinh.

"Lam Kỳ, cậu nói đừng nói bừa bãi, cảm thận tôi thừa cậu tội phi bán để người ta bắt cậu."

Lam Kỳ một bộ dáng không sao cả.

"Vậy tiền đâu cậu có để mua xe sang trọng, làm tiểu tam sao?"

Lần này sắc mặt Nhiễm Khả đen, trắng, xanh, mấy màu sắc chuyển đổi liên tục.

"Lam Kỳ đừng thấy tôi cho chút mũi thì không biết xấu hổ."

"Thôi đi, mặt mũi tôi tự mình cho, tôi không trông chờ vào cậu."

Nhiễm Khả tức giận đến hận có nên hay không đi lên bóp chết cô, từ lúc ba tháng trước, không ai dám nói chuyện như vậy với cô ta.

"Lam Kỳ, Nhiễm Khả."

Lúc này một giọng nói dễ nghe vang lên cắt đứt tranh chấp của hai người, cách đó không xa một người đàn ông đi về phía này, dưới ánh nắng ban mai anh ta mặc một thân tây trang màu tối, vẻ mặt cười mở, rất có phong độ.

"Học trưởng Dung."

Nhiễm Khả kịp phản ứng trước tiên, cười chào hỏi, Dung Bạch Minh, đã từng là nhân vật làm mưa làm gió trường đại học B, so với giới học trưởng cấp ba của cô ta, gia thế rất tốt, mới từ nước ngoài lưu học một năm trở về, nghe nói đã có công ty riêng của mình.

So với Nhiễm Khả khéo léo, Lam Kỳ hận không thể tìm một cái động chui vào.

Lam Kỳ cô cả đời không có làm việc xấu xa gì, chỉ duy nhất một lần kia, chính là có liên quan đến người này.

Dung Bạch Minh chào hỏi với Nhiễm Khả xong, ánh mắt chuyển hướng về phía Lam Kỳ.

"Đã lâu không gặp."

Lam Kỳ cười gượng.

"Đã lâu không gặp."

"Thật không nghĩ tới lại gặp em ở chỗ này."

Ánh mắt Dung Bạch Minh gắt gao nhìn chăm chăm Lam Kỳ có lẽ phát hiện cô không được tự nhiên, lại nhìn về phía Nhiễm Khả.

"Làm sao vậy, gặp phiền phức gì, mặt trời gay gắt như vậy các người còn đứng nơi này?"

Loại chuyện như vậy, bình thường Lam Kỳ sẽ không mở miệng trước, Nhiễm Khả sẽ cướp lời.

"Học trưởng, Lam Kỳ đùa giỡn với em, làm cho bánh xe em bị thủng, nhìn này, đúng tới cậu ấy chính là không có chuyện tốt, vẫn là người thích chinh người khác như vậy."

Nhiễm Khả nhìn Lam Kỳ cười, giống như không thoải mái vừa rồi căn bản là không có xảy ra, sau đó tiếp tục mở miệng.

"Hơn nữa cậu ấy còn cho em năm trăm ngàn đi sửa xe, đây không phải là khi dễ ta sao."

"Em không cần cậu ấy còn tức giận, bộ mặt sa xầm....Được rồi, Lam Kỳ không cần xị mặt, quan hệ chúng ta tốt như vậy, mình làm sao có thể muốn cậu bồi thường chứ, học trưởng thấy sẽ mừng tởm keo kiệt."

"Anh nói có phải hay không học trưởng?"

Dung Bạch Minh cười, từ chối cho ý kiến.

"Học trưởng, gần đây công ty thế nào? Có muốn em đi hỗ trợ hay không? Em có đủ khả năng."

Nhìn Nhiễm Khả giả trang bộ dáng khéo léo ở trước mặt Dung Bạch Minh, Lam Kỳ khinh bỉ, thật có thể giả bộ.

"Ừ, bất cứ lúc nào cũng chào đón."

Dung Bạch Minh mở miệng.

"Học trưởng, em coi là thật đó cho không phép lừa gạt."

"Anh khi nào thì gạt em."

Hai người câu có câu không trò chuyện, hoàn toàn đem Lam Kỳ để qua một bên, Lam Kỳ đang nghĩ có muốn hay không đi trước.

"Lam Kỳ làm sao không nói câu nào hết vậy, thật sự tức giận sao, tớ không cần cậu sửa xe, lại mời cậu ăn bữa tiệc lớn để cậu nhận lỗi được chứ?"

Lam Kỳ vừa định đi Nhiễm Khả đã có thể từ thân nhìn cô, giống như cô cỡ nào không phân biệt phải trái.

Khỏe mắt Lam Kỳ vênh lên một chút, nhìn Nhiễm Khả một giây, sau đó cười.

"Nói cái gì đó, quan hệ của chúng ta là cái gì, bạn thân tốt nhất."

Nói xong Lam Kỳ thân thiết ôm Nhiễm Khả.

"Xe là mình phá hư, tiền nhất định phải bồi thường, một triệu, mau, giá tiền của bạn bè, việc này về sau không cho phép nhắc lại, đỡ phải đau lòng."

Lam Kỳ kiên quyết nhét tiền vào trong tay Nhiễm Khả, nói đùa sao, nghĩ giẫm lên cô thể hiện sự hiền lành rộng lượng của chính mình, nằm mơ, không phải thích giả bộ độ lượng sao? Một triệu để cho cô ta ngâm bò hờn*, cho cô ta kiêu ngạo.

*Đau mà không dám kêu

"Lam Kỳ" Nhiễm Khả nhìn tiền trong tay, giọng nói đều thay đổi.

"Nhiễm Khả chớ ít đúng không?"

Lam Kỳ nháy mắt, bộ dáng như vậy tương tự Nhiễm Khả 0.8 độ.

"Còn tưởng rằng cậu thật sự coi mình là bạn bè, hóa ra."

Nhiễm Khả cố gắng làm cho trên mặt mình khôi phục nụ cười.

"Không phải chê ít, là không cần."

Một triệu đi cho ăn xin à.

"Nhất định phải lấy, nếu không chính là không xem tớ là bạn bè, đừng nói không cần, nếu không bạn bè cũng không cần làm."

Lam Kỳ bày ra điệu bộ muốn tuyệt giao.

Nhiễm Khả nhất thời sững sờ.

"Ha ha, tình cảm của các người vẫn là tốt như vậy."

Một bên Dung Bạch Minh cười ra tiếng.

"Ừ"

Nghe được anh ta nói, Nhiễm Khả chậm rãi gật đầu, không được, cô không thể ở trước mặt Dung Bạch Minh là ra loại chuyện hẹp hòi, thua thiệt này về sau cô sẽ đòi lại.

Mà Lam Kỳ toát ra mồ hôi lạnh, rốt cục cô hiểu được tại sao bản thân lại không bị điện giật với anh ta, cảm giác của người đàn ông này như thế nào trĩu trệ như vậy, ánh mắt nào của anh ta nhìn thấy quan hệ giữa các cô rất tốt.

"Như vậy đi, các người cũng đừng cãi nữa, anh có một người bạn mở một cửa hàng 4s, anh dẫn cậu ta đến xem."

Dung Bạch Minh mở miệng.

"Thật tốt quá học trưởng."

Nhiễm Khả một bộ dáng ra vẻ thông minh, ngược lại Lam Kỳ không có thói quen làm sai việc để người khác đến chửi đổng cho cô, nhưng mà nếu anh ta nghĩ muốn làm vui lòng người đẹp, cô cũng sẽ không ngăn cản.

"Học trưởng, xe của anh đậu ở đâu? Em có việc gấp anh có thể đưa em một đoạn được không?"

"Ừ, được."

Dung Bạch Minh gật đầu, sau đó nhìn về phía Lam Kỳ.

"Lam Kỳ, cùng đi không?"

"Cậu ấy không đi, cậu ấy còn phải ở đây làm việc."

Nhiễm Khả mở miệng.

Dung Bạch Minh như có thâm ý nhìn cô liếc mắt một cái, "Thì ra em làm việc ở chỗ này, anh đi trước, lần sau gặp."

"Tạm biệt."

Lam Kỳ gật đầu, ước gì bọn họ mau đi.

P/s: Sr các tênh iu hôm qua Kẹo bị tai nạn xe nằm viện đến gần 12h khuya mới về nhà. Người đến jò vẫn còn đau nhiều chỗ lắm nên ko đăng truyện đc. Sau khi khỏe hẳn Kẹo sẽ bù lại cho các tênh iu. Sẽ cố gắng đăng truyện đúng ngày.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Những chuyện ở đại học năm thứ hai

Lại bàn xong một mồi làm ăn, Lam Kỳ ở trên giường vui mừng, đối với cô mà nói công ty tuy nhỏ cũng là tâm huyết của cô, có thể làm chuyện mình thích, còn có thể có thù lao không ít, cô thật vừa lòng tình hình cuộc sống bây giờ, nhớ rõ lúc vừa tốt nghiệp thì công ty không có mồi làm ăn, mỗi ngày đều chỉ có thể ngồi ngủ gà ngủ gật cùng Mễ Đóa, khi đó hợp lớp cô đều không tham gia, sợ nhìn bạn bè dễ chịu bị kích thích, nhưng mà hợp lớp lần này cô nhất định phải đi, hiện tại phải đi so sánh thôi, nên đi hợp mặt thật tốt.

Lúc này trên tủ ở đầu giường điện thoại di động rung lên.

"Này, Mễ Đóa chuyện gì?" Đã hơn mười giờ, cậu ấy còn chưa ngủ.

"Lam Kỳ làm sao cậu lại như thế chứ, đều tạo cơ hội tốt cho cậu như vậy, vậy mà cậu là đem tặng cho Nhiễm Khả, cái loại phụ nữ này." Điện thoại vừa kết nối, Mễ Đóa chính là trực tiếp mắng lớn.

Lam Kỳ từ trạng thái không tập trung hoàn hồn, "Tạo cơ hội gì?.....Không phải là cậu nói cho Dung Bạch Minh biết là tớ sẽ đi vào trong đó chứ?" Cô đã nói rồi, như thế nào có thể đứng díp như vậy, gặp được Nhiễm Khả đã đủ khéo, còn thêm Dung Bạch Minh.

"Ừ, Dung Bạch Minh liên lạc với tớ, tớ nói với anh ta." Mễ Đóa thừa nhận.

"Lam Kỳ, tớ nghe học trưởng Dung nói cậu làm hỏng xe của Nhiễm Khả đúng không? Nói thật chuyện kia tớ đã sớm quên, thực ra tớ còn phải cảm ơn cô ta để cho tớ nhận ra bộ mặt thực sự của tên đàn ông cận bả kia, cho nên về sau cậu cũng đừng đối chọi với cô ta."

"Tên đó nói cho cậu chuyện này để làm gì, thật nhảm chán." Lam Kỳ khó chịu, thì ra thực sự là Mễ Đóa nhiều chuyện.

"Nhảm chán, cậu gây ra họa anh ta chui dít giúp cậu, cậu còn nói người ta nhảm chán." Bên kia điện thoại Mễ Đóa ầm ức vì Dung Bạch Minh.

"Cái gì giúp tớ, tên đó là nghĩ muốn làm vui lòng người đẹp có được không, chúng tôi nói cũng chưa nói được vài câu tên đó liền mang người đẹp đi rồi." Lam Kỳ chối, làm sao lại trách trên đầu cô.

Mễ Đóa than thở "Nói thật, học trưởng Dung cùng Nhiễm Khả không có gì, anh ta nói với tớ đừng như cậu còn thực xấu hổ, cũng không biết nói cái gì, cho nên đành phải đi trước."

"Nhiều chuyện, đã nói với cậu bao nhiêu lần, học trưởng Dung không phải đồ ăn của tớ." Lam Kỳ không nói gì, vì sao giải thích như thế nào Mễ Đóa cũng không hiểu rõ.

"Cậu thật sự nên suy nghĩ cẩn thận, tính tình thôi một chút nhưng trừ anh ta ra ai chịu muốn cậu.....Không thèm nghe cậu nói nữa đỡ phải bị cậu làm tức chết, tớ đi ngủ để dưỡng nhan đây."

"Ừ"

Rầu rĩ cúp điện thoại, Lam Kỳ nằm sấp ở trên giường, mắt mở thật to, nghĩ tới lời Mễ Đóa nói lại suy nghĩ đến đại học năm hai ấy.

Nếu không điên cuồng, liền già đi, khi đó toàn bộ ký túc xá nữ sinh đều say đắm những lời này, bạn trai thành vật cần thiết, thanh xuân này lắm, vì thế Lam Kỳ đem chủ ý đánh tới trên người Dung Bạch Minh.

Khi đó, Dung Bạch Minh là một nhân vật làm mưa làm gió ở trường đại học B, vóc người đẹp trai, phong cách đơn giản sạch sẽ, tính tình tốt, thành tích học tập giỏi, có tài năng, nữ sinh thích anh ta chất thành một đồng lớn, Lam Kỳ là thích nụ cười của anh ta, dịu dàng nhân nhát, một bộ đáng để nói chuyện.

Vì vậy Lam Kỳ liền quyết định theo đuổi anh ta, cô cùng Mễ Đóa sắp đặt buổi chiều ở trường học tình cờ gặp mặt, cuộc gặp gỡ bất ngờ xinh đẹp, lúc mới vừa bắt đầu, Dung Bạch Minh chính là đem cô thành những người bình thường say đắm anh, Lam Kỳ cũng không nổi giận, tham gia đoàn thể xã hội của anh, biết được sở thích của anh, không buông tha mỗi một lần cơ hội gặp mặt, theo lời của Mễ Đóa, thật là giống như đang liều mạng thi tốt nghiệp trung học cơ sở, tính cách trời sinh của cô là không chịu thua, đối với Dung Bạch Minh như gần như xa, cô chính là coi như một loại gian khổ để khiêu chiến.

Ước chừng qua nửa học kỳ, cô liền phát hiện thái độ của Dung Bạch Minh đối với cô có thay đổi, bắt đầu biến thành anh ta chờ cô, anh ta thường xuyên xuất hiện bên cạnh cô, cũng chính là thời điểm bạn trai Mễ Đóa bắt cả hai tay.

Buổi chiều đó Mễ Đóa khóc như núi đổ, cô tức giận mang theo Mễ Đóa muốn đi sửa trị tên đàn ông cặn bã kia, lại ở một góc trường học thấy được Dung Bạch Minh cùng một chỗ với Nhiễm Khả.....Cũng chính là một cái chớp mắt kia, đột nhiên cô rõ ràng một việc, thật ra là cô không thích Dung Bạch Minh, thấy anh ta cùng cô gái khác cùng một chỗ cô tuy có chút không thoải mái, nhưng không có loại cảm giác đau lòng chết người giống Mễ Đóa.

Sau đó cô còn có ý trốn tránh Dung Bạch Minh, mỗi lần thấy anh ta liền đi đường vòng, một lần rốt cục anh ta cũng chặn lại được cô, cô lại quyết đoán từ chối lời tỏ tình của anh, nửa học kỳ sau Dung Bạch Minh liền tốt nghiệp, nghe nói là bận rộn nhiều việc sau đó xuất ngoại, đã lâu không gặp.

Sau đó Mễ Đóa hỏi thăm được lần đó Dung Bạch Minh ở cùng một chỗ với Nhiễm Khả chỉ là trùng hợp gặp được, hai người thật ra không có gì....Cho nên Mễ Đóa vẫn cảm thấy vì mình mới chia rẽ bọn họ, thật ra cô không biết nguyên nhân chính là ở chỗ Lam Kỳ, thật sự không thích, nếu thích cô sẽ không buông tay dễ dàng như vậy.

Cùng Dung Bạch Minh làm bạn bè thì có thể, nhưng làm người yêu lại không được, cô thích nụ cười của anh ta, nhưng là nụ cười như anh ta tràn ngập mọi nơi.

Cô thật sự thích nụ cười hần là giống..... giống như Thiệu Ngốc vậy, Thiệu Ngốc đối xử với người khác cũng khiêm tốn, nhưng cô nhìn thấy, anh cười với người khác rất cặn, mang theo chừng mực xa cách, nhưng với cô lại không phải như vậy, nụ cười dịu dàng có thể tan ra tiến vào trong lòng, loại cười này làm cho cô biết mình chiếm một chỗ hoàn toàn trong anh.....Không biết hiện tại Thiệu Ngốc đang làm gì? Lam Kỳ đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, chắc là ngủ.

Vậy không bằng gọi điện thoại ẵm ẵm anh.

Một trận tiếng chuông reng reng, sau đó điện thoại được kết nối.

"Bé con." Đầu bên kia điện thoại, vẻ mặt Thiệu Tử Vũ cười dịu dàng, anh không nghĩ đã trễ thế này cô gái nhỏ này còn gọi điện thoại cho anh, anh thật bất ngờ.

"Đang làm gì thế?" Lam Kỳ cười, nếu như đang ngủ cô liền được lợi.

"Ồ quân đội." Thiệu Tử Vũ đem công việc giao cho vài trợ lý bên người đi ra cửa màu trắng phòng thí nghiệm, buổi sáng hôm nay vừa nhận được điện thoại, hạng mục lần trước anh phụ trách có vấn đề, liền trở về gấp.

"Không phải là anh đang nghỉ phép sao?" Lam Kỳ có chút mất hứng, còn nói dạy cho cô lái xe, kẻ lừa gạt.

"Vấn đề không lớn, một hai ngày có thể giải quyết, sau đó tiếp tục nghỉ phép." Từ sáng anh đã làm việc đến bây giờ chính là nghỉ xử lý sớm một chút, không ảnh hưởng đến ngày phép."

"À"

"Bé con, có nhớ tôi không?" Thiệu Tử Vũ thấp giọng mở miệng.

Đầu bên kia Lam Kỳ nghe nói như thế, chỉ cảm thấy nhột, làm sao lại nói chuyện dịu dàng như vậy, nghe được giọng nói của anh cũng có thể tưởng tượng ra được hiện tại vẻ mặt anh mềm mại có thể làm cho người ta như nhũn ra.

"Vậy còn anh?"

Phương diện này Lam Kỳ rất tinh ranh, nếu cô nói nhớ, anh nói không nhớ, cô liền mệt.

"Nhớ"

"À. . ."

Lam Kỳ gật đầu có vẻ hài lòng với đáp án này.

"Em vẫn chưa trả lời câu của tôi, bé con."

"Anh đã nhớ tới tôi, tôi đây cũng cố nhớ anh một chút."

"Ha ha"

Thiệu Từ Vũ cười khê.

"Aiz Thiệu ngọc, Chủ Nhật anh có rảnh hay không? Tôi mời anh đi chơi." Hẹn lớp hôm Chủ Nhật có thể mang theo bạn bè, cô muốn mang Thiệu ngọc đi chơi, thứ nhất cô không có bạn, thứ hai bộ dạng Thiệu ngọc rất đẹp trai, mang theo có thể diện.

"Xin lỗi bé con, Chủ Nhật tôi có hẹn." Thiệu Từ Vũ bất đắc dĩ mở miệng, cô gái nhỏ của anh lần đầu hẹn anh, anh không thể đi rất đáng tiếc, nhưng mà Chủ Nhật anh có một bữa tiệc, đều là quân nhân cấp cao, anh phải tham gia.

"Oh, quên đi, tôi chỉ là tùy tiện hỏi, nhìn bộ dạng ngu ngốc của anh một người nhảm chán thôi.....Thôi được, không có việc gì tôi ngủ, lần sau nói chuyện."

"Bé con."

Thiệu Từ Vũ còn muốn nói điều gì Lam Kỳ đã cúp điện thoại.

Trong phòng

"A. . . Thiệu ngọc chết tiệt, từ chối mình, ước hẹn, hẹn cái con khỉ, anh, đồ ngốc này. . . Đánh chết anh đánh chết anh." Mới vừa cúp điện thoại Lam Kỳ liền phiền muộn, cầm gối đầu ở trên giường đập, cô có ý tốt muốn mang anh đi chơi, vậy mà anh còn quá đáng không nể mặt, cũng không nhìn xem bộ dáng ngốc nghếch của mình, ai vui mang theo anh chứ.

Đầu bên kia điện thoại Thiệu Từ Vũ đã muốn mất hồn, hiện tại anh đã có thể tưởng tượng được cô gái nhỏ kia, bộ dáng nổi trợn lời đanh, buồn bực nội thương, khẳng định còn đang mắng anh.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Kế tiếp sẽ là ai?

"Lam Kỳ, tinh thần như thế nào kém như vậy? Có phải là tối hôm qua nghĩ đến chuyện của học trưởng Dung?"

Mễ Đóa ngồi trên ghế xoay nhìn bóng dáng đang bận rộn trên bàn máy tính, sáng sớm đã đánh mười mấy cái ngáp, đây không phải là tác phong của cô.

Lam Kỳ làm giống như là không nghe thấy tiếp tục công việc trong tay, buổi sáng hôm nay cô phải làm xong bản thiết kế, chỉ cần khác hàng vừa lòng không có ý kiến, không có gì sửa chữa là có thể y theo bản thiết kế mà làm.

Mễ Đóa người này không có ưu điểm lớn gì, cũng không có khuyết điểm lớn gì, chỉ có điều mười phần bản tính phụ nữ, một bộ dáng chẳng phân biệt được thời gian trường hợp mà bà tám.

"Aiz..... nói chuyện."

Mễ Đóa nóng nảy, những chuyện này cô có thể giao cho người khác làm, như thế nào chuyện gì cũng tự thân vận động.

Rốt cuộc xử lý xong công việc trong tay, Lam Kỳ liếc cô gái lái nhai trước mặt một cái, đang làm tổ ở ghế dựa ngủ, nói cái gì? Nói ngày hôm qua cô bị Thiệu ngọc từ chối, anh muốn đi hẹn.....Nói một câu nói kia của Thiệu ngọc làm cho lần nữa ở trước mặt anh cô có cảm giác hơn hẳn người khác, nháy mắt một giây bị giết vì nội thương nghiêm trọng?

Nhìn bộ dáng xa cách của Lam Kỳ, Mễ Đóa nóng nảy, đi từ từ chạy đến kéo cô.

"Không được cậu đứng lên cho tớ, ngày hôm nay không thể để thua người phụ Nhiễm Khả chết tiệt kia."

Lam Kỳ cố mở to mắt.

"Mễ Đóa, cậu tha cho tớ đi, tớ đã mệt muốn chết."

"Mệt cũng phải đứng lên cho tớ, đi mua quần áo cho buổi họp lớp, đừng mặc mấy bộ quần áo kia, đến lúc đó lại thua người phụ nữ Nhiễm Khả kia."

"Hừ, bản tiểu thư có vẻ đẹp trời sinh, cho dù là mặc quần áo lao động cũng là đồng phục quyền rũ, tham gia họp lớp có cái gì có thể sánh bằng." Lam Kỳ nhắm mắt lại trở lại, hiện tại cái gì cô cũng không suy nghĩ, thậm chí muốn ngủ.

Mễ Đóa bị lời của cô làm cho tức bốc khói.

"Cái thầy chết cậu thì biết cái gì? Họp lớp bao gồm các loại tụ họp, kia đều là chiến tranh không tiếng động của phụ nữ, họ thích dùng quần áo, kiểu tóc, trang điểm, trang sức, người phụ nữ một giây giết chết, vì vậy mà đạt được cảm giác biến thái về việc hơn hẳn người khác, không may, Nhiễm Khả là loại phụ nữ như vậy, nhưng mà bản về tướng mạo cũng chỉ có cậu có thể cùng tranh cao thấp với cô ta, bản về miệng lưỡi độc ác cậu cũng không thua, cậu đứng lên cho tớ, lần này thua, chúng ta tuyệt giao."

Lam Kỳ mở mắt ra một chút, không còn buồn ngủ, vậy mà vì chuyện này dám dùng tuyệt giao để uy hiếp cô."

"Cậu so với cô ta càng biến thái."

"Thôi đi, biến thái cũng là vì muốn tốt cho cậu." Mễ Đóa nhỏ giọng nói thầm.

"Cái gì?"

"Không có gì, lúc nghỉ trưa chúng ta đi mua sắm."

Thành phố C đứng đầu về việc mua sắm, hàng hóa phổ biến vượt qua cả mặt hàng quốc tế.

"Cái này thế nào?"

Mễ Đóa giờ lên mấy túi mua sắm, còn đang chọn lựa, tuy rằng nói là chọn quần áo cho Lam Kỳ, bình thường loại tình huống này cô thường là người thắng lợi trở về.

Lam Kỳ xách túi đi theo cô, Mễ Đóa vừa mới mua một cái áo màu trắng tuyết lộ cả bả vai, cùng với quần short cực ngắn màu xanh, phần lớn da thịt trắng nõn lộ ra, dẫn đến bên cạnh không ít đàn ông, lại thêm mắt kính màu rêu đỏ bản to trên mặt, đôi môi hồng gợi cảm, ngây thơ, xinh đẹp.

"A, cậu thật sự là một yêu tinh." Mễ Đóa nhìn vào gương của cửa hàng trang sức khen ngợi, nếu cô là đàn ông, hơn nữa là người giàu có, cô liền bao dưỡng Lam Kỳ, nhưng sẽ không cưới, phụ nữ kiểu này không thích hợp làm vợ, đây là lời tuyên bố của người bạn hai mươi mấy năm kinh nghiệm.

"Cũng không tệ lắm."

Lam Kỳ nhìn thoáng qua gương, mặc dù cô rất ít mặc loại quần áo này.

"Thật là, làm đẹp."

"Được rồi, quần áo tớ cũng thử xong rồi, để tớ cời ra cầm lại nhà cậu."

"Rất tốt, cậu không cần."

"Tớ sợ mẹ già bóp chết tớ." Từ nhỏ mẹ già sẽ không thích cô mặc loại quần áo hở hang, cho rằng đó là chuyện chỉ loại phụ nữ không đứng đắn mới làm, mẹ già theo không kịp thời đại, cô chiều ý bà.

"Được rồi, để nơi đó của tớ, tớ lại chọn cho cậu vài bộ quần áo khiêu gợi, hắc hắc, chờ ngày đó cậu dùng để quyến rũ đàn ông."

"Tùy cậu."

Lam Kỳ đi về phía khu có vẻ quần áo chính chắn, Mễ Đóa người này làm việc không có trọng tâm, thời khắc mấu chốt vẫn là dựa vào chính cô, ngày kia chính là Chủ Nhật, không cần bận tâm nói, cô cũng không muốn Nhiễm Khả đắc ý, nếu tất cả mọi người đều là bạn học, nên giúp hay là muốn giúp, tuyệt không thể để cô ở trên đường hư vinh đi xuống, chèn ép đáng về kiêu căng của cô ta, cho cô ta một chút cảnh cáo nho nhỏ.

"Aiz, Lam Kỳ, nói cho cậu biết một chuyện." Lam Kỳ còn đang suy nghĩ thời điểm thích hợp cho vấn đề kia, Mễ Đóa liền thần bí chạy tới.

"Nói cho cậu biết một cái bát quái, anh chàng bánh bao muốn kết hôn."

Lam Kỳ cầm quần áo trên tay dừng một chút.

"Cậu nói là cái người cực kỳ khó khăn trong lớp kia? Từ năm đầu tiên đến năm thứ tư, lấy mục tiêu tìm bạn gái làm phấn đấu, cuối cùng kết cục bị thương, cái tên kia?"

"Ừ, cậu ta còn theo đuổi cậu và tớ."

Mễ Đóa cười mỉa, chỉ Lam Kỳ cùng bản thân.

"Kinh ngạc không? Chân thành kiên định, rốt cuộc cậu ta cũng tu thành chính quả."

"Cậu ta cũng có người muốn?"

Trong đầu Lam Kỳ lập tức hiện lên người siêu cấp mập mạp, làn da rất trắng, mặt bự, ánh mắt hài hước, thích cười ngây ngô, không thường tắm rửa, còn thiếu cái răng cửa.

"Ừ"

"Ai sẽ coi trọng cậu ta?" Cô thật tò mò.

Mẽ Đóa liếc cô một cái.

"Là một cô gái nhỏ xinh đẹp, hơn nữa còn là bạn học của chúng ta."

"Có chuyện như vậy?"

"Cái này thì có cái gì, ra khỏi trường đại học mọi người đều hiểu được, xã hội này là không có hoàng tử, càng không có cái gì cô bé lọ lem, cuối cùng chỉ là cuộc sống hiện thực bình thường, cái gì củi gạo dầu muối tương dấm trà, ăn uống rồi ngủ, phòng ờ, bao nhiêu đó đã thay đổi cách một ánh mắt nhìn người, anh chàng bánh bao này trừ bỏ bề ngoài thật sự là cũng tốt, ít nhất là người tốt, đáng mừng, hiện tại rốt cục có người đã phát hiện ra ưu điểm của cậu ta."

Lam Kỳ rải rĩ buông quần áo, lời nói của Mẽ Đóa làm cho cô rất không thoải mái, ngay cả anh chàng bánh bao, đàn ông như vậy cũng có người muốn, kẻ tiếp sẽ là ai? Nhớ tới chuyện ngày hôm qua, trong lòng càng thêm không thoải mái, hiện tại phụ nữ đều có ánh mắt gì?

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bẫy Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Thích như vậy

Hai người vừa mới mua đồ xong ra khỏi cửa hàng, điện thoại Lam Kỳ liền vang lên, nhìn thoáng qua dây số trên tay, vốn cô không nghĩ muốn bắt máy, nghe tiếng chuông vang lên một lần, đoán chừng lúc điện thoại muốn ngừng, ma xui quỷ khiến cô bấm nút nghe máy.

"Này, tìm tôi có chuyện gì."

Cô cố gắng làm cho giọng nói của mình nghe qua bình thường, tùy ý.

"Bé con, ở đâu?"

Trong điện thoại di động truyền ra giọng nói dịu dàng của Thiệu Tử Vũ.

"Anh không phải là đang bận rộn, tìm tôi làm gì?"

Lam Kỳ đem cuộc hẹn đổi thành bận rộn, không thể để cho anh biết cô để ý lời anh nói, nếu lời này hỏi ra cũng rất không bình thường, tuy rằng vì vậy mà cô không thoải mái một buổi tối cộng thêm thời gian một buổi sáng.

"Việc xong rồi, bé con, tôi đến tìm em"

Lam Kỳ liếc mắt nhìn cách đó không xa Mẽ Đóa đang bỏ đồ lên xe, lời nói của Thiệu Tử Vũ nghe thật cảm động, hơn nữa bây giờ cô tâm tình không tốt, trọng điểm là do anh gây nên, nên phải là anh phụ trách.

"Chính là tôi đang ở trên đường dành riêng cho người đi bộ ở quảng trường mua sắm."

Lam Kỳ báo một cái tên, cũng không biết anh có tìm được hay không, dù sao mấy năm nay anh đều ở quân đội, thành phố phát triển rất nhanh chóng, rất nhiều chỗ mỗi năm đổi một bộ dáng.

"Ừ, tìm vị trí dễ thấy nhất chờ tôi."

Lam Kỳ liếc mắt nhìn, trên quảng trường khu kiến trúc tượng đồng phục cổ vĩ đại, vị trí kia hẳn là dễ thấy nhất.

"Tôi ở phía dưới tượng đồng chờ anh."

"Được, đừng có chạy lung tung."

Nói xong Thiệu Từ Vũ liền cúp điện thoại.

"Mẽ Đóa, cậu về công ty trước, tớ có chút việc, buổi chiều sẽ về."

Lam Kỳ đem đồ trong tay ném lên xe, chỉ để lại cái túi.

Mẽ Đóa cầm tay lái, kỳ quái nhìn cô một cái, Lam Kỳ không phải là người thích đi dạo phố, người này khác thường, đang yêu, nên không tránh né cô cùng học trưởng Dung qua lại, dĩ nhiên nên gạt cô.

"Được, cậu bận cứ đi, tớ về trước."

Mẽ Đóa sáng khoái đồng ý.

"VẬY BUỔI CHIỀU GẶP."

"Ừ"

Mẽ Đóa lái xe đi rồi, Lam Kỳ buồn bực, người này như thế nào một câu cũng không hỏi liền đi, rất không phù hợp với cá tính của cậu ta.

Mà trên xe Mẽ Đóa đang cười, hỏi? Hỏi cậu sẽ nói sao? Còn không bằng tự cô theo dõi.

Dưới ánh mặt trời chói chang, Lam Kỳ mở ra cây dù ở dưới tượng đồng chờ, quay mắt về phía hơi nóng cùng dòng người, kiên nhẫn của cô từ từ tan rã, cô là người có thói quen làm việc đánh nhanh thắng nhanh, làm cho cô giống như đám người nhân nhả kia tuyệt đối là một loại tra tấn, ngày trước cô đã chọn trực tiếp đi tìm.

Rất cuộc ở trong đám người cô thấy được một bóng dáng màu xanh lục, bước chân Thiệu ngọc vững vàng tiêu sái ở trong đám người, dáng người cao ngất, phong cách nho nhã, tức khắc liền giống như một làn gió mát rượi thổi đi cái nóng nực cùng ồn ào xung quanh.

Ánh mắt Thiệu Từ Vũ ở trong ám người nhanh chóng tìm kiếm, rất nhanh liền tìm thấy một bóng dáng quen thuộc.

Lam Kỳ đã tháo xuống mắt kính đang mang, lộ ra gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, sống động chống lại tầm mắt của anh, vẻ mặt mang cảm xúc phiền chán lập tức chuyển biến thành vẻ mặt không chút thay đổi.

"Bé con."

Thiệu Từ Vũ đến gần cô, nhìn thấy quần áo cô đang mặc thì ánh mắt tối sầm một chút.

"Tìm tôi làm gì?"

Lam Kỳ nhìn Thiệu Từ Vũ, ánh mắt lại ở xung quanh anh càng quét, aiz, cô gái nhỏ này là cái biểu tình gì, háo sắc, chưa thấy qua đàn ông? Cái ánh mắt gì chứ.

"Đi ăn cơm với tôi."

Thiệu Từ Vũ nói xong liền lôi kéo tay Lam Kỳ đi về phía một cửa hàng.

"Nơi đó là chỗ bán quần áo, không có cơm để ăn."

Người này không nhìn bản hiệu à, đi nhanh như vậy, cô đang mang giày cao gót.

Đôi mắt hẹp dài của Thiệu Từ Vũ sáng lên nhìn cô một cái, dưới chân lại không có ý dừng.

"Đem quần áo trên người em đổi đi, bằng không đi cùng một chỗ với em sẽ ảnh hưởng hình tượng."

Nghe được lời anh nói Lam Kỳ nổi nóng, nhưng nhìn đến một thân quân trang của Thiệu ngọc, lửa giận từ từ dập tắt, hai người bọn họ như vậy đi cùng nhau, quả thật là không hài hòa, xem ánh mắt kỳ lạ xung quanh là có thể nhìn ra, Thiệu ngọc một thân nghiêm cẩn, mà cô lại thật bốc lửa, thấy thế nào cũng giống như là quan hệ không tốt.

Vừa vào cửa hàng không bao lâu, Thiệu Từ Vũ liền chọn cho cô một cái váy Lace.

Lam Kỳ liếc mắt nhìn qua kiểu dáng cùng số đo, ánh mắt Thiệu ngọc thật không sai, cũng không nói thêm gì, lập tức đi vào phòng thay đồ.

Bên này Thiệu Từ Vũ cũng bắt đầu đau đầu nhứt nháy, từ sáng sớm ngày hôm qua đến bây giờ anh cũng chưa chợp mắt, nghĩ xử lý xong sớm một chút gặp cô gái nhỏ của anh, không nghĩ tới cô thế nhưng lại cho anh kinh ngạc vui mừng như vậy, một mảng lớn da thịt phân nửa lộ ra ngoài, căn bản là không phát hiện ánh mắt nhìn chăm chăm của đám đàn ông xung quanh, nên làm sao với cô bây giờ, như vậy nuôi thả thật làm cho huyết áp của anh lên cao.

Thay xong quần áo, Lam Kỳ ở trước mặt Thiệu Tử Vũ đi một vòng.

"Hiệu quả thế nào?"

Thiệu Tử Vũ thả tay xuống, nhìn chăm chăm cô gái nhỏ trước mặt, váy thật vừa vặn, vốn là chiếc váy bình thường, bởi vì bộ ngực to xinh đẹp nâng cao, để cô mặc ra vài phần mùi vị quyến rũ, nhớ tới dáng người đáng giận vừa rồi, anh cố gắng đè ép không thoải mái trong lòng.

"Bé con mặc cái gì cũng dễ nhìn."

Thiệu Tử Vũ cười mềm mại.

Lam Kỳ lại đến gần anh, kề sát mặt vào theo dõi ánh mắt của anh.

"Anh không vui."

Cô rất hiểu rõ Thiệu Ngốc, bình thường luôn là một bộ dáng cười nhạt, trên mặt rất khó nhìn ra biểu tình tức giận, điểm duy nhất bại lộ chính là ánh mắt, lúc anh không vui, trong ánh mắt là sâu thẳm u ám, giống như là bảo thạch đã trải qua đánh bóng, hào quang theo tầng tầng chuyển thành âm u, bỗng nhiên nhìn lại như bình thường không có gì khác nhau, lại gần mới có thể phát giác.

Trước kia mỗi lần cô chinh anh, sẽ nhìn xem ánh mắt của anh, xác định anh không phải là thật sự tức giận, vì thế cô càng đắc ý, hôm nay ánh mắt anh âm u như thế, vì vậy anh không vui, con hồ ly này che giấu thật kỹ.

"Ừ, có chút."

Thiệu Tử Vũ thừa nhận, phong cảnh xinh đẹp như thế bị đàn ông khác nhìn thấy, làm sao anh có thể vui mừng được chứ?

"Như thế nào, còn chưa có hẹn đã bị người ta bỏ mặc?"

Lam Kỳ bắt đầu nói bóng nói gió, sẽ không thật bị cô nói trúng chứ, cô đã nói rồi, người phụ nữ không có ánh mắt nào như vậy coi trọng anh chứ.

Thiệu Tử Vũ không có trả lời, trong đầu nhanh chóng phân tích lời nói của Lam Kỳ, ánh mắt của cô gái nhỏ lóe sáng mang theo động cơ bí mật dò xét, lại làm như không có việc gì che lấp, giọng điệu thực tùy ý, nhưng ý đồ mười phần rõ ràng.

Đột nhiên khóe miệng anh cũng nâng lên, anh nghĩ lời nói của anh ngày hôm qua sợ là đã bị cô gái nhỏ hiểu lầm, bây giờ còn nhớ rõ nhất định là đã quấy nhiễu cô thật lâu, anh thật sự rất hiểu cô, việc gì không có được đáp án sẽ không dễ chịu, nhất là chuyện cực kỳ dễ ý.

"Không có, còn chưa có hẹn làm sao có thể bị người bỏ rơi."

Thiệu Tử Vũ cười.

"À"

Lam Kỳ gật đầu, trong lòng lại bắt đầu cực kỳ khó chịu.

"Mẹ anh giới thiệu bạn gái cho anh?"

"Chỉ là bạn bè."

Thiệu Tử Vũ trả lời mập mờ.

"Oh"

Lam Kỳ lại gật đầu.

"Ai, Thiệu Ngốc, anh thích loại phụ nữ nào.....Nói không chừng tôi có thể giúp anh tìm một người."

Lam Kỳ nói lời này thật sự trái với lòng, thực ra cô muốn biết yêu cầu của Thiệu Tử Vũ cao thấp ra sao, có thể là quá cao hay không nên tìm không thấy, nếu như là quá cao, cô sẽ thêm một câu, không sai, tìm phụ nữ phải tìm như vậy, cô lại thêm một câu, kết hôn là chuyện cả đời, thà thiếu chứ không thể ầu, không thôi anh có bạn gái không cho cô khi dễ nữa thì làm sao bây giờ?

Nhìn ánh mắt có ý tốt của cô, ánh mắt anh liền mềm mại.

"Tôi thích như vậy."

Ý anh bảo cô quay đầu lại.

Lam Kỳ quay đầu lại liền thấy phía sau mặt gương thật lớn, trong gương phản chiếu tình cảnh trong cửa hàng, một bóng dáng xinh đẹp nhoáng lên đi qua,

đột nhiên Lam Kỳ quay đầu liền phát hiện ra bóng dáng kia đã đi ra khỏi cửa hàng, nhìn nhìn lại gương, chỉ để lại cô bộ dáng buồn bực trềng mắt, Thiệu ngốc chết tiệt.....

Trực tiếp chỉ cô xem không được sao, còn chơi chiêu kiểu này, làm cho cô nhìn cái gì, xem cô sao.

Vừa rồi bóng dáng kia, rất xinh đẹp, hình như là một cô gái dịu dàng ít nói.....Thì ra, Thiệu ngốc thích loại này.

Nhìn vẻ mặt bất mãn của cô, Thiệu Tử Vũ không nói gì cười khở, cô gái nhỏ của anh khi nào thì mới có thể thông suốt? Người trong lòng của anh, từ rất lâu trước kia chính là cô, nhưng mà cô gái nhỏ cứ không hiểu, trước kia cô còn nhỏ nhưng mà sau này lớn lên vẫn không nhạy bén như vậy, anh không biết kiên nhẫn của mình khi nào thì biến mất thua trong tay cô gái nhỏ kia, bình thường thật ra rất thông minh, như thế nào việc này lại vô không biết.

"Tôi đi thanh toán, ngoan ngoãn ở chỗ này chờ tôi."

Thiệu Tử Vũ từ phía sau ôm eo nhỏ của cô, cô gái nhỏ mơ hồ này phải xuống tay nặng mới được.

Lam Kỳ bị một sức mạnh kéo vào trong ngực, theo trong gương có thể nhìn thấy Thiệu Tử Vũ dịu dàng ôm cô, trên khuôn mặt đẹp trai chứa đựng nụ cười yếu ớt, sau đó cúi đầu, mặt dán vào trên mặt cô vô cùng thân mật cọ vài cái, sau đó đôi môi xinh đẹp hôn một cái ở khóe mắt cô.

Đôi mắt Lam Kỳ tròn to, nhìn chỗ anh hạ môi xuống, thân mật chặt chẽ như vậy, Thiệu ngốc lại hôn cô.....

Vẫn là thói quen giống như khi còn bé, thói quen này sửa....Cô không thoải mái, toàn thân mềm yếu như nhũn ra.

Nhìn Lam Kỳ còn một bộ dáng mơ hồ, Thiệu Tử Vũ cười nhẹ buông cô ra, không quan hệ, bé con, chúng ta còn có thời gian cả đời, chậm rãi bỏ đi tật xấu này của em

Ấm áp dựa vào phía sau vừa biến mất, trong lòng Lam Kỳ trống rỗng, thoáng cái cảm giác giống như bay bổng lập tức trở về, giống như còn chưa đủ.....

"Tiên sinh, đây là quần áo đã gói xong."

Mặt nhân viên nữ của cửa hàng ở quầy thu ngân hơi đỏ lên, làm sao có thể có quần nhân đẹp trai như vậy, đối với bạn gái tốt như vậy, lãng mạn như vậy.

Thiệu Tử Vũ nhìn lướt qua quần áo, thán nhiên nhả ra một chữ.

"Vút." Về sau không cho phép cô mặc loại quần áo này, có mặc cũng chỉ có thể mặc ở nhà cho một mình anh xem.

"A"

Nhân viên nữ ở cửa hàng ra vẻ đáng tiếc, quần áo này là kiểu dáng mới, dường như là sản phẩm quốc tế, bỏ đi thật đáng tiếc.

Thiệu Tử Vũ chẳng qua là xoay người, tỏ vẻ ý tứ của anh chính là đúng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bẫy Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Bé con, muốn tìm loại đàn ông như thế nào sống qua ngày?

Hai người mới vừa lên xe, Mễ Đóa liền chui ra từ một cửa hàng khác, vẻ mặt kinh ngạc, Lam Kỳ thế nhưng gạt cô ở bên ngoài tìm đàn ông, còn là một quân nhân, khó trách cô nói học trưởng Dung không phải đồ ăn của cô, con mẹ nó thay lòng đổi dạ.

Lúc trước cô đã gặp qua người quân nhân này, trước kia thời điểm hỏi Lam Kỳ, cô đùa cợt cái gì cũng không nói, thì ra sớm muốn giữ lại cho mình.....

Kỳ quái trong ấn tượng của cô, người Lam Kỳ quen biết không có loại nào là quân nhân, con nhóc chết tiệt kia về sau không phải là muốn làm quân tâu chứ, rất dọa người đó. Toàn thân cao thấp không có một chút đáng vẻ hiền lương thực đức, còn ba ngày hai bữa liền gây họa, cái anh chàng đẹp trai kia như thế nào không có mắt coi trọng cô vậy.

Không được cô phải gọi điện thoại hỏi một chút sao lại thế này, hình ảnh vừa rồi nhất định là ảo giác, vừa bấm điện thoại đột nhiên cô liền nhớ ra một việc, xong rồi, hợp lớp ngày Chủ Nhật cô có ý tốt hẹn học trưởng Dung, đã hẹn xong hết rồi, hơn nữa ý tứ của học trưởng Dung cô cũng hiểu được.

Trọng điểm là hiện tại Lam Kỳ đã có đàn ông, nếu như mình đuổi theo hỏi rõ thì chẳng phải là biết rõ còn có phạm, sẽ chết rất thảm....Kiên quyết giả ngu mới là đạo lý.

Vì vậy Mễ Đóa làm như không có việc gì đi về công ty.

Vào nhà hàng, Thiệu Tử Vũ mang theo Lam Kỳ ngồi xuống, nghe nói đây là nhà hàng nổi tiếng ở đây, cho nên mang bé con đến nếm thử.

"Muốn ăn cái gì? Bé con." Thiệu Tử Vũ đem thực đơn mạ vàng đưa cho Lam Kỳ.

Lam Kỳ cầm lên xem, cô là một động vật ăn thịt, từ nhỏ liền không thích ăn rau xanh, nhưng đối với các loại thịt lại yêu cầu không cao, cơ bản loại thịt nào có lợi liền ăn, cho nên tùy tiện gọi mấy món ăn mặn, Thiệu Tử Vũ thì gọi vài món ăn chay.

"Tật xấu kén ăn này vẫn là không bỏ được." Thiệu Tử Vũ lắc đầu, anh nhớ rõ lúc nhỏ cô thà rằng ăn cơm chan nước sôi cũng không ăn rau xanh, thỉnh thoảng cũng ăn rau, cũng là một ít rau xanh, đồ ăn có cảnh lá đều chưa bao giờ ăn.

"Ừ" Lam Kỳ gật đầu, cái tật xấu này là bị người trong nhà nuông chiều.

"Cẩn thận ăn thành cô béo."

Thiệu Tử Vũ trêu ghẹo, bé con kén ăn như vậy khó trách người không có thịt.

Lam Kỳ hừ nhẹ "Bản tiểu thư là chỗ cần to nên to, nhỏ nên nhỏ, không biết bao nhiêu người hâm mộ đến chết." Từ nhỏ đến lớn, cô đối với dáng người của mình vẫn tương đối rất hài lòng.

Ánh mắt của Thiệu Tử Vũ đảo qua toàn thân của Lam Kỳ, cười khế.

"Đã nhìn ra."

Dáng người của bé con quả thật là rất đẹp.

"Bé con, em có nghĩ tới về sau sẽ tìm loại đàn ông nào sống qua ngày không?" Thiệu Tử Vũ hỏi.

Lam Kỳ bị anh hỏi, 'sống qua ngày' lời này cách cô còn xa, hiện tại cô mới 23 tuổi, còn chưa có nghĩ đến chuyện kết hôn.

Nhưng mà đối với một nửa kia, cô vẫn là có ảo tưởng cùng yêu cầu.

Đầu tiên tính tình phải tốt hơn so với cô, yêu cô, chiều cô, nghe theo cô, hiểu cô.

Tiếp theo dáng người phải đẹp trai, nhưng không thể phong lưu, không thể đa tình, không thể nhìn người phụ nữ khác ngoài cô vượt quá ba giây, nếu không cô sẽ ghen.

Sau đó là về mặt kinh tế, không cần rất giàu, nhưng phải đủ để nuôi sống bản thân cùng cô, còn có cục cưng tương lai, nếu không nghĩ qua ngộ nhỡ anh ta có rất nhiều tiền, như vậy liền đưa cô giữ, không cho phép giấu riêng....

Nhìn dáng vẻ trầm tư của cô, Thiệu Tử Vũ cũng không quấy rầy, kêu người ta chuẩn bị một ly nước ép dưa hấu tươi đem lại đây, sau đó nhìn cô cười khế, bé con nếu em cẩn thận nghĩ sẽ phát hiện trên thế giới này thật sự không có người nào có thể so với anh thương em hơn.

Bên trong một căn phòng lịch sự khác, Nhiễm Khả cùng với vài tiền bối làm việc chung đi ra, về mặt cô khôn khéo cùng đồng nghiệp nói chuyện phiếm, chỉ thấy tiền bối Bạch Đình đột nhiên lùi lại một bước nhỏ nhìn về một phương hướng.

Nhiễm Khả nhìn theo, Lam Kỳ chết tiệt tại sao lại ở đây? Còn có người đàn ông ngồi đối diện cô ta là ai, phong độ nho nhã, dịu dàng như ngọc, hơn nữa còn là quân nhân, hừ, quý đáng ghét này thật đúng là đang quyến rũ đàn ông, khó trách ngày đó cô lôi kéo học trưởng Dung đi trước cô ta lại không tức giận, thì ra đã sớm tìm được người.

"Dì Bạch đang nhìn cái gì?" Nhiễm Khả buồn cười hỏi, xem bộ dáng của bà chị này hình như là nhận ra người đàn ông kia.

"Cháu của dì." Ánh mắt Bạch Đình dừng lại trên người Lam Kỳ, ngày đó chị dâu còn gắp, không thể ngờ được động tác của Tử Vũ lại nhanh như vậy, cô bé này thoát nhìn rất xinh đẹp.

"Anh ấy là Thiệu Tử Vũ."

Nhiễm Khả kinh ngạc một chút, ánh mắt nhìn về phía bọn họ mang theo một tia ghen tị, chuyện trước đây cô nhớ rất rõ ràng, lúc đó trong lớp học người xinh đẹp nhất là cô và Lam Kỳ, cá tính của Lam Kỳ có chút giao hoạt, mà từ nhỏ cô đã bị mẹ dạy bất luận ở trước mặt ai cũng phải khôn khéo, ngược lại trong lớp học nam sinh thích cô nhiều hơn.

Khi đó ba cô còn là một nhân viên công vụ nhỏ, nhà Lam Kỳ so với nhà cô có nhiều tiền hơn, mỗi lần nhìn thấy Lam Kỳ mặc nhiều quần áo đẹp, cô đều ghen tị phát điên, nhưng ngoài mặt lại che giấu rất tốt, cho nên cô càng thêm cố gắng làm tốt quan hệ giữa thầy cô và bạn học, làm cho phần lớn người công nhận cô mới là công chúa được chào đón nhất trong lớp học.

Nhưng từ đầu đến cuối có một thứ cô thủy chung so ra kém hơn Lam Kỳ, bởi vì bên cạnh cô ta luôn luôn có một người tùy ý gọi đến, chịu cô ta quấy rối, Thiệu Tử Vũ, nam sinh có thành tích đứng đầu trong trường học, bộ dáng sạch sẽ xinh đẹp luôn kiên nhẫn đi theo sau cô ta, che chở cô ta, đau lòng cô ta, mà cô ta lại dùng ngôn ngữ thô lỗ đối anh.

Những thứ này Nhiễm Khả đều không quên, đó là một loại cảm giác khát vọng hiểu được từ khi còn nhỏ.

"Con biết nó?"

Bạch Đình nghe Nhiễm Khả gọi ra tên tuổi của Tử Vũ thực kinh ngạc.

Nhiễm Khả buồn cười.

"Dì Bạch người quên con cũng sống trong tiểu khu đó sao." Lúc đó Tử Vũ nổi tiếng như vậy làm sao cô có thể không biết.

Bạch Đình mở miệng.

"Ừ, con nói đến thời gian trôi qua dì như thế nào đã quên."

"Mấy năm nay anh Tử Vũ đều tham gia quân đội sao?" Nhiễm Khả hỏi, giống như ở trung học cơ sở vốn Thiệu Tử Vũ không có xuất hiện bên cạnh Lam Kỳ, cô còn kỳ quái anh đã đi nơi nào.

"Ừ, vừa trở về không bao lâu bây giờ còn là quân hàm thượng tá rồi, bên cạnh nó đoán chừng là bạn gái xinh đẹp của nó."

Nhiễm Khả liếc mắt nhìn một cái, cười ngọt ngào.

"Dì, người nói sai rồi, cô ấy không phải, cô ấy đã có bạn trai."

"Con biết con bé?" Bạch Đình chê cười một chút, thì ra là mình hiểu lầm rồi.

"Dạ, cô ấy là bạn học, bạn trai rất xuất sắc."

"Như vậy kia không có gì để xem, chúng ta đi thôi."

Bạch Đình đi đến phía trước, có thể Tử Vũ có việc, bà cũng không đi quấy rầy, nếu không phải vậy thì quên đi.

"Dì Bạch, người đi trước, con đi toilet một chút."

"Được, vậy con nhanh lên một chút."

Trong toilet, Nhiễm Khả để túi sách trên bồn rửa tay, yên lặng tran điểm lại, sau đó lấy điện thoại ra.

"Học trưởng Dung, anh bận không? Em là Nhiễm Khả, không biết có thể mời anh một bữa cơm hay không?"

"Không thể nào, bận rộn như vậy, nếu em nói về chuyện của Lam Kỳ..... Tốt lắm, em biết một nhà hàng ăn rất ngon"

"Ừ, nếu học trưởng đến trước vậy làm phiền chờ em, em xử lý xong công việc trong tay sẽ đến, ừ, tạm biệt."

Cúp điện thoại, Nhiễm Khả cười nhạt, Lam Kỳ, đời này cô ta không có khả năng có thứ gì hơn hẳn cô.

Cô ta không xứng với Thiệu Tử Vũ, gia thế nhà anh ta, thân phận, tính tình, học thức, bất kể thứ nào cô ta cũng không so tới, đàn ông vĩ đại như vậy đương nhiên là chỉ có người phụ nữ như cô mới có thể xứng đáng cùng.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Cô không sao chứ?

Thiệu Tử Vũ ăn cơm rất nhanh, đây là thói quen nhiều năm trong quân đội, nhìn Lam Kỳ còn đang nhai nhỏ nuốt chậm, anh cười.

"Bé con, em từ từ ăn, anh đi toilet."

Đã một ngày một đêm không có chợp mắt, anh phải đi rửa mặt cho tỉnh táo một chút.

"Ừ"

Lam Kỳ gạt đầu, những thứ kia ăn rất ngon, Thiệu Ngốc thật đần, nhanh như vậy liền ăn xong.

Thiệu Từ Vũ đứng dậy đi về phía toilet.

"Tiên sinh, xin chào, xin hỏi người có cần sắp xếp chỗ ngồi không?"

Dung Bạch Minh vừa mới vào nhà hàng đã có nhân viên phục vụ ân cần tiếp đãi, ánh mắt của anh nhìn vào bên trong nhà hàng, trong nhà hàng không khí thật im lặng, ánh sáng rất tốt, sau đó anh liền thấy được bóng dáng của Lam Kỳ, cô ngồi ở chỗ kia đang từ từ ăn thức ăn, một bộ dáng thực hưởng thụ, trong mắt anh lộ ra một tia kinh ngạc, nhìn xem bốn phía cũng không có thấy Nhiễm Khả.

"Không cần."

Anh phát tay với nhân viên phục vụ.

Dung Bạch Minh đứng đằng xa, do dự có không biết có nên qua đó hay không, anh đoán đây có thể là ý tốt của Nhiễm Khả, cố ý gọi điện thoại để tạo cơ hội cho anh.

Anh lẳng lặng nhìn cô, Lam Kỳ vẫn là đáng yêu như vậy, khoe miệng anh mỉm cười, nhớ tới khoảng thời gian ngọt ngào kia.

Còn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy Lam Kỳ là một buổi chiều urom nắng, cô cùng Mễ Đóa cố ý xếp đặt cuộc gặp gỡ tình cờ, anh cũng không nói gì, chỉ cảm thấy ánh mắt nữ sinh này như vậy buống bình, đặc ý, sức sống, tự tin, anh nhìn không được nhớ kỹ cô.

Sau đó thời gian cô xuất hiện ở trước mặt anh ngày càng nhiều, tuy rằng mỗi lần ở trước mặt anh đều biểu hiện rất dịu dàng, ngại ngùng, nhưng khi anh quay lưng lại những động tác nhỏ nhẹ rãnh nhếch miệng của cô vẫn không thể nào tránh thoát được cặp mắt của anh, anh nhìn ra được cô không phải si mê anh, ánh mắt của cô không có cực nóng cùng si mê giống nữ sinh khác, vì thế hẳn đối với cô không chút để ý, mà cô lại lần lượt cố chấp xuất hiện, căn bản giống như không cần biết thái độ của anh, dần dần anh bắt đầu có thói quen có cô ở bên, cho tới khi bị lạc mất tìm.

Về sau đột nhiên cô lại biến mất khỏi tầm mắt của anh, anh hoảng hốt, cảm thấy có phải mình đối với cô quá lạnh nhạt hay không, làm cho cô thất vọng rồi, vì thế đã thổ lộ với cô, chính là kết quả lần này làm cho anh không thể chấp nhận, anh nghĩ muốn cho bản thân một cơ hội.

Chỉ cần cô còn chưa có bạn trai thì anh có thể, có lẽ may mắn đến, cô thuộc về anh.

Lam Kỳ đang ăn cũng cảm giác một ánh mắt nóng rực dừng ở trên người mình, làm cho người ta không thể nhìn được nữa, không thể bỏ qua, trong lòng khó chịu, ai vậy chứ, chưa thấy qua người khác ăn cơm sao.

Cô chuẩn bị trừng ngược lại, sau đó cô liền chống lại gương mặt mỉm cười của Dung Bạch Minh vì thế.

"Khụ khụ. . ." Bị sặc. . .

"Như thế nào không cần thận như vậy."

Dung Bạch Minh đi ra phía sau vỗ vỗ lưng giúp cô.

Lam Kỳ mãnh liệt ho khan, sau đó cười, cười nhạt nhẽo.

"Học trưởng Dung." Nghĩ tới chuyện hồi đại học, cô cảm thấy đối mặt với anh rất ngượng ngùng, mọi việc đều là cô trêu chọc.

"Có thể ngồi xuống không?"

"Ừ" Lam Kỳ gạt đầu, sau đó nhớ tới đó là vị trí của Thiệu Ngốc, liền lắc đầu.

Đáng tiếc Dung Bạch Minh đã ngồi xuống rồi, hoàn toàn không hiểu quan sát sắc mặt.

Lam Kỳ không có khẩu vị, cơm này như thế nào còn nuốt trôi được, đối mặt với người đẹp trai này chính là vĩnh viễn không cần vật chứng, bất cứ lúc nào cũng nhắc nhở cô đã từng có hành động điên cuồng cỡ nào.

"Gần đây có khỏe hay không? Nghe nói em cùng Mễ Đóa mở một công ty nhỏ?"

Dung Bạch Minh mở miệng.

"Đâu phải, là học trưởng có bản lãnh."

Lam Kỳ muốn tán gẫu cùng anh, nhưng cô đã quên căn bản mấy năm nay cô không chú ý anh như thế nào, có thể tán gẫu cũng chỉ có chuyện thời đại

học, nhưng đây là một từ lộ, cô không có khả năng đi.

"Nghe nói bạn gái học trường rất tốt." Đề tài này chỉ là đoán mò, cô cho rằng Dung Bạch Minh có năng lực, có diện mạo, không có khả năng không có bạn gái.

"Anh còn chưa có bạn gái."

Dung Bạch Minh thân nhiên mở miệng, ánh mắt nhìn cô mang theo một chút thâm ý, nếu công ty cũng đi vào quỹ đạo, anh nghĩ anh có thể cho cô một cuộc sống rất tốt.

Lam Kỳ cảm giác mình chui vào từ lộ rồi. . . Lời này như thế nào nói tiếp, nếu hỏi anh ta vì sao còn không có bạn gái.....Anh ta trả lời.....Anh đang đợi em

Nên làm cái gì bây giờ, Thiệu Ngốc như thế nào vẫn chưa trở lại.

Thật ra thì Dung Bạch Minh này, không có khuyết điểm gì, xem như là một người đàn ông rất tốt, lần trước chuyện Mễ Đóa nói, đó là giúp cô, nhớ tới, đột nhiên Lam Kỳ cảm thấy có chút áy náy nhưng mà trừ bỏ áy náy cô có thể nói cái gì, lúc đó nữ sinh theo đuổi nam sinh cũng rất bình thường, bỗng nhiên tách biệt cũng rất bình thường, cô không nghĩ tới Dung Bạch Minh vẫn còn thích mình.

Thiệu Tử Vũ mới vừa đi ra toilet chưa được vài bước đã va vào một người.

"Thật xin lỗi" Anh đỡ lấy người phụ nữ thiếu chút nữa té ngã.

"Không có gì, là tôi nên xin lỗi anh mới đúng, anh không sao chứ?"

Nhiễm Khả lấy tay vén mái tóc, khôn khéo cười ngọt ngào, một bộ dáng yếu đuối.

Thiệu Tử Vũ chỉ là nhàn nhạt liếc nhìn cô một cái.

"Nếu không có việc gì tôi đi trước."

Nói xong vung văng đi qua người cô.

Nhiễm Khả ngơ ngác nhìn bóng lưng của anh, trong không khí một mùi trầm hương bay nhẹ nhẹ.

Chờ bóng lưng đi xa, Nhiễm Khả mới khẽ cắn môi, anh thế nhưng không nói nhiều với cô mấy câu, cho tới bây giờ không có người đàn ông nào đối xử với cô như vậy, sẽ không không có quan hệ gì, chỉ là vì đợi lát nữa gặp mặt, quan hệ gần hơn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Bé con, thật có thể trêu chọc đàn ông

Lam Kỳ cùng Dung Bạch Minh tán gẫu một chút về chuyện của công ty, biết được hiện tại anh đang mở một công ty chế tác anime, cùng truyền thông Phong Vũ lớn nhất trong nước hợp mở rộng trò chơi mô hình internet đầu tiên, công ty đã đi vào quỹ đạo.

Lúc còn đại học Dung Bạch Minh đúng là theo học thiết kế anime chuyên nghiệp, phương diện này rất có thiên phú, hiện tại hàng năm công ty lợi nhuận hơn một ngàn vạn, hơn nữa còn tăng lên theo mỗi năm.

Trong mắt Lam Kỳ nhiều hơn một tia ngưỡng mộ, đương nhiên chỉ đơn thuần đối với phương diện năng lực của anh.....Nhìn xem cô cũng không có cách nói nào khác....Khả năng chính là người với người trong lúc đó không thể bù lại khác biệt.

"Lam Kỳ, anh mua một ngôi biệt thự ở Thủy Thiên Nhất Sắc, anh nghĩ em đi giúp anh thiết kế có thể chứ?" Dung Bạch Minh chờ mong mở miệng.

Lam Kỳ chần chờ một chút, bất động sản Thủy Thiên Nhất Sắc ở thành phố A là khu biệt thự số một số hai, phòng ở nơi đó giá xây dựng rất đắt, người ở đó đều mời thiết kế sư nổi tiếng số một số hai trong nước, học trường Dung sao lại mời cô, cũng không sợ người khác chê cười.

"Học trường, anh vẫn là nên mời người khác đi." Mặc dù cô có chút tự kỷ, vẫn biết rõ ràng, hơn nữa nếu đồng ý khả năng mỗi ngày đều phải gặp mặt anh ta, cô cảm thấy rất ngượng ngùng.

"Như thế nào, không nề mặt học trường?"

Dung Bạch Minh cười lịch sự, Lam Kỳ nhìn anh ta, bộ dáng học trưởng không khác nhiều lắm so với lúc trước, chính là kiểu tó thay đổi, toàn thân không có một chút hơi thở thương nhân, một bộ sáng sạch sẽ cời mờ, vẫn là cười dịu dàng như vậy....

Đột nhiên Lam Kỳ cảm thấy hơi lạnh, giống như là điều hòa ở nhà hàng lập tức thấp xuống mấy độ, sau đó liền nhìn thấy Thiệu Tử Vũ ung dung trầm tĩnh đi đến, một đôi mắt xé hẹp dài không biết nghĩ đến cái gì, ánh mắt như là đang nhìn cô, lại như không giống.

Rất nhanh, anh đã đi đến bên cạnh bàn....

Lực chú ý của Dung Bạch Minh đều vẫn ở trên người Lam Kỳ, chỉ khi bên cạnh thêm một người, anh ta mới chú ý không biết khi nào thì bên cạnh có thêm một người đàn ông đang đứng.

Người đàn ông này phong độ cực kỳ xuất sắc, ngũ quan xinh đẹp mang theo một ít mềm mại, lại cố ý mang theo phong độ quân nhân, một thân quân trang màu xanh lục trên người, để cho anh mặc ra hiệu quả đẳng cấp của quân áo, nho nhã, ung dung.

Ánh mắt của anh tuy rằng có chút lạnh nhạt, lại tràn ngập sắc bén.

Đột nhiên Lam Kỳ cảm thấy không khí có chút kỳ lạ, so với vừa rồi cùng một chỗ với học trưởng đã không giống nhau, rốt cuộc là lạ ở chỗ nào cô không nói ra được.

"Bé con, như thế nào không giới thiệu một chút?"

Kết quả vẫn là Thiệu Tử Vũ mở miệng trước, sau đó ngồi xuống ở vị trí bên người Lam Kỳ, cô gái nhỏ nhà anh thật sự là quyền rũ người, anh mới đi có một chút liền trên chộc ra một người.

Lam Kỳ dùng cặp mắt to xinh đẹp nhìn Thiệu Tử Vũ, xác định anh cùng với lúc này không có gì khác biệt mới mở miệng.

"Đây là học trưởng của tôi, Dung Bạch Minh."

Cô giới thiệu với anh.

Thiệu Tử Vũ cười cười nhìn cô.

"Bé con, em còn chưa giới thiệu anh cho người ta."

“À” Lần này Lam Kỳ phát hiện mình rất không lễ phép.

"Học trưởng, anh ấy là Thiệu Tử Vũ."

"Xin chào."

Dung Bạch Minh mở miệng, trong lòng cười khỏ, thì ra Lam Kỳ không phải là đang dùng cơm cùng Nhiễm Khả, anh đã đoán sai, hơn nữa giống như anh còn chiếm lấy vị trí của người khác, như vậy quan hệ của bọn họ là gì? Anh nghi ngờ, nghe Mễ Đóa nói Lam Kỳ cũng không có bạn trai.

"Chào."

Thiệu Tử Vũ gật đầu, ánh mắt dừng ở trên người Lam Kỳ.

"Làm sao vậy?"

Lam Kỳ hỏi, làm gì cứ nhìn chăm chăm mặt của cô.

Thiệu Tử Vũ không lên tiếng, chính là lấy khăn trắng trên bàn ăn, giúp cô lau khóe miệng một chút.

"Ngoài miệng dính đồ ăn?"

Lam Kỳ kinh ngạc, mới vừa rồi cô cùng học trưởng nói chuyện lâu như vậy, chẳng phải là đã mất mặt chết, người khác còn tưởng cô là một người ăn hàng.

Thiệu Tử Vũ lắc đầu.

Lam Kỳ nhú mày, dùng mắt hỏi, không có còn lau cái gì?

Thiệu Tử Vũ cười, ánh mắt dịu dàng, bé con, anh đây là đang tuyên thệ chủ quyền, em quá chậm chạp sẽ không hiểu được.

Còn cười, Lam Kỳ lại càng không hiểu, dứt khoát chuyển ánh mắt về mặt bàn, tiếp tục ăn, cô còn chưa có ăn no, vừa rồi không có cách nào ứng phó học trưởng, hiện tại Thiệu Ngọc đến, để cho anh đi đối phó đi, đàn ông với đàn ông trong lúc nói chuyện hẳn sẽ có rất nhiều đề tài.

Nhìn một màn bọn họ trao đổi ánh mắt, Dung Bạch Minh sững sờ, trong lòng không biết tư vị gì, có lẽ Mễ Đóa nói không đúng, Lam Kỳ đã có bạn trai, nghĩ đến thân phận của mình cảm thấy một tia xấu hổ, anh rõ ràng đã quấy rầy đến bọn họ.

Lam Kỳ ăn hai miếng, cảm giác rất im lặng, không biết học trưởng đang suy nghĩ gì không mở miệng, dường như Thiệu Ngốc đối với bố cục màu sắc của thức ăn trên bàn cảm thấy hứng thú, ánh mắt cũng không nâng một chút.

"Học trưởng, anh có muốn ăn cùng không?"

Quả nhiên trông cậy vào Thiệu Ngốc là không được.

"Ừ, anh"

Dung Bạch Minh muốn nói ăn, chuẩn bị nói ra....Không nghĩ tới bị người đàn ông đối diện cắt ngang.

"Bé con, em muốn cho anh ta ăn đồ ăn thừa của em sao?"

Thiệu Tử Vũ lên tiếng.

Lam Kỳ bị lời này làm cho sặc một cái, một bàn đồ ăn căn bản là chưa có đụng vào có được không, căn bản Thiệu Ngốc chưa ăn cái gì, cô cũng chỉ động một phần đồ ăn, hơn nữa mới ăn có một chút, như thế nào liền biến thành đồ ăn thừa rồi, cùng lắm thì lại gọi thêm vài món, nói lời như vậy làm cho người ta ghê tởm?

Dung Bạch Minh cho dù ngu ngốc cũng biết bản thân không được đối phương hoan nghênh, anh cho là bản thân chịu đựng đau lòng cùng đối phương chê cười một chút, không nghĩ tới đối phương căn bản là không cho anh cơ hội, có ý đuổi người.

"Không được Lam Kỳ, anh đã ăn rồi, các người cứ từ từ ăn, tôi còn có việc đi trước."

Dung Bạch Minh đứng dậy tạm biệt.

Lam Kỳ để đầu xuống cười.

"Ừ"

Cô cũng không biết cùng học trưởng tán gẫu cái gì, Thiệu Ngốc cũng không thích giao tiếp như vậy.

"Học trưởng, thì ra anh ở chỗ này!"

Lúc này một giọng nói ngọt ngào vang lên, chỉ thấy Nhiệm Khả bước nhanh đi về phía này, một bộ váy dài màu xanh nhạt thực nữ, phong cách dịu dàng, ngọt ngào, khéo léo, dẫn tới không ít đàn ông trong nhà hàng nhìn ngắm.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Để cho cô ta diễn trò!

Thấy Nhiệm Khả đã tới, sắc mặt Dung Bạch Minh rõ ràng là dịu đi rất nhiều, như vậy ít nhất bạn trai Lam Kỳ sẽ không hiểu lầm, tuy rằng anh đau lòng, khổ sở, nhưng xem ra quan hệ giữa bọn họ rất tốt, anh không nghĩ tạo thành gánh nặng cho Lam Kỳ.....phần tình cảm này anh sẽ chôn sâu dưới đáy lòng, sẽ không nhắc tới nữa.

"Học trưởng, anh để em tìm thật mệt." Nhiệm Khả nói, vẻ mặt vui mừng.

"Thật là đúng dịp, Lam Kỳ, làm sao cậu cũng ở đây?"

Thật khéo, nhất thời mặt Lam Kỳ đen đến khó coi, thật chán ghét, người phụ nữ này như thế nào yêu diễn xuất như vậy? Có người trả phí lên sân khấu? Chuyện lần trước không phải cô ta bị tức muốn chết chuẩn bị trở mặt? Mau quên như vậy.

"Vị này. . . ? Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi, chuyện vừa rồi thật ngại quá, cũng may là có anh giúp, nếu không tôi thật không thể không bị xấu mặt." Khuôn mặt trắng nõn của Nhiệm Khả mang theo một chút đỏ ửng, giống như chuyện vừa rồi cô ta thực xấu hổ.

Nhiệm Khả vừa nói xong, ánh mắt Lam Kỳ bắn về phía Thiệu Tử Vũ, cái gì? Vừa rồi Thiệu Ngốc đỡ cô ta? Khi nào thì Thiệu Ngốc thích va vào người khác như vậy, vẫn là đồ phụ nữ chết tiệt Nhiệm Khả này.

Thiệu Từ Vũ nâng mắt nhìn Nhiễm Khả, vừa rồi cô ta đi tới, chính là do phản xạ có điều kiện anh giúp đỡ cô ta một chút, cô ta đã cảm ơn, không cần thiết phải nhắc lại.

Từ nhỏ đến lớn, anh gặp được quá nhiều phụ nữ dùng các loại phương pháp đến gần thế này, kỳ xảo nhỏ này chạy không thoát ánh mắt của anh, anh không để ý đến cô ta, xem ra không sai.

"Aiz, chú ý hình tượng của anh."

Anh còn đang suy nghĩ, mắt đã bị người khác mạnh mẽ kéo qua, sau đó chống lại một đôi mắt to khó chịu.

Tay Lam Kỳ nắm cầm anh, hai mắt trừng trừng, một quân nhân có thể nhìn chăm chăm một người phụ nữ? Không biết còn nghĩ anh là đồ lưu manh, trong lòng cô nói thầm.

"Làm sao vậy bé con?"

Nhìn Lam Kỳ nhăn mặt, Thiệu Từ Vũ cười, thì ra cô gái nhỏ nhà anh thích ăn dấm chua như vậy.

"Không có gì, ngứa tay."

Lam Kỳ thấy mục đích đã đạt được, buông tay.

"Nếu học trưởng đã ngồi ở chỗ này rồi, Lam Kỳ, cậu không ngại tở cũng ngồi cùng chứ? Nói thật, sau khi tốt nghiệp, chúng ta đều không có tụ họp, giống như căn bản không phát hiện Lam Kỳ không chào đón, Nhiễm Khả cứ thế ngồi xuống."

"Học trưởng, làm sao lại đứng đó, ngồi đi."

Nhiễm Khả mở miệng.

Vốn là muốn đi, Dung Bạch Minh cũng chíchó thể ngồi xuống, Lam Kỳ ngồi cùng Thiệu Từ Vũ, Nhiễm Khả cùng Dung Bạch Minh ngồi đối diện.

Thiệu Từ Vũ gọi phục vụ dọn dẹp đồ ăn đi, một lần nữa đổi một bàn đồ ăn khác lên, mặt kệ bọn họ là ai, cũng không thể làm mất mặt mũi của bé con.

"Anh là anh Từ Vũ?"

Đầu tiên Nhiễm Khả nhìn chăm chăm Thiệu Từ Vũ sau đó vui mừng lên tiếng.

Ánh mắt Thiệu Từ Vũ tối sầm một chút, anh không nhớ rõ mình quen biết người phụ nữ này.

"Anh không nhớ em? Em là Nhiễm Khả, trước kia học chung tiểu học với Lam Kỳ, em còn nhớ lúc đó thành tích của anh Từ Vũ toàn bộ đều đứng nhất nhì sở, em rất là ngưỡng mộ."

Thiệu Từ Vũ liếc mắt nhìn Lam Kỳ một cái, anh không có ấn tượng gì.

Lam Kỳ lại trừng mắt nhìn Nhiễm Khả, rốt cuộc người phụ nữ này muốn làm gì? Còn anh Từ Vũ, thật là tìm vị trí cho chính mình.

Nhiễm Khả nói xong lại nhìn Dung Bạch Minh.

"Học trưởng, anh Từ Vũ không chỉ có thành tích học tập tốt, hơn nữa tính tình còn đặc biệt tốt, Lam Kỳ bởi vì chuyện học tập của chị Lam Vũ, luôn tìm anh ấy quấy rầy, anh Từ Vũ cũng không so đo, còn khắp nơi làm giúp cậu ấy, em khuyên cậu ấy thiệt nhiều thứ cậu ấy đều không nghe, lúc trước còn lấy cấp vở của anh Từ Vũ, vứt bút của anh Từ Vũ.....Không có một chút bộ dáng con gái."

Dung Bạch Minh cười, thì ra lúc nhỏ Lam Kỳ đáng yêu như vậy.

"Chỉ là trưởng thành vẫn nghịch ngợm như vậy, học trưởng anh còn nhớ hay không, lúc trước thời điểm cậu ấy tuyên bố muốn theo đuổi anh, kết quả thật sự theo đuổi anh suốt hai tháng, ngày đó nữ sinh chúng tôi đều bị dũng khí của cậu ấy thuyết phục."

Nhiễm Khả nói xong buồn cười, cười ngọt đến cực kỳ vô hại.

Dung Bạch Minh ngừng cười, anh không ngờ Nhiễm Khả sẽ nhắc đến chuyện này, nhìn lại hai mắt Lam Kỳ đã bốc lửa, hiện tại cô ấy đã có bạn trai, nhắc đến chuyện lúc trước thật sự rất không thích hợp.

Nhiễm Khả cười cười, nụ cười bất phóng túng.

"Lam Kỳ, cậu vẫn qua lại với anh Từ Vũ, việc này anh ấy đã biết hẳn là không việc gì chứ, xem ra tở thật sự nhiều chuyện, cậu đừng để ý."

Nói xong, một bộ dáng điềm đạm đáng yêu.

Lam Kỳ âm thầm tổn hao thừa lời, sự việc ngày đó là chuyện cô kiêng kỵ nhất, cái đồ phụ nữ chết tiết này, ngứa da.

Ánh mắt Thiệu Từ Vũ lạnh một chút, bé con từng theo đuổi người đàn ông này? Chuyện này như thế nào anh không biết, đôi mắt hẹp dài buông xuống, làm cho người ta không nhìn thấy vẻ mặt của anh sau đó khéo miệng mỉm cười, xem ra đêm nay anh phải hẹn sẵn, hẹn sẵn xử lý cá nhân.

Dung Bạch Minh chú ý đến lời nói của Nhiễm Khả, người đàn ông này hẳn là đã quen biết Lam Kỳ từ nhỏ, hơn nữa Lam Kỳ xem anh ta như anh trai, hành vi vừa rồi có thể giải thích, nhất thời trên mặt biến chuyển, có chút mừng thầm may mắn.

“Lam Kỳ, có chuyện tớ nghĩ nên nói với cậu, chuyện đêm đó cậu đã hiểu lầm tớ và học trưởng, trong lúc đó chúng tôi căn bản không có gì, ngày đó học trưởng đến tìm cậu, tớ dẫn anh ấy đi qua rừng cây nhỏ, không nghĩ tới bị cậu bắt gặp rồi hiểu lầm, gần đây tớ mới biết được chuyện này, nếu các người tách ra vì nguyên nhân này, lương tâm tớ sẽ bất an.”

Thật ra thì đêm đó cô là cố ý, cố ý lôi kéo Dung Bạch Minh đi vào trong đó, Lam Kỳ cùng Mễ Đóa lặng lẽ rời đi, cô cũng nhìn thấy, cô không thích Lam Kỳ, so với người đàn ông kia thì làm sao cô có thể tặng Dung Bạch Minh cho cô ta.

Nhưng mà hiện tại mục tiêu của cô đổi thành Thiệu Từ Vũ, cân nhắc mãi, cô quyết định buông tha cho Dung Bạch Minh, tuy rằng hiện tại Dung Bạch Minh là đối tượng kết hôn không tồi, có công ty, gia đình cũng tốt, nhưng là so với Thiệu Từ Vũ, cùng với sản nghiệp hùng mạnh của nhà họ Thiệu, căn bản không đáng kể chút nào, hơn nữa Thiệu Từ Vũ đối với Lam Kỳ dịu dàng che chở, cô đã nhìn thấy, lấy một người chồng như vậy nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Lam Kỳ cũng không biết nói gì, người phụ nữ này đem chuyện cô kiêng kỵ đều nói ra, đang ở trước mặt Thiệu ngọc, hình tượng dũng mãnh của cô toàn bộ bị hủy, cẩn thận nhìn một chút phản ứng của Thiệu ngọc, suy đoán theo trên mặt anh bắt giữ được chút ý tứ giễu cợt, đáng tiếc ngay cả một chút cũng không tìm được, sắc mặt của anh vẫn bình tĩnh như bình thường.

Phù.... Yên tâm, cô không biết mình lại để ý đến cách nhìn của Thiệu ngọc như vậy, hoàn hảo anh đứng bên cạnh cô.

Dung Bạch Minh cả người chấn động một chút, anh không nghĩ đến Lam Kỳ là vì hiểu lầm này không để ý đến anh, cự tuyệt anh....Hiện tại hiểu lầm đã làm rõ....Trong mắt anh lại hiện lên tia sáng.

“Tiên sinh, tiểu thư, đồ ăn các người gọi đã đến.”

Lúc này phục vụ đưa món ăn lên, vài người bụng đồ ăn nhẹ nhàng buông xuống.

"Àm, phịch."

Đột nhiên người phục vụ cuối cùng thân mình hơi nghiêng, cả người nhào vào trên bàn, loảng xoảng, đồ ăn vấy ra một bàn.

"A..."

Nhiễm Khả vội vàng đứng dậy, muốn chết, vấy hết lên người cô, đây là quần áo cô vừa mới thay, là xanh nhạt, là vì Thiệu Từ Vũ mới mặc, hiện tại toàn bộ bị hủy.

Nhìn thấy cảnh tượng hỗn loạn, Lam Kỳ vội vàng đem chân thu lại, đồ phụ nữ chết tiết xem cô còn diễn trò như thế nào, hoàn hảo hôm nay không có gọi canh, nếu không cho cô ta dễ chịu.

"Cậu..." Nhiễm Khả vừa định lên tiếng, đột nhiên nghĩ tới điều gì, thu lại tính tình.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi."

Phục vụ vội vàng nói xin lỗi, vẻ mặt như trái khổ qua, bàn đồ ăn này bằng một tháng tiền lương của cậu ta, vừa rồi không biết tại sao lại thế này, giống như bị cái gì cán vấp một cái, kết quả biến thành như vậy.

"Thôi, không trách cậu." Một bên Nhiễm Khả dùng khăn ăn chà lau quần áo dính dầu mỡ trên người, một bên duy trì gương mặt tươi cười, thật là xui xẻo, vừa rồi đồ ăn giống như toàn bộ hướng về phía cô hát tới, người khác hình như không có bị văng đến.

"Thật xin lỗi, em đi toilet một chút." Không được, cô phải đi toilet nhìn xem bộ dạng bản thân hiện tại thành cái dạng gì, dù thế nào cô cũng phải bảo trì hình tượng hoàn mỹ.

Nói xong nhiễm Khả đi về phía toilet.

Lúc này Lam Kỳ mới đứng dậy.

“Tôi cũng muốn đi toilet chỉnh đốn một chút. Đứng rồi đừng có nghiêm mặt khóc tang, đồ ăn này vẫn là ghi vào sổ của anh ta.”

Mở miệng nói với người phục vụ, sau đó chỉ vào Thiệu Từ Vũ.

Thiệu Từ vũ gật đầu, cô gái nhỏ này...

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bẫy Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Anh đã có người trong lòng

Trong phòng rửa tay, vẻ mặt Nhiễm Khả tức giận, phục vụ cái quý gì, bộ quần áo này của cô xem như bị hủy, đáng ghét.

Lúc này cửa phòng rửa tay bị đẩy ra chỉ thấy Lam Kỳ đi vào.

"Cậu xem quần áo của tớ."

Nhiễm Khả oán trách với Lam Kỳ.

Lam Kỳ đứng xa xa nhìn nàng không nói lời nào

"Thật xin lỗi Lam Kỳ, vừa rồi tớ không phải cố ý, cậu trăm ngàn lần đừng để ý, tớ xin lỗi với cậu được không?"

"Được, tôi làm sao có thể để ý."

Lam Kỳ đi tới bồn rửa tay mở vòi nước ra.

"Vây thì tốt rồi." Nhiễm Khả mở miệng, bây giờ không phải thời điểm âm ỉ trở mặt với Lam Kỳ, cô đang yếu thế hơn cô ta.

"Nhiễm Khả, bộ dạng của cậu thật xinh đẹp, cái tên Thiệu Ngốc kia cứ nhìn chăm chăm cậu, mắt cũng không chuyển."

"Thật sao." Nhiễm Khả cười ngọt ngào, đây đúng là kết quả cô muốn.

Sắc mặt Lam Kỳ tối sầm, nể vừa rồi con không xác định, hiện tại cô có thể xác định, cái người phụ nữ Nhiễm Khả này đem chủ ý đánh tới trên người Thiệu Ngốc.

"Nhưng mà nếu trên người của cậu có nhiều hơn một chút đồ liên hấp dẫn nhiều hơn." Cô cười.

"Cái gì?"

Nhiễm Khả lại gần hỏi.

Lam Kỳ đột nhiên dồn sức gội nước tới.

"A"

"Mặt không sạch sẽ giúp cô rửa."

Lại đem nước gội qua.

Nhiễm Khả bị gội nước, liên tục lui về phía sau.

"Lam Kỳđ cô điên rồi."

"Là cô điên rồi, đừng nghĩ rằng Thiệu Ngốc dễ lừa, cô dám đi trêu chọc anh ấy, tôi muốn đẹp mặt." Lam Kỳ hung ác mở miệng, cô ta cọt nhả với ai cũng có thể nhưng mà Thiệu Ngốc thì không được.

"Lam Kỳ, cô biết không, cô không có một chút dáng vẻ của phụ nữ, người đàn ông nào sẽ thích một người thô lỗ, đã man giống mục đàn bà chanh chua như cô."

Nhiễm Khả mắng Lam Kỳ nhiều lần khi dễ cô, sẽ có lúc cho cô ta khóc.

"So với đồ hồ ly tinh khắp nơi quyến rũ đàn ông như cô còn tốt hơn."

". . . A, đừng gội nước. . ."

". . . Tôi cho cô đừng gội nước. . ." Trong phòng rửa tay Lam Kỳ đang khi dễ hăng say, bên ngoài đã có người gọi bảo vệ nhà hàng tới, bởi vì có người

nghe được bên trong có tiếng la hét chói tai, hơn nữa cửa còn bị khóa trái.

Bảo vệ dùng sức đập cửa, sau đó quản lý nhà hàng cũng có mặt.

Đập cửa vài lần, bên trong không có phản ứng, lúc quản lý muốn kêu người phá cửa, cửa mở.

. . . Lam Kỳ nhìn một đồng người đột nhiên xuất hiện, đưa tay chỉ chỉ bên trong.

"Vòi nước hỏng rồi."

Quản lý nghiêng đầu vào bên trong nhìn xem, chỉ thấy cả người Nhiễm Khả toàn là nước, các thiết bị nơi này đều là vừa mới thay.

"Tiểu thư Nhiễm, cô không sao chứ?"

Quản lý hỏi.

Nhiễm Khả vuốt mặt một cái, cô có sao, làm sao có thể không có việc gì.....

"Có muốn báo cảnh sát hay không?" Vì tiểu thư này, quản lý nhận ra, thường cùng viên chức phủ thị chính cùng đến dùng cơm, hình như là con gái duy nhất của bí thư thị ủy, cũng là khách quen của chỗ này, là một người phải lấy lòng.

Nhiễm Khả trừng mắt nhìn Lam Kỳ, trong mắt chứa tức giận....Cô nghĩ muốn báo cảnh sát, tốt nhất là làm cho cô ta ở lại cục cảnh sát ngây ngốc vài hôm, tùy tiện tìm cái lý do sau đó kéo dài thời gian tạm giam của cô ta.

Lam Kỳ thăm kêu hỏng hết. . . Nếu Nhiễm Khả nói cô đánh cô ta thì làm sao bây giờ, cha cô ta là nhân viên viên chức, có lý cũng không nói rõ được.....

Đuôi mắt Lam Kỳ nhìn về phía Thiệu Ngọc đang đứng ở trong đám người, anh cứ yên lặng đứng cũng không nói chuyện.

Lam Kỳ quả quyết đi tới.

"Thiệu ngọc. . ."

Thiệu Tử Vũ cúi đầu nhìn cô một cái, từ lúc cô bắt đầu gạt chân nhân viên phục vụ, anh chỉ biết cô đang có chủ ý gì đó, là trong mắt cô gái nhỏ này không chấp nhận được hạt cát, hay là cô thật sự để ý người đàn ông vừa rồi?

Ban đầu quản lý nghĩ ở trước mặt Nhiễm Khả biểu hiện một chút, về sau gặp khó khăn gì cũng có chỗ cầu người, nhìn đến quân nhân xuất hiện, bỗng nhiên không biết nên làm cái gì bây giờ, nhìn xem phong thái cũng không phải là một nhân vật nhỏ, giống như có quan hệ rất sâu với cô gái kia.

"Bé con, em gấp cái gì, vòi nước hư rồi thì để cho bọn họ sửa lại, đừng quan tâm vớ vẩn."

Thiệu Tử Vũ vuốt nhẹ đầu cô, làm gì mà để bản thân đầu bị ướt.

. . . Quản lý ghen lời.

Sắc mặt Nhiễm Khả tái nhợt một chút, Thiệu Tử Vũ rõ ràng là đang bao che cho Lam Kỳ, đáng ghét, nhưng mà hiện tại cô không thể trở mặt.

"Không có gì, chỉ là bạn bè cùng nha đùa giỡn." Nghĩ nghĩ, cô mở miệng.

Quản lý nghe cô nói như vậy, lại nhìn Thiệu Tử Vũ, sau đó chạy lấy người, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Nhiễm Khả tưởng tượng nên như thế nào biểu hiện bản thân là người rộng lượng để lấy được hảo cảm của Thiệu Tử Vũ thì lại phát hiện Thiệu Tử Vũ đã lôi kéo Lam Kỳ đi mất, vẻ mặt buồn bực.

Đợi lúc cô chỉnh sửa xong đi ra đã không thấy bóng dáng của bọn họ.

"Nhiễm Khả."

Vừa mới chuẩn bị rời đi Dng Bạch Minh xuống xe, Lam Kỳ đã ngồi xe Thiệu Tử Vũ đi rồi, tuy rằng trong lòng có chút mất mát, nhưng bởi vì hôm nay có thể coi bỏ hiểu lầm nhiều năm như vậy nên vui mừng, sau đó anh liền vui mừng đến độ quên mất Nhiễm Khả, chỉ khi gặp cô mới quên mất đã quên chào tạm biệt.

"Nhiễm Khả, sao lại biến thành như vậy?"

Dung Bạch Minh đến gần mới phát hiện cả người Nhiễm Khả đều ướt đầm, sắc mặt cũng không được tốt.

"Không có gì, chỉ cần Lam Kỳ có thể hả giận là được."

Trong mắt Nhiễm Khả ngẩn lẹ.

"Là Lam Kỳ làm." Dung Bạch Minh thực bất ngờ.

"Đừng hỏi, học trưởng."

Về mặt Dung Bạch Minh đông lại một chút.

"Nhiễm Khả, anh thay mặt Lam Kỳ xin lỗi em."

"Không cần, Lam Kỳ đối với em như vậy, đó là bởi vì quá để ý học trưởng, học trưởng anh phải cố gắng lên, nếu không chính là thực có lỗi với em."

Dung Bạch Minh cười.

"Ừ, anh sẽ."

Hôm nay là ngày anh cùng Lam Kỳ một lần nữa bắt đầu, sau này anh nhất định sẽ cố gắng quý trọng.

"Còn nữa, nếu như sau này có chuyện gì khó giải quyết cứ tới tìm em, em nhất định sẽ giúp anh."

"Ừ"

Trong xe Lam Kỳ nhìn Thiệu Tử Vũ, đột nhiên cảm thán, hiện tại người này trở nên thật đẹp trai, khó trách Nhiễm Khả đánh ch ý lên trên người anh ta, cho nên nhất định phải nhắc nhở anh, đỡ phải để anh bị thiệt.

"Thiệu ngọc, hỏi anh một vấn đề, anh cảm thấy Nhiễm Khả có xinh đẹp hay không?"

Thiệu Tử Vũ nghiêng mặt nhìn cô, giống như cũng không biết cô có ý tứ gì.

Đột nhiên Lam Kỳ cảm thấy vấn đề của mình có vẻ dư thừa, phạm là mọi người mở to mắt để nhìn ra được, cô ta là một người phụ nữ xinh đẹp.

"Vậy tôi đổi lại vấn đề khác, anh cảm thấy cô ta xinh đẹp hay tôi xinh đẹp?"

Thiệu Tử Vũ chuyển ánh mắt về phía mặt đường.

"Em xinh đẹp."

"Ha ha" Lam Kỳ cười.

"Ánh mắt không tồi."

Người ph nữa nào cng thích nghe lời ngon ngọt, Lam Kỳ cũng không ngoại lệ, Thiệu ngọc nói như vậy cô yên tâm, ít nhất không có bị quyến rũ.

"Bé con, vậy em cảm thấy tôi đẹp trai hay là tên họ Dung kia đẹp trai?" Ánh sáng trong mắt của Thiệu Tử Vũ đột nhiên chuyển hướng về phía cô.

Lam Kỳ hơi sững sờ một chút, về mặt Thiệu ngọc rất nghiêm túc.

"Anh đẹp trai."

Cô không hề nghĩ ngọt mở miệng, Dung Bạch Minh khi đó là học trưởng, bởi vì Thiệu ngọc không có ở đó, nếu không không biết bao nhiêu nữ sinh chết mê vì anh.

"Thật sự?"

Lam Kỳ gật đầu.

"Vậy khi nào thì em cũng tới theo dõi tôi?" Thiệu Tử Vũ nửa thật nửa đùa mở miệng.

"Theo đuổi anh, thôi đi, anh cũng không nhìn xem chúng ta là quan hệ gì."

"Vậy chúng ta là quan hệ như thế nào?" Thiệu Tử Vũ hỏi.

Quan hệ như thế nào? Lam Kỳ nghĩ, là bạn bè? Không đúng, tỷ muội? Lại càng không đúng.....Người thân thì không phải, bạn bè.....vẫn là không đúng, từ nhỏ đến lớn giống như cô đều đem anh làm đối tượng rất tốt để khi dễ, chưa từng nghĩ đến quan hệ của bọn họ, đột nhiên cô không biết làm thế nào định nghĩa, quan hệ của cô và Thiệu ngọc.....

"Vừa rồi có phải Nhiễm Khả nói những lời đó nên mới nghĩ đi chính người ta hay không?" Thiệu Tử Vũ thay đổi đề tài, nếu cô gái nhỏ này nghĩ thông cũng không phải là cô gái nhỏ của hần nữa rồi.

"Không phải, là tôi sợ anh bị....."

Cô ta lừa.....Nói một nửa cô lại không nói nữa.

"Yên tâm tôi đã có người trong lòng." Thiệu Tử Vũ nhàn nhạt lên tiếng.

Đột nhiên trong lòng Lam Kỳ không hiểu sao liền đau đớn, cái gì, Thiệu ngốc đã có người trong lòng.....

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bầy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Ai quan trọng hơn?

Nhà họ Thiệu, lầu hai, trong phòng tiếng đánh nhau kịch liệt không ngừng.

"Mẹ nó"

Bụng của Tịch Minh đã trúng một quyền, cậu ta khom người nặng nề té trên mặt đất thờ, chiếc áo màu trắng đã ướt đẫm, cái quần tây mà đen nhẵn nhúm, mồ hôi đọng trên khóe mắt, trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ, vì một cô gái mà tên này điên rồi, vậy mà cố ý đem cậu tới đây để bị đánh.

Một thân quân trang của Thiệu Tử Vũ cũng đã ướt đẫm, mồ hôi theo mấy sợi tóc mềm mại trên trán anh rơi xuống hai má, sắc mặt kéo căng chứng tỏ bây giờ trong tâm tình anh cực kỳ không tốt.

"Thiệu Tử Vũ, mình lập lại một lần nữa, đoạn thời gian đó vừa vặn mình xuất ngoại, chờ khi trở về sự kiện đó đã qua....Cô gái nhỏ mà, thời kỳ trưởng thành này sinh chuyện đó thực bình thường, tớ đã điều tra, bọn họ thật sự không có chuyện gì, tay cũng chưa nắm, thuần khiết thực sự." Cậu sợ anh biết mới giấu giếm, dù sao cô gái nhỏ kia đến tóc cũng không thiếu một sợi.

Hơn nữa cô gái nhỏ có thể, bộ dáng xinh đẹp như vậy, ngay cả bạn trai chính thức cũng chưa kết giao, còn muốn yêu cầu cô làm cái gì, đương nhiên trong đó cũng có công lao của cậu, từ sự kiện đó về sau, chỉ cần bên người cô gái nhỏ xuất hiện đàn ông, cậu liền thay đổi biện pháp thu thập, hiệu quả rõ rệt, hiện nay ngay cả nụ hôn đầu tiên của cô gái nhỏ còn chưa dâng ra, chỉ riêng điểm này tên này không thể động thủ.

Thiệu Tử Vũ xoay người nhặt lên cái mũ, cầm trên tay.

"Nhớ kỹ tháng này mỗi buổi tối của cậu mình đều hẹn trước rồi." Anh lên tiếng.

"Tớ bẽ bộn nhiều việc."

Về mặt Tịch Minh đau khổ mở miệng, một đồng chuyện trong công ty đang chờ cậu, nghĩ ai cũng như anh, nghỉ phép nhà nước cũng trả tiền lương, hơn nữa, việc bị đánh này ai muốn chứ."

Thiệu Tử Vũ không để ý đến cậu ta, vỗ vỗ quần áo rồi đi xuống lầu.

"Cậu nên biết, bất kể cậu trốn ở chỗ nào, mình cũng có thể đem cậu mời tới đây." Uy hiếp trong miệng thần nhiên bật ra.

"Mẹ nó" Tịch Minh lại mắng, hồ ly chết tiệt, đã vậy còn đối phó với cậu, cũng không nhìn xem mấy năm nay, tiền ai giúp anh giữ, vợ ai giúp anh xem chừng, hiện tại qua cầu rút ván, cũng không nghĩ, cô gái nhỏ này từ đại học đến bây giờ đã gây ra bao nhiêu họa, còn nuông chiều như bảo bối, đây là cái ánh mắt gì chứ.

"Nhị thiếu gia, cậu có đói bụng không, tôi gọi người chuẩn bị đồ ăn khuya cho cậu."

Thiệu Tử Vũ vừa xuống lầu, quản gia Lưu liền mở miệng, vốn là trong nhà mời ông đến chăm sóc cho ông nội Thiệu Tử Vũ, sau ông nội anh qua đời, ông ở lại nhà họ Thiệu không đi nữa, hiện tại nhà họ Thiệu làm ăn phát đạt, mua lại bất động sản, ông cũng ở lại đây giúp xử lý mọi việc trong nhà.

"Về sau gọi con Tử Vũ được rồi."

Thiệu Tử Vũ mở miệng, anh không có thói quen để người khác xưng hô như vậy, hơn nữa anh cũng không coi bác Lưu là người ngoài.

"Chuyện này. . . Được rồi"

Bác Lưu mở miệng, nhị thiếu gia không giống đại thiếu gia dịu dàng, anh nói như vậy chính là ý như vậy.

"Bác chuẩn bị thuốc xoa bóp đưa qua cho tổng giám đốc Tịch." Thiệu Tử Vũ căn dặn.

Tên kia đoán chừng bị anh đánh một cái khá nặng, xác thực vừa rồi xuống tay không biết nặng nhẹ, đến bây giờ còn không thể tin được bé con đã từng theo đuổi nam sinh khác, mà cá nhân anh.....

"Con lên lầu tắm rửa trước, có việc gì gọi con."

Thiệu Tử Vũ nói xong dọc theo cầu thang xoắn ốc đi lên lầu, căn biệt thự nhà họ Thiệu xây ở gần sườn núi, phong cảnh rất đẹp, ngoại trừ lầu chính của biệt thự, còn có hai toà nhà nhỏ lệ thuộc, một cái sân vườn, một cái bể bơi rộng lớn.

Thiết kế bên trong lầu chính của biệt thự là theo kiểu Châu Âu, phong cách nghiêng về xa hoa, tráng lệ, nhưng mà anh rất ít ở nhà chính, ngược lại cảm thấy cái tiểu khu trước kia mới có cảm giác là nhà.

Phòng ở lầu hai của Thiệu Tử Vũ, diện tích phòng rất rộng, anh không có đồ đạc gì nhiều, cho nên nhìn qua thật trống trải.

Nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ, anh ngồi ở trên giường mở ra một cuốn album thật dày, ghi lại toàn bộ quá trình trưởng từ một bé gái nhỏ nhỏ đến cô thiếu nữ trưởng thành, mới đầu bé gái nhỏ có một gương mặt bầu bĩnh, một đôi mắt có thể nói, cùng cái miệng nhỏ nhắn hé mở tùy lúc cong lên, cực kỳ bướng bỉnh, đáng yêu, liếc mắt nhìn một cái sẽ làm cho người ta nhìn không được bị bé hấp dẫn, sau đó mở sang một trang khác của quyển album, bé gái nhỏ dần dần lớn lên, gương mặt bầu bĩnh dần thon lại, kiểu tóc cũng từ hai cái sừng trâu biến thành đuôi ngựa, ánh mắt biết nói ngây ngô xinh đẹp, xuống chút nữa ảnh chụp cô gái dần lớn lên, thay đổi càng nhiều, cuối cùng cô gái biến thành gương mặt trái xoan khéo léo, hai mắt xinh đẹp lóe ra ánh sáng hiểu biết, đôi môi đỏ mọng vẫn là cong lên, mang theo quyền rũ của người thiếu nữ.

Tất cả đều là hình của Lam Kỳ, từ tiểu học, trung học cơ sở, trung học phổ thông, đại học đều có, một ít là anh chụp, một ít là người khác chụp, tuy rằng mấy năm nay anh không ở bên cạnh cô, nhưng bất cứ chuyện gì của cô, anh đều biết rất rõ ràng, anh nghĩ anh không chế được rất tốt, nhưng không nghĩ cô gái nhỏ này hóa ra cũng có một ngày thích người khác.

"Anh nên bắt em làm sao bây giờ, bé con."

Thiệu Tử Vũ cười khổ, cho dù cô thích người khác, hiện tại làm sao anh có thể buông tay.

"Ngủ không được." Lam Kỳ ở trên giường trơ mình, tròn tròn mắt nghĩ đến lời nói của Thiệu Ngốc, 'tôi đã có người trong lòng', cô không nghĩ ra làm sao Thiệu Ngốc có thể có người trong lòng? Trong ấn tượng của cô Thiệu Ngốc đều đối xử tốt với một mình cô, chắc chắn là không phân cho người khác, hơn nữa là vĩnh viễn, nhưng mà hôm nay Thiệu Ngốc nói anh ta đã có người trong lòng, như vậy anh đối tốt với cô, có phải sẽ cắt đứt, có phải cũng sẽ đối với bạn gái của anh tốt như vậy?

Nghĩ tới đây Lam Kỳ cảm thấy trong lòng khó chịu, chua chát ê ẩm, không được, cô phải hỏi Thiệu Ngốc về sau có còn đối với cô tốt như vậy hay không, bằng không tới hôm nay cô không thể ngủ được.

Rất nhanh điện thoại kết nối.

"Thiệu Ngốc, tôi ngủ không được, anh chưa ngủ sao?"

"Không có"

Thiệu Tử Vũ đóng quyển album lại.

"Thiệu Ngốc, anh đang ở đâu?"

Lam Kỳ hỏi, hiện tại người yêu sống cùng với nhau rất bình thường, nếu Thiệu Ngốc cùng bạn gái sống cùng nhau, nghĩ lại liền chịu không được, Thiệu Ngốc là người ngay thẳng như vậy làm sao có thể làm chuyện như vậy được.

"Ở nhà."

Lam Kỳ yên tâm, cảm điện thoại cô lại không biết làm thế nào nói chuyện kia nên lòng vòng.

"Thiệu Ngốc, về sau anh đối tốt với tôi có được không." Cô vẫn là nên hỏi thẳng tốt hơn, bằng không nguyên buổi tối nay cô sẽ không ngủ được.

"Sẽ" Đầu bên kia điện thoại cơ hồ không có một tia do dự mở miệng.

"Vậy. . . vậy anh đối với bạn gái và tôi người nào tốt hơn?" Lam Kỳ bắt đầu để tâm vào chuyện vụn vặt, theo lời mẹ Lam nói, từ nhỏ cô đã là đứa bé thích ăn một mình, thích cái gì thì bá chiếm, ai cũng không được đụng vào.

"Đều giống nhau." Bạn gái của anh sẽ chỉ là cô.

". . ." Lam Kỳ rất không thoải mái. . . Mắt cũng có cảm giác ê ẩm.

"Hừ, anh thấy sắc quên nghĩa."

Lam Kỳ gào to, gào xong lập tức cúp máy, đem đầu chôn trong gối đầu, không biết như thế nào, chính là rất không thoải mái, khó chịu, Thiệu ngọc, anh là đồ phản bội.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Hoa đào của anh

Mấy ngày nay Mễ Đóa cảm thấy Lam Kỳ rất không bình thường, không bao giờ ngồi một chỗ, trước kia đối với công việc nghiêm túc có trách nhiệm cũng biết kết hợp làm việc và vui chơi, hiện tại cô vậy mà lại đem lượng công việc gia tăng, mỗi ngày vui đầu đau khổ làm việc, cũng không nói chuyện nhiều.

Mễ Đóa cực kỳ hiểu rõ Lam Kỳ, trong lòng cô đang rất khó chịu.

Chỉ là mặc dù cô không có ở đây nhưng mấy ngày nay trên bàn của cô hoa hồng mỗi ngày một bó cũng không có gián đoạn, học trưởng Dng thật là lãng mạn....Đúng là Lam Kỳ đã có bạn trai, ngày đó hình ảnh hai người ôm nhau quá rung động, để cho cô ảo tưởng mấy ngày, nếu là một ngày nào đó cô cũng có một bạn trai quân nhân như vậy thì thật là tốt.

Aiz, đáng thương cho học trưởng nhất định không phải đùa giỡn, giống Lam Kỳ không tìm không phỉ như vậy, tính tình lại lớn, lại để tâm phụ nữ khác, có thể cam tâm tình nguyện để đàn ông chiếm tiện nghi, có thể nghĩ người đàn ông kia có bao nhiêu phân lượng trong lòng cô, ít nhất cũng là người chồng độc lòng lựa chọn.

Vậy Lam Kỳ vì cái gì lại khó chịu? Ở trước mặt anh đẹp trai bị lộ nguyên hình rồi, hay là vì học trưởng Dung gia nhập tam giác tình yêu, không biết lựa chọn như thế nào, bị ép đến tinh thần rối loạn?

Đang suy nghĩ chỉ thấy Lam Kỳ hùng hùng hổ hổ đi vào.

"Kỳ Kỳ, sắc mặt của cậu kém quá, tâm tình không được tốt sao?" Mễ Đóa hỏi, nếu là vấn đề tình cảm, cô có thể giảng giải cho người bạn tốt này.

"Hừ, ai nói tâm tình tớ không tốt, tớ thật sự rất tốt."

Lam Kỳ một phen quét bó hoa hồng trên bàn làm việc hết xuống đất, tặng hoa, cách thức đàn ông lấy lòng phụ nữ, tầm thường, ngày hôm qua thế nhưng cô lại nằm mơ thấy Thiệu ngọc tặng hoa cho bạn gái, thật sự là không có ý sáng tạo, không có trình độ, không có phẩm vị, không có đầu óc.

Thấy Lam Kỳ nổi giận, Mễ Đóa đành phải buông tha truy vấn, đổi một đề tài trọng tâm thoải mái.

"Kỳ Kỳ vậy buổi tối hôm nay họp lớp, cậu có muốn đi hay không?" Tâm tình kém như vậy vẫn là không nên đi, đồ phải phá hoại không khí, Mễ Đóa nghĩ thầm.

"Đi."

Lam Kỳ trả lời, Thiệu ngọc đáng chết đều có hẹn, cô ở nhà nhàm chán làm cái gì.

"Được, buổi tối tớ đến đón cậu."

"Ừ"

Lam Kỳ gật đầu.

Sáu giờ tối, Lam Kỳ đã chuẩn bị xong, hôm nay cô mặc một bộ váy chiffon dài màu trắng như tuyết, bên trong tay áo giấu viền màu lá sen, tóc xoắn dài quấn tự nhiên, dưới chân là đôi giày cao gót màu vàng nhạt, chiffon rất nhẹ theo bước đi lay động, cực kỳ thích hợp cách ăn mặc của cô, trong ngày thơ lộ ra khiêm tốn xinh đẹp.

Soi gương, cô quét một tầng mascara trên cặp lông mi cong dài, đôi mắt xinh đẹp được hàng lông mi cong dài tôn lên, như hai viên đá mắt mèo sáng long lanh mê người, sau cùng cô tô chút son môi màu hồng lên đôi môi ướt át, mím môi, cô đối với cách trang điểm hết sức hài lòng.

Bình thường cô rất ít trang điểm, cùng Mễ Đóa mua đồ trang điểm có đôi khi đều để đến quá thời hạn, hôm nay vì tâm tình không tốt, trang điểm để bản thân vui vẻ một chút.

Nhìn đồng hồ, cô cầm túi xách ra cửa.

"Kỳ Kỳ, về sớm một chút."

Lâu hai, Vương Mạn đang dọn dẹp phòng con gái lớn, mặc dù con gái vẫn chưa có trở lại mỗi ngày bà vẫn đến dọn dẹp một lần.

"Dạ"

"Nếu như quá muộn, để cho ba con tới đón."

Phòng bếp dưới lầu, Lam Trung mở miệng.

Từ trong phòng khách Lam Kỳ liếc mắt nhìn ba đang xào rau, mắt giật giật, nhà của cô sở dĩ âm thịnh dương suy* (1) đều là do ba làm hại, công việc tốt không làm, lại cứ thích xuống bếp, làm cho người ta không thể nói được gì, lúc nhỏ cô nghĩ trên thế giới này ba đại biểu cho hiền lành dịu dàng, mẹ đại biểu cho nghiêm khắc uy phong, thì ra là nhà cô trái ngược, thượng bất chính hạ tắc loạn.* (2)

*(1) gái nhiều trai ít.

*(2) phía trên không đằng hoàng, chính trực, thì phía dưới cũng hư hỏng không ra gì.

"Kỳ Kỳ"

Lam Kỳ vừa mới chuẩn bị ra cửa, cửa từ bên ngoài mở ra, chỉ thấy Lý Hạo vẫn như cũ một thân tây trang màu tối nghiêm trang đứng ở ngoài cửa, nhìn thấy cô hơi sững sốt một chút.

"Kỳ Kỳ, em muốn đi ra ngoài?"

"Ừ"

"Là đi họp lớp?"

Lý Hạo đã sớm nghe được từ Vương Mạn biết được tối nay cô muốn đi ra ngoài.

"Ừ" Mẹ chính là đau lòng hần, có đồ ăn ngon liền gọi hần tới, tuy nhiên chuyện lần trước có chút không thoải mái, nhưng mà xem lại hần đối với chị gái già tốt như vậy liền tha thứ cho hần ta.

Mẹ già dạy cũng phải, hiện tại người như Lý Hạo thật khó tìm, có người đàn ông nào vừa thấy nhà gái xảy ra loại chuyện như vậy, có thể cả cửa nhà họ Lam cũng không bước vào, làm sao lại giống hần vẫn lo trước lo sau.

"Anh Lý Hạo ăn nhiều một chút, em đi trước."

"Đợi một chút."

Đột nhiên Lý Hạo gọi cô lại, sa đó hần lấy trong túi xách văn kiện bên mình ra một vật.

"Đeo lên, em cũng lớn rồi nên có trang sức của riêng mình."

Lam Kỳ nhận lấy một cái hộp gỗ mộc hương thật dài, mở ra, tia sáng chói mắt long lánh, chỉ thấy một cái lắc tay kim cương lấp lánh nằm trong hộp.

Nhìn giá tiền một chút.

"Cái này em không thể nhận."

Quá đắt tiền, tuy đẹp nhưng mà lại kèm theo trách nhiệm, mà cô cũng không thích mấy thứ này, phiền phức.

"Sinh nhật của em sắp tới, anh tính tặng quà sinh nhật cho em cũng không thể nhận sao?"

Đúng rồi,...sinh nhật của cô còn không đến vài ngày, anh Lý Hạo thế mà lại nhớ rõ.

"Trước tiên nói rõ ràng, đến lúc sinh nhật anh em cũng không có quà tốt như vậy tặng lại, thiết thòi không chịu trách nhiệm"

Nếu như cô cũng phải tặng đồ cùng giá trị, không phải là muốn phá sản sao, mặc dù quan hệ thân thích, nhưng mà vẫn muốn nói rõ ràng.

"Kỳ Kỳ tặng cái gì anh cũng thích." Lý Hạo mở miệng.

"Vậy em liền nhận."

Lam Kỳ gật đầu, như vậy đi, trở về đưa cho mẹ xử lý, được anh rể tặng đồ giá trị như vậy cảm thấy có gì đó không thích hợp.

"Đeo vào thử xem, không thích hợp anh đổi lại cái khác."

Lam Kỳ đem cái lắc tay kim cương từ trong hộp lấy ra, đeo ở trên tay, sau đó cài lại, lớn nhỏ cực kỳ thích hợp, vốn là bàn tay trắng nõn xinh đẹp, hiện tại càng có vẻ sáng chói.

"Rất đẹp mắt."

Lý Hạo khen ngợi, vừa rồi đi gặp khách hàng lúc đi ngang qua cửa hàng đá quý đột nhiên liền muốn mua cho cô, khi đó nghĩ tới bộ dáng xinh đẹp lúc cô đeo sợi lắc tay, kết quả thật sự rất đẹp.

Lam Kỳ chỉ là nhìn lắc tay, không có chú ý tới ánh mắt nóng rực của Lý Hạo, trong lòng nói thầm, khó trách người khác đều nói phụ nữ luôn cần trang sức, yêu thích mấy thứ này là tính trời sinh của phụ nữ, cô thấy trang sức xinh đẹp như vậy liền vui vẻ không nói.

"Kỳ Kỳ, lắc tay của cậu thật đẹp." Mới vừa lên xe Mễ Đóa liền phát hiện, Lam Kỳ nhìn cô một cái, ánh mắt phụ nữ thực độc, chuyện gì cũng thích tìm hiểu nguyên nhân hỏi rõ ngọn nguồn, nếu nói cho cô biết sợi lắc tay này là Lý Hạo tặng, không biết lại nói bừa chuyện gì.

"Giả"

"A.....Giả? Cậu cũng dám đeo, cậu không sợ một chút bạn bè cười cậu, bạn bè của chúng ta đúng là có người làm nghề này."

"Quản hần khi gió, tớ thích."

"A, có cá tính."

Mễ Đóa cười, đập mạnh ga, rất nhanh liền lái xe đến chỗ hẹn, nhà nghỉ nổi tiếng giữa khu trung tâm giải trí, nơi này có chỗ dùng cơm lại có chỗ giải trí.....Sân bãi rất thích hợp cho các loại hội tụ bạn bè.

Hai người xuống xe rất nhanh liền đi vào cửa chính nhà nghỉ trung tâm giải trí đối diện một cái nhà ăn kiểu cách sa hoa, còn có thác nước nhỏ, theo lời đồn ông chủ nơi này năm đó là đồ đệ của đầu bếp Ngự Thiện Phòng* triều Thanh, bây giờ còn có thể làm ra trọn bộ Mãn Hán đầy đủ, cho nên mỗi ngày ở đây đều có khách và bạn ngồi chật chỗ, công việc làm ăn rất phát đạt, chỉ là nhà hàng này chỉ tiếp đãi người có quyền thế, cùng một số nhân viên chức vị quan trọng của quốc gia, người bình thường rất khó tiến vào nơi đây.

*Phòng ăn – nhà bếp

Dừng xe, sau khi Thiệu Tử Vũ xuống xe, ánh mắt vẫn nhìn về phía bóng dáng vội vàng đi qua đối diện, bé con hôm nay rất đẹp.

Lúc này một chiếc Hummer dừng lại cạnh bên người, Khương Hạo từ trong xe ló đầu ra.

"Người anh em, đừng trách tôi không nhắc nhở cậu, Lý Viện đã từ quân khu thành phố A điều nhiệm sang đây, thăng nhóc cậu, số đào hoa đến rồi."

Nói xong, Khương Hạo liền nở nụ cười quái dị với anh, anh cũng vừa mới nghe ba nói, Lý Quân đúng là nhận định anh là con rể, hôm nay đã trễ.....

Lại nói cuộc tụ hội trên tầng cao kỳ thật chỉ là để cho mấy người lớn tác hợp hai người mà thôi, Lý Viện là hoa khôi trong quân đội, thời điểm trong trường quân đội năm đó, lòng cô để ở trên người Thiệu Tử Vũ, mấy năm nay vẫn không thay đổi, trước kia là vì công việc của Thiệu Tử Vũ quá bận, hiện tại vừa lúc nghỉ ngơi, việc này liền làm cho bọn người kia thấy được khe hở, Thiệu Tử Vũ thông minh, nhìn xa trông rộng, làm việc trầm ổn, tính tình khiêm tốn, có năng lực, có tiền đồ. Lý Viện xinh đẹp, rộng lượng, tính cách kiên định, có thể thông cảm cho nghề nghiệp đặc biệt của quân nhân, hai người cùng một chỗ bọn họ xác định rất thích hợp.

"Ân"

Thiệu Tử Vũ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Nước phù sa không chảy ruộng người ngoài

Thiệu Tử Vũ cùng Khương Hạo bước lên lầu hai, đi đến căn phòng được đặt sẵn, hoàn cảnh chỗ thác nước nhỏ rất yên tĩnh, bên trong thiết kế theo phong cách cổ xưa tinh tế, bởi vì có hạn chế nhất định với thực khách, thân phận người được vào cũng cực kỳ cao.

"Aiz, chị dâu nhỏ biết được sẽ không ăn dấm chua chứ."

Đọc theo đường đi Khương Hạo cất giọng đùa cợt, cô gái nhỏ của Thiệu Tử Vũ xem ra rất lợi hại, không biết lúc ăn dấm chua sẽ như thế nào?

"Ta nói thẳng nhóc nhà ngươi thật sự là gặp may mắn." Người này từ trước đến giờ nhân duyên với phụ nữ đều rất tốt, rõ ràng một bộ dạng chết tiệt ngoài cười nhưng trong không cười, không biết như thế nào phụ nữ lại coi thành lịch sự, lễ phép, khiêm tốn, phong độ?

Thiệu Tử Vũ bên cạnh đột nhiên dừng bước.

"Nếu không tới này tôi giúp cậu tác hợp?" Hiện tại anh không có lòng dạ đi quan tâm những thứ khác, cô gái nhỏ của anh đang ở đối diện, lại ăn mặc cực kỳ xinh đẹp làm cho người ta thực lo lắng.

Nụ cười của Khương Hạo lập tức tắt ngấm.

"Đừng, từ nhỏ tôi cùng Lý Viện lớn lên trong cùng một tiểu khu, còn không bị điện giật, muốn chạm điện thì đã bị từ sớm rồi, tuy nhiên cô ấy rất thích hợp làm quân tử, bộ dáng xinh đẹp, thân người mềm mại, ôm thoải mái."

Trước kia cậu cũng muốn tìm một người xinh đẹp giống như Lý Viện vậy, rộng lượng, kiên cường, hiền lành làm vợ rất tốt, nhưng mà từ lần trước thấy Thiệu Tử Vũ cùng với cô gái nhỏ của cậu ta, suy nghĩ của cậu liền thay đổi.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, rất nhanh liền đi đến căn phòng đã được đặt sẵn.

Khương Hạo đẩy cửa ra, chỉ thấy bên trong là một số bộ đội tướng lĩnh cấp cao, vị trí ngồi đối diện là Lý Quân, bên cạnh Lý Quân theo tứ tự là tham mưu trưởng quân khu, phó tham mưu, thêm vài bộ đội ủy viên chính trị.

Hay thật.....hoàn toàn là một cuộc xem mặt, cấp bậc cao như vậy cũng chỉ có Thiệu Tử Vũ, tên nhóc này hưởng thực thật.

"Chào, thủ trưởng."

Thiệu Tử Vũ và Khương Hạo chào theo lễ.

"Cũng không phải ở bộ đội, không cần câu nệ như vậy, ngồi đi." Lý Quân cười dài.

Trong những người đang ngồi đó, quân hàm chức vụ của Lý Quân là cao nhất, sau đó đến tham mưu trưởng, phó tham mưu, và vài người nữa.....Hôm trước Thiệu Tử Vũ mới lên chức, quân hàm đại tá cùng mấy vị giáo sư cùng ngồi ăn, trong số mọi người thì người có chức vụ nhỏ nhất, quân hàm thấp nhất là Khương Hạo, Khương Hạo là con trai của tham mưu trưởng trong quân khu, lại cùng học với Thiệu Tử Vũ và Lý Viện nên mới bị kéo tới đây.

"Tử Vũ" lúc này ngồi ở vị trí thứ nhất bên trái, một nữ quân nhân mở miệng, cô cắt tóc ngắn đến lổ tai, khuôn mặt rất được, một đôi mắt to đen bóng rất có tinh thần, làn da trắng nõn, tư thế đi mạnh mẽ oai hùng, cô là Lý Viện, năm đó là hoa hậu giáng đường của quân đội.

Thiệu Tử Vũ còn chưa có lên tiếng, Lý Quân đã mở miệng trước.

"Còn gọi là Tử Vũ, hiện tại quân hàm người ta cao hơn con, nên sửa lại rồi."

Lý Viện cười.

"Chúng con là bạn học, con tin tưởng đồng chí Tử Vũ sẽ không có ý kiến."

"Thấy không, Viện Viện mở miệng vẫn là ngọt như vậy, không biết chàng trai nào có phúc lấy được con bé về nhà, hahaha....."

Trong phòng một đám người cười, ánh mắt có tình vô ý quét qua trên người hai người, trong lòng mọi người đối với mục đích bữa cơm này biết rõ, ở đây có không ít người là nhìn Lý Viện lớn lên, cô gái này ở trong lòng bọn họ là thực xuất sắc không có ai phản đối, Thiệu Tử Vũ tuy tuổi nhỏ, nhưng năng lực hơn người, tuổi nhỏ như vậy cũng được đề bạt làm đại tá, tiền đồ vô hạn, hai người cùng một chỗ thật là cực kỳ xứng đôi.

"Xuy" Khương Hạo đối với ba mình nổ phát pháo đầu tiên bày tỏ buồn cười, ông già không có yêu thích gì, chỉ thích quan tâm đến hôn nhân của người trẻ tuổi, có thể là chính bản thân ông thời trẻ tuổi theo đuổi vợ thật khó khăn, cho nên mới đặc biệt có sở thích tác hợp cho người trẻ tuổi, nhưng lần này chỉ sợ cha già thất bại rồi, Thiệu Tử Vũ đã có người trong lòng, mà còn đau lòng đến không chịu được.

Khương Hạo còn chưa có cười xong, Khương Chính Trung liền tròn mắt nhìn cậu, ông trái lại là muốn để cho Lý Viện là con dâu mình, nhưng mà người ta chú trọng con trai của mình, có cách nào chứ, cậu cho là ông thích ngược phù sa chảy ruộng người ngoài chắc.

Khương Hạo dòm trông mắt về phía chỗ khác, không để ý tới ý tứ cảnh cáo của cha già.

"Chú Khương chớ nói lung tung, con còn chưa có bạn trai."

Lý Viện cười, ánh mắt lại vẫn nhìn về phía Thiệu Tử Vũ, ba cô là quân nhân, mẹ cũng là quân nhân, cho nên từ nhỏ cô đối với nghề nghiệp làm quân nhân này đặc biệt yêu thích, nhưng cô lại thích đàn ông có vẻ dịu dàng, khiêm tốn, trước kia cô cho rằng trong cái vòng sinh hoạt quân quân của cô không có kiểu đàn ông như vậy xuất hiện, nhưng mà Thiệu Tử Vũ xuất hiện, bề ngoài anh dịu như ngọc, nhưng trong nội tâm lại có khí chất kiên cường và giàu lòng hy sinh của quân nhân, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh cô liền thích anh, nhiều năm như vậy vẫn không hề thay đổi.

Hiện tại cô biết Thiệu Từ Vũ phụ trách hạng mục nghiên cứu khoa học đã thuận lợi hoàn thành, vốn tính là sẽ gặp mặt ở thành phố A, nhưng mà không nghĩ tới anh lại xin ở lại thành phố C, cho nên cô đành phải tìm đến anh, cô tuy so với Thiệu Từ Vũ nhỏ hơn hai tuổi nhưng tuổi cũng không còn nhỏ, lần này cô muốn tìm anh để chính thức bắt đầu quan hệ yêu đương.

"Vậy có muốn giới thiệu người cho con hay không, trong quân khu chúng ta quân nhân xuất sắc chỗ nào cũng có, nước phù sa không chảy ruộng người ngoài mà."

Giáo sư Vương mở miệng.

"Vậy giới thiệu. . ."

"Giáo sư Vương, con mời người một ly."

Khương Hạo chợt đứng lên nâng ly, tuy mặt đang cười nhưng ánh mắt lại trừng bên người Thiệu Từ Vũ, tên nhóc thối, một cước này giẫm lên đủ độc ác.

"Thằng nhóc thối tha, giáo sư Vương đang nói chuyện con chen ngang làm loạn cái quý gì." Khương Chính Trng quát lớn con trai của mình một tiếng, như thế nào không biết điều như vậy

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bẫy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chỉ có cô có thể giải quyết

Khương Chính Trung trách mắng dường như không có tác dụng gì, thằng nhóc Khương Hạo này giống như uống nhầm thuốc, đột nhiên bắt đầu kính rượu các vị lãnh đạo, từ huấn luyện đến diễn trò, đến các loại kỹ năng so tài tìm đủ các loại lý do để cho bọn họ giờ lên ly rượu, vốn là trọng tâm đề tài cũng dần dần bị dời tới các phương diện trong bộ đội, để cho Khương Chính Trung cảm thấy, người cần kính rượu còn nhiều mà Thiệu Từ Vũ thì một ly tiếp theo một ly, sau cùng bữa tiệc mới bắt đầu không bao lâu, hai người cũng đã uống say bí tỉ.

"Ừa" Trong phòng rửa tay, Khương Hạo đem rượu trong dạ dày phun ra, thân thể có chút nhũn ra, mở ra vòi nước, tát nước lạnh vào mặt, để cho bản thân tỉnh táo một chút.

Thiệu Từ Vũ xem ra so với cậu tốt hơn, chỉ là nghiêng người dựa vào cạnh cửa, sắc mặt vẫn như thường, tửu lượng cũng không cao, nếu không phải trước đó sắp đặt vài cuộc điện thoại, chỉ sợ hiện tại bộ dạng anh so với Khương Hạo còn tệ hơn.

"Cậu nhớ đã đồng ý chuyện của tôi, lúc này đúng là tôi đã triệt để chọc giận ông già rồi." Khương Hạo mở miệng, lúc đầu còn không biết thế nào thu thập ông, bắt quả vì vợ, cậu bất chấp tất cả, Thiệu Từ Vũ nói cũng sẽ tìm cho cậu một cô gái giống với chị dâu nhỏ vậy, điều kiện là giúp anh qua ải này, không còn cách nato, mỗi ngày ngắc ngoải trong quân doanh, muốn vợ chỉ có thể dựa vào quan hệ bám vậy.

"Ừ"

Thiệu Từ Vũ gật đầu, anh không nghĩ muốn làm rõ chuyện này là sợ về sau gặp mặt xấu hổ, Lý Viện không phải người xấu, nói thật thì cô là một người phụ nữ khá tốt, mấy năm nay có thầm mến anh không phải anh không phát hiện, chỉ là thật lâu trước kia trong lòng anh đã có một cô gái nhỏ, người phụ nữ khác cho dù có tốt đến mấy anh cũng không có hứng thú.

"Tục ngữ nói đúng, qua được ngày rằm không qua được mười lăm, lần này trốn tránh, vậy lần sau, đám người già kia không có khả năng không nhắc lại." Khương Hạo nhắc nhở, tuy nói nam nữ đi lại là chuyện anh tình tôi nguyện, mấy người già kia không thể xem vào, trước mặt nhiều người như vậy cự tuyệt một người phụ nữ đúng là thật không cho người ta mặt mũi, như vậy làm sao mà chịu được.

"Không có việc gì, tôi sẽ suy nghĩ biện pháp."

Thiệu Từ Vũ mở miệng, một đôi mắt xé nhỏ dài xuyên thấu qua nửa cửa sổ đang mở nhìn sang đối diện, không biết hiện tại bé con đang làm gì? Hiện tại cũng chỉ có cô có thể giải quyết vấn đề khó khăn này.

Lam Kỳ cùng Mễ Đóa đi đến chỗ phòng đặt sản mới phát hiện, bạn học tới rất ít, sau khi tốt nghiệp rất nhiều bạn học đều không liên lạc được, cũng có bạn vì nguyên nhân công việc không thể tới, phần lớn là bạn học làm việc ở thành phố C, tổng cộng có mười mấy người.

Lam Kỳ liếc mắt liền thấy được Nhiễm Khả, vẫn là được các bạn học nam hoan nghênh như thế, bị vài người vây quanh, cười đến vô cùng ngọt ngào, xem ra hôm nay cũng là tỉ mỉ trang điểm, bất kể là quần áo hay là trang sức đều cao hơn người khác một bậc, xem ra rất có cảm giác bản thân hơn người khác.

"Lam Kỳ, đã lâu không gặp."

"Lam Kỳ, hôm nay cậu thật xinh đẹp, quá thực nữ rồi."

"Mề Đóa, cậu trở nên béo rồi."

"Chết tiệt, mới đến."

Hai người bọn họ vừa đến một đám bạn học nữ lập tức xông tới, ríu rít nói đùa, có vui mừng, có thay đổi, phần lớn là nói về chuyện sau khi tốt nghiệp, Lam Kỳ cảm giác giống như lại về với thời học đại học, không lo không nghĩ. (Kẹo cũng muốn quay về thời high school, không lo không nghĩ aaaaaa.....)

"Lam Kỳ cậu xem học trưởng tới, còn cầm hoa."

Lúc này một bạn học nữ đựng cô một cái, ý bảo cô quay lại phía sau nhìn xem, Lam Kỳ xoay đầu, chỉ thấy Dung Bạch Minh mặc một thân quần áo màu trắng, trên tay cầm một bó hoa hồng mân côi đang đi tới chỗ này.

"Học trưởng vẫn là đẹp trai như vậy."

"Quá đẹp trai rồi."

Lam Kỳ khó hiểu, anh làm sao sẽ tới.

"Tớ mời học trưởng tới."

Mề Đóa thấp giọng thừa nhận, ai bảo cô có bạn trai không nói cho cô biết, cô mới có thể nói dây tơ hồng bừa như vậy.

Lam Kỳ trừng mắt nhìn cô một cái, còn muốn nói với Mề Đóa vài câu liền phát hiện hoa đã đến trước mặt.

"Lam Kỳ, hôm nay em rất đẹp." Dung Bạch Minh mở miệng, trước kia lúc học đại học, Lam Kỳ luôn mặc T-shirt cùng với quần jeans, một bộ tùy tiện, ngây thơ trong sáng, hôm nay cô mặc váy, trong ngây thơ lộ ra quyến rũ của người phụ nữ, xinh đẹp làm cho anh không thể dời mắt được.

Hai mắt Lam Kỳ nhìn chằm chằm bó hoa, trải qua đóng gói tỉ mỉ, hoa hồng tỏa ra mùi hương mê người, hoa hồng làm cho người ta say, đúng là cô thật không nghĩ muốn tiếp nhận, không nói ý nghĩa của hoa hồng, cầm bó hoa này cũng thật phiền toái.

Dung Bạch Minh vẫn cười dịu dàng, Lam Kỳ không có ý tiếp nhận, hai người liền như vậy giằng co.

Chuyện của Dung Bạch Minh cùng Lam Kỳ có không ít người biết, nhưng về sau hai người lại tách ra, nguyên nhân là như thế nào cũng không ai biết, bất quá đại đa số người nghĩ là Dung Bạch Minh bỏ Lam Kỳ, hôm nay sự việc xem ra cũng không phải như vậy.

Có không ít bạn học nữ bắt đầu lên lên kêu.

"Nhận đi."

"Nhận."

Dung Bạch Minh là hoàng tử trong cảm nhận của các cô, hiện tại sự nghiệp lại thành công, đàn ông như vậy không cần đứng là ngu ngốc.

"Học trưởng Dung nhìn xem Lam Kỳ là vui mừng đến ngây dại."

Lúc này Nhiễm Khả đi tới, hôm nay cô cố ý mặc bộ váy màu vàng nhạt, thiết kế một bên vai, quần áo được cắt may tỉ mỉ, đem dáng người đẹp đẽ của cô ta hoàn toàn phô bày ra, trên cổ mang một vòng cổ trân châu giá trị xa xỉ, tóc dài đen tuyền bóng loáng được búi ra sau đầu, khí chất đoan trang cao quý.

Cô đi tới trước mặt hai người, đột nhiên đem bó hoa trong tay Dung Bạch Minh nhét vào trong lòng Lam Kỳ, Lam Kỳ theo bản năng ôm lấy.

"Thấy không cho học trưởng, Lam Kỳ ôm rất chặt."

Nhiễm Khả cười.

Những bạn học khác cũng cười.

Dung Bạch Minh thở phào nhẹ nhõm, anh nghĩ là cô còn giận anh, không chịu tiếp nhận hoa của anh.

"Nhiễm Khả."

Lam Kỳ trừng mắt nhìn cô ta, người phụ nữ này ngứa da rồi.

"Được rồi, xem Lam Kỳ xấu hổ kìa, em đây tránh trước, học trưởng Dung, người đẹp Lam Kỳ đêm nay giao cho anh, nếu lại chọc giận cậu ấy, em cũng

không giúp được anh."

Nói xong Nhiễm Khả cười, lôi kéo mấy bạn học nữ khác tránh đi, để lại Lam Kỳ tức đến không chịu được, nếu không phải trường hợp hôm nay cô muốn cho cô ta đẹp mặt.

"Lam Kỳ. . ." Mễ Đóa liếc mắt nhìn Lam Kỳ lại nhìn một chút học trưởng Dung, quyết định lách mặt, ăiz, thật sự là không hiểu nổi, Lam Kỳ sao lại tiếp nhận hoa của học trưởng Dung, vậy không phải là đại biểu cho học trưởng Dung một cơ hội hay sao.

Đi đến một khoảng cách nhất định, Nhiễm Khả tách ra khỏi mấy bạn học nữ, một mình đi đến một bên, trong mắt cô lộ ra thất vọng, vốn cô cho rằng Lam Kỳ sẽ mang Thiệu Từ Vũ đến, nên mới cố ý ăn mặc thật đẹp, không nghĩ tới cô ta lại đến một mình, bất quá không quan hệ, cô ta không phải là đã tiếp nhận hoa của học trưởng Dung rồi sao.

Nhìn hai người đối diện, trên mặt Nhiễm Khả lộ ra nụ cười đắc ý, coi như Thiệu Từ Vũ thích Lam Kỳ cũng không có gì, cô đối với tính tình của Lam Kỳ hiểu rõ, khả năng có thể còn không biết tình cảm của Thiệu Từ Vũ, còn nghĩ rằng chỉ là quan hệ giống trước kia, như vậy rất tốt, chỉ cần tác hợp cho cô ta cùng học trưởng Dung, cô liền có cơ hội, cô tin tưởng Thiệu Từ Vũ nhất định sẽ thích cô.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Hình tượng suy giảm

Một đám người nói chuyện phiếm, sau đó có người đề nghị đi karaoke, tất cả mọi người đều biết lúc ở trường học trưởng Dung hát tốt nhất, mỗi lần trường tổ chức hoạt động, anh đều xuất siêu mê hoặc lòng người, giọng hát dẫn đến không ít bạn học nữ điên cuồng.

"Học trưởng Dung, có phải nên vì người trong lòng lên hát một bài hay không?"

Nhiễm Khả đề nghị.

Mọi người ồ ào.

Dung Bạch Minh nhìn Lam Kỳ.

"Được."

Lam Kỳ quả thật không dám nhìn vẻ mặt dịu dàng của Dung Bạch Minh, thật là tự tạo nghiệt không thể sống, ai nói tuổi trẻ có thể điên cuồng, hiện tại đâm lao thì phải theo lao, vốn trước kia trong lòng của anh ta đặt ở chỗ Nhiễm Khả, cô liền không có trách nhiệm cùng cảm giác tội lỗi, không nghĩ tới vài năm sau, anh ta vẫn đang chờ cô....

"Tiểu thư Đồng. . ."

Giọng hát Dung Bạch Minh nhẹ nhàng vang lên, lời hát kiểu ca hoà cùng với giai điệu ưu trường, tình cảm chân thành tha thiết mà bắt đầu dễ làm cho mọi người đồng cảm, một phần bạn học nam thì trầm mặc về tình cảm chấp nhất như vậy, mà tất cả bạn học nữ thì nhìn chằm chằm Lam Kỳ, trong mắt tràn đầy hâm mộ.

Lam Kỳ có loại cảm giác ngậm bồ hòn làm ngọt.*

*là đáng vẫn phải coi là ngọt.

Khi bài hát đến đoạn cao trào, không ít người bắt đầu hát theo, sau đó âm thanh được chỉnh lớn, căn phòng bao quanh toàn là giai điệu của tiểu thư Đồng.

Lam Kỳ lẳng lặng lùi về trong góc, bài hát này không phải cô chưa hát, chỉ là hát cho cô nghe, cô có chút không biết nói gì, nếu cô nhớ không sai, lời bài hát viết về một đoạn tình cảm có đầu không có đuôi.

. . . Dung Bạch Minh thực biết chọn bài hát.

Mới vừa lùi về trong góc, di động trong túi rung lên, cô lấy ra vừa nhìn là dãy số của Thiệu Ngốc, không phải anh có hẹn sao? Vẫn có thời gian gọi điện thoại cho cô, không chút nghĩ ngợi cô bấm nút màu đỏ từ chối, sau đó để điện thoại trở về.

Điện thoại di động lại rung lên vài lần, sau đó một hồi chuông báo ngân ngui vang lên, Lam Kỳ đoán là tiếng chuông báo tin nhắn.

Lam Kỳ lấy điện thoại ra xem, tin nhắn là mấy chữ đơn giản.

"Bé con, không muốn bằng lái?"

Đột nhiên Lam Kỳ nhớ tới chuyện nhờ anh, cực kỳ không có khí phách ra khỏi phòng gọi điện thoại.

"Bé con, ra ngoài, tôi đang ở đường cái đối diện."

Thiệu Từ Vũ nói mấy câu đơn giản liền cúp điện thoại.

Lam Kỳ liếc mắt nhìn trong phòng, lực chú ý của mọi người đều trên người Dung Bạch Minh, vừa vặn có thể trốn rồi đi.

Ra khỏi cửa chính trung tâm giải trí, Lam Kỳ thở phào nhẹ nhõm, vẫn là không khí bên ngoài tốt hơn, đi vài bước mới phát hiện trên tay mình vẫn còn ôm bó hoa của Dung Bạch Minh, muốn vứt bỏ, nhưng nghĩ nghĩ vẫn là tiếp tục ôm....Nếu không may Thiệu Ngốc và bạn gái của anh ta ở cùng một chỗ, mà trên tay cô gái ấy lại cầm hoa, ít nhất cô cũng có hân là sẽ không cảm thấy lạ.

Qua đường cái Lam Kỳ rất nhanh tìm được Thiệu Từ Vũ, chỉ thấy anh đang nghiêng người tựa vào cạnh cửa xe, chỉ nhìn một chút cô liền phát hiện, không phải là cô tình mắt, chỉ trách anh quá dễ gây chú ý.

Lam Kỳ len lén quan sát anh, cảm thấy được hôm nay anh không nghiêm trang giống bình thường, chiếc áo màu lục để ra khỏi quần, bên trong còn mở rộng hai nút, lộ ra màu da khỏe mạnh, đầu hơi cúi xuống, không có mũ quân nhân, ánh mắt nhìn một phương hướng khác không biết đang suy nghĩ gì, tuy nhiên không thể không thừa nhận, anh thật là rất đẹp trai.

Lam Kỳ còn đang nhìn, phát hiện ánh mắt của Thiệu Từ Vũ nhìn qua phía cô, trên mặt chợt hiện lên nụ cười cung chiêu, cười như vậy để cho tim cô bỗng nhiên đập chậm đi một chút.

"Ừ, lấy ra."

Lam Kỳ bước nhanh đến gần anh đưa tay ra, hai mắt lại nhìn vào trong xe của anh, bạn gái của Thiệu Ngốc có ở trong xe hay không? Không biết có xinh đẹp hay không?

"Bé con, có người tặng hoa rồi."

Đôi mắt của Thiệu Từ Vũ nhìn chăm chăm hoa trong tay cô, khóe miệng hơi hơi nâng lên,

Phát hiện xe không ai, Lam Kỳ không rõ là thất vọng hay là vui mừng, đột nhiên mũi cô ngửi ngửi, lông mày nhíu lại.

"Anh uống rượu à?" Khó trách cảm giác hôm nay anh là lạ, nhất là ánh mắt, nhìn người không còn sắc bén như bình thường, dịu dàng lười biếng có thể đem người ta hút vào.

"Ừ" Thiệu Từ Vũ gật đầu, đầu anh có chút choáng váng, hiện tại gió thổi một chút đã tốt hơn nhiều.

"Anh uống rượu còn đứng ở đây làm gì? Về nhà."

Lam Kỳ chuẩn bị diu anh.

Thiệu Từ Vũ tránh thoát.

"Đừng đem hoa của em làm hư." Anh nhàn nhạt lên tiếng.

Lam Kỳ nhìn bộ dáng say rượu của anh, một phát đem hoa vứt đi, vốn là cô sợ trong lòng không thoải mái mới cầm, hiện tại chỉ có một mình Thiệu Ngốc, cô cầm hoa để làm gì, phiền phức.

"Thứ này không có dùng làm gì, tôi đỡ anh, miễn đến lúc đó ngủ trên đường cái có bề mặt hay không, anh nói anh là một quân nhân liền không hiểu giữ mình trong sạch."

Lam Kỳ đến gần, Thiệu Từ Vũ nhân cơ hội đem cô nửa ôm vào ngực, đem hoa vứt đi đến diu anh, có phải hay không đại biểu anh so với người tặng hoa quan trọng hơn.

"Bé con, có muốn có bằng lái hay không?" Anh cười, đột nhiên tâm tình không tồi.

"Muốn" Lúc này Lam Kỳ mới nhớ tới mục đích.

"Mau giao ra đây, để tránh tôi soát người."

"Uống say nên đã quên để ở chỗ kia rồi hử?"

"Đùa giỡn tôi có phải hay không, tôi chính mình động tay soát."

Nói xong, Lam Kỳ ôm lấy cổ Thiệu Tử Vũ, để cho thân mình anh cúi thấp xuống, sau đó xem xét túi áo trên của anh, xem bên trong có thứ cô muốn tìm hay không. Thiệu Tử Vũ khẽ cười, tùy ý cô muốn làm gì thì làm, cúi đầu ghé sát vào sợi tóc của cô, nghe mùi hương dễ ngửi trên người cô, vẻ mặt thỏa mãn.

Không có! Lam Kỳ nhìn nhìn túi tiền, bên trong tròn trịa cái gì cũng không có, Thiệu Ngốc quả nhiên say, nói mê sảng.

Buồn bực ngẩng đầu lên, liền chống lại đôi mắt mang theo men say của Thiệu Tử Vũ, ánh mắt kia giống như một mảnh đại dương mênh mông, bên trong tràn ngập tia sáng mê người, để cho cô không dời mắt được, cô nuốt nuốt nước miếng, nói thật ra Thiệu Ngốc là người đàn ông đẹp mắt nhất từ nhỏ đến lớn cô nhìn thấy.

Đáng người Thiệu Ngốc cao ngất, tay chân lại có lực, như vậy dịu dàng ôm cô, rất thoải mái yên tâm, để cho cô đột nhiên có loại cảm nghĩ muốn cả đời cứ như vậy dựa vào trong lòng anh, trong lúc cô còn đang ngờ ngác chỉ thấy vẻ mặt Thiệu Tử Vũ nghiêm túc nhìn về phía sau, cô quay đầu, chỉ thấy sau lưng không biết khi nào đứng nhiều quân nhân như vậy.

Nàng bối rối.

Trùng trùng nhìn trừ bỏ vẻ mặt say rượu của Khương Hạo cô một người cũng không biết, chỉ là dựa vào cảm giác những người này đều là quân nhân cấp cao không phải binh lính, cấp bậc cũng không nhỏ.

"A" Khương Hạo cười, đây chính là biện pháp mà anh nói, cũng được, hiện tại đám người già này không còn gì để nói, đánh đòn phủ đầu, như vậy tất cả mọi người đều giữ được chút mặt mũi, chỉ là trước mặt nhiều người như vậy ôm một cô gái giống như tiểu yêu tinh, hình tượng của Thiệu Tử Vũ đúng là suy giảm không ít.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bẫy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Chỉ có thể có mùi vị của anh

Trong tất cả mọi người vẫn là Khương Chính Trung phản ứng nhanh nhất.

"Tổ lắm nhóc con, có bạn gái xinh đẹp như vậy mà còn che giấu." Hiện tại ông thấy rất may mắn vừa rồi không nói trước, nếu nói ra hiện tại không biết thu hồi như thế nào, nhưng mà ánh mắt tìm phụ nữ của Thiệu Tử Vũ thực không đáng đề cao, bộ dáng ông ọ ọ như vậy làm sao xứng làm quân tử, trên đường cái ôm ôm ấp ấp không chút hình tượng.

"Cô ấy tương đối xấu hổ."

Thiệu Tử Vũ cười cười mở miệng.

Vài người Khương Chính Trung chỉ có thể cười gượng, nói như thế nào, nhìn thấy thằng nhóc con lớn tuổi trong quân đội có bạn gái là chuyện nên vui mừng.

Chỉ có Lý Viện là sắc mặt không tốt lắm, nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì cô thì tuyệt đối sẽ không tin tưởng cái người có vẻ mặt dịu dàng ôm bạn gái kia là Thiệu Tử Vũ, trong quân đội tuy anh khiếm tốn nhưng cùng phụ nữ vẫn duy trì khoảng cách vài phần lễ phép, đối với cô cũng vậy, chẳng lẽ là vì thích và không thích nên khác biệt như vậy, thì ra anh còn có một mặt dịu dàng, đáng tiếc không phải đối với cô.

"Thằng nhóc này." Lý Quân cười nhìn con gái mình, chuyện tình cảm ông không quản được, xem ra thằng nhóc này cùng Viện Viện vô duyên, đáng tiếc Thiệu Tử Vũ là người ông xem trọng nhất trong đám người trẻ tuổi, về sau thành tựu sẽ không kém ông.

Chỉ có Lam Kỳ ở một bên bất mãn, tại sao lại bị người khác hiềm lắm là bạn gái anh.

Cô vừa định mở miệng giải thích, chỉ cảm thấy lực đạo trên lưng cắn thẳng, cô ngẩng đầu nhìn Thiệu Tử Vũ, phát hiện ánh mắt của Thiệu Tử Vũ thế nhưng lại ở trên người của một nữ quân nhân.

Đột nhiên Lam Kỳ nghĩ không muốn lên tiếng, người phụ nữ kia rất xinh đẹp, chẳng lẽ cô ta là người trong lòng của Thiệu Ngốc? Trong lòng cô bắt đầu không biết mùi vị.

"Viện Viện, chúng ta đi thôi." Lý Quân mở miệng, lính cảnh vệ đã lái xe đến.

Lý Viện gật đầu, mấy người liền lục tục lên xe.

Xe chậm rãi khởi động.

Đột nhiên Lý Viện từ cửa sổ thò đầu ra.

"Từ Vũ, dẫn em đi tham quan thành phố C vài ngày không phiền chứ?"

Về mặt Thiệu Từ Vũ cương cứng một chút.

"Được."

"Vậy em hẹn trước thời gian."

"Ừ"

"Viện Viện. . ." Lý Quân nhìn con gái lo lắng mở miệng, mới vừa gọi Lý Viện liền cắt ngang lời của ông.

"Cha, chỉ cần anh ấy còn chưa kết hôn con nghĩ muốn thử một lần, yên tâm, con chỉ muốn một cơ hội cạnh tranh công bằng, không như vậy thì con sẽ không chết tâm, mà con cũng muốn nhìn một chút cô bé kia có điểm nào tốt hơn con, nếu con thua sẽ không một câu oán hận mà rời khỏi." Đeo bám làm phiền không phải là tính cách của cô, mà từ nhỏ đến lớn cô đã kiêu ngạo, tự ái, cô cũng sẽ không cho phép mình làm như vậy.

Lý Quân vỗ vỗ tay Lý Viện.

"Cầm lên được, buông xuống được mới là con gái của ta."

"Yên tâm đi cha." Lý Viện trả lời.

"Được, con có thể buông xuống được."

Xe chạy xa, Lam Kỳ liền đẩy Thiệu Từ Vũ ra, vừa rời ánh mắt anh nhìn nữ quân nhân kia cực kỳ không thoải mái nhưng lại đồng ý hẹn với cô ta, vậy anh ôm cô để làm gì.

Nghĩ tới đây Lam Kỳ lại dùng lực đẩy Thiệu Từ Vũ, đúng là chút sức như vậy đối với anh vô dụng.

Căn bản Thiệu Từ Vũ không có ý thả cô ra, "Em cũng nghe thấy, mấy năm nay tôi đều ở bộ đội rất nhiều chỗ không quen thuộc, đến lúc đó cùng đi theo giúp tôi."

"Ai muốn đi cùng anh."

"Bé con, đừng nghĩ lung tung, tôi không thích cô ta."

Thiệu Từ Vũ dịu dàng mở miệng, anh chỉ thích cái cô gái nhỏ ngu ngốc này, sở dĩ đồng ý với cô ta là cho cô ta một lý do để hết hy vọng, Lý Viện sẽ hiểu rõ.

Lam Kỳ không ngờ một chút suy nghĩ của mình lại bị anh nhìn ra.

"Mắc mớ gì tới tôi."

Lại dùng sức đẩy, lần này không nghĩ tới lực mạnh như vậy, cả người Thiệu Từ Vũ ngã trên xe.

"Nhìn xem, anh lại uống nhiều như vậy." Lam Kỳ không nghĩ sức lực của mình có thể đẩy anh, có thể là do anh uống quá nhiều rượu.

Xem ra cô chỉ có thể đón xe đưa anh về, bộ dạng này của anh căn bản là không thể lái xe.

Mới vừa bước chân, người lại bị kéo trở về.

"Bé con, lắc tay rất đẹp, ai tặng?" Thiệu Từ Vũ hỏi, theo hiểu biết của anh đối với cô, tính cách tùy tiện của cô sẽ không thích mấy thứ này, càng không thể tự mình đi mua đồ vật quý giá như vậy.

Lam Kỳ nhìn Thiệu Từ Vũ đang nắm chặt tay mình, kỳ lạ, lắc tay này dễ gây chú ý thế sao, vì sao mọi người đều hỏi?

"Anh rẻ tặng."

Hai mắt Thiệu Từ Vũ tối sầm.

"Bây giờ chị em còn chưa có tin tức, anh rẻ em thật đúng là săn sóc em." Anh nửa đùa nửa thật mở miệng, bé con, em không thể nào dùng trêu chọc người được sao?

"Anh có ý gì."

Lam Kỳ nghe được trong lời nói của anh có hàm ý khác, vì sao lại cùng một giọng điệu giống Mễ Đóa.

“Được rồi, bé con, đi đón xe đi, nếu không thì một hồi ngược lại tôi sẽ làm một chết em.” Thiệu Tử Vũ cảm thấy hiện tại nói cho cô nghe cũng vô dụng, lòng dạ của đàn ông cô sẽ không hiểu rõ, anh không thích trên người cô đeo những thứ đàn ông khác tặng, cho dù là của anh rể tương lai cũng không được, mà theo hiểu biết của anh, Lý Hạo là người có lòng rất nặng về công danh lợi lộc, làm chuyện gì đều có mục đích của hắn.

Mấy năm nay danh tiếng không nhỏ, người được hắn ta giúp trên tòa án cũng không phải là người tốt lành gì.

“Ừ.” Lam Kỳ gật đầu, rất nhanh liền đón được một chiếc taxi, diu Thiệu Tử Vũ lên xe vừa chuẩn bị đi, mới phát hiện trên tay trống không, lắc tay kim cương không thấy nữa, vội vàng xuống xe tìm lại không tìm được, buồn phiền, làm sao mới một chút đã không thấy tâm hoi, nhìn người trên đường, đột nhiên cô cảm thấy khả năng tìm được thật mỏng manh.

“Làm sao vậy, bé con?” Thiệu Tử Vũ miễn cưỡng tựa vào ghế xe mở miệng.

“Lắc tay rớt, đều tại anh, khẳng định là lúc vừa rồi diu anh đã bị rơi.”

“Vậy tôi tìm cùng em.” Chỉ cần cô thích.

“Không cần, rơi rồi liền bỏ đi.” Dù sao cô cũng không thích hợp đeo, theo tính tình của cô, đánh mất là chuyện sớm hay muộn.

“Thiệu ngọc, muốn đưa anh về nhà nào?” Nói thật ra cô không thích bộ dáng nửa sống nửa chết này của anh.

Thiệu Tử Vũ nhắm mắt lại nói ra địa chỉ, chỗ nào Lam Kỳ chưa từng nghe qua.

“Aiz, anh không phải là say nên hồ đồ chứ?”

Thiệu Tử Vũ mở mắt.

“Đó là nhà riêng của tôi.” Cũng là nhà của chúng ta sau này, câu nói tiếp theo Thiệu Tử Vũ lại không nói.

“Đủ.”

Lam Kỳ chu môi, có tiền khá lắm.

“Bác tài, làm phiền đưa chúng tôi đến chỗ đó.”

Lam Kỳ mở miệng, tài xế bắt đầu cho xe chạy, mà Lam Kỳ còn đang đau lòng về chuyện cái lắc tay, còn Thiệu Tử Vũ lại tựa vào cửa sổ, híp mắt nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, tùy ý kéo cửa kính xuống, bàn tay tự nhiên vươn ra ngoài xe, sau đó bàn tay lúc đầu nắm chặt lại buông các ngón tay ra, chỉ thấy một tia chói mắt rớt xuống, rất nhanh liền biến mất trên mặt đường, anh khẽ cười, đây là lúc cô diu anh, anh thừa cơ hội lấy đi, đời này trên người bé con chỉ có thể mang theo mùi vị của anh.

Mà lúc này ngoài cửa lớn trung tâm giải trí, về mặt Nhiễm Khả rất tức giận, đáng ghét, Lam Kỳ chết tiết hiện tại trốn mất để cho kế hoạch của cô đều tiêu tung, cô nhìn thuốc cô đã chuẩn bị lúc đầu mặt lại càng lạnh, thuốc này vốn dĩ muốn bỏ vào trong rượu để cô uống, sau đó liền mượn danh nghĩa say rượu để Dung Bạch Minh đưa cô đi, dù Dung Bạch Minh có là quân tử cỡ nào cũng không có khả năng lạnh nhạt đối với một người phụ nữ nhiệt tình, hơn nữa còn là người phụ nữ mà mình thích, chỉ cần cô cùng Dung Bạch Minh xảy ra quan hệ như thế mọi chuyện liền dễ làm, Thiệu Tử Vũ không có khả năng vẫn thích cô, không nghĩ tới cái đồ đáng chết này không nói tiếng nào đã về trước, cô đúng là không dễ dàng đợi được cơ hội này, quan hệ giữa cô và Lam Kỳ vốn là cứng ngắt, căn bản không có khả năng bình tĩnh hòa nhã ngồi cùng một chỗ, cơ hội lần sau không biết phải đợi đến khi nào, lần này thật sự là cô ta may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bẫy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Cô thích

Sau khi xuống xe Lam Kỳ nhìn đến khu biệt thự cực kỳ xinh đẹp trên nền cỏ xanh ròn, mấy ngôi biệt thự nhỏ gần đó mỗi cái đều có sân trồng độc lập, dùng cây xanh làm tường thấp ngăn gió hiu hiu, vừa không có vẻ chật chội vừa không vắng vẻ, Lam Kỳ liền lập tức thích chỗ này, cô là người thích náo nhiệt nên liền thích có phần không gian riêng tư, chung cư cao tầng khiến cô cảm thấy phiền muộn, loại chung cư cao tầng kiểu ngăn cách này rất xa cũng không nhìn thấy biệt thự hàng xóm làm cho cô có cảm giác cô đơn, chỗ này rất tốt, đường rộng mở lại sạch sẽ, nhân khí lại rất tốt.

“Cảm thấy như thế nào, bé con.”

Thiệu Tử Vũ hỏi, chỗ này anh cần cô thích.

"Ừ, rất đẹp, Thiệu ngọc nhanh mở cửa." Lam Kỳ khẩn cấp muốn nhìn xem nhà của anh.

Thiệu Tử Vũ mở cửa, Lam Kỳ liền cẩn thận bước vào, phong cách căn nhà cực kỳ ấm áp, phòng khách rộng mở, thiết bị trang hoàng mang theo phong cách nông thôn, phòng bếp kiểu mở có vẻ theo thiết kế hiện đại....Bố cục của mọi thứ ở lầu một rất hợp lý lại đẹp mắt, rất tốt, cô lại đưa mắt nhìn đến đồ gia dụng, lấy tay lau một cái, wo~, thù công tinh xảo, sau đó cô đem lực chú ý dời đến đồ mỹ nghệ được đặt ở vị trí không giống nhau, đều là đồ sứ tạo hình xinh đẹp tinh tế, thời kì triều Thanh chiếm đa số, cô không biết đây là hàng nhái hay là đồ thật, dù sao cũng rất đẹp.

Sau đó cô nhìn về phía trên lầu, bắt đầu từ chân cầu thang lên trên là thảm màu trắng.....

Mắt cô nhìn về phía Thiệu Tử Vũ, không ngờ Thiệu ngọc nhìn ngơ ngác thì ra lại biết hướng thụ như vậy.

"Anh làm sao lại không kêu tôi đến giúp sửa sang?"

Cô hơi tức giận, nhìn xem nhà cửa mới sửa sang không bao lâu, cơ hội tốt như vậy sao lại không đưa cô.

"Lúc mua bên trong cũng đã sửa sang đầy đủ rồi, tôi chỉ là mua chút đồ dùng gia đình, nếu em không thích có thể trang trí lại lần nữa." Thiệu Tử Vũ mở miệng.

Lúc này Lam Kỳ mới nghĩ đến số ngày nghỉ của anh vốn không nhiều lắm, thời gian sao có thể lãng phí vào việc này, như vậy liền tha thứ cho anh, hơn nữa thiết kế căn nhà rất tốt, Trung Tây kết hợp, không gian rộng mở lại không có vẻ trống trải, đơn giản lại không đơn điệu, cô cực kỳ thích.

"Tôi cảm thấy cũng không tệ lắm."

Lam Kỳ cười mở miệng, tò mò bước lên lầu hai.

"Thiệu ngọc, phòng của anh là cái nào?" Cô hỏi, lầu hai có năm phòng, cái nào mới đúng là của anh.

"Bên tay trái của em."

Lam Kỳ đẩy cửa ra.

"Woa!!"

Cô hét lên một tiếng, phòng của Thiệu ngọc là loại phòng ghép, bên ngoài phòng khách của phòng ngủ chính các loại đồ dùng trong nhà đều có, để cho cô kinh ngạc vui mừng chính là ngoài phòng khách còn ban công, kéo ra cửa nhỏ, đi ra ban công hình bán nguyệt, bầu trời đầy sao đập vào mắt, biệt thự nhỏ này ở ngoại ô, không có nhà cao tầng che, tầm nhìn mở rộng cực kỳ, sao trời cũng đặt biệt xinh đẹp, cô thật sự rất thích.

Thấy cô thích, khoe miệng Thiệu Tử Vũ nhếch lên.

"Bé con, em từ từ xem, tôi đi tắm."

"Ừ, đi đi, đi đi."

Lam Kỳ gạt đầu, xem xong phòng khách, cô lại nhìn phòng ngủ của Thiệu Tử Vũ.

Phòng ngủ của Thiệu Tử Vũ chỉ có thể dùng 'không nhiễm một hạt bụi' để miêu tả, tất cả mọi thứ đều được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, không có một chút bừa bộn nào, Lam Kỳ nhớ tới phòng ngủ của bản thân, chỉ có thể bấu môi, sau cùng cô đưa ánh mắt nhìn đến tủ quần áo của anh.

Thiệu ngọc không phải đi tắm sao? Hình như là không có mang quần áo.

Kéo cửa tủ quần áo ra, bên trong có mùi trầm hương nhàn nhạt, tủ quần áo cũng cực kỳ trống rỗng, bên trong treo mấy bộ quần áo ngay ngắn chỉnh tề của Thiệu ngọc, đều là quần trang mùa hè, Lam Kỳ lấy quần áo trong của anh, quần dài, sau cùng là do dự dưới tay muốn lấy quần lót hay không, thứ này rất riêng tư, nếu như có người cầm đồ của cô, cô có cảm giác giống như có người vô hình nhòm ngó nơi nào đó của mình, làm cho trên mặt cô đỏ ửng, nếu là phụ nữ thì không sao, nhưng là đàn ông thì thật sự là xấu hổ.

Có điều là Thiệu ngọc cũng là đàn ông, chắc là không có cái cảm giác kia chứ, nghĩ nghĩ vẫn là cảm lên, ôm quần áo đi gõ cửa phòng tắm.

Người còn chưa tới liền nghe tiếng động ầm ầm bên trong, hình như là thứ gì đó rơi xuống.

"Thiệu ngọc, anh không sao chứ?"

Ở ngoài cửa Lam Kỳ kêu to, anh uống nhiều, không phải là bị ngất ở bên trong chứ?

Gọi vài tiếng không có phản ứng, cô sốt ruột, lấy tay đập cửa, kết quả vừa động cửa liền mở.

Sau đó liền để cho cô trợn to mắt nhìn thấy một mản, trong phòng tắm nước ào ào chảy, dưới sàn nhà bừa bãi, thân thể Thiệu Tử Vũ ngồi dưới gạch men màu trắng, thân người hơi cong, anh chỉ mặc một cái quần lót màu đen đạn lực đàn hồi, thân hình thon dài lộ rõ, vai rộng eo hẹp, cơ bắp hơi lộ ra mang theo hương vị mạnh mẽ, do vòi hoa sen chảy nước, bắn vào hai má anh, trong ngực, đùi, đôi mắt xéch hẹp dài đầy sương mù nhìn cô.

"Oanh" Mặt Lam Kỳ đỏ rực, từ nhỏ đến lớn, cô nơi nào nhìn qua thân thể đàn ông, chỉ có Mẹ Đóa len lén cho cô xem qua chân dung vài cái model tiêu chuẩn, phần lớn cảm giác tà dâm chiếm đa số, giống như hiện tại gần gũi đôi mắt với một người đàn ông chỉ mặc quần lót này, cô bị chấn động.

"Tối đây, đỡ tôi lên."

Thiệu Tử Vũ hơi khàn khàn mở miệng.

Lam Kỳ nuốt nước miếng, xem đi, đã nói không cần uống nhiều rượu như vậy, âm thanh nói chuyện đều thay đổi, do dự một chút, cô vẫn tiến vào.

"Thiệu ngốc, anh không sao chứ?"

Lam Kỳ đỡ cánh tay của anh, mặt lại càng đỏ hơn, không mặc quần áo, cơ bắp chỗ cánh tay của Thiệu ngốc thật rắn chắc, lúc mặc quần áo nhìn không thấy được, thì ra anh thuộc loại thân hình gầy gò, ánh mắt của cô theo cánh tay di động lên trên, trước ngực hai cái thùy du hơi lộ ra, sau đó ánh mắt đi xuống phía dưới, phần eo xem ra cũng rất có lực.....Nhìn một vòng lại nhìn lên trên.

Thiệu ngốc khề cui người, cô không mang giày cao gót, so với anh có vẻ thấp hơn, cô từ dưới nhìn lên trên, cảm anh rất đẹp, môi mỏng khề mím, cái mũi cực kỳ cao, cặp mắt càng xinh đẹp, đôi mắt xéch hẹp dài, lúc cui đầu, khóe mắt lại nhếch lên hình thành độ cong đẹp mắt, dáng vẻ này dùng trên người phụ nữ là quyến rũ, trên người đàn ông là không đứng đắn, nhưng mà trên người Thiệu ngốc lại thành xinh đẹp.

Ngũ quan của Thiệu ngốc rất xinh đẹp, dáng vẻ như vậy thực sự cực kỳ đẹp trai, chỉ là bình thường bị dáng vẻ quân nhân cùng vẻ mặt nghiêm túc của anh che giấu làm nhạt đi.

Lam Kỳ thăm nhìn Thiệu Tử Vũ, cô không nghĩ mới đi vào phòng tắm vài phút, quần áo của cô liền bị nhìn thấu, dần dần bị nước làm ướt nhẹp, vậy chắc lấy thân người, làm lộ ra quần áo lót màu trắng, cũng lộ ra đường cong lồi lõm hoàn mỹ trên người, ngực no đủ cao thẳng, vòng eo nhỏ nhắn phẳng lì, chặt chẽ dán chặt, nhìn một cái không sót gì.

Vốn là tư thế cô đỡ Thiệu Tử Vũ lại biến thành cô bị một tay Thiệu Tử Vũ vòng ôm vào ngực.

Ánh mắt Thiệu Tử Vũ dần dần tối, đột nhiên bụng có dòng nước ấm xẹt qua, sau đó nuri nào đó căng thẳng, thân thể trở nên vô cùng nóng, anh chỉ là mồn trêu chọc bé con, đúng là anh quá xem nhẹ hấp dẫn của bé con, bộ dáng này bất kỳ đàn ông nào nhìn cũng đều chảy máu mũi....

Lam Kỳ nhìn một chút dần dần liền phát giác được Thiệu ngốc có chỗ không thích hợp, trên mặt anh bắt đầu ửng đỏ không bình thường, hô hấp dồn dập, hơi thở cũng cực nóng trêu chọc người.

"Thiệu" Cô vừa mới mở miệng.

Đột nhiên Thiệu Tử Vũ cúi đầu, môi cô bị chặn lại khiến lời nói tắt ngấm.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Không đất dung thân

Nếu như mới vừa rồi Lam Kỳ là bị chấn động như vậy hiện tại cả người cô đều choáng váng, Thiệu ngốc đang đối với cô làm gì vậy? Đây chính là nụ hôn đầu tiên của cô, anh không thể, cô giãy dụa nghĩ muốn đẩy anh ra, mới phát hiện bản thân bị anh ôm cứng ngắt, cơ thể dán ở trong ngực anh.

Cô luống cuống nhìn anh, sau đó liền nhìn thấy Thiệu ngốc đang nhắm mắt lại, bộ dáng chuyên tâm, thâm tình, anh như vậy cô chưa từng thấy qua, một cảm giác tê dại kỳ lạ xẹt qua, dần dần thân thể bắt đầu như nhũn ra, tùy ý đầu lười của anh ở trong miệng cô quần quýt, triền miên, mùi vị của anh lấp đầy tất cả các giác quan của cô, ý thức cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

"Ừm."

Khi môi của Thiệu Tử Vũ rời khỏi môi cô dờn xuống cổ, Lam Kỳ phát ra tiếng rên mềm mại bên tai.

"Bé con."

Thiệu Tử Vũ say đắm loại âm thanh này, tiếng rên của cô như là một loại mời gọi vô hình, nháy mắt đánh tan tất cả lý trí của anh, nhiệt tình mời gọi anh

tiến thêm một bước, tay anh từ từ tiến đến khóa kéo chiếc váy của cô, sau đó đi xuống, từ lưng đến bên eo, anh đem chiếc váy kéo xuống, để cho thân thể xinh đẹp của cô hoàn toàn phơi bày.

Anh dịu dàng nhẹ hôn mỗi một tác da thịt trên thân thể cô.....

Lúc thân thể gầy gò của anh áp xuống, nháy mắt Lam Kỳ tỉnh táo lại, dưới thân là giường lớn mềm mại, Thiệu Ngốc lại đang đè lên cô, hai người đều đang lỏa thể.

"Thiệu Ngốc, anh buông ra."

Cô hoảng loạn lên tiếng, anh làm sao có thể như vậy, nhìn xem vẻ mặt của Thiệu Ngốc liền biết nhất định là còn chưa tỉnh rượu, nhưng mà cô rất tỉnh, cô cùng Thiệu Ngốc như thế nào lại xảy ra loại quan hệ này.

Về mặt Lam Kỳ đề phòng làm cho Thiệu Tử Vũ nhất thời tỉnh táo lại, là anh quá mức nóng vội, bây giờ còn chưa được, cô gái nhỏ của anh còn chưa có chuẩn bị tốt.....sẽ làm cô sợ, trái lại hoàn toàn hồng bét, nghĩ một chút anh lập tức từ trên thân thể cô lật xuống, thay đổi tư thế ôm cô, mặc kệ như thế nào, đêm nay anh cũng không nghĩ muốn buông cô ra, cứ như vậy yên tĩnh ôm cô cũng được, dùng tư thế như vậy ôm cô là ước muốn nhiều năm của anh, hiện tại rốt cuộc thực hiện được.

"Ngủ đi."

Anh thở hắt hên mở miệng, sau đó nhắm mắt lại.....cố gắng ổn định lại tâm tình....cô cho rằng anh đã say, cho nên hiện tại anh không thể nói cái gì, cũng không có cách nào để lộ ra cảm xúc.

Lam Kỳ bị anh ôm vẫn nằm trong lồng ngực đang phập phồng kịch liệt của anh, tim còn đang thỉnh thoảng nhảy dựng, dù cô ngu ngốc cũng biết, hiện tại cách tốt nhất là không nhúc nhích, chờ Thiệu Ngốc ngủ thiếp đi mới có thể tránh ra.

Phần lưng bóng loáng hơi lạnh bị cánh tay anh vòng qua, thân thể mềm mại ấm áp kề sát bắp thịt rắn chắc của anh, không khí mập mờ làm cho Lam Kỳ xấu hổ vô cùng, mặc kệ bỏ qua như thế nào, cảm xúc trên thân thể không có cách gì bỏ qua, làm sao có thể như vậy? Cô cùng Thiệu Ngốc.....Tuy cái gì cũng không có làm, nhưng mà hình như cái gì cũng đều đã làm, thân thể bị anh nhìn hết, cũng hôn qua.....còn cùng ngủ chung một chỗ.

Lam Kỳ càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng uất ức, chuẩn bị giơ tay lên đánh anh, bỗng nhiên nghĩ lại tốt nhất vẫn là không nên động đây, đàn ông đều là sinh vật dễ dàng bị kích thích, nếu kích thích anh, đêm nay nếu Thiệu Ngốc mượn rượu bản tính sói mạnh mẽ bộc phát đem cô ăn sạch sẽ, cô sẽ đi khóc với ai đây.

Thiệu Ngốc ở bộ đội nhiều năm như vậy, chỗ đó vốn là hiếm phụ nữ, kiểm chế không được là rất bình thường, như vậy trong sạch của cô sẽ bị hủy.

Lam Kỳ trừng to hai mắt chuẩn bị chờ Thiệu Tử Vũ ngủ say sau đó rời đi, 10 phút, 30 phút, 1 tiếng, 1 tiếng rưỡi, 2 tiếng.....cô cố gắng mở to hai mắt đề phòng.....

Hai giờ sau. Rốt cuộc không chịu được ngủ thiếp đi.

Bên cạnh truyền đến tiếng hít thở đều đều, Thiệu Tử Vũ mở to hai mắt, ánh mắt trong trẻo có tinh thần không một chút men say, anh dịu dàng nhìn chăm chú người trong lòng một lúc, sau đó cẩn thận rút ra thân thể nhẹ nhàng xuống giường, vốn là tư thế cô kháng cự ôm ấp của anh, sau cùng biến thành cô giống như bạch tuộc ôm anh, anh nhớ rõ thói quen khi ngủ của cô, xem anh là gối ôm.

Anh buồn cười, bé con, là tin tưởng anh hay là quá mơ hồ, như vậy cũng có thể ngủ, vén lên sợi tóc tán loạn của cô, hôn một cái trên gương mặt đang say ngủ của cô, mới không muốn buông tha xoay người đi về phía phòng tắm, dưới thân vẫn cực nóng, đau đớn không chịu được.

Trong phòng tắm Thiệu Tử Vũ ngâm nước lạnh, nhìn cực nóng vẫn không chịu rút đi cười khỏ.

"Người anh em, tao biết là mày rất vội nhưng mà bây giờ còn chưa được, chờ một chút, về sau nhất định cho mày ăn no." Mà bây giờ khẳng định là chịu đây vò, anh không thể làm bé con sợ, dọa cô chạy mất thì làm sao bây giờ.

Sáng sớm ánh nắng dịu dàng theo tấm rèm mỏng chiếu vào, Lam Kỳ bị tiếng chim hót riu rít đánh thức, ngơ ngác nhìn bản thân đang ôm một người đàn ông, một giây đầu còn ngây ra sau đó hình ảnh tối qua từng cái một hiện lên, cô liền hận không thể đâm đầu chết, làm sao có thể xảy ra chuyện động trời như vậy, cô cùng Thiệu Ngốc lại ngủ chung trên cùng một cái giường?

Cẩn thận rút tay ra nhẹ nhàng xuống giường, rời phòng ngủ cô liền vội vã chạy đến phòng tắm lấy quần áo bị vứt tối qua, nếu cô nhớ không nhầm thì quần áo nên ở chỗ đó, chạy vào phòng tắm cầm lên quần áo trên sàn gạch, tất cả đều ướt đầm, làm sao mặc đây, dựa vào trên tường cô thật sự khóc không ra nước mắt, cô luôn cho rằng bản thân có thể chống lại hấp dẫn, tại sao lại bị tên Thiệu Ngốc thôi tha kia sắc dụ, hơn nữa còn trong lúc anh say rượu, thật sự nên kiểm điểm lại nhân phẩm của bản thân.

Ánh mắt cô rơi vào một cái gương trên thảm, lúc này mới phát hiện toàn thân trên dưới của cô đều phủ kín dấu vết xanh tím sâu cạn không giống nhau, ở cổ là nhiều nhất, toàn bộ dấu hôn xanh tím dày đặc trên da thịt trắng nõn càng thêm bắt mắt, vừa nhìn thấy liền khiến cho người ta nghĩ đến mấy từ kích tình, mãnh liệt, mờ ám.

Mà giờ phút này cô gái trong gương tuy vẻ mặt bối rối nhưng hai má lại đỏ ửng, môi sưng mọng, khóe mắt chứa mềm mại.....một đầu tóc quần tán loạn rơi trên phần lưng trơn bóng, bộ dáng quyến rũ không nói nên lời.

Cô gái này là cô! . . .

Lam Kỳ cũng không dám nhìn xem chính mình nữa, không còn mặt mũi gặp người.

Cô cầm lấy quần áo vắt khô sau đó cẩn thận nhẹ nhàng trở về phòng, không còn cách nào chỉ có thể dùng máy sấy làm khô quần áo, rất tốt, vì bây giờ là mùa hè, quần áo cực kỳ dễ hong khô.

Cô ngồi chồm hồm ở trong phòng khách bắt đầu hong khô quần áo, để máy sấy ở chế độ nhỏ nhất, âm thanh không thể quá lớn nếu không đánh thức Thiệu Ngốc thì làm sao bây giờ, bộ dạng này ngàn vạn lần không thể để Thiệu Ngốc nhìn thấy, anh say rượu, cô tỉnh táo, về sau làm sao cô đối mặt với anh.

Trải qua 20 phút lo lắng để phòng, quần áo được sấy khô, Lam Kỳ cẩn thận mặc quần áo vào, sau đó nhanh chóng rời khỏi, nếu biết sẽ xảy ra chuyện cầu huyết như vậy, đánh chết cô cũng không đưa Thiệu Ngốc về.

Cửa phòng ngủ vừa đóng Thiệu Tử Vũ liền thức dậy, anh đứng cạnh cửa sổ nhìn người đang lén lút trốn đi, khẽ cười, xem em về sau còn không xem anh là đàn ông nữa không, nhìn cô chạy xa, anh trở lại trên giường ôm chăn mỏng còn lưu lại mùi hương của cô tiếp tục ngủ, đêm qua đúng là một phút đồng hồ anh cũng không có ngủ, toàn bộ dấu vết trên thân thể cô gái nhỏ kia đúng là tồn không ít công sức.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Em cảm thấy tôi thế nào?

Lam Kỳ vội vã đón xe đến chỗ gần nhà Mễ Đóa, ở trong công viên gọi điện thoại cho cô, từ trong túi lấy ra điện thoại di động mới phát hiện trên màn hình là vài cuộc điện thoại nhớ, đều là điện thoại trong nhà và anh rể tương lai, nghĩ một chút vẫn là đợi lát nữa gọi lại, trước tiên để Mễ Đóa lấy quần áo tối, bộ váy hiện tại của cô căn bản là che không được những dấu vết kia, vừa rồi trên xe tài xế taxi mập mờ nhìn cô vài lần nếu không phải hiện tại bộ dáng của cô sợ trở ngại bộ mặt mặt thành phố, cô nghĩ muốn lấy túi sách đập đầu của hân ta, coi cô là người thế nào chứ.

Mễ Đóa nhận được điện thoại của Lam Kỳ thì mới tỉnh, áo ngủ trên người không kịp thay liền khăn trương cầm lấy quần áo chạy đi, trong điện thoại Lam Kỳ muốn quần áo tay dài, cô lập tức cảm thấy chuyện không thích hợp, ngày hôm qua mẹ Lam gọi điện thoại đến cô đã nói dối cô cùng Lam Kỳ ở cùng một chỗ, vốn cho rằng cô ra ngoài quên mất thời gian, giúp cô che đậy, xem ra sự việc có phần không đúng với những gì cô nghĩ.

"Lam Kỳ làm sao cậu lại biến thành như thế này hả?"

Nhìn đến bộ dáng của cô Mễ Đóa lấp lấp kinh hãi, chỉ thấy toàn thân da thịt tuyết trắng của Lam Kỳ tràn đầy dấu vết xanh tím khả nghi, trên cổ là nhiều nhất, vốn là khuôn mặt có chút tiêu tụy lại mang theo nét quyến rũ khác thường, bộ dạng kia rất giống bị người hung hăng chà đạp một trận, ngày hôm qua không phải cô đi cùng học trưởng Dung hay sao, sau buổi họp lớp liền không thấy cô cùng học trưởng, hai người này tiến triển cũng quá nhanh rồi.

Lam Kỳ đoạt lấy quần áo trong tay cô đem chắn trước ngực che lại mấy dấu hôn mờ ám kia.

"Lam Kỳ cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?" Giọng điệu Mễ Đóa vừa kinh ngạc vừa kích động.

Lam Kỳ liếc cô một cái.

"Kêu gào cái quỷ gì." Đầu là người trưởng thành rồi, như vậy rất mất mặt, không phải chỉ là dấu hôn thôi sao.

"Làm sao tớ không thể kêu, cậu cũng đã nói hai mươi ba tuổi chúng ta cùng phá thân, cậu là cái đồ phụ nữ không có khí tiết."

Mễ Đóa bắt đầu trở nên bất mãn, cô đã hơn một năm thủ thân như ngọc*, cô làm sao có thể nói chuyện không giữ chữ tín như thế.

*Giữ mình trong sạch

"Cậu uống lộn thuốc rồi."

Lam Kỳ không nói gì, đúng là cô có nói, đó là thời điểm năm ấy Mễ Đóa thất tình, không nghĩ cô còn nhớ rõ, chuyện tối hôm qua đúng là ngoài ý muốn, vừa rồi ở trên xe cô nghĩ làm sao cô có thể cùng Thiệu Ngốc cùng nhau cái kia, nếu bọn cô làm cái kia quan hệ giữa họ sẽ thay đổi, dù là người yêu hay là vợ chồng cũng có một ngày không hợp nhau mà chia tay, sẽ cãi nhau, chửi bới, phiền chán, cho nên cô cùng Thiệu Ngốc không thể xảy ra cái chuyện ngoài ý muốn kia, như vậy quan hệ của bọn họ vĩnh viễn sẽ như thế, anh đối tốt với cô, không làm phiền cô, cô cũng sẽ không hề kiên dè tiếp tục tùy hứng trước mặt anh, theo tính tình của anh hẳn là sẽ không suy tính thiệt hơn.

Đối với việc Lam Kỳ không giải thích, Mễ Đóa cho rằng cô không muốn nói, hiện tại Lam Kỳ xác thực đã biến thành phụ nữ.

"Không được, tớ cũng muốn tìm đàn ông phá thân, cậu phụ trách tìm cho tớ...." Mễ Đóa buồn bực mở miệng. (Ồi ôi, chị Mễ nhà ta quá bạo, chị này chắc là bên nhà sắc nữ đi lạc vào đây rồi, hehehe....)

Lam Kỳ vội vàng che miệng của cô lại.

"Nhỏ tiếng một chút, ngày hôm qua chúng tôi cái gì cũng không có làm." Tuy sáng sớm công viên thực yên tĩnh, nhưng đã có mấy cụ thức dậy sớm trong công viên tập dưỡng sinh, cô kêu to như vậy là sợ người khác không thấy bộ dáng chật vật hiện tại của cô sao?"

Mễ Đóa kéo ra tay cô ra, tiếp tục kêu to.

"Che cái gì....tớ cũng phải tìm đàn ông phá thân...." Cô vừa nói vừa cười, thời đại gì rồi, cô mới không coi nặng việc này, Lam Kỳ so với cô sớm cảm nhận được mùi vị tính phức, cô thay cô vui vẻ, bất quá cô không quen nhìn cái bộ dáng chết tiệt của Lam Kỳ, ngoài miệng một bộ dáng, trong lòng một bộ dáng, trước kia lúc giúp cô cùng học trưởng Dung nổi dậy tố hồng cô đều nói không thích, hiện tại thật chế cười, mới gặp vài lần liền nhưng nhớ yêu thương, đồ phụ nữ khẩu thị tâm phi*

*Ngoài miệng nói một đằng, trong lòng nghĩ một nẻo

"Không được nói, tớ không có."

Lam Kỳ liều mạng che miệng cô, Mễ Đóa cười, bộ dạng Lam Kỳ thế này cô phải cười cho đã, bình thường bộ dáng thông minh lanh lợi, gặp được loại sự tình này chỉ có thể chán ngắt chạy tới xin cô giúp đỡ, thật không rõ Dung Bạch Minh làm cái gì, như thế nào có thể làm xong việc để Lam Kỳ mang cái bộ dạng này rời khỏi, tức cười chết người, giống như sợ toàn bộ thế giới không biết tới qua bọn hắn đã làm cái chuyện kia.

Hai người cười đùa căn bản không phát hiện một chiếc xe không biết lúc nào đậu gần bên người.

"Tớ cũng vậy phải tìm đàn ông phá thân." Mễ Đóa có cơ hội lại cười to mở miệng.

Lam Kỳ hận không thể xé miệng của cô.

"Khụ khụ, em cảm thấy tôi thế nào?" Một giọng nói mạnh mẽ vang lên, nháy mắt làm cho hai người dừng lại động tác.

Lam Kỳ theo giọng nói nhìn lại, cô cùng Mễ Đóa ngồi bên cạnh ghế đá ở một góc khuất nhỏ trong công viên, cách mấy cây xanh lớn là đường cái rộng mở, chỉ thấy vốn là đường cái trống rỗng không biết lúc nào thì xuất hiện một chiếc Hummer chói mắt, một người đàn ông mặc quân trang màu xanh lục mùa hè nghiêm chỉnh ngồi trên xe, một đôi mắt sắc bén lợi hại đang nhìn các cô.

"Khương Hạo"

Người mặc quân trang nghiêm chỉnh ngay ngắn ngồi trên xe không phải là tên đáng đánh đòn Khương Hạo thì là ai.

Mễ Đóa nhìn người đàn ông đẹp trai đột nhiên xuất hiện, nhớ tới lời mình vừa nói lại nghĩ tới anh đáp lời bỗng nhiên có phần xấu hổ, hiện tại quân nhân đều là nghiêm trang hài hước như vậy sao?

"Chị dâu, xem ra tình hình chiến đấu ngày hôm qua rất kịch liệt." Ánh mắt Khương Hạo quét trên người Lam Kỳ, lúc nói chuyện vẫn không cười, vẫn rất nghiêm trang, đột nhiên Lam Kỳ nghĩ muốn đánh cậu ta, giả bộ cái dáng vẻ chết tiệt gì chứ.

"Hai người biết nhau?" Mễ Đóa nhớ rõ học trưởng Dung lớn hơn các cô ba tuổi, hẳn là không có em trai kiểu này đi.

"Ừ" Lam Kỳ đau khổ gật đầu, muốn chết, bộ dáng như thế này làm sao lại bị Khương Hạo nhìn thấy, nếu cậu ta đi hỏi Thiệu Ngốc, tối hôm qua làm chuyện sả ra như thế nào, Thiệu Ngốc có thể nhớ lại những hình ảnh tối hôm qua hay không? Cô làm sao đối mặt với anh đây?

"Vậy anh ta sao lại gọi cậu là chị dâu, còn chuyện tối hôm qua....." Mễ Đóa thoáng cái hiểu rõ, tối hôm qua Lam Kỳ không phải cùng học trưởng Dung mà là cùng cái vị quân nhân đẹp trai kia.

"Ừ" Lam Kỳ gật đầu, cô không muốn cô hiểu lầm, nếu Mễ Đóa chạy tới hỏi Dung Bạch Minh, cô thật sự không cần sống nữa, xấu hổ chết đi được.

"Aiz, mấy anh tham gia quân ngũ đều như vậy sao, đều đã như vậy cũng không biết tiền người ta, cũng không chịu trách nhiệm." Không phải Dung Bạch Minh, Mễ Đóa có phần vì Lam Kỳ sốt ruột, lần đầu tiên của phụ nữ cũng không biết thương tiếc, đều nói người tham gia quân ngũ đều thô lỗ, quả nhiên là như vậy, đáng tiếc người kia là trai đẹp, bộ dáng lại dịu dàng lịch sự.

Thấy bộ dáng Mễ Đóa tức sôi máu, Khương Hạo có chút nghi ngờ.

"Thằng nhóc đó không có đưa chị dâu về?" Không thể nào, con hồ ly Thiệu Tử Vũ làm sao có thể buông tha cơ hội biểu hiện tốt như vậy, vậy là tối qua quá mệt nên ngủ rồi? Cũng không có khả năng, tên kia thể lực kinh người, chút vận động nhỏ ấy thì đáng gì.

"Nói nhảm gì đó." Lam Kỳ càng nghe đầu càng lớn, đây là cái gì cùng cái gì....Càng nói càng quá đáng....Càng nói cô càng chột dạ, tốt nhất vẫn là nhanh rời khỏi.

"Mẽ Đóa tìm một chỗ để tó thay quần áo."

"A...."

Mẽ Đóa tức giận không tan, nhưng mà nhìn bộ dáng của Lam Kỳ cũng không có cái gì tốt để nói, vẫn là trước giúp cô thay quần áo sau đó lại nói tiếp, người đàn ông kia nếu không được liền đổi người.

Mẽ Đóa cùng Lam Kỳ quay đầu liền đi, đi vài bước, đột nhiên Mẽ Đóa quay đầu chạy tới bên cạnh xe, hung dữ mở miệng.

"Lời vừa rồi tốt nhất là anh nên quên đi."

Còn muốn trêu chọc cô, nghĩ hay lắm

Khương Hạo híp mắt.

"Vừa rồi nói cái gì?"

. . . Mẽ Đóa đột nhiên cả lăm, sáng sớm cô liền gặp hạn, khuôn mặt xinh đẹp buồn bực một hồi, xoay người rời đi, cô hôm nay nhiệm biết được một việc, bản tính đàn ông là lưu manh, chẳng phân biệt nghề nghiệp.

Nhìn bóng dáng nhỏ xinh phía trước, trong mắt Khương Hạo tràn đầy tính toán, anh thích tính cách của cô gái nhỏ này, hành động sáng khoái, không biết từ đây đến hai mươi ba tuổi của cô còn bao lâu, nhiệm vụ gian khổ kia để cho anh hoàn thành rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bẫy Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Cô cần nghỉ ngơi

Lam Kỳ về đến nhà nhìn thấy mẹ già đang xem TV dường như không có việc gì so với tưởng tượng gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng của cô cách xa một trời một vực, sớm chuẩn bị tốt bộ dáng ngoan ngoãn nghe lời nháy mắt thay đổi.

"Mẹ" Cô gọi một tiếng, chuẩn bị lên lầu tắm rửa.

Ánh mắt Vương Mạn chuyển từ trên TV sang người cô nhìn một cái.

"Con nhóc chết tiệt kia, về sau ở lại nhà bạn phải gọi điện thoại báo một tiếng."

"Dạ."

Thì ra là mẹ già nghĩ cô ở lại nhà Mẽ Đóa, rất tốt, mẹ già không nhìn kỹ cô, cô đương nhiên phải lập tức tìm thuốc bôi lên người xem có thể làm mất mấy cái dấu hôn kia không, làn da của cô từ nhỏ liền trắng nõn mềm như nước, hơi đụng một chút sẽ hiện lên dấu vết cực kỳ rõ ràng, cho nên toàn thân dấu hôn này không biết khi nào mới biến mất.

Lên lầu hai đi tới phòng của chính mình, vừa định mở cửa, một bàn tay to đem cửa giữ chặt.

Cô nhìn qua chỉ thấy Lý Hạo không biết từ nơi nào nhảy ra.

"Anh Lý Hạo"

Lam Kỳ phát hiện anh đi ra từ trong phòng chị gái già, kỳ lạ, chẳng lẽ tối hôm qua hắn ta không có về nhà mà ở lại trong phòng chị gái già?

Nhà của Lam Kỳ là một căn biệt thự nhỏ độc lập kiểu cũ, ở tại thành phố C mà nói điều kiện cũng rất tốt, đáng tiếc phòng quá ít, lầu hai chỉ có phòng của cô cùng chị gái già, khách tới căn bản không có chỗ ngủ, trước kia đều là các cô hai người cùng nhau ngủ, để chừa một căn phòng cho khách, nhưng mà cha già nói con gái cuối cùng cũng phải lập gia đình, về sau đợi hai cô đều gả đi, phòng nhiều hơn cũng vô dụng, ngược lại trống rỗng, hiện tại nghĩ muốn đổi, vài năm nay giá nhà giống như hỏa tiễn tăng vọt, nghĩ muốn mua một cái nhà lớn hơn cũng không có nhiều tiền như vậy.

Cho nên cô nghĩ không thông, anh Lý Hạo bày đặt như thế nào biệt thự của mình thoải mái không ở lại chạy đến nơi này, hình như quan hệ của hắn cùng chị gái già cũng chưa thân đến mức ngủ cùng một phòng, theo hiểu biết của cô, quan hệ giữa chị gái già và hắn ta so với mẹ già cha già còn cứng nhắc hơn, cái này thuộc loại tình yêu tinh thần.

"Như thế nào bây giờ mới trở về?"

Lý Hạo buông lỏng cả vật một chút, toàn thân mang theo mùi khói thuốc.

Lam Kỳ khó chịu nhăn mũi, cô không thích đàn ông hấp dẫn mà còn hút thuốc, có hại cho sức khỏe.

"Tôi hôm qua em ngủ ở nhà Mễ Đóa, anh Lý Hạo hiện tại em rất mệt mỏi, em nghĩ muốn đi nghỉ ngơi một chút."

Lam Kỳ lập tức phát hiện mình nói sai, nếu tối hôm qua cô ngủ ở nhà Mễ Đóa làm sao có thể mệt mỏi? Không phải lời nói rất mâu thuẫn hay sao?

Quả nhiên ánh mắt Lý Hạo thay đổi, nhìn trên cổ cô nét mặt bỗng nhiên thay đổi, khẽ vươn tay kéo áo của cô, dấu hôn trên cái cổ trắng nõn đặc biệt chói mắt.

"Làm gì."

Lam Kỳ kéo tay hắn ra, bộ dạng này của hắn cô cực kỳ phản cảm, cô không thích bị người khác đụng vào. (Hừ hừ, ai cho tên khốn nhà ngươi động tay động chân, chỉ có anh Thiệu mới được quyền đụng nghe chưa! Người đâu, lấy dao cho Kẹo, chặt cái tay thôi kia.)

"Ai làm?"

Dấu vết trên cổ kia giống như roi hung ác đánh vào ngực Lý Hạo, cô cùng người đàn ông khác.....Hắn không dám nghĩ, cũng không cách nào tưởng tượng, từ lúc ban đầu nhận ra hắn liền chăm sóc cô, che chở cô, bởi vì hiểu rõ thân phận bản thân hắn không dám đối với cô vượt quá giới hạn một bước, nhưng mà hắn không nghĩ tới cô lại cùng đàn ông khác cùng một chỗ.....Quả thực giống như bị trúng tên.

Hai mắt Lý Hạo bởi vì phẫn nộ mà đỏ lên.

Lam Kỳ lùi về sau một bước.

Bộ dáng anh Lý Hạo như vậy thật dọa người....Cho tới bây giờ cô chưa từng thấy qua hắn như vậy, trước kia cho dù hắn có tức giận cũng là vẻ mặt thâm trầm không lên tiếng, không giống như bây giờ, hắn dường như biến thành một người khác, nếu không phải xuất hiện tại nhà mình, cô thật sự không tin người này là anh Lý Hạo, nét mặt của anh Lý Hạo vĩnh viễn là thâm trầm yên tĩnh, lạnh nhạt.

"A"

Thừa dịp lúc Lam Kỳ phân tâm, đột nhiên Lý Hạo nắm lấy tay cô, lực đạo trên tay rất mạnh khiến cô kêu nhỏ.

"Nói, người đàn ông kia rốt cuộc là ai?"

"Anh có bị bệnh không."

Lam Kỳ cau mày nhăn nhẹ, đồ điên....Làm sao lại xui xẻo như vậy, cô thật sự cái gì cũng không có làm.....Như thế nào mọi người đều hiểu lầm, mà Lý Hạo là kỳ lạ biến thái nhất, cho dù là anh rể tương lai của cô cũng không có quyền quản chuyện tình cảm của cô, làm sao bây giờ, nếu động tĩnh quá lớn sẽ ảnh hưởng đến mẹ già, mẹ già nhất định sẽ đứng về phía hắn, vậy thì cô nhất định sẽ chết.

"Kỳ Kỳ, em biết bản thân mình đang làm gì không?" Giọng nói của Lý Hạo bỗng nhiên nhỏ lại, nhẹ nhàng, vẻ mặt cũng trở nên bình tĩnh, nhưng là lực đạo trên tay cũng không có thả lỏng, "Nhất định là tối hôm qua bị đàn ông khác khi dễ có đúng hay không, ngoan....Nói cho anh biết, anh nhất định cho người giáo huấn tên đàn ông chết tiệt kia thật tốt." Trong đầu hắn không ngừng hiện lên hình ảnh hai người quấn quýt cùng một chỗ, dấu vết trên người Kỳ Kỳ đều thể hiện tình cảnh kia có bao nhiêu kịch liệt, bảo bối hắn đề ý như thế nào lại bị đàn ông khác....

Lam Kỳ nhìn vẻ mặt hơi dụ dỗ của Lý Hạo, con người mở to.

"Nói mau Kỳ Kỳ, đừng sợ ngoan. . ."

Thấy cô không trả lời.....lực đạo trên tay Lý Hạo lại gia tăng, vẻ dụ dỗ trên mặt lại là một loại dụ dỗ vận vẹo.

Lần này Lam Kỳ hoàn hồn rồi, đột nhiên cúi đầu dùng lực cắn một ngụm trên tay hắn, muốn điên cũng đừng tới tìm cô, dám làm cô đau, cô không làm cho hắn đau chết mới là lạ, tại địa bàn nhà cô hắn cũng dám ra oai.

Lý Hạo bị đau buông tay, sắc mặt phẫn nộ cũng từ từ chuyển thành khiếp sợ, hai mắt sững sờ nhìn cô, bên trong nhiều hơn một tia mờ ảo xin lỗi.

Lam Kỳ trừng mắt nhìn hắn, đau chết đi.

"Thật xin lỗi Kỳ Kỳ" Lý Hạo thờ hờn hờn mở miệng.

"Tôi hôm qua anh nhận một vụ án, một cô gái tuổi không kém so với em bị vài tên đàn ông....cho nên anh mới kích động như vậy."

Mặc dù hắn giải thích, nhưng trong lòng Lam Kỳ vẫn cực kỳ khó chịu, đều nói nghề nghiệp có thể ảnh hưởng đến con người nhưng cũng đừng dùng trên người cô, trước kia cô không phát hiện thì ra hắn lại bạo lực như vậy.

"Được rồi, em về phòng trước."

Lam Kỳ đẩy cửa đi vào, cô nghĩ muốn yên tĩnh một chút, thật sự là xui xẻo, chỉ một buổi tối liền xảy ra liên tiếp nhiều chuyện kinh hãi, mà anh Lý Hạo cũng trở nên thần kinh như vậy.

Mẹ già chỉ biết khen ngợi hần, nếu như để mẹ già nhìn thấy hần như vậy không bị hù chết mới là lạ,.....Thật tội cho chị gái già, về sau hai người sống chung không biết sẽ thành cái bộ dáng gì nữa, tính tình chị gái già rất ương bướng, mạnh mẽ, trước kia vì cá tính của Lý Hạo hai người mới cùng một chỗ, không nghĩ tới anh Lý Hạo còn có một mặt như vậy.

Lắc đầu, cô ngã xuống giường mình, nhưng mà vừa rồi hần đã giải thích, mặc cho bất kỳ ai mỗi ngày đối mặt với chuyện dơ bẩn, xấu xa, phức tạp, tính tình cũng sẽ thay đổi lớn, anh Lý Hạo lại là người cuồng công việc, sau này chị gái già trở lại, để cho chị ấy khuyên hần nghỉ ngơi một thời gian ngắn thư giãn.

Tiếng đóng cửa nặng nề liên tiếp vang lên, Lý Hạo đi đến vị trí cửa sổ lầu hai, trên trán rịn ra mồ hôi tinh mịn dựa vào tường, cầm điện thoại.

"Này, Tiểu Lý, cuối tuần này giúp tôi hẹn bác sĩ Chu."

"Được."

"Còn có tôi muốn tìm một người lanh lợi điều tra chút chuyện, cậu giúp tôi sắp xếp một chút."

"Được, ông chủ."

Nói xong Lý Hạo cúp điện thoại, hần dựa vào trên tường lấy tay ấn chặt đầu mình, rõ ràng là không tốt, sao lại thế này, vừa rồi hần lại đối với Kỳ Kỳ như vậy, hần không không thể được bản thân mình.

Xem ra hần thật sự nên nghỉ ngơi một thời gian ngắn, điều chỉnh tốt lại trong biệt thự xinh đẹp của mình.

Nhiệm Khả buồn bực ngồi trên ghế sofa, trong nhà người làm thờ ơ cũng không dám.

"Làm sao vậy con gái ngoan?"

Mẹ Nhiệm Khả, Hoàng Yến Linh mới đi mua sắm từ bên ngoài về, chồng là nhân vật có máu mặt ở thành phố C, một đám người nịnh bợ, mua sắm là chuyện bà thích nhất, mỗi ngày đi cũng không tốn một đồng tiền của nhà họ Hoa, còn có thể mang về một đồng đồ, tính tình của bà là ham món lợi nhỏ, có người hẹn bà liền đi, hứa hẹn này nọ nhưng có thể hoàn thành hay không lại là một chuyện khác.

Nhiệm Khả liếc nhìn Hoàng Yến Linh một cái, có chút không thích xem, hiện tại hoàn cảnh trong nhà tốt, thân phận cũng khác biệt, thực là do lúc trước hoàn cảnh sinh hoạt sai, thời gian làm việc bên ngoài rất dài, cho nên làn da có phần đen, tay cũng thô ráp, cho dù là toàn thân bà mặc đồ hiệu cũng không cùng cấp bậc.

Có cái này so sánh, Nhiệm Khả liền quyết tâm đời này nhất định phải làm người có tiền, hiện tại tuy cha là người có quyền, nhưng cuộc đời người phụ nữ cuối cùng cũng là phải nhờ vào chồng, đây là nguyên nhân cô nhìn trúng Thiệu Từ Vũ, nghe cha nói thu nhập hàng năm của nhà họ Thiệu từ thuế đều là mười mấy triệu, có thể tưởng tượng trong nhà có rất nhiều tiền, chỉ là tại thành phố C nhà họ Thiệu là nhà giàu có khiêm tốn nhất, cũng là chỗ cô thích nhất, như vậy đàn ông trong nhà sẽ không quá huênh hoang.

"Bảo bối con đoán xem hôm nay mẹ gặp được người nào?"

"Người nào?"

Nhiệm Khả không chút để ý nhìn quynh tạp chí.

"Liễu Phương"

Nhiệm Khả lập tức buông quynh tạp chí xuống, cô làm việc cùng Bạch Đình nên quan hệ trong nhà họ Thiệu cực kỳ rõ ràng.

"Mẹ biết bà ấy?" Cô biết Liễu Phương là mẹ của Thiệu Từ Vũ.

"Mẹ là vợ của viên chức nhà nước, bà ấy là vợ của thương nhân, chúng ta quen biết có cái gì kỳ lạ?"

"Thật tốt quá" Nhiệm Khả cười, trước đó cô vẫn cảm thấy sự việc khó làm, không ngờ nhanh như vậy đã có thể xoay chuyển.

"Nói cho con biết một tin tức tốt, bà ấy đang tìm đối tượng cho con trai, nghe nói con trai bà ta đang tham gia quân ngũ."

"Có thật không mẹ?"

Hoàng Yến Linh còn chưa nói hết liền bị Nhiệm Khả cắt ngang, thật là ngoài ý muốn, Thiệu Từ Vũ vậy mà không có nói chuyện Lam Kỳ cho Liễu Phương nghe, như thế liền chứng minh cô có thể xuống tay từ chỗ này, cô nhớ rõ dường như trước đây Liễu Phương rất nhừ đầu vì Lam Kỳ, sau cùng

hai nhà cũng không còn qua lại, Lam Kỳ nhất định không được Liễu Phương đồng ý.

"Ừ, lúc đó mẹ liền nghĩ tới con.....nhưng mà hình như đã có nhiều người đã bắt đầu động tâm." Lúc đó cũng có vài người khác, đều có con gái, bà chính là sợ người khác tay trước mới cố ý chạy về tìm con gái bàn bạc, bà cũng muốn con gái gả cho một gia đình tốt.

"Mẹ, người thật là đối tốt với con."

Nhiệm Khả làm nũng, có quan hệ của mẹ, cô có thể thuận lợi làm quen Liễu Phương, chiếm được đồng ý cùng giúp đỡ của bà ta thì mọi việc sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bẫy Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Em đã đồng ý với tôi

Bởi vì chuyện ngày đó Lam Kỳ đã liên tiếp vài ngày không có cùng Thiệu Từ Vũ liên lạc, lúc làm việc buồn bực không vui, trong lúc nghỉ ngơi cô sẽ đặc biệt trở nên phiền chán, còn nhớ ngày đó Thiệu Ngốc hứa sẽ mang nữ quân nhân kia đi tham quan, cô đoán nhất định là anh chơi đến vui vẻ đã quên mất cô.

"Chết tiệt." Lam Kỳ nằm gục trên bàn trong văn phòng ngẩn người, hình ảnh tối hôm đó lại hiện ra trước mắt, trong phòng tắm Thiệu Ngốc nghiêng người dựa vào, từng giọt nước dính trên da thịt trần trụi của anh, đôi mắt xéch hẹp dài phủ đầy sương mù nhìn cô, hấp dẫn, gợi cảm.....Dáng người của anh cực kỳ chuẩn, bắp thịt khi sờ vào vô cùng rắn chắc rúng rúng, chẳng lẽ dáng người của quân nhân đều tốt như vậy, sau đó cô lại nghĩ đến nụ hôn, đôi môi mỏng xinh đẹp của anh không hề báo trước hạ xuống môi cô, đột nhiên mặt đỏ ửng lên mùi vị, cảm giác giống như đêm đó đều trở lại.

Mấy ngày nay dấu vết trên người cô đã nhạt dần rồi biến mất, nhưng mỗi lần nhìn vào gương trong đầu cô sẽ hiện lên hình ảnh anh cúi đầu hôn cô.

Xong rồi. . . Mặt cô biến sắc, cô biết động vật đến tuổi nhất định sẽ động dục nghĩ tới phái khác, muốn cùng phái khác XX.....Như vậy có phải cô cũng đến lúc rồi không, hiện tại trong đầu cô đều là YY tư tưởng, nhiều lúc nhớ đi nhớ lại vậy mà cảm thấy có phần tiếc nuối, vì sao không làm tới bước cuối cùng kia.....Cô trúng độc rồi. (Haha...chết cười với chị Lam, còn đến thời kỳ động dục nữa cơ đấy....đau bụng chết mất.)

Lam Kỳ ở trong phòng làm việc ôm đầu, không thấy được một bóng người lặng lẽ đi đến, yên lặng đứng đó không làm phiền cô, chỉ là cười nhìn bộ dáng xoắn xuýt của cô.

Buồn bực nửa giờ, Lam Kỳ nghĩ thông suốt, được rồi, cô thừa nhận cô háo sắc, trước kia lúc còn học đại học thấy bạn học nữ cùng ký túc xá bàn luận về chuyện đàn ông, khuôn mặt, dáng người, năng lực xxoo.....cô khinh thường, từ đầu liền cảm thấy bản thân không phải là loại người như vậy, hiện tại cô thừa nhận cô là loại mặt hàng này.

Thật ra thì háo sắc cũng không có gì, thật lâu trước kia cô nhận không phải đã nói sao? Sắc chính là bản chất, nếu như cô nhận cũng nhìn ra được, cô làm sao lại nhìn không ra, không sai, cô liền YY dáng người của Thiệu Ngốc, bình thường, chính mình che giấu tốt là được

An ủi chính mình xong, Lam Kỳ xốc lại tinh thần thật tốt chuẩn bị làm việc, mấy ngày qua không một ngày nào là cô chăm chỉ làm việc cả.

Hai mắt cô vừa liếc về phần tài liệu trên bàn liền nhìn thấy một bóng người, chỉ thấy Thiệu Ngốc đang yên lặng đứng giữa văn phòng, ngũ quan vẫn là xinh đẹp như vậy, khóe miệng chứa ý cười, ánh mắt dịu dàng.

"A"

Lam Kỳ vốn là ngồi xiêu vẹo, lần này thân thể lập tức nghiêng về một bên, mắt thấy sắp té ngã trên mặt đất, bóng người màu xanh lục rất nhanh lắc mạnh tới ôm lấy thân thể nghiêng ngã của cô.

"Như thế nào nhìn thấy tôi lại sợ như vậy?" Thiệu Từ Vũ che giấu ý cười trong mắt hỏi, từ lúc anh đến tới bây giờ cô gái nhỏ này đã xoắn xuýt nửa giờ, hẳn là nhớ tới chuyện tối hôm đó, nhìn xem hiệu quả không tệ.

"Làm sao anh có thể tới chỗ này?"

Bị anh ôm, nghe mùi hương quen thuộc dễ ngửi trên người anh, Lam Kỳ xoay mặt đi tránh nhìn đến môi anh.

"Mấy ngày rồi cũng không gọi điện thoại cho tôi nên đến xem bé con của tôi đang làm cái gì." Thiệu Từ Vũ mở miệng.

Đột nhiên Lam Kỳ cảm thấy mấy câu Thiệu Từ Vũ nói hôm nay cực kỳ kích thích, nhất là lúc anh gọi bé con, tim của cô liền nhảy mạnh lên vài cái, giọng điệu mềm mại làm cho cô muốn nhũn ra, nhẹ bay bổng.

"Gọi điện thoại, tôi bề bộn công việc làm gì có thời gian." Lam Kỳ liền bịa chuyện nói nhảm, cô làm gì còn mặt mũi nào gọi điện thoại cho anh, ngộ nhờ anh hỏi chuyện tối hôm đó thì làm sao bây giờ, anh là đàn ông da mặt dày, cô là phụ nữ da mặt cực kỳ mỏng, rõ ràng là cô chịu thiệt, mà cũng sẽ xấu hổ.

"Tôi biết ngay là bé con bạn, nên tôi đến tìm em.""

Thiệu Tử Vũ mở miệng.

Lam Kỳ cười khỏ, anh còn đến tìm cô để làm gì, nhưng mà từ từ, nhìn bộ dáng của anh giống như chuyện đêm đó anh cũng không biết.

"Thiệu ngọc, đêm đó anh uống hơi nhiều rượu." Lam Kỳ cẩn thận nhắc lại.

"Ừ, tôi biết."

"Sau đó. . . có chuyện đặc biệt gì khác hay không?"

"Chuyện đặc biệt."

Giọng điệu Thiệu Tử Vũ tạm ngừng một chút, đột nhiên trong lòng Lam Kỳ thầm cầu nguyện ông trời ngàn vạn lần không cần để anh nhớ rõ.

"Có"

"A" Lam Kỳ kêu nhỏ một tiếng, bàn tay vốn đang ôm Thiệu Tử Vũ chuyển thành xiết cổ, nếu anh nhớ rõ lại dám nói ra, cô liền bóp chết anh ngay.

Thiệu Tử Vũ cúi đầu nhìn cô.

"Đêm đó tôi say để cho em tự mình về nhà, thật xin lỗi." Từ cửa sổ anh nhìn thấy bộ dáng chật vật của cô thì cực kỳ đau lòng, nhưng mà không còn cách nào khác.

Phù.....Lam Kỳ thở phào nhẹ nhõm, rất tốt, không nhớ rõ, vừa mới vui mừng vài giây cô lại cực kỳ tức giận, anh đối với cô làm chuyện như vậy, anh đều đã quên hết, để cho cô một người nhớ đến phiền muộn muốn chết.

Lam Kỳ độc ác nhéo một cái trên ngực Thiệu Tử Vũ.

"Ừm" Thiệu Tử Vũ lên tiếng.

Giọng điệu mềm mại ản nhĩn, Lam Kỳ nghe được cảm thấy không thích hợp, giờ cô mới phát hiện mình vừa nhéo chỗ nào, là quả thủ du nho nhỏ gồ lên trước ngực.

Oanh, lập tức khuôn mặt đỏ bừng, làm sao lại thay đổi chỗ rồi!

"Cái đó, thật xin lỗi."

Nói xong cô lại cảm thấy khó chịu, anh đã xem hết toàn bộ thân thể cô, cũng đã hôn qua, cô mới nhéo anh một cái, làm gì cô phải nói 'thật xin lỗi', có bệnh.

"Buông ra."

Cô giãy giụa đứng dậy.

Thiệu Tử Vũ để người cô đứng thẳng.

"Nói đi, tôi tìm tôi làm cái gì, sớm nói rõ, tôi bề bộn công việc, không có chuyện gì quan trọng thì xin lỗi không thể theo hầu."

Lam Kỳ giả vờ nghiêm túc xem tài liệu.

Thân thể Thiệu Tử Vũ đến gần sát cô.

"Tôi biết bé con bề bộn nhiều việc, nhưng làm việc xem trọng cách thức, tài liệu cảm ngược rồi."

Lam Kỳ quần 袢 một chút, vừa rồi bức dọc trong người, liền lấy đại cái gì đó trên cái bàn lộn xộn đồ đạc, mới có thể dọa người như vậy.

"Hừ, tài liệu này tôi rất quen thuộc, ngược hay xuôi gì với tôi mà nói cũng như nhau."

Lam Kỳ nói tới nói lui, vẫn là đem tài liệu đổi lại.

"Bé con, dù có bận rộn hơn nữa cũng rút thời gian cùng đi theo giúp tôi mấy ngày."

Lam Kỳ nhìn anh.....Làm gì, bộ đáng nghiêm túc.

"Làm sao có thể không nhớ chứ, ngày đó đồng ý cùng đi giúp tôi tham quan thành phố C vài ngày, đã quên rồi?"

"Ai đồng ý với anh chứ." Nói đến chuyện này Lam Kỳ càng bốc lửa, rõ ràng là anh đồng ý, làm sao lại kéo cô vào.

"Em không có đồng ý?" Thiệu Tử Vũ nhún mày một chút, sau đó mới khẽ cười.

"Đêm đó tôi uống say, chẳng lẽ lại nhớ nhầm? Để tôi cẩn thận suy nghĩ lại vì sao lại thế này." Vì thế để lộ ra vẻ mặt đau khổ nhớ lại.

"Đừng nghĩ, đừng nghĩ, tôi đồng ý, ha ha ha ha, tôi đã đồng ý, tôi quên mất."

Lam Kỳ vừa nghe anh nói muốn nhớ lại chuyện tối đêm đó liền lập tức đầu hàng, miễn cho lúc đó nhớ lại chút chuyện không muốn nhớ.

Thấy cô đồng ý, Thiệu Tử Vũ cười càng thêm mê người.

"Tôi đã nói làm sao mình có thể nhớ lắm, mỗi câu nói của bé con tôi đều nhớ rất rõ ràng."

Lam Kỳ ủ rũ cú đầu, nhớ rõ cái đầu anh, cô khi nào nói qua như vậy, nếu không vì chuyện đêm đó cô mới không đồng ý.

Nhìn vẻ mặt ủ rũ của cô, trong mắt Thiệu Tử Vũ xẹt qua một tia hồ ly gian xảo.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bẫy Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Tôi cũng em cả đời

Ánh mặt trời chói mắt trên bờ cát trắng, Lam Kỳ mặc một cái váy dài thực nữ màu xanh da trời, chân trần đi trên bờ cát, Thiệu Tử Vũ cầm giày xăng-đan cho cô, trong lòng cô vẫn rất khó chịu, rất không dễ dàng đi tới một làng du lịch quốc tế như thế này, người này vậy mà không cho cô bơi, nói cái gì mà tổn hại hình tượng của anh.

Cô kéo cái mũ to vành màu trắng xuống thấp, tùy ý gió biển thổi tóc của cô, không muốn nhìn người nào đó.

Bên trong bờ cát là một rừng cây, trong rừng có vô số ngôi nhà nhỏ bằng gỗ, cây làm nhà bên ngoài là màu trắng của bờ cát, bên ngoài bờ cát là nước biển xanh thăm trong suốt dập dờn dưới ánh mặt trời, dưới mặt nước là mấy con cá nhiều màu sắc nhàn nhã bơi qua bơi lại.....Nơi này là chỗ có cảnh biển đẹp nhất thành phố C, không có ô nhiễm, hoàn cảnh yên tĩnh, các thiết bị phục vụ đều rất tốt, quán rượu, chỗ ăn chơi, cái gì cần đều có, nhưng là chi phí cực cao, tuy cô là người địa phương trưởng thành ở nơi đây nhưng cũng chưa bao giờ tới.

Đột nhiên trong lòng Lam Kỳ động, nhật lên một cái vỏ ốc biển lớn trên bờ cát vút xuống mặt biển, nước văng lên, mặt nước bị khuấy động..... Tâm tình cô thật tốt.

Thiệu Tử Vũ quay mặt nhìn cô.

Chỉ thấy Lam Kỳ bĩu môi buồn bực, vành nón rộng màu trắng che khuất cái trán của cô lộ ra hai gò má xinh đẹp, trên người là váy dài thực nữ dịu dàng, một đầu tóc quăn bay bay mang theo vô hạn phong tình, bé con thật xinh đẹp, anh biết cô vẫn đang tức giận, chỉ là anh làm sao có thể để thân thể mê người của bé con bị đàn ông khác nhìn ngắm.

"Bé con, đi như vậy thật chậm, tôi công em."

Thiệu Tử Vũ mở miệng, anh hẹn Lý Viện cùng Khương Hạo ở trong này gặp mặt, kết quả bọn họ đến trước, cho nên mang theo bé con dạo chơi một chút, nhìn xem thời gian hẳn là bọn họ cũng nên đến rồi.

"Cứ như vậy không thể chờ được."

Lam Kỳ trong lòng rất không biết là mùi vị gì, cô cố ý đi chậm, nghĩ đến một hồi bộ dáng anh cùng nữ quân nhân kia anh em em, cô rất không thoải mái, làm sao lại muốn cô làm bóng đèn chứ.

"Đi lên."

Thiệu Tử Vũ đã khom người ngồi xuống, đã lâu rồi không công cô.

Lam Kỳ do dự một chút liền nằm sấp lên, có người công cô còn mong gì nữa.

"Bé con trở nên béo rồi."

Thiệu Từ Vũ cười, lúc trước công cô, thân thể rất nhỏ, hiện tại cô ghé vào trên lưng anh, dù có quần áo thật mỏng ngăn cách anh cũng có thể cảm nhận được mỗi một tác mềm mại trên người cô, khoe miệng anh nhếch lên, nhìn không được nhớ tới buổi tối hôm đó, thân thể xinh đẹp mê người như vậy.

Lam Kỳ ôm cổ Thiệu Từ Vũ, đầu tựa vào trên lưng anh, thật thoải mái, nhiều năm qua không được ai công, tuy đều là không cần đi đường, nhưng cảm giác so với ngồi xe hay đi máy bay thì thoải mái hơn rất nhiều.

Cô còn nhớ rõ lúc trước Thiệu ngọc công cô trên lưng từ từ về nhà, cảm giác lác lư trên lưng mỗi lần đều làm cô buồn ngủ, cô cũng tựa đầu trên lưng anh như vậy.....Con đường từ nhà đến trường tiểu học thật dài nhưng cũng trở nên không đáng ghét như vậy nữa.

"Bé con, đang suy nghĩ cái gì?"

Thiệu Từ Vũ mở miệng hỏi, như thế nào lại yên tĩnh như vậy.

"Đang suy nghĩ trên lưng của anh vẫn là thoải mái như vậy."

"À."

Thiệu Từ Vũ cười nhẹ.

"Bé con, tôi công em cả đời thấy thế nào?" Anh nghĩ muốn công cô trên lưng cả đời.

"Không cần." Lam Kỳ lắc đầu.

"Ngộ nhớ có một ngày anh già rồi tôi sợ té." Cả đời rất dài, hiện tại cô mới hai mươi ba tuổi, không làm được hứa hẹn cả đời, mà đến ngày đó Thiệu ngọc so với cô còn già hơn, còn có thể công được sao.

"Không sợ, té ngã tôi cũng sẽ không để té ngã em." Thiệu Từ Vũ nhẹ nhàng lên tiếng.

"Ừ, anh đã có thành ý như vậy cũng tốt."

Lam Kỳ không tìm không phải mở miệng, vươn đầu ngón tay ra chọt tới chọt lui trên lưng anh, quá cứng, khó trách công cô không phí sức.

Tuy Lý Viện ở thành phố C có học qua trường quân đội, nhưng về sau tốt nghiệp liền đi đến thành phố A, lại thêm trường học quân đội lúc đó quản lý rất nghiêm khắc, đối với nhiều chỗ ở thành phố C cũng không phải rất hiểu rõ, lần này tới thành phố C bộ đội đưa tin còn có vài ngày, nên cô nghĩ muốn Thiệu Từ Vũ đưa đi tham quan phong cảnh, muốn giải sầu, cũng muốn tỏ tình với anh, tranh thủ một lần cơ hội, cô không nhớ rõ là bản thân từ lúc nào bắt đầu đặt ánh mắt trên người anh không có biện pháp dời đi, dường như là từ lần đầu gặp mặt.

Tình cảnh đêm đó để cho cô đau khổ mấy ngày, cô thật sự là không có cách nào quên anh.

Hôm nay cô liền sớm đứng ở lối vào cửa làng du lịch, vốn là nghĩ muốn đổi một bộ quần áo khác tới, nhưng mà chọn tới chọn lui vẫn chọn kiểu quần trang này, mấy năm nay cô có thói quen mặc kiểu này, đột nhiên thay đổi, chính cô đều có chút không quen, mà ở cùng một chỗ với Thiệu Từ Vũ, cảm giác hai người sẽ thân thiết hơn, sẽ có nhiều đề tài nói chuyện hơn.

Khương Hạo vốn là có nhiệm vụ không nghĩ tới, nhưng mà nghĩ lại vẫn là tới, anh thăm dò được một số việc.

Xa xa bọn họ liền nhìn thấy người đi ra từ trong làng du lịch, không muốn người ta chú ý cũng khó, Thiệu Từ Vũ một thân quần trang công theo Lam Kỳ, bộ dáng hai người ngọt ngào hài hòa dẫn tới không ít du khách quan sát.

Khương Hạo đối với loại hành vi không có nguyên tắc của Thiệu Từ Vũ bày tỏ khinh bỉ, lồi lõm kéo kéo không chút hình tượng quân nhân. (Ừ ừ, anh Hạo cứ khinh bỉ anh Thiệu nhiều vào, mai một không biết chừng bản thân còn làm mất luôn hình tượng đàn ông vì ai kia nữa đó chứ.)

Ánh mắt Lý Viện vốn là chờ mong dần dần tới lại, cô cho rằng anh tới một mình, không nghĩ anh không chỉ hẹn Khương Hạo còn hẹn cả cô gái kia, Khương Hạo cô có thể tiếp nhận, nhưng một màn trước mắt này cô không thể nào tiếp nhận được, cô xoay người muốn rời khỏi, nhưng vẫn do dự bước chân, lại nói cô không phải là gì của Thiệu Từ Vũ, cô không thể vì anh hẹn thêm người khác lại phải tay rời đi, thứ nhất cô không phải người không có tính nhân nại như vậy, thứ hai cô muốn nhìn một chút cô gái nhỏ kia có gì hấp dẫn Thiệu Từ Vũ như vậy.

Xa xa Lam Kỳ cũng nhìn thấy bọn họ, tâm tình mới chuyển biến tốt một chút giờ lại tuột xuống....Trong lòng cực kỳ không thoải mái.

Thuộc từ Vũ đến gần thả Lam Kỳ xuống.

"Chị dâu."

Khương Hạo gọi.

Lam Kỳ liếc cậu ta một cái, hiện tại biết nở nụ cười, ngày đó còn một bộ nghiêm túc chết tiệt.

"Đừng gọi bậy, ai là chị dâu của cậu."

"Không phải, ngày đó. . ."

"Không cho phép nói lung tung."

Lam Kỳ xông lên giẫm cho Khương Hạo một cái, chỉ sợ cậu ta nói ra lời nói dọa người.

"A"

Khương Hạo nhủ mày một cái, giày cao gót của phụ nữ quả thật là một vũ khí lợi hại, gót giày nhọn hoắt giẫm lên chân người đủ đau.

Thiệu Tử Vũ kéo Lam Kỳ lại, anh biết cô gái nhỏ này sợ cái gì, chuyện ngày đó Khương Hạo đã vận hỏi qua anh, bắt quả cái gì anh cũng chưa nói, hiểu lầm liên hiểu lầm, đây là chuyện sớm hay muộn, nhưng mà anh hiểu rõ Khương Hạo tuy thích nói đùa, nhưng là có chừng mực, Lý Viện ở đây cậu ta không có khả năng sẽ nói ra cái gì không đúng mực.

"Mùi lệch rồi, mang lại cho tốt kéo phơi nắng."

Thiệu Tử Vũ giúp cô kéo lại mũi cho tốt, tính tình cô gái nhỏ này thật là dễ bị kích thích.

Lý Viện nhìn Thiệu Tử Vũ, vẻ mặt kinh ngạc, vốn cô cho rằng với cá tính Thiệu Tử Vũ sẽ chọn người có tính cách khôn khéo, đúng là cô gái nhỏ này có khuôn mặt xinh đẹp, n quynn rừ, tính tình lại mười phần kích động, rất hoạt bát, bọn họ ở cùng một chỗ sẽ thích hợp sao?

"Bé con, giới thiệu với em một chút, đây là bạn học của tôi, Lý Viện."

"Ừ" Lam Kỳ cười cười với cô, cô nhìn ra được, Thiệu ngọc nói không thích cô ta, nhưng mà cô ta lại thích anh.

Lý Viện cũng cười, lúc này thật xấu hổ, cô không được tự nhiên, trước kia tại quân đội cô luôn là người làm công tác tư tưởng cho người khác, hiện tại cô lại qua không được cửa ải này.

"Đều đứng ở chỗ này làm gì, vào đi thôi."

Khương Hạo mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Bọn họ không thích hợp

"Anh thiếu tiền hỏi anh ấy, tôi nghèo." Cô buồn bực, bày đặt, một người tiền bạc chất đồng như Thiệu ngọc không hỏi, làm gì lại đi hỏi cô, nói xong cô nghi ngờ liếc mắt nhìn Thiệu Tử Vũ một cái, anh không phải là mượn Khương Hạo lấy lại cái thẻ kia chứ?

"Ách" Giọng nói Khương Hạo bị đứt một hơi.

Thiệu Tử Vũ cười, năng lực lý giải của cô gái nhỏ này đôi khi rất đặc biệt.

Còn lại Lý Viện thì không hiểu Khương Hạo muốn nói gì.

"Tôi muốn chị dâu giới thiệu một đối tượng cho tôi."

Khương Hạo cảm thấy vẫn là nói thẳng ra, đỡ cho cô lại nói ra lời kỳ quặc gì đó.

". . . Anh tìm nhầm người rồi, tôi không có người thích hợp giới thiệu cho anh." Lam Kỳ thờ phào nhẹ nhõm, thật tốt, không giống như cô đoán, nếu như đúng vậy thì trong lòng cô sẽ cực kỳ không thoải mái.

"Như thế nào lại không có, cô bạn gái ngày đó không tệ."

Lam Kỳ nghe anh ta nói đến hai chữ ‘ngày đó’ trong lòng liền nói thầm, lại nói, anh ta hẳn là muốn chết.

"Anh không có cơ hội, cậu ấy không thích quân nhân." Không suy nghĩ liền trực tiếp từ chối, anh ta ba lần bốn lượt làm cô mất mặt, còn muốn cô giới thiệu Mễ Đóa cho anh ta, không có cửa đâu.

"Quân nhân có cái gì không tốt?" Sắc mặt Khương Hạo nhìn không tốt, cô gái nhỏ kia vậy mà không thích quân nhân.

"Quân nhân có cái gì tốt? Mỗi ngày đều bận rộn với vàng, có thời gian cùng với vợ sao? Đừng nói cậu ấy không thích, tôi cũng sẽ không tìm quân nhân." Lam Kỳ nhanh nhẹn miệng, vừa nói xong mới phát hiện ba đôi mắt đều đang nhìn chằm chằm cô.

Khương Hạo trừng, Lý Viện nghi ngờ, trong mắt Thiệu Tử Vũ nhiều hơn một chút thâm trầm cô không hiểu rõ, đột nhiên cô hiểu ra, lời vừa rồi của mình có bao nhiêu không thích hợp, mấy người bọn họ đều là quân nhân, vậy không phải là kỳ thị nghề nghiệp người ta sao.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, cô cũng là ăn ngay nói thẳng, ai không muốn chồng mình mỗi ngày cùng một chỗ với mình.

Lam Kỳ không biết như thế nào thu dọn tràng cuộc, Thiệu Tử Vũ liền mở miệng.

"Cũng không phải là nhất định không có thời gian ở cùng bà xã, về sau bé con có thể đi theo quân." Sau khi kết hôn nhất định anh sẽ không bỏ lại cô một mình, bất kể là đi nơi nào anh cũng mang cô đi theo.

"À...." Lúc này Lam Kỳ đã có kinh nghiệm nên không lên tiếng.

"Nếu có thể đi theo quân, chị dâu, chị giúp tôi giới thiệu một lần đi." Khương Hạo lại bắt lấy cơ hội.

Lam Kỳ vẫn cảm thấy không thích hợp.

"Tôi nói này đồng chí Thiệu, chuyện đêm đó cậu đã đồng ý với tôi, nghĩ muốn đổi ý có phải hay không?" Thấy Lam Kỳ không lên tiếng, Khương Hạo nhìn Thiệu Tử Vũ, người này cũng không nói giúp một câu, đừng nói là đem chuyện đêm đó quên mất rồi, muốn anh nhắc nhở dùm hay không.

"Anh đồng ý với cậu ta cái gì?" Lam Kỳ khó hiểu, cảm giác Khương Hạo như là đang uy hiếp.

"Không có gì, chỉ nói đùa với cậu ta một chút, nói sẽ tìm vợ cho cậu ta, không nghĩ cậu ta lại xem là thật." Thiệu Tử Vũ nhàn nhạt mở miệng.

Khương Hạo giương mắt nhìn Thiệu Tử Vũ, đêm đó anh uống say đến muốn chết, anh lại bảo là nói đùa, nếu không phải có Lý Viện ở đây anh nghĩ muốn đập anh một trận.

"Bé con, Khương Hạo là một người rất tốt, em giúp cậu ta giới thiệu một chút, có thích hợp hay không để tự bọn họ quyết định." Thiệu Tử Vũ mở miệng, nói xong cảnh cáo nhìn Khương Hạo một cái.

"Ừ, được rồi."

Nếu Thiệu Ngốc đã đồng ý với người ta vậy cô liền thử đi bắt cầu một lần.

Lúc này sắc mặt Khương Hạo mới tốt một chút, tên nhóc Thiệu Tử Vũ này nói chuyện có thể hù chết người, cứ tưởng rằng anh thật sự sẽ không giúp một tay.

Lý Viện yên lặng nhìn Lam Kỳ, áp lực vừa rồi trở thành không khí, quả nhiên bọn họ không thích hợp, nếu cô bé này thực sự thích Tử Vũ vì anh suy nghĩ sẽ không nói ra như vậy, công việc của Tử Vũ có đôi lúc sẽ bận rộn, thời gian dành cho bà xã có giới hạn, cô bé này không thích hợp với anh.

"Lam Kỳ, cô đang làm nghề gì?" Lý Viện hỏi.

"Đại học học thiết kế chuyên nghiệp."

"Ừ, rất tốt, chuyên nghiệp, không giống chúng tôi, lúc học ở trường quân đội nhằm chán chết đi được, ở đó ngoại trừ học hành chính là huấn luyện...."

Lam Kỳ dựng thẳng lỗ tai lên nghe, trong lòng tò mò, cô muốn biết trước kia Thiệu Ngốc học sẽ là như thế nào.

Lý Viện đem một số chuyện thú vị trong lúc học ở quân đội ra nói, Lam Kỳ cũng biết được một số chuyện xấu của Khương Hạo, cũng biết Thiệu Ngốc ở trường học rất được hoan nghênh, mà còn cực kỳ tài giỏi....

Trò chuyện một chút thời gian ăn một bữa cơm trôi qua, ăn cơm xong mấy người đi tản bộ dọc bờ biển, Lam Kỳ buồn bực, vừa rồi không khí trên bàn cơm làm cho cô cảm thấy mình giống như người ngoài, không thể hòa hợp vào trong thế giới của bọn họ, có nhiều lúc bọn họ tán gẫu gì đó, cô nghe cũng không hiểu.

"Làm sao vậy, bé con?"

Thiệu Tử Vũ ngưng nói chuyện với bọn họ đến gần bên Lam Kỳ, tuy ánh mắt cô đang ngắm phong cảnh, nhưng anh biết cô không vui, lời nói của Lý Viện vừa rồi làm cho cô mất hứng rồi.....

"Không có gì." Lam Kỳ cảm giác mình là nhảm chán đi tìm tội chịu, làm sao lại đến đây xem người ta anh anh em em chứ.

Nhìn bộ dáng giận dỗi của cô, Thiệu Tử Vũ cười.

"Đừng nghĩ nhiều, chúng tôi chỉ là bạn học." Thiệu Tử Vũ ở bên tai nàng nhẹ nhàng mở miệng.

Hơi thở ấm áp của anh thổi vào lỗ tai làm cô ngứa, đột nhiên Lam Kỳ nhớ tới tình cảnh đêm hôm đó, mặt có chút nóng lên.

"Thật? Vậy nếu tôi chọc cô ta giận anh cũng đừng trách tôi."

"Tùy em." Anh tin tưởng bé con làm việc có chừng mực.

"Đây chính là do anh nói."

Tâm tình Lam Kỳ tốt lên một chút.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Như vậy cô ta cũng tin?

Mấy người dừng lại nghỉ một lát, Lam Kỳ cùng Lý Viện ngồi trên ghế bên bờ cát trắng thưởng thức phong cảnh gió biển thổi, Thiệu Tử Vũ cùng Khương Hạo đi lặn, thực ra Lam Kỳ cũng rất muốn đi, nhưng mà tên Thiệu gốc chết tiết kia nói bỏ lại một mình Lý Viện không tốt lắm, viện cố, rõ ràng là không muốn cho cô đi.

"Lam Kỳ, cô cùng Tử Vũ quen biết nhau khi nào?"

Lý Viện uống một hộp nước trái cây, hiện tại chỉ có hai người các cô, có một số việc cô muốn hỏi cho rõ, cô biết hoàn cảnh gia đình Thiệu Tử Vũ, nếu cô bé này tiếp cận Thiệu Tử Vũ là vì cái này, cô khuyên cô tốt nhất nên rời khỏi, làm vợ của quân nhân không phải tốt như vậy.

"Rất lâu rồi, có lẽ lúc vài tuổi." Lam Kỳ nghĩ một chút xác định chị gái già có lẽ quen biết anh trước cô, thật sự cô không có ấn tượng gì.

"Thanh mai trúc mã?"

Lý Viện rất bất ngờ, không nghĩ quan hệ bọn họ lại bền vững như vậy, cô có chút hâm mộ, có thể có mấy người là người yêu lớn lên bên nhau từ nhỏ chứ, nhưng mà theo lời vừa rồi của cô bé này cô cảm thấy Lam Kỳ không thích hợp với anh, bên người Tử Vũ nên là một người phụ nữ thành thực ra sức giúp đỡ anh.

Lam Kỳ nhìn Lý Viện một cái, ai nói quen biết từ nhỏ liền là thanh mai trúc mã, cô cùng Thiệu gốc không phải loại quan hệ đó, nhưng mà cô cũng không nghĩ đi giải thích, nếu Thiệu gốc đã nói không thích cô ta, vậy thì cô liền giúp anh một chút, có cái mác giả người bạn gái xinh đẹp là cô anh phải cảm thấy may mắn.

"Tôi rất thích Tử Vũ." Lý Viện là người ngay thẳng, chuyện tình cảm cô chưa bao giờ nghĩ muốn giấu diếm, nếu bọn họ không thích cô tin tưởng cách làm của cô là đúng.

Đối mặt với Lý Viện thẳng thắn Lam Kỳ có chút sững sờ, cô nhìn mặt biển thất thần, Thiệu gốc thật sự tốt như vậy sao? Làm sao nhiều phụ nữ thích anh như vậy, ban đầu là Nhiễm Khả, sau đó là Lý Viện, mà cô ta còn biết rõ cô đang ở đây, Lý Viện vẫn trực tiếp nói ra, là không đem cô để vào mắt hay là do quá thích Thiệu gốc?

"Tôi muốn cùng cô cạnh tranh công bằng."

Lý Viện lại nói thêm một câu.

Lam Kỳ nhìn chằm chằm cô ta, nói thật so sánh cùng Nhiễm Khả cô cảm thấy lời này của Lý Viện không làm cho người ta chán ghét, nhưng mà thừa nhận bản thân thích ai đó, cô thấy cô ta là một người phụ nữ tính tình thẳng thắn, điều kiện về mọi mặt cũng rất tốt, còn làm cung nghệ với Thiệu gốc, nếu không phải Thiệu gốc nói không thích cô ta thì nhìn hai người thực sự xứng đôi, nói đi nói lại trong lòng Lam Kỳ lại bắt đầu khó chịu.

"Ừ"

"Cô không có lời nào khác sao?" Lý Viện cảm thấy nếu có một người phụ nữ nói với cô những lời như vậy cô tuyệt đối sẽ không thể giữ bình tĩnh giống như cô bé này.

Tình huống như thế hoặc là Lam Kỳ coi như không có cô, hoặc là do cô bé này yêu Từ Vũ chưa sâu đậm, cô cảm thấy Lam Kỳ thuộc loại người sau, nếu như là vậy cô không tiếp nhận được, cô không thể chấp nhận cô gái bên cạnh Từ Vũ không thích anh, nếu không không bằng đổi thành cô.

Lông mi cong dài của Lam Kỳ nháy nháy, cô biết Lý Viện đang nghĩ cách.

"Đừng hiểu lầm, tôi không phản đối là bởi vì tôi tin tưởng anh Vũ, anh ấy đã nói cả đời này chỉ yêu một mình tôi, cô cũng biết anh Vũ là người nói được làm được, tôi đối với anh ấy là 100% yên tâm, hơn nữa chúng tôi cũng sắp kết hôn rồi...." Lý Viện cứ gọi Từ Vũ Từ Vũ, cô cực kỳ không thích, cho nên cô cố ý bỏ thêm từ 'anh' cho thân mật.

"Hai người sắp kết hôn?" Nước trái cây trong tay Lý Viện run lên, thân thể có chút lắc lư, tim như bị người bóp nghẹt.

"Ừ, chắc là tháng sau."

"Không thể nào, căn bản Từ Vũ không có nộ báo cáo kết hôn." Nếu anh đã nộ cô liền biết.

"Tạm thời, vốn là chúng tôi cũng không định cưới sớm như vậy, nhưng mà.....đợi không được rồi."

Lam Kỳ nói xong hai mắt nhìn xuống bụng mình, một bộ dáng khó lòng mở miệng, lời nói dối này có vẻ hơi quá, nhưng mà cô cũng là vì muốn tốt cho bọn họ, nếu không thích như thế liền làm cho tim chết sớm một chút, như vậy Thiệu Ngốc sẽ ít đi một người phụ nữ làm phiền, Lý Viện cũng một lần nữa tìm một người đàn ông tốt gả đi.

Sắc mặt Lý Viện trắng bệch, ngồi yên lặng một phút đồng hồ, cố gắng khôi phục lại tâm trạng bản thân, mới miễn cưỡng cười "Thực xin lỗi, tôi....tôi có chút việc phải đi trước....Lời vừa rồi cô hãy quên đi."

Nói xong cũng không đợi Lam Kỳ mở miệng giữ lại đã vội vàng rời đi, đôi mắt Lý Viện kiềm nén nước mắt, tuy nhiên cô đã kiên định về tình cảm của mình, nếu là bọn họ đã có đứa nhỏ, cô có thích Thiệu Từ Vũ như thế nào cũng không đi phá hoại chuyện gia đình của người khác.

Lam Kỳ nhìn dáng vẻ đau lòng rời khỏi của Lý Viện, vừa rồi có phải cô đã nói hơi quá đáng rồi không.....Kết hôn, đứa bé, trong đầu cô làm sao có thể nghĩ ra mấy thứ này, chính cô cũng có chút không tin được.

Làm sao bây giờ.....Cô nhìn mặt nước, một hồi Thiệu Ngốc hỏi thì làm sao bây giờ, chuyện kết hôn, đứa bé là cô nói vô căn cứ, làm sao đối mặt với anh nói ra.....thật sự là hao tâm tổn trí. Nửa tiếng sau, Thiệu Từ Vũ cùng Khương Hạo nổi lên mặt nước, thay ra trang bị đồ lặn thì chỉ nhìn thấy một mình Lam Kỳ.

"Lý Viện đâu?"

Khương Hạo hỏi. . . Không phải là hai người phụ nữ này nói năng không thuận, chị dâu làm cho người ta tức giận bỏ đi chứ, anh cùng Lý Viện từ nhỏ lớn lên cùng nhau rất hiểu tính tình của cô, cá tính cô rất mạnh mẽ nhưng cực kỳ lý trí, nhưng mà chị dâu lại trái ngược, qua vài lần nói chuyện cậu có chút lo lắng cho Lý Viện.

"Đi rồi."

"Làm sao lại đi rồi?"

"Chân là ở trên người cô ta làm sao tôi quản được."

"Cô...."

Khương Hạo vốn muốn nói gì đó nhưng nhớ tới mình có việc nhờ vả người ta, vì thế bộ dáng làm như không có việc gì ngồi xuống, đi thì đi, dù sao ba người này sớm hay muộn cũng phải có một người rời đi.

"Cô ấy làm sao lại đột nhiên rời đi?"

Thiệu Từ Vũ cười hỏi, trong lòng bé con có quý về mặt liền giống như lúc này, giọng điệu cứng rắn, ánh mắt lóe sáng, một bộ dạng đúng lý hợp tình, chỉ là anh tò mò, mới nửa tiếng cô làm thế nào đuổi người đi được, đã dùng cách gì.

"Cô ta nhận điện thoại liền đột nhiên rời khỏi, nếu hai người để ý cô ta như vậy sao không đi cùng luôn đi."

Nói xong Lam Kỳ nổi giận dưng dưng chuẩn bị rời đi...Kinh nghiệm vô số lần nói dối lúc trước của cô, làm sai chuyện nhất định phải làm như đúng lý hợp tình, lấy dáng vẻ kiêu ngạo áp đảo người khác, người khác mới không hoài nghi.

Thiệu Từ Vũ lại đem cô ấn ngồi xuống.

"Cô ta đi liền đi, em ở lại là tốt rồi."

Tức giận của Lam Kỳ có chút tiêu tan, cô quay mặt nhìn Thiệu Từ Vũ, dưới ánh mặt trời thật đẹp trai, khó trách nhiều người thích anh như vậy, nhưng mà trong mắt anh có ý cười, có chút hương vị mỉa mai, cực kỳ nhạt, nếu không nhìn kỹ sẽ không nhìn thấy.

Người này là đang hoài nghi cô, nhưng mà vô dụng, trừ phi Lý Viện chính miệng nói ra, nếu không cô chết cũng không thừa nhận.

"Nhìn xem tôi đem về cái gì cho em."

Thiệu Từ Vũ cười xong đem một vật để lên bàn.

"Con trai."

Lam Kỳ nhìn thấy trên bàn là một con trai thật lớn, anh lặn xuống biển một chuyến lại đem về một con trai lớn, rất khó coi, không có chút đẹp mắt.

"Nghe nói con trai chỗ này nếu có vận may sẽ có ngọc trai, có muốn thử xem một chút hay không?" Thiệu Từ Vũ khẽ cười, vẻ mặt thả dây câu cá. (Thả dây câu chị Lam í mà, kiểu này mắc câu là cái chắc, he he....cười gian-ìng)

Ánh mắt Lam Kỳ vụt sáng, cô rất thích sưu tầm bảo vật, không phải thích kho báu, chỉ là đơn giản lúc tìm được bảo vật rất vui vẻ.

"Có dao găm không?" Khuôn mặt cô hưng phấn.

"Khương Hạo đi lấy dao tới."

Khương Hạo vỗ vỗ nước trên đầu, đứng dậy....lắc đầu, chị dâu ngây thơ ời....con trai ngoài biển làm sao có thể có ngọc trai.

Rất nhanh Khương Hạo lấy một cây dao nhỏ tới, Lam Kỳ muốn nhận lấy lại bị Thiệu Từ Vũ giành trước.

"Tôi muốn."

Thiệu Từ Vũ dịu dàng nhìn cô.

"Sợ em cắt trúng tay, tôi đem nó mở ra lại cho em nhìn."

"Ừ"

Động tác của Thiệu Từ Vũ lưu loát đem con trai cạy mở ra, lúc bắt đầu mở con trai là lúc cần nhiều sức nhất, mở ra một nửa về sau liền không cần dùng nhiều lực.

Lam Kỳ nhận lấy dùng sức, con trai mở ra, nhìn bên trong thịt mềm tươi mới, cô mở to hai mắt nhìn xem.

"Không có."

Trên mặt cô hơi thất vọng, loại ngọc trai tự nhiên này làm gì dễ dàng có được như vậy.

"Nhìn kỹ một chút."

"Ha ha"

Khương Hạo cười.

Lam Kỳ trừng mắt liếc anh ta một cái, lấy dao chọc vào thịt con trai, đột nhiên mũi dao giống như là đụng trúng cái gì đó.

Nàng vội vã theo hướng kia cẩn thận cắt thịt con trai ra.

"A"

Chỉ thấy hào quang chói mắt màu hồng xuất hiện, theo thịt con trai cắt ra, một viên ngọc trai màu hồng xuất hiện trước mặt, lớn chừng một ngón tay cái.

Lần này đến lượt Khương Hạo trở mắt nhìn, không có khả năng.

Lam Kỳ cẩn thận đem ngọc trai lấy ra, dùng ngón tay cào cào, cực kỳ mượt mà, dưới ánh mặt trời mang theo bóng dáng đẹp mộng lung, ở trong lòng bàn tay trắng nõn của cô lại cực kỳ chói mắt.

Thật xinh đẹp, cô há hê quơ quơ ở trước mặt Khương Hạo, cho anh vừa rồi cười ngạo tôi.

"Vận may của bé con không tệ." Thiệu Từ Vũ mở miệng.

"Tất nhiên."

Lam Kỳ thật vui vẻ.

"Bé con, viên ngọc trai này rất dễ nhìn phải không, tôi giúp em làm thành một sợi dây chuyền thế nào?"

"Được."

Lam Kỳ gật đầu, cô không thích đeo trang sức, nhưng mà ngọc trai này là cô phát hiện được trong con trai thì lại khác, đây là ngọc trai may mắn của cô.

"Tôi đem nó rửa sạch sẽ."

Lam Kỳ hết sức phấn khởi chạy tới bờ biển.

Chờ cô đi xa, Khương Hạo nhìn Thiệu Tử Vũ.

"Để vào lúc nào?" Khó trách anh lại muốn đi lặn.

"Một tiếng trước."

"Cậu không sợ chi đâu nhìn ra được?" Đây là không hợp lý, dùng đại não nghĩ lại cũng không có khả năng, làm sao có thể làm cho người khác tin tưởng.

"Không sợ."

"Tại sao?" Kinh nghiệm này cậu phải học.

"Tự mình đoán."

". . ."

Thiệu Tử Vũ nhìn bóng dáng ngồi chồm hóm bên bờ biển, trong mắt chứa đựng cung chiêu, từ nhỏ đến lớn, trước mặt cô anh đều cực kỳ thành thật, chưa bao giờ nói láo, loại tin nhiệm này đúng là chống lại khảo nghiệm, bé con làm sao có thể nghi ngờ anh gạt cô.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Thích đáng vẽ của anh

Ở làng du lịch chơi nguyên ngày lúc muốn trở về đã là buổi chiều, Lam Kỳ nghĩ sẽ về nhà lại phát hiện Thiệu Tử Vũ không phải đang chạy xe trở về thành phố.

"Đi đâu vậy?" Cô hỏi.

"Tôi muốn đi quân doanh lấy ít đồ."

"Đi quân doanh, vậy tôi!"

Cô biết chỗ đó không thể tùy tiện đi vào, cô rất tò mò.

"Tôi mang theo em sẽ không thành vấn đề."

"Thật tốt quá."

Lam Kỳ vui mừng dựa vào bên cạnh Thiệu Tử Vũ.

"Tôi đang lái xe." Thiệu Tử Vũ nhắc nhở.

Lam Kỳ cười.

"Lái xe rất mệt mỏi, tôi giúp anh đấm lưng."

Thiệu Tử Vũ nhìn cô, Lam Kỳ cười như ăn trộm, loại này của cô chính là được tiện nghi còn khoe mẽ*

*Có ích lợi còn bày đặt khoe khoang.

Cơ thể hơi nghiêng, Thiệu Tử Vũ hôn một cái trên mặt cô.

Lam Kỳ dừng tay một chút, từ sau chuyện lần trước, cô đối với hơi thở của Thiệu Tử Vũ trở nên cực kỳ nhạy cảm, nụ hôn dịu dàng áp áp của anh ngọt đến trong lòng cô.

Xe dần dần chạy ra khỏi phạm vi khu vực ngoại ô, Lam Kỳ ngồi thẳng thân thể không lên tiếng, chỉ là đôi mắt thỉnh thoảng ngăm nhìn Thiệu Tử Vũ, trong tay chơi đùa ngọc trai anh cho cô, trong lòng nhớ lại chuyện của Lý Viện, hiện giờ cô ta nhất định rất đau khổ, cô cũng không biết lúc ấy tại sao bản thân lại có thể nói ra như vậy....Chỉ là cô thật sự không muốn có người mơ ước đến Thiệu Ngốc.

Thiệu Tử Vũ giống như không có phát hiện cô đang trầm mặt chỉ là chuyên tâm lái xe.

“Thiệu Ngốc, anh thật sự tin là Lý Viện có chuyện nên đi trước sao?”

"Ừ" Thiệu Tử Vũ gật đầu, mục đích anh mang cô đến gặp Lý Viện chính là như thế, Lý Viện là một cô gái rất tốt, anh không muốn chính miệng nói ra những lời kia.

"Thiệu Ngốc....."

Lam Kỳ nhìn anh nhấp nháy môi.....Cuối cùng cái gì cũng không nói.

Thật ra thì nếu như vừa rồi Thiệu Ngốc hỏi cô, cô sẽ rất đau lòng, tuy bề ngoài cô một bộ không sao cả.....Dù sao cô không muốn trong cuộc đời Thiệu Ngốc có người nào quan trọng vượt qua cô, tuy loại suy nghĩ này rất ích kỷ.

Lúc đi ngang qua một cửa hàng nông thôn, Thiệu Tử Vũ xuống xe mua một ít đồ, trên xe Lam Kỳ nhìn bóng lưng anh đến gần người.....Thật sự rất thích rất thích bộ dáng thành thật của Thiệu Ngốc.

Suy nghĩ đột nhiên bùng phát này làm cho cô hoảng sợ.

“Làm sao vậy bé con?”

Sau khi Thiệu Tử Vũ lên xe liền phát hiện cô đang thất thần.

Lam Kỳ chột dạ không dám nhìn anh. “Không có gì.”

Cô không nghĩ ra làm sao bản thân lại có loại cảm giác này, rất thích Thiệu Ngốc....

"Cầm lấy."

Thiệu Tử Vũ đưa cho cô một bao đồ ăn vặt, một hộp có thể anh sẽ có một đoạn thời gian không thể ở cùng cô, sợ cô buồn chán.

Lam Kỳ nhận lấy, lần đầu tiên phát hiện đồ ăn vặt ngon miệng gì đó không có một chút lực hấp dẫn.

Sau một tiếng đồng hồ xe chạy đến quân khu bộ đội, vượt qua vài trạm gác, Thiệu Tử Vũ lái xe về đến nhà, nhà anh là một ngôi nhà nhỏ thuộc khu độc lập.

Lam Kỳ xuống xe quan sát cái chỗ này, sạch sẽ, vắng vẻ, sau đó là nghiêm ngặt, từ cổng vào đến đây cô nhìn thấy không ít binh lính cầm súng đứng ở trạm gác.

"Thủ trưởng"

Tiểu Lý ôm một đồng hồ lật vật từ trong nhà đi ra, đột nhiên thủ trưởng muốn trở về, cậu ta kêu mấy tên lính cần vụ thu dọn lại ngôi nhà một chút.

Chào xong Tiểu Lý liền thấy được người phía sau Thiệu Tử Vũ, hai mắt tròn to, thủ trưởng dẫn theo phụ nữ trở lại, mà còn là một người phụ nữ cực kỳ xinh đẹp, bỗng nhiên mặt cậu có chút đỏ lên, nơi này rất hiếm gặp được phụ nữ, hoặc là nữ quân nhân, hoặc là người nhà của quân nhân, phụ nữ mềm mại đáng yêu như vậy vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Ở chung cùng thủ trưởng vài năm, lần đầu tiên cậu nhìn thấy thủ trưởng đứng gần một người phụ nữ như vậy, tại bộ đội thủ trưởng rất nổi tiếng, người muốn làm thủ trưởng phu nhân rất nhiều, nhưng thủ trưởng đối với bọn họ không có ý tứ gì đặc biệt, luôn một bộ lễ phép đối đãi, cho nên cô gái này hẳn là.....

"Thủ trưởng phu nhân."

Cậu cung kính gọi một tiếng

Thiệu Tử Vũ khen ngợi nhìn cậu một cái, không hổ là lính theo anh mấy năm nay, có tư tưởng giác ngộ.

“Thủ trưởng phu nhân” Lam Kỳ có chút lúng túng, lại bị hiểu lầm, cô không phải là vợ của anh, nhưng mà Thiệu Ngốc không giải thích cô cũng không tính muốn giải thích.

"Bé con, đi vào thôi."

Thiệu Từ Vũ lôi kéo cô vào nhà.

Con người của Tiểu Lý thiếu chút nữa rơi xuống, thì ra thủ trưởng hiểu được thương hương tiếc ngọc* như vậy, mấy năm nay cậu chứng kiến qua rất nhiều lần bộ dáng thủ trưởng mất ăn mất ngủ, còn tưởng rằng thủ trưởng đối với phương diện tình cảm cũng cực kỳ nghiêm túc, lần này không biết lại để cho bao nhiêu nữ quân nhân đau lòng.

*Biết trân trọng thương tiếc cái đẹp.

Lam Kỳ đánh giá ngôi nhà, bên trong được quét dọn không một hạt bụi, sạch bóng sáng ngời, chưa nói đến phong cách, bày trí rất đơn giản, đồ dùng trong nhà là những thứ cơ bản nhất, mấy năm nay Thiệu Ngốc đều sống ở nơi này, đột nhiên cô có chút đau lòng vì anh.

"Bé con, chúng ta đi ăn cơm trước, một lát tôi ra ngoài bàn bạc công việc, em ở chỗ này chờ tôi."

Thiệu Từ Vũ nói xong liền dắt cô đến bàn cơm trước nhà ăn, vừa rồi trước khi anh về đến đã dặn Tiểu Lý chuẩn bị thức ăn cho hai người, cô chắc hẳn là đói bụng.

Màu vàng nhạt khắp bốn phía, trên bàn đồ ăn cực kỳ đơn giản, chay mặn phối hợp hợp lý, ba món mặn ba món chay một món canh, bình thường Thiệu Từ Vũ rất dễ ăn, nghĩ đến cô nên dặn dò Tiểu Lý chuẩn bị đồ ăn cô thích.

Lam Kỳ nếm thử một chút, mùi vị coi như cũng không tệ.

"Ăn không quen cũng ăn trước một chút, đợi lát nữa về nhà tôi làm cho em."

Thiệu Từ Vũ sợ cô ăn không quen.

"Tôi cũng không có kén ăn như vậy." Lam Kỳ mở miệng, hơn nữa anh cũng mệt mỏi rồi.

"Ừ"

Thiệu Từ Vũ rất nhanh liền ăn xong.

"Bé con, em từ từ ăn, nếu buồn chán liền đi lên trên lầu, trên đó có máy tính, TV đầy đủ, có thể giết thời gian." Trước khi đi Thiệu Từ Vũ dặn dò.

"Nếu như có chuyện em tìm Tiểu Lý, vừa rồi em đã gặp qua cậu ta, cậu ta là lính bảo vệ của anh."

"Ừ, anh đi đi."

Lam Kỳ gật đầu, biết anh có việc, cô cũng không quán theo anh.

Ăn cơm xong, Lam Kỳ lên lầu hai, dưới đất lầu hai là gạch men sứ trơn bóng sạch sẽ, một phòng khách nhỏ có sofa, TV, có ba gian phòng nhỏ, cô nhìn xem phòng ngủ của Thiệu Từ Vũ một chút, bên trong có một cái tủ quần áo, một cái giường, trên giường chăn mền được sắp xếp chỉnh tề.

Còn có một gian phòng là thư phòng, trên kệ sách chất đầy sách, trên bàn đặt một cái laptop màu bạc.

Gian phòng còn lại trống rỗng, bên trong cái gì cũng không có.

Lam Kỳ ngồi trên ghế sofa mở TV, làm sao Thiệu Ngốc lại có căn nhà lớn như vậy trong quân đội, lại còn có lính bảo vệ, đột nhiên cô đối với lời nói trước kia của Mễ Đóa có nhận thức mới, 'chỉ một mình cậu cho rằng anh ta ngốc, những người khác cho tới bây giờ đều không có nghĩ như vậy'

Cô ôm đầu gối trầm mặc.....Thiệu Ngốc nhanh không phải là Thiệu Ngốc cô biết.

"Phu nhân đây là thủ trưởng dặn tôi đưa cho người." Tiểu Lý đem một túi đồ đưa cho cô, sau đó lại thật thà rời khỏi.

Lam Kỳ nhìn một túi đồ ăn vặt Thiệu Ngốc mua cho cô, đều là đồ cô thích ăn...

Khu vực nghiên cứu khoa học.

Thiệu Từ Vũ lệnh cho người ta đem định vị truy tìm - nghiên cứu chế tạo mới nhất đặt vào trong ngọc trai, sau đó lấy lại ngọc trai, chỉ cần tại lỗ hồng trên viên ngọc trai để lên một chút trang sức, liền cùng trang sức bình thường không khác biệt, không có dụng cụ đặc biệt cần bàn sẽ không kiểm tra được.

Đêm đó anh nằm mơ một giấc mơ, trong lòng liền có ý tưởng này, chỉ cần thứ này trên người cô bất luận cô đi đến chỗ nào anh đều có thể tìm được cô, chỉ là bình thường bé con không thích đeo trang sức, anh nghĩ rất lâu mới nghĩ ra cách này.

Bé con không thể gặp chuyện không may gì, bọn họ vẫn còn phải cùng nhau đi đến hết cuộc đời.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44: Cả đời cho tôi khi dễ có được hay không?

Lúc Thiệu Tử Vũ trở lại nhà thì Lam Kỳ còn đang ôm đầu gối suy nghĩ.

"Bé con." Thiệu Tử Vũ gọi cô.

Nghे được giọng nói của anh, Lam Kỳ lập tức điều chỉnh tốt lại tâm trạng của mình, giả vờ ngáp một cái, duỗi duỗi eo, một bộ vừa mới tỉnh ngủ.

"Công việc của anh xong rồi?"

Nhìn sắc trời một chút, đã là hoàng hôn, ㊦ lúng túng, rốt cuộc là cô đã suy nghĩ bao lâu, nghĩ tới nghĩ lui cô vẫn là cảm thấy mình hình như là rất thích rất thích Thiệu ngọc.

"Tôi dẫn em ra ngoài dạo một chút."

Thiệu Tử Vũ mở miệng, anh biết cô đối với quân doanh rất là tò mò.

"Được."

Lam Kỳ gật đầu, đứng dậy cùng Thiệu Tử Vũ xuống lầu, suy nghĩ lâu như vậy, nghĩ đến cô đầu đầu, ra ngoài hóng gió một chút cũng tốt.

Không gian thang lầu không lớn lắm, hai người đi song song có phần chật chội, Thiệu Tử Vũ hơi nghiêng người về phía trước, Lam Kỳ đi phía sau, có ưu thế một cái bật thềm cao, Lam Kỳ từ phía sau lén lén đánh giá Thiệu Tử Vũ, chỉ thấy cặp mắt xéch hẹp dài của anh hơi nhìn xuống, môi đẹp mím lại thành một đường cong, nửa bên mặt dịu dàng lại kiên cường cực kỳ hấp dẫn, trên người anh mặc bộ quân trang mùa hè lộ ra vẻ nghiêm trang, chỉnh tề.

Lam Kỳ chưa bao giờ phát hiện Thiệu ngọc lại có lực hấp dẫn người khác như vậy, để cho cô không rời mắt được, trong ấn tượng trước kia Thiệu ngọc cũng cực kỳ nho nhã, cô vĩnh viễn nhớ bộ dáng anh mặc bộ quần áo màu trắng vai đeo ba lô, hơi thở rất sạch sẽ mềm mại.

Nhưng là bây giờ anh so với những người đàn ông mà cô gặp qua bất kể cái gì cũng đẹp trai hơn, phong độ hơn, tài giỏi hơn....Làm cho tim của cô ngứa.

Lam Kỳ chỉ lo nhìn anh quên nhìn bậc thang, đột nhiên một bước đạp vào hư không.

"A"

Cô thét chói tai.

Một giây kế tiếp, thân thể liền bị một vòng tay mạnh mẽ kéo lại.

"Làm sao lớn như vậy rồi còn không biết đi đường."

Thiệu Tử Vũ cười khẽ, vừa rồi cô gái nhỏ này nhìn lên anh anh cũng có chú ý tới, cũng biết cô vì sao lại té ngã, ánh mắt cô trắng trợn như thế, bất kỳ ai muốn bỏ qua cũng khó.

Lam Kỳ ở trong ngực Thiệu Tử Vũ, hai tay ôm lấy cổ anh, đôi mắt nhìn anh đang khẽ cười, trong giọng điệu của anh có hương vị cười nhạo, nhưng trong mắt là tràn đầy cung chiều.

Trong lòng cô đột nhiên động.

"Thieu ngọc, anh cho tôi khi dễ cả đời có được hay không? Tặng cho người khác tôi cảm thấy có phần thiệt thòi." Vừa rồi cô té ngã là anh đón được cô, người đàn ông che chở cô như vậy đi đâu mà tìm.

Ánh mắt Thiệu Tử Vũ lóe sáng.

"Ừ. Nhưng mà...." Về mặt anh rồi rắm.

“Nhưng mà cái gì?” Đôi tay Lam Kỳ đang câu cổ Thiệu Tử Vũ làm nũng chuyển thành động tác xiết chặt, nếu anh dám nói không, cô liền bóp chết anh, cũng không để người phụ nữ khác được lợi.

“Tôi sợ về sao vợ tôi sẽ không đồng ý.”

"Vây thì bóp chết loại khả năng này, tôi làm vợ của anh."

Thiệu Tử Vũ cúi đầu thu lại ý cười trong mắt. “VẬY, TÔI SẼ SUY NGHĨ.”

"Không được, không có cơ hội suy nghĩ."

"VẬY....TÔI SUY NGHĨ MỘT CHÚT."

". . . ." Lam Kỳ không lên tiếng, cảm xúc xuống thấp, cô nói rõ ràng như vậy, giọng điệu của Thiệu ngốc lại như là nói đùa.

Nhìn bộ dáng mất mát của cô, ý cười trong mắt Thiệu Tử Vũ càng sâu, không phải anh không muốn đồng ý, nhưng mà tính tình của cô gái nhỏ này.....Nếu cô có thể hiểu rõ tâm lòng của anh, cho dù là một phần mười cũng được, anh không cần khi cô tâm huyết dâng lên, anh muốn cô thật lòng yêu anh, sau đó nguyện ý sống cùng với anh, bất kể đi đến chỗ nào.

"Có bị trẹo chân không?"

Đi xuống cầu thang Thiệu Tử Vũ để cô xuống ghé dựa, cô mang giày hệ số an toàn không cao.

"Đau."

Lam Kỳ giả vờ sờ sờ chân của mình.

"Tiểu Lý, đi đến khu y tế lấy thuốc trật chân trở về."

Tiểu Lý đưa lưng về phía bọn họ, vừa rồi hình ảnh cậu không cẩn thận nhìn thấy được....Sau đó cậu lập tức xoay người, nghe được mệnh lệnh của thủ trưởng cậu vội vàng xoay người lại.

"Dạ"

Cậu đáp ứng một tiếng sau đó rất nhanh chạy đi.

Cậu biết bởi vì thủ trưởng công việc bận rộn, loại phúc lợi bình thường này không nhiều lắm, cậu cũng không thể ở lại làm bóng đèn, thủ trưởng muốn anh đi lấy thuốc không chừng là muốn anh tránh mặt, trong nháy mắt vừa rồi thủ trưởng phản ứng rất nhanh chóng, thủ trưởng phụ nhân căn bản không có chuyện gì....

Chờ Tiểu Lý đi xa.

Thiệu Tử Vũ cởi giày xăng-đan ra cẩn thận kiểm tra.

"Đau chỗ nào?"

"Đây"

Lam Kỳ chỉ một vị trí ở mắt cá chân, mặt nhăn lại.

Thiệu Tử Vũ giúp cô nhẹ nhàng xoa bóp.... Vừa rồi kiểm tra kỹ, chân bé con căn bản không có bị thương, chỉ là hiện tại trong lòng cô không được tự nhiên, anh đành giả vờ giả vịt theo cô, từ nhỏ đến lớn chuyện gì anh cũng chiều ý cô, nhưng mà việc này không được, chưa phải lúc.

Xoa nhẹ vài phút Lam Kỳ đã nói không có gì.

"Hết đau rồi? Thiệu Tử Vũ hỏi.

"Đau, nhưng sợ ảnh hưởng hình tượng của anh." Đây là quân doanh, nếu bị người khác nhìn thấy sẽ không tốt lắm.

Thiệu Tử Vũ nhìn cô lắc đầu.

"Em mới phát hiện?"

Hình tượng của anh đã sớm bị cô hủy sạch.

Mang giày vào, Lam Kỳ làm bộ đi vài bước trên đất, sau đó động tác gia tăng.

"Xem, tôi thật sự không có việc gì, làm phiền Tiểu Lý rồi."

Mới vừa rồi anh kêu Tiểu Lý đi lấy thuốc cô đã nghĩ ngăn cản, nhưng là sợ bị vạch trần.

Thiệu Tử Vũ nhìn ra ngoài cửa.

"Yên tâm, cậu ta rất lành lợi."

Anh dám khẳng định tên nhóc kia nhất định không phải đi lấy thuốc, mà là đi khắp quân doanh tung tin, Thiệu Tử Vũ dẫn Lam Kỳ ra khỏi nhà, đi trên mặt đường xi-măng rộng mở, hai bên đường cây thụ già sống lâu xanh thành rừng, trên đường đi thỉnh thoảng có binh lính đi qua.

"Thủ trưởng"

Mỗi lần bọn họ đi ngang qua Thiệu Tử Vũ đều sẽ thay đổi bộ dáng nói chuyện phiếm thành vẻ nghiêm trang, chào anh theo kiểu quân đội.

"Chào."

Thiệu Tử Vũ thân nhiên chào lại.

Mấy binh lính đó mới quay lại ngay ngắn rời khỏi.

"Bọn họ là lính của anh?"

Lam Kỳ nhìn nửa bên mặt của Thiệu Tử Vũ, đột nhiên hiểu rõ, anh thật sự chỉ là Thiệu Ngốc trong mắt cô, trước mặt người khác anh là một người cực kỳ tài giỏi.

"Ừ, đều là tân binh mới ra trường."

"Bọn họ huấn luyện xong rồi?" Lam Kỳ nghe người khác nói tân binh huấn luyện rất khổ.

"Bọn họ là lính bên khoa học kỹ thuật, binh thường không huấn luyện." Anh biết bé con đang nói về cái gì, chỉ là binh chủng khác nhau mà thôi.

"Vậy binh thường bọn họ làm những gì?"

"Cơ mật"

Thiệu Tử Vũ giúp cô vuốt lại mấy sợi tóc bị gió thổi loạn, bé con thật đúng là rất hiếu kỳ.

Lam Kỳ xấu hổ đem mắt nhìn về phía khác, lúc trước Thiệu Ngốc làm như vậy cô cảm thấy không có gì, nhưng mà hiện tại đột nhiên cô cảm thấy có chút xấu hổ, nơi này quá nhiều người nhìn.

"Chỗ làm việc của anh ở nơi nào?" Cô bỏ qua cảm giác nóng rực trên mặt hỏi.

Cô rất muốn nhìn chỗ làm việc của anh.

"Nơi đó."

Thiệu Tử Vũ tùy tiện chỉ một chỗ, thực ra anh rất ít làm việc ở đây, đây chỉ là chỗ ở, binh thường anh làm việc ở chỗ cực kỳ kín đáo, cách nơi này còn một khoảng cách, nhưng anh không thể mang cô đi, cũng không thể cho cô biết, đối với cô không có lợi.

Lam Kỳ nhìn toà nhà lớn che kín trạm gác, biết không thể hỏi nhiều, nhưng mà biết được chỗ làm việc của Thiệu Ngốc là được.

Bên ngoài khu nhà ở là khu vực công tác, không phải binh lính không được bước vào, Thiệu Tử Vũ chỉ là mang cô đến chỗ được cho phép hoạt động đi một vòng, chu dù chỉ như thế nhưng Lam Kỳ đã vui mừng muốn chết, đi tới một chỗ có quân nhân tư thế oai hùng, để cho cô cảm nhận được nhiệt huyết dâng trào, thì ra những người đàn ông tốt bảo vệ quốc gia đều đẹp trai như vậy.

Nhớ lại lời nói của bản thân ngày đó, mới phát hiện có bao nhiêu không thích hợp.

Cô quay đầu nhìn Thiệu Tử Vũ.

Dưới trời chiều anh nhàn nhạt cười, ánh hoàng hôn phủ lên thân người đang mặc quân trang của anh, cảm giác cao ngất, khí khái anh hùng không nói nên lời, tim Lam Kỳ đột nhiên nhảy lên một cái.

. Thật ra thì nếu như là Thiệu Ngốc, cô sẽ không bài xích gả cho một quân nhân.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Rất cần thiết

học kỹ thuật tiến bộ, tính năng của thứ này càng tốt hơn, cho nên có các loại chức năng vệ tinh định vị.

"Có cần thiết không? Cô gái nhỏ ấy rất đơn thuần, hoàn cảnh sinh hoạt bình thường, có cần thiết dùng đến mấy thứ này không?" Anh cảm thấy Thiệu Từ Vũ đã bị tẩu hỏa nhập ma, nói chuyện tình yêu, cưới vợ cũng khiến cho anh làm giống như chuẩn bị chiến tranh trong quân đội.

"Cần thiết."

Thiệu Từ Vũ lên tiếng.

Nhìn anh một bộ dáng không cần bàn bạc thêm, Tịch Minh cam chịu số phận gặt đầu, anh có người quen làm trang sức, nhưng mà thứ này không phải loại nhà thiết kế trang sức có thể làm được, anh tìm được người chuyên nghiệp đặc biệt làm việc này.

"Còn có chuyện kia làm đến đâu rồi?" Thiệu Từ Vũ hỏi.

Tịch Minh dựa vào ghế xe, tên nhóc keo kiệt này cũng không mời anh đi uống rượu, liền chọn ở trên xe nói chuyện, thực keo kiệt.

"Mình rất tò mò, khi nào thì Dung Bạch Minh đắc tội với cậu, cậu bày đặt tiền bạc không cần cũng phải chỉnh hắn."

Tịch Minh rất buồn bực, mấy năm trước anh cùng Thiệu Từ Vũ thành lập truyền thông Phượng Vũ, thiết lập công việc liên quan đến internet, anime, điện ảnh, và truyền hình, cho tới bây giờ anh đều không có nhúng tay vào, lần này mở rộng game online mới anh làm sao lại muốn thò chân vào, nói thật ra thì Dung Bạch Minh rất có tài, hình ảnh trò chơi xử lý cực kỳ hoàn hảo, anh cực kỳ vừa lòng.

Thiệu Từ Vũ nhìn anh một cái, không nhanh không chậm nhả ra một câu.

"Cùng tớ giành bà xã."

"Khụ khụ. . ."

Tịch Minh ho khan một chút, khó trách, đây là tìm chết chứ còn gì.

"Yên tâm, từ tuần trước hắn ta đã không ở thành phố C, mà về sau tớ sẽ càng thêm chiều cổ hắn, khụ, tớ tin tưởng hắn ta tuyệt đối không có thời gian cùng cậu tranh giành bà xã." Tịch Minh đảm bảo, thì ra tên nhóc này chỉnh hắn ta một tuần, theo chiều hướng này tuyệt đối không để cho hắn ta thoải mái rồi.

"Còn có, giúp tớ tra một chút tư liệu vài năm nay của Lý Hạo."

"Lý Hạo, luật sư nổi tiếng ở thành phố C, cậu điều tra hắn ta làm cái gì?"

"Không có gì, chẳng qua là cảm thấy hắn chướng mắt." Có một điều Thiệu Từ Vũ chưa nói, Lý Hạo là một người không có thân phận không có bối cảnh, có thể trong vài năm ngắn ngủn liền trở thành luật sư nổi tiếng tại thành phố C, nhất định có thủ đoạn của hắn, người như vậy ở bên cạnh bé con anh rất lo lắng, nhất là ngày đó hắn ta còn tặng lắc tay cho bé con, dường như đây không phải là việc một anh rể nên làm.

"Nghe nói hắn ta cùng một số nhân vật chính trị đi lại tương đối gần, còn có người hòa giải bên giới xã hội đen, dù sao trong công việc thanh danh không tốt lắm." Tịch Minh đem việc mình biết nói ra, trước kia anh bởi vì chuyện của công ty nên có cùng hắn ta giao tiếp, nhưng cuối cùng là hòa bình giải quyết, tính tình của hắn ta đến cùng ra sao anh cũng không phải rất hiểu rõ.

"Ừ, điều tra rõ rồi nói cho tớ biết."

"Được, cho tớ thời gian một tuần."

"Được, chờ tin của cậu." Lúc Thiệu Từ Vũ làm xong mọi chuyện về đến nhà đã là 12 giờ khuya, phát hiện đèn phòng khách còn sáng, chứng minh đêm nay có khách đến.

Thiệu Từ Vũ đi vào biệt thự, lập tức liền có người hầu trong nhà đón lấy mũ của anh cất kỹ.

Vốn là ngồi trên sofa dài đẹp để quý giá, Liễu Phương lập tức đứng dậy.

"Từ Vũ thế nào đến giờ mới trở về." Liễu Phương cúi về kéo con trai qua, bà đã gọi điện thoại trước để cho anh sớm trở về, nhưng vẫn về trễ như vậy, để cho khách khứa đều sốt ruột chờ đợi.

"Đây là vợ của thị ủy bí thư, phu nhân Hoàng, đây là con gái của bà Nhiễm Khả.....Nói ra thì thật là có duyên, chúng ta đã từng ở chung trong một tiểu khu." Liễu Phương vừa nói vừa cười, trên bàn trà là các loại điểm tâm, trái cây, cà phê, trà, đầy đủ các loại, nếu con trai còn không trở về thì liền không thể ăn nói, bà đã đảm bảo con trai nhất định sẽ trở về, không tòi, tên nhóc này nhớ rõ lời của bà.

Ánh mắt Thiệu Từ Vũ sắc bén đánh giá hai người ngồi trên sofa, nhẹ nhàng gặt đầu.

Nhiễm Khả dịu dàng yên tĩnh ngồi đó, toàn thân là bộ váy thực nữ màu vàng nhạt, tóc dài xoắn trên vai, dương mặt trang điểm nhẹ, nhìn vào rất dịu dàng hiền thực, Liễu Phương càng nhìn càng ưng ý, buổi trưa hôm nay lần đầu tiên gặp cô, bà liền thích cô gái này, bất kể bề ngoài hay gia thế đều cực kỳ xứng đôi với Từ Vũ.

Liều Phuong đang nhìn Nhiệm Khả, cùng lúc Hoàng Yến Linh lại đánh giá Thiệu Từ Vũ.

"Phu nhân Liều, đáng về con trai của bà thật là đẹp trai lịch sự." Hoàng Yến Linh vừa lòng gật đầu, là một thanh niên rất tốt, có khí phách, có tu dưỡng, có lễ phép.

Khó trách Nhiệm Khả một mực nghĩ đến nhà họ Thiệu, thì ra Nhị thiếu gia nhà họ Thiệu là một người đàn ông xuất sắc như vậy, bà còn tưởng rằng đàn ông tham gia quân ngũ bộ dáng sẽ thô lỗ, sợ Nhiệm Khả chịu uất ức, hiện tại bà yên tâm.

Trong nháy mắt Thiệu Từ Vũ liền hiểu rõ ý tứ của bọn họ.

"Con mệt rồi, lên lầu nghỉ ngơi trước." Nói xong anh đi về phía cầu thang.

"Từ Vũ, có khách đến chơi con cũng nên tiếp đãi một chút."

Liều Phuong trong lòng không vui, tên nhóc ngu ngốc này, bình thường rất thông minh hiện tại sao lại hồ đồ như vậy, sớm biết vậy nên ở trong điện thoại nói rõ ràng với anh.

Thiệu Từ Vũ dừng bước lại nhìn Liều Phuong mỉm cười "Người trong nhà tay rất nhiều, không cần con giúp đỡ cái gì, hơn nữa không phải mẹ muốn con sớm tìm con dâu cho mẹ sao, con không nghỉ ngơi cho tốt ngày mai làm gì có tinh thần và sức lực lừa gạt cô gáy về."

Giọng nói Thiệu Từ Vũ không lớn nhưng rất nhịp nhàng, rõ ràng truyền tới lỗ tai từng người.

Liều Phuong ngây ra một lúc, làm sao nhanh như vậy tên nhóc này đã nói chuyện yêu đương rồi, làm sao chào cũng không chào một cái, nhìn lại Nhiệm Khả trên sofa có chút khó xử, bà không biết chuyện này mới tìm cô ta tới, hiện tại làm sao thu dọn đây, nhà bọn họ là thương nhân, như thế nào cũng không thể làm cho quan hệ với người làm chính trị xấu đi, quan hệ trong thương trường cũng quan trọng cực kỳ sâu xa.

"Bác gái, người để cho anh Từ Vũ đi nghỉ đi, chúng con không sao."

Lúc này Nhiệm Khả mở miệng tiếp lời.

Liều Phuong chỉ trừng mắt nhìn Thiệu Từ Vũ không nói ra lời, trong lòng đối với sự khéo léo và hiểu chuyện của Nhiệm Khả lại tăng thêm một phần.

Thiệu Từ Vũ xoay người đi lên lầu.

"Phu nhân Liều, bà đây là có ý gì?" Thiệu Từ Vũ vừa mới đi lên, Hoàng Yến Linh liền nổi giận, rõ ràng có bạn gái làm sao còn muốn giới thiệu cho Nhiệm Khả, thật là khi dễ người khác mà.

"Mẹ trước đừng nóng giận, bác gái căn bản cũng không biết chuyện này." Nhiệm Khả vội vàng trấn an Hoàng Yến Linh, Thiệu Từ Vũ thích Lam Kỳ là chuyện cô đã sớm biết được, cũng sớm dự liệu thái độ của Thiệu Từ Vũ.

Liều Phuong gật đầu, bà thật sự không biết.

"Bác gái, người có biết hiện tại người đeo bám anh Từ Vũ là ai không?" Về mặt Nhiệm Khả lo lắng.

"Là ai?" Liều Phuong nghe được từ 'đeo bám' liền không thoải mái, hiện tại phụ nữ đều là như thế này, thấy trong nhà người khác có tiền bạc liền đeo bám không rời.

"Lam Kỳ, người còn nhớ rõ không, cái cô gái cực kỳ đã mần trước kia."

"Là con bé!" Liều Phuong nghĩ ra, nhắc tới con bé kia bà liền nổi giận.

"Ta không đồng ý." Chuyện này bà kiên quyết không đồng ý, con bé chết tiệt kia nghĩ cũng đừng nghĩ có thể bước vào cửa nhà họ.

"Yên tâm Nhiệm Khả, bác gái rất vừa ý con, bác nhất định thuyết phục Từ Vũ cùng con qua lại." Liều Phuong hạ quyết tâm, kết hôn là chuyện cả đời, không thể để cho con trai dính vào.

Nghe thấy những lời này Nhiệm Khả thẹn thùng cúi đầu, đôi mắt sụp xuống lại hiện lên lãnh ý, không thể tưởng tượng được cái con Lam Kỳ này lại làm cho Thiệu Từ Vũ đề tâm, còn được anh nói thành bà xã.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bẫy Vợ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Tôi mời anh ăn cơm

Trở lại biệt thự, Hoàng Yến Linh giận đến đem túi xách ném trên ghế sofa, Nhiễm Khả trở về phòng mình, Nhiễm La Văn mặc bộ quần áo ở nhà nhà đi từ lầu hai trong thư phòng đi ra, gần năm mươi tuổi nên dáng người mập mạp biến hình, hai gò má béo ụ, tóc ngắn hỗn loạn xen kẽ tóc bạc, tuy tóc ông ta cũng chưa hoàn toàn biến thành bạc nhưng mà năm nay trên quan trường các cán bộ viên chức có tóc bạc tăng nhiều, ông ta không thể không đi nhuộm tóc bạc lên để thể hiện bản thân tận tụy với công việc, tận trung với cương vị công tác.

“Làm sao vậy?” Ông hỏi, từ khi ông ta lên làm bí thư thị ủy thành phố C đến nay, tính tình của bà ngày càng thay đổi.

Hoàng Yến Linh nhìn thấy chồng mình xuống lầu, tính tình thu lại chút ít.

“Hôm nay mang Nhiễm Khả đi nhà họ Thiệu, không nghĩ tới Nhị thiếu gia nhà họ Thiệu lại lạnh nhạt đối với Nhiễm Khả.” Hoàng Yến Linh nhắc đến liền tức giận, nhưng mà giận thì giận, lần này đi nhà họ Thiệu cũng thấy được gia sản nhà họ, bà đối với cửa hôn sự này rất là vừa ý, bà nghĩ hiện tại chồng bà có quyền lực, nhưng không thể bảo đảm cả đời, về sau còn phải dựa vào con gái, chỉ có thừa dịp bây giờ lúc còn vinh quang tìm một nhà chồng tốt cho con gái, tương lai bọn họ mới có thể dựa dẫm vinh quang.

“Bà nói là đại tá trẻ tuổi nhà họ Thiệu kia?”

Nhiễm La Văn hỏi.

“Ừ, ông biết cậu ta?” Nghe giọng điệu của chồng hình như là quen biết, Hoàng Yến Linh không biết làm sao ông có thể quen biết người như vậy, bà hiểu rõ chồng mình, ông có thể nhớ kỹ cũng chỉ có những viên chức cấp cao hơn ông hoặc là con trai bọn họ.

Nhiễm La Văn không lên tiếng, ngồi trên ghế sofa hút thuốc hơi có vẻ xuất thần, từ trước đến giờ tin tức trên quan trường rất nhạy, chuyện của Thiệu Từ Vũ ông cũng là nghe một vị quan viên nói qua, con trai của vị quan viên kia tham gia quân ngũ dưới tay của Thiệu Từ Vũ.....

Ông hít một hơi thuốc, nếu Nhiễm Khả có khả năng gả vào nhà họ Thiệu cũng không tồi.

“Ba, người nói một chút về Thiệu Từ Vũ đi, người này là người như thế nào?”

Nhiễm Khả từ trong phòng đi ra ngoan ngoãn ngồi bên người Nhiễm La Văn, cô vốn muốn đi ngủ, nghe thấy bọn họ nói chuyện nơi đi ra, cô muốn xem ý tứ của ba một chút, vốn là ba vừa ý Đại thiếu gia nhà họ Thiệu, là vị công tử thương trường kia, cả ngày tay chân rảnh rỗi, không làm việc gì đáng hoàng, cả ngày vui đùa trong đám đàn bà, cô làm sao có thể gả cho loại người như vậy.

Nhiễm La Văn liếc mắt nhìn con gái một cái, ông hiểu rõ tâm tư của Nhiễm Khả, con trai trưởng nhà họ Thiệu ông cũng chú ý, chỉ là để cho Nhiễm Khả miễn cưỡng, trên quan trường làm ra vẻ, hiện tại có Thiệu Từ Vũ là lúc ông bỏ tên kia ra.

“Không tệ.”

Ông mở miệng, so với chính quyền thì quân quyền càng thêm vững chắc, mỗi vài năm chính phủ đều phải tuyển nhiệm kỳ mới, nhưng mà trong quân đội việc này lại không có xảy ra.

“Vậy ba đồng ý rồi?”

Nhiễm Khả rất vui mừng khi ba nhỉnh rúng Thiệu Từ Vũ.

“Có nắm chắc không?”

“Có”

“Chỉ là có một số việc ba phải giúp con.”

“Yên tâm ba nhất định ủng hộ con gái bảo bối của ba.” Nhiễm La Văn vỗ vỗ tay con gái.

“Cám ơn ba.”

Nhiễm Khả vui vẻ cười, có ba giúp đỡ sự việc càng dễ làm hơn.

Nhiễm La Văn thu lại nụ cười nhìn về phía Hoàng Yến Linh.

“Chuyện của công xưởng như thế nào?” Viên quan nhà nước không thể làm việc tư, đây là quy định, cho nên ông chỉ có thể đem công ty viết dưới tên của bà, nếu chỉ dựa vào tiền mỗi tháng đó ông làm sao có thể nuôi sống cả gia đình.

Hoàng Yến Linh có khuôn phép ngồi xuống, Nhiễm La Văn lúc bàn công việc thích có bộ dáng của bàn công việc, mà tình trạng gần đây công xưởng đang bị lỗ lỗ, thái độ của bà phải che giấu kỹ.

“Gần đây buôn bán rất tốt, tiền kiếm được tháng này đã đem gởi qua tài khoản ngân hàng ở nước ngoài.” Vì sợ bên trên điều tra ra, bọn họ sớm mở một

tài khoản mật ở nước ngoài.

"Ừ, kêu em trai của bà làm việc nghiêm túc một chút, Tổng giám đốc Biệt mượn danh nghĩa của tôi ở bên ngoài làm việc, trong khoảng thời gian này bên trên đang gắt gao điều tra."

"Chuyện này ông yên tâm, tiền mua cái biệt thự này là dùng dưới tên em trai tôi, muốn tra cùn không tra đến trên người chúng ta.

"Ừ, vậy thì tốt."

Chuyện trên quan trường ông sẽ lo ổn thỏa, những việc khác bà phải làm tốt.

Buổi tối Lam Kỳ nằm trên giường nhìn chăm chú điện thoại bằng khoảng, vài giây sau cô hạ quyết tâm

"Thiệu ngọc, anh chưa ngủ sao? Ngày mai tôi mời anh ăn cơm."

Cô soạn một tin nhắn gửi qua, đã trễ thế này gọi điện thoại không thích hợp, không biết anh có ngủ chưa.

Thiệu Tử Vũ vừa tắm rửa xong, điện thoại di động rung lên báo có tin nhắn, anh nhìn nội dung tin nhắn cười.

"Làm sao lại khách sáo như vậy bé con?"

Lam Kỳ vốn không trông cậy sẽ có hồi âm dù sao cũng đã trễ thế này, Thiệu ngọc chắc đã ngủ, không ngờ chưa đến một phút liền nhận được tin nhắn trả lời, nhìn nội dung cô liền bị nội thương.

Thiệu ngọc chết tiệt, vì sao không sáng khoái như vậy, có đi hay không thì nói luôn đi chứ.

"Trước kia anh chăm sóc tôi, tôi cũng nên mời anh ăn một bữa chứ." Cô kìm nén tính tình nhấn vào chữ gửi qua, không việc gì, Thiệu ngọc không thông suốt cũng không trách anh, dù sao người trong quân đội đi ra đều là chậm chạp, từ từ sẽ đến.

"Khó được bé con cuối cùng cũng phát hiện ra tôi tốt, chỉ là một bữa cơm đã đủ rồi sao?"

Thiệu Tử Vũ khẽ cười lại nhấn lại mấy chữ.

Bên này Lam Kỳ nhìn chăm chú điện thoại di động một lúc rồi chợt vui vẻ, nói như vậy là Thiệu ngọc đã đồng ý....

"Thiệu ngọc, ngày mai tôi đi mua quần áo cho anh, có vẻ trừ quân trang ra anh không có quần áo khác."

Cô thăm qua hai chỗ ở của anh, quần áo của anh đều rất ít, quần áo bình thường căn bản không có.

"Làm sao lại không biết xấu hổ muốn em tốn tiền đây."

Thiệu Tử Vũ nhấn lại.

Lam Kỳ nhìn điện thoại di động cười.

"Không tốn kém, đối với anh tôi đều có thể bỏ tiền ra."

Khụ khụ. Bên kia Thiệu Tử Vũ nhìn tin nhắn gửi lại cười khụ, cô gái nhỏ của anh thật đáng yêu.

"Ừ, vậy được rồi, ngày mai tôi tới đón em."

"Ừ, ngủ ngon."

Lam Kỳ vốn còn muốn nhắn thêm vài từ vui vẻ nhưng mà lại sợ dọa đến anh nên đành nhấn mấy từ đơn giản gửi qua.

"Ngủ ngon bé con."

Trên giường Lam Kỳ nhìn tin nhắn cuối cùng của Thiệu Tử Vũ trong lòng liền vui vẻ, ngày mai cô nhất định phải để cho Thiệu ngọc hiểu rõ, cô nhóc trước kia đã trưởng thành, lớn đủ có thể làm vợ.

Cuộc hẹn ngày mai cô làm cho bản thân ước pháp tam chương*, không thể tùy hứng, không thể càn quấy, không thể tùy theo ý mình, sẽ đối với Thiệu ngọc sẵn sàng, dịu dàng, chú ý đến cảm nhận của anh, muốn để cho Thiệu ngọc nhìn cô với cặp mắt khác xưa.

*đàm phán, thương lượng với nhau.

Lam Kỳ nghĩ xong những thứ này lại nhìn chăm chăm tủ quần áo của mình đến xuất thần, ngày mai nên mặc quần áo nào thì tốt đây, kiểu dáng gì, màu sắc gì..... Không xong, tủ quần áo của cô đã thật lâu không có quần áo mới, không biết Thiệu ngọc thích kiểu ăn mặc thế nào.

Lam Kỳ cố gắng tưởng tượng người Thiệu ngốc yêu thích....Đường như Thiệu ngốc thích bên cạnh là tiểu thư khuê các* dịu dàng, hiểu chuyện, mềm mại, có tu dưỡng.

*cô gái nhà giàu

Cô lập tức xuống giường nhìn xem tủ quần áo của mình có bộ nào thích hợp hay không, kết quả thất vọng, quần áo của cô ngoại trừ mấy bộ váy thì đều là quần, quần áo trong chiếm đa số, mà những cái váy này đã mặt trước mặt anh rồi.

Tâm tình của Lam Kỳ tức thì thăng tấp tuột xuống.

Cô đi từ từ vài bước đến bên giường gọi điện thoại cho Mễ Đóa, quần áo của cậu ấy rất nhiều có thể mượn một bộ cấp cứu cô ngày mai.

"Lam Kỳ cậu lên con thân kính cái gì, mấy giờ rồi hả?" Điện thoại kết nối, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói làm bầm mớ ngủ của Mễ Đóa.

"Mễ Đóa, sáng sớm ngày mai cho tớ mượn một cái váy nhìn thực nữ."

"Lam Kỳ, hôm nay chơi ra bệnh đúng không, có biết cậu một ngày không có ở công ty tớ vội vàng như thế nào không? Nếu biết thì liền làm phiền cậu cúp điện thoại, cảm ơn hợp tác."

Nói xong đầu bên kia liền im lặng.

Lam Kỳ cảm điện thoại đi động lên giường mắt nhìn, người phụ nữ đáng chết mê ngủ, giống như một con heo.

Ngược lại cô không ngủ được, ngày mai cô làm sao bây giờ...Lam Kỳ buồn bực ở trên giường lăn qua lộn lại, sớm biết liền mua thêm mấy bộ quần áo rồi.

Sáng sớm Thiệu Từ Vũ liền sớm chờ ở gần nhà Lam Kỳ, 7 giờ bé con không ra, 8 giờ anh gọi điện thoại.

Nghe được tiếng chuông Lam Kỳ nhắm mắt mò tới đựng điện thoại đi động.

"Alo" Người nào sáng sớm liền làm ồn người khác ngủ.

"Bé con, còn chưa dậy?"

Trong điện thoại truyền ra tiếng cười khê của Thiệu Từ Vũ

. . .

Lam Kỳ liền lập tức tỉnh táo, đúng rồi hôm nay ngoại trừ đi công ty cô còn có hẹn với Thiệu ngốc.

"A, tôi lập tức thức dậy."

Tại sao vậy, ngủ quên mà mẹ già cũng không gọi cô.

"Không vội tôi đưa em đến công ty, tôi ở bên ngoài chờ em."

"Thiệu ngốc, anh đã đến gần nhà tôi? Chờ một chút tôi lập tức đi ra."

Lam Kỳ vội vàng rời giường súc miệng, tùy tiện rửa mặt một cái rồi ra cửa, mấy cách hoàn hảo nghĩ được ngày hôm qua tất cả đều vứt ra sau ốt.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Anh ấy đã có người mình thích

Mấy ngày nay tâm tình Lam Kỳ cực kỳ tốt, trên mặt lúc nào cũng mang theo nụ cười, Mễ Đóa thấy trong lòng liền ngứa.

"Lam Kỳ, cậu trúng số độc đắc rồi sao?"

Lam Kỳ không để ý tới cô, tiếp tục xem bản vẽ.

Mễ Đóa chưa từ bỏ ý định tiếp tục truy hỏi "Đúng rồi Lam Kỳ nghe nói ngày đó có một quân nhân tới tìm cậu, anh ta rốt cuộc là ai?" Ngày đó Mễ Đóa trùng hợp đi ra ngoài, lúc trở về liền trùng hợp nhìn thấy xe anh ta, cặp mắt dịu dàng vừa vận nhìn về hướng cô, không biết như thế nào đột nhiên cô có

cảm giác quen thuộc.

"Ừ"

"Anh ta rốt cuộc là ai, khi nào thì mang tờ đi gặp mặt?" Thật là nói chuyện yêu đương cũng thần bí như vậy, cô cũng muốn làm hoạt động dưới đất giống vậy.

"Anh ta, cậu biết, Thiệu Từ Vũ."

"A" Âm thanh thét chói tai tràn đầy phòng làm việc.

Lam Kỳ rút lại cổ, nhớ lại lời nói ngày đó của Khương Hạo, hoài nghi đánh giá một lần bạn tốt của mình, dịu dàng, đáng yêu, xinh đẹp....Đây là cái ánh mắt gì chứ, anh ta hoa mắt thôi, mấy từ này làm sao có thể dùng trên người Mễ Đóa, tố chất thần kinh, nói chuyện lớn tiếng, mê trai một dạng không sai biệt lắm.

Lam Kỳ quyết định, để cô đi gieo họa cho Khương Hạo rất tốt.

"Anh ta là Thiệu Từ Vũ? Các cậu, rốt cục lên giường rồi!" Mễ Đóa dường như không thể tiêu hóa được chuyện này, trước kia liền cảm thấy tên Thiệu Từ Vũ kia không có ý tốt, không ngờ anh ta vẫn làm được, người đàn ông kia nhìn thật đủ cao.

"Khụ khụ. Cái gì lên giường!" Lam Kỳ hận không được gõ đầu Mễ Đóa.

"Ngày đó không phải anh ta chẳng lẽ là Dung Bạch Minh." Mễ Đóa tức giận tròn trắng mắt, ghen tị, cô cực kỳ ghen tị vận may của cô, trước đó cô cho rằng Dung Bạch Minh đã là người đàn ông không tệ, còn Thiệu Từ Vũ, để cho cô một người đẹp độc thân làm sao mà sống.

"Phù. . . Ngày đó là chuyện ngoài ý muốn." Lam Kỳ thở ra một hơi rồi quyết định nói ra.

"Ngoài ý muốn?"

"Anh ấy say rượu cho nên.... "

"Cho nên hai người lên giường..."

Lam Kỳ nhìn chăm chăm Mễ Đóa.

"Đừng luôn nói lên giường lên giường có được hay không." Cô cùng Thiệu Ngốc quan hệ còn chưa đi đến một bước kia.

"Cái đó, lau súng cướp cò..."

"Cậu có còn muốn nghe hay không, không muốn nghe cửa ở bên kia, mời rời đi."

Lam Kỳ trực tiếp đuổi đi người, nhìn bộ dáng nhỏ tuổi non nớt, như thế nào lại sắc như vậy.

"Hi hi. . . Được, tớ không nói, cậu nói."

Mễ Đóa ngoan ngoãn ở một bên ngồi xuống.

"Ngày đó anh ấy uống rượu say, sau đó hôn tớ, nhưng mà tớ muốn thanh minh, bọn tớ chuyện gì cũng không có làm, cực kỳ thuần khiết."

Mễ Đóa tròn to hai mắt, như vậy cũng gọi là thuần khiết? Được rồi, cô miễn cưỡng tin tưởng.

"A, vậy lần này anh ta trở về có thổ lộ với cậu hay không?" hiểu năm như vậy, Thiệu Từ Vũ tới tìm Lam Kỳ chứng minh trong lòng vẫn rất thích cậu ấy, hẳn là phải hành động đem cậu ấy khiêng về nhà mới đúng.

"Cái gì thổ lộ. . ." Lam Kỳ cười ha hả, Thiệu Ngốc còn chưa có nắm tay cô, bây giờ cô cũng không muốn nghĩ phức tạp, mấy ngày nay bọn họ đều ở chung một chỗ, cô ám chỉ như vậy đủ rồi, nếu như anh còn không rõ thì đi chết đi.

"Anh ta đã có người trong lòng rồi." Đột nhiên trong đầu Lam Kỳ nhớ tới lời anh nói tối hôm đó, mấy ngày nay Thiệu Ngốc đối tốt với cô, nên cô đã quên mất việc này, hiện tại không đề ý nhắc tới trong lòng bỗng nhiên có chút đau đớn.

"Anh ta đã có người trong lòng? Chính miệng anh ta nói với cậu?" Mễ Đóa khó thể tin.

"Ừ"

Lam Kỳ gạt đầu.

"Vậy còn cậu, cậu thích anh ta sao?" Mễ Đóa thu lại nụ cười hạ thấp giọng hỏi, đây là cái loại quan hệ gì, loạn, loạn....Ngày đó nhìn thấy Thiệu Từ Vũ ôm Lam Kỳ, hôn môi, cô hâm mộ muốn chết, không nghĩ tới chuyện lại thế này.....

Chỉ là cũng không có cách nào, bọn họ nhiều năm như vậy không gặp mặt, tuổi của Thiệu Tử Vũ lớn hơn Lam Kỳ, đã có người phụ nữ khác là chuyện cực kỳ bình thường.

Hiện tại cô chỉ hy vọng Lam Kỳ không cần rơi vào, phụ nữ nếu hãm sâu vào loại quan hệ nguy hiểm kích thích này sẽ rất khó tự thoát khỏi, đồng tuổi thời gian có thể nói là rất dài, cũng có thể nói là rất ngắn, thứ có thể hoang phí không nhiều lắm.

"Không có. Tôi làm sao sẽ thích anh ta." Giọng nói Lam Kỳ trầm thấp, nếu trước đó không nói chuyện của Thiệu Ngốc, có lẽ cô sẽ ở trước mặt Mễ Đóa thừa nhận, nhưng mà hiện tại cô không dám, cô sợ cái miệng rộng của Mễ Đóa sẽ đem chuyện này truyền ra, liền khả năng gặp mặt Thiệu Ngốc cô cũng không dám.

"Thật sự?"

"Thật!"

"Vậy tớ hỏi cậu vài vấn đề."

"Hỏi đi" Lam Kỳ bày ra một bộ không sao cả.

"Tôi hỏi cậu, nếu như cậu nhìn thấy Thiệu Tử Vũ cùng người phụ nữ khác ở cùng một chỗ, trong lòng cậu có thể không thoải mái, đau khổ hay không?"

"Sẽ không." Lam Kỳ trái lương tâm nói, thật ra thì từ lúc còn chưa phát hiện cô thích anh, cô cũng đã không thích anh ở cùng một chỗ với phụ nữ khác.

"Vậy tớ lại hỏi cậu, thử tưởng tượng một chút cảnh tượng, cậu, Thiệu Tử Vũ, còn có người phụ nữ anh ta thích gặp mặt, khả năng sự dịu dàng của anh ta đối với cậu đều mang cho người phụ nữ kia, anh ta ôm cô ta, hôn cô ta, chôn cô ta, mà cậu chỉ có thể ở một bên quan sát, nghe đến mấy chuyện như vậy trong lòng cậu có cảm thấy đau hay không?"

"Tôi. . ." Lam Kỳ không cách nào tưởng tượng trường hợp như vậy.

"Được rồi, trước tiên cậu không cần trả lời vấn đề này, sau cùng tớ hỏi cậu, nếu Thiệu Tử Vũ kết hôn mà cô dâu mặc áo cưới lại không phải là cậu....nghe thức trang nghiêm thần thánh sau khi kết thúc, anh ta thành chồng của người khác, cung chiêu của anh ta sẽ mang cho người phụ nữ khác, sự dịu dàng từng chút từng chút đều kết thúc. Sau đó một ngày kia chú rể cô dâu cùng cậu gặp mặt lại lần nữa, ánh mắt dịu dàng của anh ta bị thay thế bằng nhàn nhạt xa cách, bên cạnh anh ta có lẽ là dắt theo một cậu bé hoặc một cô bé.....'Cô ấy là ai vậy ba?'" Đứa bé hỏi, sau đó anh ta yên lặng liếc nhìn cậu một cái rồi nói 'Là dì.'

Mễ Đóa nói xong yên lặng nhìn Lam Kỳ.

"Vấn đề của tớ đã hỏi xong....trong lòng cậu nên có đáp án rồi."

Lam Kỳ chỉ là im lặng không nói chuyện, bộ dáng không sau cả trước đó bị thay thế bằng trầm mặc.

"Aiz, đàn ông tốt trên đời còn rất nhiều, nghĩ thông suốt một chút." Mễ Đóa mở miệng, lời này là câu Lam Kỳ nói trước kia lúc cô bị thất tình, Lam Kỳ khuyên cô, cô không nghĩ tới hai năm sau cô lại trả lại cho Lam Kỳ.

"Được rồi, nếu như thật sự nhầm chán, chuyện trên tay tớ đều tặng cho cậu."

Lam Kỳ cực kỳ khó chịu nhìn chăm chăm cô, sáng sớm tinh mơ nổi điên cái gì, làm cho hiện tại trong lòng cô khó chịu muốn chết.

"Mạnh miệng."

"Làm sao cậu lại phiền như vậy."

"Được, tớ đi ra ngoài, cậu cần thận suy nghĩ đi."

Mễ Đóa nói xong đi ra ngoài.

Cô biết trong lòng Lam Kỳ hiện tại rất không thoải mái, con nhóc này trên mặt tình cảm liền đặc biệt thiếu đầu óc, trước đó cô ý vào tình cảm mơ hồ của chính mình ở cùng một chỗ với Thiệu Tử Vũ, hiện tại đánh thức cô cũng tốt, nếu như thật sự thích thì đem anh ta đoạt lấy, bằng không liền buông tay.

Sau khi cửa đóng lại, Lam Kỳ gục đầu xuống bàn ngăn người, vấn đề của Mễ Đóa làm cho cô bối rối, cô không thích nhìn anh đối với người phụ nữ khác dịu dàng, cũng không thích anh đối với người phụ nữ khác che chở, cô chỉ muốn anh đối tốt với một mình cô.

Nhưng mà ngày đó chính miệng anh nói với cô, anh đã có người trong lòng, mới đầu cô nghĩ là Lý Viện, nhưng về sau anh lại phủ nhận, vậy người anh thích cuối cùng là ai, nghĩ đến anh đối với người phụ nữ khác tốt hơn so với cô, trong lòng đột nhiên hít thở không thông, cực kỳ khó chịu.

Đúng vậy, không biết từ khi nào thì xuất hiện, cô bắt đầu say đắm sự dịu dàng của anh, nụ cười của anh, che chở của anh....Nên làm cái gì bây giờ.

Vậy anh thì sao, rõ ràng đã có người trong lòng tại sao còn phải đối tốt với cô như vậy.

Đúng, dường như vấn đề này cho tới bây giờ cô cũng chưa từng hỏi anh, mà anh cũng không có nói.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bầy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Làm sao có thể so sánh với anh

Cho đến tận giờ tan làm tâm tình của Lam Kỳ cũng không có khôi phục, thật là khó chịu, cả một buổi chiều trong đầu đều là hình bóng của Thiệu Tử Vũ, tay cô lần mò lên sợi dây chuyền ngọc trai, ngọc trai xinh đẹp bóng mượt được làm thành một sợi dây chuyền đơn giản, sợi dây chuyền bạch kim tinh tế, ngoại trừ màu trắng bạc chỉ có ngọc trai màu hồng ngọc chói mắt, cô rất thích kiểu dáng này.

Đây là viên ngọc trai kia làm thành dây chuyền, buổi chiều ngày hôm sau Thiệu Ngọc liền cho cô, anh đưa tay đeo giúp cô, nói đây là ngọc trai may mắn của cô không cho phép tùy tiện tháo xuống.

Cho tới bây giờ cô mới phát hiện, may mắn của cô không phải là có được viên ngọc trai mà là vì có được anh. (Ồ ô....cảm động a, muốn khóc a, lời thoại kinh điển cỡ nào, động lòng người cỡ nào, chị Lam nói làm Kẹo muốn khóc quá, vỗ tay nhiệt liệt cho lời nói đẹp nhất từ đầu truyện đến giờ.)

Không biết phát hiện của cô có quá muộn hay không, nếu cô đi tranh có thể có cơ hội hay không....

"Aiz, Lam Kỳ buổi tối có muốn ra ngoài uống một chén hay không?" Mễ Đóa hỏi.

"Không đi."

"Nói cậu nghe, thời điểm trong lòng không vui đi uống một chén sẽ dễ chịu rất nhiều, nhất tụy giải thiên sầu* trên TV đều nói như vậy."

*một ly rượu giải được vạn nỗi sầu

"Không đi." Hiện tại cô chỉ muốn yên tĩnh một chút, cô không muốn đi chỗ ồn ào.

"Yên tâm, chỗ đó hoàn cảnh thật tốt, cậu còn nhớ Trương Mễ chứ, nghe nói cậu ấy mở một quán rượu, danh tiếng rất tốt, lần trước họp lớp vẫn mời chúng ta đi chơi, nghĩ như thế nào không đi thả lỏng một chút."

Nghe Mễ Đóa vừa nói như thế, Lam Kỳ nhớ lại bộ dáng của Trương Mễ, trước kia lúc còn đại học là một học sinh ở các phương diện đều rất tốt, rất có tài năng, ai cũng cho rằng sau khi tốt nghiệp cô ấy sẽ trở thành nhà thiết kế nổi tiếng, không nghĩ tới cô ấy lại đổi nghề đi mở quán rượu, lần trước gặp cô ấy, một đầu tóc quần uốn lượn dài tới thắt lưng, váy đen ngắn bó sát người, trên mặt trang điểm khéo léo, đáng vẻ xinh đẹp, làm cho rất nhiều bạn học nhận không ra, đến bây giờ cô cũng không thể nào đem nữ sinh đeo gọng kính đen, nói chuyện thẹn thùng cùng cô ấy hiện tại liên hệ cùng một chỗ.

"Đi thì đi."

Lam Kỳ đồng ý, trong lòng cô buồn bực về nhà cũng là tiếp tục phiền lòng, còn không bằng đi chơi một chút.

Sau khi tan việc, cô gọi điện thoại về nhà, cùng Mễ Đóa lên xe chạy đến chỗ quán bar, lúc Thiệu Tử Vũ đến lại vô hạp, trên tay anh cầm một cái hộp tinh xảo cười khổ, anh vốn nghĩ muốn cho cô một bất ngờ không ngờ cô gái nhỏ kia lại đi trước.

Gọi điện thoại cũng không ai bắt máy, đành phải về sau lại cho cô.

Trương Mễ mở quán bar ở gần rất nhiều khu phố buôn bán, nguyên nhân gắn liền với thời gian, người trong quán bar cũng không phải rất nhiều, hoàn cảnh so với suy nghĩ của Lam Kỳ khác nhau, không phải cực kỳ ồn ào, xem ra là chỗ tốt.

Gọi hai ly rượu Lam Kỳ cùng Mễ Đóa ngồi ở quầy bar nói chuyện phiếm.

"Có muốn gọi điện thoại cho Trương Mễ hay không?"

"Thôi khỏi."

Lam Kỳ cảm thấy tốt nhất đừng làm phiền người khác, với lại quan hệ của cô cùng cô ấy cũng không thân.

Bartender pha rượu tay nghề làm cho người ta hoa mắt, rất nhanh một ly rượu bóng đẹp đủ màu sắc theo thứ tự chồng lên nhau đặt ở trước mặt, Lam Kỳ uống một ngụm, rất ngọt, mới đầu giống như nước trái cây, sau đó mới mang theo chút hương vị chất chát của rượu, rất giống với cảm giác trong lòng cô....

Bên cạnh Mễ Đóa vừa uống rượu vừa len lén nhìn phản ứng của Lam Kỳ, âm nhạc sung sướng trong quán bar cũng không hề thay đổi cảm xúc của cô,

cô cũng không biết nói gì cho phải.

"Đây là rượu chó uống nhiều."

Cô nhắc nhở, mang Lam Kỳ tới đây là để cho cô thả lỏng một chút, cũng không phải thật sự muốn để cho cô say khướt trở về, như vậy thật sự mệt chết cô.

"Biết"

Thân thể Lam Kỳ đi theo âm nhạc lắc lư, xem ra một bộ vô cùng vui sướng.

"Tiểu thư, uống chung một ly."

Chỉ thấy một tên đàn ông ngồi trên ghế xoay bên cạnh các cô.

Về mặt Hoàng Khải lấy lòng cười, hôm nay hán tới sớm, không ngờ có thể săn đến người đẹp xinh tươi như vậy, bộ dáng hai người xem ra rất ngây thơ, nhất định không lâu liền say rượu, trong đó một người uống rượu cực kỳ mạnh mẽ, xem ra là tâm tình không vui, loại tâm tình non mềm này sẽ dễ dàng hạ gục phụ nữ nhất.

"Tiểu thư họ gì?" Hán hỏi, hôm nay toàn thân hán mặc đều là hàng hiệu, mà còn lái xe hiệu, không có bao nhiêu người có thể chống lại sức hấp dẫn như vậy.

"Cút"

Lam Kỳ nhìn cũng không nhìn, cô hét một tiếng, chán ghét loại ruồi bọ này.

Hoàng Khải sừng sốt một chút, ngay sau đó cười, người đẹp này đủ cay, đúng là khẩu vị hán thích.

"Người còn không cút, đừng làm cho tôi tức giận."

Mẽ Đóa cũng không thoải mái, nơi này loại đàn ông hèn hạ vậy đúng là nhiều.

Hoàng Khải nhìn hai cô, cười đến vẻ mặt ôn hòa.

"Được, tôi biến, các tiểu thư có việc cần thì có thể tùy lúc tìm tôi, tôi ở đó." Hán chỉ chỗ ngồi của mình, chỗ này hán thường lui tới, vị trí đều là cố định giúp hán giữ lại.

Lam Kỳ cùng Mẽ Đóa cũng không nhìn hán cái nào.

Hoàng Khải không thể làm gì khác hơn là mỉm cười tránh ra, người đẹp như vậy hán thích, săn mồi, hán có kiên nhẫn, đêm nay còn thời gian cả một buổi tối, nếu hán không nhìn lầm thì một người đẹp trong đó vừa gọi rượu là 'suy nghĩ vương vấn' (Khiếp, tên gì ngộ thể Kẹo chả biết) loại rượu này mới vào vào miệng là vị ngọt trái cây, sau khi uống hết một ly, chất rượu mạnh sẽ từ từ hiện ra, phụ nữ đều chịu không nổi.

"Lam Kỳ nếu không chúng ta đi thôi" Mẽ Đóa cảm thấy mang cô tới nơi này hình như là không tốt lắm, nhanh như vậy mà Lam Kỳ đã uống hết một ly.

"Không cần" Có lẽ là tác dụng của cò, đột nhiên Lam Kỳ cảm thấy nơi này rất tốt, mà mới ngồi xuống không đến vài phút, quán bar đã tới nhiều người, đã có người trên sàn nhảy khiêu vũ, nhất là những người phụ nữ mặc trang phục công sở, xem bộ dáng là thành phần tri thức, vậy bố sát người, vũ đạo nóng bỏng, tình cảm mãnh liệt....Rất tuyệt.

"Cậu. . ."

Mẽ Đóa cũng không nói gì, như vậy đi nếu cô uống rượu sẽ gọi anh trai cô đến đón bọn họ, anh hai vô cùng quen thuộc mấy chỗ này, cũng không sợ anh ấy tìm không thấy.

Thời gian đến buổi tối, tiếng nhạc trong quán bar bắt đầu vận lớn, âm nhạc ầm ĩ ở trong không khí thoát ra, người cũng càng đông.....Đủ loại màu sắc, đủ dạng người.

Lam Kỳ đặc ý đứng đưa, Mẽ Đóa cũng cực kỳ vui vẻ, hai người hưng phấn đùa giỡn....

"Aiz, Lam Kỳ nhìn, Trương Mẽ."

Mẽ Đóa kéo Lam Kỳ một chút, Lam Kỳ nhìn qua xem.

Ở một góc nhỏ của quán bar, một người phụ nữ ăn mặc xinh đẹp toàn thân mềm mại không xương như rắn dựa vào ngực một người đàn ông trung niên, tay vẫn không ngừng sờ loạn, hình ảnh mát mẻ như vậy ở trong quán bar không tính là gì, rất bình thường, nhưng trong mắt Lam Kỳ lại là một bộ giống như nhìn thấy quỷ, người đàn ông kia vừa mập vừa ngu, nhìn xem số tuổi có thể làm cha Trương Mẽ, làm sao hai người có thể ở cùng một chỗ.

Mẽ Đóa nhìn nhưng không thể trách.

"Người đàn ông kia có rất nhiều tiền, ông ta bao dưỡng Trương Mỹ, quán bar này chính là do ông ta giúp cô ấy mở.

"À...." Trong lòng Lam Kỳ không có chút hứng thú.

"Người đàn ông kia đã có vợ con." Mỹ Đóa tiếp tục nói.

"Nhìn ra được."

Mỹ Đóa lại nhìn Lam Kỳ một cái.

"Như vậy cậu cũng đừng học cô ấy." Coi như Lam Kỳ thích Thiệu Từ Vũ cũng không thể để cô đi làm tiểu tam, hôm nay cô ý mang cô đến đây là để nói một câu cho cô tỉnh.

Lam Kỳ nổi cáu.

"Người đàn ông đó làm sao có thể so sánh với Thiệu ngốc." Vừa già vừa xấu, khó trách Mỹ Đóa mang cô đến đây, thì ra đây mới là mục đích thực sự.

"Ừ là không so tới." Mỹ Đóa nghĩ nghĩ, bộ dáng Thiệu Từ Vũ thực con mẹ nó đẹp trai.

"Nếu không như vậy, cậu đi tranh đi." Chưa kết hôn thì ai cũng còn cơ hội.

"Ai nói tớ thích anh ta."

Lam Kỳ rống lên một tiếng, con nhóc Mỹ Đóa thối tha, nói một chút đề tài vui vẻ sẽ chết hay sao.

"Được cậu không có thích." Mỹ Đóa bắt đầu dĩ, con nhóc Lam Kỳ chết tiệt này cực kỳ ngang ngược.

Mỹ Đóa im lặng, Lam Kỳ một ngụm một ngụm uống rượu, Thiệu ngốc.....Làm sao cô có thể bỗng nhiên nhớ đến anh, rất muốn anh ở bên cạnh, nhưng mà lời Mỹ Đóa nói rõ ràng khắc vào trong đầu cô, chém chết, cậu ấy nói thật dễ dàng, nếu anh cự tuyệt thì làm sao bây giờ, thật ra da mặt cô cũng không có dày như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Tên cặn bã

11 giờ khuya, Mỹ Đóa đỡ Lam Kỳ tức giận đá một cước vào xe mình, chết tiệt, chiếc xe không chạy được, còn có ông anh chết tiệt nói tới đón người đến giờ còn chưa tới, cũng không lo lắng đêm khuya hai người con gái ở bên ngoài sẽ sợ, còn sẽ gặp nguy hiểm.

Lúc này di động trong túi xách Lam Kỳ vang lên, Mỹ Đóa lo lắng là điện thoại nhà của cô, vội vàng để Lam Kỳ tựa vào cạnh xe, chính mình nghe điện thoại, con nhóc chết tiệt lại phải giúp cô nói dối, nói không uống rượu lại uống nhiều như vậy.

"Alo" Mỹ Đóa nhận điện thoại vừa nghĩ nên nói như thế nào.

"Lam Kỳ đâu?"

Trong điện thoại truyền đến một giọng nói đàn ông dễ nghe, Mỹ Đóa ngây ra một lúc, nhìn lại dây số mới phát hiện không phải là điện thoại nhà, giọng nói của ba ba Lam Kỳ có vẻ già, giọng nói của Lý Hạo có vẻ lạnh lùng, rõ ràng đây không phải là giọng của bọn họ.

"Anh là ai?" Số đảo hoa của Lam Kỳ sao lại nhiều như vậy, nghe giọng nói hẳn là một anh chàng đẹp trai.

"Thiệu Từ Vũ"

Mỹ Đóa nhú mày, thì ra là tên đầu sỏ kia gây nên, đều do anh ta làm hại Lam Kỳ uống nhiều rượu như vậy, lúc trước ấn tượng đối với anh không tệ, hiện tại anh ta là người như vậy, đã có phụ nữ còn trêu chọc Lam Kỳ làm gì.

Đột nhiên cô nghĩ đến tài lực nhà họ Thiệu, lại nghĩ đến tin tình cảm của Đại thiếu gia Thiệu Từ Mặc bay đầy trời, lại càng thêm tức giận với anh, đàn ông có tiền không có mấy người tốt, ông anh trai của cô là một ví dụ rõ ràng, một tháng đối một người phụ nữ, không có một người ổn định bên cạnh.

"Cậu ấy ngủ không rảnh tiếp điện thoại của anh."

Mỹ Đóa cảm thấy vẫn là không nên cho Lam Kỳ tiếp tục qua lại với người như vậy.

"Cô ấy đang ở cùng với cô?"

Giọng nói bên kia điện thoại mang theo nghi ngờ.

"Đó là đương nhiên chẳng lẽ cùng anh?"

"Ừa. . ."

Mễ Đóa mới vừa nói xong, Lam Kỳ thể nhưng nôn ra, hơn phân nửa phun trên cửa xe của cô, còn có chút bắn dính trên đùi cô.

"A"

Mễ Đóa thét chói tai, con nhóc này phun chỗ nào thế, rõ ràng không biết uống rượu lại uống nhiều như vậy.

"Lam Kỳ làm sao vậy?" Thiệu Tử Vũ xiết chặt di động trong tay, âm thanh vừa rồi là của bé con.

"Cậu ấy uống hơi nhiều."

Mễ Đóa khó chịu, đều do cái tên đàn ông đáng chết này.

"Các người đang ở chỗ nào?"

"Không cần anh quan tâm, anh tránh xa một chút cho tôi."

Mễ Đóa nói xong cúp điện thoại.

Ông anh trai chết tiệt không đáng tin cậy, chỉ còn cách gọi xe trở về, có bài học ngày hôm nay cô thể từ nay về sau sẽ không mang theo con nhóc chết tiệt này đi uống rượu.

Trong phòng Thiệu Tử Vũ lập tức gọi một cú điện thoại, sau đó vội vàng ra cửa.

Đêm khuya có vẻ khó bắt xe, Mễ Đóa đỡ Lam Kỳ ngã trái ngã phải đi trên đường.

"Tớ không quay về, chúng ta tiếp tục đi uống rượu."

Lam Kỳ cười.

"Uống cái đầu cậu."

"Tớ vui về, cậu đi theo uống cùng tớ."

"Vui về cái đầu cậu."

Mễ Đóa hận không thể gõ đầu cô.

Hai người ở trên đường đợi hơn 10 phút cũng không bắt được một chiếc xe trống nào hết, tâm tình Mễ Đóa xấu tới cực điểm, lúc này một chiếc xe BMW màu đen dừng lại ngay bên cạnh, cửa kính xe kéo xuống lộ ra khuôn mặt một người đàn ông tươi cười.

"Tiểu thư, có cần giúp một tay hay không?"

Mễ Đóa trừng mắt liếc hắt một cái, là người đàn ông trong quán bar vừa nãy, thật sự là âm hồn không tiêu tan.

"Tránh ra." Cho là người khác nhìn không ra trên mặt hắt viết mấy chữ 'người rất lương thiện' nghĩ người khác đều ngu ngốc, cho rằng các cô là con cừu nhỏ dễ lừa gạt.

Ở trên xe Hoàng Khải thoải mái ngồi....Theo trong quán bar đi ra hắt đã nhìn chăm chăm các cô nửa tiếng rồi, "Đừng nóng giận như vậy người đẹp, cô xem, bộ dạng của hai cô như thế này có thể về nhà sao? Làm sao lại khẳng khái cự tuyệt tôi, tôi sẽ đau lòng."

Nói xong Hoàng Khải xuống xe, đi đến gần các cô.

"Anh làm gì! Cút xa một chút." Mễ Đóa đề phòng đỡ Lam Kỳ, trừng mắt nhìn hắt, hiện tại là buổi tối, con đường này có chút âm u, người đi đường còn rất ít, hắt ta không phải là muốn làm bậy chứ?

"Yên tâm tôi không có ý xấu gì, tôi chỉ muốn đưa hai cô về nhà."

"Ai cần anh đưa, anh còn bước tới tôi sẽ la lên."

Lam Kỳ say rượu, trên đường lại không có người, trong lòng Mễ Đóa có chút hoảng sợ.

"Cô kêu đi, kêu rách cổ họng cũng hei là giúp tôi tìm niềm vui."

Nói xong mạnh mẽ đem Lam Kỳ kéo tới, đỡ về phía chiếc xe, phụ nữ say rượu hẳn rất thích.

"Anh buông cậu ấy ra, đồ khốn khiếp."

Mễ Đóa muốn đem Lam Kỳ từ trong xe kéo ra.

"Thật là một Tiểu Hạt Tiêu, nhìn cô rất có tinh thần liền không cần tôi tiễn, yên tâm đem bạn cô giao cho tôi, ngủ ngon." Hoàng Khải nở nụ cười đậm đàng. (Aaaa.....thằng khốn khiếp, muốn đánh banh cái mặt điều cang của nó quá, anh Thiệu mau tới cứu chị Lam)

"Đồ đàn ông chết tiệt, cút ngay."

Vốn là Mễ Đóa lôi kéo Lam Kỳ không thả, lại bị đẩy mạnh một cái, ngã trên mặt đất, khi đó xe đã chạy xa một đoạn.

Mễ Đóa gấp đến độ dậm chân, nên làm cái gì bây giờ, cô mang Lam Kỳ đi uống rượu, xảy ra chuyện như thế cô làm sao đối mặt với Lam Kỳ.

"Như thế nào em gái, ai khi dễ em?"

Lúc này một chiếc xe thể thao mười phần xa hoa dừng ở bên người cô, trên xe là một người đàn ông hết sức khó chịu mở miệng.

Mễ Đóa nhìn thấy anh ta liền đánh.

"Như thế nào đến bây giờ mới đến, Lam Kỳ bị tên đàn ông chết tiệt kia mang đi rồi."

"Anh vừa mới xuất phát liền bị tai nạn xe, nhìn thấy không?" Mễ Trình chỉ trên đầu mình, trên đầu là một vết thương cực kỳ rõ ràng.

"Nhanh lên xe, nhìn tài lái xe của anh hai, chờ anh bắt được hắn, anh đánh chết hắn, dám giờ trò lưu manh trước mặt em gái cùng Tiểu Lam....Trong giới lưu manh hẳn không muốn lẫn lộn nữa rồi."

Mễ Đóa rất muốn đạp ông anh trai một cước, nghĩ lại vẫn là an nguy của Lam Kỳ quan trọng hơn, vội vàng lên xe Mễ Trình, chiếc xe tăng tốc đuổi theo.

Lúc Thiệu Tử Vũ đuổi tới chỉ nhìn thấy vết nôn mửa Lam Kỳ để lại cùng chiếc xe bay nhanh phía trước, trong lòng đột nhiên có dự cảm xấu.

Lên xe Thiệu Tử Vũ ấn một cái tai nghe trên lỗ tai.

"Báo cáo vị trí của cô ấy."

"Vâng, vị trí mục tiêu đang trên di động trên đường, hiện tại đang đi về phía đường rừng núi."

"Có bất kỳ thay đổi gì liên báo cáo."

Thiệu Tử Vũ nhíu mày, cô gái nhỏ này thật sự là không yên tĩnh được mà, nghe âm thanh vừa rồi cùng với dấu vết trên mặt đất, hẳn là bé con uống rất nhiều rượu....Nếu không phải trước đó giấu thiết bị truy tìm vào sợi dây chuyền của cô thì thật đúng là không biết tìm cô ở nơi nào.

Một cái lắc mình xinh đẹp chặn lại chiếc xe, Mễ Trình đem xe ngăn lại chiếc BMW màu đen phía trước.

Mễ Đóa vội vàng xuống xe, đồ khốn chết tiệt kia khng biết có làm gì Lam Kỳ không.

Mễ Trình lại xông về phía tài xế, anh muốn giáo huấn thật tốt tên khốn này.

"Lam Kỳ cậu không sao chứ?"

Mở cửa xe, Mễ Đóa vội vàng đỡ Lam Kỳ ra ngoài, chỉ là lúc nhìn bộ dáng ngủ say sưa của cô thì biết cô không có việc gì, phù....Cô thờ phào nhẹ nhõm, cũng may không có việc gì, nếu thật sự xảy ra chuyện, cô làm sao đối mặt với một nhà Lam Kỳ.

"Anh trai, giáo huấn thật tốt đồ đàn ông thôi chết tiệt kia."

Nhìn hai người giằng co một chỗ, Mễ Đóa ủng hộ anh trai cô lên, cô nhớ rõ từ nhỏ anh trai liền thích đánh nhau, trừng trị đồ đàn ông thói này tuyệt đối không có vấn đề gì.

Nhìn một chút. . . Cô vốn là tràn đầy tin tưởng dần dần tắt ngấm, sắc mặt khẽ biến, một bộ cực kỳ lo lắng.

Nghe âm thanh bịch bịch có lực vang lên như thế nào giống như đều đánh trên người anh trai.

Không bao lâu Mễ Trình bị đánh ngã xuống đất, đau, hừ hừ....Mễ Đóa ngoại trừ cảm giác đau lòng bên ngoài thì là cảm thấy dọa người, mỗi ngày của

phụ nữ, mọi người thành mẹ. (Ặc câu này Kẹo dịch mà chả hiểu mô tê gì, câu chữ sao chẳng liên quan gì đến tình huống thế này, đồ mờ mờ-ì-ì)

"Anh đây là đai đen đấy." Về mặt Hoàng Khải đắc ý, bẻ tay khăn khăn.

Sau đó lại đi về phía Mễ Đóa và Lam Kỳ, đêm này người phụ nữ này hẳn nhất định muốn.

"Anh còn đến đây tôi liền báo cảnh sát." Mễ Đóa la lên, xã hội này lại có loại đàn ông dễ tiện vô pháp vô thiên như vậy.*

*Không coi pháp luật + người khác ra gì.

"Hừ" Hoàng Khải cười.

"Tôi nói cục cảnh sát là do nhà tôi mở cô tin không "

"Anh" Mễ Đóa không còn từ để chửi, đồ cặn bã.

Hoàng Khải lại kéo tay Lam Kỳ.

Mễ Đóa không thả.

Hoàng Khải đột nhiên giữ chặt tay Mễ Đóa.

"Vậy tôi nay ba người chúng ta cùng nhau, kích thích một chút."

"Đồ điên, bệnh thần kinh."

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bẫy Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Người không thể xem bề ngoài

Hoàng Khải ôm họ mới vừa đi tới bên cạnh xe, trên mặt liền bị người nặng nề đánh một quyền, sức lực vù vù xé gió làm cho hắn lao đảo vài bước thiếu chút nữa té ngã, tay cũng buông hai người các cô ra.

Thiệu Từ Vũ nhanh nhẹn tiếp được Lam Kỳ đang lung lay, gương mặt lạnh đến không chịu được.

Nhoáng một cái Lam Kỳ cũng thức tỉnh, cô hít mất liền nhìn thấy Thiệu Từ Vũ.

"Thiệu ngọc, làm sao anh lại ở chỗ này....Ồ trong quán bar tôi không cho phép anh nhìn đẹp trai như vậy." Nói xong hai tay choàng lên ôm cổ anh, đầu cô thật choáng váng, cô không chỉ muốn anh ôm mà còn ôm lấy anh, những người phụ nữ khác liền không thể có ý đồ với anh rồi.

Nhìn Lam Kỳ say rượu, ánh mắt Thiệu Từ Vũ mềm mại, trong lòng thả lỏng, bé con, anh nên bắt em làm sao bây giờ!

"Đỡ tốt cô ấy."

Thiệu Từ Vũ đem Lam Kỳ giao vào trong tay Mễ Đóa.

Mễ Đóa lập tức tiếp được, hiện tại sắc mặt Thiệu Từ Vũ thật dọa người, mà một quyền vừa rồi kia đem mũi của đồ cặn bã kia đánh lệch, máu mũi còn đang chảy ào ào, trước kia cá tính anh cực kỳ dịu dàng hiện tại làm sao lại bạo lực như vậy.

Hoàng Khải nhìn người đàn ông toàn thân mặc quân trang đột nhiên xuất hiện, bộ dáng cực kỳ nho nhã, nhưng một quyền vừa rồi kia thiếu chút nữa đau chết hắn, đang quan sát, cặp mắt sắc bén kia nhìn hắn làm hắn chột dạ, không nghĩ tới tại thành phố C còn có người dám quản chuyện của hắn.

"Anh biết tôi là ai không?"

"Không biết, chỉ là lát nữa liền biết."

Thiệu Từ Vũ không cho hắn ta cơ hội mở miệng, thân người nháy mắt liền vọt đến bên cạnh hắn, aaaaa.....Hoàng Khải còn chưa ra tay đã bị bắt giữ, mà sức lực kiềm chế trên tay càng ngày càng mạnh.

Thiệu Từ Vũ ở sau lưng Hoàng Khải ghé miệng, tay dùng lực, rắc rắc, cổ tay Hoàng Khải bị gãy, vừa rồi bộ dáng kiêu ngạo của tên cặn bã này anh nhìn thấy, loại người ý trong nhà có chút bối cảnh liền làm xằng làm bậy, giữ lại cũng vô dụng.

A! Tiếng kêu la thảm thiết vang lên....Đau đớn kịch liệt làm âm thanh Hoàng Khải đều nhanh thay đổi.

"Anh dám đối với tôi như vậy....Tôi sẽ cho anh biết tay." Hắn ta vẫn rằng bén lưỡi nhọn như cũ.

"Thật sao? Vậy tôi thật muốn nhìn anh như thế nào cho tôi đẹp mắt."

Tay Thiệu Từ Vũ tại chỗ hắn bị thương lại dùng lực, aaaa....Hoàng Khải đau đến quỵ trên mặt đất, thân thể phát run, hắn không nghĩ tới lại gặp một người hung ác như vậy, không đợi hắn nói tên dượng mình ra đã bẻ gãy tay hắn, hiện tại anh đối với hắn như vậy, xem dượng hắn như thế nào dạy dỗ anh, trong quân đội người dượng quen biết cũng không ít, đến lúc đó cho anh nếm mùi đau khổ.

"Dượng tôi là Nhiệm La Văn, bí thư thị ủy."

Hoàng Khải kêu lên, mặc kệ thế nào mặt mũi của dượng ai dám không cho.

"Cho nên?" Tay Thiệu Từ Vũ không có chút ý tứ buông lỏng nào.

"Cho nên anh tốt nhất là thức thối ngoan ngoãn thả tôi ra."

"A...Tôi suy nghĩ một chút."

Hoàng Khải nghe nói thế, cơn đau giảm xuống, trên mặt có chút đắc ý, thế nào còn không phải sẽ ngoan ngoãn thả người, bất quá cũng vô dụng, mối thù này hắn nhất định báo.

Không đợi hắn ta đắc ý xong, lại nghe một tiếng rắc rắc vang lên, tiếng thét chói tai lớn hơn nữa, cả người Hoàng Khải hôn mê bất tỉnh, hai tay của hắn đều bị bẻ gãy.

"Dượng anh đã không có cách dạy liền để tôi tới dạy anh."

Thiệu Từ Vũ nhìn tên cận bã đang hôn mê trên mặt đất mở miệng.

Cách đó không xa Mễ Đóa nhìn tên cận bã hôn mê trên mặt đất lại nhìn sang Thiệu Từ Vũ, trên đầu đỏ mồ hôi lạnh, rất bạo lực....Con nhóc Lam Kỳ này bây giờ còn ngủ, hình ảnh đặc sắc như vậy làm sao có thể bỏ lỡ, nếu để cho cô nhìn người đàn ông hung ác này, không chừng sẽ chết tâm.

"Đưa cô ấy cho tôi."

Thiệu Từ Vũ đi đến bên cạnh Mễ Đóa vươn tay.

Mễ Đóa nuốt nước miếng một cái, cực kỳ không có cốt khí đem Lam Kỳ dâng tặng ra ngoài, cô cũng không muốn bị bẻ gãy tay, cái gì tính tình tốt, tính cách tốt...Tất cả đều là gạt người, người thật không thể nhìn bề ngoài, vừa rồi trong điện thoại cô còn rống to với anh, nếu lúc này không thức thối liền thực sự xui xẻo rồi.

Thiệu Từ Vũ ôm lấy Lam Kỳ nhẹ nhàng thả lên xe, mới vừa chuẩn bị lái xe rời khỏi, vài nhân viên cảnh sát xuống xe, vừa rồi nhận được báo án nói có người ở trên đường cái muốn bắt cóc phụ nữ rồi làm bậy....Bọn họ nhận được báo án liền lập tức chạy tới, nhưng mà xem ra sự việc đã được giải quyết.

"Là ai báo án?"

"Tôi" Mễ Đóa gãi tay, không phải vừa rồi thấy ông anh trai đánh không lại sao, cho nên cô liền báo án, không nghĩ tới người đã bị Thiệu Từ Vũ trừng trị.

Chỉ là cũng kỳ lạ, làm sao Thiệu Từ Vũ biết bọn họ ở đây, hắn là không trùng hợp như vậy chứ?

"Ai là tội phạm?"

Cảnh sát xem xét hai người nằm trên mặt đất trong lúc này rất khó xác định, vừa rồi người báo án rõ ràng chỉ nói có một người.

"Là hắn."

Mễ Đóa chỉ tên cận bã nằm trên mặt đất, mấy viên cảnh sát đi qua lập tức cảm thấy sự việc khó giải quyết, người này bọn họ biết, bắt rồi thả, thả rồi lại bắt, mỗi lần đều bị phụ nữ tố cáo, nếu như bắt người về cục cảnh sát, phía trên lại cho người làm áp lực buộc thả người, nói là phát sinh quan hệ sau khi say rượu rất khó định tội, dù sao cũng hết cách với hắn ta.

"Mọi người theo tôi về cục cảnh sát cho khẩu cung."

Một viên cảnh sát mở miệng, đã có người báo án bọn họ vẫn phải xử lý, những thứ khác bọn họ không quản được.

Mễ Đóa nhăn mặt đỡ anh trai dậy, thật là xui xẻo, mới vào quán bar lần đầu đã gặp phải chuyện như vậy, mà bây giờ còn phải vào cục cảnh sát, địa phương kia cả đời cô cũng không muốn đi, hơn nữa Thiệu Từ Vũ đánh người thành như vậy, có muốn khai ra hay không đây?

Thiệu Từ Vũ liếc mắt nhìn Mễ Đóa một cái.

"Cứ nói thật."

Đề lại những lời này sau đó lái xe rời đi.

Mấy người cảnh sát liếc nhìn nhau cũng không nói lời nào, nhìn mấy vạch sao trên vai người đàn ông kia bọn hắn không thể trêu vào, Thiệu Tử Vũ từ từ cho xe chạy về về, Lam Kỳ nằm trên đùi của anh ngủ, bộ dáng lười biếng giống như một con mèo, một đầu tóc quần dài xõa tung đến dưới chỗ ngồi, gương mặt xinh đẹp bởi vì rượu càng thêm quyến rũ động lòng người.

Trong xe tràn ngập mùi rượu, Thiệu Tử Vũ nhú mày một chút, đến cùng bé con đã uống bao nhiêu rượu?

Trong lúc ngủ mơ, Lam Kỳ bất an giật giật thân thể, Thiệu Tử Vũ vươn tay một bàn tay đem cô ổn định, thật sự là không một phút đồng hồ nào chịu yên tĩnh.

Giống như cảm thấy có người đụng chạm, Lam Kỳ mở mắt ra, trong đôi mắt xinh đẹp phủ đầy men say.

Thấy cô tỉnh Thiệu Tử Vũ dịu dàng cười.

Đột nhiên Lam Kỳ lại nhú mày.

"Thiệu ngốc, tôi không vui."

Biết cô muốn bắt đầu nói mê sáng, Thiệu Tử Vũ lừa gạt.

"Cho nên!"

"Cho nên anh cũng không được vui mừng, không cho phép." Nói xong Lam Kỳ vùng vẫy đứng dậy, Thiệu Tử Vũ vội vàng ôm cô.

"Bé con, tôi đang lái xe." Cô như vậy anh không có cách nào lái xe, mà còn rất nguy hiểm.

Lam Kỳ mềm nhũn câu cổ anh, nụ cười của anh thật đáng ghét, nhìn đẹp như vậy, phụ nữ nhìn anh sẽ động lòng, cho nên muốn anh không cười mới an toàn.

Nghĩ vậy cô liền dùng tay bóp mặt anh, bóp nắn đến khi cô vừa ý mới buông tay, nhìn kỹ lại vẫn cảm thấy không vừa ý, vẫn rất đẹp trai, tiếp tục.

Thiệu Tử Vũ cười khò, hoàn hảo, hiện tại là buổi tối ít xe, nếu không sẽ rất dễ dàng xảy ra tai nạn.

Lam Kỳ bóp nắn một hồi phát hiện không có cách nào làm cho anh xấu đi liền buông tha, chuyển thành dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve bờ môi của anh, môi của Thiệu ngốc cũng đặc biệt rất đẹp, môi rất mỏng, chiếc cằm hoàn mỹ, cực kỳ mê người.

Đôi môi này về sau sẽ hôn người phụ nữ khác, không cho phép, tay cô vội vàng che lại môi anh, như vậy cô liền cảm thấy an toàn.

Thiệu Tử Vũ nhìn cô gái nhỏ không chút cố kỵ nào ở trên thân thể anh rà qua rà lại, đôi mắt phủ đầy men say giống như rượu ngon mê người, ngón tay mềm mại của cô vuốt ve bờ môi anh, móng tay dài quẹt qua cằm anh, bộ dáng hồn nhiên không hề phòng bị như vậy trêu chọc dục vọng anh nổi lên, làm cho anh có chút không chế không nổi bản thân.

"Bé con, đừng quậy, ngủ một chút lập tức liền về đến nhà."

Thiệu Tử Vũ kéo tay cô xuống.

"Ừ"

Lam Kỳ mơ màng màng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Vĩnh Viễn Không Có Một Lần Cuối Cùng

Đêm khuya, trong văn phòng làm việc rộng rãi, Lý Hạo kéo ngăn tủ lấy ra một lọ thuốc, lọ thuốc này bên ngoài nhãn chỉ ghi là thuốc vitamin bình thường nhưng chỉ có hắn biết thuốc bên trong đã sớm bị đổi, ngay cả trợ thủ đắc lực bên người hắn cũng chỉ biết hắn theo ngày hẹn định kỳ đi bác sĩ chỉ là vì muốn tìm hiểu thêm về vụ án mà thôi.

Uống thuốc xong, hắn dùng sức ôm lấy đầu, hắn bị chứng trầm cảm nghiêm trọng, thời điểm phát bệnh hắn rất dễ dàng suy nghĩ tiêu cực, chán đời, dễ nổi nóng, buồn phiền, bạo lực...Những thứ này hắn đề đã cố gắng kiềm chế.

Người ngoài nhìn thấy hắn sự nghiệp thành công, thủ đoạn cao siêu, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, nhưng mà không ai biết hắn đã dùng thủ đoạn gì để đạt được những thứ này, dơ bẩn, hắc ám, mỗi ngày hắn đề phải đối mặt với những thứ này.

Nhưng mà mỗi ngày hắn chỉ có thể che giấu cảm giác chán ghét của mình, bình tĩnh đi đối mặt, mặt nạ trên mặt nhiều lúc làm cho hắn không thờ nổi, càng thêm không dám thả ra độc ác của chính mình.

Nhắm mắt lại hắn hơi thở dốc, ánh mắt trong lúc vô tình nhìn đến một xấp hình trong ngăn kéo, trong tấm hình kia là gương mặt tươi tắn quen thuộc làm cho trong lòng hắn đột nhiên thả lỏng, đó là loại thả lỏng chờ mong một tương lai tương đẹp.

Lý Hạo không biết bản thân khi nào thì thích Lam Kỳ, sở dĩ hắn cùng một chỗ với Lam Vũ bởi vì thời trung học Lam Vũ là người duy nhất không có cười nhạo hắn giống con gái, cô đã dùng đôi mắt bình tĩnh nhìn hắn, làm cho hắn quên sự nhay cảm sợ hãi của bản thân khi bị người khác nhắc tới gia đình bị đổ nát, mấy năm nay hắn ở qua lại cùng cô có cảm giác tựa như ánh mắt lúc đó cô nhìn hắn, bình tĩnh không có bất kỳ một gợn sóng nào.

Mà Lam Kỳ lại khác, cô có chút tùy hứng, xảo quyết, mà bất kỳ lúc nào cũng tràn ngập sức sống, cô giống như là một tia sáng chiếu sáng ánh mắt hắn, cô rất to gan dám nói với hắn ‘không thích, không cần, không muốn,’ bởi vì cô tùy hứng mà phải chịu phạt nhưng vẫn là làm theo ý mình...Những thứ này đều là thứ hắn khát vọng nhưng lại không thể có được, có lẽ đây chính là nguyên nhân hắn thích cô. (Hừ, thích một người sẽ không cần lý do, không cần tính toán, mà Lý Hạo lại không phải thế, Kẹo nói cho mà biết, cái này là ngưỡng mộ không phải yêu thích, vì mình không có mà người khác lại có nên mới ngưỡng mộ, muốn chiếm giữ, hừ, tốt nhất là tránh xa chị Lam nhà ta ra không thì đừng trách sao Kẹo ác, hừ hừ)

Hắn thích cô, mà chỉ có thể sinh hoạt cùng cô, không thể bày tỏ ý nghĩ trong lòng mình, điều này làm cho hắn càng thêm đau khổ.

"Àm . ." Lý Hạo nện một quyền trên bàn làm việc.

". . . Ông chủ, tiên sinh Lý có hẹn trước với người đã đến." Thư ký bên ngoài gõ cửa.

Lý Hạo nói lỏng cà vạt một chút rồi mở cửa, lại khôi phục bộ dáng cơ trí thành thực, hôm nay hắn có hẹn một người khách kỳ lạ, nhất định muốn hẹn gặp buổi tối, nhưng thù lao đưa ra cực kỳ mê người, Lý Hạo mang theo về mặt công thức hóa đẩy cửa phòng khách ra.

Chỉ thấy một người đàn ông không lớn ngồi trên ghế sofa, phía sau hắn ta còn đứng vài người.

Lý Hạo cảm giác giống như bị sét đánh...Người đàn ông mấy năm trước lại xuất hiện rồi, người đàn ông kia cùng tuổi với hắn lại có năng lực cực kỳ hùng mạnh.

Hai chân Công Tôn Vân để trên bàn, phía sau là mấy tên thủ hạ tín nhiệm, cách ăn mặc của hắn ta giống như một thương nhân thành công, tuy mấy năm không gặp nhưng Lý Hạo hiểu rõ hắn ta là một ác ma giết người, thì ra hẹn hắn không phải người họ lý mà là người đàn ông này.

Thấy Lý Hạo đi vào, cặp mắt đen dài nhỏ xinh đẹp lạnh lẽo liếc qua, ngũ quan của hắn ta xinh đẹp, làn da trắng nõn, tóc dài bính lại buộc sau ót, lúc cúi đầu, tóc ngắn trước trán rơi xuống che khuất khỏe mắt, đôi môi mỏng chứ nụ cười xấu xa, thân hình thon dài mặt bộ tây trang tối màu, chiếc áo màu xanh lạnh nhạt bên trong không có thắt cà vạt, cách ăn mặc khéo léo làm cho người ta liên tưởng đến quý tộc trẻ tuổi tao nhã ở cổ đại.

“Luật sư Lý” Giọng nói Công Tôn Vân nhẹ nhàng, khỏe miệng tươi cười.

"Công Tôn Vân"

Nháy mắt về mặt Lý Hạo căng thẳng, Công Tôn Vân chiếm giữ tất cả trùm ma túy ở Đông Á...Tuy bên ngoài là bộ dáng vui vẻ vô hại, thực ra trên tay hắn ta đã nhiễm rất nhiều máu, nếu đem ra ngoài biển ở thành phố C rửa cũng rửa không sạch.

Hắn không ngờ hắn sẽ đi tới nơi này.

"Trước đó luật sư Lý đồng ý chuyện cần làm cho chúng tôi hình như đã quên, cho nên tôi chỉ có thể tự mình tới đây." Công Tôn Vân giải đáp nghi ngờ của hắn.

"Việc kia tôi không có khả năng giúp các anh."

Lý Hạo nhức đầu vò vò đầu, nhiều ma túy như vậy hắn làm sao có thể đưa vào trong nước, hơn nữa nếu bị phát hiện, hắn không muốn làm lại.

Ánh mắt Công Tôn Vân hạ xuống, nụ cười nên khỏe miệng ngưng đọng.

"Tôi hiểu rõ luật sư Lý lo lắng, nhưng có một chuyện tôi muốn nói với luật sư Lý, con người nếu đã đen thì không thể nào trắng lại...Giống như tôi, nếu nghĩ muốn đem chính mình làm trắng lại, vậy thì thực sự ngay cả chó cũng không bằng."

Nói xong hắn ta dùng ngón trỏ gãi gãi môi mình...Giọng điệu nhẹ nhàng hời hợt giống như không biết là loài động vật kia dùng trên người hắn cũng không thích hợp.

Lý Hạo cảm thấy sợ hãi. Nhưng hắn biết hắn ta nói chính là sự thật.....Hắn không thể tưởng tượng ra thời điểm bản thân sống ở mấy năm trước mỗi ngày

bị người khác khinh thường, cười nhạo là như thế nào, có lẽ hắn thà rằng chết.

"Hợp tác giữa chúng ta vẫn luôn vui vẻ...Tôi hi vọng loại vui vẻ này vẫn có thể kéo dài."

Công Tôn Vân tiếp tục mở miệng, bộ dáng rất có thành ý.

Lý Hạo nắm chặt quả đấm. . . Hắn hiểu rõ mình ở trong giới pháp luật là một nhân vật hết sức quan trọng, nhưng mà tại trong quy tắc của thế giới kia, hắn giống như một con kiến, cái gì cũng không phải.....

"Tôi suy nghĩ một chút, hi vọng đây là lần cuối cùng."

Đây là mức giới hạn cuối cùng của hắn.....Hắn muốn giống như một người bình thường sinh hoạt, có thể như bây giờ hắn đã thỏa mãn.

Hai mắt Công Tôn Vân u ám.

"Loại chuyện như thế này nếu làm liên viên viễn không có lần cuối cùng, cũng không có một ngày quay đầu, luật sư Lý nên sớm hiểu rõ."

"Anh không cần khinh người quá đáng."

Lý Hạo đã không thể nhìn được nữa. . . Bọn họ giúp hắn nhưng hắn cũng giúp bọn họ rất nhiều lần, trao đổi công bằng bọn họ cũng nên buông tha hắn.

Công Tôn Vân đứng dậy, thân hình thon dài đi về phía Lý Hạo, vừa đến gần, đôi tay nhẹ nhàng nắm lấy cả vạt của hắn.

"Mây tốt nhất không cần suy nghĩ như vậy, vấn đề này sẽ chỉ làm mày phần nộ mất đi lý trí, đối với mày không có lợi, hãy đổi một góc độ khác mà nhìn, đứng trước mặt mày tao đây cũng đã từng như vậy....thậm chí còn khó chịu hơn so với mày."

Cảm giác bàn tay người đàn ông kia dừng lại trên cổ hắn liền làm hắn trầm mặc.....Trong lòng hoảng sợ.....Đôi bàn tay trắng nõn sạch sẽ giống như từ thần, thật sự có thể tùy lúc lấy đi mạng sống người khác.

"Xem ra luật sư Lý thật sự xem xét rồi...Tôi đây chờ điện thoại của anh."

Công Tôn Vân sửa lại cả vạt cho Lý Hạo.

Sau đó lui về phía sau xoay người. . . . Ra khỏi cửa chính căn phòng.

Áp lực nề nén sau khi hắn ta đi liền từ từ biến mất.

Tiếng đóng cửa vang lên Lý Hạo nặng nề thở ra một hơi, người đàn ông này hắn không chọc nổi, lại cứ trêu chọc.

Trên hành lang hẹp dài sạch sẽ, về mặt Công Tôn Vân lại khôi phục lạnh lùng.

"Đại ca, nếu hắn ta không nghe lời thì làm sao bây giờ?" Sùng Tùng hỏi, thân phận của đại ca rất bí mật, hắn lo lắng Lý Hạo sẽ chột cùng rút giậu*, làm lộ thân phận của đại ca.

*Đến đường cùng liền bắt chấp tất cả làm liều.

"Giết hắn." Giọng nói băng lãnh vang lên không có một chút nhiệt độ.

"Dạ"

"Gần đây ta muốn lấy thân phận người làm ăn ở lại thành phố C, còn cần cùng một số viên chức chính phủ qua lại, việc này cậu đi sắp xếp một chút."

"Dạ"

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Phát Điên, Đối Với Anh Làm Cái Gì!

Suy nghĩ như vậy cũng chỉ là giằng co một giây, một giây say anh mất đi năng lực suy nghĩ, thân hình lồi lõm mềm mại của bé con kề sát anh, môi không hề có quy tắc ở trên môi anh hôn loạn, vốn là dục hỏa ngũ say nháy mắt bị thiêu đốt, khát vọng mãnh liệt tràn đầy toàn bộ thân thể.

Tay Thiệu Từ Vũ không thể khống chế ở trên lưng Lam Kỳ tự do vuốt ve, sức lực ôm lấy cô cũng càng ngày càng mạnh, đem thân thể của cô gắt gao

đinh gần ngực anh, anh bắt đầu phản công hôn cô, hôn môi, khước miệng, vành tai, cổ, sau đó điên cuồng hôn mút đôi môi mọng của cô.

"Uhm" Lam Kỳ thấp giọng rên rỉ, một loại cảm giác tê dại xa lạ làm cho người ta toàn thân tun rẩy, để cho cô nhìn không được muốn lại gần anh hơn, muốn càng gần thêm, cô học bộ dáng của anh, hôn nhẹ gương mặt anh, môi, cổ, dùng tay vuốt ve tấm lưng dài của anh.

"Bé con"

Thiệu Từ Vũ gắt gao ôm chặt cô không ngừng gọi, loại da thịt đụng chạm này cực kỳ giầy vò người, anh nghĩ muốn giữ lấy cô, nghĩ muốn đem cô hoà nhập vào trong thân thể mình, loại ý nghĩ này theo phản ứng bản năng của cơ thể càng ngày càng mãnh liệt.

Anh cởi bỏ quần áo của cô, phơi bày đường cong của cô ra ngoài.

Thân thể Lam Kỳ theo nụ hôn của anh bắt đầu run rẩy, đông đưa.

Loại không tiếng động phối hợp này làm cho Thiệu Từ Vũ căn bản muốn dừng lại nhưng lại tiếp tục đoạt lấy.

Anh thở dốc vội vàng hôn cô.

Trong miệng của anh tràn đầy hương thơm của cô, thân thể cũng tràn đầy xinh đẹp mềm mại của cô, giờ phút này anh làm sao cũng không thể dừng lại được.

"Bé con, biết tôi là ai không?" Anh khàn khàn mở miệng.

"Thiệu ngọc"

Lam Kỳ thở gấp trả lời, cô gắt gao ôm chặt anh, hôn lên cổ anh.

Thiệu Từ Vũ rên nhẹ một tiếng, anh thích cô dùng giọng nói ngọt ngào, say mê như vậy gọi anh, mềm mại, tin tưởng, ý lại như vậy.

Nụ hôn của anh lại cực nóng, làm cho cô càng thêm run rẩy.

Đụng chạm tốt đẹp như vậy, làm tan rã lo lắng của Thiệu Từ Vũ, bé con như vậy anh thật sự đợi không được ngày cô xác định tình cảm với anh, đêm nay anh liền muốn cô....

Trong phòng tắm nhiệt độ lên cao, hai người hoàn toàn trần trụi phóng túng tình cảm mãnh liệt, đột nhiên Thiệu Từ Vũ cảm thấy lưng đau đốn, đau đốn từ đầu vai kéo xuống phần eo làm cho anh hơi nhần mảy, dục vọng tức thì hạ thấp, anh quay đầu lại nhìn tấm gương phía sau, trên lưng xuất hiện một vết cào thật dài, hơi ửng đỏ, mang theo vô hạn mập mờ, tình cảm mãnh liệt, móng tay của bé con quệt bị thương anh.

Cũng làm cho anh nháy mắt tỉnh táo lại.

"Bé con, không được, bây giờ còn không phải lúc, nhẫn nại."

Nhìn Lam Kỳ lại bò lên Thiệu Từ Vũ khàn khàn mở miệng, hai má trắng nõn của cô ửng hồng, đôi môi mọng sưng lên, quần áo bị cởi đến ngang eo, tóc dài ở trong nước tán loạn, say mê mà khát vọng nhìn anh, cảm giác hoang dã quấy rầy nói không nên lời.

Thiệu Từ Vũ biết cô không chiếm được thỏa mãn nên khó chịu, nhưng bây giờ còn chưa được.

Anh cứng rắn kéo xuống tay của Lam Kỳ, đem cả người cô ấn vào trong bồn tắm, bình tĩnh, bình tĩnh...Anh cực kỳ khát vọng có được cô, cũng không phải lúc này, mà muốn lúc cô tỉnh táo trong mắt chỉ có anh.

Đột nhiên bị ấn vào trong nước Lam Kỳ rất không vui vẻ, khóc nức nở lên án.

"Không công bằng, trước kia anh cũng hôn qua tôi, anh đừng nghĩ muốn không nhận, tôi nhớ rất rõ ràng."

Lam Kỳ cố chấp giãy giụa. . . Thật không công bằng, lần trước toàn thân ô cũng bị anh hôn qua, lần này cô mới hôn mặt, miệng, cổ, ngực của anh, anh liền không đồng ý.

Thì ra là anh nhỏ mọn như vậy. (Ồi chết cười với chị Lam, bị anh Thiệu chiếm tiện nghi liền muốn chiếm lại, đủ bao)

Đôi tay cô bị ấn chặt, mà lại cô chấp đánh úp về phía môi anh, hương vị trên người Thiệu ngọc ăn rất ngon.

Thiệu Từ Vũ bị động tiếp nhận nụ hôn của cô, bắt đắ dĩ nhưng lại mang theo vui sướng, anh dịu dàng hôn trả cô, dùng đầu lưỡi cùng cô quấn quít, triển miên.

. . . .

Tắm rửa sạch sẽ, Thiệu Từ Vũ cười, toàn thân của anh đều ướt nhẹp, thì ra cô gái nhỏ của anh lại nhiệt tình như vậy, xem ra về sau tính phúc của anh có thể bỏ đám rồi.

Thiệu Từ Vũ ôm Lam Kỳ lên giường, cô vẫn không yên tĩnh, ở trên người anh cắn lại cắn...Làm cho anh không thể không cùng cô lăn lộn nửa giờ.

Nửa tiếng sau cô rốt cục mệt mỏi nhìn không được ngủ thiếp đi, lúc này Thiệu Từ Vũ xuống giường đi đến phòng tắm, trên ngực toàn bộ đều là dấu cắn của cô, sau lưng lại nhiều thêm mấy vết cào, bé con đúng là cuồng dã. (Aiz...cái số của anh là cứ làm gần đến bước cuối lại dừng, dừng xong lại làm bạn với phòng tắm vài giờ, tội nghiệp)

Nhớ lại lần trước bản thân làm chuyện giống vậy đối với cô, còn có lên án của cô, anh cười ra tiếng, không biết ngày mai người nên uất ức là ai.

Lam Kỳ cảm giác ngủ thật không thoải mái, đau đầu....

Mở mắt ra vẫn là thật nhức đầu, sau khi thức dậy hai mắt cô nhìn trần nhà, vài phút mới phát hiện đây không phải phòng mình, cũng không phải của Mễ Đóa, như thế nào cảm giác giống như Thiệu ngọc....

Đột nhiên đứng dậy.

"A" Cô khẽ kêu, phát hiện bản thân đang mặc một cái áo sơ mi quân trang rộng rãi, quần áo bên trong cái gì cũng không có mặc, cô vội vã kiểm tra chính mình một chút, trên người có chút dấu vết khả nghi, cảm giác giống như là dấu hôn, quần áo cũng có hương vị của Thiệu ngọc.

Cô mở to hai mắt cố gắng lắc đầu, đêm qua hình như cô gặp được Thiệu ngọc, sau đó...Cô nghĩ không ra, đau đầu quá.

Cô không phải ở quán bar cùng với Mễ Đóa sao? Như thế nào đột nhiên tới chỗ này, sao lại ở trên giường Thiệu ngọc?

Cô vô ý kéo kéo chăn, sau đó đụng phải một thân thể ấm áp.

Cô nghiêng mặt qua.

Chỉ thấy Thiệu ngọc nằm nghiêng thân thể ngủ, chỉ mặc có một cái quần lót duy nhất, thân hình đẹp không lời để nói, nhưng ánh mắt cô bị dấu vết cực kỳ chói mắt trên lưng anh hấp dẫn, cái này rõ ràng là vết cào, ai đã cào anh ta, hẳn là phụ nữ.

Hơn nữa khẳng định có thể là ở trên giường bị phụ nữ cào.

Đột nhiên cô sùng sốt, trên giường, phụ nữ, mà bản thân cô đang là bộ dáng không chỉnh tề, đó không phải là cô sao?

"A" Cô lại khẽ kêu, giựt lấy tóc của mình, chẳng lẽ ngày hôm qua cô thừa dịp say rượu chạy đến nhà Thiệu ngọc đem người ta mạnh mẽ ăn....Trời ạ, cô làm sao có thể làm ra loại chuyện quá đáng như vậy.

Không đúng, cô không phải là người như thế, cô không tin mình có thể làm ra loại chuyện này, nhưng mà ngoại trừ cách giải thích này cô không tìm thấy đáp án khác.

Bình tĩnh, bình tĩnh, có lẽ không phải giống như cô nghĩ.

Lam Kỳ cố gắng an ủi mình, có kinh nghiệm của lần trước, cô cảm thấy vẫn nên trực tiếp trốn đi thì tốt hơn, đỡ phải một hồi bị mất mặt.

Cô rón rén xuống giường, chân vừa mới đụng đất, trên giường liền có động tĩnh.

Cô quay đầu lại chỉ thấy Thiệu Từ Vũ đang mở to đôi mắt đẹp nhìn cô.

Trong lòng hốt hoảng, ầm một tiếng liền té ngã trên đất.

Cú ngã này không có phản ứng gì, đau đón đầu không cảm thấy.

Trong phòng rất yên tĩnh, không khí có phần kỳ lạ, Lam Kỳ chột dạ, trước kia cô mà té, Thiệu ngọc nhất định sẽ trước tiên đỡ cô lên, nhưng mà hiện tại anh liền nằm ở trên giường nhìn cô, làm cho cô thực sự sợ.

Xem ra vấn đề cực kỳ nghiêm trọng, cô cầm lấy quần áo, anh sẽ không cho là cô là người phụ nữ dám dấn chữ?

"Thiệu ngọc...Cái đó...."

Lam Kỳ cảm thấy mình thật sự là gặp vận xui chết tiệt, lần trước lúc Thiệu ngọc say rượu, anh đối với cô làm những việc này, kết quả là buổi sáng cô chạy thoát, vì cái gì lần này anh không trốn sau đó giả bộ cái gì cũng chưa xảy ra.

"Ngày hôm qua em làm cái gì có nhớ không?"

Thiệu Từ Vũ nhìn cười mở miệng.

Lam Kỳ hận không thể tìm một cái lỗ chui xuống...Cô làm cái gì không cần đoán cũng biết, vấn đề là muốn trốn còn bị người khác bắt gặp tại hiện trường.

"Không biết."

Lam Kỳ lắc đầu, ngày hôm qua cô uống say, cái gì cũng không biết, nhìn tình huống hiện tại cũng đoán được ngày hôm qua xảy ra chuyện gì, cô nhất định phải làm như không biết, nếu nói biết, cô cùng ‘dâm đảng’ liền thoát không khỏi quan hệ rồi.

"Ngày hôm qua em uống rượu."

Thiệu Từ Vũ cảm thấy nhất định phải cho cô một bài học...Nếu không thì không dám chắc về sau sẽ không thể nữa.

"Ừ"

Lam Kỳ thừa nhận, ngày hôm qua cùng Mễ Đóa đi quán bar, kết quả khi tỉnh lại lại phát hiện mình đang ở trong nhà Thiệu ngọc, Mễ Đóa làm sao để mọi chuyện như vậy, cũng không ngăn cản cô, để cho cô làm xằng làm bậy.

"Bé con, lá gan em thật lớn, trẻ như vậy còn ở lại trong quán bar hỗn tạp, có phải cho rằng mình đủ cứng cáp rồi?"

"Hỗn tạp" Lam Kỳ không thích từ này, cô chỉ là buồn phiền trong lòng mới đi, còn về chuyện khiến cô phiền lòng là có quan hệ với Thiệu ngọc.

"Tôi đâu có đi vào chỗ hỗn tạp."

"Không phải? Nếu cô chú biết được sẽ như thế nào em có nghĩ qua chưa?"

Nhắc tới ba mẹ già, Lam Kỳ lập tức thấp giọng, nếu để cho bọn họ biết được cô đi quán bar uống rượu, mẹ già khẳng định sẽ như sư tử hà đông rống to, lỡ tai cô một tháng cũng không thể yên tĩnh.

"Anh đừng nói nữa, tôi đảm bảo về sau không đi loại địa phương đó nữa."

Hiện tại cô hối hận muốn chết....Sớm biết hậu quả nghiêm trọng như vậy cho cô một trăm lá gan cũng sẽ không dám đi, cô vậy mà mượn rượu đi ‘dâm loạn’ đàn ông.

"Biết sai là tốt rồi."

Thiệu Từ Vũ đứng dậy xuống giường, không để ý tới Lam Kỳ đang đứng đi đến trước tủ quần áo, mặc xong quần áo liền đi xuống dưới lầu, bé con hân là đói bụng, anh đi làm điểm tâm cho cô.

Nhìn Thiệu Từ Vũ xa cách, Lam Kỳ phát điên, tối hôm qua đến cùng cô đã làm cái gì, làm cho Thiệu ngọc tức giận thành như vậy, còn không để ý đến cô.

Làm? Không có làm? Cô nghiêng đầu. (Ôi, chết cười với chị Lam, còn ở đây rồi rầm cái vấn đề này)

Đi vài bước lại gần giường, cô di chuyển cái chăn ra, lần đầu tiên sẽ đau cũng sẽ có máu, hiện tại bên dưới người cô không có cảm giác gì nên cô muốn ở trên giường tìm chứng cứ.....

Cô trợn to hai mắt tìm kiếm trên chiếc khăn trải giường trắng tinh....Không có, cô rốt cục có thể an tâm, tối hôm qua chuyện gì cũng không có xảy ra.

Cô ôm chăn ngồi ở trên giường ngăn người, nghĩ lại có chút thất vọng, tại sao chuyện gì cũng không có xảy ra?

Cô rầu rĩ suy nghĩ, nếu có chuyện gì xảy ra, cô không thể đứng tình hợp lý muốn anh phụ trách, mà theo như cá tính của Thiệu ngọc nhất định thỏa hiệp, vậy không nên chuyện gì đều cũng chưa làm...

Ở dưới lầu Thiệu Từ Vũ chuẩn bị đồ ăn xong còn chưa thấy Lam Kỳ xuống lầu, anh đang nghĩ có muốn đi lên hay không, không chừng hiện tại cô nhất định là đang xấu hổ không dám nhìn mặt anh.

Chỉ là lần này anh sẽ không để cho cô chạy trốn giống lần trước.

Rốt cuộc Lam Kỳ cũng lấy hết can đảm, chậm chạp từ từ đi xuống lầu, quần áo trên người rất rộng, bên trong cái gì cũng không có mặc, cảm giác quá không an toàn, cô đi tìm quần áo, tìm khắp nơi trong phòng tắm đều không thấy, cô muốn hỏi Thiệu ngọc một chút, nếu là như vậy, cô cũng muốn nói chuyện với anh.

Nghe được tiếng bước chân,Thiệu Từ Vũ ngẩng đầu, chỉ thấy Lam Kỳ từng bước một xuống lầu, vốn làm quân trang nghiêm trang mặc trên người cô lại thành váy ngắn, đùi đẹp thon dài lộ ra, cổ áo thấp đến ngực của cô, về mặt cô mờ mịt nhìn anh, bộ dáng quyến rũ nói không nên lời, Thiệu Từ Vũ lại phát hiện, đối với quần áo của mình thì ra cũng có khả năng trở thành quần áo thẩm thấu, phong cảnh bên dưới chiếc áo cô mặc anh nhìn một cái không sót thứ gì.

"Thiệu ngọc, cái đó, thực xin lỗi."

Lam Kỳ cảm thấy vấn đề quần áo vẫn là nên nói sau, trước tiên nói chuyện bọn họ, đối với anh làm ra chuyện như vậy, cô thật là xin lỗi, không muốn để

anh cảm thấy cô là một người phụ nữ dâm dăng.

"Ừ"

Thiệu Từ Vũ nhàn nhạt đáp một tiếng, vẻ mặt không mặn không nhạt.

Một tiếng này trong nháy mắt khiến Lam Kỳ không thoải mái, có ý gì chứ, ‘ừ’ như vậy liền xong rồi?

Đáng ghét, rõ ràng là cô chịu thiệt có được hay không, trước đó thời điểm anh say rượu cô bị anh ôm ấp lại hôn liếm, còn lửa thể cùng anh ngủ một buổi tối, hiện tại cô làm chuyện giống như anh, phản ứng của anh như thế nào lại uất ức như vậy đây?

Đàn ông gặp loại chuyện như thế này cũng sẽ không mất miếng thịt, phụ nữ thì không giống vậy, có khả năng sẽ mất đi tấm ‘màng’ kia, còn có thể mang thai, sẽ bị người đời phê bình, người uất ức nên là cô, nghĩ tới đây, lửa giận liền bùng phát, mất đi lý trí.

Dĩ nhiên cô sẽ không thừa nhận thái độ của anh làm tổn thương đến cô, ít nhất anh cũng nên giống như thường ngày dịu dàng dỗ dành cô, thật sự càng nghĩ càng uất ức.

"Anh phải đối với tôi phụ trách."

Cô chống nạnh hét to, cho anh bình tĩnh, tôi ăn hiếp anh, hù chết anh.

"À....., trước hết xuống đây ăn cơm."

Phản ứng của Thiệu Từ Vũ vẫn là không mặn không nhạt.

Lam Kỳ chạy xuống dưới lầu, tức chết đi được, cô muốn níu chặt quần áo của anh, nói cho anh biết, anh cũng từng uống say rồi đối với cô làm ra những chuyện giống như vậy, cho nên cô không có nợ anh, không cần phải bày ra bộ dạng uất ức như vậy, cô không thích xem.

Còn cách mặt đất khoảng vài bước, do nóng nảy chạy xuống nên dưới chân bị trượt một cái, ba bậc thang liền trực tiếp làm thành một bậc, cả người hướng mặt đất té xuống.

Vẫn là giống như bình thường, Thiệu Từ Vũ tiếp được cô.

Vừa định hỏi cô có bị trật chân hay không, Lam Kỳ trước hết níu chặt lấy cổ áo anh bắt đầu dùng dùng chất vấn.

"Lần trước anh uống rượu say tôi đưa anh trở về, trong phòng tắm anh đối với tôi làm chuyện gì toàn bộ đều quên mất? Anh ôm tôi, hôn tôi, cởi quần áo của tôi, ôm tôi lên giường rồi ôm chặt một buổi tối không chịu buông."

Lam Kỳ một hơi đem toàn bộ chuyện giấu trong lòng nói ra, ngày hôm qua nhiều lắm thì cô cũng chỉ làm những việc này, không cần nghĩ cũng biết không sai biệt lắm, hai người quần áo không chỉnh tề nằm chung trên giường, còn có những dấu vết mờ ám trên người anh, đều chứng minh ngày bộ dáng của anh cùng một dạng giống cô hôm đó, cho nên cô không thừa nhận mình có lỗi với anh.

Thiệu Từ Vũ rất muốn cười nhưng mà anh biết bây giờ không phải lúc nên cười.

"Ừ, tôi nhớ những chuyện đó."

Anh nghiêm túc mở miệng.

Tức giận của Lam Kỳ đột nhiên bị đông lại, cái gì? Anh nhớ? Chuyện là khi nào, vậy mà anh vẫn giả bộ như không có chuyện gì xảy ra vẫn cùng một chỗ với cô.

"Khi nào thì anh nhớ được?" Chẳng lẽ anh làm những chuyện kia đối với cô đều không có một chút áy náy nào hay sao?

"Ngày hôm qua lúc em đối với tôi làm những chuyện kia, hình ảnh đó có chút quen thuộc nên tôi liền nhớ ra."

Thiệu Từ Vũ mở miệng.

Lam Kỳ không biết phản ứng như thế nào, đúng là nói không xấu hổ, càng nói càng xấu hổ, cô điên cuồng liền làm cho anh nhớ lại những chuyện kia, tình cảnh mập mờ điên cuồng, ông trời, đây là cái tình huống gì chứ.

"Vậy. Tôi không nợ anh."

Cô lúng ta lúng túng nói, vốn nắm chắc nhược điểm của anh tuyệt đối không lo lắng, hiện tại có phần lung lay rồi.

"Ừ, chúng ta không thiếu nợ lẫn nhau."

Thiệu Từ Vũ gật đầu.

Thấy anh gật đầu, trên mặt Lam Kỳ vốn dịu lại, nhưng đột nhiên sau đó liền suy sụp....Cái gì không thiếu nợ lẫn nhau, hình như cô chịu thiệt nhiều hơn.

"Thật ra thì cũng không phải là nợ hay không nợ." Cô lúng túng, không biết có nên đề tiện một lần, giả bộ trong trắng, khóc rống gì gì đó.

Thiệu Tử Vũ gật đầu.

"Ừ, tôi tương đối dịu dàng, em so với tôi thô lỗ hơn." Anh đánh giá sự thật chuyện của hai người.

Lam Kỳ níu chặt quần áo của anh một chút, trừng mắt nhìn anh, anh đây là đang so sánh cái gì chứ, không thể nói thành nhiệt tình hay sao, dùng mấy từ thôi lố, kích thích...làm cho người ta chán ghét, nhưng nghĩ đến những vết cào trên lưng của anh, cô vẫn là chột dạ một chút, hình như là cô có chút thôi lố.

"Yên tâm" lần sau tôi sẽ dịu dàng một chút."

Lam Kỳ đang chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình, không có phát hiện ra mình đang nói cái gì, đến khi phát hiện ra, trên mặt đỏ bừng, cô vừa nói cái gì? Thật hận không thể cắn đứt đầu lưỡi bản thân.

"Ừ"

Thiệu Tử Vũ cố nén cười gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Phát điên, đối với anh làm cái gì (tt)

Lam Kỳ kỳ quái nhìn anh, ngoại trừ 'ừ' liên là 'à', có ý tứ gì?

"Trước đi ăn cơm trưa."

Thiệu Tử Vũ bế cô đến trên ghế dựa.

Quần áo quá ngắn, bị anh ôm càng rút ngắn lên, Lam Kỳ nắm cái áo che khuất cặp đùi lộ ra, anh ôm cô như vậy làm cho cô cảm giác được rõ ràng sức mạnh trong thân thể anh.

Lam Kỳ cảm thấy có chút như nhũn ra, toàn thân nóng lên, mà cô vẫn là đang mặc quần áo của anh, trên quần áo mang theo hương vị của riêng anh, giống như gián tiếp vuốt ve làm cho cô cả người không thoải mái, quan trọng là bên trong cô cái gì cũng không có mặc, rất dễ dàng làm cho người ta phát sinh chút suy nghĩ gì gì đó. (Suy nghĩ gì gì đó? Kẹo trong sáng a, trong sáng a, chị Lam thật là đen tối, cái gì với cái gì chứ....tưởng tượng-ing)

Hoàn hảo loại hành hạ này rất ngắn, Thiệu Tử Vũ đặt cô xuống.

"Cơm trưa?"

Cô nhớ Thiệu Tử Vũ nói không phải là điểm tâm sao? Chẳng lẽ cô ngủ lâu như vậy, cô nhìn ra phòng khách xuyên qua cửa sổ nhìn ra bên ngoài, ánh mặt trời cực kỳ chói mắt, hẳn là buổi trưa rồi, choáng váng, cô như thế nào lại ngủ lâu như vậy, xem ra hôm qua cô uống rất nhiều lại buông thả dục vọng.

"Ừ, em ngủ rất say."

Thiệu Tử Vũ mở miệng, sau khi anh chạy bộ buổi sáng quay về dọn dẹp căn phòng một chút, sau đó cùng cô ngủ, 3 tiếng sau cô mới tỉnh.

"À..."

Lam Kỳ nâng trán, cô cùng Thiệu ngọc làm sao có thể thành như vậy, vốn là anh chiếm tiện nghi của cô, hiện tại thành cô chiếm tiện nghi của anh, ngoại trừ tâm 'mãng' kia không bị đụng chạm, hình như bọn họ cái gì cũng đã làm.

"Mau ăn."

Lam Kỳ nhìn ba món một canh trên bàn một chút, món ăn gia đình cực kỳ tinh xảo, chẳng lẽ những thứ này đều là do anh làm, trước kia không phát hiện anh còn có ưu điểm này. (Ồi ôi, anh Thiệu là giỏi nhất, đàn ông đỉnh của đỉnh, nhà bếp phòng khách trên giường cái nào cũng perfect, có được đàn ông thế này chị Lam lời to rồi, aizz...Kẹo cũng muốn anh Thiệu, Kẹo cũng muốn)

"Ăn cái này."

Thiệu Từ Vũ gấp miếng thịt nạt, miếng rau bỏ vào trong chén của cô, bé con chưa bao giờ ăn thịt mỡ. (A...Chị Lam giống Kẹo, Kẹo cũng không ăn được thịt mỡ :D)

Lam Kỳ cúi đầu ăn cơm, Thiệu Ngốc làm đồ ăn rất ngon, tay nghề cũng tạm, nhất định là bởi vì ở trong quân đội thường xuyên làm, vậy anh sẽ làm cho người nào ăn đây, người phụ nữ anh thích kia? Nghĩ tới đây trong lòng liền loạn, ngày hôm qua cô vì nguyên nhân này nên mới đi quán bar uống rượu, hiện tại lại vì vấn đề này làm phiền rồi.

Cô thích Thiệu Ngốc, Thiệu Ngốc lại thích người khác, cho tới bây giờ cô còn không nghĩ bản thân lại gặp được loại chuyện tình khoa trương giả tạo như vậy.

"Ăn không ngon sao?"

Nhìn bộ dáng chậm rì rì của cô Thiệu Từ Vũ hỏi, hình như bé con có chút không thích hợp, bộ dáng mạnh mẽ hoạt bát vừa rồi đi đâu rồi?

"Ăn ngon." Lam Kỳ không dám nhìn anh.

Bọn họ tối hôm qua làm những chuyện kia, nếu như anh không thuộc về cô, cô thật sự không có biện pháp chấp nhận.

"Thế nào, không thoải mái?"

Thiệu Từ Vũ buông chén đĩa xuống, đưa tay sờ trán cô...Không có nóng.

"Không có."

Lam Kỳ tránh đụng chạm của anh.

Về mặt Thiệu Từ Vũ tối sầm một chút.

Có lẽ là cảm thấy mình tránh né có chút quá tổn thương người, Lam Kỳ tìm một chút đề tài.

"Thiệu Ngốc....Anh thường tự mình nấu cơm sao?" Ở bộ đội anh không phải là rất nhiều việc hay sao, làm sao còn có thời gian rảnh rỗi như vậy chứ?

"Ừ, lúc không có việc luyện tập tay nghề một chút." Thiệu Từ Vũ trả lời, về sau hai người sống cùng nhau, anh không nghĩ mướn người làm, bé con làm sao có khả năng nấu ăn, chỉ có anh làm.

"Một người ăn?"

Lúc Lam Kỳ hỏi câu này, hai mắt loạn chuyển...Trong mắt Thiệu Từ Vũ đột nhiên lóe lên tia sáng.

"Không phải. Có lúc cũng là hai người."

"Người kia là ai? Anh thích người kia?" Lam Kỳ thật cẩn thận hỏi, trong lòng có chút e dè mà chính cô cũng không có phát hiện.

". . ." Thiệu Từ Vũ ăn một miếng cơm, trong đầu nhanh chóng xẹt qua lời nói trước kia anh nói với cô...Còn có hành động vừa rồi của cô, hình như anh có chút hiểu rõ rồi, khóe miệng mỉm cười.

"Ừ. Không có, tôi không có người trong lòng."

"Cái gì?" Hai mắt Lam Kỳ bỗng nhiên sáng rực, Thiệu Từ Vũ nói làm cho cô có can đảm, nháy mắt mấy đen bay mất, cảm giác lại thấy ánh mặt trời....

"Nhưng mà ngày đó anh rõ ràng đã nói..."

Cô nhớ rõ, lúc đó cô còn tưởng là Lý Viện.

"Không có, sợ em suy nghĩ lung tung nên tôi lừa gạt em thôi."

Thiệu Từ Vũ cười, cô còn nhớ lời nói vô tâm ngày đó của anh, khi nào thì bé con để ý đến anh như vậy, nhưng mà anh thật sự rất vui vẻ.

Lam Kỳ vui vẻ, cười như ăn trộm, cô đã nói rồi, Thiệu Ngốc ngốc ngếch như vậy làm sao có thể đem tâm tư đặt trên người phụ nữ, thì ra là như vậy, làm hại cô đau lòng nhiều ngày.

"Ừ, Thiệu Ngốc, tài nấu nướng của anh không tệ."

Tâm tình cô thật tốt mỗi món ăn đều ăn một chút, bình thường không ăn rau xanh cũng gấp mấy đĩa, mùi vị rất ngon, ăn ăn, tay gấp đĩa rau đột nhiên chuyển hướng đến đồ ăn cô thích bỏ vào trong chén của Thiệu Từ Vũ.

"Thiệu Ngốc, cho anh."

Cô muốn làm vợ của anh, cho nên muốn quan tâm anh.

Trong mắt Thiệu Từ Vũ tràn đầy dịu dàng ấm áp, khó có được bé con vậy mà biết suy nghĩ cho anh rồi.

"Thì ra bé con hiền tuệ như vậy.

Anh khen ngợi.

Lời này khiến cho Lam Kỳ thẳng lưng, cảm giác nhân phẩm cá nhân lại tăng lên một giai đoạn mới... Thiệu ngọc khen cô hiền tuệ, nghĩ lại thật đúng là có chút như thế, chỉ là trước đây không bị phát hiện.

Cả hai từ từ ăn cơm xong, đột nhiên Lam Kỳ đỏ mặt, quần áo của cô ở nơi này rồi, thân thể cô trông không mặc quần áo của thiệu ngọc có cảm giác thật xấu hổ.

"Thiệu ngọc, quần áo của tôi đâu rồi?" Thiệu Từ Vũ thu dọn chén đĩa, Lam Kỳ vốn nghĩ muốn giúp đỡ nhưng mà cái cảm giác đi lại trống không thế này thật sự là khó chịu.

"Tôi đem giặt sạch sẽ rồi."

Thiệu Từ Vũ trả lời.

Lam Kỳ bị chấn động, quần áo của cô có áo khoác còn có đồ lót, anh đều đem giặt sạch sẽ?

Cô nhìn chỗ phơi quần áo, quả nhiên là có quần áo của cô, cái bộ đồ lót ren màu đen kia đặc biệt gây chú ý.

Lam Kỳ không có cảm thấy xấu hổ ngược lại lại chột dạ, đồ lót của cô kiểu dáng không phải là loại mới có phải không xinh đẹp hay không? Thiệu ngọc nhìn có cảm giác gì, cô lúng túng, sớm biết vậy cô nên mua bộ đồ lót kiểu dáng mới nhất.

Cô quyết định, ngày mai lập tức đi mua một bộ đồ lót khiêu gợi, nói không chừng khi nào đó sẽ có dịp dùng, bởi vì quần áo chưa khô nên tạm thời Lam Kỳ không thể rời khỏi, lúc đang nhàm chán cô liền gọi điện thoại cho Mễ Đóa, hỏi một chút ngày hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Điện thoại kết nối, Mễ Đóa dùng giọng điệu cẩn thận kể lại một lần chuyện tối qua, trọng điểm là miêu tả bộ dáng Thiệu Từ Vũ bẻ gãy tay tên cận bã kia, giọng nói có tiết tấu, cộng thêm biểu tình trên mặt, diễn tả cực kỳ sinh động như thật, cảm giác giống như là đang trực tiếp ở tại hiện trường.

Lam Kỳ nghe được cái tên cận bã đề tiện kia kéo cô lên xe, lông mao toàn thân Lam Kỳ liền dựng đứng hết lên, thì ra hôm qua xảy ra chuyện nguy hiểm như vậy, cô lại không có một chút ấn tượng.

Nghe nói cái tên cận bã kia bị Thiệu ngọc bẻ gãy tay, không biết như thế nào, trong lòng lại ngọt ngào, Thiệu ngọc quả nhiên cực kỳ để ý cô.

Mễ Đóa ở trong điện thoại huyền thuyên nửa giờ mới cúp điện thoại, cuối cùng còn bỏ thêm một câu 'tự giải quyết cho tốt' làm cho Lam Kỳ không hiểu ra sao cả, bỗng nhiên cô chột rở ràng, hi hi, khả năng Mễ Đóa tưởng Thiệu ngọc có người phụ nữ khác, không có việc gì về sau sẽ giải thích với cô.

Để điện thoại di động xuống, Lam Kỳ nhìn Thiệu Từ Vũ ngồi ở trên ghế sofa đọc sách, vẻ mặt chuyên tâm, tư thế ngồi thẳng nhìn thế nào cũng rất đẹp trai, thì ra hôm qua là anh mang cô trở về, làm sao lại không giải thích, làm hại cô còn tưởng rằng bản thân tự chạy đến nơi này động tay động chân với anh.

"Thiệu ngọc, đêm hôm qua cảm ơn anh."

Lam Kỳ mở miệng, ưu điểm của cô vẫn là tương đối nhiều, trong đó có một cái là biết ơn sẽ báo đáp, cho nên về sau cô sẽ càng đối xử tốt với anh, thời điểm thích hợp cô cũng không để ý tới việc lấy thân báo đáp. (Phải phải, chị Lam khoái dự này lắm, cái này được gọi là được tiện nghi còn khỏe nữa)

Nói thật cô rất là vui vẻ, hiện tại trong lòng anh không có người phụ nữ nào khác.

Nhắc tới chuyện đêm hôm qua, nháy mắt Thiệu Từ Vũ đã không còn ý cười.

"Về sau đừng đi ra ngoài uống rượu."

Lam Kỳ cẩn thận di chuyển thân thể đến bên cạnh Thiệu Từ Vũ, hai chân khép lại phòng ngừa cánh xuân bị lộ.

"Được."

Cô ở bên cạnh đồng ý rồi lại chui vào trong ngực Thiệu Từ Vũ, không có việc gì ăn đậu hủ của anh, trước kia cô đều làm như vậy, như bây giờ anh cũng sẽ không nói gì, nói thật ra thì ở trong ngực Thiệu ngọc rất thoải mái.

Thiệu Từ Vũ ôm cô.

Lam Kỳ nhớ tới lời nói 'không ai nợ ai' trước đó mà hận không thể cắn đứt đầu lưỡi chính mình, không có đầu óc, cơ hội tốt như vậy lại lãng phí.

"Thieu ngọc, anh là đàn ông còn tôi là phụ nữ, đột nhiên tôi cảm thấy loại chuyện như vậy vẫn là phụ nữ có vẻ chịu thiệt hơn."

Lam Kỳ từ từ mở miệng.

Thieu Tử Vũ nhìn cô, hiển nhiên là đang chờ cô nói tiếp.

"Anh phải đối với tôi phụ trách." Cô tiếp tục nói.

Dù thế nào đi nữa anh không có bạn gái, cô cũng rất thích anh, mà lại còn xảy ra loại chuyện như vậy, nên là anh đối với cô phụ trách.

"Tôi...."

Thieu Tử Vũ làm bộ về mặt cực kỳ khó xử.

Lam Kỳ hiểu anh, ở bộ đội thiếu phụ nữ, loại chuyện này khẳng định là đại não không biết xử lý như thế nào.

"Anh đã khó xử như thế vậy đổi thành tôi đối với anh phụ trách."

Lam Kỳ rất phóng khoáng vỗ ngực anh, người đàn ông tốt như vậy không mang về nhà cô thật sự sống uống phí.

"Nhưng mà em không thích quân nhân."

Thieu Tử Vũ nhắc lại những lời cô đã nói.

...

"Khụ khụ, tôi khi nào thì nói như vậy, đó là ví dụ, người nói chính là Mễ Đóa."

"Mặc kệ, một là anh đối với tôi phụ trách hai là tôi đối với anh phụ trách." Lam Kỳ bắt đầu giờ trò, cơ hội này là ngàn năm có một.

"Vậy tôi chọn cái phía sau."

Thieu Tử Vũ mở miệng.

Lam Kỳ ngây ngẩn cả người, vốn là cô cho rằng anh sẽ nói đối cô phụ trách, để cô làm bạn gái của anh, hiện tại trái ngược, cô đối với anh phụ trách, cảm giác Thieu ngọc không có thành ý, loại chuyện này đều là đàn ông giành gánh trách nhiệm, anh lại nghĩ muốn đẩy trách nhiệm cho cô.

Thieu ngọc chết tiệt nhất định là còn có ý khác, cô nhất định phải đem tâm tư này bóp chết mới được.

"Vậy cũng tốt, tôi đối với anh phụ trách."

Lam Kỳ mở miệng, trước ổn định rồi nói sau, chỉ cần anh không có người phụ nữ khác là được.

"Như vậy nếu, em trừ tôi ra không cho phép có đàn ông khác."

Thieu Tử Vũ đưa ra điều kiện.

Lam Kỳ nhìn anh buồn bực, lời này không phải là phụ nữ nói sao? Sau đối phương lại đưa ra một đồng lớn điều kiện, hình như là trái ngược rồi.

"Ừ, tôi đảm bảo." Thật ra cô muốn nói lúc này ngoại trừ anh không còn người đàn ông nào tốt hết.

Nhìn vẻ mặt thật sự nghiêm túc của cô, ánh mắt Thieu Tử Vũ buông xuống, bên trong chứa đựng ý cười nồng đậm.

Lam Kỳ cực kỳ nội thương, đây là đã đồng ý với cô sao, nhưng mà anh có rõ ràng hay không, hai người bọn họ cuối cùng tính là quan hệ gì?

Ừ, xem ra cô còn phải cố gắng.

Một bệnh viện tư nhân nằm ở trung tâm thành phố C, lầu 6 phòng bệnh VIP chật nít người.

Hoàng Khải vừa mới cử động tay, đang suy yếu nằm trên giường bệnh.

Mẹ Hoàng Khải, Thạch Phân ngồi trên ghế dựa khóc, Hoàng Yến Linh nhìn đứa cháu nằm trên giường bệnh về mặt cảm xúc, ở thành phố C còn có người dám xuống tay đối với người nhà bọn họ, cũng quá độc ác, hai tay đều bẻ gãy, mặc dù đã giải phẫu nhưng không biết các chức năng có hoàn toàn hồi phục hay không, nhà họ Hoàng bọn họ chỉ có một đứa cháu trai duy nhất này, người kia có phải sắp tâm muốn hủy đi Hoàng Khải phải không.

"Không có chuyện gì em gái."

Bà vừa an ủi vừa nhìn đứa em rể đang không ngừng đi tới đi lui.

Về mặt Hoàng Thủ Bân cực kỳ khó coi, gần như là phản nộ, bây giờ mà còn có người dám khi dễ trên đầu bọn họ, làm cho ông thật muốn đánh người.

Về mặt Nhiễm Khả nhàn nhạt đứng ở bên cạnh cửa sổ phòng bệnh nhìn phong cảnh bên ngoài, cô đối với gia đình họ Hoàng này không có ấn tượng tốt gì, mấy kẻ quê mùa ỷ vào nhà bọn họ nên phát đạt, mà còn người đàn ông Hoàng Khải này, cô càng xem không vừa mắt, cùng một loại đùa hạnh với cha hắn ta, chỉ biết chơi đùa phụ nữ, không biết tìm bao nhiêu là phiền phức cho ba cô, nếu không phải ba cô quan hệ rộng, hẳn sớm không biết đi tù bao nhiêu lần, không cần phải nói, lần này cũng là vì phụ nữ, xứng đáng.

"Khả Khả, khi nào thì ba con tới? Anh họ con đều đã thành như vậy rồi...."

Thạch Phân khóc mở miệng, Hoàng Khải gặp chuyện không may đã lâu như vậy, đều là thân thích trong nhà cũng không đến nhìn xem, không thể hỏi chị gái đành phải hỏi Nhiễm Khả, quan trọng là để cho anh rể tra xem người đàn ông kia đến cùng là ai mà lại đánh Hoàng Khải ra nông nổi như vậy, tất nhiên phải dạy dỗ tên đó thật tốt.

"Đúng vậy Khả Khả, ba con khi nào thì tới?"

Hoàng Yến Linh cũng hỏi, trước đó Hoàng Khải gây ra không ít chuyện đều là do chồng bà chịu trách nhiệm, lần này gặp phải chuyện không may, bọn họ có chút không mở miệng được, chỉ có thể để cho Nhiễm Khả đi hỏi một chút.

"Ba đang họp, họp xong sẽ tới đây."

Nhiễm Khả nói lại lời dặn dò của Nhiễm La Văn, trong lòng khinh bỉ, ba cô bận rộn như vậy, chuyện cần phải xử lý có một đống lớn, làm sao có thể có thời gian đến xem hắn, có thể đồng ý đi tra giúp đã là cực kỳ nể tình.

"À...."

Hoàng Yến Linh gật đầu, chỉ cần ngoài mặt chồng bà bỏ qua, bà có thể lại ở bên lỗ tai ông thổi gió, việc này ông ấy nhất định sẽ lo liệu.

"Không có việc gì, loại chuyện nhỏ này không cần làm phiền anh rể."

Hoàng Thủ Bân mở miệng, mấy năm nay ông ỷ vào quan hệ của anh rể ở thành phố C, trên quan trường cũng quen biết một ít người, Phó Cục Trưởng cục cảnh sát cùng ông thường xuyên uống rượu, việc này ông đã sớm nhờ cậy qua ông ta, mà ông cảm thấy luôn luôn làm phiền anh rể cũng không tốt, chỉ một việc nhỏ như vậy mà còn giải quyết không được sẽ làm cho anh rể khinh thường.

"Thủ Bân, ông nhất định phải tra ra là do ai làm, dạy dỗ người kia một phen thật tốt, tốt nhất là đem chân tay tên đó đều cắt bỏ."

Thạch Phân nói xong vẫn còn chưa hết giận, bà chỉ có một mình Hoàng Khải là con trai, nếu thật sự bị tàn phế thì làm sao bây giờ.

"Không cần bà nói tôi cũng sẽ làm cho tên đó không được sống tốt."

Hoàng Thủ Bân ngoan độc nói, không bao lâu Hoàng Khải liền tỉnh, một người đàn ông mà khóc đến đau lòng, hai tay hắn đều bị băng bó cố định bằng thạch cao, mà một chút sức lực cũng không có, đau đớn như kim châm muối xát.

"Cha tay của con có phải bị tàn phế rồi không?"

Hắn kêu la, người đàn ông kia xuống tay thật độc ác, lúc đó hắn liền cảm thấy hai tay mình bị phế, hẳn xong đời rồi.

"Không có chuyện gì con trai, bác sĩ giải thích giải phẫu xong về sau sẽ từ từ hồi phục lại." Thạch Phân không dám nói ra sự thật, bác sĩ nói phải trải qua thời gian trị liệu rất lâu mới có thể hồi phục được, mà đôi tay linh hoạt cũng sẽ không trở về giống như lúc trước được, bà sợ Hoàng Khải không chịu nổi.

"Thật sao? Bác sĩ thật sự nói như vậy sao?"

Hoàng Khải kích động, ngừng khóc, bởi vì đau đớn nên hôn mê, trên mặt trắng bệch, mang theo một loại kích thích tâm lý không bình thường.

"Thật, bác sĩ nói không được làm loạn, nằm xuống nghỉ cho tốt."

Thạch Phân vội vàng trấn an hắn, đứa con trai này từ nhỏ được bà nuông chiều, muốn cái gì đều theo ý hắn, cho tới bây giờ cũng chưa từng đánh mắng câu nào, hiện tại lại phải chịu loại đau đớn này, bà đau lòng lau nước mắt.

"Cha, tìm người cắt bỏ tay chân của tên đàn ông kia, còn có người phụ nữ kia cũng mang đến đây, con muốn chơi đùa chết cô ta."

Hoàng Khải giận dữ mở miệng, chỉ có như vậy mới có thể để cho hắn nguôi giận, hắn chưa từng ném qua thiệt thòi như vậy, người đàn ông kia hắn không thể tha được, người phụ nữ kia cũng không thể.

Hắn muốn cắt bỏ tay chân người đàn ông kia, rồi ở trước mặt tên đó chơi đùa người phụ nữ kia mới hả con giận.

Nghe nói như thế, Hoàng Thủ Bân gật đầu, rõ ràng cực kỳ tán thành cách làm của Hoàng Khải.

Hoàng Yến Linh ho khan một cái.

"Làm việc phải có chừng mực, chớ chọc phiền phức."

Bà cũng tức giận, nhưng không muốn em rể tìm phiền phức cho chồng bà, nói như thế nào hiện tại chồng bà cũng là viên chức chính phủ, người thân bên cạnh làm chuyện biết pháp phạm pháp thì không tốt lắm.

"Hừ"

Nhiệm Khả hừ một tiếng, đã nói bừa nhào không thể đắp tường, để một nhà bọn họ đeo vàng mang bạc cũng là một dạng lưu manh dân đen.

Một tiếng hừ lạnh này của Nhiệm Khả, người nhà họ Hoàng đều nghe thấy, Nhiệm Khả cho tới bây giờ đều không cho bọn họ sắc mặt tốt, bọn họ cũng không so đo.

"Con trai, cái tên đánh con trông như thế nào con còn nhớ không?"

Thạch Phân hỏi, cảm giác con trai của mình không thể khi không chịu thua thiệt.

"Là một quân nhân."

Hoàng Khải nhắm mắt lại đều nhớ rõ bộ dáng của người đàn ông kia, bộ dáng lịch sự nho nhã, ra tay lại độc ác như vậy.

"Làm sao con lại cùng tên đó đánh nhau?"

Thì ra là quân nhân, Hoàng Thủ Bản cảm thấy khó giải quyết, tuy ông quen biết không ít người ở cục cảnh sát nhưng ở bộ đội không có giao thiệp gì, quyền hạn của cục cảnh sát dù có lớn hơn cũng không thể quản đến bên bộ đội.

"Mẹ kiếp, ông nhìn trúng một người phụ nữ, con mẹ nó có người giành với ông, sau lại thêm cái tên quân nhân kia chõ mũi vào, ông đây sớm hay muộn cũng sẽ cho thằng đó quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, giết chết nó....."

Hoàng Khải tùy tiện tiện mắng, không hề biết bản thân có lỗi.

"Hừ, hiện tại làm lính thật sự là vô pháp vô thiên."

Hoàng Yến Linh mở miệng, nếu là quân nhân liền dễ dàng rồi, trong bộ đội không phải kỷ luật nghiêm khắc sao, tranh giành phụ nữ lại còn đánh người, thừa chết tên đàn ông đó.

Nhiệm Khả nhìn phản ứng của mẹ liền buồn cười.

"Mẹ, chuyện còn chưa rõ ràng, không vội kết luận." Ở chung lâu như vậy, cô còn không hiểu có cái đức hạnh xấu xa của anh họ? Phụ nữ quán quít hấn ta không rồi, hừ, hấn ta không đi cướp đoạt phụ nữ liền cảm ơn trời đất rồi.

Người như Hoàng Khải sẽ nói lời thật? Trước đó chơi đùa nhiều phụ nữ như vậy, không cần phải giải bộ vô tội, nếu không phải say rượu, bị phụ nữ mê hoặc, còn không là đối phương muốn lừa gạt tiền bạc. Cho dù bất kỳ lý do gì cũng đều bị hấn ta dùng đến nát, cô dám đảm bảo lần này là hấn ta muốn đùa giỡn phụ nữ cho nên mới bị đánh thành như vậy.

"Khả Khả, anh họ của con đã nói như vậy còn có gì không rõ ràng, con mau nói với cha con để cho anh rể đi tra một chút cái tên quân nhân này ở quân khu nào."

. . .

Cho tới bây giờ Thạch Phân đều cảm thấy con trai không có sai.

"Người ta là quân nhân ba làm thế nào tra được, người trong bộ đội trăm ngàn vạn người, làm sao có thể đi hỏi từng người?" Đối với gia đình họ hàng này, Nhiệm Khả đứng về phía ba cô, không để ý đến.

Thạch Phân bị Nhiệm Khả nói đến tức nghẹn họng, ý tứ là gì, phát hiện lời nói này cũng không sai, cảm thấy Nhiệm Khả nói có lý, lại tức giận thái độ của cô, anh họ bị loại chuyện như vậy cô làm sao lại có bộ dáng thế kia.

Trong phòng bệnh mọi người đều đeo đuổi suy nghĩ riêng của mình, điện thoại Hoàng Thủ Bản chợt vang lên.

"Cảnh sát trưởng Lý, a, tra được rồi à?"

"Cám ơn cảnh sát trưởng Lý, ừ, hôm nào mời anh ăn cơm, ha ha..."

"Nên làm, cứ quyết định như vậy, lần sau không say không về, ừ, gặp sau."

Hoàng Thủ Bản cúp điện thoại, sắc mặt đông lại.

"Cha, tên đàn ông đó tới cùng là ai?"

Hoàng Khải hỏi, hẳn biết cha hẳn có bản lĩnh có thể ra mặt giúp hẳn.

"Chị, Nhị thiếu gia nhà họ Thiệu có phải gọi là Thiệu Tử Vũ, mà còn tham gia quân ngũ?"

Nghe em rể hỏi Hoàng Yến Linh gật đầu, trong lòng kinh ngạc, việc này không phải là Thiệu Tử Vũ làm đó chứ, vậy lần này nên làm cái gì bây giờ, Nhiễm Khả một lòng muốn gả vào nhà họ Thiệu, hiện tại xuất hiện loại sự tình này....

Nghe được tên Thiệu Tử Vũ, nét mặt Nhiễm Khả thay đổi.

"Có phải là trùng họ trùng tên hay không?"

Hoàng Thủ Bản cũng không dám khẳng định.

"Con trai, ngoại trừ cái tên quân nhân kia, tên người phụ nữ kia là gì con biết không?"

Thạch Phân hỏi, biết được tên nhiều một chút có thể xác định thân phận rõ ràng.

"Hình như gọi là cái gì Kỳ á."

Hắn một lòng chỉ nghĩ muốn chơi đùa người phụ nữ kia nào đâu nhớ rõ họ tên cô ta là gì, chỉ là người phụ nữ đi cùng cô ta vẫn luôn gọi, hẳn liền nhớ kỹ.

"Có phải gọi là Lam Kỳ hay không?" Nhiễm Khả mở miệng.

Hoàng Khải gật đầu, hẳn nhớ hình như là cái tên này.

Thật sự là anh! Nhiễm Khả kinh ngạc....Anh vì Lam Kỳ mà đánh nhau với anh họ, chuyện gì lại đem một Thiệu Tử Vũ dụ dỗ lịch sự tức giận thành như vậy?

Chẳng lẽ là, , ,

"Anh họ, có phải anh đem người phụ nữ kia...."

Nhiễm Khả không nói tiếp, Hoàng Khải cũng hiểu rõ ý tứ của cô.

"Người phụ nữ kia uống rất nhiều rượu hơn nữa lại quần quật anh không rời, đối với anh yêu thương nhưng nhớ, anh cũng không còn cách nào." Ánh mắt Hoàng Khải tránh đi ánh mắt của mọi người, nếu không nói như vậy, hẳn không biết đương có giúp hẳn hay không.

Lời nói của Hoàng Khải Nhiễm Khả cũng không tin, tính tình của Lam Kỳ cô hiểu rõ, tìm tới hẳn ta là không có khả năng, cô đoán anh họ nhất định đối với Lam Kỳ làm cái gì đó, nên Thiệu Tử Vũ mới hóa thành cái bộ dáng kia, nghĩ tới đây trong lòng cô bỗng nhiên vui vẻ, lần đầu tiên cảm thấy loại quan hệ họ hàng này cũng không tệ, nếu anh họ thật sự làm gì đó với Lam Kỳ, như vậy đối thủ này cơ bản liền không còn uy hiếp, Liễu Phương không có khả năng sẽ cho con của bà cưới một người phụ nữ không sạch sẽ như vậy vào nhà.

"Nói như vậy chính là Thiệu Tử Vũ rồi, ta tìm người dạy dỗ tên đó."

Hoàng Thủ Bản mở miệng, gia thế nhà họ Thiệu tuy lớn nhưng ông cũng không phải ngồi không, dám khi dễ trên đầu ông, không có cửa đâu, mà ông chỉ có một đứa con trai này, hai tay bị phế đi thì về sau làm sao bây giờ?

Ánh mắt Nhiễm Khả vòng vo di chuyển, cười cười mở miệng.

"Đương, đừng trách con không nhắc nhở người, thân phận của Thiệu Tử Vũ ở tại bộ đội là đại tá, chỗ đó ba con một chút biện pháp cũng không có, nếu xảy ra chuyện chính người đi chịu trách nhiệm, đừng để ba con gặp phiền phức."

Hoàng Thủ Bản cứng ngắc một chút, thật ra ông dám hoành hành như vậy là vì có anh rể chống lưng, nếu anh rể không ủng hộ ông, ông cũng không có lá gan kia, mà ông cũng biết, đôi khi ý tứ của Nhiễm Khả cũng là ý tứ của anh rể.

Hoàng Thủ Bản bỏ qua chuyện này, anh rể không ra mặt ông biết chuyện này không dễ làm, xem ra anh rể là không muốn nhúng tay vào.

"Nhưng mà đôi tay của anh họ con không thể tự nhiên bị đã thương như vậy."

Hoàng Thủ Bản vẫn cố chống, lại không lo lắng như trước, ông biết nếu không có Nhiễm Khả chống lưng, ở thành phố C này ông cái gì cũng không phải, không ai sẽ cầm lấy giấy nợ của ông, ông cũng biết người trong bộ đội có đôi khi cũng không thể trêu chọc, mà đối phương lại còn là sĩ quan.

Nhưng nếu như không đi, con giận trong lòng ông không thể nào nuốt trôi.

"Chuyện này con sẽ để cho ba nghĩ cách, trước tiên chữa thương cho anh họ rồi tính sau."

Nhiệm Khả điệu xuống mở miệng, nếu ba cô xử lý không tốt cũng là một chuyện phiền phức, chuyện anh họ trêu chọc ra quá nhiều, chuyện làm lớn lên đối với người nào cũng không tốt.

Hoàng Yến Linh cũng cảm thấy không thể không công bằng cho Thiệu Từ Vũ, nghĩ muốn đi nhà họ Thiệu đòi công đạo lại thấy ánh mắt ra hiệu của Nhiệm Khả, lập tức không lên tiếng, chuyện gia đình em gái cũng không bằng chuyện hôn sự của con gái.

Hơn nữa chuyện này chồng bà cũng không có tỏ thái độ gì, bà càng thêm không thể nói gì.

Nếu như bà đi, làm trái ý của chồng mình cũng không thể được.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bẫy Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Thì ra cũng sẽ đau lòng

Ngày hôm sau Lam Kỳ liền lôi kéo Mễ Đóa đi mua đồ lót, hôm qua trong nhà Thiệu ngốc sự kiện đồ lót làm cô rất dễ bực, cảm thấy Thiệu ngốc nghĩ ánh mắt của cô quá nhạt nhẽo, giống như căn bản không xem cô là phụ nữ, cô sẽ mua mấy bộ kiểu gọi sexy, làm gia tăng sức quyến rũ phụ nữ của mình.

Nếu Thiệu ngốc nhìn cô như một người phụ nữ thì sự việc liền thành công một nửa, vấn đề là bọn họ dường như quá quen thuộc, thái độ của anh đối với cô vẫn giống như trước kia làm cho cô không nói được gì.

Trong một cửa hiệu nổi tiếng, Lam Kỳ cầm một chiếc áo ngực kiểu gọi màu đen viền ren lên xem.

Lập tức có nhân viên phục vụ cười đi lại.

"Tiểu thư, ánh mắt của cô thật tốt, loại áo ngực này là hàng mới, chất liệu vải mềm mại lại thoải mái, thiết kế gợi cảm quyến rũ, mà khi mặc vào bộ ngực cao thẳng làm cho người ta cảm giác tăng lên một số đo."

Lam Kỳ nhìn ngực mình một chút, 34C, cũng không tính là nhỏ, đương nhiên nếu có thể lớn thêm một chút thì càng tốt.

"Tôi muốn bộ này." Cô chính là muốn hiệu quả có thể trêu chọc người.

"Tiểu thư, nếu không thử một lần?" Nhân viên phục vụ lại hỏi.

Lam Kỳ lắc đầu.

"Không cần."

Nói xong cô lại nhìn về phía mấy bộ khác, là một bộ áo ngủ tơ tằm màu trắng, làm cho người ta có cảm giác nhìn xuyên thấu, thuộc loại mặc lên người cũng giống như không mặc, cô nghĩ khi mặc lên người hiệu quả sẽ rất tuyệt, Thiệu ngốc thấy khẳng định trọn mắt há mồm, nghĩ đến tình cảnh đó, cô lập tức cầm lấy đưa cho nhân viên phục vụ.

"Bộ này cũng muốn."

Mễ Đóa cầm một bộ áo lót nghiêng mắt nhìn Lam Kỳ, con nhóc này khi nào thì biết suy nghĩ như vậy, lại có thể để ý đến quần áo lót như vậy, mấy thứ này hiển nhiên là dùng để dụ dỗ đàn ông.

"Đêm đó không có việc gì chứ?"

Mễ Đóa hỏi, không phải là Thiệu Từ Vũ anh hùng cứu mỹ nhân, Lam Kỳ cảm động lấy thân báo đáp, nhìn xem bộ dáng của cô rất tốt, khả năng như thế này rất lớn.

"Aiz, có phần thất vọng."

Lam Kỳ lắc đầu, nếu như có chuyện thì tốt rồi, cô hối hận ngày hôm qua như thế nào lại không làm đến cùng, như thế nào liền không dám lớn mật đem anh ăn sạch, như vậy quan hệ của cô và anh coi như đã định, không giống như bây giờ trong lòng bầy tám khúc, tuy anh nói anh không có người trong lòng, nhưng mà người đàn ông ưu tú như thế có bao nhiêu phụ nữ mơ tưởng, mà mẹ anh cũng muốn giới thiệu bạn gái cho anh.

"Nói một chút coi rốt cuộc có phần thất vọng như thế nào?" Hai mắt Mễ Đóa tỏa sáng, "Kỹ thuật của anh ta quá tồi, hay là không thể kéo dài được lâu,

hay là độ cứng không đủ.....?" Mễ Đóa cảm thấy bọn họ nhất định có việc, có khả năng phương diện kia của Thiệu Tử Vũ không hề có vẻ vừa lòng (Phật.....sắc nước, chỉ Mễ ả, còn chưa tháo tem mà chỉ cứ như dân sành, còn cái gì mà không thể kéo dài, không đủ độ cứng.....thần triết chút có được không, làm Kẹo nghĩ lung tung a)

Lam Kỳ liếc nàng một cái "Làm sao tớ biết, cậu nói bậy cái gì, tư tưởng thật xấu xa." Bọn họ còn chưa tới giai đoạn kia, kỹ thuật của anh thế nào, kéo dài lâu hay không lâu làm sao cô biết được.

"Vậy cậu thất vọng cái gì?"

Đột nhiên đến nơi này mưa quần áo lớt, còn nói chuyện kiểu như vậy làm cho người ta có ý nghĩ kỳ quái, đột nhiên đôi mắt Mễ Đóa hơi híp lại.

"Lam Kỳ không phải là cậu định sắc dụ anh ta chứ?"

Ý tưởng này rất lớn mật, cũng rất trực tiếp như mà lại phù hợp với cá tính của cô.

"Ừ, có phần suy nghĩ như vậy."

Lam Kỳ thừa nhận, nhiều khi cùng Thiệu Ngốc một chỗ, cô liền bị anh kích thích, nhất là nhìn bộ dáng đẹp trai của anh, trong lòng rất ngứa, quan trọng là mời anh ăn cơm, tặng quần áo cho anh, cùng anh đi dạo phố, những phương thức bồi dưỡng tình cảm này cô đã dùng qua, vô dụng.

"Cái đó cậu không phải nói trong lòng anh ta có người mình thích rồi sao?" Mễ Đóa hỏi, mới một buổi tối, cô như thế nào liền thay đổi nhanh như vậy, thật sự là làm cho người ta không nói được lời nào mà, ngày đó còn là một bộ vô cùng mất mát, hôm nay trái lại đã không thêm nghĩ đến rồi?

Thật làm cho cô khiếp sợ, ông anh trai bị người đánh không phải nhận không, bọn họ phải ở trong cục cảnh sát ngày ngốc đến nửa đêm, lúc người nhà tới đón cô còn tưởng cô làm việc xấu gì bị bắt, liền luật sư cũng mang đến.

"Chuyện kia là một hiểu lầm, Thiệu Ngốc không có người trong lòng."

Lam Kỳ cười, nếu như không phải Thiệu Ngốc trong lúc vô ý nói ra, bây giờ cô còn đang đau khổ.

"Thiệt hay giả?" Như thế nào một ngày một cách nói khác nhau.

"Thật, tớ tin tưởng anh ấy." Lam Kỳ kiên định gật đầu.

Mễ Đóa than thở.

"Cậu không còn thuốc cứu, ngày hôm qua cậu không nhìn thấy tình cảnh anh ta vận gậy tay tên cận bã kia đâu, rất bạo lực, cẩn thận về sau đối với cậu thì hành bạo lực gia đình, liền ngay cả cơ hội phản kháng cậu cũng không có."

Mễ Đóa đối với chuyện ngày hôm qua trong lòng vẫn còn sợ hãi, hình tượng trước kia của Thiệu Tử Vũ triệt để tan vỡ, trước kia Thiệu Tử Vũ luôn là một bộ dáng dịu dàng sạch sẽ, mới tham gia quân ngũ vài năm liền trở nên bạo lực như vậy rồi.

"Hừ, nếu tớ tỉnh sẽ còn phé đi tiểu huynh đệ của hấn, để cho hấn nửa đời sau phải làm thái giám, đồ đàn ông đê tiện, xem ra trước kia đã làm hại không ít phụ nữ!"

Lam Kỳ ngoan độc mở miệng, cảm thấy Thiệu Tử Vũ xuống tay còn tương đối nhẹ, đồ đàn ông thấp hèn như thế nên để cho hấn đau đớn gấp trăm lần, cho rằng bản thân có bối cảnh có chỗ dựa liền làm xằng làm bậy.

"Ông trời, hai người thật đúng là xứng đôi."

Mễ Đóa hết chỗ nói rồi, khó trách người đời đều nói tình yêu là mù quáng, hiện tại cô cái dạng này có nói gì cũng vô dụng, nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, nếu đổi lại là cô cũng sẽ rơi vào thôi.

"Cậu cũng thấy chúng tôi rất xứng đôi?"

Nghe lời này Lam Kỳ vui mừng, thật ra thì cô cũng nghĩ như vậy, nhưng mà có người nghiệm chứng nói ra cách nghĩ của cô, cô càng đắc ý.

Người đàn ông Thiệu Tử Vũ này tốt không thể nghi ngờ, Mễ Đóa không thể nhận thức về sau sẽ ghen tỵ chết cô.

"Nhìn bộ dáng của cậu xem ra hai người đang qua lại."

Mễ Đóa từ sắc mặt của cô liền có thể thấy được, mắt mang hoa đào, sắc xuân tràn lan, điển hình là một người phụ nữ thời kỳ động dục. (Sắc, chết cười, 'động dục' nữa cơ đấy)

"Xem như là vậy mà cũng coi như không phải."

Lam Kỳ trả lời, chính là đang vì cái này mà phiền não, Thiệu Ngốc nói muốn cô phụ trách tới cùng là có ý tứ gì.

"Cậu đổi nghề triết học đúng không?" Nói chuyện xa xa như vậy.

Lam Kỳ than thở "Chính xác mà nói hiện tại tớ đang theo đuổi anh ấy, nhưng mà anh ấy không có phản ứng gì.

"Cậu theo đuổi anh ta, anh ta không đồng ý, cậu bị bệnh phải không?"

Nếu như Thiệu Từ Vũ không quan tâm cô thì khi biết cô uống rượu sẽ không vội vàng đi tìm, biết tên căn bã kia muốn khi dễ Lam Kỳ liền bẻ gãy tay hẳn, những thứ này Lam Kỳ vẫn không nhìn ra, nếu cái này còn chưa tính là thích, vậy thật sự yêu thích là cái dạng gì? Cô tưởng tượng không ra.

"Tớ nói thật, cậu không hiểu cá tính của anh ta, cứng mềm không ăn, năng lực phòng ngự rất cao, căn bản tớ không thể nào xuống tay." Lam Kỳ nghĩ đến cô ở lại cả một buổi chiều trong nhà anh, anh ôm một người đẹp như cô trong ngực mà một câu ngọt ngào cũng không có, làm cho cô nổi giận.

"Khụ khụ." Mễ Đóa ho khan một tiếng, nhìn xung quanh bốn phía, vẫn có không ít người đi lại lựa chọn quần áo lót.

"Đừng đem mình nói giống như đói khát như thế có được không, cậu không biết xấu hổ nhưng tớ ngại."

"Cậu ngại cái con khi, chuyện tà dâm cậu so với người khác đều cao tay hơn, dám nói cậu không cất giấu vài cuốn tạp chí khiêu dâm?"

"Khụ khụ. Đó là của anh trai tớ."

"Anh trai cậu cũng thích đàn ông? Lừa gạt quỷ." Mễ Đóa dùng bộ dáng ngây thơ vô tội không biết đã lừa gạt bao nhiêu người.

"Con nhóc chết tiệt kia, biết cũng dùng lớn tiếng như vậy, đây là sở thích riêng đặc biệt." Mễ Đóa nhỏ giọng mở miệng.

Lam Kỳ đột nhiên cười híp mắt nhìn cô.

"Aiz, Mễ Đóa cậu cũng trưởng thành rồi, để tớ giới thiệu đàn ông cho, đảm bảo vóc người cực chuẩn, thế nào, muốn cân nhắc suy xét chút không?"

Lam Kỳ nhớ lại chuyện Khương Hạo nhờ vả cô, cô thật sự hỏi qua Thiệu ngọc, Khương Hạo là một người tốt, xuất thân gia đình quân nhân, tuy thích nói đùa nhưng tính tình thẳng thắn, là đối tượng chọn làm ông xã.

Một đoạn tình cảm lưu luyến để lại bóng ma trong lòng Mễ Đóa, đối với đàn ông bên cạnh cô đều phòng bị, như vậy tiếp tục không ổn.

Khương Hạo là quân nhân, bây giờ quân cưới tương đối có thể tin, nói không chừng đối với Mễ Đóa vô cùng thích hợp.

"Người nào?"

Mễ Đóa hứng thú, Lam Kỳ đều bận rộn theo đuổi Thiệu Từ Vũ, cô cũng không thể không có động tĩnh, thử xem xem.

"Người kia là chiến hữu của Thiệu ngọc, mọi phương diện đều rất tốt."

...

Lam Kỳ không dám nói là Khương Hạo, vấn đề là ngày đó anh ta để lại cho Mễ Đóa ấn tượng không tốt, Mễ Đóa cho rằng anh ta là một tên kiêu binh, nếu nói thẳng là anh ta, đoán chừng không thể tiếp tục.

"Vậy anh ta cùng với người của cậu so ra thế nào?"

Vốn là Mễ Đóa đối với quân nhân bài xích, cứ có cảm giác đàn ông như vậy không có cuộc sống tình thú, trách nhiệm trong lòng lại lớn, cứng nhắc, nhưng mà xem đáng về hạnh phúc của Lam Kỳ, cô muốn thử xem sao.

"Đó đương nhiên là.....không sai biệt lắm."

Giọng điệu Lam Kỳ ngắt quãng một chút, nói giọng hoài, Khương Hạo làm sao có thể so với Thiệu ngọc nhà cô, ở trong lòng cô không ai có thể so bằng anh, nhưng mà nếu nói như vậy, đoán chừng Mễ Đóa liền không có hứng thú.

"Tớ đem tài khoản QQ của anh ta cho cậu, trước tiên các cậu ở trên mạng trò chuyện, qua lại tìm hiểu nhau xem thế nào."

Ngày đó cô đã đem tài khoản QQ của Mễ Đóa đưa cho Khương Hạo để cho trong lòng anh biết trước, đừng tìm nhầm người, có thể thành hay không là xem duyên phận của hai người bọn họ, trái lại cô hy vọng có thể thành, cô cùng Mễ Đóa hai người đều là quân tầu cho có bạn.

"Được, trước để tớ xem trò chuyện có hợp nhau không đã."

Mễ Đóa dùng di động ghi lại số tài khoản, Lam Kỳ yên tâm, Mễ Đóa đồng ý xem như hoàn thành.

"Mễ Đóa, anh trai cậu không sao chứ?"

Lam Kỳ cảm thấy đêm đó mình thật có lỗi, uống rượu nhiều như vậy để cho anh trai Mễ Đóa bị đánh một trận.

"Không có việc gì."

Mễ Đóa lắc đầu, ông anh trai kia củ cô chỉ bị thương ngoài da, không có việc gì.

"Có muốn tớ đi gặp mặt anh ấy nói lời cảm ơn hay không?"

Anh ta giúp cô như vậy, cô cũng muốn gặp mặt cảm ơn anh.

"Không cần" hiện tại anh ấy rất bận rộn, bị một chút vết thương nhỏ lại như hoàng đế có một đám oanh oanh yến yến chờ an ủi anh ấy, cậu cũng không cần xen vào xem náo nhiệt."

Mễ Đóa cũng không nói đối với anh anh trai của mình có bao nhiêu thất vọng rồi, mỗi ngày đều thổi phồng lên bản thân có bao nhiêu lợi hại, chưa được vài cú liền bị người ta đánh gục, về sau tìm bạn trai cô tuyệt đối không tìm loại người như anh trai, miệng cộp gan thỏ, vô dụng, chỉ biết nói là giỏi.

"Vậy cậu thay tớ cảm ơn anh ấy."

"Ừ"

Đi dạo phố một hồi, hai người ngồi xuống nghỉ ngơi trong một quán cafe, Lam Kỳ lấy điện thoại di động ra suy nghĩ một chút liền nhấn mấy chữ gọi đi, "Thiệu ngọc, đang làm gì?"

Mễ Đóa từ trong toilet đi ra liền nhìn thấy bộ dáng của cô như tên ăn trộm.

"Nhớ anh ta thì sao không trực tiếp gọi điện thoại?"

Cô nhớ Lam Kỳ không thích mấy chuyện gọi tin nhắn này, cảm thấy quá chậm còn không bằng gọi điện thoại.

Lam Kỳ liếc nhìn cô một cái, lại đem ánh mắt nhìn về điện thoại di động, cô đang đợi anh trả lời tin nhắn.

"Gọi điện thoại tớ không biết phải nói gì."

"Cậu...."

Mễ Đóa không còn gì để nói.

Rất nhanh tiếng chuông báo tin nhắn vang lên.

"Anh đang ở khu mua sắm."

Lam Kỳ kỳ quái, làm sao anh lại đi đến nơi đó?

"Anh đi mua cái gì?"

"Đồ dùng gia đình."

Nhìn mấy chữ trong điện thoại, hai mắt Lam Kỳ tròn to, Thiệu ngọc muốn mua đồ dùng gia đình, muốn trang trí nhà cửa sao? Đang lúc đang kinh ngạc một cái tin nhắn lại được gọi đến.

"Bé con, có muốn tới đây hay không?"

Lam Kỳ không hề nghĩ ngợi nhấn tin trả lời lại.

"Muốn."

Cơ hội tốt như vậy làm sao cô có thể bỏ qua, hơn nữa việc chọn lựa đồ dùng gia đình một người đàn ông như anh thì biết cái gì, cô giúp anh, tốt nhất là đem toàn bộ đồ dùng trong nhà anh biến thành bộ dáng cô thích.

Nhìn bộ dáng xuất thần của cô Mễ Đóa lắc đầu, người ta khi yêu đều trở nên ngu ngốc.....

Cũng trong lúc đó tầng cao nhất trong công ty truyền thông Phương Vũ, Thiệu Tử Vũ đang ngồi ở trên ghế sofa rộng rãi, ngón tay dài trên máy tính bay lượn, chỉ là âm thanh rung rung của chiếc di động thường quấy rầy công việc của anh, anh cầm lấy di động chậm trễ vài giây sau đó lại tiếp tục công việc trên tay.

Trong phòng làm việc, Tịch Minh dựa vào trên ghế Tổng giám đốc buông lỏng thân thể một chút.

"Ông chủ, cà phê."

Nữ thư ký mặc một bộ đồ công sở đưa ly cà phê trên bàn của Tịch Minh sau đó lại đem một ly trà đặt trên bàn trà thủy tinh cạnh ghế sofa.

"Tiên sinh, trà của người."

Cô hơi khom người, nhìn người người đàn ông ánh mắt thật sự nhìn chăm chăm vào màn hình máy vi tính, mặt có chút đỏ lên, trên người người đàn ông này phát ra phong độ, nho nhã, dịu dàng cô chưa từng thấy trên người những người đàn ông khác, ngũ quan của anh cực kỳ xinh đẹp, đôi mắt đẹp đang nhìn màn hình máy tính lúc này đang hình thành một độ cong hơi nhếch lên, vẻ mặt tự tin chuyên tâm, cô chưa từng nghĩ tới đàn ông mặt quân trang lại nhìn đẹp trai như vậy.

Ánh mắt Thiệu Tử Vũ rời khỏi màn hình máy tính, nhận nhặt gậy đầu với cô ta.

Chợt mặt của nữ thư ký càng thêm đỏ ửng.

Thiệu Tử Vũ cũng không thèm đưa mắt nhìn tới cô ta, mà là tiếp tục công việc, còn hơn mười mục nữa liền hoàn thành, sửa chữa lại số liệu một lần liền không có vấn đề gì.

"Cái thằng nhóc này, mới đến một lần liền dụ dỗ thư ký của tớ mất hồn mất vía. "

Sau khi nữ thư ký rời khỏi, Tịch Minh trêu chọc, phản ứng vừa rồi của nữ thư ký kia anh thấy rõ ràng, cô thư ký này là sinh viên mới vừa tốt nghiệp đại học, các phương diện năng lực cũng khá tốt, bộ dáng cũng xinh đẹp, nhưng mà có vẻ ngây thơ, lúc trước Tịch Minh cũng là nhìn trúng điểm này mới ký hợp đồng với cô, anh không thích một thư ký chỉ biết dụ dỗ cấp trên mà không chuyên tâm làm việc, không nghĩ tới hôm nay liền quỳ gối dưới quân trang của Thiệu Tử Vũ, lực sát thương của thằng nhóc này đối với phụ nữ vẫn là mạnh như vậy.

Thiệu Tử Vũ liếc mắt nhìn anh một cái, không lên tiếng. Lúc này điện thoại lại vang lên.

Anh nhìn điện thoại một chút, khước miệng lại mỉm cười.

"Bé con, đang ở chỗ nào, có muốn anh đến đón hay không?"

Gởi xong tin nhắn, nụ cười nơi khóe miệng cũng theo đó dần tắt.

Tịch Minh uống một hớp cà phê.

"Nếu như tớ là cậu liền trực tiếp đem cô gái nhỏ kia ăn vào bụng."

Nơi nào giống như anh, để ý cẩn thận như vậy, canh giữ bên người cô mười mấy năm cũng không biết cảm thú một lần. (Woa, mười mấy năm đó nha, ai có kiên nhẫn cùng yêu sâu đậm như anh Thiệu nhà ta, anh Thiệu là quân tử ai cảm thú như anh Tịch chứ)

"Đừng so sánh bé con với những người phụ nữ kia của cậu."

Thiệu Tử Vũ cảnh cáo liếc anh một cái, mới ngần ngừ vài năm, Tịch Minh từ một tên nhóc chính trực non nớt lúc mới ra bộ đội biến thành một tay lão luyện tình trường, phụ nữ đối với anh căn bản không có gì đặc biệt, nghĩ muốn dạng người nào liền đổi dạng người đó.

"Dạ, tớ biết không thể nào so sánh được."

Tịch Minh lắc đầu, anh không hiểu, dựa vào điều kiện, gia thế cùng thân phận của Thiệu Tử Vũ, anh tìm loại phụ nữ như thế nào mà không có, liền lùi một bước trong quân đội cũng có thể tìm một nữ quân nhân xinh đẹp hơn cô gái nhỏ kia, anh suy nghĩ như thế nào liền thất cổ trên một thân cây?

Thiệu Tử Vũ không có lên tiếng, tình cảm của anh Tịch Minh sẽ không hiểu, từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy bé con đáng yêu, anh liền có loại cảm giác muốn yêu cô, che chở cô, mấy năm nay vẫn không hề thay đổi, ngoại trừ bản thân anh, giao cô cho bất kỳ người đàn ông nào anh đều lo lắng. (Ồi, xem xem, cái này gọi là gì? Yêu từ cái nhìn đầu tiên, lăng mạn aaaa....)

"Cậu còn nhớ nữ hoa khôi trong bộ đội, Lý Viện không?"

Tịch Minh ngồi ở trên ghế dựa chuyển động thân thể, điều kiện ở các phương diện của người phụ nữ kia đều rất tốt, nhất là đôi mắt đen bóng kiên nghị kia, quyến rũ chết bọn đàn ông trong quân đội, lúc đó người theo đuổi cô xếp thành đội, anh cũng có theo đuổi qua, nhưng mà cô ấy một lòng đặt trên người Thiệu Tử Vũ, liền nhìn đàn ông khác cũng không thuận mắt.

"Lý Viện đã điều đến thành phố C."

Thiệu Tử Vũ mở miệng.

"Cô ta không phải là công tác ở thành phố A sao, bày đặt, thành phố A tốt như vậy như thế nào lại chạy đến nơi đây."

Tịch Minh mở miệng, suy nghĩ một chút liền hiểu rõ, chắc là vì Thiệu Tử Vũ rời.

"Thật là một người phụ nữ ngu ngốc, đợi cậu nhiều năm như vậy."

Anh cảm thán, ở trong đám phụ nữ đã lâu, có đôi khi anh cũng không biết rốt cuộc bản thân muốn như thế nào, nói thật, nhiều lúc anh rất hâm mộ Thiệu Từ Vũ, toàn tâm toàn ý thích một người, mới có thể chân chính cảm giác được loại vui vẻ hạnh phúc này.

"Cậu cũng biết tớ khôn thích cô ta." Thiệu Từ Vũ trả lời, mà dường như anh chưa bao giờ cho cô hy vọng, chính bản thân cô ta muốn làm như vậy.

"Tớ hiểu, cho nên mới nói cô ấy ngốc."

Tịch Minh đánh giá Lý Viện ở phương diện nào cũng thông minh nhưng chỉ riêng chuyện này là ngu ngốc, làm chuyện gì đều quá cố chấp, không biết đi đường vòng, chẳng lẽ trên thế giới này ngoại trừ Thiệu Từ Vũ liền không còn đàn ông nào khác hay sao?

Lúc này tin nhắn điện thoại lại vang lên, Thiệu Từ Vũ cầm lên nhìn một chút.

"Không cần, em cùng Mễ Đóa đang uống cà phê, một lát nữa sẽ ở cửa hàng nội thất Lai tìm anh."

"Ừ"

Thiệu Từ Vũ nhấn một chữ rồi mỉm cười, vừa vặn anh có một chút thời gian để hoàn thành.

Tịch Minh lắc đầu, không cần đoán anh cũng biết là ai, có thể để cho thiên tài như anh làm loại chuyện ngây thơ như vậy cũng chỉ có cô gái nhỏ Lam Kỳ kia.

Mấy phút đồng hồ sau Thiệu Từ Vũ cuối cùng cũng hoàn thành bản số liệu, đem laptop đưa lại cho Tịch Minh.

"Mẹ nó, hiện tại tớ mới thật sự tin tưởng cái gọi là thiên tài không phải là truyền thuyết."

Anh đưa Thiệu Từ Vũ sửa chữa lại bản số liệu là một phần số liệu con chip buôn bán, anh tốn phần lớn tài lực vật lực vùi đầu vào cái hạng mục này, lại bị mắc kẹt ở phần kỹ thuật, anh mời vô số chuyên gia cũng không có tiến triển gì, không ngờ chưa tới một tiếng đồng hồ đã bị tên nhóc Thiệu Từ Vũ này giải quyết sạch sẽ.

Thiệu Từ Vũ uống một ngụm trà, không có tiếp lời Tịch Minh, thật ra lĩnh vực công tác của anh cũng thường đề cập đến mấy thứ này, mà so với cái này còn phức tạp hơn nhiều, những số liệu này toàn bộ đều in tạc trong đầu anh, nhưng anh không thể tiết lộ ra một phần nào.

"Một lát đi hẹn hò ở chỗ nào, có muốn tớ giới thiệu chỗ cho không?"

Tịch Minh không phải khoe khoang, ở thành phố C nơi nào ăn chơi tốt nhất anh đều rõ ràng.

"Không cần, một lát tớ mang bé con đi mua đồ dùng trong nhà."

"Cái gì, nhanh như vậy?" Tịch Minh giật mình, vừa rồi còn cười anh không có tiến triển, không nghĩ tới hai người đều tiến tới việc cùng nhau đi mua đồ dùng nội thất.

"Hiện tại có thời gian mua trước, sợ về sau vội vàng."

Vốn là Thiệu Từ Vũ muốn làm xong việc sẽ đi tìm cô, sau đó mang cô đi, không nghĩ tới cô lại tìm anh trước.

"Định khi nào thì kết hôn?"

Tịch Minh khó có thể tin, tốc độ này cũng quá nhanh rồi.

"Có ý định này, ngày nghỉ vừa kết thúc tớ liền đánh báo cáo kết hôn."

"Cô gái nhỏ đó đồng ý rồi?"

Cái này không phù hợp với cá tính tùy tiện của cô gái nhỏ kia.

"Không đồng ý cũng phải nghĩ hết các làm cho bé con đồng ý."

Đối với cô, anh là tình thế bất buộc.

"Cậu thật là một con sói đuôi dài, già bộ thật giỏi."

Tịch Minh cười khỏ, cô gái nhỏ ngốc nghếch kia khi nào thì mới phát hiện diện mạo thật tự của con sói này đây.

Lam Kỳ cùng Mễ Đóa uống xong cà phê vừa mới chuẩn bị đi cửa hàng nội thất lại nhận được điện thoại của mẹ già.

"Chuyện gì mẹ?"

"Kỳ Kỳ, hiện tại có rảnh không?"

Trong điện thoại truyền ra giọng nói của Vương Mạn.

"Dạ, có chuyện gì?"

"Là như vậy, gần đây dạ dày của anh rể con không tốt, giữa trưa con mua cháo đưa qua cho nó, nếu không nó lại ăn lung tung làm tổn hại đến dạ dày."

Vốn là Vương Mạn muốn tự mình đi, hai ngày nay dường như Lý Hạo cực kỳ kỳ lạ, vì là mẹ vợ tiêu chuẩn nên bà quan tâm hẳn, người nhà Lý Hạo đã qua đời, lúc này bà không quan tâm thì ai quan tâm.

"Mẹ, anh ta lớn như vậy rồi sẽ biết chăm sóc chính mình, nếu anh ta muốn ăn cháo sẽ kêu thư ký anh ta đi mua, không cần con đi." Lam Kỳ không muốn đi, cô đã hẹn với Thiệu Ngọc, mà còn thêm chuyện lần trước, cô không nghĩ muốn nhìn thấy Lý Hạo.

"Con thì biết cái gì, đều là người một nhà nên quan tâm lẫn nhau, con có đi hay không?"

Câu nói cuối cùng giọng điệu Vương Mạn có phần uy hiếp.

"Được, con đi." Mỗi lần mẹ đều dùng chiêu này, Lam Kỳ cũng không thể cãi lại.

"Được rồi, không có việc gì, mẹ cúp máy."

Cúp điện thoại, Lam Kỳ rất buồn bực, mẹ đối với người con rể tương lai này trình độ quan tâm còn vượt qua cả cô, không đi không được, đi đến một tiệm ăn mua một tô cháo, cô bắt xe đi đến sở luật sư của Lý Hạo.

Văn phòng luật sư của Lý Hạo thuê tại một toà nhà cao ốc ở khu vực rất tốt trong trung tâm thương nghiệp, là công ty luật lớn nhất ở thành phố C, bên trong chiều mộ không ít giới tinh anh các nơi trong nước, cãi thắng không ít vụ kiện, ở trong nước cực kỳ nổi tiếng.

Lam Kỳ đi vào cao ốc ấn vào thang máy, thang máy tốc hành đưa cô đến tầng cao nhất.

Ra khỏi thang máy, cô đi về phía phòng làm việc của Lý Hạo.

"Tiểu thư Lam"

Bên ngoài phòng làm việc của Lý Hạo, thư ký của hắn vui vẻ chào hỏi cô, bởi vì quan hệ của chị gái già cô có đến đây vài lần, cho nên thư ký quen thuộc.

"Anh rể tôi có ở đây không?"

Đối thoại của Lam Kỳ đều là xưng hô như vậy với Lý Hạo.

"Ở đây, ông chủ đang làm việc."

Thư ký cười đẩy cửa giúp cô.

Lam Kỳ đi vào, chỉ thấy ánh sáng sáng ngời, trong phòng làm việc không khí nhẹ nhàng khoan khoái, Lý Hạo đang xem một phần văn kiện, cô len lén đánh giá hắn, trong đầu đột nhiên hiện lên tình cảnh lần trước hắn bắt lấy tay cô, cảm giác như là hai người.

Trước kia lúc Lý Hạo và chị gái già mới vừa đi lại, vẻ mặt dịu dàng, ánh mắt trong suốt, không nghĩ tới càng về sau, phong thái cả người đều thay đổi, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt thâm trầm.

Hình như biến thành người khác, thật ra thì những thứ này vốn không có quan hệ gì tới cô, dù sau người cùng hắn sống cả đời là chị gái già, có thích hợp hay không chỉ có chị gái biết rõ.

Nhưng là chuyện lần trước, trong lòng cô cực kỳ không thoải mái, nên khi mẹ già kêu cô tới, cô mới không muốn.

"Anh rể" Lam Kỳ đứng rất xa, trước kia ở nhà cô gọi hắn là anh Lý Hạo, không biết như thế nào hiện tại lại gọi không được.

Lý Hạo ngẩng đầu nhìn Lam Kỳ, vừa rồi cô ở ngoài cửa hắn liền nghe được giọng nói của cô, không có giống như thường ngày đứng dậy tiếp cô là vì chuyện lần trước sợ cô còn giận hắn.

Lý Hạo xem xét kỹ lưỡng nàng, mặc dù cô đang cười nhưng mà hắn vẫn nhạy cảm thấy được phòng bị của cô, chuyện lần trước khả năng đã dọa đến cô.

"Kỳ Kỳ" Lý Hạo đứng dậy đi về phía cô, mấy ngày nay tâm tình hắn cực kỳ tồi tệ, chuyện công việc, còn có sự xuất hiện của Công Tôn Vân làm cho tinh thần hắn mệt mỏi, cô tới nơi đây làm cho trong lòng anh kinh ngạc.

"Cháo này là mẹ để cho em đưa tới."

Lam Kỳ buông đồ trên tay xuống.

Lý Hạo rõ ràng cảm thấy Lam Kỳ xa cách, nhận lấy đồ trên tay cô, đôi mắt buông xuống vẻ nghiêm túc.

"Kỳ Kỳ, chuyện lần trước là do anh quá xúc động rồi."

Hắn giải thích, hắn không muốn bởi vì chuyện này mà trong lòng cô có ấn tượng xấu với hắn.

"À....Chuyện lần trước em đã sớm quên, không có việc gì em đi trước."

Lam Kỳ nói xong xoay người, cô không muốn cùng hắn đơn độc ở cùng một chỗ.

Lý Hạo lại bước một bước đến trước mặt cô chặn lại đường đi của cô, vốn hắn muốn kéo tay cô nhưng lại buông tha.

"Kỳ Kỳ, em nghe anh nói, Thiệu Tử Vũ thật sự không thích hợp với em."

Lam Kỳ chợt mở to hai mắt.

"Làm sao anh biết được em đang qua lại với anh ấy?"

Cô chưa từng nói cho hắn biết, cả cha mẹ già cũng không biết, Mễ Đóa cũng là mới biết được, làm sao hắn có thể biết?

"Anh"

Lý Hạo tránh ra ánh mắt của cô.

Lam Kỳ đưa ánh mắt nhìn trên bàn làm việc trong phòng hắn, bước nhanh đi qua, cô mở ra ngăn kéo, cô đã nhìn qua hồ sơ vụ kiện của hắn cũng thấy qua nét chữ của hắn, hắn đây không phải là.....

Mở ra một cái ngăn kéo nhỏ trên bàn làm việc, một túi tài liệu thu hút sự chú ý của cô, bởi vì lộ ra một góc dường như là ảnh chụp gì đó.

Lam Kỳ đồ đồ vật bên trong ra, những tấm hình quen thuộc xuất hiện ngay trước mắt.

Là ảnh cô cùng Thiệu Ngốc ở cùng một chỗ, có anh đang công cô, có anh đang ôm cô, cũng có ảnh bọn họ vui đùa ẩm ỉ, đều là ảnh chụp ngày đó tại làng du lịch, xem góc độc ảnh chụp được ở rất xa, nhưng hình ảnh lại cực kỳ rõ ràng.

"Anh cho người theo dõi em!"

Lam Kỳ tức giận, mặc dù hắn ta là anh rể tương lai của cô nhưng làm như vậy thật sự quá đáng, trên thế giới này làm gì có anh rể nào lại cho người đi theo dõi em vợ.

"Kỳ Kỳ, em nghe anh nói, anh làm như vậy là vì muốn tốt cho em."

Lý Hạo đè nén cảm giác đau đớn trong lòng mở miệng, hắn làm như vậy thật sự vì muốn tốt cho cô, làm sao cô lại không hiểu.

"Anh....quả thật không thể nói lý."

Lam Kỳ nghĩ không ra từ mắng người, hắn là anh rể của cô, cô tôn trọng hắn, nhưng hắn cũng không thể làm vậy.

"Kỳ Kỳ, em không hiểu, em còn quá nhỏ, cái xã hội này cực kỳ đen tối, anh chỉ sợ em bị tổn thương. Thiệu Tử Vũ không có khả năng thật lòng thích em, điều kiện anh ta tốt như vậy, anh sợ anh ta chỉ là muốn đùa với em."

Lý Hạo thu lại tức giận dịu dàng mở miệng.

"Em nói lại lần nữa, chuyện của em không cần anh quản."

Lời của Lý Hạo làm cho cô cực kỳ khó chịu, cô biết điều kiện của Thiệu Ngốc tốt, nhưng anh sẽ không đối xử với cô như vậy.

Lý Hạo cười khò.

"Kỳ Kỳ, anh đã xử lý quá nhiều vụ kiện ly hôn của những kẻ có tiền, khi có tiền bản thân liền trở thành một vật sáng, dễ dàng thu hút các loại hấp dẫn, em có tự tin có thể giữ được trái tim của Thiệu Tử Vũ? Tuy hiện tại anh ta có nói thích em như thế nào, yêu em như thế nào, nhưng hoàn toàn đều vô dụng, bởi vì bản thân anh ta cũng không biết được chuyện sau này của mình."

Lời này khiến sắc mặt Lam Kỳ trắng không còn chút máu.

"Em không muốn cùng anh thảo luận vấn đề này, nếu anh vẫn coi chúng ta là người một nhà, về sau không cho phép tìm người theo dõi em." Lam Kỳ hét to.

Lý Hạo cúi đầu, hẳn vốn là chỉ là muốn biết người đàn ông nào đang qua lại với cô, nên mới đối với cô làm chuyện như vậy, hiện tại đều biết rõ, cho người theo dõi cô đã không còn bất kỳ ý nghĩa gì nữa.

"Về sau anh sẽ không làm như vậy nữa." Hần đảm bảo.

"Em đi đây."

Lam Kỳ đi tới cạnh cửa, vừa đi đến cửa cô liền quay trở lại, đem những tấm ảnh chụp kia cầm trên tay, những tấm ảnh chụp này là của cô cùng Thiệu Ngốc không cần để ở chỗ này.

Đi ra khỏi cao ốc, trong lòng Lam Kỳ rầu rĩ, cô thừa nhận những lời nói của Lý Hạo ảnh hưởng đến cô, không phải là sợ Thiệu Ngốc về sau thay lòng đổi dạ mà là cho tới bây giờ anh cũng không có nói anh thích cô, làm cho cô cảm giác cực kỳ thất bại.

Lúc này di động lại vang lên, là điện thoại của Thiệu Ngốc.

"Bé con, đang ở nơi nào, còn chưa tới?"

"Em có chút chuyện nên chậm trễ một chút, rất nhanh liền tới."

Lam Kỳ mở miệng, Thiệu Ngốc có một năng lực thần kỳ, chỉ cần cảm giác được anh quan tâm cô, tâm tình cô sẽ không khỏi sáng sủa.

"Bảo cáo vị trí, ở tại chỗ chờ anh."

"Được."

Lam Kỳ bướng bỉnh cười, đem vị trí hiện tại của cô nói cho anh biết.

Mấy phút sau, xe Thiệu Từ Vũ liền đến.

"Làm sao lại đứng dưới ánh nắng mặt trời?"

Sau khi Lam Kỳ lên xe, Thiệu Từ Vũ lau mồ hôi trên trán cô trách cứ.

Lam Kỳ mượn cơ hội này dựa sát vào thân thể anh, không biết làm sao nhưng cô muốn mỗi ngày đều có thể cùng anh ở cùng một chỗ.

Thiệu Từ Vũ mở máy điều hòa trong xe lên đến độ lớn nhất, anh nhớ không lầm thì đây là văn phòng luật sư của Lý Hạo, bé con vừa mới đi tìm hắn ta.

"Bé con, như thế nào đột nhiên muốn mua đồ dùng trong nhà?"

Cô cảm thấy kỳ lạ, đồ dùng trong nhà vẫn là còn mới, như thế nào anh lại muốn đổi?

"Nghĩ muốn đổi một chút càng thêm thoải mái, mắt nhìn của em chuẩn, một hồi cho em chọn." Thiệu Từ Vũ mở miệng, đó là căn nhà sau này của bọn họ, để cho cô trang trí thành bộ dáng cô thích.

"Ừ, anh cứ yên tâm, mắt thẩm mỹ của em rất chuẩn, đảm bảo anh vừa lòng."

Lam Kỳ hưng phấn, trong mắt lóe ra tia sáng giảo hoạt, để cho cô trang trí liền toàn bộ đổi thành bộ dáng cô thích, cô sẽ không đi.

"Ừ" Thiệu Từ Vũ cười, ánh mắt rơi xuống bao lớn bao nhỏ trên tay Lam Kỳ, trong đó có một túi tài liệu, túi tài liệu lộ ra một góc làm anh chú ý.

"Bé con, vừa mua cái gì tốt đó?" Anh cười hỏi.

Thấy Thiệu Từ Vũ lại gần muốn xem, Lam Kỳ vội vàng đem bao lớn bao nhỏ ở gần vị trí của anh dời đi.

"Không có gì." Cô cười gượng, đều là mấy bộ quần áo lót sexy, nếu anh lấy ra xem không xấu hổ chết cô sao.

Cô không thể tưởng tượng bộ dáng Thiệu Ngốc dịu dàng cầm trên tay bộ quần áo lót gợi cảm, quả thực là hủy hoại hình tượng tốt đẹp của anh.

Lam Kỳ luống cuống tay chân thu xếp đồ đạc, không phát hiện túi tài liệu rơi ra trên ghế ngồi.

"Bé con, cửa xe còn chưa đóng chặt."

Thiệu Từ Vũ nghiêng người đem cửa xe đóng chặt lại.

Nhìn Thiệu Ngốc đột nhiên đến gần, thấy khoe miệng chứa nụ cười nhàn nhạt của anh, nghe được mùi hương dễ ngủ trên người anh, Lam Kỳ cảm giác con sói háo sắc trong lòng mình đang làm loạn, nghĩ muốn cắn anh một ngụm.

Sau khi đóng kỹ cửa xe, Thiệu Tử Vũ ngồi thẳng thân thể, Lam Kỳ chỉ lo quan sát anh không chú ý tới lúc anh cùng cô tiếp xúc, anh đã nhanh tay đem túi tài liệu nhặt lên.

Mấy phút sau hai cửa hàng nội thất Lai lớn nhất thành phố C, bên trong bày biện các mặc hàng trong nước ngoài nước gì đều có, làm cho người ta hoa cả mắt.

"Bé con, ở chỗ này chờ, anh đi đậu xe."

Đưa cô đến lối vào Thiệu Tử Vũ mở miệng.

"Được, em chờ anh."

Lam Kỳ xách theo bao lớn bao nhỏ xuống xe, để ở trên xe cô sợ Thiệu ngọc thừa dịp xuống xe nhìn lên.

Sau khi Thiệu Tử Vũ đậu xe xong, lấy túi tài liệu kia ra, những tấm ảnh bên trong khiến cho hai mắt anh tối sầm, những tấm ảnh này đều là ở tại làng du lịch, là ảnh của anh cùng Lam Kỳ.

Những ảnh chụp này là hình chụp lên, góc chụp xa xa, hình ảnh bắt được cực kỳ vội vàng, bé con làm sao sẽ có những thứ này.

Suy nghĩ một chút anh liền xuống xe.

"Bé con."

Xa xa nhìn thấy bộ dáng Lam Kỳ cầm theo bao lớn bao nhỏ, trong mắt Thiệu Tử Vũ liền hiện lên nồng đậm ý cười, thật sự là một vật nhỏ ngây thơ, trên mặt những cái túi này đều có viết còn sợ người khác đoán không ra bên trong là cái gì? (Ôi ôi Kẹo choáng, chị Lam làm gì ngọc thể không biết)

"Thiệu ngọc, chúng ta vào thôi."

Thấy anh đến, Lam Kỳ vui vẻ kéo cánh tay anh, nghĩ đến nên vì Thiệu ngọc mua đồ dùng nội thất cô liền vui vẻ.

Thiệu Tử Vũ nhìn cô, đưa cho cô một vật.

"Bé con, rót đồ."

Lam Kỳ vừa nhìn thấy, đây không phải là túi tài liệu chứa ảnh chụp kia sao, choáng váng, khi nào thì thứ này bị rút ra?

"Hình ảnh chụp không tệ, bé con khi nào thì cho người chụp? Như thế nào anh không biết?"

"Chuyện này. . ."

Lam Kỳ cũng không biết nên nói thế nào, nếu như anh biết những ảnh chụp này là do anh rủ cho người đi chụp lên không biết sẽ như thế nào.

"Anh chỉ tùy tiện hỏi, ảnh chụp không tệ, một hồi mua mấy cái khung hình lồng vào." Thấy cô trả lời không được, Thiệu Tử Vũ lại mở miệng.

"Ừ"

Nghe anh nói như thế Lam Kỳ thở phào nhẹ nhõm, đây là hình chụp của cô cùng Thiệu ngọc, cho nên cô mới cảm đi.

Nụ cười nơi khóe miệng của Thiệu Tử Vũ ngưng lại, không cần hỏi anh cũng biết những tấm ảnh này là từ đâu mà có, đây là do thám từ chuyên nghiệp chụp, bé con không có khả năng cùng loại người này tiếp xúc, người có thể cùng loại người này tiếp xúc bên người bé con chỉ có một.

Nhưng mà anh thấy kỳ lạ, Lý Hạo không có khả năng đem ảnh chụp giao cho cô, đoán chừng là cho chính cô phát hiện cái gì, khó trách vừa rồi sắc mặt cô không tốt cho lắm.

"Bé con, em cảm thấy Lý Hạo là một người thế nào?"

Thiệu Tử Vũ hỏi.

Trong lòng Lam Kỳ kinh ngạc, không phải là Thiệu ngọc phát hiện được cái gì chứ, nếu không thì làm sao anh có thể hỏi như vậy?

"Làm sao anh lại đột nhiên hỏi anh ta?"

"Không có gì chỉ là một người bạn của anh muốn tìm luật sư lên toà án, anh muốn hỏi một chút."

"Anh ta có thể đi."

Lam Kỳ chỉ có thể nói như vậy, trước kia lúc còn chị gái ở đây hẳn vẫn còn bình thường, hiện tại ngược lại có chút khác lạ.

"Nhưng anh không thích hần ta." Thiệu Tử Vũ nói thẳng, "Thủ đoạn của hần rất âm trầm, về sau cách xa hần một chút." Mặc kệ cô có phát hiện gì hay không, anh nhất định phải cảnh báo cô rõ ràng, để lúc anh không có ở bên cạnh cô, cô có thể bảo vệ tốt chính mình.

Lam Kỳ nhìn gò má của anh, nghe anh nói như vậy cô cũng có cảm giác này, trước kia cảm giác cực kỳ nhạt, hiện tại nghe anh nói như vậy cảm giác càng ngày càng mãnh liệt.

"Được."

Lam Kỳ gật đầu, cô cũng không muốn cùng hần đơn độc ở chung.

"Vậy chúng ta vào đi thôi."

Thiệu Tử Vũ mở miệng.

Lam Kỳ cùng Thiệu Tử Vũ từ lầu một đi dạo đến lầu hai, một tiệm bán hàng độc quyền, Lam Kỳ nhìn đến một tấm lớn màu trắng, thiết kế cực kỳ tao nhã, về ngoài lại theo một hiện nay.

"Thiệu ngọc, anh cảm thấy cái giường này thế nào?"

Lam Kỳ cời giày, ở trên giường nhúng nhẩy một chút, quả nhiên là thoải mái.

Nhìn bộ dáng chơi đùa vui vẻ của cô, ánh mắt Thiệu Tử Vũ mềm mại.

"Em quyết định là tốt rồi."

"Rất thoải mái anh tới thử một chút."

Lam Kỳ ngoắc ngoắc tay với anh, Thiệu Tử Vũ đi đến bên giường ngồi xuống.

Lam Kỳ cười từ phía sau ôm cổ anh.

"Có phải rất thoải mái hay không? Em không lừa gạt anh chứ?"

Cảm nhận được áp lực mềm mại sau lưng, Thiệu Tử Vũ gật đầu.

"Thoải mái." Bé con trở mã rất tốt, bộ ngực rất có cảm giác. (Aaaa.....Anh Thiệu là sắc lang, chị Lam đang nói cái nệm, anh lại nói bộ ngực của chị, thiệt chịu không nổi, cơ mà Kẹo thích hahaha....)

"Vậy chúng ta liền mua tấm nệm này."

"Em quyết định."

"Như thế nào không biết xấu hổ như vậy, là nhà của anh mà."

Trong lòng Lam Kỳ vui mừng nhưng mà ngoài mặt lại giả vờ khiêm tốn.

"Anh không có yêu cầu đặc biệt gì, anh tin tưởng mắt thẩm mỹ của em."

"Vậy thì tấm này đi, em thích."

"Được."

Lam Kỳ ôm cổ Thiệu Tử Vũ, phát hiện cô càng ngày càng thích anh, cái gì cũng đều chiều theo cô, đặc biệt rất dễ lừa gạt.

Lý Viện đi vào cửa hàng thấy chính là một màn này, cô vừa mới mua một phòng nhỏ ở tại thành phố c, nghĩ muốn mua một chút đồ dùng nội thất, lúc ở bộ đội cô không được nghỉ, nên lúc này tới đây giải sầu, không nghĩ tới lại gặp được bọn họ ở đây.

Một màn này làm cho bước chân cô ngừng lại.

Chỉ thấy Thiệu Tử Vũ hơi cúi đầu ngồi trên nệm, trọng lực đằng sau làm cho dáng ngồi thẳng thắp của anh hơi nghiêng về phía trước, khóe miệng anh chứa ý cười, trên mặt là tràn đầy cung chiêu.

Mà Lam Kỳ nằm ở trên lưng của anh, ôm cổ anh, vô cùng thân mật cười đùa.

Nếu như là bình thường, thấy hình ảnh ấm áp như vậy cô sẽ mỉm cười, nhưng mà hiện tại cảm thấy đau đớn giống như bị sét đánh.

Lam Kỳ đang âm ỉ vui đùa, Thiệu Tử Vũ gương mặt phát hiện Lý Viện ở cách đó không xa, biểu tình trên mặt thu bớt lại.

Sau đó Lam Kỳ cũng nhìn thấy, hai tay ôm cổ Thiệu Tử Vũ càng xiết chặt, nhớ tới sự việc lần trước cô chột dạ.

"Bé con, em ôm chặt quá."

Thiệu Tử Vũ mở miệng, làm sao bé con nhìn thấy Lý Viện lại khẩn trương như vậy?

"A...."

Lam Kỳ vội vàng buông anh ra, xuống giường mang giày vào.

Thiệu Tử Vũ lại trước cô một bước, cầm giày mang vào chân cô, Lam Kỳ có chút ngọt ngào lại có chút xấu hổ, nơi này quá nhiều người. (Aaaa.....thiệt ngọt, thiệt lãng mạn, anh Thiệu đủ suất, Kẹo yêu anh chết mất)

Cảm thấy hình như chính mình đang xông vào một chỗ không nên vào, Lý Viện xấu hổ, thu lại vẻ mặt đau lòng, cười.

"Tử Vũ, mang Lam Kỳ đến mua đồ dùng nội thất sao?" Cô biết bọn họ muốn kết hôn, không ngờ lại nhanh như vậy.

Thiệu Tử Vũ đỡ Lam Kỳ đứng dậy.

"Ừ, cô cũng tới mua đồ dùng nội thất?" Thiệu Tử Vũ nhàn nhạt mở miệng, mọi việc đã làm rõ cô ta vì cái gì mà ở lại chỗ này, theo quan hệ của cô hoàn toàn có thể điều đi.

Lý Viện gật đầu.

"Mới vừa mua căn phòng nhỏ nên muốn mua chút đồ dùng trong nhà." Bà cô vốn là sử dụng quan hệ có thể điều đi, nhưng cô vẫn lựa chọn ở lại chỗ này, ngay cả bản thân cô cũng không rõ nguyên nhân là gì.

"À, đồ dùng nội thất ở đây rất nhiều, cẩn thận lựa chọn cho thích hợp." Nếu cô đã quyết định như vậy, anh cũng không có lời gì để nói.

"Ừ" Lý Viện mở miệng.

Nghe bọn họ nói chuyện, Lam Kỳ cực kỳ lo lắng, cô sợ Lý Viện đem chuyện lần trước nói ra, nếu cô ta hỏi Thiệu Ngốc thì làm sao bây giờ, Thiệu Ngốc có thể cười nhạo cô hay không?

"Tiên sinh, tiểu thư, tám nệm hai người muốn còn có màu khác, hai người có muốn xem qua một chút hay không?"

Một bên nhân viên phục vụ mỉm cười cho ý kiến.

Thiệu Tử Vũ sử dụng ánh mắt hỏi ý kiến của cô.

"Em"

Lam Kỳ cảm thấy tốt nhất cô nên rời đi một lát, như vậy trọng tâm đề tài cuộc nói chuyện của Lý Viện liền không dời đến trên người cô rồi, Thiệu Ngốc cũng sẽ không biết ngày đó cô đã nói những gì.

Ánh mắt của Lý Viện nhìn theo cô cùng nhân viên phục vụ rời đi, trong mắt tràn đầy hâm mộ, cô bé này thật sự là người hạnh phúc nhất trên thế giới, có thể được một người đàn ông tốt như vậy che chở.

"Chúc mừng"

Mặc dù đau lòng, nhưng cô cũng biết đã đến lúc nên buông tay, cô nói lên lời chúc phúc.

Thiệu Tử Vũ nhú mày.

"Cám ơn." Anh mở miệng.

"Em thấy bên kia có giường trẻ sơ sinh rất đẹp, hai người có thể đến xem."

Nghe nói anh phải làm ba, vậy mà cô lại ma xui quỷ khiến đi vòng vòng ở chỗ đó thật lâu.

Thiệu Tử Vũ hí hóp mắt một cái gật đầu.

"Còn nữa, Lam Kỳ mang thai đừng để cô ấy mang giày cao gót, đối với thai nhi không tốt."

Lý Viện cũng không biết mình tại sao phải nói những lời này, giống như cô thích anh, yêu đến mức có thể chấp nhận người phụ nữ bên cạnh anh cùng đứa bé rồi.

Nét mặt Thiệu Tử Vũ ngưng đọng một chút, nhát mắt hình như đã hiểu nguyên nhân ngày đó Lý Viện vội vàng rời đi, cô gái nhỏ kia, cái cơ này cũng sử

dụng.

"Ừ, tôi sẽ chú ý."

Anh cười, nếu như cô nghĩ muốn mang thai đứa nhỏ của anh, anh cũng không để ý.

"Vậy các người từ từ xem, em đi trước, lúc kết hôn nhớ gọi thiệp mời em."

Lý Viện mất hồn rời đi, nói ra những lời này thật sự đã không còn hy vọng, nhớ tới mấy năm cô từng chút từng chút chờ đợi, nước mắt đảo quanh trong mắt, cô chỉ lo suy nghĩ không có chú ý tới trên mặt đất xuất hiện chút đồ vật.

"A" Bị vấp một cái, cả thân người cô theo một bên ngã xuống, mắt thấy sắp đụng vào một góc tủ, một bàn tay đứng lúc đỡ cô.

Lý Viện kinh hoàng khi đó liền chống lại ánh mắt nhàn nhạt của Thiệu Tử Vũ, ánh hào quang trong đôi mắt kia làm cho cô ngây ngẩn cả người.

Lam Kỳ mới vừa chọn xong nệm đi ra liền thấy một màn này.

Thiệu ngọc đỡ tay Lý Viện, Lý Viện say đắm nhìn anh, hình ảnh trai đẹp gái xinh cực kỳ xứng đôi.

Cảnh tượng này không biết như thế nào làm cho tim cô xiết chặt đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Không Muốn Nhìn Thấy Một Màn Này

"Không có việc gì chứ?" Thiệu Tử Vũ buông tay Lý Viện ra.

Lý Viện thu hồi ánh mắt.

"Cám ơn."

Nếu như không nhờ Tử Vũ, có khả năng trên đầu cô sẽ bị đựng súng lên, cực kỳ mất mặt, đây có phải là do ông trời sắp đặt hay không, vì cái gì cô đã cố gắng kiềm nén tình cảm chính mình lại trong lúc anh không chú ý lộ ra dịu dàng khát vọng lại bắt đầu sống lại.

"Ừ"

Thiệu Tử Vũ gạt đầu, đỡ thân thể cô ổn định, sau đó thu tay lại, xoay người nhìn thấy bộ dáng Lam Kỳ sững sờ nhìn họ.

"Bé con, chọn xong rồi?"

Thiệu Tử Vũ đi về phía Lam Kỳ, trên mặt mang theo nụ cười dịu dàng, Lam Kỳ nhìn anh, bộ dáng Thiệu ngọc đẹp trai đến mức nhân thần cộng phần* khó trách lại thu hút nhiều phụ nữ thích như vậy.

*Người thần đều phần nộ (ghen tỵ)

"Ừ"

Lam Kỳ gạt đầu, trong lòng ề ảm, một màn vừa rồi cô nhìn thấy rõ ràng, Thiệu ngọc làm sao có thể lôi kéo tay Lý Viện, Lý Viện lại như vậy nhìn anh, mà họ lại làm như vậy sau khi cô rời khỏi, giữa bọn họ có phải có chuyện gì cô không biết hay không?

"Vậy hai người tiếp tục chọn đi, em đi trước."

Lam Kỳ vừa xuất hiện, Lý Viện đã cảm thấy bản thân dư thừa, cô nhìn ra được Lam Kỳ vừa xuất hiện trong mắt Thiệu Tử Vũ liền không chứa được người khác, chỉnh lại quần áo, cô xoay người rời đi.

Lam Kỳ nhìn theo bóng lưng của Lý Viện, nhất là chỗ Thiệu ngọc vừa mới lôi kéo tay cô ta, trong lòng không rõ là tư vị gì, cô không thích anh gần gũi với những người phụ nữ khác.

"Đi thôi bé con, chúng ta còn phải tuyển chọn mấy tấm nệm cho phòng khách, còn có tủ quần áo, giá sách..."

Thiệu Tử Vũ không để ý đến nụ cười nhạt không thích hợp của cô, về sau trong nhà bọn họ không có khả năng không có khách đến chơi, những thứ này cũng phải chuẩn bị, nếu anh bắt đầu công tác khả năng sẽ không có thời gian đi mua cùng cô, hiện tại không bằng đem mọi thứ mua đủ.

"Ừ"

Lam Kỳ nhìn nụ cười của anh gật đầu.

Sau đó bọn họ lại chọn mua một ít đồ dùng nội thất, nhưng về mặt Lam Kỳ đã không còn tích cực giống như ban đầu, trong đầu cô không ngừng hiện lên một màn vừa nãy, hình ảnh đó thấy thế nào cũng đều giống như người yêu đang cãi nhau, một người muốn đi một người muốn giữ lại, sau khi bình tĩnh hai người liền một bộ nhìn nhau đăm đăm đưa tình.

Ngồi lên một bộ sofa bằng vải bố tao nhã, trong lòng Lam Kỳ cực kỳ loạn, cô không dám nghĩ tiếp, sức tưởng tượng của cô có vẻ phong phú, nếu nghĩ tiếp khả năng sẽ nghĩ ra một đoạn tình khoa trương giả tạo, Thiệu Ngốc và Lý Viện có gian tình, còn cô là do Thiệu Ngốc dùng làm lá chắn kích thích Lý Viện, hiện tại hai người hòa hợp sau đó sẽ ném cô sang một bên.

"Chọn xong chưa?"

Thiệu Tử Vũ hỏi, để cho cô tuyển chọn sofa, cô lại ngồi đó ngẩn người, vẫn là một bộ dáng không tập trung nghiêng răng nghiêng lợi, người nào làm cô tức giận rồi.

"A...."

Lam Kỳ thu lại tâm tình, lắc đầu, không có khả năng, cô biết rõ Thiệu Ngốc không phải là người như vậy, cô nên tin tưởng anh, anh yêu cô như thế không có khả năng sẽ lừa gạt cô.

Thiệu Tử Vũ dịu dàng cười.

"Đã nghĩ muốn mua cái nào chưa?" Sức lực bé con có hạn, anh cho rằng cô có thể là mệt mỏi.

"Liên cái này đi."

Lam Kỳ liền chọn bộ sofa đang ngồi, cô thích đem cái này đặt ở vị trí gần cửa sổ trong phòng khách, lúc thời tiết tốt kéo màn lên, còn có thể ngồi trên sofa phơi nắng.

"Được." Thiệu Tử Vũ gật đầu.

"Còn có cái này."

Lam Kỳ chỉ vào một cái ghế dựa hình thù kỳ lạ, có hình bầu dục lông lá xù xì dựng thẳng giống như một nửa quả trứng đang mở ra.

Trước kia Lam Kỳ đã từng nhìn thấy cái này, liền đặc biệt muốn mua cái này về nhà, đáng tiếc phòng của cô quá nhỏ đặt vào không được, phòng Thiệu Ngốc rất rộng, không bằng mua cái này để trong nhà anh, lúc không có việc gì làm tổ ở bốn trong đặc biệt thoải mái.

"Thích cái này?"

Thiệu Tử Vũ không ngờ cô có tính trẻ con như vậy.

"Thiệu Ngốc, anh mua một cái để trong nhà đi, lúc không có việc gì có thể ngồi vào đọc sách." Lam Kỳ muốn, nhưng cô biết trước tiên phải thuyết phục anh, bởi vì đây là nhà của anh.

Thiệu Tử Vũ nhún mày, anh thật sự không thể tưởng tượng ra tình cảnh một người đàn ông ngồi trong một vỏ trứng lông lá xù xì màu hồng nhạt, là cô gái nhỏ kia muốn thì có.

"Em thích?" Cô thích liền mua một cái cho cô.

Lam Kỳ liền vội vàng gật đầu, cô cực kỳ thích ngồi bên trong đong đưa, nhất định là đặc biệt thoải mái.

"Vậy thì mua." (Anh Thiệu cưng chiều chị Lam thôi rồi, Kẹo cũng thích cái gối dựa kiểu đó nhưng mà phòng nhỏ quá cũng bỏ vào không vừa, khi nào mua nhà sẽ đón em ấy về)

Thiệu Tử Vũ gật đầu.

Lam Kỳ vui mừng, vốn đang cho là phải phí một hồi vô mồm để anh chấp nhận mua cái này, không nghĩ tới anh sáng khoái gật đầu như vậy, thật tuyệt, thứ này mua về tuyệt đối là độc quyền của cô, không ai cùng cô tranh giành.

Hai người lại đi dạo một hồi, ngoại trừ một số đồ dùng nội thất cần thiết, Lam Kỳ còn mua về một đồng lớn đồ dùng kỳ quái, Thiệu Tử Vũ tùy cô, dù sao trong nhà phòng nhiều, để lại một căn chuyên dùng cho cô để mày mò thứ này vào.

Đồ nên mua đều mua đủ, Thiệu Tử Vũ ghi lại địa chỉ biệt thự cho nhân viên cửa hàng có thời gian sẽ đưa qua.

Thiệu Tử Vũ thanh toán hóa đơn, Lam Kỳ nhìn danh sách một chút, lúng túng, làm sao lại nhiều đồ đắt giá như vậy, nhanh đến hơn tám con số, vừa rồi lúc mua đồ anh đều gạt thẻ, cô không biết giá cả, muốn cần lười, nhưng mà nhìn anh mất cũng không nhảy một cái thanh toán tiền, cô lại bình thường trở lại, Thiệu ngọc là một kho báu nhỏ, mấy thứ này không tính là cái gì.

Cô nhớ anh cho cô một cái thẻ, số tiền bên trong cũng nhiều đến dọa người, trước kia cô muốn trả lại cho anh hiện tại cô không nghĩ muốn trả nữa, cô giúp anh bảo quản, cô phải làm bà quản gia của anh.

Nói không chừng cả đời đều không cần làm việc.

"Thiệu ngọc, anh mua giường trẻ sơ sinh?"

Lam Kỳ vừa ý thấy cái này liền cảm thấy kỳ lạ, như thế nào đến cái này anh cũng mua, một người đàn ông như anh lúc nào thì mua cái này, làm sao cô lại không biết.

Thiệu Tử Vũ nhìn cô.

"Dù sao về sau sẽ dùng tới, mua trước để đó." Vừa rồi nhân lúc cô đang tuyển chọn đồ nội thất, anh liền đi dạo một chút nhìn đến cái này liền tiện thể mua luôn, là một cái giường nhỏ bằng gỗ mộc cực kỳ tinh xảo, có thể xếp lại để cho em bé nằm ngủ đến tận ba tuổi cũng không thành vấn đề. (Ồi, anh Thiệu chưa gì đã suy nghĩ cho cực cùng rồi, đúng là một ba ba chu đáo)

Lam Kỳ suy nghĩ một chút cũng thấy đúng, thứ này một ngày nào đó sẽ dùng đến, nhưng mà Thiệu ngọc suy nghĩ thật xa xôi, liên chuyện em bé cũng bắt đầu suy nghĩ.

"Đồ bọn họ sẽ đưa đến tận nhà, có mệt hay không? Tìm một chỗ nào đó ngồi nghỉ một chút."

Thiệu Tử Vũ mở miệng, đi dạo như vậy cô hẳn là mệt mỏi rồi.

"Ừ"

Lam Kỳ gật đầu, quả thật cô có chút mệt mỏi, nhất là đang đi giày cao gót, thật là đau chân.

Hai người ngồi trong quán cà phê khoảng một tiếng đồng hồ, sau đó Thiệu Tử Vũ lái xe đưa Lam Kỳ về nhà.

Trở lại căn phòng của chính mình, Lam Kỳ vô lực ngã xuống giường, hiện tại cô mới hiểu được đi dạo phố là một chuyện vất vả, giữa trưa cùng Mễ Đóa đi dạo hai tiếng, buổi chiều cùng Thiệu ngọc đi dạo thêm mấy tiếng, mệt chết cô rồi.

Nằm ở trên giường chưa được vài phút đã cảm thấy buồn ngủ, lúc này điện thoại di động lại rung lên, làm cho cơn buồn ngủ của cô chạy đi hết.

"Lam Kỳ, nhanh mang tiền đến bệnh viện." Giọng nói của Mễ Đóa.

"Làm sao vậy?" Lam Kỳ giật mình, lúc các cô tách ra vẫn còn tốt mà, như thế nào bây giờ lại ở bệnh viện rồi.

"Tớ lái xe đụng vào thân cây." Đầu bên kia điện thoại giọng điệu Mễ Đóa cực kỳ đau khổ.

"A, vậy cậu chờ, tớ lập tức tới ngay."

Cúp điện thoại, Lam Kỳ lập tức ra cửa cầm theo tiền chạy thẳng tới bệnh viện Mễ Đóa nói lúc này.

Trong đại sảnh bệnh viện sạch sẽ, Lam Kỳ nhìn thấy Mễ Đóa ngồi nghỉ trên ghế, trên đầu cô quấn một lớp băng gạc còn đang soi gương, Lam Kỳ thở phào một hơi nhẹ nhõm, vừa rồi biết cô bị tai nạn xe làm cho cô bị hù chết, cô còn tưởng sẽ nhìn thấy Mễ Đóa vô cùng thảm nằm ở trên giường.

"Chuyện gì xảy ra?" Cô đi qua hỏi, kỹ thuật lái xe của Mễ Đóa trước giờ rất tốt, làm sao có thể đụng vào thân cây.

"Có người băng qua, tớ sợ đụng trúng hẳn ta nên liền đánh tay lái qua bên đường rồi đâm phải thân cây." Mễ Đóa cảm thấy mấy ngày nay cô thật là xui xẻo, không gặp được chuyện gì tốt.

"Có nơi nào không thoải mái hay không?" Lực va đập xe rất lớn, ngoại trừ đầu còn bị thương chỗ nào nữa không Lam Kỳ thật lo lắng.

"Đây an toàn kéo lại nên không có bị thương, chỉ choáng váng đầu một chút, bác sĩ nói để tớ kiểm tra toàn thân..." Mễ Đóa may mắn chỉ đụng trúng đầu, không có bị thương tới mặt, nếu không cô sẽ khóc đến chết. (Hic, Kẹo biết cảm giác đó nè, mấy tuần trước Kẹo cũng bị tai nạn xe, may mà không trúng đầu cũng không bị thương nặng, nhưng mà dây an toàn với lại airbag trong xe bung ra đập vào người đau không thở được, tay chân trên người gì bị rầy bị bầm đủ chỗ, giờ lái xe vẫn còn sợ.)

"Vậy lập tức đi làm kiểm tra, xem đầu óc có bị va chạm hư không."

Nhìn cô vẫn cay mày ấn chặt đầu, Lam Kỳ thật sự lo lắng, một cô gái tốt như vậy lỡ như bị va chạm đầu óc bị hư thì làm sao bây giờ, rất đáng tiếc, còn chưa có hẹn hò yêu đương thật tốt, còn chưa được gả đi...

"Đi chết đi" Mễ Đóa đẩy Lam Kỳ một cái, lúc này mà cô còn có tâm trạng nói đùa, vừa rồi cô xém bị hù chết.

Thấy cô như vậy Lam Kỳ yên tâm.

"Xem ra đầu óc không có bị hỏng, đi thôi, tớ đỡ cậu đi làm kiểm tra." Lam Kỳ mở miệng.

"Ừ"

Lam Kỳ đỡ Mễ Đóa đi từ trên xuống dưới các khoa trong bệnh viện làm kiểm tra, sau hai tiếng, bác sĩ đưa ra kết luận, nằm viện quan sát.

"Kỳ Kỳ, có phải tớ bị va đập ra vấn đề rồi?"

Trên giường bệnh Mễ Đóa nín lấy quần áo Lam Kỳ hỏi, trong phòng bệnh này mọi người nằm đều là người xảy ra tai nạn xe cộ, chân bị treo lên, tay bị bó bột, không một ai lành lặn, tình cảnh này kích thích mãnh liệt đến chỗ cô, bác sĩ nói muốn cô nằm lại bệnh viện có phải là sợ ra vấn đề gì rồi hay không?

"Bác sĩ đều nói không có vấn đề gì lớn, nhưng cậu vẫn nói đau đầu, đương nhiên sẽ cho cậu nằm lại quan sát rồi."

Lam Kỳ cho rằng Mễ Đóa đang tự mình dọa mình.

"Có muốn gọi điện thoại cho người nhà của cậu hay không?" Xảy ra loại chuyện này cô vẫn cảm thấy là nên nói một tiếng co người trong nhà biết.

"Hiện tại ba tớ khẳng định còn đang bận, mẹ tớ đã ra nước ngoài, vậy cậu gọi cho anh trai tớ đi." Tuy ông anh này không chịu quan tâm nhưng nhìn thấy em gái mình vào bệnh viện sẽ không có khả năng mặc kệ chứ.

"Ừ"

Lam Kỳ gọi điện thoại cho Mễ Trình, lần này động tác của anh rất nhanh, không tới vài ba phút liền chạy đến, nhìn thấy Mễ Đóa liền sờ sờ chỗ này, sờ sờ chỗ kia, nhìn xem em gái anh có việc gì không.

Lam Kỳ cảm thấy người anh này không giống như lời Mễ Đóa nói tệ như vậy, ít nhất đối với người em gái này rất dễ ý.

"Anh cho em là quả hồng hay sao mà sờ qua sờ lại như thế." Mễ Đóa bị anh sờ đến phiền, nhin không được liền mắng.

"Em gái, anh là đang quan tâm em"

Mễ Trình một bộ dáng cờ lo phát phơ.

"Anh đi đi, em không cần anh ở trong này, chạy theo đám phụ nữ của anh đi." Mễ Đóa bắt đầu đuổi người, có ông anh trai này ở đây đầu cô càng đau.

"Em nói cái gì đó, đám phụ nữ đó làm sao quan trọng bằng em."

"Cho anh đi đó."

"Không đi."

Nhìn dáng vẻ tranh cãi âm ỉ của hai người bọn họ, Lam Kỳ cười, quan hệ giữa hai người rõ ràng rất tốt, nhưng trên miệng lại thích tổn thương đối phương, từ nhỏ đến lớn đều là như vậy.

Mễ Đóa có anh trai ở cùng cho nên Lam Kỳ ra ngoài mua một ít đồ dùng hằng ngày để một hồi cần đến.

Ở trong siêu thị của bệnh viện, cô mua cho Mễ Đóa khăn mặt, bàn chải đánh răng, chậu rửa mặt.....vừa mua xong liền nhận được điện thoại của Thiệu Từ Vũ.

"Đang ở nơi nào, bé con?" Trong điện thoại truyền ra giọng nói dịu dàng của Thiệu Từ Vũ.

"Ở siêu thị mua đồ." Lam Kỳ mở miệng, cô cảm thấy vẫn là không nên nói đang ở bệnh viện, đỡ phải làm cho Thiệu Ngốc còn tưởng cô bị làm sao, truy hỏi một đống lớn.

"Sáng sớm ngày mai đồ dùng nội thất sẽ được đưa tới đây, lúc đó vị trí sắp đặt do em bố trí." Thiệu Từ Vũ sợ cô quên nên nhắc một chút.

"Ừ, em biết rồi, yên tâm đi đảm bảo sẽ làm cho anh vừa lòng." Lam Kỳ tràn đầy lòng tin mở miệng, đây là nhà của Thiệu Ngốc cô nhất định dụng tâm chăm sóc.

"Được." Thiệu Từ Vũ cười.

Nghe tiếng anh cười, Lam Kỳ cảm thấy trong lòng ngứa.

"Thiệu ngọc, anh đang ở đâu?"

"Trên đường về nhà, tối nay cho người đem đồ dùng nội thất chuyển khỏi biệt thự, anh đi nhà ba mẹ ngủ."

"À....."

"Anh đang lái xe?" Lam Kỳ không vui, lái xe mà còn gọi điện thoại cho cô, nhớ tới chuyện của Mễ Đóa cô lo lắng.

"Ừ"

"Vậy anh tập trung lái xe đi em cúp máy." Cô không muốn anh say ra chuyện.

"Vậy ngày mai rút ra chút thời gian anh tới đón em."

Lam Kỳ suy nghĩ một chút Mễ Đóa còn nằm viện, buổi sáng có thể cô sẽ rất bận.

"Buổi chiều đi." Cô sẽ cố gắng đem việc buổi sáng sắp xếp tốt, xế chiều đi đến nhà cùng anh.

"Ừ, được, đến lúc đó anh tới đón em."

"Ừ, gặp lại."

Cúp điện thoại Lam Kỳ vui vẻ, ngày mai cô nhất định phải đem đồ dùng nội thất trong nhà Thiệu ngọc thiết kế thành bộ đáng ngôi nhà trong cảm nhận của cô.

Thiệu Tử Vũ cúp điện thoại cười, hiện tại bé con nhất định rất vui vẻ, để cho cô mua nhiều thứ như vậy, nói không chừng về sau mỗi ngày đều chạy đến nhà anh cho mà coi.

Xe vừa mới lái vào ga-ra điện thoại liên rung lên, là điện thoại của Khương Hạo, không biết thằng nhóc này tìm anh có chuyện gì.

"Chuyện gì?" Thiệu Tử Vũ hỏi, gần đây không phải là tên đó đang vội vàng diễn tập hay sao, sao còn có thời gian rảnh rỗi gọi cho anh.

"Cái thằng nhóc này, mau tới đây cho tớ."

Đầu bên kia điện thoại Khương Hạo rống to, xem ra là đang tức giận.

"Thế nào?" Thiệu Tử Vũ ỏi, người nào chọc cho tên nhóc này tức giận rồi.

"Tới đây cậu sẽ biết, đều là chuyện tốt của cậu." Giọng điệu Khương Hạo có phần dịu xuống một chút.

Thiệu Tử Vũ cảm thấy kỳ lạ, hỏi địa chỉ liền lái xe đến.

Tại một cửa khách sạn nổi tiếng ở thành phố C, Khương Hạo đang đứng cùng Lý Viện, Lý Viện rõ ràng đã say, Khương Hạo đỡ cô ta, Lý Viện mặc một bộ quần trang mùa hạ, Khương Hạo mặc một bộ quần áo huấn luyện, xem ra anh ta vừa từ quân khu chạy tới, Hai người như vậy đứng cùng một chỗ dẫn đến người qua đường ồn ào bên cạnh.

Nhìn thấy anh sắc mặt Khương Hạo tối sầm.

"Làm thế nào cô ta lại say như vậy?"

Thiệu Tử Vũ cảm thấy kỳ lạ, bình thường Lý Viện là một người phụ nữ cực kỳ quy tắc, cho tới bây giờ chưa thấy cô ta phóng túng bản thân như vậy.

"Còn không phải là tại cậu."

Khương Hạo trừng mắt nhìn anh, không có việc gì liền giả bộ dịu dàng, phong độ, xem đi, đem Lý Viện làm hại thành ra như vậy.

Nét mặt Thiệu Tử Vũ tối sầm, anh cho rằng phương thức của anh đã cực kỳ uyển chuyển rồi, không ngờ vẫn là làm tổn thương cô ta, vừa rồi cô cười chúc phúc anh, anh cho rằng cô đã buông tay, không nghĩ lại đi uống say thành như vậy.

"Cậu đỡ cô ấy, tớ vào trong phòng ăn lấy đồ của cô ấy."

Khương Hạo lắc đầu, một nữ quân nhân mà lại thành như vậy, nếu để cho Lý Quân biết không dạy dỗ cô là không thể, thì ra phụ nữ thất tình lại trở nên điên cuồng như vậy.

"Ừ"

Thiệu Tử Vũ gật đầu, lấy tay đỡ cánh tay của cô, nhìn bộ dáng say rượu của Lý Viện, trong mắt mang theo xin lỗi, anh biết mấy năm nay cô một mực chờ đợi anh, nhưng anh lại chờ đợi một người khác, có lẽ sớm nên nói rõ với cô, như vậy cô cũng có thể sớm một chút tìm được hạnh phúc của chính

mình.

Nghe thấy mùi hương quen thuộc, ánh mắt say mê của Lý Viện có chút tỉnh táo.

"Từ Vũ, em thật sự rất thích anh." Giọng nói của Lý Viện mang theo tiếng khóc khế, mọi người vẫn cho là cô kiên cường, lý trí, lạc quan, chỉ có bản thân cô biết mình không phải, mỗi khi một mình cô cũng có lúc yếu ớt, trước kia chuyện gì cô cũng có thể tìm ra cách giải quyết, cũng có thể giải quyết, chỉ riêng chuyện này, cô thật sự không có cách nào, anh muốn kết hôn, phải làm ba ba, nhưng mà toàn bộ chuyện này đều không liên quan đến cô.

"Thật xin lỗi Lý Viện" Thiệu Từ Vũ ngoại trừ xin lỗi không có bất kỳ biện pháp gì, tình cảm của anh không thể chia cho hai người. (Aiz... lúc đầu thấy Lý Viện cũng coi như là một người phụ nữ sáng khoái, cảm được buông được, nhưng mà bây giờ thấy ghét cô ta rồi, đây đưa làm cho anh Thiệu thêm gánh nặng, rồi thấy áy náy có lỗi vs cô ta, không chừng một hồi còn tạo thêm hiểu lầm giữa anh Thiệu và chị Lam, có thể đồng tình nhưng không thể yêu thích, Kẹo không thích được dạng phụ nữ này. Nói Kẹo vô tình cũng được, nhân tâm cũng được, nhưng phuong châm của Kẹo là đã yêu thì chỉ có một người duy nhất, một hạt cát lẫn vào cũng không được, aiz...chắc tại vậy nên jờ vẫn còn FA hahaha...)

"Không cần nói với em lời này, em hiểu."

Lý Viện lắc đầu, nước mắt như mưa rơi xuống.

"Tôi" Đột nhiên Thiệu Từ Vũ không biết nói gì cho đúng, không biết nói gì cô mới không bị tổn thương, anh biết cô là cô gái tốt nhưng mà tình yêu cùng tốt hay không không liên quan với nhau.

Lý Viện nhìn anh, từng giọt nước mắt thật to rơi xuống, đột nhiên cô duỗi tay ra ôm chặt Thiệu Từ Vũ.

Thân thể Thiệu Từ Vũ cứng đờ, bản năng muốn đẩy cô ra.

"Để cho em ôm anh một chút, chỉ một chút, ngày mai cái gì cũng sẽ quên hết." Giọng điệu Lý Viện mang theo cầu xin. (Nổi điên, cho Kẹo 3 giây vẫn tục, em buông tay ra!)

Thiệu Từ Vũ ngừng lại một chút nhưng vẫn kiên định muốn đẩy cô ra.

Lý Viện lại ôm gấu gao không thả, mỗi một lần anh dùng sức cô lại càng khóc lớn tiếng, dẫn tới người qua đường chỉ trỏ. (Máu muốn trào lên cổ họng rồi, cho Kẹo xin thêm 3 giây nữa, em quá dễ tiện rồi)

Thiệu Từ Vũ đành chịu buông tha động tác đẩy cô ra, mặc cho cô ôm mình, lấy điện thoại ra gọi cho Khương Hạo, mặc kệ như thế nào anh cũng phải duy trì hình tượng quân nhân.

Lam Kỳ ra khỏi bệnh viện ở đường cái đi dạo, cảnh đêm ở thành phố C rất đẹp, buổi tối rất nhiều người đi dạo chợ đêm, đi ở trên đường cái ồn ào một lát, cô đi đến một tiệm hoa định mua về nhà một bó hoa tươi, nẹ già tuy rất mạnh mẽ nhưng đối với mấy loại hoa này không có năng lực chống cự, mua một bó chọc cho bà vui vẻ một chút.

Lam Kỳ mới vừa vào cửa hàng liền gặp được một người không muốn nhìn thấy, Nhiễm Khả, chỉ thấy cô ta cũng đang lựa chọn hoa.

Nhiễm Khả nghiêm túc chọn lựa, cô muốn đi nhà họ Thiệu một chuyến, mua lễ vật đắt tiền thì quá thô tục, nhà họ Thiệu đồ vật sang trọng gì không có, nghĩ vậy nên liền mua một bó hoa tươi, như vậy xem ra cực kỳ tùy ý lại tao nhã, cũng có thể làm Liễu Phương vui vẻ, cô biết Liễu Phương cực kỳ thích hoa.

Lam Kỳ không muốn chào hỏi cô ta nên đi đến giàn hoa lựa chọn.

Nhiễm Khả nhìn thấy Lam Kỳ đã cảm thấy toàn thân không thoải mái, người phụ nữ này chính là tình địch lớn nhất của cô.

"Kỳ Kỳ, cậu cũng tới mua hoa?"

Nhiễm Khả chủ động chào hỏi, cô nhớ tới chuyện của anh họ, sau đó cẩn thận nhìn về mặt của Lam Kỳ.

Đáng tiếc không có gì khác biệt so với bình thường, cô lại nhìn ra ngoài cửa tiệm không có phát hiện bóng dáng của Thiệu Từ Vũ, trong lòng lại vui vẻ, hôm nay Thiệu Từ Vũ không có đi cùng cô ta.

Lam Kỳ lười phải cùng cô ta đối trá khách sáo, đem lực chú ý đều đặt trên hoa tươi, giống như không có nghe thấy lời của cô ta.

Nhìn thấy bộ dáng Lam Kỳ xa cách, trong lòng Nhiễm Khả tức giận, cũng không có cách nào, bề ngoài Lam Kỳ nhìn xinh đẹp ngọt ngào nhưng làm việc rất thô tục, điểm này cô đã sớm lĩnh giáo qua, hôm nay cô ăn mặc xinh đẹp như vậy vẫn là không nên cùng cô ta gây chuyện, chờ sau khi cô gả vào nhà họ Thiệu sẽ cho cô ta khóc.

Trợn mắt nhìn Lam Kỳ một cái Nhiễm Khả cầm hoa đi ra khỏi cửa tiệm, đi tới chỗ dừng xe, vừa định lên xe, ánh mắt trong lúc vô tình nhìn thấy một màn làm cho cô đánh rớt hoa xuống đất, trên đường cái đối diện, Thiệu Từ Vũ cùng một người phụ nữ ôm ấp, sừng sốt một giây, cô kinh ngạc, Thiệu Từ Vũ cùng người phụ nữ khác, cô không có hoa mắt chứ? Anh thậm chí đã có người phụ nữ khác, kiểm chế không thoải mái trong lòng, cô nhặt lên bó hoa đi lại về phía tiệm bán hoa.

Xem ra anh họ không có nói láo, hẳn ta nhất định đã làm cái gì Lam Kỳ rồi nên mới khiến Thiệu Từ Vũ nhanh như vậy đã tìm đến người phụ nữ khác.

Đây thật sự là một cơ hội, việc này Lam Kỳ chắc còn chưa biết, không bằng khiến cho cô ta tận mắt chứng kiến, hừ, vừa rồi còn một bộ dáng thanh cao, chờ một chút cô xem cô ta còn giả trang được nữa hay không.

Trong tiệm hoa Lam Kỳ chọn một bó hoa bách hợp, hoa màu trắng là mẹ già thích nhất, trả tiền xong cô đi ra khỏi tiệm hoa.

"Lam Kỳ, tớ đưa cậu về."

Cô không ngờ Nhiệm Khả đi rồi lại trở về, còn cười với cô, còn nhiệt tình lôi kéo cô đi ra ngoài.

Lam Kỳ nhìn xuống chán ghét trong lòng bị cô ta lôi kéo đi một đoạn.

"Vô sự mà ân cần, không phải lừa gạt cũng là trộm cắp, nơi này không có ai, cô nghĩ muốn làm gì thì nói thẳng." Lam Kỳ giẫy tay ra khỏi tay Nhiệm Khả, đưa cô về nhà? Hình như cô với cô ta không có thân đến mức đó, nhất định là lại nghĩ cái chủ ý quỷ quái gì nữa đây, cô phải về nhà không có thời gian đùa với cô ta.

Đi đến đúng chỗ lúc này rồi Nhiệm Khả bị giẫy tay ra cũng không định kéo cô lại.

"Không có, tớ chỉ muốn hỏi một chút sao hôm nay anh Từ Vũ không có đi cùng cậu." Trong mắt Nhiệm Khả chứa ý cười vui sướng khi người gặp họa, không biết một hồi cô ta còn có thể răng lưỡi bén nhọn như vậy nữa hay không.

Lam Kỳ nhìn cô chằm chằm "Như thế nào còn chưa hết hy vọng? Nói cho cô biết, anh ấy không có khả năng thích loại phụ nữ như cô, chết tâm đi, nếu muốn thì hãy đi lừa gạt những tên đàn ông đầu óc đơn giản lại giàu đến chảy mỡ đây." Thiệu ngốc, cô ta nghĩ cũng đừng nghĩ.

Nghe Lam Kỳ nói Nhiệm Khả cũng không tức giận, trong lòng cười lạnh, cô ta còn tưởng rằng quan hệ giữa mình và Thiệu Từ Vũ có bao nhiêu tốt đẹp, đã vậy tối hôm nay cô muốn cho cô ta nhìn thật rõ nhận ra thân phận của mình.

"Thật ra thì tớ đã sớm chết tâm, tôi vốn còn tưởng Thiệu Từ Vũ là một người đàn ông tốt đến bậc nào, trước kia nhìn anh ta từ nhỏ đến lớn canh giữ bên người cậu, giúp cậu dạy dỗ mấy tên hâm mộ thối nát, tớ cho rằng anh ta là người đàn ông hoàn mỹ nhất trên thế giới, nhưng mà tớ đã quên, anh là đàn ông thì đều có nhược điểm của đàn ông, là đàn ông sẽ muốn phụ nữ, Lam Kỳ tớ thấy tiếc cho cậu."

Lam Kỳ nhìn Nhiệm Khả, cô biết cho tới bây giờ cô ta đều không có nói được lời nào dễ nghe, tuy là cô đã sớm có chuẩn bị nhưng mà trong lòng vẫn đột nhiên đau đớn một chút, nhất là mấy chữ 'phụ nữ' kia, vừa vặn đâm trúng tử huyệt của cô, lời nói của cô ta làm cho cô nhớ lại một màn ở buổi chiều kia.

"Cô kéo tôi ra đây chỉ là để nói những lời này? Như vậy uống công cô rồi, anh ấy không phải loại người như vậy."

Thấy Lam Kỳ phản ứng, ý cười trong mắt Nhiệm Khả càng đậm.

"A, cậu xem kia không phải anh Từ Vũ sao? Hai người ôm ôm ấp ấp cùng một chỗ thật ngọt ngào nha...." Cô chỉ vào phía đường cái đối diện đột nhiên mở miệng.

Lam Kỳ theo phương hướng cô chỉ nhìn lại, một màn trước mắt làm cho tim cô co thắt đau đớn, đôi mắt nhanh chóng xuyên qua dòng xe cộ nhìn đến đường cái đối diện, hai bóng dáng đang gắt gao ôm nhau cùng một chỗ, cô quen thuộc đến độ không thể quen thuộc hơn, người đàn ông kia là Thiệu ngốc, người phụ nữ chính là Lý Viện, bọn họ.... Thì ra trước đó suy đoán của cô không phải là khoa trương giả tạo. (Đầy đây, Kẹo đoán có sai đâu, Lý Viện đáng ghét, con Nhiệm Khả càng đáng ghét hơn)

Nhiệm Khả vừa ghen ghét nhìn phí đường cái đối diện vừa nhìn phản ứng của Lam Kỳ.

Mặc dù Lam Kỳ hết sức che giấu, Nhiệm Khả vẫn là nhanh nhẹn bắt được nét kinh ngạc cùng đau khổ của cô, quả nhiên.....Người đàn ông xuất sắc như Thiệu Từ Vũ không có người phụ nữ nào không bị hấp dẫn, người phụ nữ đối diện cũng khiến cô ganh tỵ, nhưng mà cô lo lắng chính là Lam Kỳ, đàn ông phong lưu là chuyện cực kỳ bình thường, Lam Kỳ mới chính là địch thủ lớn nhất của cô, Thiệu Từ Vũ đối xử tốt với cô ta, để cho mỗi một người phụ nữ đều ghen tỵ đến phát cuồng.

"Lam Kỳ đi chúng ta qua đó chào hỏi đi." Nhiệm Khả cười đề nghị, cô liền thích nhìn thấy bộ dáng bị thua thảm hại của cô ta.

Lam Kỳ chỉ là không lên tiếng, nhìn một chút liền xoay người đi, Nhiệm Khả ngăn lại đường đi của cô.

"Lam Kỳ, anh Từ Vũ bình thường đối xử với cậu tốt như vậy, chúng ta nên đi qua chào chị dâu tương lại một chút."

Lam Kỳ nhìn cô ta, nhìn xuống nước mắt trong mắt muốn rơi xuống.

"Nhiệm Khả, tôi cũng không có đối trá giống như cô, cảnh tượng này tôi không thích xem, tôi thừa nhận, nhưng cô thì sao? Cô dám sao? Nếu không dám cô liền đi đi."

Nhiệm Khả bị cô nói đến mặt lúc trắng lúc đỏ, mà lại không cam lòng chịu thua.

"Thì ra là cậu không có thích, thật là, trước kia anh Từ Vũ đối với cậu tốt như vậy, nếu không tớ giúp cậu qua đây đỡ anh ấy một chút?" Cơ hội tốt như vậy cô làm sao có thể cho cô ta đi,

Lam Kỳ nhìn Nhiệm Khả đột nhiên cười.

"Xã hội này đàn ông như vậy cực kỳ bình thường, ai cũng như nhau, yên tâm, tôi nghĩ rất thông suốt." Cô không thông minh nhưng cũng sẽ không trúng kế của Nhiệm Khả, hiện tại suy nghĩ của cô là một mảnh hỗn loạn, làm sao có can đảm đi qua?

Nhiệm Khả bị lời nói của cô làm cho không phản đối được, cô không nghĩ tới Lam Kỳ là một cô gái như vậy, cô còn muốn nhìn thấy bộ dáng đau khổ của cô ta cùng Thiệu Từ Vũ cãi nhau, hiện tại đều đã thất bại rồi.

"Không có việc gì tôi đi trước, cô thích xem thì cứ tiếp tục nhìn." Nói xong Lam Kỳ xoay người rời đi.

Nhiệm Khả nhìn bóng lưng của cô buồn bực, lại nhìn đường cái đối diện, sau đó nghĩ một chút liền cầm lấy điện thoại, mấy ngày nay cô thúc giục Dung Bạch Minh trở về, không biết anh ta đã về tới chưa.

Trên đường lớn có rất nhiều người, không có Nhiệm Khả ở bên cạnh Lam Kỳ bỏ xuống mặt nạ, nói thật một màn kia làm cho cô đau quá, thì ra Thiệu Ngốc thích Lý Viện, cho nên sau khi uống say những chuyện kia anh cái gì cũng không nhắc đến, cũng vô số lần làm bộ ám chỉ với cô, thì ra là như vậy.

Nhiệm Khả để cho cô đi tìm anh âm ỉ, nhưng mà cô có lý do gì để qua đó? Cho tới bây giờ Thiệu Ngốc cũng không có nói qua anh thích cô, anh lựa chọn thích người nào là quyền lợi của anh, cô không thể ỷ vào anh đối xử tốt với cô mà gây chuyện.

Nhớ tới lời nói trước đó, Lam Kỳ cảm thấy không nên, Thiệu Ngốc đối tốt với cô như vậy, làm sao cô có thể ở trước mặt Lý Viện nói những lời kia, hiện tại nghĩ lại thật ngu, không biết anh biết rõ có thể cười nhạo cô hay không.

Chỉ là bây giờ anh chọn Lý Viện, về sau cô phải như thế nào đối mặt với anh?

Hoa trên tay không biết rót lúc nào, nước mắt ào ào rơi xuống, thật ra Thiệu Ngốc không nên đối xử tốt với cô như vậy..... (Huhuhu....Kẹo thương chị Lam quá, đừng khóc mà, đừng khóc mà, thật ra mọi chuyện không phải như vậy đâu)

Dung Bạch Minh mới vừa xuống máy bay liền nhận được điện thoại của Nhiệm Khả, nghe nói tâm tình Lam Kỳ không được tốt, hỏi địa chỉ một chút anh trực tiếp lái xe tới, từ lần trước cô nhận lấy hoa trên tay anh tới nay, anh bận rộn công việc chỉ gọi cho cô một cuộc điện thoại, hai người cũng không có nói chuyện lâu, hiện tại anh trở lại muốn nhanh chóng gặp cô.

Dung Bạch Minh gọi điện thoại cho Lam Kỳ không ai bắt máy, anh lái xe tới chỗ vừa rồi Nhiệm Khả nói để tìm.

Lúc Khương Hạo cầm đồ đi ra chỉ thấy cảnh tượng Lý Viện gất gao ôm Thiệu Từ Vũ không thả, anh đau đầu đỡ trán một chút, đây là tình huống gì? Phụ nữ say rượu đều buông thả như vậy?

Thiệu Từ Vũ nháy mắt ra hiệu cho anh.

"Lý Viện, cô say rồi, tôi đưa cô về."

Nói xong đem Lý Viện kéo ra, vốn nghĩ muốn Thiệu Từ Vũ khuyên cô một chút xem ra hoàn toàn ngược lại, không biết ngày đó chị dâu nói cái gì làm cho cô đau khổ như vậy, vừa rồi lúc uống rượu Lý Viện nói, cái gì mà kết hôn, đứa bé, làm cho người ta không thể tưởng tượng được.

"Cậu đưa cô ấy về trước đi." Thiệu Từ Vũ mở miệng, anh muốn đi tìm bé con, không biết như thế nào trong lòng đột nhiên có chút lo lắng.

"Ừ"

Khương Hạo nhận lấy Lý Viện đỡ cô lên xe mình, lái xe đi.

Thiệu Từ Vũ gọi điện thoại cho Lam Kỳ.

Lam Kỳ nhìn dãy số trên màn hình di động mà không dám nhận, có phải Thiệu Ngốc muốn chất vấn cô chuyện ngày đó hay không? Hiện tại cô thật sự không muốn giải thích, cũng không có tâm tình giải thích, khi nào tâm tình cô tốt sẽ giúp anh giải thích với Lý Viện.

Lam Kỳ vừa đem điện thoại di động thả lại vào túi, một trận ting ting bấm kèn xe vang lên, lúc này cô mới phát hiện bản thân vậy mà đang đứng ở lối đi bộ ngăn người, hơn nữa còn đang là đèn xanh.

Đang lúc cô tay chân luống cuống, có người kéo tay cô.

"Học trưởng Dung"

Lam Kỳ nhìn khuôn mặt sốt ruột của Dung Bạch Minh.

"Như thế nào qua đường lại còn ngăn người?"

Dung Bạch Minh còn nghĩ là sẽ phải tìm rất lâu không ngờ nhanh như vậy liền gặp được cô, đây có phải là duyên phận hay không? (Xin cho Kẹo 3 giây văn tục, duyên phận em cái đầu nhà người, cút ca chị Lam ra một chút)

"Không có gì, chỉ là đang nghĩ một số chuyện." Lam Kỳ rút tay mình về, không có thói quen bị anh ta nắm tay như vậy.

Dung Bạch Minh không để bụng.

"Muốn đi đâu? Anh đưa em đi."

Lam Kỳ nhìn anh, mới bao lâu không gặp, học trưởng Dung đã gầy đi nhiều.

"Không phải là học trưởng đang đi công tác sao?" Cô nhớ rõ lần trước trong điện thoại anh nói là mình đang đi công tác.

"Mới vừa trở lại, nghĩ muốn gặp em, không ngờ lại ở chỗ này gặp được em." Dung Bạch Minh không có nó Nhiễm Khả báo với anh, giống như cũng không có phát hiện cô đau lòng.

Lam Kỳ nhìn Dung Bạch Minh mỉm cười, ánh mắt rũ xuống, học trưởng Dung là một người xuất sắc làm sao có thể cố chấp thích cô, cô nào có tốt như vậy.

"Thật ra thì lần trước"

Cô muốn giải thích rõ với anh.

"Được rồi đừng nói nữa, cùng anh đi ăn cái gì đó một chút, anh còn chưa có ăn cơm chiều."

"Được."

Lam Kỳ nghĩ đợi một chút nói rõ với anh cũng được, cô hiểu rõ tình cảm chính mình, không muốn lại để cho học trưởng Dung hiểu lầm.

Lam Kỳ lên xe Dung Bạch Minh, anh ta đi phía trước mở cửa xe.

Dọc theo đường đi ánh mắt Dung Bạch Minh dịu dàng.

Lam Kỳ nhìn một bên mặt của anh cùng khóe miệng chứa ý cười, giờ phút này đột nhiên cô phát hiện trong nháy mắt Dung Bạch Minh cười rất giống với Thiệu Ngọc, trước kia cô bởi vì nụ cười này mà theo đuổi anh, chẳng lẽ tại thật lâu trước kia nụ cười dịu dàng của Thiệu Ngọc cũng đã từng chút từng chút dung nhập vào trong lòng cô, bất tri bất giác ảnh hưởng cô.

Lam Kỳ suy nghĩ xuất thần, Dung Bạch Minh đã đậu xong xe.

"Gặp được một người bạn làm ăn, anh đi chào hỏi một chút."

Dung Bạch Minh đi ra ngoài, Tịch Minh mới vừa đi qua chỗ này liền nhìn thấy Thiệu Tử Vũ nên dừng lại nói chuyện phiếm một chút thì gặp Dung Bạch Minh đi tới, trên mặt đỏ hồng hơi lạnh, người này phải đang đi công tác hay sao, như thế nào nhanh như vậy đã làm xong, năng lực thật đúng là rất giỏi.

"Tổng giám đốc Tịch."

Dung Bạch Minh chào hỏi lại thấy Thiệu Tử Vũ bên cạnh Tịch Minh, người đàn ông này là bạn của Lam Kỳ vì thế cũng gật đầu cười cười.

Về mặt Thiệu Tử Vũ tối sầm một chút, trên mặt không có biến hóa gì nhiều.

"Tổng giám đốc Dung chuyện bên kia nhanh như vậy liền xử lý xong rồi, thật sự là làm cho người ta nhìn với cặp mắt khác xưa." Tịch Minh mở miệng, một nửa là khen ngợi, một nửa là đau đầu, lần sau nên tìm một cái cơ gì ném Dung Bạch Minh ra xa một chút.

"Ừ, vừa lúc tôi muốn cùng bạn gái đi ăn cơm, có muốn ngồi cùng hay không?"

Dung Bạch Minh mở miệng, gần đây cảm giác Tổng giám đốc Tịch có chút nhắm vào anh, vừa vặn mượn cơ hội đêm nay nhìn xem có phải có cái gì hiểu lầm hay không, công ty của anh mới vừa vào quỹ đạo thật sự rất cần lần họp tác này.

"Bạn gái?" Tịch Minh vui vẻ, Dung Bạch Minh có bạn gái, không phải là nguy hiểm giải trừ rồi hay sao.

"Tốt, bạn gái của Tổng giám đốc Dung nhất định là một người đẹp quốc sắc thiên hương, vừa vặn chúng ta có thể làm quen." Chỉ cần để cho tên nhóc Thiệu Tử Vũ gặp được bạn gái của Dung Bạch Minh thì mọi chuyện đều được giải quyết, Dung Bạch Minh là một nhân tài, hiện tại anh cũng cực kỳ cần một người như vậy vì anh kiếm tiền.

Dung Bạch Minh cười, định nghĩa quốc sắc thiên hương trong lòng mỗi người đều khác nhau, nhưng Lam Kỳ trong cảm nhận của anh là cực kỳ độc đáo....

"Bạn gái của tôi tiên sinh Thiệu cũng biết." Dung Bạch Minh cười.

Đột nhiên trong lòng Tịch Minh liền hồi hộp, mấy năm nay Thiệu Tử Vũ ở bộ đội quen biết không nhiều phụ nữ lắm, mà lại là người Dung Bạch Minh quen, đột nhiên anh có một dự cảm xấu, hẳn là không phải cô gái nhỏ kia chứ?

Dung Bạch Minh đưa ánh mắt nhìn về phía trên xe, ánh mắt thâm tình đưa tình.

Ánh mắt Thiệu Tử Vũ nhìn chằm chằm cửa xe hạ xuống.

Lam Kỳ có chút không được tự nhiên, cô thực sự không nghĩ muốn gặp mặt Thiệu Ngốc, bây giờ không biết nên như thế nào đối mặt với anh, cô không muốn gặp anh.

Dung Bạch Minh đã đi tới, mở cửa xe.

"Lam Kỳ, bọn họ mời chúng ta cùng ăn."

Lam Kỳ nhìn Dung Bạch Minh trong lòng nghĩ muốn khóc, người này như thế nào lại đưa cô đến chỗ này, tâm tình cảm kích vừa rồi biến mất, thật là tai họa.

Lam Kỳ chậm chạp từ từ xuống xe, mới phát hiện chỗ này chính là chỗ vừa rồi anh cùng Lý Viện ôm ấp, trong lòng cô chợt đau quá, cô nghĩ có thể đời này kiếp này cô liền chán ghét địa phương này rồi.

Cô đến gần mới phát hiện trên mặt Thiệu Ngốc không còn nụ cười như bình thường, mà là nghiêm túc làm cho cô kiêng dè, sự việc kia anh đã biết rõ.

Tại một giây cánh cửa xe kia mở ra Tịch Minh liền đau đầu nâng trán, anh biết mình nên tự cầu nhiều phúc, đây là cái tình huống gì? Tên kia không phải nói đã giải quyết xong, còn cùng nhau mua đồ dùng nội thất, như thế nào đảo mắt lại thành bạn gái của người khác?

"Bé con, tại sao ở chỗ này?"

Rất nhanh trên mặt Thiệu Tử Vũ lại khôi phục nụ cười dịu dàng, bộ dáng nho nhã lịch sự nháy mắt làm cho Lam Kỳ ngẩn người.

"Em đi dạo phố."

"Được rồi, chúng ta vào trong rồi tiếp tục nói chuyện."

Dung Bạch Minh mở miệng, vừa vặn thêm vài bước là đến cửa nhà hàng.

Lam Kỳ hít sâu một hơi lộ ra một khuôn mặt tươi cười.

"Đột nhiên tôi có chút không thoải mái, nghĩ muốn trở về trước, mọi người đi đi."

Cô phải làm chuẩn bị một chút, cô biết bộ dáng hiện tại của mình không chống lại được chất vấn của Thiệu Ngốc, cô sợ mình sẽ che giấu không được mà khóc.

Dung Bạch Minh có chút xấu hổ, hiện tại loại tình huống này anh không thể đi, anh khẽ cười nhìn Lam Kỳ muốn thuyết phục cô.

Thiệu Tử Vũ đi tới bên cạnh Lam Kỳ nhẹ giọng hỏi.

"Bé con, khó chịu ở chỗ nào? Anh đưa em đi bệnh viện khám." Còn có một số việc muốn hỏi rõ, làm sao cô lại ở cùng một chỗ với tên đàn ông này, anh nói qua chỉ cho cô có một người đàn ông là anh, cô đã quên?

"Không cần, tự em đi, mọi người đi đi."

Bây giờ cô rất sợ khi đối mặt với anh, làm sao có thể để anh đưa cô đi.

Lam Kỳ cự tuyệt không ngờ một giây tiếp theo thân thể liền bay lên không trung.

"A, thả em xuống."

Cô không cần anh ôm, cô sợ bản thân say đắm loại cảm giác này sẽ không cách nào tự thoát khỏi, Mễ Đóa nói rất đúng, sự dịu dàng của anh chính là độc dược.

"Bé con, không cần kêu, mọi người trên đường còn nghĩ là anh khi dễ em." Thiệu Tử Vũ mở miệng, cho tới bây giờ bé con chưa bao giờ cự tuyệt anh, hôm nay lại vì người đàn ông này cự tuyệt anh, nên nói chuyện rõ ràng mới được.

Nhìn thấy một màn này, Dung Bạch Minh muốn tiến lên ngăn cản, trên khuôn mặt lịch sự có chút tức giận, tuy Lam Kỳ vẫn coi anh ta là anh trai nhưng anh ta cũng không thể làm như vậy.

Không ngờ anh mới vừa bước mấy bước liền bị Tịch Minh kéo lại.

"Tổng giám đốc Dung không phải muốn ăn cơm sao? Hôm nay tôi mời khách, không say không về."

Chuyện cười, bây giờ còn cho tên này cơ hội tiến lên phía trước, ngày mai anh không cần nhìn thấy mặt trời mọc.

"Lần sau đi, hôm nay tôi có việc."

"Thế nào, không nề mặt có phải hay không?" Tịch Minh chính là lời kéo tay của anh không thả, nhiệt tình giống như anh em thân thiết, làm cho Dung Bạch Minh trong lúc này không biết từ chối như thế nào.

"Mặt mũi của Tổng giám đốc Tịch làm sao tôi dám không cho." Dung Bạch Minh cười gượng, đột nhiên anh phát hiện người đàn ông kia có khả năng có cùng tâm tư như anh đối với Lam Kỳ, trong lòng anh bắt đầu lo lắng.

Anh thích Lam Kỳ, lần này anh không thể lại để mất đi cơ hội này. (Cơ hội nào cơ? Nhà người làm gì có cửa mà ở đây sờ rờ, cút xa một chút, ngay cả cửa sổ cũng không có em nhé, anh Thiệu cổ lên, hãy phát huy bản năng hồ ly của anh đi)

"Vậy thì quyết định như vậy, đi thôi."

Tịch Minh cười cười nhìn Dung Bạch Minh, trong lòng lại nảy sinh ý định ác độc, nhóc con, hôm nay ông không chuốt cho mày say chết ông không phải họ Tịch.

Dung Bạch Minh còn muốn từ chối lại phát hiện Thiệu Tử Vũ đã lái xe đi, về mặt anh chán nản mà lại không biết làm sao, chỉ có thể đi theo Tịch Minh đi về phía nhà hàng.

Có lẽ là anh suy nghĩ nhiều, anh tự an ủi bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bẫy Vỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Những lời anh nói qua chẳng lẽ em đã quên?

Xe thông thả chạy trong màn đêm, đèn đường chiếu sáng, sắc mặt củ Thiệu Tử Vũ lúc sáng lúc tối, dọc theo đường đi hai người đều trầm mặt.

Lam Kỳ kiên nhẫn nhìn anh, sắc mặt Thiệu ngọc khó coi như vậy nhất định là đang tức giận chuyện kia.

"Bé con, hần ta nói hần ta là bạn trai em."

Thiệu Tử Vũ cười cười mở miệng, tuy về mặt anh không khác gì so với bình thường, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện tay nắm tay lái của anh xiết chặt rồi buông lỏng nhiều lần.

Lam Kỳ không nghĩ Dung Bạch Minh sẽ nói như vậy, trong lúc này không biết trả lời như thế nào, cô vốn nghĩ muốn giải thích rõ ràng với anh ta, không nghĩ tới sẽ thành cái cục diện này, Thiệu Tử Vũ bởi vì sự trầm mặc của cô mà sắc mặt càng thêm lạnh, nếu hôm nay không phải trùng hợp bị anh bắt gặp, anh vẫn sẽ không biết bé con vậy mà lại đi hẹn hò cùng đàn ông khác sau lưng anh, cuối cùng là chỗ này sai sót, anh không nghĩ ra, tất cả mọi chuyện đều dựa theo kế hoạch của anh tiên hành, mấy ngày nay bé con đối với anh quan tâm chăm sóc cũng không phải là giả, nhưng mà Dung Bạch Minh là chuyện như thế nào?

"Có đúng như hần ta nói không? Bé con." Thiệu Tử Vũ hỏi lại.

Lam Kỳ nhìn Thiệu Tử Vũ một cái, sau đó gật đầu.

"Ừ"

Bởi vì một màn vừa rồi kia, hiện tại ngay cả can đảm đối mặt với anh cô cũng không có, may mắn có tấm lá chắn Dung Bạch Minh này, như vậy cô liền không cảm thấy mất mặt, trước đó cô biểu hiện ra ngoài mặt đối tốt với anh coi như cô tùy hứng, như vậy đối với mọi người đều tốt, hoàn hảo, ở trước mặt anh cô vốn là một cô gái thất thường.

Đột nhiên tiếng thắng xe vang lên, xe đột nhiên dừng lại, Lam Kỳ bị tiếng động mạnh mẽ này làm rung động, may là có dây an toàn nịt lại nếu không thì trên đầu sẽ sưng thành một cái bánh bao.

Cô cho rằng xảy ra tình huống khẩn cấp gì, nhìn mặt đường một chút không có gì, phát hiện Thiệu ngọc đem xe dừng lại bên đường.

"Thế nào?" Không phải là xe hư chứ, Lam Kỳ muốn khóc, cô thật sự không muốn cùng anh đơn độc như vậy cùng một chỗ, ít nhất tối hôm nay không nghĩ muốn.

"Xe hư"

Thiệu Từ Vũ mở miệng, cực kỳ xui xẻo, giống y như những gì cô nghĩ.

"Vậy làm sao bây giờ?"

Lam Kỳ không có xe, không nghĩ ra tình huống như thế nên làm cái gì bây giờ?"

"Chúng ta xuống xe xem có thể bắt xe trở về hay không." Ngoại trừ cách này Lam Kỳ cũng không nghĩ ra được biện pháp nào khác, con đường này cực kỳ yên lặng, xem ra rất khó bắt xe.

Thiệu Từ Vũ chưa trả lời cô, ngồi trên xe, quay mặt sang nhìn cô, đôi mắt đẹp dường như có chứa tia sáng, cực kỳ bóng đẹp.

"Bé con, chuyện ngày đó anh cùng em nói em quên rồi sao?" Anh nói qua, đôi mắt cô chỉ có thể có một người đàn ông là anh, anh cho rằng cô nhớ kỹ.

Lam Kỳ trầm mặc, Thiệu Từ Vũ nhắc nhở cô.

"Anh nói rồi, đôi mắt này chỉ cho phép em có một người đàn ông là anh."

Giọng nói dễ nghe có lực của Thiệu Từ Vũ vang vọng trong xe, đột nhiên trong lòng Lam Kỳ cũng đi theo động một cái, nếu là bình thường nghe những lời này cô sẽ rất vui vẻ, cảm giác giống như một loại tuyên bố, mang theo một chút bá đạo nhưng là nhiều hơn sự chờ mong ngọt ngào quyến rũ say lòng người.

Cô muốn có được những lời này, để lời nói của anh chỉ nói với một mình cô, đáng tiếc không có khả năng rồi.

Anh thích một người khác, anh không thể bởi vì chuyện buổi tối ấy liền nói với cô như vậy, đối với cô, còn có anh, còn có Lý Viện đều không công bằng.

Lam Kỳ chỉ là trầm mặc, cô không có cách nào trả lời lại lời của anh.

Không khí trong xe yên tĩnh đến nín, tay Thiệu Từ Vũ đặt trên tay lái lại dùng lực.

"Bé con, anh hỏi em lại một lần nữa, hẳn ta thật sự là bạn trai của em?"

Nói thật, lời nói của bé con anh không tin, Dung Bạch Minh hẳn là vừa mới trở lại thành phố C, trong khoảng thời gian này bé con đều ở cùng với anh, làm sao có thể đột nhiên trở thành bạn gái của hắn ta, mặc kệ cô xuất phát từ nguyên nhân gì lừa gạt anh, trong lòng anh đều rất khó chịu, nếu không phải vừa vận anh gặp được, có phải bọn họ sẽ đi ăn commm hay không? Sẽ hẹn hò?

Lam Kỳ cúi đầu tránh ánh mắt của Thiệu Từ Vũ, thành thật khai báo. "

Không phải" Hết cách rồi, dưới ánh mắt của anh cô thật sự không có can đảm nói láo, ánh mắt sắc bén của anh giống như có thể nhìn xuyên qua cô.

"Như vậy là bé con muốn nói chuyện yêu đương rồi?"

Giọng điệu của Thiệu Từ Vũ mềm lại, hiện tại anh chỉ có thể nghĩ đến nguyên nhân này, mấy ngày nay cô luôn vô tình cố tình ám chỉ anh cô thích anh, nhưng mà anh nghĩ muốn trêu chọc cô cho nên làm bộ không biết, có phải là vì thế cho nên đã làm tan nhiệt tình của cô, chẳng lẽ yêu thích của bé con đối với anh chỉ có một chút như vậy, chịu không được một chút khảo nghiệm. "

Em..." Lam Kỳ do dự một chút.

"Ừ" Cô gật đầu, cô đã sớm đến tuổi yêu đương, đáng tiếc trước đó bị anh nuông chiều phá hủy, nhìn đàn ông khác đều không vừa mắt, rất không dễ dàng nhìn tới Dung Bạch Minh thì ra cũng là truy đuổi bóng dáng của anh, cô không còn thuốc chữa, nghĩ là Thiệu Ngốc là tốt nhất.

Lấy được câu trả lời khẳng định của cô, trong lòng Thiệu Từ Vũ trầm xuống, bé con vẫn là còn chưa lớn, không thể đáp lại tình cảm của anh, anh còn phải từ từ tiến lên.

"Vậy tìm anh đi, em tìm người khác anh lo lắng." Thiệu Từ Vũ cười, trong nụ cười mang theo một tia chua xót, cô gái nhỏ ngu ngốc, khi nào thì em mới có thể đáp lại tình cảm của anh? Anh thật sự không còn kiên nhẫn rồi.

Nhìn nụ cười thường ngày của anh, Lam Kỳ đem nước mắt đang muốn chảy ra kiềm nén trở về, Thiệu Ngốc anh không hiểu, có một số việc anh có thể làm cho em, có một số việc anh không thể, cô không thể ích kỷ như vậy.

"Anh ngu ngốc, lừa gạt anh thôi."

Lam Kỳ cười, từ nhỏ cô chính là như vậy, khóc, cười có thể thay đổi trong nháy mắt mà không hề lộ sơ hở, ở nhà cô thường xuyên dùng chiêu này để lừa gạt cha mẹ già, mà lần nào cũng hiệu quả.

Lời nói của Thiệu Ngốc làm cô rất cảm động, quả nhiên anh yêu thương cô, nhưng mà cô làm sao có thể ích kỷ để Thiệu Ngốc làm bạn trai của cô, vậy Lý

Viện làm sao bây giờ?

"Bé con" Thiệu Từ Vũ cũng không biết phải nói gì bây giờ, vẻ mặt không thích hợp của cô anh liếc mắt một cái là phát hiện, ở trước mặt anh cô che giấu cũng vô dụng.

Hơn nữa bọn họ ở cùng một chỗ lâu như vậy, cô không giống như ngày thường dính lấy anh, ánh mắt tránh né không dám cùng anh đối diện, cô có tâm sự.

"Vậy về sau em sẽ cùng một chỗ với tên kia?" Thiệu Từ Vũ hỏi, anh muốn biết che giấu của cô có phải là có quan hệ với tên đàn ông kia.

"Ngẫu nhiên gặp được, em vẫn coi anh ta là học trưởng mà thôi, giống như quan hệ bạn bè vậy."

Lam Kỳ mở miệng, hiện tại cô rất cuộc có thể cảm nhận được tâm tình của Dung Bạch Minh, cho nên sẽ giống như bạn bè mà đối đãi với anh, sẽ không trốn anh nữa.

"Vậy thì tốt."

Thiệu Từ Vũ thở phào một hơi nhẹ nhõm, lúc bé con nói đến Dung Bạch Minh ánh mắt trong trẻo, vẻ mặt như bình thường, cái này chứng minh cô không có nói láo, anh yên tâm.

"Em buồn ngủ quá nghĩ muốn về nhà."

Lam Kỳ làm bộ ngáp một cái, thật ra thì do cô không thể cùng Thiệu Ngốc nói chuyện tiếp."

"Em không thoải mái, trước tiên anh đưa em đi bệnh viện." Thiệu Từ Vũ mở miệng, vừa rồi cô nói thấy khó chịu, sắc mặt cũng không tốt.

"Đưa em?" Xe hư, anh làm thế nào đưa đây? Vừa rồi là cô lừa gạt anh.

"Được rồi, vừa rồi đầu có chút choáng váng hiện tại không có gì nữa rồi." Cô nói với anh.

Chỉ thấy Thiệu Từ Vũ mở cửa xe ngồi xổm người xuống.

"Đi lên." Cô mang giày cao gót, đoạn đường khá xa khẳng định không thoải mái, căn bản xe của anh không có hư, chỉ là anh không muốn chạy tiếp, nghĩ muốn ở lại ngây ngốc cùng cô. (Kẹo nói mà, nghĩ lắm, hoá ra anh vì lúc chị Lam nói 'ừ' liền tức giận đến mức thẳng gấp xe lại rồi giả vờ xe hư, hahaha....anh Thiệu gian quá)

Lam Kỳ xuống xe do dự một chút, sau đó nhẹ nhàng nằm sấp lên lưng anh.

Sẽ để cho Thiệu Ngốc công, cơ hội như vậy về sau sẽ không còn nhiều, cô không bỏ được không nghĩ tới anh, cho nên chỉ có thể lấy thân phận một cô gái nhỏ đứng bên cạnh anh.

Liên tiếp vài ngày Lam Kỳ đều khiến cho bản thân lâm vào bận rộn, cô lấy cớ chăm sóc Mẹ Đóa trong bệnh viện từ chối gặp mặt Thiệu Ngốc, để cho bản thân tập trung vào công việc mới không suy nghĩ lung tung.

Ngoại ý muốn cô vậy mà lại nhận được một khách hàng lớn, một cái công trình trang trí ngôi biệt thự rộng lớn, đi tới ngôi biệt thự rộng quá cỡ kia, cô có chút không dám tin tưởng, ông trời làm sao có thể tốt như vậy, chẳng lẽ giống như câu nói kia, tình trường thất ý, quan trường đắc ý* hiện tại cũng chỉ có công việc có thể khiến cho tim cô không phải nghĩ đến anh.

*Trong tình yêu gặp thất bại, trong sự nghiệp lại thành công.

Sáng sớm, Lam Kỳ quan sát ngôi biệt thự trước mắt, thật ra ngôi biệt thự này trang trí rất tốt, không rõ vì cái gì muốn đòi, cô cảm thấy kẻ có tiền thật xa xỉ. (Không biết đây có phải là biệt thự của anh Tịch? Đoán~ đoán~)

Cô để cho mấy nhà thiết kế trong công ty cung đi, tranh thủ làm ra một phương án hoàn hảo nhất. "

Nhóm người hầu nữ xem lo chuyện ở cửa, nếu có gì cần có thể tùy lúc tìm tôi.'

Một quản gia mở miệng, ông đại khái khoảng bốn mươi tuổi, một người đàn ông trung niên cực kỳ gầy, trên mặt vẫn treo nụ cười khiêm tốn.

Lam Kỳ gật đầu.

"Vâng, cảm ơn."

Nghe nói quản gia trong nhà kẻ có tiền đều là trải qua thời gian dài huấn luyện mới có thể ngồi lên vị trí cao, xem ra người đàn ông này đúng là như vậy, xem ra chủ nhân căn biệt thự này dạy dỗ rất tốt.

Sau khi quản gia rời đi, trong trong ngoài ngoài Lam Kỳ đều đã đi qua một lần, chủ nhân căn biệt thự này còn chưa đến, trong biệt thự vắng vẻ trống không, ngoại trừ một chút đồ dùng nội thất đơn giản thì không có thứ gì khác, sân cỏ bên ngoài biệt thự chỉ có công nhân đang trồng cây tròn hoa, muốn

lâm xanh hóa khu vườn.

"Sau khi mọi người xem xét đều nộp lên một bộ phương án thiết kế cho tôi, nếu mọi việc thuận lợi hoàn thành, tôi mời mọi người đi chơi." Lam Kỳ mở miệng

"Thật tốt quá, vậy chúng tôi có thể tự chọn chỗ du lịch mình muốn đi hay không?"

Mấy nhân viên dưới tay Lam Kỳ toàn bộ đều là nhà thiết kế vừa tốt nghiệp đại học, đều là loại người hoạt bát, sớm đã có người vợ và hoàn hộ.

"Được, mọi người muốn đi chỗ nào liền nói cho tôi biết."

"Được."

Mấy người vui mừng, Lam Kỳ cũng cười, mọi người đều cùng tuổi, suy nghĩ không khác là mấy, thật ra cô cũng muốn đi du lịch một chuyến.

"Được rồi, khen thưởng đã nói với mọi người, hiện tại bắt đầu làm việc."

"Dạ, vâng."

Lam Kỳ đi lầu hai biệt thự, nhìn cấu trúc rộng lớn bên trong biệt thự một chút, nhìn phong cách trang trí, sau đó đi ra ngoài.

Thật ra là muốn bàn bạc về phong cách trang trí thích hợp nhất cùng chủ nhân nơi này, đáng tiếc đến bây giờ ngay cả mặt mũi của người ta cô còn chưa nhìn thấy, mỗi lần tới đều là gặp vị quản gia kia, hỏi chủ ta cái gì cũng không biết, làm cho cô đau đầu.

Trước đó biệt thự được trang trí hết sức xa hoa, cô nghĩ có phải là chủ nhân nơi này không thích phong cách này hay không?

Hiện tại tuổi tác của chủ nhân căn biệt thự này cũng không biết, việc trang trí có chút phiền phức, đối với khách hàng không có yêu cầu, các cô chỉ có thể thiết kế một vài bản vẽ để cho khách lựa chọn.

Lam Kỳ ở trong biệt thự cùng mấy nhà thiết kế thảo luận rất lâu, lúc rời khỏi biệt thự đã là buổi trưa, bên ngoài mặt trời rất gay gắt, công nhân trồng cây trồng hoa đều nghỉ ngơi, nhìn cảnh sắc bên ngoài Lam Kỳ cảm thán, tại thành phố C có một căn biệt thự như thế này có lẽ không tính là gì, nhưng mà có thể có được nửa cái sân cỏ lớn như vậy là cực kỳ xa xỉ, có thể thấy chủ nhân nơi này có rất nhiều tiền, khó trách cô luôn có cảm giác bản thân may mắn nhất được đồ tốt.

Lam Kỳ chọn một bóng mát dưới tàng cây ngồi xuống, nếu không phải khách hàng đưa tiền đặt cọc trước, cô tuyệt đối không tin bản thân lại có vận may như vậy, dù sao loại chuyện này không có khả năng đến phiên công ty mới vừa thành lập như cô.

Cô suy nghĩ có lẽ nên tìm người hỏi một chút, công nhân nơi này nói không chừng đã gặp qua chủ nhân căn biệt thự này, tìm hiểu tình huống một chút cũng tốt.

Đôi mắt cô quan sát bốn phía, chỉ thấy một tấm lưng người đàn ông dưới ánh mặt trời đang ngồi ở bên cạnh đài phun nước, người đàn ông nghiêng người cúi đầu, nhìn chằm chằm mặt nước xuất thần, Lam Kỳ chú ý tới, quần áo người này mặc cực kỳ bình thường, quần áo màu trắng trên vai dính một chút bùn đất, nhưng mà nhìn từ đằng xa người này thật sự rất khác biệt, sau đầu là một bó tóc dài, ngoại trừ người muốn làm nghệ thuật, diễn viên, bây giờ có rất ít người để tóc dài kiểu này, nhưng mà người đàn ông để tóc dài này không có làm người ta cảm thấy không hợp, ngược lại rất thích hợp với người này, phong cách rất tuyệt, nhưng mà xem ra người này hẳn là công nhân làm vườn ở đây, đáng tiếc người đàn ông này không tham gia chương trình thi hoa hậu, nếu không nhất định đoạt giải. (Đồ mờ mờ ~ chị Lam cho người ta là phụ nữ giống chị hay sao mà ở đó 'tham gia chương trình thi hoa hậu' bó gối vs chị, không biết người đàn ông này có phải tên Công Tôn Vân không ta?)

"Này, anh đẹp trai."

Lam Kỳ đi tới chủ động chào hỏi, mọi người đều là người trẻ tuổi, cái danh hiệu này tương đối phổ biến, dù đối phương có là con khủng long cũng sẽ thoải mái, cùng người khác gần gũi.

Công Tôn Vân nâng mắt nhìn cô gái đột nhiên đi tới chào hỏi này. (HaHa, Kẹo đoán có sai đâu, đúng là Công Tôn Vân rồi)

Cô có ngũ quan xinh đẹp, mặt không trang điểm, áo trắng đơn giản, quần dài màu xanh, trên tay ôm một sổ bản vẽ gì đó, còn cực kỳ tự nhiên đi về phía hần giống như một làn gió mát rượi.

Lam Kỳ là một người tính tình sáng khoái, không ngại ánh mắt dò xét của Công Tôn Vân, ngồi xuống bên cạnh hần.

Cô tò mò nhìn trong nước, có cái gì đáng xem chứ? Đề cho hần ta nhìn chăm chú như vậy.

Cô nhìn một hồi liền thất vọng, ngoại trừ nước cô không nhìn ra cái gì khác, cô còn tưởng có cá hay gì đó làm cho hần nhìn say mê như vậy."

"Này, Tôi tên Lam Kỳ"

Lam Kỳ gọi mấy tiếng không có phản ứng, thuận tay nhặt một cục đá ném vào trong nước, rơi xuống, nước bắn lên, bắn vào trên mặt, trên người Công Tôn Vân.

Lam Kỳ sớm sớm đoán được kết quả này, cười, cô rất thích đùa giỡn người lạnh lùng.

“Chơi rất vui?”

Công Tôn Vân hỏi.

Lam Kỳ ngượng ngùng, hành vi bản thân thật sự có chút ngây thơ, nhưng mà hắn ta nhìn chăm chăm cô, cô phát hiện người công nhân này bộ dáng rất tốt, nhất là ánh mắt, đen bóng thuần khiết có tia xanh lam trộn lẫn, rất hiếm gặp, hắn ta là con lai?

“Tôi chỉ là muốn hỏi anh chút chuyện.” Nếu là lúc trước cô khẳng định sẽ vui mừng, nhìn thấy một chàng đẹp trai như vậy, nhưng mà từ khi Thiệu Ngốc một lần nữa xuất hiện trong cuộc sống của cô, cô đều bị miễn dịch đối với những người đàn ông đẹp trai khác, đôi mắt hắn ta dù có đẹp cũng mãi mãi không thể so với cặp mắt trong suốt dịu dàng của Thiệu Ngốc. (chị Lam đã trúng độc của anh Thiệu rất nặng rồi, không có anh làm thuốc chữa chắc chắn sẽ chết tươi. Hehehe...)

Suy nghĩ không tự nhiên nhớ đến anh, Lam Kỳ lập tức thu lại tâm tính, nếu còn tiếp tục nghĩ, hôm nay cô đừng nghĩ làm việc.

“Nói.” Bên cạnh truyền đến giọng nói lạnh lùng.

Lam Kỳ cảm thấy từ giọng nói có thể đoán được, người đàn ông này không hề nhiệt tình, nhưng mà cô thấy không sao, hiện tại phần lớn người trẻ tuổi đều là tính tình không tốt, khó có thể ở chung.

“Aiz, anh có biết chủ nhân căn biệt thự này vì sao lại chọn công ty chúng tôi nhận dự án này hay không?” Hắn là công nhân ở đây, khả năng ít nhiều cũng biết được chút tin tức, tốt nhất là có thể hỏi được chuyện kỳ lạ của cô.

“Hắn ta muốn tìm người trang trí lại, vừa vận trang web công ty cô xuất hiện.”

Công Tôn Vân mở miệng, hắn đối với yêu cầu về nhà cửa trước giờ không cao, chẳng qua là không thích người khác trang trí thành quá xa hoa mà thôi, cho nên mới cần sửa chữa, lúc lên mạng hắn trùng hợp thấy được trang chủ công ty cô, sau đó kêu người gọi điện thoại, chỉ đơn giản như vậy.

“À.”

Lam Kỳ cười, đây là cái vận may gì chứ, lúc cô kêu người lập trang web này cũng chỉ là muốn kéo một số khách hàng bình thường mà thôi, không nghĩ tới có thể trúng một con cá lớn như vậy.

Ánh mắt Công Tôn Vân nhàn nhạt quan sát cô.

“Rất vui về?”

Sau khi hắn nói như vậy, cô một dạng tiểu nhân đắc chí cười.

“Làm sao tôi có thể không vui? Làm người phải biết đủ.”

Giọng điệu Lam Kỳ sâu sắc mở miệng, hiện tại người trẻ tuổi đều là tay cao mắt thấp, nhìn bộ dáng của Công Tôn Vân cũng không giống người làm việc chăm chỉ, nhất định là hai ngày ba bữa quăng lưới câu cá.

Công Tôn Vân híp mắt một cái, “Nói như vậy cô là người có lòng dạ cực kỳ dễ thỏa mãn?”

Lam Kỳ gật đầu, với cuộc sống sinh hoạt trước mắt cô quả thật thấy đủ.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Mưu Tính Của Nhiễm Khả

Chính là vì chuyện của Hoàng Khải, vốn là mẹ cô rất tức giận nhưng mà bị cô thuyết phục, ba cô thì ngấm mắt làm ngơ, sớm đã đối với loại thân thích họ hàng này thật vọng cực độ.

Hơn nữa ba cô cũng không có khả năng vì chuyện này xung đột với nhà họ Thiệu, ví dụ như không có cô xen vào chuyện này thì nhà họ Thiệu ở trong quan trường cũng có chút quan hệ, việc này người sai vốn là Hoàng Khải, sự việc làm lớn lại không hay.

Cho nên chuyện này toàn bộ do cô quyết định.

Hoàng Khải như thế nào trái lại cô không có ý kiến, chỉ là cảm thấy chuyện này lại là một cơ hội, xem ra chuyện này bác trai bác gái còn chưa biết, nếu bọn họ biết Lam Kỳ đến quán bar uống rượu lại gặp loại chuyện này, sẽ nghĩ như thế nào? Bọn họ hẳn là sẽ không chấp nhận loại con cháu như thế này.

Trước đó cô đang nghĩ muốn tìm cơ hội thích hợp nói ra chuyện này.

Hiện tại vừa lúc có bác trai, bác gái, anh Từ Vũ, và bạn của anh Từ Vũ ở đây, nếu cô đem việc này đối mặt nói ra, dù Thiệu Từ Vũ có thích Lam Kỳ như thế nào cũng không có cách nào chịu được loại chuyện tình này bị người khác biết, Liễu Phuong càng thêm chán ghét người phụ nữ kia. (Hừ, nghĩ cũng hay quá nghĩ, Kẹo sẽ tìm 2 cây kẹp chống mắt lên mà coi nhà người làm được gì, chỉ giỏi thọc gậy bánh xe)

"Anh Từ Vũ, em có chuyện muốn xin lỗi với anh."

Nhiễm Khả thu lại nụ cười thấp giọng mở miệng.

Nhìn thấy bộ dáng này của cô, mọi người đều ngừng nói chuyện.

Tịch Minh kỳ quái nhìn Thiệu Từ Vũ, vừa rồi anh không để ý cách xưng hô, hiện tại lại nghe được rõ ràng, anh Từ Vũ, bọn họ rất quen thuộc sao? Nếu anh không nhìn nhầm thì người phụ nữ này là con gái bí thư thị ủy, là người thân của tên rác rưởi kia, khi nào thì quan hệ bọn họ lại tốt như vậy? Ngay cả cô gái nhỏ kia cũng không có gọi anh thân thiết như vậy.

Thiệu Từ Vũ nhếch miệng, không lên tiếng, người phụ nữ này đúng là cực kỳ biết diễn trò, mỗi lần cô ta đến nhà anh anh đều đối với cô ta lạnh nhạt, nhưng cô ta vẫn làm như không biết.

"Đã xảy ra chuyện gì, Nhiễm Khả?"

Liễu Phuong hỏi, từ trước đến giờ Nhiễm Khả đều thật dịu dàng khéo léo như thế nào đột nhiên muốn xin lỗi Từ Vũ? Chẳng lẽ con bé làm sai chuyện gì, không phải là vì quá thích Từ Vũ nên đã làm ra chuyện gì khác người nên muốn xin lỗi, như vậy thật sự không tốt lắm, tuy bà có hai đứa con trai, Từ Vũ lại là đứa làm cho người ta ít lo lắng nhất, nhưng mà tính tình của anh, người làm mẹ như bà đều đã không thể nhìn thấu.

"Không phải con, là xin lỗi cho anh họ con."

Thấy ánh mắt của mọi người đều rơi vào trên người cô, Nhiễm Khả giả vờ không nói nên lời.

Liễu Phuong càng thêm nghi ngờ.

Mà sắc mặt Thiệu Từ Vũ đã tối sầm, anh biết cô đang nói cái gì, quả nhiên người nhà họ Nhiễm đều là cùng một dạng.

Tịch Minh nhíu mày, đây là cái tình huống gì? Người phụ nữ này tới nhà họ Thiệu không phải là muốn cầu xin cho anh họ của cô ta chứ?

Suy nghĩ một chút lại cảm thấy rất không có khả năng, Nhiễm La Văn tuyệt đối sẽ không cho con gái ông ta đi cúi đầu cầu xin người khác, mà sự việc kia đã trôi qua vài ngày, bình tĩnh lại thì cũng không có gây ra sóng gió gì lớn, cô ta cũng không cần phải nói những lời này.

Chẳng lẽ là tới nhà họ Thiệu đòi một lời giải thích? Cũng rất không có khả năng, muốn nói cũng nên là người nhà Hoàng Khải tới nói, làm sao đến phiên cô. (Aiz....Anh Tịch à, đoán tới đoán lui cái nào cũng không trúng, anh mà đi đánh bài là thua ko còn cái áo)

Chỉ là mặc kệ như thế nào, đây cũng không phải là chuyện tốt, Thiệu Từ Vũ vốn không muốn chuyện kia bị quá nhiều người biết được, bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, ai biết được đến lúc đó sẽ bị đồn đại thành cái dạng gì, rõ ràng không có việc gì cũng sẽ bị nói thành có việc.

Không biết người phụ nữ Nhiễm Khả này là có ý hay vô ý nhắc tới, xem bộ dáng mềm mại yếu đuối, nhưng mà phụ nữ anh đã gặp nhiều, biết được phụ nữ không thể chỉ nhìn bề ngoài đơn giản, nếu không thì chết như thế nào cũng không biết.

"Nhiễm Khả, anh họ cháu có chuyện gì? Nói mau, đừng ấp a ấp úng như vậy."

Liễu Phuong thúc giục, bà cho là Nhiễm Khả gặp chuyện khó xử gì đó nên mới ăn nói khép nép như vậy, bộ dáng này làm cho bà đau lòng, nếu có chuyện gì có thể giúp đỡ bà nhất định giúp.

"Hắn"

Nhiễm Khả cẩn thận quan sát vẻ mặt Thiệu Từ Vũ nghĩ xem nên nói thế nào.

"Anh họ cô? Tôi biết, là Hoàng Khải đúng không? Ha ha đúng là rất có danh tiếng ở thành phố C." Không nghĩ tới Tịch Minh lại tiếp lời.

Nhiễm Khả trong lúc nhất thời không hiểu, không rõ tại sao Tịch Minh lại nói ra một câu như vậy, nhưng mà người đàn ông họ Tịch này cô biết, trên tạp chí hay TV đều thường xuyên gặp, là thương nhân cực kỳ thành công tại thành phố C.

Anh ta quen biết Thiệu Từ Vũ không có gì lạ, kỳ lạ là như thế nào anh ta lại nói như vậy, mà lúc nói lời này vẻ mặt còn tràn đầy kinh thường, chẳng lẽ lúc trước anh ta và anh họ từng có khúc mắc? Nhiễm Khả cũng không chắc chắn, chỉ là mơ hồ cảm thấy được khả năng sự việc cùng kết quả cô nghĩ có chút ngoài ý muốn.

"Hừ, tên cặn bã vô pháp vô thiên."

Vốn là Thiệu Vĩ ngồi trên ghế sofa, vẻ mặt nhàn nhã, hừ một tiếng, đối với đứa con trai của Hoàng Thủ Bản công ty bất động sản ai cũng biết, giống y như cha hắn, đều là kẻ lưu manh vô pháp vô thiên, đều ý vào quan hệ của Nhiễm Khả mà hống hách ngang ngược, cũng là vì nguyên nhân này nên ông không làm sao nhiệt tình được với Nhiễm Khả, càng không muốn cùng người như vậy giao tiếp, mọi chuyện, Từ Vũ tự mình quyết định là được, dù sao hôn nhân là chuyện đại sự cả đời, bản thân anh cảm thấy thích hợp mới được. (Woa, cha Thiệu thật đáng iu, thật biết suy nghĩ cho con cái, cũng đứng ở góc độ của con mình mà suy nghĩ, Kẹo iu chết cha Thiệu mất, ôm ôm hun một cái, không biết sau này Kẹo có người yêu hoặc có ck thì mami Kẹo có nghĩ được như cha Thiệu không, trước mắt là đang đi theo chiều hướng đó, hehe mami không hề ép mà để Kẹo tự mình chọn ngành mình thích, dù biết là Kẹo có bệnh, sức khỏe không tốt cũng không muốn đánh gãy ước mơ của Kẹo)

"À, giống như là tôi cũng có nghe nói qua hắn, Nhiễm Khả cháu cũng nên khuyên nhủ thân thích trong nhà nên quản hắn nhiều một chút."

Nghe nhắc tới như vậy, Liễu Phương cũng nhớ ra, bình thường lúc không có việc gì cũng cùng bạn bè tốt cùng nhau dùng trà, mọi người tụ tập cùng một chỗ liền thích tám chuyện, Hoàng Khải, tên này bà nhớ rất rõ, nói ra đều khiến mọi người lắc đầu.

Sắc mặt Nhiễm Khả xấu hổ một chút, không nghĩ tới còn chưa có nói ra đã bị mọi người nói, vốn đang nghĩ muốn thêm mắm dặm muối nói cho mọi người hiểu rõ, hiện tại nói đến hiểu lầm, uất ức này nọ, lý do thoái thác đã dư thừa.

Dù cô có nói nhiều thêm nữa cũng không thể thay đổi cách nhìn của bọn họ đối với Hoàng Khải.

"Bác gái yên tâm, anh Từ Vũ đã dạy dỗ anh họ, đem tay anh ấy bẻ gãy rồi."

Trầm tư một chút, Nhiễm Khả mở miệng, anh họ làm cho người khác có ấn tượng này cũng không sao, như vậy chỉ cần phụ nữ có quan hệ với hắn cũng sẽ không cho người ta có ấn tượng tốt.

"Từ Vũ!"

Liễu Phương nghe chuyện máu tanh như vậy thì bị dọa nhảy dựng, khó có thể tin nhìn con trai mình, Từ Vũ luôn luôn là bộ dáng cực kỳ dịu dàng, bà không thể tin anh có thể bẻ gãy tay người khác.

"Nhiễm Khả, trong chuyện này có thể có hiểu lầm gì hay không?" Liễu Phương mở miệng.

Cá tính Từ Vũ bà hiểu rõ, tuy mấy năm nay tham gia quân ngũ rất ít ở nhà, nhưng bà cũng tin tưởng anh sẽ không làm như vậy, anh là một người rất có tự chủ, sau khi làm quân nhân càng nghiêm khắc yêu cầu bản thân mình, chuyện phạm pháp như bẻ gãy tay người khác làm sao anh có thể đi làm.

"Không có, đây là sự thực, bác gái."

Nhiễm Khả mở miệng.

"Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Hai mắt Liễu Phương chuyển sang Thiệu Từ Vũ, bà cảm thấy vẻ mặt của Nhiễm Khả cũng không giống như là nói dối, bà đã tin tưởng đây là sự thật, đứa nhỏ này, làm ra chuyện lớn như vậy cũng không nói với người trong nhà, quan hệ của Nhiễm Khả cùng Hoàng Khải là thế nào mọi người đều rõ ràng, anh làm như vậy không phải là để cho Nhiễm Khả khó xử sao. (Hừ, ghét cái bà mẹ Liễu Phương này rồi nhà, từ đầu truyện đến giờ đã phát bực rồi, bây giờ là muốn nổi điên rồi đó, không phải bà ta là mẹ anh Thiệu thì Kẹo đã băng bà ta cho cá sấu ăn chung vs con Nhiễm Khả và con Lý Viện rồi, hừ, con trai mình không quan tâm, không nghĩ cho nó, đi lo lắng cho cái con đẻ tiện Nhiễm Khả suốt ngày chỉ giỏi diễn tuồng kia, không biết làm mẹ kiểu gì)

"Chuyện gì xảy ra?"

Thiệu Vĩ cũng hỏi, ông tin tưởng con trai của mình, anh làm như vậy tuyệt đối có lý do của anh.

"Không có gì, thấy ngứa mắt."

Thiệu Từ Vũ nhàn nhạt trả lời.

Biết hỏi con trai mình cũng vô dụng, Liễu Phương nhìn Nhiễm Khả, nếu cô đã chủ động nhắc tới nhất định biết chuyện đã xảy ra.

"Nhiễm Khả nói cho bác biết, cuối cùng tại sao lại như thế này?"

"Bác gái, nếu anh Từ Vũ không muốn nói thì bác cũng đừng hỏi."

Nhiễm Khả mở miệng, Thiệu Từ Vũ nghĩ không muốn nói, nếu cô biểu hiện quá tích cực sẽ làm người khác nghi ngờ.

"Nói mau, cháu còn không nói vậy không xem ta là bác gái rồi."

Sắc mặt Liễu Phương nghiêm túc, chuyện này nếu Nhiễm Khả không nói cho bà biết thì cứ cho qua như vậy, nhưng hiện tại đã nói ra thì bà nhất định phải biết rõ đã xảy ra chuyện gì.

"Nhiễm Khả nếu không nói ta tức giận! Bác gái vẫn nghĩ cháu là đứa bé khéo léo hiểu chuyện, cháu hẳn là sẽ không lừa gạt bác gái chứ."

Liều Phuong tăng thêm áp lực.

Nhiệm Khả khó xử nhìn mọi người, lại nhìn Liều Phuong, cảm thấy điên như vậy hẳn là đủ rồi.

"Là vì Lam Kỳ, trong quán bar anh họ con uống hơi nhiều rượu đem cậu ấy....." Cô cũng không tiếp tục nói, như vậy sẽ làm cho người ta có vô hạn suy tưởng, lại khiến cho người khác cảm thấy cô là người biết đúng mực, là một tiểu thư biết điều.

Thật ra chuyện ngày đó cô cũng không dám chắc, cô nên mới nói tới đây thôi, còn về phần người khác nghĩ như thế nào vậy thì không liên quan tới cô rồi.

Liều Phuong vừa nghe mặt cũng biến sắc, tuy bà không thích đứa nhỏ Lam Kỳ kia, nhưng mà nghe nói như vậy đại khái đã biết xảy ra chuyện gì, làm bà khiếp sợ một hồi.

Tịch Minh nhìn Thiệu Tử Vũ, sắc mặt không tốt chút nào.

"Không có việc gì, anh họ của Nhiệm Khả kéo tay Lam Kỳ, cho nên con bé gãy tay hẳn."

Thiệu Tử Vũ nói tiếp, ánh mắt u ám dọa người.

Liều Phuong trừng mắt nhìn con trai, chuyện của anh cùng Lam Kỳ trước kia bà giả ngu không biết, hiện tại không thể, cái đứa nhỏ Lam Kỳ kia từ nhỏ liền thích khi dễ anh, tính tình Tử Vũ rất tốt không cùng con bé chấp nhất còn chưa tính, hiện tại lại mơ ước viễn vông cùng Tử Vũ qua lại, không có khả năng này, hơn nữa lại xuất hiện loại chuyện này, Tử Vũ có giúp con bé che giấu cũng vô dụng.

"Tử Vũ, về sau ít cùng con bé hoang dã kia tới lui." Liều Phuong mở miệng.

Con trai của bà không thể bị con bé kia phá hủy, trước đến giờ Tử Vũ chưa bao giờ đi đến loại địa phương như quán bar đó, cũng sẽ không đánh nhau, làm chuyện gì đều có chừng mực, bây giờ lại đi quán bar, còn vì con bé đánh nhau cùng người khác.

"Chuyện của con bản thân con tự quyết định." Thiệu Tử Vũ nhàn nhạt trả lời, dễ nhận thấy cảm thấy lời Liều Phuong nói là dư thừa.

"Con, đứa nhỏ này." Liều Phuong đau đầu, từ bé đứa con này cái gì cũng tốt, bởi vì quá hoàn hảo mới khiến cho con bé Lam Kỳ kia chui vào chỗ trống.

Khi còn bé còn chưa tính, như thế nào lúc trưởng thành còn không biết cách xa con bé hoang dã kia một chút.

Tịch Minh muốn cười, liền biết sẽ như vậy, nhớ rõ anh đã nói qua mẹ anh cực kỳ đau đầu vì cô gái nhỏ kia, vì thế đặc biệt mua một con chó ngao Tây Tạng canh giữ trước cửa sổ của anh, thì ra là sự thật. (Bà con nhớ không? Con Kinh xuất hiện ở chương 1 đấy, 1 ngày có thể ăn 5 kg thịt tươi. Hề hề)

"Bác gái, ngày đó con cùng Tử Vũ cùng bọn họ đi uống rượu, tên rác rưởi Hoàng Khải kia uống chút rượu, say khướt, sau đó liền đánh nhau."

Nếu như lúc này anh thờ ơ, khả năng thắng nhóc tính tình không thuận kia một hồi sẽ tìm anh đánh nhau.

"Các con đi cùng nhau?"

Liều Phuong nhìn Tịch Minh, biết con trai không phải đơn độc cùng con bé hoang dã kia cùng một chỗ, trong lòng bà sẽ chịu hơn, nhưng mà vẫn không thoải mái, con trai vì con bé mà đánh nhau, con bé hoang dã Lam Kỳ kia có cái gì tốt, Tử Vũ như thế nào lại nhìn không thấy.

Nhiệm Khả nghe Tịch Minh nói như vậy, trong lòng trầm xuống một chút, Hoàng Khải không có nói Tịch Minh cũng có mặt lúc đó, mà chỗ xảy ra chuyện cũng không phải là trong quán bar, hẳn là Hoàng Khải không nhớ nhầm, vì sao anh ta lại giúp Thiệu Tử Vũ?

Hơn nữa mới vừa rồi nghe giọng điệu của Thiệu Tử Vũ, xem ra đối với Lam Kỳ vẫn còn tình cảm, nên làm cái gì bây giờ?

Ngoài mặt Nhiệm Khả giả vờ một bộ dáng cực kỳ nhạt, trong lòng lại gấp đến độ không chịu được, nhìn một chút Thiệu Tử Vũ trên sofa, nhất gia chi chủ* nhà họ Thiệu, hình như không có phản ứng, cô càng gấp.

*Người trụ cột trong nhà, có quyền cao nhất quyết định mọi việc.

Chẳng lẽ Lam Kỳ xảy ra chuyện như vậy, ông ấy đều không nói gì, ông ấy có thể chấp nhận đứa con dâu như vậy?

"Tử Vũ nghe mẹ nói, về sau không cần qua lại cùng con bé hoang dã Lam Kỳ kia, con bé không thích hợp với con, từ nhỏ liền thô lỗ cẩu thả không phải là người thích hợp làm quân tử, mẹ sẽ tìm cho con một người thích hợp."

Liều Phuong cho rằng mọi chuyện đã nói ra khỏi miệng, như vậy hôm nay liền bày tỏ thái độ của bà rõ ràng. T

hiệu Tử Vũ không có phản ứng gì.

"Mẹ, cô ấy đã định sẽ làm con dâu người, mẹ có thể nhìn nhiều thêm một chút ưu điểm của cô ấy."

"Con, đứa nhỏ này."

Liều Phương bị tức đến không nói được, xoay người trừng mắt nhìn Thiệu Vĩ trên sô pha một bộ không liên quan đến ông.

"Ông lên tiếng đi chứ." Chuyện của con trai mình mà ông thật giống như chuyện của người ngoài, chẳng lẽ cưới con dâu không có quan hệ gì với ông ấy sao? Hay là ông ấy muốn.....

Thiệu Vĩ liếc mắt nhìn Thiệu Tử Vũ một cái, lại nhìn Liều Phương một chút.

"Chuyện này tôi không quyết định được, tìm con dâu là muốn sống cùng Tử Vũ cả đời, không phải sống cùng chúng ta, chúng ta vẫn là nên ít can thiệp vào." (Yay, quá tuyệt, câu nói hay nhất trong ngày, cha Thiệu thật là đỉnh, như thế mới gọi là bậc cha mẹ, vì suy nghĩ của con cái, không ép buộc con cái vào khuôn khổ của mình)

Nghe lời này Liều Phương bỗng chốc tức giận, bà chỉ muốn vì con trai tìm một đứa con dâu tốt, có gì sai? Ông chồng mình nói lời này rõ ràng là thiên vị, trong lòng có quỷ. (Aiz, chấp mê bất ngộ, bà nghĩ là tốt nhưng anh Thiệu không cho là vậy, ép buộc con mình nhận lấy thứ bản thân mình cho là tốt như vậy gọi là muốn tốt cho con sao? Sai lầm lớn)

"Ông nói rõ ràng xem tôi nơi nào nhúng tay vào?" Liều Phương nhất quyết không tha.

Nhiễm Khả vốn muốn khiêu khích bất mãn của Liều Phương đối với Lam Kỳ, không nghĩ tới cuối cùng lại biến thành tình cảnh này, biến thành chiến tranh gia đình làm cô có chút kinh ngạc, việc này là do cô khơi dậy, nếu thật sự gây gổ, đối với cô cũng không có lợi, vợ vàng trăm an Liều Phương.

"Bác gái, người đừng tức giận, bác trai cũng là suy nghĩ vì anh Tử Vũ." (Ghê tởm, cái con giả dối này, cắt)

Liều Phương vốn là đang nổi nóng, lời vừa nói ra bà liền hối hận, trước mặt con trai cùng bạn nó, còn có Nhiễm Khả, làm sao bà có thể tranh cãi cùng chồng mình chứ? Bọn họ sẽ nghĩ là gia đình ngày mỗi ngày đều chường khí mặt mũi. Hoàn hảo, Thiệu Vĩ vì nể mặt bà không có phũ tay rồi đi, nếu là tính tình bình thường, bà liền xấu hổ mất mặt.

Liều Phương nhìn Nhiễm Khả hiểu chuyện liền cười một cái.

"Bác gái đâu có tức giận, chỉ là tùy tiện nói một chút."

"Ngồi..."

Vẫn là Nhiễm Khả hiểu chuyện, tìm con dâu nên tìm một người như vậy. (ừ, cứ chờ mà coi, bà tìm đứa con dâu như con ả này rước nó về nhà xem sau này nó có đẩy đoạ bà như con ả không, hừ, không có mắt nhìn người)

Trước mắt gác chuyện này qua một bên, Liều Phương vợ vàng vào phòng bếp chuẩn bị cơm tối, làm một bữa thịnh soạn, hôm nay trong nhà có khách.

Dặn dò xong, bà mới quay trở lại phòng khách...

"Mẹ, con còn có việc, sẽ không ở nhà ăn cơm."

Thiệu Tử Vũ đứng dậy mở miệng.

Thấy Thiệu Tử Vũ đứng dậy, Tịch Minh cũng đứng dậy theo.

"Bác gái, con cũng vậy, xin phép đi trước." Thiệu Tử Vũ cũng đi, anh còn ở lại làm cái gì.

"Con con ở lại ăn cơm tối đã."

Liều Phương cảm thấy là do thái độ của mình mới làm cho Tử Vũ cùng Tịch Minh đều rời đi, trong lòng lại càng tức giận, lại không thể phát tiết.

Hai người mới vừa đi, Thiệu Vĩ đứng dậy đi lên lầu.

"Tôi lên lầu, cơm tối không cần gọi tôi, buổi tối tôi có xã giao."

"Ông..."

Liều Phương giận đến nói không ra lời.

Nhiễm Khả vợ vàng an ủi.

"Bác gái, người đừng tức giận."

Liều Phương vỗ vỗ tay Nhiễm Khả.

"Chuyện của anh họ cháu là Tử Vũ quá xúc động rồi."

Bà biết rõ mọi chuyện cũng không phải đều do Từ Vũ sai, tên anh họ kia cũng là quá vô pháp vô thiên, cho nên bà cũng không tính nói ra lời gì thích gì.

“Dạ, con hiểu rõ, hôm nay là con có ý tới xin lỗi anh Từ Vũ.”

“Thật là một đứa nhỏ hiểu chuyện, đáng tiếc như thế nào Từ Vũ liền đem tâm tư đặt trên người con bé hoang dã kia.” Liễu Phuong cự kỳ bất đắc dĩ, thái độ của Từ Vũ rất rõ ràng, nếu anh thật sự kiên trì, bà cũng hết cách với anh.

“Bác gái, mọi chuyện không phải còn chưa quyết định sao?” Nhiễm Khả mở miệng, cô cảm thấy Liễu Phuong không hiểu rõ con trai của mình, con trai ở bên ngoài có người phụ nữ khác bà cũng không biết, nhưng mà không biết cũng được, như vậy cô sẽ bớt đi một đối thủ.

Liễu Phuong cẩn thận suy nghĩ một chút nhưng lời nói đúng vậy, nói không chừng Từ Vũ chỉ là nhất thời hứng thú, qua một thời gian liền tự nhiên phai nhạt, dù sao ở tại bộ đội con trai không gặp được bao nhiêu phụ nữ nên mới có thể như vậy, qua một thời gian gặp nhiều phụ nữ khác nhau khả năng tâm tư con trai liền không đặt trên người con bé kia nữa rồi.

(Ngu ngốc, có ai ‘nhất thời hứng thú’ mà hứng thú tới mười mấy năm không? Người ta nói hiểu con không ai bằng mẹ, Kẹo thấy bà này chắc không phải mẹ ruột của anh Thiệu, toàn nghe lời con điên Nhiễm Khả kia nói chẳng biết suy nghĩ gì hết)

Nhìn phản ứng của Liễu Phuong, Nhiễm Khả cười, tuy việc nói xấu về Lam Kỳ không thành, nhưng mà chuyện này cũng đạt tới kết quả cô vừa ý, thành kiến của Liễu Phuong đối với Lam Kỳ càng sâu hơn rồi, Nhiễm Khả ở lại nhà họ Thiệu ăn cơm tối rồi mới ra về, đi ra khỏi biệt thự nhà họ Thiệu tới bãi đậu xe.

Mặc dù là buổi tối, biệt thự nhà họ Thiệu đều bật đèn sáng trưng, Nhiễm Khả bước chậm rãi bên cạnh đài phun nước, trong lòng có chút đắc ý.

Hiện tại cô không nghĩ muốn trở về, cô muốn ở lại nhà họ Thiệu đi dạo một chút, biệt thự nhà họ Thiệu phong cảnh xinh đẹp, có hoa viên, có hồ nhân tạo, cảm giác giống như một hoàng cung nhỏ.

Cô nghĩ muốn trở thành chủ nhân nơi này, quang minh chính đại ở lại đây, muốn trở thành một bà chủ có một ngôi biệt thự sang trọng, như vậy cô sẽ không còn lo lắng sẽ trở lại cuộc sống sinh hoạt trước kia. (Oé, con này đa mặt phải nói là cực kỳ khủng bố siêu cấp dày, đúng là không biết ngượng mà)

Đi dạo một vòng Nhiễm Khả mới đi về phía bãi đậu xe, ngoài ý muốn cô thấy được Thiệu Từ Vũ.

Chỉ thấy anh đứng bên cạnh xe cô, hình như là đang đợi cô.

Trong lòng Nhiễm Khả kích động, đi tới nhà họ Thiệu lâu như vậy cô còn không có đơn độc cùng anh ở chung.

Cô bước nhanh đến gần.

“Anh Từ Vũ”

Nhiễm Khả nhìn anh, mặt có chút đỏ lên, anh cứ yên lặng đứng ở nơi đó, trên người toả ra khí chất khiến cho người khác không thể bỏ qua, trước kia cảm thấy tính tình anh rất tồi, thành tích tốt, dịu dàng, có năng lực, hiện tại cô cảm thấy anh rất phong độ, khiêm tốn, đẹp trai...những thứ này đều làm cho cô say mê.

Nhìn cô đến gần Thiệu Từ Vũ cười, trong nụ cười là rét lạnh.

“Tiểu thư Nhiễm, có một việc tôi cần phải nhắc nhở cô, bất luận cô có âm mưu gì, không cần đem chủ ý đánh trên người Lam Kỳ.”

Một câu nhàn nhạt không có nhiệt độ, làm cho nụ cười của Nhiễm Khả trong nháy mắt cứng đờ.

“Anh Từ Vũ nói cái gì em không hiểu, em với Lam Kỳ là bạn thân nhất làm sao em có thể có âm mưu gì với cậu ấy.”

“Cô nói như vậy nhưng bé con không cho là như vậy, tôi chỉ khuyên cô một câu, còn có nhà họ Thiệu không chào đón cô, về sau ít diễn trò đi.” (Hoan hô, tiếp đi anh Thiệu, tìm từ mạnh hơn nữa, si và ả, con này như thế không có xi-nê gì nó đâu)

“Anh...”

Nhiễm Khả bị những lời này làm cho tức giận đến nói không ra lời, cô vẫn cho là tính tình Thiệu Từ Vũ cực kỳ tốt, không nghĩ tới anh có thể nói ra những lời như vậy.

“Anh Từ Vũ, giữa chúng ta có phải là có hiểu lầm gì hay không?”

Trong mắt cô ứa ra nước mắt, nhất định là con nhỏ Lam Kỳ nói xấu cô trước mặt anh, anh mới có thể đối xử với cô như vậy, thật đáng giận.

Nhìn nước mắt của cô, chân sau Thiệu Từ Vũ bước một bước, xoay người lên xe.

“Tiểu thư Nhiễm, nước mắt vẫn là nên giữ lại cho người khác nhìn, đối với tôi vô dụng.”

Xe khởi động, một câu nói nhàn nhạt bay tới, Nhiễm Khả thều thắt nửa cần nát môi, nhiều năm như vậy Thiệu Tử Vũ là người đầu tiên trực tiếp làm nhục cô như vậy, con nhỏ Lam Kỳ chết tiệt rốt cục đã nói gì với anh. (Hừ, hừ, Kẹo Là người thứ hai muốn hung hăng nhục nhã thậm tệ con Nhiễm Khả này, và yên tâm , sẽ còn rất nhiều tình huống khác đọc truyện cũng đang không ngừng nhục nhã nhà người)

Trên xe Tịch minh ngồi bên cạnh cười, thằng nhóc này, thật sự là quá không hiểu thương hương tiếc ngọc* đối với một người phụ nữ làm sao có thể ăn nói độc ác như vậy, nhìn xem, đem người ta làm tức giận rồi.

* Không hiểu yêu quý cái đẹp

“Nếu cậu đau lòng có thể giữ lại.”

Thiệu Tử Vũ mở miệng.

Tịch Minh lắc đầu.

“Không cần, tớ không có phúc để hưởng.”

“Kỳ Kỳ, mấy ngày nữa là sinh nhật của con, con muốn ba mua quà tặng gì cho con?”

Lúc ăn cơm tối, Lam Trung Hoa hỏi, con gái lớn thế này có thể tặng quà ngày càng ít, ông phải hỏi thử.

Lam Kỳ ăn một miếng thức ăn.

“Con không có muốn thứ gì.”

Hiện tại tiền cô kiếm được có thể tự mua cho mình, không cần ba già mua đồ gì hết.

Thấy cô lắc đầu, Lam Trung Hoa lại lên tiếng.

“Ba mua tặng con chiếc xe.” Ông nhớ rõ con gái vẫn luôn muốn mua một chiếc xe, mà hiện tại công việc của cô cũng bắt tiện, cũng không thể mỗi ngày đều làm phiền Mẹ Đoá đến đón cô.

Hai mắt Lam Kỳ sáng rực lên, cô muốn xe.

“Cảm ơn ba.” Cô cười.

“Chỉ là trước tiên phải lấy được bằng lái.”

“À...”

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Thiệu ngọc, đừng!

Trên xe Lam Kỳ ngồi yên lặng hờn dỗi, không thể tưởng tượng được Thiệu ngọc lại đối với cô như vậy, trên người cô mặc áo ngủ, dưới chân mang dép lê, có thể ra ngoài gặp người sao?

Thiệu Tử Vũ dừng xe tại một cửa hàng thời trang.

"Bé con, xuống xe."

Lam Kỳ nhìn trong tiệm một chút, khác hàng đông nghẹt, cô thẹn thùng, người khác đều là mặc quần áo xinh đẹp ra cửa, còn cô một bộ dạng quần áo không chỉnh tề như thế nào đi vào?

Thiệu Tử Vũ nhìn bộ dáng không được tự nhiên của cô cười.

"Nếu không ra anh sẽ ôm em đi vào."

"Em ra."

Lam Kỳ sợ tới mức lập tức xuống xe, nếu như lại bị anh ôm đi vào thì mặt mũi cô coi như là ném sạch.

So với hình ảnh kia, cô thà rằng mặc áo ngủ đi vào cửa hàng.

Đi vào cửa hàng thời trang thời thượng mở rộng, Lam Kỳ cố gắng biểu hiện thật tự nhiên, bỏ qua ánh mắt kỳ lạ mang theo tia nhìn mờ ám của nhân viên trong cửa hàng.

Cô nhanh chóng chọn một váy dài màu trắng, thiết kế váy là kiểu dáng có thắt lưng cao, trên váy được điểm thêm một băng vải màu đen, cô cảm thấy rất dễ thương, lại chọn thêm một đôi giày cùng màu mới vào phòng thay đồ.

Trong phòng thay đồ cô cực kỳ khinh bỉ bản thân không có cốt khí, như thế nào lập tức liền khuất phục.

Lam Kỳ thay xong quần áo nhìn Thiệu Ngốc đứng bên ngoài cách đó không xa, cô không soi gương không biết bộ váy này có đẹp hay không, tuy biết người trong lòng anh không phải là cô, nhưng mà không biết vì cái gì cô lại cực kỳ để ý đến ánh mắt của anh.

Thiệu Tử Vũ nhìn Lam Kỳ đi ra, đôi mắt tối sầm, chỉ thấy cô một đầu tóc xoắn đen xoắn ra sau ót, váy trắng không vai làm lộ ra cả vai tròn bóng xinh đẹp, dáng người giống như đóa hoa nở rộ.

"Rất đẹp."

Không đợi cô hỏi, Thiệu Tử Vũ liền mở miệng trước.

Nghe được anh khen ngợi, tuy ngoài mặt Lam Kỳ không hề gì nhưng trong lòng rất vui vẻ.

Đi tới trước gương, cô đánh giá chính mình, kiểu dáng thích hợp, chiều dài váy cũng vừa đến đầu gối, bàn chân nhỏ xinh xắn, nhìn toàn diện cảm giác cũng không tệ lắm.

"Đem mấy bộ này cũng gói lại."

Cô đang soi gương đột nhiên nghe tiếng Thiệu Ngốc nói chuyện với nhân viên cửa hàng, trên tay anh cầm mấy cái váy đưa cho họ.

Thái độ đám nhân viên nhanh chóng thay đổi, lập tức mặt mày hớn hở.

"Thiệu Ngốc, anh làm gì thế?"

Cô có một cái là đủ rồi, làm gì mua nhiều vậy, mà anh lúc nào thì chọn, sao lại nhanh như vậy.

"Để em mỗi ngày mặc cho anh xem."

Thiệu Tử Vũ cười, Lam Kỳ đỏ bừng cả mặt, ánh mắt Thiệu Ngốc lại cực kỳ nóng bỏng.

"Có muốn để vị tiểu thư này thử một chút hay không?"

Nhân viên phục vụ hỏi.

"Không cần, số đo của cô ấy tôi quen thuộc."

Thiệu Tử Vũ vừa nói, nhân viên cửa hàng nhìn Lam Kỳ mờ ám, làm cho cô xấu hổ chết đi được, anh không hỏi cô như thế nào lại quen thuộc, nói không chừng mua về có thể còn không mặc.

Nhưng mà lần trước anh chọn quần áo cho cô hình như cũng rất vừa vặn thích hợp, cho nên cũng liền không lên tiếng.

Thanh toán hóa đơn, nhân viên cửa hàng kia cười tít mắt đưa bọn họ tới tận cửa.

Nhìn họ cười, Lam Kỳ lại xấu hổ, Thiệu Ngốc một hơi mua cho cô mười bộ quần áo, mười đôi giày, giá tiền không nói nhưng mà cũng rất nhiều.

Thiệu Tử Vũ đem đồ để hàng ghế sau xe, Lam Kỳ mở cửa xe, sau khi lên xe Lam Kỳ trầm mặc, Thiệu Ngốc không nên đối tốt với cô như vậy, cô làm sao có thể tốt bụng, cô sợ mình sẽ làm ra chuyện cướp bạn trai người khác.

"Như thế nào, không thích?" Thiệu Tử Vũ phát hiện sau khi lên xe cô liền không có cười, không biết lại giận dỗi chỗ nào nữa.

"Không phải không thích." Lam Kỳ thừa nhận, quần áo Thiệu Ngốc chọn đều là kiểu dáng cô thích.

"Thích là tốt rồi."

"Thiệu Ngốc, có phải anh thường mua quần áo cho người phụ nữ khác?" Lam Kỳ hỏi, cô không nói là Lý Viện, cảm giác ý tứ cũng không khác là mấy, trong ấn tượng của cô đàn ông đều không thích mua quần áo cho phụ nữ nhưng anh lại khác.

Thiệu Tử Vũ nhàn nhạt nhìn cô một cái.

"Anh đâu có nhiều thời gian như vậy, em là cô gái duy nhất." Bình thường ở quân đội anh bận bịu nhiều việc, cho nên mới nhớ đến mua cho cô thêm vài bộ quần áo.

Lam Kỳ rất muốn hỏi vậy còn Lý Viện thì sao, nhưng mà không thể hỏi ra miệng, cô cảm thấy mình vừa hỏi Thiệu Ngốc sẽ nghĩ cô đang ghen, Thiệu Từ Vũ lái xe đến một nhà hàng Tây nổi tiếng ở thành phố C, dừng xe tại bãi đậu xe.

"Bé con, tối nay chúng ta ăn cơm ở trong này."

Thiệu Từ Vũ lôi kéo tay Lam Kỳ đi vào, lập tức có nhân viên phục vụ kéo cửa giúp bọn họ, Lam Kỳ phát hiện hoàn cảnh nhà hàng này cực kỳ tao nhã, vào cửa quẹo phải là nhà ăn, trong đại sảnh có một đài phun nước nhỏ, đang phun lên tầng tầng bọt nước màu hồng, bên cạnh đài phun có một vài điều khắc tinh xảo, bên cạnh đó là một cây piano màu trắng thật lớn, cách cây piano không xa là vài bàn ăn theo phong cách Âu Châu, nhà hàng thiết kế thật sự cổ điển, trong không khí thoáng bay một loại hương vị nhàn nhạt.

Nhưng mà không giống với nhà hàng bình thường, nơi đây ánh đèn có chút mờ, Thiệu Từ Vũ mang theo cô đi về phía chỗ ngồi, lần này Lam Kỳ phát hiện trên mỗi cái bàn đều đốt một ngọn nến màu đỏ, trong ánh đèn mờ toát ra ánh sáng cực kỳ xinh đẹp chói mắt.

Bữa tối dưới ánh nến, trong đầu Lam Kỳ lập tức hiện ra mấy chữ này, cô chưa thấy qua bữa tối hoành tráng như vậy, làm sao Thiệu Ngốc lại mang cô tới nơi này.

"Tiên sinh, tiểu thư mời."

Phục vụ dẫn bọn họ đến một cái bàn.

Thiệu Từ Vũ kéo ghế ngồi ra cho Lam Kỳ, sau đó lại ngồi xuống vị trí đối diện cô. (OMG, so galant)

Lam Kỳ nhìn khăn trải bàn màu trắng sạch sẽ, trên bàn không chỉ đặt một ngọn nến đỏ, còn trưng bày một bó hoa hồng, đóa hoa điểm lệ chiếc rơi dưới ánh nến, một bầu không khí lãng mạn lập tức xuất hiện.

Hoa hồng, bữa tối dưới ánh nến, những thứ này Lam Kỳ cũng từng ảo tưởng qua, không nghĩ tới lại gặp được trong trường hợp này.

Thiệu Từ Vũ cẩn thận quan sát phản ứng của Lam Kỳ, thằng nhóc Tịch Minh kia nói phụ nữ đều thích lãng mạn, cô gái nhỏ của anh nhất định cũng không ngoại lệ, cho nên anh cũng muốn cho cô lãng mạn, mấy năm nay anh đều ở tại bộ đội, phương diện theo đuổi phụ nữ xác thực Tịch Minh giỏi hơn anh, có thể phương thức của anh quá mức trầm lắng, bé con không thích, như vậy anh sẽ đổi lại phương thức khác.

Lam Kỳ quan sát hoàn cảnh nơi này, sau đó nhìn Thiệu Từ Vũ, anh bỏ đi mũ lính, ánh mắt dịu dàng nhìn cô, ngũ quan xinh đẹp dưới ánh nến có vẻ kỳ lạ.

Tìm cô đột nhiên bắt đầu mắt không chế đập liên hồi, thì ra có ở cùng một chỗ với anh hay không đều là một loại hành hạ.

"Bé con, muốn ăn cái gì?"

Thiệu Từ Vũ đem thực đơn tinh xảo đưa cho cô.

Ánh mắt này giống như cả thế giới đều lấy cô làm trung tâm, Lam Kỳ không có cốt khí cúi đầu, cô không thể đáp lại, cô sợ hãi bản thân sẽ trầm luân.

"Em tùy tiện."

Cô đã nói cô ăn rồi còn dẫn cô đi ăn.

Thiệu Từ Vũ thu lại thực đơn, lật xem một lát rồi gọi vài món ăn.

"Vâng, mời quý khách chờ một chút."

Phục vụ cung kính cúi đầu chào rồi rời đi, ánh mắt Lam Kỳ nhìn về phía khác cố gắng hết sức bỏ qua tâm tình này nọ về bữa ăn dưới ánh nến, hoa hồng... Cô sợ chính mình suy nghĩ lung tung, lúc này tiếng đàn piano du dương vang lên, cách đó không xa bên cạnh đài phun nước chỉ thấy một người đàn ông ăn mặc tây trang đang nhắm mắt, tay lướt trên từng phím đàn, giai điệu mềm mại, duyên dáng lướt theo từng phím đàn bay khắp trong nhà hàng, tưng bừng một hòa quyện vào đáy lòng mỗi người.

Lam Kỳ đột nhiên phát hiện cái chỗ này lãng mạn không cách nào hình dung.

Thiệu Ngốc như thế nào chọn một chỗ như vậy ăn cơm, cô còn nghĩ sẽ giống như bình thường đi những chỗ náo nhiệt vui vẻ.

Chỉ là trong thời gian ngắn, phục vụ liền bưng đồ ăn ra, món chính mê người, các món phụ tinh xảo đặt trên bàn cực kỳ mỹ quan, làm cho người ta thèm ăn.

Trên bàn mỗi một dạng đồ giống như là hoàn mỹ không có chút tỳ vết nào, nhưng bữa cơm này Lam Kỳ thật sự ăn không yên ổn, ngược lại Thiệu Từ Vũ ăn được tự nhiên nhàn nhã.

Lam Kỳ ăn vài miếng rồi không ăn nữa, bởi vì buổi tối mẹ già ép cô ăn rất nhiều nên giờ ăn không vô, cô từ từ nhai nhai, đôi mắt nhìn Thiệu Tử Vũ.

Thiệu Tử Vũ đang thuần thực cắt miếng thịt bò bít-tết tiêu đen, anh đem miếng thịt cắt thành từng miếng nhỏ sau đó bỏ vào miệng.

Không phải loại hết sức thông thả tao nhã mà là cách ăn tùy ý tự nhiên nhưng nhìn cực kỳ đẹp mắt.

"Bé con, nếm thử cái này."

Đột nhiên Thiệu Tử Vũ đem một phần thịt nhỏ đưa tới trước miệng Lam Kỳ.

Lam Kỳ có chút ngượng ngùng, cái nữa này anh mới đưa vào trong miệng, hiện tại lại dứt cô ăn, giống như hôn môi gián tiếp.

"Em no rồi."

"Thật no rồi?"

"Thật sự!"

"Thật sự?"

Thiệu Tử Vũ cười.

Lam Kỳ cảm thấy đối thoại này rất quen tai, cẩn thận suy nghĩ một chút thì ra đoạn đối thoại mới vừa rồi, không phải là anh lại muốn làm gì cô nữa chứ? Vội vàng đem miếng thịt ngậm trong miệng.

"Thực ngoan."

Thiệu Tử Vũ cười.

Lam Kỳ ăn không vô dứt khoát không ăn, cô một bên nhìn Thiệu Tử Vũ ăn gì đó, một bên đánh giá nhà hàng này, kỳ lạ, hoàn cảnh nhà hàng này rất tốt, làm sao lại không có khách, phòng ăn to như vậy chỉ có hai người bọn họ, còn có một đám phục vụ đứng xa xa. (*chóp chóp, mắt long lanh*, anh Thiệu thật là lãng mạn, bao cả nhà hàng rồi chứ còn tại sao nữa)

"Nhìn cái gì vậy bé con?"

Thiệu Tử Vũ hỏi.

"Không có gì, chỉ là kỳ lạ, đại sảnh nhà hàng hôm nay vì sao chỉ có hai người chúng ta?" Hắn không phải là buôn bán tệ như vậy chứ, ngồi lâu như vậy liền một người khách đẩy cửa vào cũng không có, thành phố C là thành phố du lịch, kinh doanh ăn uống rất phát triển, làm sao nhà hàng này lại vắng lặng như vậy, cực kỳ không thích hợp.

"Bé con, đừng nhìn nữa, hôm nay cả nhà hàng này anh bao rồi."

Thiệu Tử Vũ mở miệng.

"Anh bao hết rồi?"

Lam Kỳ cực kỳ kinh ngạc, khó trách phục vụ nơi này đều một bộ dáng chỉ phục vụ duy nhất hai người bọn họ, mà cách trang trí bàn của bọn họ có chút khác biệt.

"Anh đúng là nhiều tiền!"

Lam Kỳ mở miệng, ăn một bữa cơm lại bày ra cảnh tượng hoành tráng như vậy, sợ người khác không biết nhà anh có tiền sao.

Thiệu Tử Vũ cười.

"Dù anh có nhiều tiền cũng phải xem là tiêu xài cho người nào." Nếu không phải muốn lấy lòng cô, anh không cần phải làm như vậy.

Lời của anh khiến nhịp tim Lam Kỳ đập nhanh một nhịp, Thiệu gốc hôm nay rất lạ, vô ý cô tình nói mấy lời này để cho tim cô đập lố nhịp.

Lam Kỳ cúi đầu suy nghĩ, Thiệu Tử Vũ ăn xong lau miệng, vẫy vẫy tay với người ở đằng xa.

Tiếng đàn piano du dương đổi thành giai điệu đàn violon dịu dàng triền miên.

Thiệu Tử Vũ đứng dậy đi về phía Lam Kỳ.

"Bé con, nhảy cùng anh một bản."

Lam Kỳ từng sờ nhìn anh, tư thế của Thiệu Ngốc cũng không phải là khom lưng vron tay cực kỳ thân sĩ mà là đứng thẳng vron tay phải về phía cô, dáng vẻ tự nhiên cùng bình thường không khác biệt, trong lòng Lam Kỳ lại rung động một chút, cách mời của anh cực kỳ bình thường, trước kia lúc học đại học cô cũng có tiếp nhận mấy nam sinh mời cô khiêu vũ, nhưng lần này là Thiệu Ngốc mời, làm cho cô đặc biệt hồi hộp.

"Khiêu vũ?"

Thì ra Thiệu Ngốc biết khiêu vũ, anh ở tại bộ đội làm cộ thời gian học những thứ này. (Kẹo cũng muốn biết, anh Thiệu đúng là siêu nhon)

"Bé con, nhanh lên một chút, tay anh vẫn giữ như vậy thật mệt."

Thiệu Tử Vũ đột nhiên dịu dàng mở miệng, nụ cười nhạt trên mặt biến mất có chút vẻ nghiêm túc.

Trong lòng Lam Kỳ hoảng hốt lập tức liền duỗi tay để vào trong tay anh, Thiệu Tử Vũ nắm chặt tay cô, kéo cô ra khỏi chỗ ngồi.

Lam Kỳ bị anh nắm tay, theo anh đi về phía trước, không biết như thế nào, nghe anh nói mệt, cô liền hoảng hốt, giống như anh không phải đang nói về khiêu vũ mà là ý tứ nói cái khác.

Thiệu Tử Vũ lôi kéo tay cô khẽ cười, tay anh vẫn chờ mệt mỏi, nhưng mà không đợi đến lúc tay cô vron ra anh hẳn là sẽ không thu hồi.

Lam Kỳ đi theo anh từ từ đi về phía đài phun nước, trái tim bang bang nhảy nhót.

Thiệu Tử Vũ kéo cô đến một chỗ trống rộng rãi gần đài phun nước, nắm eo nhỏ của Lam Kỳ rồi bắt đầu điệu nhảy, đàn violon kéo lên giai điệu cực kỳ thông thả, vũ bộ của hai người cũng rất đơn giản, Lam Kỳ nhìn Thiệu Tử Vũ, Thiệu Tử Vũ cúi đầu nhìn cô, tia sáng dịu dàng tỏa ra trong mắt anh che mờ hết thái tất cả ánh sáng, mềm mại, dịu dàng bao phủ cô giống như mang cô đi vào một thế giới đồng thoại.

Cô nhìn ngũ quan xinh đẹp của anh, vẻ mặt dịu dàng mà không mất nét cương nghị của quân nhân, không biết như thế nào, cô lại nghĩ đến hoàng tử và công chúa, trong thế giới đồng thoại anh và cô cùng nhảy một điệu vũ hạnh phúc.

Nghĩ tới đây, mặt Lam Kỳ có chút đỏ lên, nét quyến rũ lộ ra.

Thiệu Tử Vũ nhìn chăm chăm cô, khoe miệng thủy chung là nụ cười nhạt, vì cuộc hẹn đêm nay anh đã chuẩn bị hết mấy ngày, tuyển chọn nhà ăn, sau đó học khiêu vũ, nhưng mà nhìn bộ dáng then thùng của bé con, anh cảm thấy thẳng thóc Tịch Minh kia đôi lúc cũng không phải toàn đưa ra chủ ý ôi thiù, có lẽ anh nên theo anh học tập về phương diện lấy lòng phụ nữ.

Lam Kỳ không dám nhìn vào mắt anh, ánh mắt như vậy làm cho cô nhũn ra, nghĩ muốn xui xẻo trong ngực anh, nghĩ muốn bị anh ôm chặt.

"Bé con, thích nơi này không?"

Thiệu Tử Vũ nhẹ giọng hỏi, nếu cô thích anh sẽ thường xuyên làm như vậy.

Lam Kỳ không biết nên gật đầu hay lắc đầu, cô làm sao nói với anh, cô rất thích bữa ăn tối nay, cô rất thích trong mắt anh chỉ có hình bóng của cô, cô rất thích anh yên lặng chỉ thuộc về một mình cô như lúc này.

Mặc dù cô không trả lời, nhưng Thiệu Tử Vũ cũng đoán được cách nghĩ của cô, nhin không được cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán cô. (Hôn trán có nghĩ là muốn che chở bảo hộ cho người mình yêu, anh Thiệu lúc nào cũng thế)

Nụ hôn này có vẻ tương đối dài, bờ môi của anh vẫn đặt trên cái trán tinh mịn của cô không nỡ rời đi, Lam Kỳ cảm thấy nụ hôn này có vô hạn ma lực, mang theo hơi thở ngọt ngào cực nóng, từ từ theo trán truyền khắp toàn thân, tê dại.

Thân thể cũng không khỏi mất tự chủ khẽ sát về phía anh, hai người vốn là giữa khoảng cách tiêu chuẩn khi khiêu vũ, kết quả từ từ liền biến thành tư thế ôm nhau, đầu Lam Kỳ dựa vào ngực Thiệu Ngốc nghe tiếng nhịp tim anh đập, thỉnh thoảng có lực theo tiết tấu, làm cho lòng cô yên tĩnh.

Thiệu Tử Vũ ôm sát cô, ý cười trên mặt càng đậm, bé con vẫn là lúc an tĩnh khiến người ta yêu thích hơn, giống như một con mèo nhỏ lười biếng.

Ra khỏi nhà hàng, hai người trở lại trên xe, mặt Lam Kỳ vẫn còn phớt đỏ, thời điểm âm nhạc kết thúc, cô phát hiện mình đang ôm anh, cực kỳ kinh ngạc, cô nhớ rõ hai người rõ ràng là đang khiêu vũ rất tốt, khi nào thì biến thành tư thế này.

Cô ngồi trên ghế len lén nhìn phản ứng của anh, phát hiện khoe miệng của anh đang mỉm cười, đôi mắt giao nhau nhìn cô một hồi ssau đó chuyển tay lái, bộ dáng đẹp trai không có cách nào diễn tả, có cảm giác tương lai sáng lạn đang rộng mở.

Cho tới bây giờ cô không hề phát hiện thì ra Thiệu Ngốc cũng là người lãng mạn như vậy.

"Đây không phải là đường về nhà."

Mắt Lam Kỳ tinh tế phát hiện con đường này cùng hướng về nhà của cô hoàn toàn trái ngược nhau, hiện tại đã trễ cô nên về nhà, lúc ra khỏi cửa cô chỉ nói là đi một chút.

Thiệu Tử Vũ nhìn cô cười.

"Bé con, đi xem phim với anh."

"Xem phim?"

Lam Kỳ cảm thấy kỳ quái, buổi tối hôm nay Thiệu Ngốc đều rất không bình thường.

"Không đi."

Quá muộn rồi, cô nghĩ muốn về nhà, nghĩ đến bộ dáng vừa rồi cô ôm chặt lấy anh, cô liền cảm thấy thật mất mặt.

"Thật không đi?"

"Không đi."

"Thật?"

Thiệu Tử Vũ lái xe đến chỗ, kẻ sát thân người nhìn vào mắt cô, nụ cười nơi khóe miệng càng rộng.

"Không đi."

Lam Kỳ nghĩ anh lại uy hiếp cô cũng vô dụng, cô sẽ không khuất phục, sẽ không đi.

Nghe được câu trả lời của cô, Thiệu Tử Vũ kéo ra khoảng cách với cô, mở cửa xuống xe.

Lam Kỳ nhìn anh đi tới đầu xe, cho rằng anh muốn tự mình đi, đột nhiên trong lòng thất vọng, không có phong độ, như thế nào cũng phải đưa cô về nhà trước, không nghĩ đến anh đi vòng qua đến bên cạnh cô, mở cửa xe, bế cô ra khỏi ghế ngồi.

"A"

Lại là chiều này, Lam Kỳ không cách nào hình dung cảm giác bây giờ, hiện tại Thiệu Ngốc càng giống một tên lính lưu manh.

"Đừng kêu, nơi này là nơi công cộng, em kêu như vậy sẽ bị xử phạt."

Thiệu Tử Vũ bế cô đi về phía rạp chiếu phim, ở bên tai cô mở miệng.

Hơi thở dịu dàng thổi qua bên tai, Lam Kỳ phát hiện tuy là buổi tối nhưng đại sảnh rạp chiếu phim cũng có không ít người chờ xem xuất phim buổi tối, xem ra phần lớn bộ phận là tình nhân, nhìn xem tư thế bọn họ như vậy còn có người huyết gió.

Cũng có cô gái hâm mộ kêu khẽ.

Lam Kỳ vội vàng im lặng, nếu như cô kêu nữa người khác có thể còn nghĩ rằng Thiệu Ngốc đang cưỡng bạo phụ nữ, Thiệu Ngốc là quân nhân, thật sự có khả năng mang đến phiền phức cho anh.

Thiệu Tử Vũ bế cô trực tiếp vào thang máy.

Thả em xuống."

Hai chân Lam Kỳ run lẩy bẩy, cô thừa nhận được anh bế như vậy rất thoải mái, nhưng mà người ở đây quá nhiều, không quen.

"Không thả."

Thiệu Tử Vũ cười, rất vất vả mới ôm được cô trong tay như thế nào có thể buông thả.

"Anh thả em xuống, quá nhiều người."

Lam Kỳ nóng nảy, da mặt của cô không có dây như thế.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn sốt ruột của cô, Thiệu Tử Vũ lên tiếng.

"Hôn anh một cái anh liền thả em xuống."

Hôn anh, Lam Kỳ im lặng, trước kia cô có thể tùy tiện chiếm tiện nghi của anh, hiện tại làm sao có thể không biết xấu hổ.

"Không hôn, anh vẫn là ôm đi."

Lam Kỳ mở miệng, dù sao cũng bị người khác nhìn, để cho anh tiếp tục ôm cũng tốt, liền đi bộ cũng không cần.

Nhìn đáng vẻ cổ chấp của cô, Thiệu Tử Vũ cười.

"Bé con, hình như có một việc em đã quên, lần trước tại sân tập bắn, em đã nói sẽ hôn anh một cái."

Thiệu Tử Vũ nhắc lại chuyện thi đấu với Khương Hạo lần trước.

Nghe anh nhắc lại, Lam Kỳ cũng nhớ rõ, hình như là có chuyện như vậy, thật là, đã lâu như vậy mà anh còn nhớ, cô cho rằng anh đã quên.

"Như thế nào, thì ra bé con là người nói chuyện không giữ lời."

Nụ cười trên mặt Thiệu Tử Vũ biến mất chuyển thành thất vọng.

Lam Kỳ trừng mắt liếc anh một cái, cô ghét nhất là bị người khác nói cô không giữ lời hứa.

"Hôn thì hôn." (Haha...tội nghiệp, chị Lam chứ bị anh Thiệu khích chút là sập bẫy, chị Lam à, chị còn non lắm, không đấu lại anh Thiệu đâu)

Đó là chuyện đã hứa trước kia, cô không cần quan tâm đạo lý gì hết.

Cô nhìn gò má anh, lựa chọn vị trí chính xác, môi để sát vào chuẩn bị hôn nhẹ lên má anh một cái cho xong việc.

Không ngờ môi cô vừa tiến lại gần, Thiệu Tử Vũ đột nhiên thay đổi góc độ xoay mặt về phía cô.

Môi của cô liền hôn về phía môi anh.

Cảm xúc mềm mại ấm nóng truyền đến, Lam Kỳ ngậy người một hồi, tại sao có thể như vậy, cô rõ ràng là chuẩn bị hôn má anh, như thế nào liền hôn đến môi anh?

Lam Kỳ di chuyển môi, trên môi Thiệu ngốc có mùi vị, là mùi vị của nụ hôn tối hôm anh say rượu.

Lam Kỳ giật mình lúc chuẩn bị rời khỏi bờ môi của anh, môi của cô đột nhiên bị anh ngậm chặt lại, nụ hôn bá đạo mà triền miên đột nhiên đánh úp tới cô.

"Úm"

Lam Kỳ giãy giụa, Thiệu ngốc đang làm gì? Bọn họ không nên làm chuyện như vậy.

Thiệu Tử Vũ không để ý đến phản kháng của cô, bá đạo mà không mất dịu dàng hôn đôi môi cô, dùng đầu lưỡi cạy mở hàm răng của cô cùng lưỡi cô quấn quít triền miên.

Tình huống bất thình lình làm cho Lam Kỳ chóng mặt, Thiệu ngốc đang hôn cô, không thể, tiếng phản đối trong lòng cực kỳ mãnh liệt, âm thanh kháng cự ngày càng nhỏ, ánh mắt mê ly, dần dần bị lạc trong nụ hôn của anh.

Thiệu Tử Vũ đem Lam Kỳ đặt ở một góc thang máy, thân thể áp sát vào cô, làm cho cô không thể nhúc nhích.

Anh triền miên dịu dàng hôn cô, không khí nóng bỏng mờ ám tràn đầy trong thang máy, làm cho Lam Kỳ cảm thấy toàn thân nóng lên.

Thiệu Tử Vũ hôn cô, cảm giác được cô đáp lại, nụ hôn của anh càng thêm sâu sắc.

Ngay tại lúc Lam Kỳ cảm giác được sắp hít thở không thông, Thiệu Tử Vũ buông môi cô ra, nụ hôn của anh cũng bắt đầu dọc theo cổ cô dờn xuống dưới, anh kéo xuống chiếc váy xinh đẹp trên người cô, nụ hôn của anh đánh về phía ngực cô.

"Úm"

"Đừng."

Tê dại mang theo chút đau đón theo găm cắn của anh truyền đến, Lam Kỳ đột nhiên hoàn hồn, mặt đỏ bừng như sắp nổ tung, Thiệu ngốc đang ở chỗ nào hôn cô.

Thiệu Tử Vũ giống như không có nghe được âm thanh sợ hãi của Lam Kỳ, chuyển hướng bên kia của cô.

"Thiệu ngốc, đừng."

Cảm giác này làm cho toàn thân cô không chịu nổi không chế mà run rẩy, giọng nói của cô mang theo một tia cầu xin, thân thể lại chỉ có thể ôm anh càng chặt.

Quần áo của cô bị anh kéo xuống đến bên eo, trên người lạnh lạnh chỉ có thể tìm chút ấm áp trên thân thể anh.

Cảm thấy sức lực của bàn tay trên lưng cô thả lỏng, thân thể của cô lại bị từng đợt cảm giác kỳ lạ vây bám, cô muốn vùng vẫy lại muốn trầm luân, nụ hôn của anh cuồng nhiệt vô cùng, bàn tay to đem thân thể cô dán chặt vào người anh, giống như muốn đem cô hòa nhập vào trong thân thể của anh.

"Bé con, anh hồi hận."

Sau khi tỉnh té hôn khắp toàn thân cô, Thiệu Từ Vũ khàn khàn mở miệng, anh không nên đưa cô đến đây mà nên đổi một chỗ khác, thật tốt mà hương thụ tươi đẹp ngọt ngào của cô.

"Anh..."

Lam Kỳ từ trạng thái mơ màng tỉnh táo, nhìn váy mình bị kéo xuống đến eo, da thịt trắng nõn bị che lấp bằng những dấu hôn sâu cạn không giống nhau, cô và anh chặt chẽ dán cùng một chỗ, bộ dáng cực kỳ mờ ám, Thiệu ngốc như thế nào lại làm chuyện như vậy đối với cô?

"Bé con, anh thật sự cực kỳ hồi hận đã dẫn em đến chỗ này."

Thiệu Từ Vũ dựa đầu vào trán cô nặng nề thở, hai tay đem quần áo của cô kéo lại ngay ngắn, sau đó giúp cô kéo khóa kéo lại, có lẽ Tịch Minh nói đúng, anh nên ăn sạch cô, sau đó cô sẽ không suy nghĩ nhiều như vậy nữa.

"Em"

Lam Kỳ bình phục nhịp tim mãnh liệt, cô không hiểu vừa rồi vì sao lại biến thành như vậy.

"Bé con, chúng ta đi ra ngoài đi."

Sau khi hô hấp trở nên vững vàng, Thiệu Từ Vũ hôn lên trán cô một cái, mới nút ần trong thang máy buông lỏng, anh có chút không thể khống chế nhưng thời gian không đủ, thật sự nếu không mở cửa công nhân nơi này còn tưởng rằng thang máy bị hỏng sẽ tìm người đến sửa.

Anh vừa nói như thế, Lam Kỳ mới phát hiện vậy mà mình lại cùng Thiệu ngốc ở trong thang máy làm loại chuyện như vậy, khuôn mặt đỏ bừng, tuy loại chuyện này cũng không phải là lần đầu tiên làm, hơn nữa những chuyện này trước đó đều là trong nhà anh, không giống với lần này là nơi công cộng, xấu hổ chết người, nếu nhờ may có người tiến vào thì làm sao bây giờ.

"Bé con, có muốn anh ôm em ra ngoài hay không?"

Cửa thang máy mở ra, Thiệu Từ Vũ hỏi.

Lam Kỳ đẩy anh một cái.

"Ai muốn anh ôm?" Đỏ hạo sắc, lại đối với cô như vậy.....

"Ha ha"

Thiệu Từ Vũ cười, lôi kéo tay Lam Kỳ ra khỏi thang máy.

Dọc theo đường đi Lam Kỳ đều cúi đầu, mặt đỏ bừng, làm sao tiến vào rạp chiếu phim cũng không biết.

Khi màn hình tiến hành chiếu phim, cô mới hoàn hồn, phát hiện bản thân đang ngồi trong rạp chiếu phim xa hoa, trên màn hình đang chiếu một bộ phim tình cảm, hình ảnh rõ ràng, hiệu ứng cực kỳ tốt, giống như là lạc vào thế giới kỳ lạ.

Cô một bên nhìn mặt Thiệu ngốc, phát hiện anh cũng đang nhìn cô, cô xấu hổ quay mặt về màn hình.

"Thiệu ngốc, anh lại bao hết chỗ này?"

Lam Kỳ phát hiện bên trong cái rạp chiếu phim này cũng chỉ có hai người bọn họ, cho nên hơi lạnh, dưới lầu có rất nhiều người xếp hàng.

Thiệu Từ Vũ lắc đầu, đây là rạp chiếu phim thuộc chi nhánh công ty anh, anh chỉ kêu Tịch Minh thu xếp một chút, nghe nói bộ phim điện ảnh này rất lãng mạn cho nên mới mang cô đến xem.

"Không phải, là mượn của một người bạn."

"Mượn?"

Lam Kỳ nghe nói có thể mượn đồ đạc này nọ, không ngờ rạp chiếu phim cũng có thể mượn.

"Ừ"

Không để ý tới cô giật mình, Thiệu Từ Vũ gạt đầu, bây giờ anh còn chưa muốn công khai chuyện công ty cho cô biết, không muốn cho cô quá nhiều áp lực.

Lam Kỳ gạt đầu, chuyển ánh mắt về phía màn hình, như vậy có thể là bạn bè Thiệu ngốc quen cũng là người có tiền, không để ý chút tiền nhỏ này.

Thiệu Từ Vũ cùng Lam Kỳ xem phim, nhân viên phục vụ rạp còn đưa tới rất nhiều đồ ăn vặt, nhưng sau một lúc chiếu phim, sắc mặt Thiệu Từ Vũ ngày càng khó coi, thẳng thóc Tịch Minh kia chọn là cái loại phim gì, làm cho bé con khóc thành như vậy, không biết đây là cuộc hẹn của anh sao.

"Đây là diễn trò."

Đưa cho Lam Kỳ một tờ khăn giấy, Thiệu Từ Vũ mở miệng,

"Ừ, em biết."

Lam Kỳ hít mũi một cái, cô biết là diễn trò nhưng mà chính là không nhìn được, tình yêu của hai người kia quá quanh co rồi.

Thiệu Từ Vũ đau đầu nhủ mày, lúc bắt đầu chiếu phim cô xem rất vui vẻ, còn lại phần lớn thời gian sẽ khóc, mang cô tới đây là vì muốn cô vui vẻ không phải để cô đau lòng như vậy.

"Anh đi đổi một bộ khác cho em."

Anh chuẩn bị đứng dậy, Lam Kỳ lại bắt lấy tay anh.

"Không cần, bộ phim này rất hay, em muốn xem kết cục."

Thiệu Từ Vũ ngồi xuống, sắc mặt khó coi, tiếp đó tính toán một chút, bộ phim này dài 90 phút, tính ra cô vẫn còn khóc đến nửa tiếng, trong lòng anh giận đến muốn đánh người.

Rốt cuộc bộ phim tại khúc động lòng kết thúc, sau khi suy nghĩ, sắc mặt Thiệu Từ Vũ dịu xuống, hoàn hảo, là một kết cục vui vẻ, nếu không thì anh sẽ cho rằng thẳng thóc Tịch Minh kia ăn gan hùm mật gấu dám đi chinh anh.

"Thiệu ngọc, anh cảm thấy bộ phim hay không?"

Trên đường về nhà Lam Kỳ kích động hỏi, vừa rồi bộ phim hòa tan bầu không khí xấu hổ trong thang máy, cô lại bắt đầu thân thiết với anh.

"Hay"

Thiệu Từ Vũ trả lời, thật ra thì anh không có xem cái gì hết, chỉ nhìn bé con khóc, không ngờ bé con sẽ khóc.

"Nếu như em cũng có một người bạn trai như vậy, thời điểm em đột nhiên rời đi không có tung tích mà ngày ngọc chờ đợi em như vậy thì thật tốt, à, một mần vừa rồi khi bọn họ gặp lại nhau em thật hâm mộ muốn chết rồi."

Lam Kỳ nhỏ giọng thét chói tai.

Thiệu Từ Vũ cười.

"Không có việc gì em đi hâm mộ người khác chịu khổ làm gì?" Tâm tư bé con thật là cổ quái.

Về mặt Lam Kỳ nghiêm chỉnh.

"Thiệu ngọc, nếu như bạn gái không không thấy anh sẽ chờ đợi lâu như vậy sao?" Nguyên nhân bộ phim làm cô cảm động là ở chỗ thời gian yêu nhau chỉ là rất đẹp nhưng không đủ làm cho người ta cảm động, thật sự làm cho cô cảm động là nam chính ngày qua ngày đem nỗi nhớ nhung dành cho nữ chính biểu hiện trong mỗi một chi tiết nhỏ trong sinh hoạt, bình thường mà kiên định chờ đợi.

Lam Kỳ hỏi xong lại nghĩ tới bạn gái của anh là Lý Viện trong lòng rất khó chịu, đột nhiên không muốn nghe câu trả lời của anh, bất kể anh đáp thế nào cô đều không vừa lòng.

"Sẽ không."

Thiệu Từ Vũ mở miệng,

Một câu đơn giản này làm cho Lam Kỳ tức giận, không phải vì Lý Viện không đáng giá mà là Thiệu nói nói những lời này quá không có nhân tình rồi, Thiệu ngọc cô quen biết làm sao có thể là loại người bội tình bạc nghĩa này, tuy bạn gái của anh không phải là cô nhưng mà cô vẫn rất không thoải mái.

Thiệu Từ Vũ nhìn bộ dáng tức giận của cô lại mở miệng,

"Anh sẽ không cho cô ấy có cơ hội biến mất, anh sẽ trông chừng cô ấy thật tốt."

Lời nói tự tin thâm tình của Thiệu ngọc vang bên tai cô, trong lòng Lam Kỳ đột nhiên co rút đau đớn một chút, cô hiểu lắm Thiệu ngọc rồi.

"Em nói nếu là thật như vậy, anh có thể chờ đợi hay không?"

Lam Kỳ lại ngậm thờ suy nghĩ.

"Làm sao phải chờ, chẳng lẽ anh không thể đi tìm?"

Thiệu Từ Vũ cảm thấy phim ảnh thật buồn cười, người nam chính kia dù là đi tìm từng chỗ từng chỗ cũng không phải hơn là ngồi một chỗ chờ đợi hay sao? Đây là phương thức gì chứ....

Lần này Lam Kỳ bị hỏi đến không thể phản đối, cô là phụ nữ chú trọng tình cảm, mà Thiệu ngọc là đàn ông chú trọng logic lý trí, bọn họ không thể có cùng suy nghĩ.

"Coi như em chưa nói gì."

Lam Kỳ cảm thấy hai người bọn họ không cần thiết vì một bộ phim mà cãi vã, tình cảnh bắn nhau máu tanh thống khổ giống trong phim, cả đời bọn họ cũng không có khả năng gặp được.

"Thiệu ngọc, anh có tin tức gì của chị em không?"

Lam Kỳ nhớ lại lời mẹ già ngày hôm nay, cô cũng cảm thấy lo lắng, trước đó không phải anh nói là không có chuyện gì sao?

Thiệu Từ Vũ cho cô một nụ cười yên tâm.

"Vẫn đang điều tra, yên tâm, sẽ không có chuyện gì."

Ngày mai anh phải đi đón bọn họ trở lại, nếu thuận lợi sinh nhật bé con có thể nhìn thấy chị gái mình, hiện tại nói ra anh sợ cô lại ầm ĩ muốn đi, mang theo cô bất tiện.

"Ừ"

Nếu Thiệu ngọc còn chưa có tin tức, cô cũng chỉ có thể tự an ủi mình.

"Bé con, khi nào thì giúp anh sắp xếp nhà mới, những cái đồ dùng nội thất đó cũng đã để đến mốc meo rồi."

Thiệu Từ Vũ hỏi, mới đầu cô gái nhỏ này đã đồng ý rất sáng khoái, sau đó liền liên tiếp vài ngày không thấy bóng người.

Đồ dùng nội thất, cảm xúc Lam Kỳ tuyệt độc, cô không muốn đi, những thứ này đều là thứ cô thích cô không muốn cho người phụ nữ khác sử dụng.

"Gần đây em rất bận, để thêm một thời gian nữa đi." Cô không nghĩ muốn đi, mà còn sẽ không đi.

Thiệu Từ Vũ nhìn ánh mắt cô chìm xuống.

"Ừ"

Gần đây bé con như thế nào một bộ tâm sự nặng nề.

"Công việc có mệt không?"

Anh đoán có lẽ là chuyện công việc làm cho cô phiền lòng.

"Yên tâm công việc của em rất tốt, công việc lại được nâng lên một bậc thang." Nhắc tới công việc, khuôn mặt nặng nề của Lam Kỳ thoáng qua chút đắc ý.

Thiệu Từ Vũ nhìn không được véo nhẹ khuôn mặt đắc ý của cô một chút.

"Nói một chút."

"Ừ, gần đây em có một khách hàng lớn, dự án trang trí một ngôi biệt thự to đùng."

"Vậy sao, Chúc mừng."

Nhìn phản ứng nhàn nhạt của anh, Lam Kỳ không thích xem.

"Anh biết tiền đặt cọc của bọn họ là bao nhiêu không?"

" Bao nhiêu?"

Lam Kỳ đưa tay giơ lên mấy ngón.

"Tám con số, không bao gồm phí tổn cho công nhân và nguyên liệu, chỉ là chi phí cho bản vẽ."

"Thật sao?"

Lần này Thiệu Từ Vũ lộ ra chút hứng thú, anh không ngờ bé con có thể kiếm tiền rồi.

"Người nào có mắt nhìn như vậy, phát hiện bé con, một bản vẽ trên trần vạ."

"Thôi đi, em cậu có cậu vạ không được à."

Lam Kỳ cũng biết năng lực của mình, chỉ là giá trên trời, hơn nữa còn là tiền đặt cọc, chú quán gia kia nói trang trí tốt còn có tiền công riêng.

"Ha ha" Thiệu Từ Vũ cười.

"Nếu nha bé con đã nói như vậy ngược lại anh muốn gặp người cho bé con có cái vạ may đập phân chó này rồi."

"Thôi, em còn chưa gặp qua đây."

Lam Kỳ nổi giận, mặc dù cô ở trước mặt Thiệu Ngốc làm bộ rất thoải mái nhưng mà ngày mai bọn họ có vừa lòng bản vẽ của cô hay không còn không biết được.

"Như thế nào người còn chưa qua?"

Thiệu Từ Vũ cảm thấy kỳ lạ.

"Mỗi lần đều là quán gia ra mặt."

"Như vậy"

Thiệu Từ Vũ gật đầu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Đêm hôm đó Lý Viện ôm cậu, chị dâu nhìn thấy

Hôm nay là Chủ nhật, Lam Kỳ đặc biệt chọn ngày này tới biệt thự, cô đoán chủ nhân căn biệt thự này bình thường bận rộn lúc này vừa vạ sẽ rảnh, hơn 10 giờ sáng cô đến chỗ biệt thự, cảm thấy tới quá sớm nói không chừng sẽ không gặp được người, cho nên liền chọn lúc này tới.

So sánh với lần trước bên ngoài biệt thự hoa cỏ được trồng sắp hoàn thành, nhưng mà sau khi hoàn thành cô phát hiện, các loại hoa xinh đẹp cực kỳ ít, phần lớn là các loại cây xanh thấp, phong cảnh đều là các loại thực vật, bên ngoài công nhân rất ít, cô vừa đi về phía biệt thự, vừa rồi gọi điện thoại cho quán gia chú ấy không nhận, cô đoán có thể hấn ta ở trong biệt thự.

Biệt thự lầu hai trong một căn phòng rất bình thường, ban công hình bán nguyệt, Công Tôn Vân nghiêng người ngồi trên một cái ghế dựa, một chiếc áo trắng cùng quần dài màu đen tùy ý, vẫn như cũ không thể nào che giấu được khí chất của hấn, giờ phút này cặp mắt nhỏ hẹp dài sắc lạnh đang im lặng nhìn người đang quỳ dưới đất cầu xin.

"Đại ca, em sai lầm rồi, em thật sự không biết sự việc lại trở thành như vậy, cầu xin anh tha cho em, lần sau em không dám nữa."

Người quỳ trên mặt đất sống chết liều mạng dập đầu, bang bang, âm thanh vang lên trong không khí yên tĩnh làm cho người ta sợ.

Công Tôn Vân híp mắt, thay đổi một cái tư thế thoải mái.

"Mây đề cho Tiêu Hoa đoạt đi vụ làm ăn bên Đông Âu, hơn nữa còn đề cho hai nơi sản xuất bị nó chiếm." Giọng điệu của Công Tôn Vân nhả nhặn mang theo lãnh ý, Mã Cửu là người hấn tín nhiệm nhất, không ngờ lại phản bội hấn, hấn rời khỏi mặt ngoài là vì khuếch trương thị trường thật ra là vì thăm dò một số người, đáng tiếc là hấn rời khỏi không được vài ngày đã xảy ra chuyện.

"Đại ca, em sai lầm rồi, niệm tình em đi theo anh nhiều năm như vậy, cầu anh thả người nhà của em ra." Giọng nói Mã Cửu kèm theo tiếng khóc nức nở, cả người nằm rạp xuống ôm đùi trước của hấn cầu xin, vốn là một thân tây trang màu đen sạch sẽ nay đã dơ bẩn nhúm không còn nhìn ra bộ dáng ban đầu, gương mặt mập mạp rung rẩy sợ hãi.

Giây phút hấn biết được tin hấn liền biết được vận mệnh của mình, hấn theo Công Tôn Vân lâu như vậy, rất hiểu rõ tính tình của hấn, vì giành địa bàn ngay cả anh trai ruột của mình cũng giết, hấn làm sao có thể buông tha hấn, hấn chỉ cầu xin Công Tôn Vân có thể bỏ chút lòng nhân từ thả vợ cùng con

hắn ra.

Không muốn tay Mã Cửu đụng vào ống quần của mình, Công Tôn Vân dùng một chiếc giày da màu đen giẫm lên.

"A"

Hắn bị đau kêu to, một cước này của Công Tôn Vân làm gãy xương đốt tay của hắn, chỉ là tiếng kêu vừa thoát ra khỏi miệng đã bị người bịt lại, hắn chỉ có thể mở to hai mắt nhìn chân Công Tôn Vân chà đạp tay hắn, đau đến run rẩy.

"Nhà!" Chân Công Tôn Vân dùng sức, mấy khớp xương kêu lên răn rắc, "Tao nói rồi, người như chúng ta có thể có phụ nữ, con cái, nhưng tuyệt đối không có nhà, Tiêu Hoa đã bắt vợ con mày tới uy hiếp mày? Mày có biết tao hận nhất là kẻ phản bội, nếu mày đã lựa chọn phản bội nên biết được kết cục."

"Ừ"

Mã Cửu dùng lực lắc đầu, lúc trước Tiêu Hoa tìm hắn nói muốn mở rộng buôn bán, hắn cũng không có tâm tư khác, không nghĩ hắn vừa mới tiếp nhận buôn bán bên kia, hắn ta đã cho người tới giết mọi người trên đảo, chiếm địa bàn, hắn không phải có lòng phản bội, ít nhất hắn không có đem vị trí của Công Tôn Vân tiết lộ cho bất kỳ kẻ nào.

Nhìn bộ dáng liều mạng giãy giụa của Mã Cửu, Công Tôn Vân mất đi hứng thú chà đạp. "Giết hắn, còn

có người phụ nữ kia cùng đưa bé."

"Ừ"

Mã Cửu đột nhiên ra sức vùng vẫy bắt được một góc quần của Công Tôn Vân, sợ hãi trong mắt biến thành điên cuồng căm phẫn, nhưng chỉ là một cái chớp mắt, tiếng súng vang lên, vẻ mặt hắn ngưng lại không tiếng động ngã trên mặt đất.

Một phút tiếng súng vang lên, Công Tôn Vân khôi phục bộ dáng lười biếng trước đó. (A... Tên ác ma này đúng là máu lạnh)

Sùng Tùng thu hồi súng lại, đại ca làm như vậy hắn cũng không cảm thấy có gì không đúng, bởi vì đảo nhà đã chết mấy trăm người, bọn hắn tuy là cùng nhau dốc sức làm việc cho Công Tôn Vân, người chết hắn đã thấy nhiều, cho dù là anh em của mình hắn cũng không có cảm giác.

"Nên làm gì bây giờ đại ca."

Địa bàn Tiêu Hoa chiếm tuy đối với bọn họ không phải là nơi sản xuất chủ yếu, nhưng đây chính là khiêu khích, là đang tuyên chiến với bọn họ.

Công Tôn Vân hít mắt lại một cái.

"Đi truyền tin nói những chỗ đó không phải là địa bàn của Công Tôn Vân ta."

"Dạ."

Ánh mắt Sùng Tùng tối sầm một chút, đại ca thể nhưng chủ động buông tha mấy đại bàn kia, mấy năm nay vì canh giữ những chỗ này người chết người bị thương vô số.

Công Tôn Vân hít mắt, trong đôi mắt nhỏ hẹp dài có tia sáng lóe lên giống như một con báo đang nghỉ ngơi dưỡng sức, hắn biết Sùng Tùng suy nghĩ cái gì, trên đời này không ai có thể từ trong tay hắn cướp đi thứ thuộc về hắn.

"Chú quản gia."

Lam Kỳ đi lên lầu hai của biệt thự, trong biệt thự vắng vẻ giống như không có người, cô ở dưới lầu gọi thật lâu cũng không có nghe tiếng trả lời, trong lòng không khỏi có chút thất vọng.

Trong phòng Sùng Tùng liếc mắt nhìn Công Tôn Vân một cái, Liễu Thành đã trở về căn cứ, hiện tại người có thể trả lời bây giờ chỉ có hắn cùng Công Tôn Vân, hắn đã làm tài xế, vừa làm bảo vệ, bây giờ còn phải ứng phó với người bên ngoài, hắn đang nghĩ có nên tìm vài chục người qua đây hay không, hiện tại xuất hiện tình huống này, hắn phải tăng cường người bảo vệ an toàn cho đại ca.

Sùng Tùng vừa định rời khỏi phòng, Công Tôn Vân lại ấn xuống tay hắn một cái.

"Lau sạch vết máu trên người người."

Sùng Tùng cúi đầu lúc này mới phát hiện vừa rồi có một tia máu bắn trên người hắn, tuy hắn đang mặc tây trang màu tối nhìn không thấy nhưng vẫn có mùi máu tươi.

"Thu dọn sạch sẽ nơi này, sau đó đổi một phòng khách."

Công Tôn Vân mở miệng.

Nhìn một vòng không có ai, Lam Kỳ tựa vào tay vịn cầu thang chạm trổ thất vọng, bản vẽ này cô tốn thật nhiều thời gian mới hoàn thành, nếu không được cô sẽ rất thất vọng, mà cô còn ở trước mặt Thiệu Ngốc khoe khoang khoác lác, lần này bị xấu mặt, nói không chừng anh còn cười nhạo cô.

“Thật là xui xẻo.”

Lam Kỳ than thở, sau đó cô liền nghe được tiếng mở cửa phòng, chỉ thấy một người đàn ông từ trên lầu đi xuống, dáng vẻ cực kỳ lạnh lùng tùy ý, cô biết người đàn ông này.

Công Tôn Vân còn chưa đi đến cầu thang Lam Kỳ đã đi tới trước chỉ vào mặt hắn.

“Aiz, lá gan của anh đúng là lớn thật, lười biếng lên đến chỗ này.”

Cô gặp qua công nhân có lá gan lớn lại chưa từng gặp qua người có lá gan lớn như vậy, trắng trợn chạy đến phòng chủ nhà lười biếng.

Trên mặt Công Tôn Vân không có phản ứng gì.

“Yên tâm, tôi sẽ không đi cáo giác, lười biếng liền trốn đi.”

Lam Kỳ cười cười nháy mắt, nghĩ đến bản vẽ của mình tâm tình lại xuống dốc, chẳng lẽ vận cứt chó của cô đã biến mất, chủ nhân căn biệt thự này đối ý, nhưng mà cũng không lo tiền đặt cọc cô không có khả năng hoàn trả.

“Xem ra chủ nhân căn biệt thự này hẳn là không đến đây.”

Lam Kỳ nói thầm cảm thấy nếu Công Tôn Vân dám lười biếng liền nắm chắc mười phần, hẳn biết rõ thời gian chủ nhân căn biệt này tới đây.

“Cô tìm hắn có việc?”

Công Tôn Vân hỏi, chỉ là trên mặt vẫn là vẻ nhàn nhạt.

Hỏi ba câu nói một câu, chỉ là Lam Kỳ cảm thấy cũng được, trai đẹp cô có thể trả lời cô liền không tồi rồi, cô gặp qua không ít trai đẹp, mũi toàn dựng thẳng lên trời.

“Đương nhiên có chuyện, này, cho anh nhìn một chút bản vẽ thiết kế công ty tôi.”

Nếu không ai xem, Lam Kỳ cảm thấy đem khoe một chút với người trước mặt này cũng không tồi, dù sao cô đã hao tổn rất nhiều tinh lực vào số bản vẽ này, những cái này đều đã sửa lại rất nhiều lần, hiện tại hoàn thành, cô rất muốn được người khác thông qua.

Lam Kỳ tự nhiên mở miệng, mở ra một bản vẽ thiết kế, đây là bản thiết kế của nhà thiết kế tài giỏi nhất công ty cô, phong cách Âu Châu tráng lệ, tổng thể bản thiết kế là một mảnh long lân xa hoa, nếu chủ nhân nơi này là một người thích khoe của, cái này cực kỳ thích hợp yêu cầu.

“Như thế nào?”

Lam Kỳ hỏi xong nhìn về mặt nhàn nhạt không có phản ứng gì của Công Tôn Vân có chút bị đá kích, sau đó đóng lại bản vẽ thay bằng một cái khác.

“Cái này như thế nào?” Đây là theo phong cách Địa Trung Hải cực kỳ thịnh hành ở thành phố C.

Công Tôn Vân vẫn là không có phản ứng gì.

Lam Kỳ lại đổi.

Bản thiết kế này là phong cách đơn giản trang nhã, Lam Kỳ cảm thấy bản vẽ này không đạt, đơn giản là vì góp vào cho đủ số, đây là do cô thêm vào, cô nghĩ chuyện khác nhau liền có khả năng gặp được khách hàng khác nhau, lúc nào cô cũng làm như vậy.

“Liên bản vẽ này.”

Công Tôn Vân liếc mắt nhìn một cái mở miệng, hẳn không quan tâm nhà cửa là cái dạng gì, xa hoa đối với hắn đã không có ý nghĩa, nhà cửa ở chỗ kia của hắn so với nơi này tráng lệ gấp trăm lần.

“Thật tình mắt.”

Lam Kỳ cười nhìn xem đi, vẫn có người thích cái này, lúc cô đem bản vẽ này cho Mễ Đóa xem, Mễ Đóa nói cô là không trải việc đời, nhưng mà cô cảm thấy rất được, nhưng mà ai bảo cô là người không có tiền, thấy không quen cảnh xa hoa là phải, nhưng mà ngay cả trai đẹp Công Tôn Vân cũng chọn cái này, chứng minh trên thế giới này người không trải việc đời như cô có rất nhiều.

Nàng cười hi hi khép lại bản vẽ, đạt được thông qua của người khác dù là công nhân lao động đơn giản cũng không tồi, cô không có kỳ thị nghề nghiệp, những người này xem qua rất nhiều nhà cửa, rất có thể càng hiểu biết nhiều hơn không chừng.

“Aiz, lần trước không phải anh nói anh là kẻ giàu lòng thương người sao, đàn ông các người thật sự có thể cùng lúc hai người phụ nữ hay sao? (Haizz... nhiều người không chỉ có 2 thời đầu chị Lam à, bọn chúng không phải đàn ông, là ngựa đực, nam mô, Kẹo không có ý xúc phạm các đồng chí... jđó đầu nha.)

Lam Kỳ đột nhiên thu lại nụ cười hời, ngày hôm qua Thiệu Ngốc không phải là cùng lúc thích cô và Lý Viện chứ, không biết như thế nào, cô cảm thấy Thiệu Ngốc thích cô, anh mừng cô đi ăn bữa tối dưới ánh nến, mang cô đi xem phim, lại làm chuyện như vậy với cô, dù cô chậm chạp cũng cảm thấy được tấm lòng của anh.

Nhưng lần trước anh lại ôm ấp thân mật như thế cùng Lý Viện, chứng minh anh cũng thích Lý Viện.

Cô thật không cách nào đoán ra tới cùng là Thiệu Ngốc có ý tứ gì.

Lần trước cô nghe hắn nói, hắn là người giàu lòng thương người, nhất định hiểu rõ lòng dạ đàn ông.

Công Tôn Vân nhìn cô, cô là cô gái ngốc nhất hắn gặp được.

“Làm sao anh lại không nói lời nào?”

Hắn chỉ dùng cặp mắt con lai đó nhìn chằm chằm cô, trong ánh mắt có nhàn nhạt lạnh lùng, còn có một tia u ám.

“Canh có chứng tự phong bế bản thân*?”

* Các bạn trẻ gọi đây là bệnh tự kỷ.

Lam Kỳ lại gần nhìn hắn, người đàn ông này không thích nói chuyện, hơn nữa ánh mắt dường như vĩnh viễn trầm tĩnh chìm sâu trong thế giới chính mình, cô biết đây là triệu chứng điển hình của chứng tự phong bế bản thân.

“Tôi biết một bác sĩ rất giỏi, có muốn tôi giới thiệu cho anh không?”

Lúc học đại học, trong một vài hoạt động công ích xã hội, Lam Kỳ quen được một vị bác sĩ, ở phương diện này rất có kinh nghiệm mà cũng rất thương người, cũng truyền dạy cho cô một số kiến thức, cô cảm thấy Công Tôn Vân có khuynh hướng bị bệnh này, nhưng mà không phải cực kỳ nghiêm trọng, bệnh của hắn rất nhẹ, bởi vì hắn còn có thể ra ngoài làm việc.

“Cô tìm quản gia có việc gì?”

Sùng Tùng thu dọn toàn bộ căn phòng xong đi xuống vừa vặn nghe được những lời này, tự phong bế bản thân? Cho tới bây giờ còn chưa có ai miêu tả đại ca như vậy, lá gan của người phụ nữ này đúng là rất lớn.

Sau chuyện vừa rồi, tâm tình đại ca nhất định là rất xấu, vẫn là làm cho người phụ nữ này không cần trêu chọc hắn, hôm nay hắn không muốn giết người thứ hai.

Lam Kỳ nhìn người đàn ông cách đó không xa đang bước nhanh đến, thân hình hắn cao lớn, có thể nói là đẹp trai, làn da có phần rám nắng, toàn thân tây trang tối màu làm cho người ta có cảm giác áp bách, hắn đi tới trước người Công Tôn Vân vài bước liền dừng lại.

Lam Kỳ quan sát hai người đàn ông này, đột nhiên phát hiện người công nhân lao động kia có thân hình gầy ốm vậy mà lại cao hơn người đàn ông tới sau kia một cái đầu, so sánh tiếp, cô phát hiện không thể nào so sánh được, một người giống như vương tử, một người giống như người hầu.

Lam Kỳ bước nhanh đi tới hắn.

“Lần sau giới thiệu bác sĩ cho anh, yên tâm, người này rất tốt, thu phí không đắt.”

Lúc Lam Kỳ đi qua bên cạnh Công Tôn Vân bỏ lại câu này.

Sắc mặt Sùng Tùng càng đen hơn.

Lam Kỳ cũng không có phát hiện có cái gì không đúng, theo nhận thức của cô cho biết, chứng tự phong bế rất nguy hiểm, sớm trị liệu mới có lợi.

“Anh à?” Cô cảm thấy người đàn ông này không phải là chủ nhân nơi này, khí chất chỉ tương đối, cô cho rằng người có thể mua căn biệt thự này ít nhất cũng là một người đàn ông trung niên cực kỳ phúc hậu, người này xem ra rất tốt nhưng tuổi vẫn còn rất trẻ.

“Tôi là tài xế của ông chủ.”

Sùng Tùng tìm một từ thích hợp, thân phận này rất thích hợp để dùng, bất kể đại ca đi đến chỗ nào cũng là người phụ trách lái xe bảo vệ hắn.

“À, đây là bản thiết kế của công ty chúng tôi, làm phiền anh chuyển giao cho ông chủ của anh.”

Lam Kỳ vốn là muốn gặp mặt chủ nhân căn biệt thự này một lần, nhưng mà nghĩ lại vẫn là thôi, nói nhiều như vậy không biết người ta có muốn gặp mặt không.

“Được, giao cho tôi.”

Sùng Tùng nhận lấy mấy bản vẽ cầm trên tay, mặt không chút thay đổi vẫn đứng đó.

Lam Kỳ suy nghĩ một chút chuyện cũng coi như hoàn thành, chuẩn bị đi xuống lầu liền nhìn người vẫn đứng trơ ở đó.

“Đi thôi.”

Lam Kỳ đi tới bên cạnh Công Tôn Vân mở miệng.

“Còn không đi xuống, nghĩ muốn bị người ta bắt gặp sao.”

Thái độ làm việc của người này như vậy mà cũng có người mướn, ngược lại cô cảm thấy rất kỳ lạ, nếu không phải ngày đó nhìn thấy bùn đất dính trên quần áo của hắn cô còn nghĩ hắn là tới đây chơi đùa.

Nghe được lời của cô, Sùng Tùng cau mày, người phụ nữ này thật phiền, bản vẽ đã nhận rồi còn quán đại ca.

Có thể là thấy được phản ứng của hắn, Lam Kỳ cười.

“Đây là bạn trai của tôi, không có việc gì thích hợp đi loạn, anh đừng để ý.”

Sùng Tùng liếc nhìn cô một cái, sau đó đưa mắt cung kính nhìn Công Tôn Vân, “bạn bè” hai chữ này làm cho hắn kinh ngạc một hồi, nhưng mà lâu như vậy đại ca lại dễ dàng tha thứ, hắn biết nên làm như thế nào.

“Tôi còn có việc, tiểu thư cô tự tiện.”

Nói xong xoay người trở về phòng.

Thấy người trở về phòng, Lam Kỳ thở phào một hơi nhẹ nhõm, cô cảm thấy rất đồng tình hắn, bộ dáng đẹp trai vậy mà lại bị cái bệnh này.

“Cái kia, tôi cho anh số điện thoại của bác sĩ, nếu anh đồng ý có thể gọi điện thoại cho ông ấy, nói tôi giới thiệu không chừng có thể được giảm giá.”

Lam Kỳ lấy giấy viết từ trong túi xách ra, viết một cái tên cùng số điện thoại đưa cho hắn.

Công Tôn Vân vẫn là vẻ mặt nhàn nhạt không có gì muốn nhận lấy.

“Cảm.”

Thấy hắn không nhận, Lam Kỳ dứt khoát bắt lấy tay hắn, nhét tờ giấy vào, cô thật là tốt bụng, hy vọng hắn có thể tiếp nhận.

“Cứ như vậy đi, tôi có việc đi trước, gặp lại.”

Lam Kỳ biết cũng không có khả năng nhận được bất kỳ đáp lại nào của hắn, vẫy tay chào hắn rồi xuống lầu, nhiệm vụ hôm nay coi như hoàn thành, cô phải đi tìm cái con nhóc Mễ Đóa kia.

Người vừa đi Sùng Tùng liền ra khỏi phòng, nhìn tờ giấy trong tay Công Tôn Vân, sau đó nhìn sắc mặt của hắn có chút đoán không ra suy nghĩ hiện giờ của hắn.

Công Tôn Vân đem tờ giấy đưa cho Sùng Tùng.

“Cho người đi đập nát cái bệnh viện kia cho tôi.”

Quả nhiên, trên đầu Sùng Tùng xuất hiện mồ hôi lạnh, đại ca đang tức giận, nhưng mà chỉ là đập nát chứ không phải giết, là là cực kỳ từ bi rồi.

Lúc Lam Kỳ đến chỗ Mễ Đóa, Mễ Đóa đang đối diện với laptop ngẩn người.

“Như thế nào Mễ Đóa, nhìn laptop chăm chăm, còn đắm đuối đưa tình như vậy?” Mễ Đóa ỉu xiu nhìn Lam Kỳ một cái.

“Đừng nói nữa, người đàn ông cậu giới thiệu cho tớ đã biến mất.”

Mễ Đóa tức giận, ngày đó rõ ràng hẹn hôm nay gặp mặt, trưa ngày hôm qua anh gọi lại một tin nhắn liền biến mất.” Cô đợi một ngày, muốn hỏi một chút anh có ý tứ gì, đáng tiếc không gặp được người.

“Không thể nào, nhanh như vậy liền không cách nào tự kèm chế rồi.” Lam Kỳ không thể tin được chẳng lẽ tên Khương Hạo này có sức quyến rũ lớn như vậy, nói chuyện chưa đến vài ngày liền đem người mê hoặc.

“Cái gì không cách nào tự kèm chế, tớ là tức không nhận nổi, cái này có phải là anh ta cảm thấy tớ không thích hợp nên đá tớ rồi?”

Mễ Đóa buồn bực, cô thế nào lại xui xẻo như vậy, lại bị đàn ông đá.

Lam Kỳ thổi thổi vài sợi tóc trên trán, cô cũng không biết tới cùng Khương Hạo tại sao lại như thế này, rõ ràng là đã hẹn gặp mặt lại hủy bỏ, cuối cùng là anh ta đang làm cái quỷ gì.

"Khụ khụ, sẽ không phải là để anh ta phát hiện khuyết điểm của cậu chứ?" Sau đó Khương Hạo liền hồi hận quay người, cô đoán.

"Cái gì mà khuyết điểm, tớ cũng không phải là lần đầu tiên lên mạng, lần này đúng là đã biểu hiện y chang thực nữ, không có khuyết điểm, cái gì dịu dàng hiền lành, rộng lượng, đáng yêu.... Tất cả đều thể hiện.

Mễ Đóa cực kỳ tự tin, cô cảm thấy mẫu ngày nay trò chuyện không có vấn đề gì, nói chuyện rất ăn ý.

Lam Kỳ rung mình một chút, trước mặt mình Mễ Đóa đều đã dùng đến những từ này, không biết trước mặt Khương Hạo còn dùng cái yêu pháp gì, cô không biết cảnh tượng hai người này gặp mặt sẽ như thế nào, nếu Mễ Đóa biết bản thân giả vờ ngây thơ trước mặt tên đàn ông kia không biết có muốn tự cắn đứt tay mình hay không.

"Lam Kỳ cậu nói xem có phải anh ta xảy ra chuyện gì rồi hay không?"

Mễ Đóa lo lắng, những ngày qua thông qua trò chuyện trên mạng cô cảm thấy Khương Hạo là một người giàu lòng hy sinh, có trách nhiệm, không có khả năng sẽ như vậy, không biết có phải đã xảy ra chuyện gì hay không.

Lam Kỳ liếc mắt nhìn cô một cái.

"Ngày ngày sống ở trong bộ đội, anh ta có thể xảy ra chuyện gì?" Mễ Đóa thật sự là tự mình hù mình, hai người còn chưa có gặp mặt đã lo lắng thành như vậy, không biết bản thân đã sa vào lưới tình rồi.

Chỉ là tên Khương Hạo này đúng thật là, đã hẹn rõ ràng rồi lại thất hẹn, nếu cảm thấy không thích hợp anh ta nên nói thẳng, không cần phải quanh co lòng vòng.

"Ừ, chính là đang đùa giỡn tớ, mẹ nó, tớ thấy anh ta liền mắng chết anh ta."

Mễ Đóa hung ác mở miệng, hai mấy ngày nay cả cửa cô cũng không dám ra chính là chờ nói chuyện với anh, thời gian nghỉ ngơi của anh ta rất ít, thời gian của cô lại thoải mái, cho nên cô chờ anh, cô cũng không hiểu bản thân như thế nào liền rất thích nói chuyện cùng anh.

Có lẽ là thích anh lúc nói chuyện nhàn nhạt thể hiện ra khí khái đàn ông.

Lam Kỳ cũng không biết nói cái gì cho phải, nhớ lại bộ mặt dày ngày đó của Khương Hạo cô liền giận.

"Thôi, Mễ Đóa cậu cũng biết yêu qua mạng không đáng tin cậy."

Lam Kỳ khuyên cô, như vậy giải tán cũng tốt, ít nhất cô không có nguy hiểm.

"Cậu đang nói cái gì vậy, tớ lúc nào thì yêu qua mạng, người là cậu giới thiệu cho tớ, tớ còn chưa nói cậu, cậu lại bảo tớ yêu qua mạng?"

"Được, tớ không nói, một cước đá văng cái người đàn ông sát phong cảnh kia đi, thật ra anh ta cũng không có tốt như vậy."

Mễ Đóa lập tức trừng mắt.

"Có phải cậu đã gặp qua anh ta hay không? Thành thật khai báo."

Lam Kỳ hận không được cắn rơi đầu lưỡi của mình, như thế nào lại nhanh mồm nhanh miệng như vậy.

"Không có, tớ chỉ nghe Thiệu ngốc nói anh ta rất tốt, nhưng

mà xem bộ dáng hiện tại của anh ta, hẹn cậu rồi lại thất hẹn, khẳng định cũng không phải là loại đàn ông tốt gì."

"Cậu nói thật? Không gạt tớ?" Mễ Đóa nghi ngờ nhìn cô.

Lúc Mễ Đóa hỏi cô cô có chút chột dạ, nhưng mà tên Khương Hạo kia nếu không có ý tứ gì với Mễ Đóa, như thế cô cũng không có cái gì cố kỵ.

"Ừ."

Mễ Đóa nhìn chòng chọc Lam Kỳ một hồi.

"Thôi, không gặp qua liền thôi vậy, nếu gặp qua còn có thể không được tự nhiên, lần sau không cần giới thiệu đàn ông cho tớ, đàn ông không một ai tốt.

"Ừ, yên tâm, tớ sẽ không giới thiệu nữa, tớ chờ bạch mã hoàng tử của cậu sẽ cười ngửa trắng tới tìm cậu, tớ liền không lo lắng nữa."

Lam Kỳ nói xong đưa ánh mắt nhìn vào trên người Mễ Đóa, hôm nay Mễ Đóa cố ý mặc một bộ váy màu lam kẻ ô vuông rất giống thành phần tri thức, cách ăn mặc rất đáng yêu, xem ra là vừa mới đi làm tóc, còn có bông tai, rất rõ ràng cô đã chuẩn bị chu đáo, không ngờ lại bị tên đáng chết Khương Hạo kia tát cho một chậu nước lạnh.

Tên Khương Hạo này thật không phải người tốt, ai nói quân nhân đều là người thật thà, cả đám đều là mặt ngoài nhìn đứng đắn, bên trong thâm trầm, hiện tại cô hiểu rất rõ.

“Kỳ Kỳ, ngày mai sinh nhật cậu, Thiệu Từ Vũ có nói sẽ tặng quà gì cho cậu không?” Mễ Đóa đi đến bên cạnh tấm gương, nhìn miệng vết thương trên đầu mình, đem đề tài chuyển tới trên người Lam Kỳ, đối với cuộc đời mình gặp được người đàn ông tốt tỏ tình không ôm hy vọng, không gặp được chú trung niên cô liền cảm ơn trời phật.

Lam Kỳ lắc đầu.

“Anh ấy nói sẽ tặng, nhưng không biết sẽ tặng cái gì thôi.” Cô nhớ tới lời nói trước đó của Thiệu Từ Vũ.

“Tặng cái gì, tớ đoán là nhà cửa kim cương.” Mễ Đóa suy đoán, cảm thấy vẫn là không phù hợp với tiêu chuẩn cao nhất trong cảm nhận của cô. “Tặng một ngôi biệt thự, hiện tại những tên công tử có tiền đều lưu hành tặng những thứ này.” Hiện tại nhà cửa lại thành phố C tăng vọt đến con số hàng triệu, một cái mấy ngàn vạn, nhà bình thường là mấy trăm vạn, Thiệu Từ Vũ chắc sẽ không biết xấu hổ mà tặng cái bình thường chứ.

Lam Kỳ phiền lòng ngồi bên giường của Mễ Đóa, những lời Mễ Đóa nói đều không có khả năng, cô hiểu rõ Thiệu Ngốc, anh sẽ không làm mấy việc này, mà nếu như anh tặng cô cũng không nhận.

“Kỳ Kỳ nếu là về sau cậu có biệt thự, mặc kệ thế nào giữ lại một căn phòng cho tớ, ngày ngày tớ qua ăn chực.” Về mặt Mễ Đóa thật sự nghiêm túc nói.

Lam Kỳ liếc mắt trừng cô một cái.

“Cậu muốn biệt thự sao không tự mình mua, nhà cậu lại không thiếu tiền bạc.” Ba Mễ Đóa mở công ty, điều kiện trong nhà muốn mua biệt thự tuyệt đối không thành vấn đề, cô lại vẫn giả bộ cái dạng này làm gì.

“Tớ không phải muốn ở biệt thự, tớ là muốn dính về vang của cậu.”

Thật ra thì ba cô có mua một căn biệt thự nhưng mà cả nhà bọn họ đã quen sống ở đây, kiểu phòng nhỏ cũ 300m vuông này rất lớn cũng rất tốt, biệt thự kia cho anh trai dùng để tán gái.

“Đẹp, đừng nằm mơ.”

Hiện tại cô còn chưa tiêu hóa được chuyện Thiệu Ngốc đồng thời thích hai người phụ nữ, cô sợ thật sự bị Lý Hạo nói trúng, Thiệu Ngốc chính là người như vậy, nếu thật là như vậy, cô thật sự không biết phải làm cái gì bây giờ, cô cảm thấy bản thân đã trầm luân, không thể buông tha dịu dàng cùng che chở của anh. (Lúc sâu lắng rồi chị Lam ơi, anh Thiệu đâu? Không mau ra giải thích)

Nhưng lại sợ nhìn thấy anh đối với người phụ nữ khác như vậy, nếu vậy cô sẽ đau lòng tới chết.

Cho nên hiện tại cô cũng không biết nên làm thế nào mới tốt.

“Tại sao lại nằm mơ, anh ta đối với cậu tốt như vậy, cho dù cậu có muốn sao trên trời anh ta cũng sẽ tìm cách lấy xuống cho cậu.”

Mễ Đóa cảm thấy chuyện của Lam Kỳ cùng Thiệu Từ Vũ thành chỉ là vấn đề thời gian, Thiệu Từ Vũ còn cưng chiều cô như thế, về sau cô nhất định sẽ là cô gái nhỏ hạnh phúc nhất.

“Sao quá lớn, tớ sợ bị đè chết.”

Lam Kỳ không dám đem lo lắng của bản thân nói cho Mễ Đóa, chuyện lần trước bị kinh ngạc sợ hãi, vài ngày lại thay đổi cách nói, Mễ Đóa không màng cô bị bệnh mới lạ, mà nếu Mễ Đóa biết về sau nhất định không cho phép cô gặp lại Thiệu Ngốc.

“Mễ Đóa, lúc trước bạn trai cậu một chân đạp hai thuyền cậu có cảm giác gì?”

Lam Kỳ hỏi, khi đó cô chỉ là một mực khuyên cô chia tay tên nam sinh kia, không có để ý nhiều đến cảm xúc của cô, lúc ấy Mễ Đóa đã khóc cực kỳ đau lòng, kết quả vẫn là chịu đựng đau khổ chia tay cùng tên nam sinh kia, hiện tại cô cũng gặp vấn đề tương tự, nhưng cô không có can đảm không gặp mặt Thiệu Ngốc nữa, Mễ Đóa biết được nhất định sẽ mắng cô.

“Cảm giác bị lừa gạt sau lưng, đau khổ khó chịu, toàn bộ thế giới đều tràn ngập trong đau khổ.” Mễ Đóa trả lời, bạn trai đầu tiên của cô là vào cấp ba, họ lén lút yêu đương, thêm ba năm đại học, tình cảm bốn năm nháy mắt liền tan rã, còn chưa tính vô số lần cô tưởng chờ đợi tương lai của hai người, tình cảm dồn vào trong đó nói thu hồi liền thu hồi, có thể không đau khổ sao?

Lam Kỳ cúi đầu không lên tiếng.

“Tên đàn ông chết tiệt kia vậy mà lại nói tớ không chịu cùng hắn làm nên mới ở bên ngoài tìm người phụ nữ khác phát tiết, hừ, đồ đàn ông tồi, lúc trước

tớ chính là mất mùa. (Hừ, đúng là đàn ông cận bã, đàn ông tồi, à, mà không, là ngựa đực, cả làm đàn ông cũng không xứng, ‘không làm liền tìm người phụ nữ khác phát tiết’? Cmn chứ, thì ra thứ này không có não, toàn dùng nửa thân dưới để nghĩ)

Mề Đóa mắng trước kia cô vẫn cảm thấy nhắc đến liền khó chịu, hiện tại thấy không có gì.

“Kỳ Kỳ, làm sao cậu lại đột nhiên hỏi cái này, có phải cậu phát hiện Thiệu Tử Vũ một chân đạp hai thuyền?”

“Không có.”

Lam Kỳ yếu ớt nở nụ cười.

“Chỉ là Kỳ Kỳ, tớ khuyên cậu, đàn ông của mình cũng phải nhìn kỹ, hiện tại đàn ông đều không có người nào tốt.” Mề Đóa nhớ lại mình bị cho leo cây vẫn là khó chịu, đàn ông đáng chết, tốt nhất là không nên xuất hiện trên mạng, nếu không sẽ cho anh ta đẹp mặt.

Lam Kỳ tâm sự đầy bụng gật đầu.

“Hắc xì.”

Mới vừa lên trực thăng, Khương Hạo đã đánh cái hắc xì, thời tiết như vậy không thể nào bị cảm, khẳng định là có người đang mắng anh, là ai? Là tên nhóc nào trong đám tân binh dám mắng anh, trở về liền tăng cường huấn luyện, anh sửa sang lại cái mũ của mình, đi về phía buồng lái, điểm danh nhân số, sau đó cho trực thăng cất cánh.

Rầm rầm, tiếng động cơ gầm rú, cánh quạt trực thăng thổi lên từng đợt gió lớn, một chiếc trực thăng quân dụng bay ra khỏi đường bay, bay về phía mặt biển, thân máy bay màu xanh lá trên không trung từ từ biến thành một chấm đen nhỏ.

“Tôi nói cậu thật là biết chọn thời gian.”

Sau khi trực thăng cất cánh, Khương Hạo một thân vũ trang đi đến bên người Thiệu Tử Vũ.

Thiệu Tử Vũ cũng thay một bộ đồ tác chiến, che giấu dáng vẻ dịu dàng lịch sự, trở nên có chút phong thái sắc bén, trên tay cầm một khẩu súng, đang mở ra kiểm tra.

“Tôi cũng không còn cách nào, tôi tra được vị trí tại một đảo nhỏ lân cận Liệp Xi, cậu cũng biết đó là địa phương nào.” Vùng ma túy nổi tiếng nhất thế giới, không có người quản, mấy quốc gia đều đã tuyên bố chủ quyền, kết quả lại biến thành một địa phương không có chủ quyền.

“Chỗ đó giống như là địa bàn của Tiêu Hoa.”

Khương Hạo nhớ là như thế, nhưng mà mấy chỗ này địa bàn thay đổi tương đối nhanh, ngoại trừ một chút thực lực hùng mạnh, trùm buôn bán ma túy còn phải có căn cứ cố định, còn lại nằm bè bẩy mảng thường xuyên chém giết giành địa bàn.

“Ừ.”

Thiệu Tử Vũ gật đầu, đây cũng là nguyên nhân anh vội vàng đi tìm anh trai, tuy mấy cái đảo nhỏ này có người ở, nhưng ma túy tràn lan, cư dân trên đảo dựa vào gieo trồng cần sa mà sống, nghề làm thuốc phiện tại nhà sinh sản, anh ấy ở lại chỗ đó nhiều thêm một ngày liền nhiều thêm một phần nguy hiểm.

“Này, cậu có biết hôm nay là ngày mấy không?”

Khương Hạo ngồi tựa vào băng ghế ngồi trên phi cơ, hôm nay anh hẹn cô gái hạt tiêu kia gặp mặt, vậy mà ngày Thiệu Tử Vũ lại gọi điện thoại, kêu anh chuẩn bị một phân đội tinh anh đột kích cùng một chiếc phi cơ quân dụng, phá rối chuyện tốt của anh.

Anh cũng không biết mấy ngày nay vì trêu chọc cho cô gái hạt tiêu câu anh vui vẻ, anh đã vất hết óc, nghĩ ra tất cả cách thức dụ ra hứng thú của cô, mất thấy sự tỉnh sắp thành, anh gọi một cú điện thoại liền đem chuyện của anh làm rối tung lên.

“Cậu có quyền lựa chọn, tôi cũng không yêu cầu cậu đi.”

Thiệu Tử Vũ mở miệng, cầm khẩu súng quen thuộc tiện tay để sang một bên.

“Quyền lựa chọn? Nếu cậu xảy ra chuyện, tôi cũng không cần ở lại trong quân đội.” Tự điều động phi cơ, những thứ này đều là chuyện nhỏ, nếu anh xảy ra chuyện, ông già anh cũng không bảo vệ được anh, anh có thể không đi theo sao?

Thiệu Tử Vũ không có mở miệng, Tiểu Lý bên người anh đột nhiên lên tiếng.

“Yên tâm, em nhất định không để thù trưởng gặp chuyện không may, em nhất định bảo vệ tốt anh ấy.”

Khương Hạo nhép nhép miệng, vỗ đầu cậu ta một cái.

Bảo vệ? Đều đã chuẩn bị cùng anh tiến lên chiến trường còn bảo vệ cái rắm, anh không để ý báo cáo.

“Phải một buổi tối phi cơ mới tiến vào căn cứ hải quân, sau đó chúng ta đổi thuyền tiếp sát đảo nhỏ, thừa dịp đêm khuya che giấu mà lên đảo, xem xét tình hình trên đảo trước một chút sau đó tính tiếp.”

“Ừ.”

Thiệu Tử Vũ gật đầu, trước mắt anh còn không biết vị trí chính xác của anh trai là ở đâu, chỉ có thể thử trước một chút.

“Có thể tốc chiến là tốt nhất, những chỗ này tương đối nguy hiểm, thế lực của Tiêu Hoa mấy năm nay điên cuồng khuếch trương, mạnh mẽ mua vũ khí trang bị, chống lại với những người này cực kỳ phiền phức, đều là dân liều mạng.”

“Biết rồi.” Nhưng mà anh lại lo lắng chuyện khác, đi đến hòn đảo đó sẽ phải qua vài chỗ, mà những chỗ này là địa bàn của Công Tôn Vân. Công Tôn Vân là trùm buôn ma túy lớn nhất Đông Á, mà thuộc hạ dưới tay hắn trước đến nay đều là hung tàn độc ác, tốt nhất là không nên đụng phải.

Trên máy bay chỉ còn tiếng gầm rú buồn tẻ, yên lặng một chút Khương Hạo lại nhìn Thiệu Tử Vũ cười.

“Như thế nào, ngày đó chị dâu có ghen không?” Anh đột nhiên cười quái dị.

“Cậu có ý gì?”

Thiệu Tử Vũ hí mắt nhìn anh, thằng nhóc này đang nói là ngày nào? Lại cười thành cái bộ dáng kia.

“Chính là ngày Lý Viện ôm cậu, chị dâu giống như là đứng bên đường nhìn thấy, lúc tôi lái xe đã gặp.”

Anh khẳng định chuyện ngày đó chị dâu nhìn thấy được, bộ dáng đi đường không thích hợp, hoa trên tay rơi hồi nào cũng không biết, lúc ấy anh nghĩ thằng nhóc Thiệu Tử Vũ này chết chắc rồi, cho chủ em trêu ghẹo phụ nữ.

“Cậu.”

Đột nhiên Thiệu Tử Vũ nắm lấy cổ áo Khương Hạo, thằng nhóc chết tiệt này không nói sớm, khó trách mấy ngày nay bé con là lạ, trốn tránh anh, còn nói anh cùng Lý Viện quan hệ rất thân, thì ra là vì cái này.

“Thù trường, hai người...”

Thấy hai người nắm áo nhau, Tiểu Lý vội vàng khuyên can, như thế nào vừa rồi còn tốt vậy mà giờ lại nổi giận rồi.

Nghe được giọng nói của Tiểu Lý, Thiệu Tử Vũ buông Khương Hạo ra, về sau sẽ hỏi tội, nhưng mà hiện tại anh rút cuộc hiểu được vì sao mấy ngày nay bé con lại có thái độ kia, vậy thì mọi chuyện liền dễ giải quyết.

Khương Hạo lợm lại cái mũi, nhũ mày, tức giận không nhỏ, xem ra tính tình chị dâu thật lớn, mấy ngày nay hẳn là anh không dễ chịu.

Anh liền nghĩ tới cô gái hạt tiêu của mình, anh chỉ để lại một câu liền thất hẹn không biết cô bé đó có tức giận hay không, trình độ tức giận thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bầy Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Anh không có tới

Thứ hai ngày 23, Lam Kỳ khoanh một vòng tròn trên lịch, hôm nay cô lại lớn thêm một tuổi, buổi sáng cô cố tình thay bộ váy ngày đó Thiệu Ngốc mua cho cô, bộ váy dài màu gạo, phong cách cực kỳ lãng mạn, tóc quấn lên thành búi đáng yêu, trên cổ đeo sợi dây chuyền ngọc trai ngày đó Thiệu Ngốc đưa, trên mặt trang điểm nhạt, cô cảm thấy cách ăn mặc hôm nay của mình không tệ.

Từ sáng sớm cô liền không ngừng xem điện thoại, đã hai ngày rồi Thiệu Ngốc không có gọi cho cô, không biết có phải đã quên thời gian trở về hay không.

Cô nghĩ muốn gọi điện thoại cho anh, nhưng mà thủy chung cũng không gọi, cô cảm thấy nếu cô gọi nhắc nhở vậy thì không còn ý nghĩa nữa rồi.

Rời giường ăn điểm tâm, Lam Trung Hoa mang cô đi chọn xe, Lam Kỳ chọn một chiếc xe cực kỳ bình thường, giá cả không đắt, cô không muốn cho cha già quá vất vả, bởi vì cô còn chưa lấy được bằng lái chỉ có thể để Lam Trung Hoa chở trở về nhà.

"Kỳ Kỳ, không phải là con chọn xe rồi về sau để cho ba chở con chứ." Trên xe Lam Trung Hoa cười.

Lam Kỳ bấu môi với ba Lam.

"Dĩ nhiên không phải, hiện tại con có xe, cho dù liều mạng con cũng phải lấy được cái bằng lái tới tay." Cô làm ra một tư thế tràn đầy tự tin.

"Ừ, ba tin tưởng con gái ngoan của ba."

"Đó là đương nhiên cha không tin con vậy thì tin người nào."

Lam Kỳ ôm cánh tay Lam Trung Hoa làm nũng, đầu tựa vào trên vai cha già nhưng trong lòng lại nghĩ đến chuyện khác, khi nào thì Thiệu Ngốc mới trở về, cô đã nhận được phần quà đầu tiên, khi nào thì mới nhận được quà của anh, thật ra quà tặng cô muốn nhất chính là quà sinh nhật của anh.

Lam Kỳ chọn xe xong vừa về tới nhà đã bị Vương Mạn kéo đi dạo phố.

"Mẹ, quần áo con rất nhiều, không cần."

Trong một cửa tiệm thời trang về mặt Lam Kỳ ảo não, cô không cần nhiều quần áo như vậy, vậy mà mẹ già lại lôi kéo cô tới đây mua.

"Con thì biết cái gì." Vương Mạn dùng tay chỉ trán cô một cái.

"Bây giờ con đã lớn, cần phải có dáng vẻ của phụ nữ trưởng thành, quần áo, mỹ phẩm, một thứ cũng không thể thiếu." (Ồ ô....Kẹo cũng muốn, mẹ Lam nhận Kẹo làm con gái nuôi rồi cũng mua cho Kẹo mấy thứ đó giống chị Lam đi, mami Kẹo toàn là bắt Kẹo tự đi chọn, không những vậy còn giao luôn công việc chọn mua quần áo, mỹ phẩm, đồ trang điểm này nọ của mami cho Kẹo luôn, nỗi khổ không thể nói thành lời~)

"Mẹ, con cảm thấy mình rất có dáng vẻ phụ nữ trưởng thành rồi."

Lam Kỳ né tránh công kích của mẹ già, cô cảm thấy dường như mẹ già đang muốn đem cô thay hình đổi dạng.

"Con biết cái gì, mẹ đã hẹn mẹ của thằng nhóc kia tối thứ sau này gặp mặt, mấy ngày tới con nên ăn mặc thật đẹp cho mẹ, nếu vẫn là cái bộ dạng đối phó tùy tiện kia, thật mất mặt."

Làm nửa ngày thì ra mẹ già là vì chuyện này, thì ra bà để tâm như vậy, Lam Kỳ cảm thấy cuộc sống sau này của mình khẳng định không dễ chịu.

"Kỳ Kỳ, lại đây, thử cái này."

Vương Mạn lựa chọn quần áo cho Lam Kỳ.

Lam Kỳ cảm lên nhìn một chút.

"Mẹ, mẹ không thấy là mấy bộ quần áo này quá thành thực rồi sao."

Nhìn giống như là mấy bà thím, mẹ đây là cái mất thẩm mỹ gì chứ.

"Không cảm thấy, cái này vừa đúng, ba mẹ thằng nhóc đó thích phụ nữ truyền thống, bây giờ mấy bộ quần áo của con gái nếu không phải là lộ ngực, lộ chân, bọn họ không thích con dâu như vậy, mà mẹ cũng không thích con gái mặc quần áo để lộ quá nhiều."

Vương Mạn kiên trì bắt Lam Kỳ đi thử.

Lúc Lam Kỳ bước ra từ phòng thử quần áo cũng không dám xem gương, cái này có thể dùng từ 'vô cùng thê thảm' để diễn tả, cô không tin người lập tức già hơn mười tuổi trong gương lại là mình.

"Mẹ, người tha cho con đi."

Lam Kỳ nhìn thấy cách đó không xa đã có người đang cười trộm.

Vương Mạn lùi một bước, nhìn kỹ xem.

"Đúng là không quá thích hợp, màu sắc có vẻ hơi lớn tuổi." Nói xong liền lắc đầu, "Điều tại con, mấy năm rồi cũng không có đi dạo phố cùng mẹ, mẹ cũng không biết con thích hợp kiểu quần áo nào, như vậy tự con đi chọn đi."

Lam Kỳ thở một hơi dài nhẹ nhõm, vội vàng chạy về phòng thử đồ cỡ quần áo ra, mẹ già nói người bạn kia nghe qua thật khủng bố, cô nghĩ ngày đó đánh chết cô cũng không đi.

Lam Kỳ trong sự quan sát kỹ càng của mẹ già mua vài bộ quần áo, rốt cuộc xem như qua ải.

Chọn quần áo xong Vương Mạn lại mua thêm mấy bộ kem dưỡng da cho Lam Kỳ, về đến nhà Lam Kỳ nằm trên giường nhìn điện thoại, không có cuộc gọi nào, cũng không có tin nhắn, đã qua giữa trưa, thật sự là anh đã quên rồi sao?

Cô nhìn không được kéo tới kéo lui dây số quen thuộc kia.

"Thực xin lỗi, số điện thoại quý khách gọi hiện đang tắt máy, xin quý khách vui lòng gọi lại sau." Trong điện thoại truyền ra giọng nói êm tai, đôi mắt Lam Kỳ có chút đỏ lên, Thiệu ngọc đáng chết, cả điện thoại cũng gọi không được, có phải đang trốn tránh cô hay không.

Cô lại bắt đầu suy nghĩ lung tung, nghĩ anh tắt máy là vì không muốn ăn sinh nhật cùng cô, tâm tình liền càng ngày càng tệ.

Buổi tối Mễ Đóa tới nhà Lam Kỳ ăn tiệc.

"Kỳ Kỳ chúc cậu lại già thêm một tuổi." Vào cửa Mễ Đóa đưa quà sinh nhật của mình.

Lam Kỳ cười nhận lấy liếc cô một cái, cô mới bấy lớn sao có thể có liên quan đến từ 'già' chứ.

"Mễ Đóa ngồi đi cháu."

Vương Mạn từ phòng bếp bung trái cây đi ra, gương mặt mỉm cười, cô biết quan hệ của hai đứa nhỏ này rất tốt, sinh nhật hàng năm đều quần quýt cùng một chỗ.

"Dì Lam, cái này tặng cho dì."

Vương Mạn kinh ngạc.

"Làm sao lại tặng quà cho dì?"

"Lúc con mua quà cho Lam Kỳ liền nhìn thấy sản phẩm nước hoa mới đưa ra thị trường, con nghĩ dì Lam xinh đẹp như vậy xịch lên người nhất định quyến rũ chết người nên liền mua."

Vương Mạn mở cái hộp ra, là một một nhãn hiệu nước hoa, nghe nói rất khó mua được.

"Con đứa nhỏ này miệng thật ngọt."

"Chỉ cần dì Lam thích là được rồi."

"Dì đương nhiên thích, chỉ là lại khiến con tốn kém." Vương Mạn cảm thấy ngại, luôn đề cho con bé tốn tiền.

"Như thế nào lại tốn kém, con lấy nó trừ tiền cơm."

Mễ Đóa cười, cô cực kỳ thích đồ ăn ba Lam nấu, hương vị đặc biệt ngon.

"Được, vậy tối nay liền ăn nhiều một chút."

Vương Mạn nói xong trở về phòng bếp.

Lam Kỳ cùng Mễ Đóa ngồi ở trên ghế sofa xem TV.

Mễ Đóa dùng cánh tay chọc chọc Lam Kỳ.

"Người đẹp, buổi tối như thế nào, năm nay không cần tớ cùng mừng sinh nhật phải không?"

Về mặt Lam Kỳ tối sầm.

"Như thế nào không cần, cậu không đi cùng tớ vậy tớ tìm ai đây."

Mễ Đóa khó hiểu nhìn nàng.

"Không phải Thiệu Từ Vũ hẹn cậu sao?"

Lam Kỳ dời mắt đi chỗ khác.

"Tớ làm sao có thể hẹn được anh ta."

Ngoài miệng cô nói thật thoải mái thật ra lúc Mễ Đóa hỏi câu này, trong lòng cô thật mệt mỏi, Thiệu ngọc rõ ràng nói sẽ mừng sinh nhật cùng cô, vậy mà hôm nay ngay cả một cú điện thoại cũng không có, di động cũng tắt máy, nhất định là đã quên.

"Giận dữ rồi hả?"

Mễ Đóa quái đản nhìn cô.

"Cái gì, không thể nào."

Mẽ Đóa cũng nhìn ra Lam Kỳ không vui, cho nên cũng không truy hỏi nữa, đỡ phải phá hoại không khí, người yêu cãi nhau là chuyện bình thường không chừng chưa qua một tiếng liền làm hòa lại, hôm nay là sinh nhật Lam Kỳ cô tin Thiệu Tử Vũ sẽ không không có phong độ như vậy.

Lúc này tiếng chuông cửa vang lên, Vương Mạn đi mở cửa, chỉ thấy Lý Hạo đứng ở ngoài cửa.

"Lý Hạo, hôm nay sớm như vậy liền xong việc rồi?"

Wương Mạn hỏi, nghĩ đến đứa nhỏ Lý Hạo này mấy ngày nay thật sự bận rộn, làm sao hôm nay lại tan việc sớm như vậy.

Lý Hạo nở nụ cười.

"Hôm nay là sinh nhật Kỳ Kỳ, làm sao con có thể không đến."

"Con cũng thật thương nó."

Wương Mạn dẫn Lý Hạo vào nhà.

Lam Kỳ nhìn thấy Lý Hạo liền có chút khó chịu, lần trước hắn bắt lấy tay cô còn tìm người chụp lên cô, hai người ẩm ỉ cũng không có vui vẻ gì, liền ngay cả ở chung một chỗ cũng cảm thấy có điểm lạ.

"Kỳ Kỳ, sinh nhật vui vẻ."

Lý Hạo đi tới bên cạnh sofa mở miệng, vẻ mặt dịu dàng cùng nụ cười thành khẩn của hắn làm cho người ta rất khó liên hệ những hành động việc làm trước đó cùng một chỗ với hắn.

"Cám ơn."

Lam Kỳ nhận lấy, nở nụ cười với hắn ta.

"Kỳ Kỳ hôm nay rất đẹp."

Lý Hạo khen ngợi, hôm nay Lam Kỳ trang điểm, còn có bộ váy cũng cực kỳ thích hợp với cô, cảm xúc nhẹ nhàng động lòng người.

Lam Kỳ cảm hộp quả ngồi xuống, hiện tại cô cũng không biết nên nói chuyện gì với hắn, Mẽ Đóa căn bản không phát hiện Lam Kỳ mất tự nhiên, cô mới vừa ngồi xuống liền cướp lấy hộp quà.

"Tớ xem coi là cái gì?"

Nói xong cũng bắt đầu tháo quà.

Nhìn hành động của Mẽ Đóa, ánh mắt Lý Hạo tối sầm một chút, nghĩ muốn ngăn cản sau cùng lại không có động tác gì.

Mẽ Đóa tháo bao kiến phía ngoài ra, xuất hiện một chiếc hộp tinh xảo.

"Lam Kỳ cậu mở ra nhìn xem."

Có lẽ Mẽ Đóa cũng cảm thấy cách làm của mình có chút không thích hợp, đem cái hộp đưa cho Lam Kỳ.

Lam Kỳ đối với ánh mắt tò mò chờ mong của Mẽ Đóa đành phải mở cái hộp ra.

Tia sáng có chút chói mắt, chỉ thấy sau khi mở cái hộp, bên trong là một sợi dây chuyền kim cương đang yên lặng nằm, cánh hoa ôm lấy viên kim cương cực kỳ sắc sỡ lóa mắt.

"A" Mẽ Đóa kêu lên, là một sợi dây chuyền kim cương, kêu xong lại kỳ quái nhìn Lam Kỳ, không lầm, một người anh rể lại tặng em vợ quà tặng quý giá như vậy, theo cô đoán sợi dây chuyền kim cương này cũng phải hơn trăm vạn, Lý Hạo cũng quá rộng rãi đối với Lam Kỳ rồi.

Wương Mạn cũng nhìn thấy.

"Lý Hạo, vật này quá quý giá rồi."

Tuy Lý Hạo có thực lực kinh tế nhất định, nhưng quà tặng quý giá như vậy lại tặng cho Lam Kỳ có chút không thích hợp, nếu muốn tặng cũng là tặng cho con gái lớn mới đúng.

"Bác gái, không sao, là con giúp một khách hàng cãi thắng án, hắn ta không có tiền trả phí luật sư nên lấy cái này thế vào, con giữ lại cũng vô dụng, Tiểu Vũ cũng không thích, vừa vặn sinh nhật Kỳ Kỳ nên tặng cho em ấy."

Lý Hạo mở miệng, thật ra thì sợi dây chuyền này cùng cái lắc tay trước đó và đôi bông tai là một bộ, còn lại bông tai hắn sẽ tìm cơ hội thích hợp đưa cho

cô.

"Như vậy."

Vương Mạn vẫn cảm thấy không thích hợp, nếu như Lam Vũ biết được không biết con bé sẽ nghĩ như thế nào, nhưng hiện tại cũng không thể nói gì, chỉ là dẫn dò Lam Kỳ cắt kỹ liền đi vào phòng bếp.

Vương Mạn vào phòng bếp, Lam Trung Hoa liền đi ra nói chuyện phiếm với Lý Hạo, hai người vốn là nói chuyện trên công việc không biết như thế nào lại chuyển tới trên người Lam Vũ. (Kẹo đoán chị Vũ bị rơi vào tay tên giặc khác trong nhà họ Thiệu rồi, hehe, *cười gian-ing*)

"Lý Hạo, gần đây có tin tức gì của Lam Vũ không?" Lam Trung Hoa hỏi.

Về mặt Lý Hạo ngưng lại một chút, nhìn Lam Kỳ.

Lam Kỳ chuyển ánh mắt, cô đã hỏi Thiệu Ngốc, anh nói không có tin tức gì, nên cô không dám nói sự thật với cha mẹ già, sợ bọn họ lo lắng.

"Yên tâm, Tiểu Vũ không có việc gì."

Lý Hạo trả lời.

Lam Trung Hoa cũng hiểu, không tiếp tục hỏi, ông biết ngày hôm nay không nên nói chuyện không vui, xem TV một hồi Lam Kỳ đứng dậy đi về phòng, sợi dây chuyền kim cương này trước tiên vẫn là nên đem về phòng cất, sau đó đưa lại cho mẹ già, cô không dám đeo giống lúc tay lần trước, cô nghĩ nó bình thường nên làm rách, mẹ già còn không biết, nếu không sẽ mắng chết cô.

Thấy Lam Kỳ lên lầu, Mễ Đoá cũng đi theo phía sau.

Về đến phòng, Lam Kỳ bỏ cái hộp trên bàn trang điểm, tay cô không cẩn thận đụng phải một cái hộp khác, bên trong chính là sợi dây chuyền ngọc trai Thiệu Ngốc cho cô, vốn là đeo vào nhưng buổi chiều vì sinh hồn dỗi nên cô đã ném cái hộp đi, cô cảm thấy Thiệu Ngốc đã quên sinh nhật của cô.

"Kỳ Kỳ, cậu không thấy là anh rể cậu đối xử với cậu có phần hơi quá tốt rồi sao?"

Tại cửa ra vào Mễ Đoá quanh co lòng vòng mở miệng, dây chuyền kim cương, trên trăm vạn lại tặng cho Lam Kỳ, lại vẫn còn độc thân, có thể trở thành quan hệ thân thích hay không đều còn chưa biết được, hẳn ta thật đúng là có điểm không bình thường. (Aiz, có ý đồ rành rành đây chị Mễ à, chỉ có chị Lam ngu ngốc cứ khần khẩn cải lại thôi)

"Có chút xiu."

Lam Kỳ mở miệng, nếu như Mễ Đoá biết trước đó hẳn ta đã tặng cho cô một chiếc lắc không biết sẽ thế nào.

Mễ Đoá tựa vào trên cửa bộ đáng hồ đồ của Lam Kỳ thật sự là nhìn không được chạy tới nhìn cô.

"Kỳ Kỳ, tớ cảm thấy Lý Hạo đối với cậu không có ý tốt."

Hôm nay cô nhất định phải nói, cho dù Lam Kỳ không thích nghe cô cũng phải nói, nếu không cô sợ cô sẽ chịu thiệt, người đàn ông Lý Hạo này là tên ăn trong bát xem trong nồi làm sao bây giờ.

"Mễ Đoá, cậu đừng nói lung tung."

Lam Kỳ không vui, miệng Mễ Đoá luôn luôn nói không biết chừng mực.

"Tớ nói lung tung? Đừng nói cậu không có cảm giác được."

"Tớ"

Nghe Mễ Đoá nói như vậy, sắc mặt Lam Kỳ thay đổi một chút.

"Nhìn xem, sắc mặt cậu đều đã thay đổi, vậy thì chứng minh cậu cũng cảm thấy được, tớ cảm thấy người đàn ông Lý Hạo này tâm cơ rất sâu, ánh mắt cũng âm u không phải dạng người tốt gì, nếu chị cậu trở về, tốt nhất cậu nên khuyên chị cậu cách xa tên đàn ông này một chút."

Về mặt Mễ Đoá nghiêm túc.

Lam Kỳ phiền lòng đem cái hộp kia ném qua một bên, trước kia lúc Mễ Đoá nói những lời này cô có thể đúng thì hợp lý phản bác, hiện tại ngay cả bản thân cô cũng không thể nói được gì, chẳng lẽ thật sự giống như Mễ Đoá nói, Lý Hạo đối với cô có tâm tư khác?

Cô đau đầu sờ sờ trán, hiện tại cô đã đủ phiền, như thế nào còn có nhiều chuyện đáng ghét như vậy.

"Như vậy đi, tớ biết cậu không có khả năng tin tưởng lời tớ nói, nhưng mà tớ nhất định sẽ chứng minh cho cậu thấy."

Cô nhất định phải vạch trần bộ mặt thật của tên Lý Hạo kia cho Lam Kỳ thấy.

Lam Kỳ nhìn Mễ Đoá không biết nên nói như thế nào, chị gái già còn chưa có trở lại, việc này cô nên nói với ai, mà nếu như chị gái già trở lại, cô cũng không biết mở miệng thế nào.

Chị gái già cùng hắn có cảm tình nhiều năm như vậy, làm sao có thể chịu đựng được, mà còn cha mẹ già cũng không thể tiếp nhận được.

Bọn họ ngay cả đồ cưới đều đã chuẩn bị tốt.

“Kỳ Kỳ, Tiểu Mễ, ăn cơm”

Hai người ở trong phòng một lúc, dưới lầu truyền lên tiếng gọi đi ăn cơm.

Lam Kỳ cùng Mễ Đoá xuống lầu.

Cha mẹ già đều vui vẻ, Lam Kỳ cũng giả bộ vui vẻ, một bữa cơm ăn được hoà thuận vui vẻ, cơm nước xong Vươn Mạn lại lấy bánh kem ra.

“Kỳ Kỳ, cầu nguyện đi.”

Đốt nến xong, Lam Trung Hoa mở miệng.

Lam Kỳ nhìn số nến trên bánh kem tượng trưng cho số tuổi của mình, nhắm mắt lại cầu nguyện, sau đó mở mắt ra thổi tắt mấy ngọn nến.

“Ha ha, Kỳ Kỳ mới vừa rồi ước nguyện cái gì?” Sau khi thổi nến, Mễ Đoá liền cười hề hề hỏi.

Cầu cho cậu béo lên 50kg.” Lam Kỳ trả lời, con nhóc này năm nào cũng hỏi, không biết là nguyện vọng nói ra là liền không linh hay sao.

“Đi chết đi, lại có ý xấu như vậy.” Mễ Đoá cười đi cù lét Lam Kỳ.

“Hai đứa cứ thích nháo loạn như thế.”

Vươn Mạn cười cắt bánh kem ra.

Lam Kỳ một cái đem bánh kem ăn hết, nguyện vọng vừa rồi của cô rất đơn giản, nhưng không biết có thể thực hiện được hay không, nếu có thể cô hi vọng nó được thực hiện trước 12 giờ đêm.

Mặt biển đen u ám gió lớn thổi, từng đợt sóng vĩ đại đập vào bờ biển, trên bầu trời sấm chớp điên cuồng, mưa như trút nước làm cho người ta không mở mắt ra được, trong màn đêm mịt mịt bóng dáng mấy người bộ đội đặc chủng chia thành hai nhóm nhỏ ẩn nấp, động tác nhanh chóng tiến về phía trung tâm tiếp sát đảo nhỏ, sau khi tìm được vị trí có lợi nhất, đoàn người bí ẩn nấp tại chỗ.

“Lý Cường” Khương Hạo gọi.

“Đến”

“Nhanh đi kiểm tra một chút thuyền nhỏ còn đó hay không, nếu còn liền dùng dây thừng cố định chặt.”

Khương Hạo mở miệng, thời tiết trên đảo này thay đổi bất chợt, lúc tối khi bọn họ lên bờ còn có ánh trăng sáng, trước đó anh còn lo lắng hành động đêm nay sẽ bị ảnh hưởng không nghĩ tới bây giờ lại nổi lên mưa to.

“Rõ”

Một người lính nhận mệnh lệnh nhanh chóng chạy về phía bờ biển.

Thiệu Tử Vũ nằm trên một tảng đá nổi lên quan sát hoàn cảnh trên đảo, diện tích đảo nhỏ này rất lớn, trên đảo toàn là đại thụ rậm rạp, những công xưởng sản xuất thuốc phiện đều đặt ở gần phụ cận trong rừng rậm, muốn quan sát cực kỳ khó khăn.

Cầm lấy ống nhòm ban đêm nhìn một chút, anh xoay người dựa vào nham thạch, quần áo tác chiến đã hoàn toàn ướt đẫm, anh gơ tay lên nhìn đồng hồ.

Đã là tám giờ tối, hai mắt anh tối sầm có phần thất vọng, vốn là muốn chúc mừng sinh nhật cùng bé con, xem ra đêm nay không thể nào trở về.

Vốn là anh dự định thời gian hai ngày là đủ rồi, nhưng mà vì xác định vị trí cụ thể của anh trai tốn hết hai ngày thời gian, buổi tối hôm nay mới có thể hành động.

Không biết trong lòng bé con sẽ nghĩ như thế nào, anh cười khổ, trở về phải đi dỗ dành cô thật tốt.

“Cậu còn cười được.”

Khương Hạo tựa vào bên cạnh anh hừ lạnh.

Thiệu Tử Vũ nhìn anh liếc mắt một cái.

“Khi nào thì hành động?” Đột ngột kích này là do anh mang theo, đối với loại tác chiến thần tốc trên mặt đất anh rất có kinh nghiệm.

“Mười hai giờ.” Khương Hạo nhìn bầu trời, xem ra trận mưa này sẽ không ngừng, vừa vặn có thể lợi dụng thời tiết này mà hành động, tiếng súng cũng dễ dàng che giấu, nếu có thể không bị thương lãng lẽ cứu người ra là tốt nhất.

Anh nói xong lại nhìn một công xưởng sâu trong rừng cây.

“Ừ” Thiệu Tử Vũ gật đầu, anh tin tưởng thẳng nhóc này nó có năng lực chỉ huy.

“Không cần vui mừng quá sớm, không chừng trên đảo ma túy này có hơn trăm người, còn là người trên tay đều có súng, chúng ta vừa muốn cứu người vừa muốn an toàn rút lui muốn đảm bảo không có thành viên bị thương, độ khó rất lớn.”

Sắt mặt Khương Hạo có chút nghiêm túc, tuy bọn họ đều mặc áo chống đạn lại mang theo vũ khí đạn dược tiên tiến nhất, nhưng dù sao cũng không quá quen thuộc với nơi này, mà mấy công xưởng ma túy này trong đó đều có quan hệ, nếu không thể đúng lúc rời khỏi sẽ cực kỳ phiền phức.

“Tôi tin tưởng cậu.”

Thiệu Tử Vũ cũng không phải cố tình khen ngợi anh, trên phương diện chỉ huy anh quả thật có bản lĩnh, đây cũng là nguyên nhân anh tìm tới cửa, cho anh dẫn đội phản thắng sẽ lớn hơn.

“Hừ, khen tôi cũng vô dụng.”

“Không phải khen, là khích lệ nếu như những người này cũng không thể làm khó được thì cậu đừng ngồi ở vị trí này nữa.”

“Cậu”

Khương Hạo trừng mắt nhìn anh, sau đó không lên tiếng, anh nghe được tiếng chân phía đằng xa, mặc dù mưa to nhưng anh vẫn nhạy cảm nghe được tiếng bước chân dồn dập.

“Đội trưởng, thuyền bị cuốn đi rồi.”

Lý Cường thở hổn hển mở miệng, lúc cậu đến đã không nhìn thấy bóng dáng chiếc thuyền, cậu tìm dọc theo bờ biển mấy km cũng không gặp, đoán chừng đã trôi ra biển rộng rồi.

“Mẹ nó.”

Khương Hạo lấy cái mũ trên đầu ra để mưa dội lên đầu cho tỉnh táo một chút, lần này phiền phức, bây giờ không phải cứu người, rút lui, còn phải cướp thuyền.

Cặp mắt Thiệu Tử Vũ tối sầm một chút, tình huống hiện tại thật tệ.

“Xem ra hành động của chúng ta cần phải tiến hành trước, thừa dịp mưa to gió lớn mà hành động.” Nếu mưa lớn hơn bọn họ càng thêm phiền phức.

“Ừ, chúng ta phân hai đội hành động, cậu đi cướp thuyền, tôi đi cứu người.” Thiệu Tử Vũ mở miệng, không còn cách nào chỉ có thể chia ra hai đội hành động.

Khương Hạo nhìn anh một cái, đi cứu nguyên nguy hiểm hơn, mà còn phải lục soát toàn bộ công xưởng, đúng là không còn cách nào, anh không quen biết Thiệu Tử Vũ, ngay cả ảnh chụp cũng không có Thiệu Tử Vũ đi là tốt nhất.

“Ừ, cậu cẩn thận.”

Năng lực chỉ huy của Thiệu Tử Vũ anh đã thấy qua cũng không có gì lo lắng.

“Ừ”

Khương Hạo triệu tập một đội đột kích, sau khi phân chia nhiệm vụ, mỗi đội tách ra hành động.

“Kỳ Kỳ, làm sao lại không vui?” Ăn cơm xong Mễ Đoá lái xe cùng Lam Kỳ đi dạo vòng vòng thành phố.

“Không có, chỉ là không muốn ở nhà.” Chuyện của Lý Hạo bị Mễ Đoá nói toạc ra làm cô cảm thấy cực kỳ không tự nhiên, nhất là thấy bộ dáng nhiệt tình của cha mẹ già đối với hắn.

“Vậy chúng ta đi nơi nào?” Mễ Đoá hỏi, vốn cô cho rằng hôm nay Lam Kỳ sẽ hẹn hò cùng Thiệu Tử Vũ, nhưng đến giờ không có động tĩnh, cô có thể thông cảm nguyên nhân Lam Kỳ không vui.

“Tuỳ tiện đi dạo một chút.

Lam Kỳ nhìn chăm chăm mặt đường xuất thần, cô không dám nói nhiều, sợ nói nhiều sẽ không thể che giấu thất vọng cũng đau đớn trong lòng. Thiệu Ngốc không có tới, ngay cả một cú điện thoại cũng không có, hơn nữa đã qua 12 giờ đêm, nguyện vọng của cô cũng không có thực hiện được.

“Vừa rồi cô ước nguyện chính là anh đột nhiên xuất hiện mừng sinh nhật cùng cô, xem ra đã mất linh.

Lúc này điện thoại di động cô vang lên, cô lập tức cầm lấy điện thoại.

“Alo”

“Lam Kỳ”

“Học trưởng Dung.”

Giọng nói Lam Kỳ trầm xuống, cô còn nghĩ là anh, thì ra là học trưởng Dung.

“Lam Kỳ, hôm nay là sinh nhật em, có thể mời em cùng đi ăn tối không?”

Trong điện thoại Dung Bạch Minh mềm mại mở miệng, hai ngày nay tuy anh không có gặp mặt Lam Kỳ, nhưng là thường xuyên trò chuyện, hôm nay anh vốn nghĩ hẹn cô sớm một chút, nhưng mà hội nghị bị trễ một chút.

“Không được, em ăn tối rồi.”

Lam Kỳ lễ phép cự tuyệt, hai năm rồi bọn họ không có liên lạc, không ngờ anh còn nhớ rõ sinh nhật của cô... Hai mắt cô có chút ướt át.

“À, vậy có thể gặp mặt hay không? Anh có quà tặng em.”

Giọng nói của Dung Bạch Minh tràn ngập chờ mong.

Lam Kỳ điều chỉnh cảm xúc một chút.

“Cảm ơn học trưởng, tối nay không được, em có chút không thoải mái, muốn ngủ một chút.”

“Em không thoải mái sao?”

“Ừ, thật xin lỗi học trưởng, em cúp máy.”

Lam Kỳ nói xong cúp điện thoại.

Mễ Đoá lắc đầu, cái tên Dung Bạch Minh này thật là si tình, không biết bao nhiêu phụ nữ hâm mộ Lam Kỳ muốn chết, vậy mà cô thân ở trong phúc lại không biết hưởng phúc.

“Kỳ Kỳ, nếu tớ là cậu, bạn trai đối với tớ như thế, lại có một người đàn ông đối tốt với tớ như vậy, tớ liền đi tình biệt luyện*”

*Bỏ người này chuyển sang yêu một người khác.”

Lam Kỳ lườm cô một cái.

“Cậu không nói chuyện không ai nói cậu cầm đầu.”

Mễ Đoá liếc mắt nhìn cô một cái, mím môi, trong lòng Lam Kỳ không vui cô vẫn là không nên đùa giỡn trước mũi đao.

Mễ Đoá dừng xe ở một quán cà phê nổi tiếng, có kinh nghiệm lần trước cô không dám mang cô đến loại địa phương như là quán bar kia nữa, đành phải tới chỗ này giải trí, giết thời gian.

Vị trí quán cà phê này rất tốt, từ lầu ba nhìn ra cảnh đẹp vô cùng xinh đẹp, mà buôn bán nơi này cũng rất tốt, không biết còn chỗ ngồi hay không.

Lam Kỳ xuống xe vừa định cùng Mễ Đoá đi vào quán cà phê liền gặp được một người.

“Học Trưởng Dung.”

Mễ Đoá nhìn Lam Kỳ bừ cười, đây là cái gì vận chó má gì, vừa rồi Lam Kỳ lừa anh ta nói muốn ở nhà ngủ, không đến hai phút liền gặp chuyện thế này, nhìn xem cô giải thích như thế nào.

Mễ Đoá quan sát vẻ mặt Dung Bạch Minh, vẻ mặt anh cười vui sướng giống như căn bản không thèm để ý chuyện vừa rồi, đúng là người đàn ông tốt.

“Lam Kỳ”

Lam Kỳ nhìn người đột nhiên xuất hiện có chút xấu hổ, vừa rồi cô lừa anh, không nghĩ tới nhanh như vậy liền gặp mặt.

“Là tôi cứng rắn kéo cậu ấy ra ngoài.”

Mẽ Đoá giúp Lam Kỳ giải vây, tuy lý do này có chút gượng ép nhưng cũng không đến mức xấu hổ như vậy.

“À”

Dung Bạch Minh cười.

Mẽ Đoá nhìn Lam Kỳ cùng Dung Bạch Minh một chút, cảm thấy mình ở lại có chút không thích hợp.

“Kỳ Kỳ, tớ nhớ mình còn có việc, để cho học trưởng Dung đi cùng cậu đi.”

Lam Kỳ nhìn Mẽ Đoá một cái, gật đầu, vừa vặn cô cũng có chút chuyện muốn nói rõ với anh.

Mẽ Đoá vẫy tay với Lam Kỳ rồi lái xe rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bẫy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Trở thành phần tử kinh khủng!

Lam Kỳ cùng Dung Bạch Minh lên lầu ba của quán cà phê, đôi mắt Lam Kỳ nhìn phong cảnh bên ngoài, bỏ qua ánh mắt cực nóng của Dung Bạch Minh đang rơi trên người cô.

“Lam Kỳ, anh có quà tặng em.” Từ trong túi áo Dung Bạch Minh lấy ra một món đồ đưa cho Lam Kỳ.

Lam Kỳ do dự có nên nhận hay không, món quà này sau lại giống cái hộp kia đến vậy.

Thấy Lam Kỳ chần chờ, Dung Bạch Minh mở cái hộp ra, một chiếc nhẫn kim cương chói lọi xuất hiện trước mắt.

Người đàn ông đẹp trai, không khí lãng mạn, còn có nhẫn kim cương giá trị, Lam Kỳ buồn phiền một hồi, hôm nay cô đã sợ hãi nhìn thấy mấy thứ này rồi, vừa rồi Lý Hạo tặng cô dây chuyền kim cương đã đủ đau đầu, như thế nào Dung Bạch Minh lại tặng cái này.

“Đồng ý.”

“Đồng ý mau.”

Chung quanh truyền đến tiếng la nhỏ, lúc này Lam Kỳ mới nhìn thấy có không ít người đang nhìn về phía bàn mình, mấy cô gái nhìn cô hết sức hâm mộ, có mạng theo tia mỉm cười chúc phúc.

Lam Kỳ cảm thấy những người này có thể đã hiểu lầm bọn họ là một người yêu, nhưng mà bọn họ thật sự không phải, nếu cô biết Dung Bạch Minh sẽ làm như thế này thì cô sẽ không đi theo anh ta tới đây.

“Em . .” Lam Kỳ đang nghĩ nên cự tuyệt như thế nào.

Thấy phản ứng của cô, nét mặt Dung Bạch Minh ngưng lại một chút, là anh quá nóng vội, chuyện lần trước làm cho anh quá lo lắng, lo lắng sẽ có người đàn ông tốt hơn xuất hiện bên cạnh cô, cho nên mới nghĩ cùng Lam Kỳ xác định quan hệ một chút, là anh suy nghĩ không chu đáo.

“Thật xin lỗi là anh quá đường đột rồi.” Dung Bạch Minh cười cắt lại chiếc nhẫn, nụ cười của anh mang theo một tia xấu hổ cùng thất vọng.

“Aiz...”

Chung quanh cũng truyền đến âm thanh thất vọng, đoán chừng là Dung Bạch Minh nhìn đẹp trai nhưng lại bị từ chối làm cho mấy cô gái kia cảm thấy đáng tiếc.

Lam Kỳ nhìn Dung Bạch Minh suy nghĩ một chút vẫn là mở miệng.

“Thật xin lỗi học trưởng, tôi đã có người trong lòng rồi.” Cô không phải là người thích kéo dài dây dưa, thích là thích, không thích là không thích, cô không muốn chậm trễ học trưởng Dung, cũng không muốn lại để anh ta hiểu lầm, lần trước nhận hoa của anh không phải là ý muốn của cô, cô tin tưởng anh sẽ tìm được một người phụ nữ càng thích hợp với anh hơn. (*tung bông* Kẹo kết cái tính tình của chị Lam rồi, Kẹo cũng vậy, thích là thích, không

thích là không thích, không muốn dây dưa không rõ, như vậy chỉ làm m.n càng thêm khó xử, đau khổ)

Lời này khiến sắc mặt Dung Bạch Minh tối sầm, nhưng mà rất nhanh lại khôi phục bình tĩnh.

"Lam Kỳ, năm đó anh cùng Nhiễm Khả thật sự không có chuyện gì, việc này anh vẫn chưa giải thích với em, thật xin lỗi." Chuyện lần trước Nhiễm Khả nói, anh giải thích với cô là được, nhưng mà Lam Kỳ vẫn không chịu chấp nhận anh, anh cho rằng cô vẫn còn đang tức giận.

"Học trường, không phải nguyên nhân này." Căn bản là không liên quan gì đến chuyện của Nhiễm Khả.

Lam Kỳ thấy Dung Bạch Minh là người cực kỳ lý trí, anh không nên như vậy.

"Không, Lam Kỳ, em hãy nghe anh nói." Dung Bạch Minh miễn cưỡng cười cười, "Còn nhớ thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy em, bộ dáng nghịch ngợm của em liền làm cho anh bị ảnh hưởng thật sâu sắc, về sau em lần lượt xuất hiện trước mặt anh, cố ý tiếp cận anh, anh thừa nhận, lúc đó tuy bề ngoài anh xem ra khiêm tốn, thật ra nội tâm tự phụ, không biết có phải vì vậy hay không cho nên mới dần dần xa cách anh? Con người đầy sức sống và nụ cười đầy sáng khoái của em đã in sâu vào đáy lòng anh, như thế nào cũng không xóa được."

"Lam Kỳ, anh thật sự thích em, cho anh một lần cơ hội nữa được không? Hiện tại liền đến lượt anh theo đuổi em, mỗi ngày chờ em có được hay không?" (Aiz, nam phụ vẫn cứ là nam phụ, cơ hội này từ đầu đã không phải là của nhà người rồi, miễn cưỡng vô ích, về nhà nướng khoai lang cho Kẹo ăn đây này)

Lam Kỳ không dám đối diện ánh mắt thâm tình cùng chờ mong của Dung Bạch Minh, anh ta là người đàn ông đầu tiên nói với cô những lời tâm tình êm tai như vậy, nhưng mà lời anh nói không phải là thứ cô muốn nghe, tận sâu trong đáy lòng cô muốn một người khác nói cho cô nghe. "Hehe *cười gian* muốn anh Thiệu nói chứ gì, anh Thiệu đâu, lẩn ra đây nhanh, chị Lam muốn nghe tuyên ngôn tình yêu kia"

"Thật xin lỗi học trường, em đã có người trong lòng rồi."

Nếu hôm nay anh ta đến nói chuyện này, như vậy liền nói rõ ràng mọi chuyện đi.

Về mặt Dung Bạch Minh nháy mắt cứng đờ, hai mắt chăm chú nhìn chằm chằm Lam Kỳ, dường như muốn từ trong mắt cô nhìn ra có phải cô đang nói dối hay không, sau cùng anh cười khổ một tiếng, bộ dáng của cô không giống như đang nói dối.

"Anh có thể hỏi em một chuyện không?"

"Ừ"

Lam Kỳ gật đầu.

"Năm đó tại sao đột nhiên đối với anh liền lạnh nhạt? Nếu không phải là vì chuyện của Nhiễm Khả vậy nguyên nhân là gì?" Đây là chuyện mà mấy năm nay anh vẫn khôn nghĩ ra.

Đôi mắt Lam Kỳ rũ xuống, cô cảm thấy nên nói thật với Dung Bạch Minh, nếu không thì anh ta vẫn sẽ ôm lấy ảo tưởng với cô.

"Khi đó em coi anh là bóng dáng của một người khác, về sau phát hiện thật ra hai người không giống nhau." Nói thật, Dung Bạch Minh cùng Thiệu gốc một điểm cũng không giống nhau, cô biết như vậy là cực kỳ đã kích người khác, nhưng đây là sự thật, cô không muốn lừa gạt anh ta.

Dung Bạch Minh cảm hộp nhấn trong tay nắm thật chặt sau đó buông ra.

"Anh biết rồi."

Anh vẫn muốn biết nguyên nhân, hoá ra là như vậy, anh không cam lòng nhưng không có cách nào khác, chỉ có thể trách anh xuất hiện chậm, tim của cô đã sớm đem tặng cho người khác.

"Anh ta là ai?"

Anh muốn biết người đàn ông chiếm được tình yêu của cô.

"Học trường đã gặp qua anh ấy."

Lam Kỳ nhớ lại tình cảnh lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, còn có lần thứ hai, tuy hai người bọn họ không nói cái gì, nhưng Dung Bạch Minh chắc hẳn sẽ nhớ rõ anh.

"Là Thiệu Từ Vũ."

Dung Bạch Minh cười khổ, anh nên sớm đoán được, lần đầu tiên anh tin tưởng lời nói của Nhiễm Khả nói bọn họ là anh em, lần thứ hai liền có thể thấy rõ, anh ta mạnh mẽ ôm cô, đó là chuyện đàn ông đối với phụ nữ mới có thể làm.

"Ừ"

Lam Kỳ gật đầu, cô thừa nhận cô thích Thiệu ngọc, mặc kệ anh có thích cô hay không, cô thích anh, thích dịu dàng chăm sóc của anh, không có khả năng từ chối ra được.

"Thì ra là như vậy, vậy anh nhận thua."

Dung Bạch Minh thoải mái cười, nói xong câu này anh cũng cảm thấy được thoải mái, tuy trong lòng có chút đau, nhưng nhìn thấy cô hạnh phúc anh cũng vui vẻ, có lẽ đây là kết quả anh sớm dự tính được, chỉ là trong lòng anh không muốn thừa nhận, không muốn chết tâm, hiện tại Lam Kỳ đã nói rõ ràng, anh cũng nên như vậy chết tâm. (Cầm được buông được mới là người sản khoái, yêu, không thể ép buộc, cũng không thể cưỡng cầu, nề tình học trưởng Dung đây ít nhất không giống như con Lý Viễn kia, Kẹo liền bỏ chút thời gian cho nhà người, đi, theo Kẹo về nướng khoai lang, Kẹo giới thiệu mỗi khác cho)

"Thật xin lỗi học trưởng, em tin tưởng anh sẽ tìm được một cô gái càng tốt hơn." Lam Kỳ nở nụ cười miễn cưỡng với anh, cô biết lời chúc phúc này có vẻ gượng ép, nhưng mà cô thật sự không tìm được từ gì thích hợp để nói, trước kia cô tùy hứng, cảm thấy suy nghĩ của người khác không liên quan gì đến cô, nhưng mà hiện tại cô cũng niềm trải được mùi vị đau khổ của việc yêu đơn phương, nên cô hi vọng anh có thể được tốt.

"Có thể đi."

Dung Bạch Minh gật đầu, mấy năm nay ánh mắt anh đều đặt trên người cô, chưa bao giờ để ý đến phụ nữ khác, đoán chừng một đoạn thời gian nữa cũng không thể.

"Lam Kỳ, anh có thể nhờ em giúp một chuyện không?" Trong đôi mắt Dung Bạch Minh mang theo một tia cầu xin.

"Được"

Lam Kỳ gật đầu, nếu như có thể giúp cô nhất định giúp.

"Anh muốn em giúp đi một chuyến cùng với anh đến thành phố S."

"Đi thành phố S?" Lam Kỳ kỳ lạ, cô không nghĩ tới thỉnh cầu của Dung Bạch Minh lại là cái này, cô nhớ hình như thành phố S là quê nhà của anh ta, vì cái gì muốn cô đi cùng?

"Anh muốn em đi cùng gặp bà nội anh một lần, mấy năm nay anh vẫn xem em là bạn gái kể cho bà nội nghe, cho nên bà muốn gặp em, gần đây sức khỏe bà nội anh không được tốt."

Dung Bạch Minh cảm thấy tình huống hiện tại nói ra có chút không thích hợp, nhưng mà anh không nghĩ ra được cách khác, bà nội đã xem qua ảnh chụp của Lam Kỳ.

Lam Kỳ nhìn vẻ mặt thành khẩn của Dung Bạch Minh, suy nghĩ một hồi gật đầu, cũng được, cô cũng muốn ra ngoài giải sầu, chính đốn lại suy nghĩ rối loạn của bản thân một chút.

Thấy cô gật đầu, Dung Bạch Minh yên tâm.

"Vậy thì tốt, ngày mai anh tới đón em."

"Ừ"

Lam Kỳ cười cười, có lẽ như vậy áy náy đối với Dung Bạch Minh sẽ cảm thấy vui bớt một chút.

"Kỳ Kỳ, cậu thật sự muốn cùng Dung Bạch Minh đi về nhà anh ta?"

Sáng sớm trong phòng làm việc, Mễ Đóa kêu to, con nhóc Lam Kỳ này điên rồi, sáng sớm vậy mà báo cho cô, cô muốn đi chơi vài ngày, lại đi cùng học trưởng Dung, còn không cho phép cô nói với người trong nhà của cô.

"Ừ" Lam Kỳ gật đầu, đem quần áo trong nhà mặc cho hai ngày tới lấy ra sắp xếp một chút.

"Vậy nếu mẹ cậu hỏi thì làm sao bây giờ?"

Mễ Đóa cảm thấy nếu như cô mất tích, người đầu tiên đi tìm tới sẽ là cô.

"Yên tâm, tới đến sân bay thành phố S sẽ gọi điện cho mẹ già, chỉ cần cậu phối hợp nói tới đi công tác là được rồi, đừng lo, tới đi hai ba ngày liền trở lại."

"Lá gan cậu cũng quá lớn."

Mễ Đóa hết ý kiến, có lúc Lam Kỳ thật sự là lớn mật.

"Có lẽ...! "

Chính bản thân cô cũng hiểu được, cô không biết mình như thế nào liền như vậy tin tưởng Dung Bạch Minh, có lẽ cùng là người thất tình sao?

"Cậu thật sự quyết định rồi?"

Mẽ Đóa muốn xác định lại, tình tức bất ngờ này làm cô khó lòng tiêu hóa được.

"Quyết định." Mà cô cũng không thể hối hận, đã đồng ý với Dung Bạch Minh, mà anh ta còn nói sức khỏe bà nội không được tốt, anh ta đã nói sẽ mang cô cùng về, thất hứa với bà cụ thật sự không tốt.

"Được rồi, tớ không khuyên cậu nữa, vậy Thiệu Tử Vũ có biết hay không?" Mẽ Đóa cảm thấy Thiệu Tử Vũ không có khả năng sẽ yên tâm để Lam Kỳ cùng người đàn ông khác đơn độc ra ngoài, ít nhất cũng sẽ cùng theo.

"Quản chuyện của anh ta."

Nghe Mẽ Đóa nhắc tới tên Thiệu Tử Vũ, trong lòng Lam Kỳ đau nhói một cái, sinh nhật của cô đã qua hai ngày, anh còn không có xuất hiện, vốn là trong lòng còn có một tia hi vọng cũng tan biến, anh đồng ý mừng sinh nhật cùng cô, cho nên cô liền chờ, buổi sáng không tới, cô nghĩ rằng buổi tối, buổi tối không tới cô liền thất vọng, sau đó lại nghĩ có phải anh gặp chuyện gì hay không, nói không chừng ngày mai sẽ điện thoại giải thích, nhưng mà cô đợi nguyên một ngày, hiện tại cô không còn ôm hi vọng gì rồi.

Đi ra ngoài giải sầu cũng tốt, có lẽ sau đó cô sẽ có thể kiên cường đối mặt với anh.

Mẽ Đóa cũng không giúp Thiệu Tử Vũ nói chuyện, cô cảm thấy lần này Thiệu Tử Vũ làm thật quá đáng, vẫn là câu nói kia, đàn ông có tiền đều không đáng tin cậy. (Aiz aiz, chị Mẽ ngây nói sai rồi, theo Kẹo phải là, đàn ông dù có tiền hay không đều không đáng tin cậy, trừ anh Thiệu của Kẹo ra, hìhì)

"Được rồi, nhớ rõ lời tớ nói làm theo."

Lam Kỳ kéo lại khóa túi du lịch, mang lên kính râm màu rượu đỏ chuẩn bị rời đi, xem thời gian học trưởng Dung hẳn là đã tới.

Mẽ Đóa ngồi trên ghế dựa quan sát Lam Kỳ, chỉ thấy hôm nay cô mặc một bộ đồ thể thao màu hồng, thiết kế thời thượng, chiếc áo bao bọc bộ ngực đầy đặn, quần áo có phần hơi ngắn làm lộ ra eo thon nhỏ tròn nhắn, đường cong hình chữ S mê người, khoát thêm một cái áo khoác ngoài, tóc dài xoắn buộc thành đuôi ngựa, chỉ dùng một sợi dây buộc tóc màu đen cố định.

Giương mặt trái xoan xinh đẹp không trang điểm, ngũ quan xinh xắn ngây thơ động lòng người, mắt to bị cặp kính râm che khuất nhưng lại nhiều thêm một chút hương vị lạnh lùng, hiển nhiên là một cô gái xinh đẹp.

"Lam Kỳ, có muốn tớ cho cậu một cái cây chích điện phòng sói không? Bộ dáng của cậu thế này mà đi tớ lo lắng."

Mẽ Đóa nửa đùa nửa lo lắng mở miệng.

"Được, cậu lấy ra."

Lam Kỳ vươn tay về phía cô.

Mẽ Đóa liếc cô một cái, như thế này không phải làm khó cô sao, thứ này vẫn còn trong siêu thị cô còn chưa có mua về, hơn nữa ý tứ của cô, Lam Kỳ không thể nào không hiểu.

"Không có liền thôi, tớ đi."

Lam Kỳ nhắc lên túi du lịch chuẩn bị rời đi.

"Lam Kỳ tớ đi cùng với cậu." Mẽ Đóa cười hì hì đi theo sau lưng cô, cô cũng muốn đi chơi vài ngày.

Lam Kỳ trừng mắt nhìn cô.

"Cậu mới vừa nghỉ phép."

Mẽ Đóa gờ chân.

"Đó là nghi bệnh."

"Nghi bệnh cũng là giả."

"Cái con nhóc chết tiệt này, tớ nguyện rửa cậu không tới ba ngày bị đàn ông xoxo" (Haha, m.n đoán lời chị Mẽ có linh không? Kẹo đoán 101% chị Lam sẽ bị dính chương)

Lam Kỳ trừng mắt nhìn cô, Mẽ Đóa chết tiệt, không có một câu hay ho, làm sao cô có thể cùng Dung Bạch Minh xảy ra loại quan hệ kia.

"Chờ tớ trở lại dọn dẹp cậu, còn có chuyện ngôi biệt thự kia, cậu theo lo một chút."

Nói đến chuyện biệt thự, Mễ Đóa liền tinh thần hăng hái.

"Kỳ Kỳ, cậu nói chuyện anh chàng đẹp trai kia là có thật hay không? Cậu cũng biết đó có thể là tình yêu của tớ, nói cho tớ biết có phải mỗi ngày anh ta đều ở đó hay không?"

Lam Kỳ chép chép miệng, con nhóc chết tiệt, lúc có việc cầu cô thì liền gọi to Kỳ Kỳ, lúc không có việc thì liền gọi cả tên lẫn họ, cô như thế nào có thể dạy ra một đứa bạn tốt như vậy.

"Tốt nhất cậu đừng trêu chọc anh ta, tính tình anh ta xem ra không tốt lắm."

Lam Kỳ cảnh cáo, cô cảm giác giống như mình hai lần đều chọc đến người kia, chỉ là lần ta dễ dàng tha thứ.

"Cái chiêu gì chọc, tớ đây là đưa tình yêu."

Mễ Đóa một bộ tình yêu tràn lan.

"Tùy cậu, lúc bị mắg đừng tìm tớ khóc lóc kẻ lể."

"Cậu yên tâm 100%, đi thôi đi thôi."

Mễ Đóa vẫy vẫy tay với cô, vừa rồi là bộ dáng khó thể chia lìa, hiện tại lại là bộ dáng hận không thể tổng cô đi mau.

Lam Kỳ nhìn cũng không thèm nhìn cô một cái liền rời đi, lúc Lam Kỳ vừa ra cửa công ty chỉ thấy xa xa Dung Bạch Minh vừa vặn đến.

"Lam Kỳ"

Dung Bạch Minh xuống xe mở cửa giúp cô, nhìn đến cách ăn mặc của Lam Kỳ ánh mắt anh ta tối xuống một chút.

"Cám ơn"

Lam Kỳ cười với Dung Bạch Minh, sau chuyện lần trước cô cảm thấy tự nhiên hơn khi ở cùng với Dung Bạch Minh, không giống như trước không được tự nhiên.

Hôm nay Dung Bạch Minh cũng là mặc một bộ đồ nhân nhả, nhìn vừa cỡ mở vừa đẹp trai.

"Lam Kỳ, cách ăn mặc này của em làm cho anh nghĩ tới lúc còn học đại học."

Dung Bạch Minh khởi động xe, cười mở miệng, anh nhớ rõ trước kia Lam Kỳ thường mặc quần bò, áo shirt, sức sống bắn ra bốn phía, lúc đó anh đối với bộ dáng kia của cô liền có ấn tượng thật sâu.

Lam Kỳ nhìn quần áo của mình một chút.

"Ừ" Cô gật đầu, bản thân cô cũng hiểu, đã lâu không có mặc như vậy, đi làm đều là quần áo nghiêm chỉnh, rất ít khi ăn mặc tùy ý như vậy, cảm giác thật là thoải mái.

Dung Bạch Minh nhìn Lam Kỳ cười, trên mặt khó kiềm nén được vui vẻ, anh không thể tưởng tượng được còn có thể cùng cô đơn độc ở cùng một chỗ.

"Em đi cùng với anh Thiệu Tử Vũ có khi nào không vui hay không?" Anh hỏi.

Lam Kỳ nhún nhún mắt tự nhiên nở nụ cười một cái, Dung Bạch Minh còn không biết cô là yêu đơn phương Thiệu Ngốc, nếu biết rõ sẽ cười nhạo cô, buông tha người đàn ông tốt như lần vậy lại đi yêu thích một người không thích mình.

"Sẽ không."

Cô lắc đầu, cô không quản được nhiều chuyện như vậy, đã cự tuyệt cô liền không thể cho anh ta hi vọng, nếu không thì đối với cô hay với anh ta đều một mớ.

"Rộng lượng của anh ta anh đúng là không bằng." Dung Bạch Minh cười khổ, nếu như đổi lại là anh, anh không thể nào đồng ý Lam Kỳ đơn độc đi ra ngoài cùng một người đàn ông khác.

"Hoàn hảo"

Lam Kỳ chỉ có thể chuyển ánh mắt hướng ngoài xe.

Dung Bạch Minh cũng không lên tiếng nữa, một đường hai người đều im lặng đến chỗ sân bay.

Trong phòng chờ, Dung Bạch Minh giới thiệu một vài địa điểm du lịch cùng món ăn ngon ở thành phố S cho Lam Kỳ, cô vừa nghe vừa gật đầu, nói thật, ngoại trừ thành phố C cô rất ít đi những thành phố khác, cũng chỉ là lúc học đại học cùng Mễ Đóa đi tới mấy thành phố khác chơi vài ngày.

"Đến lúc đó anh dẫn em đi chơi đùa một chút." Nói xong Dung Bạch Minh cười.

Lam Kỳ gật đầu, nghe thấy đúng là nơi chơi đùa rất tốt.

"Học trường, bà nội thích cái gì? Em đi nhà anh cũng không thể đến tay không, thật là không lễ phép rồi."

Bà nội cô qua đời rất sớm cho nên cô cũng không biết người già sẽ yêu thích cái gì.

"Yên tâm những thứ đồ này anh đã chuẩn bị rồi." Dung Bạch Minh cười, đối với sự hiểu chuyện và săn sóc của cô anh cảm thấy rất thoải mái.

"Không được, đồ nhất định phải là em mua." Lam Kỳ cảm thấy rất xấu hổ khi đến nhà anh ăn chùa uống chùa, làm sao có thể cả quà tặng cũng không tặng cho bà cụ.

"Vây cũng tốt." Dung Bạch Minh cũng không kiên trì, "Bà nội thích ăn một số điểm tâm đặc sản ở thành phố S, đến chỗ anh mang em đi mua."

"Ừ"

Lam Kỳ gật đầu, cô cảm thấy chỉ mua điểm tâm còn chưa đủ, đợi đến thành phố S rồi nói.

Hai người đang vui vẻ trò chuyện, không có chú ý cách đó không xa trong đoàn người vội vã có một bóng dáng dừng lại.

Tịch Minh đứng lại, hai mắt nhìn về một hướng tràn đầy kinh ngạc, hẳn là anh không có hoa mắt chứ, đó không phải là cô gái nhỏ cùng Dung Bạch Minh sao, làm sao hai người này lại đi cùng nhau?

"Cậu xem một chút, người bên kia là ai."

Anh mở miệng nói với thư ký bên cạnh.

Thư Ký nhì theo phương hướng anh chỉ xem xét một chút.

"Là Tổng giám đốc Dung." Người này hợp tác cùng công ty bọn họ, hẳn là cậu không nhìn nhầm.

"Aiz..." Tịch Minh đau đớn nhấn huyết thái dương, anh muốn chuẩn bị đăng ký làm ssao có thể gặp phải loại chuyện này, lo lắng, anh không có thời gian, mặc kệ đi, xem ra hai người bọn họ là đang muốn ra ngoài du lịch, nếu Thiệu Tử Vũ đi điều tra, thời gian cùng địa điểm bọn họ đăng ký, cái gì đều có thể tra ra được rõ ràng, nói không chừng lại liên lụy đến anh, phiền phức lớn.

"Làm sao vậy Tổng giám đốc?" Thấy anh không đi, thư ký bên người hỏi

"Không đi, dời lại lịch bay kế tiếp." Tịch Minh mở miệng, như vậy đi, thấy tên nhóc kia theo đuổi con gái người ta cũng thật quá vất vả, nếu cô gái nhỏ bị người khác đoạt mất, như vậy cả đời này tên nhóc kia coi như xong, anh muốn giúp anh một chút, nhưng mà hiện tại nên bịa lý do gì đem thằng nhóc không biết sống chết Dung Bạch Minh kia đi đây?

"Tổng giám đốc, hợp đồng này đối với công ty rất quan trọng, không thể chậm trễ, chuyến bay tiếp theo khẳng định sẽ không thể kịp thời ngăn cản ký kết hợp đồng." Thư ký bên người Tịch Minh mở miệng, bọn hắn vì hợp đồng này bỏ ra không ít tâm huyết, hiện tại lập tức có thể thành công, không ngờ Tổng giám đốc lại làm như vậy.

Tịch Minh nhìn thư ký cùng vài thuộc hạ đắc lực bên cạnh, hiện tại ánh mắt của bọn họ đều đổ lên, đều là thức trắng đêm tăng ca để hoàn thành hạng mục này, nếu vì một câu của anh mà mọi chuyện thất bại, anh cảm thấy không đành lòng, tuy tổn thất công ty anh chịu, nhưng mà bọn họ khẳng định không chịu nổi loại thất bại này.

"Ừ, được rồi, mọi người chờ tôi một chút."

Tịch Minh tránh ra vài bước, hiện tại anh chỉ có thể gọi điện thoại cho tên nhóc chết tiệt kia, chuyện anh có thể làm cũng chỉ có thế, những cái khác phải xem anh rồi.

Thiệu Tử Vũ trở lại bộ đội, vừa mới khởi động lại di động thì đã nhận được điện thoại của Tịch Minh.

"Alo, chuyện gì?" Thiệu Tử Vũ có chút không vui, vốn là anh muốn gọi điện thoại cho bé con, không nghĩ tới thằng nhóc thối Tịch Minh kia lại gọi điện thoại cho anh trước.

Mấy ngày nay điện thoại di động của anh đều tắt máy, anh sợ bé con hiểu lầm.

"Nói một tiếng cho cậu biết, hiện tại cô gái nhỏ cùng người khác đang bỏ trốn tại sân bay." Tịch Minh thấy anh nhận điện thoại thờ dài một hơi nhẹ nhõm, hai ngày trước điện thoại của anh gọi không được, hoàn hảo, hiện tại lại có thể kết nối.

"Cậu có ý gì?" Thiệu Tử Vũ cảm thấy thằng nhóc thối này sáng sớm hẳn là không thích nói đùa.

"Cậu không tin tớ? Chờ, tớ gửi hình cho cậu." Tịch Minh nói xong cúp điện thoại đem hình vừa chụp gửi qua.

Gửi xong hình, anh và đoàn người đi đăng ký, nếu tên nhóc kia đã biết chuyện vậy thì anh liền không cần quan tâm nữa.

Đội sau khi trở về trên chopper anh, về sau dù anh có tự tin bản lãnh tán gái tốt như thế nào vẫn là giám sát chặt chẽ người phụ nữ của mình.

Trong phòng nghỉ ở bộ đội, Thiệu Từ Vũ nhìn ảnh chụp trong di động vừa được gửi qua, hai mắt tối sầm, tuy khoảng cách chụp có phần xa, nhưng anh chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn ra được người mặc bộ đồ thể thao màu hồng chính xác là bé con, người đàn ông cười vui vẻ bên cạnh là Dung Bạch Minh.

Anh tắt ảnh chụp, lập tức gọi điện thoại cho Lam Kỳ.

"Thực xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đang khóa máy, xin..."

Nghe đến giọng nói kia, Thiệu Từ Vũ liền đưa tay tắt điện thoại, chắc là đang làm thủ tục đăng ký.

"Tiểu Lý" Anh gọi lớn.

Tiểu Lý lập tức từ bên ngoài chạy vào, vẻ mặt khẩn trương, đã xảy ra chuyện gì? Từ khi cậu theo thủ trưởng đến bây giờ vẫn chưa hề nghe anh gọi cậu lớn tiếng như vậy.

Thiệu Từ Vũ nhìn Tiểu Lý một cái, sau đó lại đưa ánh mắt nhìn về phía điện thoại di động.

"Tiểu Lý có một nhiệm vụ giao cho cậu."

"Dạ"

Nhìn vẻ mặt của thủ trưởng cậu không yên, bọn họ vừa mới theo tiểu đội đặc chủng trở về, liệu mạng một buổi tối, hiện tại lại có nhiệm vụ.

"Cậu qua đây."

Tiểu Lý đi tới, Thiệu Từ Vũ đem chuyện phải làm nói vào bên tai cậu ta.

"Cái này"

Tiểu Lý há to mồm, khó có thể tin. Nhiệm vụ này? Từ trước đến nay cậu chưa có tiếp nhận qua.

"Có thể hoàn thành hay không?"

Nhìn thấy Tiểu Lý thất thần, Thiệu Từ Vũ lại hỏi.

"Nếu như không thể, về sau cậu cũng đừng đi theo tôi." Anh lại bỏ thêm một câu.

Tiểu Lý lập tức phấn chấn tinh thần.

"Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ."

Đây chính là chuyện liên quan đến tiền đồ sau này, cậu dám nói không sao, cậu chưa bao giờ biết thì ra thủ trưởng cũng có một mặt đen tối như vậy.

"Tìm vài người bạn thân của cậu đi."

Thiệu Từ Vũ mở miệng.

"Rõ"

Tiểu Lý chào một cái rồi xoay người bước nhanh ra ngoài.

Khoang hạng nhất trên máy bay, vị trí rất rộng rãi, Lam Kỳ thoải mái đeo tai nghe vào nghe nhạc, Dung Bạch Minh bên cạnh đang xem tờ báo kinh tế và tài chính.

Nghe mười mấy bài hát Lam Kỳ cảm thấy có chút không thích hợp, đều đã qua một tiếng, máy bay như thế nào còn chưa cất cánh?

"Xin lỗi, như thế nào còn chưa cất cánh?"

Cô ngăn một nữ tiếp viên hàng không lại hỏi.

Nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp cười lễ phép với cô một cái.

"Thật xin lỗi tiểu thư, vừa nhận được tin thời tiết buổi sáng, có thể sẽ gặp bão, nên phải cất cánh trễ một tiếng."

Nữ tiếp viên hàng không nói xong liền vội vàng rời đi, Lam Kỳ cảm thấy khó chịu, hẳn là phải trễ giờ.

Không có cách nào khác, loại tình huống này chỉ có thể chờ, vì thế cô nhắm mắt lại ngủ.

Ước chừng qua vài phút sau, cô nghe được một trận tiếng bước chân dồn dập, mở mắt ra thì nhìn thấy vốn là lối đi nhỏ trống trải bị hơn mười người lính chiếm cứ, bộ dáng giống như tùy lúc có thể hành động.

Lam Kỳ kinh ngạc một chút, đây là cái tình huống gì, cô cảm thấy có thể trên máy bay đã xảy ra chuyện.

"Các vị hành khách, chúng tôi vừa mới nhận được tin tức, trên máy bay có khả năng có phần tử khủng bố lẫn vào, xin mọi người không cần hoảng sợ, đưa chứng minh thư phối hợp kiểm tra, chúng tôi đảm bảo mọi người sẽ được an toàn." Trên máy bay một nữ tiếp viên hàng không mở miệng.

Vốn là hành khách bị kinh sợ lại hốt hoảng một hồi, một đám người lấy ra chứng minh thư phối hợp kiểm tra.

Hoá ra là như vậy, Lam Kỳ hiểu rõ, vừa rồi cô cảm thấy vẻ mặt nữ tiếp viên hàng không kia có phần kỳ lạ, thì ra là nguyên nhân này, đây mới là lý do vì sao máy bay chậm chậm không cất cánh.

Nghĩ tới phần tử khủng bố, cô lập tức nhớ tới trên TV đưa tin tức hoàn cảnh tràn đầy máu tanh, thật kinh khủng, cô có phần sợ hãi.

"Không có chuyện gì." Dung Bạch Minh cho cô một nụ cười an tâm, có lẽ không có việc gì, chỉ là có người thích đùa dai, trên TV, tạp chí đều là ví dụ.

Hàng sau từng người một lấy ra chứng minh thư, Lam Kỳ cũng lấy ra chứng minh thư trong túi phối hợp kiểm tra.

Rất nhanh sẽ đến lượt cô.

Người lính kia nhìn đến chứng minh thư của cô ánh mắt có chút kỳ lạ.

"Chính là cô ta, dẫn đi."

"A" Lam Kỳ thiếu chút nữa té xuống ghế dựa, không có làm chứ, như thế nào đem cô nhận thành phần tử khủng bố? (Haha.....anh Thiệu dùng chiêu đúng độc, phần tử khủng bố? Cũng một anh nghĩ được ý này)

"Này, các anh bắt nhầm người rồi."

Lam Kỳ khẽ giãy giụa, chủ yếu là mạnh mẽ vùng vẫy cũng vô dụng, bọn họ một đám đều là người cường tráng, đối phó với cô là chuyện quá dễ dàng.

"Không sai, cô đi theo chúng tôi một chuyến."

Người lính kia cực kỳ khẳng định mở miệng.

Dung Bạch Minh thấy một màn như vậy cũng tràn đầy kinh ngạc.

"Các anh nhầm người rồi." Lam Kỳ làm sao có thể là phần tử khủng bố, không đợi anh ta đứng dậy đã bị một người lính khác giữ lại.

"Chuyện này không có quan hệ gì tới anh, ngồi xuống."

Dung Bạch Minh thử phản kháng vài cái nhưng mà vô dụng, đành phải nhìn Lam Kỳ theo bọn họ xuống máy bay.

Dọc đường đi, Lam Kỳ cúi đầu thật thấp, đối mặt với ánh mắt nhiều người trong sân bay như vậy, cô chịu không nổi, ánh mắt bọn họ giống như xem cô thật sự là phần tử khủng bố, hoàn hảo, cô mang kính râm, nếu không thì như thế nào gặp người nữa.

Những binh lính kia dẫn cô lên một chiếc Hummer, sau đó lại chia ra ngồi mấy chiếc xe khác, đoàn xe rời khỏi sân bay.

"Này, các anh thật sự là nhận nhầm người rồi." Lam Kỳ nhìn hai người lính phân ra ngồi hai bên trái phải, nhỏ giọng nói, bọn họ mặt không chút thay đổi làm cho cô thấy áp lực."

"Che mắt cô ta lại."

Ngồi ở phía trước xe, Tiểu Lý mở miệng, cậu rất muốn cười khò, thủ trưởng làm sao có thể giao cho anh nhiệm vụ như vậy, tới sân bay cướp người?

Không có cách nào khác, cậu ta được máy bay rất nhanh sẽ cất cánh đành phải dùng biện pháp này, thủ trưởng lệnh dù là dùng bất kỳ biện pháp nào cũng phải mang được thủ trưởng phụ nhân trở lại, cậu chỉ nghĩ được chủ ý ôi thiêu này, trước tiên gọi điện thoại cho sân bay không cho phép máy bay cất cánh, sau đó liền mang theo người đến, đây chính là chuyện trái pháp luật, khó trách thủ trưởng muốn anh tìm bạn bè thân, biết anh sẽ sử dụng chiêu này, đột nhiên Tiểu Lý cảm thấy mình so với thủ trưởng vẫn còn quá non.

Mất bị che nên Lam Kỳ không dám lên tiếng, nếu không cô cũng không biết có thể sẽ trói luôn tay chân lại.

Tiểu Lý cẩn thận nhìn qua kính chiếu hậu xem xét phản ứng của thủ trưởng phụ nhân.

Cậu sợ cô nhận ra cậu không chịu nổi hợp nên mới che mắt cô lại, không biết thủ trưởng có trách tội cậu hay không.

Nhưng mà bây giờ cậu chỉ hi vọng cô ngàn vạn lần đừng gây chuyện, nếu không thì cậu cũng không biết làm sao bây giờ.

Đọc theo đường đi Lam Kỳ yên lặng không nói chuyện, cô nghĩ nếu là hiểu lầm bọn họ rất nhanh sẽ biết rõ ràng nên không có gì đáng sợ, nếu không rõ cô nghĩ Thiệu Ngốc sẽ giúp cô, anh cũng là thủ trưởng trong quân đội.

Qua hơn một tiếng đồng hồ, Lam Kỳ cảm giác xe ngừng lại, sau đó cô bị mang vào một căn phòng, sau đó tiếng bước chân rời khỏi.

Qua thật lâu chung quanh vẫn một mảnh yên lặng, Lam Kỳ giật giật thân thể, cô vẫn đứng như vậy cực kỳ không thoải mái.

"Này, các anh thật sự nhận nhầm người rồi." Lam Kỳ mở miệng, cô cảm thấy bọn họ hiểu lầm cô là chuyện nhỏ, nếu phản tử khủng bố thật sự vẫn còn trên máy bay vậy thì xong rồi, trên máy bay có nhiều hành khách như vậy....

Không có động tĩnh gì, bốn phía yên lặng.

Lam Kỳ nghiêng về phía trước nghe ngóng.

"Này, có ai ở đây hay không?" Cô lại hỏi.

Ngay tại lúc Lam Kỳ thất vọng cô nghe được một tiếng cười, rất nhẹ nhưng cực kỳ rõ ràng.

Lam Kỳ suy nghĩ một chút đột nhiên kéo bật mắt xuống, ánh mắt cô nhìn theo hướng tiếng cười vừa rồi, chỉ thấy một người đàn ông đang dựa vào trên sofa màu trắng, toàn thân quần trang màu xanh lục, một đôi giày ống màu đen, cô nhìn anh, anh cũng đang nhìn cô.

Ánh mắt quen thuộc kia làm cho cô chấn động, là Thiệu Ngốc, Lam Kỳ nhận ra, cô chỉ thấy Thiệu Ngốc mặc quân trang mùa hè, bộ dáng cực kỳ nho nhã, cho tới bây giờ chưa từng thấy anh ăn mặc như vậy, tuy vẫn đẹp trai như vậy nhưng trên dưới toàn thân đều tràn ngập hơi thở sắc bén.

"Bé con" Thiệu Từ Vũ mở miệng.

"Làm sao anh lại ở chỗ này?" Lam Kỳ sững sờ nhìn anh, cô cho rằng anh không thích hợp xuất hiện ở đây, như thế nào anh lại đột nhiên xuất hiện?

"Đây là nhà anh." Thiệu Từ Vũ cười với cô, trong nháy mắt Lam Kỳ cả thấy ánh sáng bùng lên khắp phòng, Thiệu Ngốc đều là như vậy, mỗi lần anh cười như vậy với cô, năng lực phòng ngự của cô sẽ nháy mắt tan rã, cái gì cũng không còn.

"Nhà anh?" Lam Kỳ nhìn một chút, đây không phải là biệt thự của anh, lại nhìn anh suy nghĩ một chút, lửa giận liền phùng phật đốt cháy.

"Là anh để cho bọn họ bắt em đưa đến đây có phải hay không?"

Cô tức giận vội vàng chạy tới chỗ hỏi tội.

Thiệu Từ Vũ nhìn cô dần gần, tìm đúng cơ hội ôm cô vào lòng.

"Bé con, thật xin lỗi, không có cùng em chúc mừng sinh nhật." Anh ở bên tai cô nhẹ giọng mở miệng.

Lam Kỳ mở to mắt không nhìn tới anh, cô không muốn nghe những lời này, anh chỉ cần nói một câu xin lỗi là được? Anh không biết ngày hôm đó cô có bao nhiêu thất vọng, bao nhiêu đau lòng, nếu anh không nói cô sẽ không trách anh, nhưng mà anh đã nói liền không nên lừa gạt cô như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Xấu hổ chết đi được

Thiệu Từ Vũ biết bé con vẫn còn đang tức giận, cô gái nhỏ này cực kỳ mang thù, nhìn bộ dáng tức giận đùng đùng của cô, anh ở bên tai cô ầm xướng một nụ hôn.

"Bé con có muốn biết mấy ngày nay anh đi làm cái gì hay không?"

Lam Kỳ không nói lời nào, anh đi làm chuyện gì cô cũng mặc kệ.

Nhìn đến bộ dáng của cô anh cực kỳ bất đắc dĩ.

"Anh đi đón hai người trở lại."

"Người nào?"

Lam Kỳ vẫn là nhin không được tò mò hỏi.

"Trong đó có một người em vẫn luôn muốn thấy."

Hai mắt Lam Kỳ sáng lên.

"Có phải chị gái già của em trở lại hay không?"

Cô vui vẻ, nếu Thiệu Ngốc hỏi như vậy nhất định là chị gái già, hiện tại cô muốn nhìn thấy chị ấy.

"Ừ"

Thiệu Tử Vũ gật đầu.

"Vậy chị ấy giờ đang ở đâu?"

Lam Kỳ nhìn biệt thự cực kỳ yên tĩnh, chị gái già chắc hẳn là không được an bày ở trong này, chẳng lẽ là về nhà? Không được, cô muốn về nhà nhìn chị gái già nhà mình một chút.

"Vậy em về trước."

Quyết định đi, chị gái già đang ở nhà chờ cô.

"Chờ một chút."

Thiệu Tử Vũ giữ chặt lại thân thể cô, anh hao tổn sức lực lớn như vậy đưa cô tới đây làm sao có thể cho cô đi dễ dàng như vậy.

"Làm gì!"

Hiện tại cô không muốn nói chuyện sinh nhật với anh, cô chỉ muốn trở về.

"Chị em chưa có về nhà."

"Vậy chị ấy ở nơi nào?"

Lam Kỳ không nghĩ ra, chị gái già từ trước đến nay đều là người hiểu chuyện hiểu thuận, hiện tại trở về lại không về nhà thế thì đi nơi nào?

"Lúc trở về chị em có một chút chuyện."

Thiệu Tử Vũ suy nghĩ tìm từ thích hợp.

"Chuyện gì?"

Lam Kỳ nóng nảy không thể nói với người trong nhà vậy thì nhất định là có chuyện lớn.

Thiệu Tử Vũ nhìn bộ dáng gấp gáp của cô, ánh mắt tối sầm một hồi.

"Muốn biết, trước hết nói cho anh biết em cùng Dung Bạch Minh định đi đâu? Không phải em đã nói không thích hắn ta?"

Nói nhiều như vậy, thật ra cái anh muốn hỏi nhất chính là chuyện này, nếu anh trực tiếp hỏi bé con cũng không nói đành phải dùng cách này.

"Thiệu Ngốc chết tiệt, anh vậy mà nói điều kiện với em?"

Lam Kỳ phát điên, bây giờ là lúc nào mà anh còn hỏi cái này, hiện tại cô cực kỳ lo lắng cho chị gái già.

"Anh đảm bảo cô ấy không có chuyện gì, nhưng anh phải biết được đáp án."

Thiệu Tử Vũ kiên trì.

"Bé con, ngoan, nói cho anh nghe, anh sẽ suy xét khi nào thì cho em gặp cô ấy." Anh lại bỏ thêm một câu.

Lam Kỳ trừng mắt nhìn anh, Thiệu Ngốc chết tiệt vậy mà dám uy hiếp cô.

"Có phải em nói sẽ để em gặp chị gái?"

Suy nghĩ một chút cô vẫn là cảm thấy nhận thua mới là hành động sáng suốt.

"Vậy phải xem biểu hiện của bé con."

"Anh"

Lam Kỳ nín lấy quần áo Thiệu Từ Vũ, hiện tại người này như thế nào trở nên càng ngày càng đáng đánh đòn, bạo lực phát tiết một hồi, Lam Kỳ vẫn là chịu thua, đem chuyện cô cự tuyệt nhân cầu hôn của Dung Bạch Minh, chuyện đồng ý đi gặp bà nội của anh ta một lần nói ra, không còn cách nào, cô cảm thấy nếu cô không nói, Thiệu ngọc sẽ không cho cô gặp chị gái già.

Vốn là cho là chuyện Dung Bạch Minh cầu hôn cô có thể không nói, nhưng nghĩ lại vẫn là nói ra, ít nhất cô cảm thấy bản thân lấy lại được mặt mũi, là anh không để ý đến cô.

Giá trị thị trường của cô vẫn còn rất tốt.

Thiệu Từ Vũ nghe xong mím môi, không nghĩ tới bé con được hoan nghênh như vậy, ngay cả nhân cầu hôn cũng có người tặng.

"Em nói xong rồi, anh mang em đi gặp chị gái đi." Lam Kỳ trông mong hỏi.

Thiệu Từ Vũ đem cầm cộ xát cái trán của ccô.

"Làm tốt lắm, bé con." Còn biết cự tuyệt người khác, nhưng đi cùng Dung Bạch Minh đến nhà hấn ta là không có khả năng.

"Em muốn gặp chị gái."

Thấy anh còn chưa nhắc đến chuyện chị gái già, Lam Kỳ ra sức đẩy anh.

Cánh tay ôm lấy cô của Thiệu Từ Vũ đột nhiên buông lỏng, sắc mặt thay đổi một chút, tay cô chạm đến miệng vết thương củ anh.

"Anh sao vậy!"

Cảm thấy anh có cái gì không đúng, cô hỏi, vừa rồi cô cũng không có dùng nhiều sức, làm sao anh lại đột nhiên giống như là rất đau?

"Không có gì." Thiệu Từ Vũ lắc đầu.

"Anh gạt em."

Lam Kỳ cũng không phải là dễ gạt như vậy, vừa rồi cô đẩy cánh tay anh, sắc mặt anh xem ra rất đau.

"Anh không thoải mái?"

Thiệu Từ Vũ cười không nói lời nào.

"Anh không nói? Em tự xem."

Nói xong Lam Kỳ liền động tay cởi quần áo của anh, có đau hay không cô cởi quần áo anh ra nhìn chẳng phải sẽ biết được hay sao.

Thiệu Từ Vũ cũng không ngăn cản cô để cho cô cởi nút áo anh.

Lam Kỳ cởi bỏ áo anh ra, phát hiện bên trong anh mặc một cái áo thun ngắn cùng màu với áo khoác, cô trực tiếp cởi áo khoác ra ssau đó liền trực tiếp nhìn thấy trên cánh tay anh đang quấn vài vòng băng gạc màu trắng thật dày, trên băng gạc còn có máu đỏ chảy ra, nhất định là vừa rồi cô dùng sức làm cho miệng vết thương bị nứt.

"Thiệu ngọc, như thế nào lại bị thương?"

Lam Kỳ đau lòng một hồi, anh bị thương như thế nào không nói sớm với cô, nếu cô biết sẽ không đẩy anh.

"Không có gì chỉ là chút vết thương nhỏ."

Thiệu Từ Vũ mở miệng,

"Làm sao bị thương?"

Lam Kỳ hỏi, anh nói anh đi đón người, trở về liền bị thương, chẳng lẽ chỗ đón người kia rất nguy hiểm?

"Không cần thận té ngã."

Thiệu Tử Vũ nhẹ nhàng mở miệng, thật ra thương thế kia là do cản đạn giúp Lam Vũ, anh không thể để cho chị gái cô gặp chuyện không may, không muốn để cô đau khổ.

"Gạt em."

Lam Kỳ không cần nghĩ cũng biết đây không phải là té bị thương, nếu anh không nói cô đi hỏi chị gái già cũng giống nhau.

"Còn đau hay không?"

Lam Kỳ hỏi.

Thiệu Tử Vũ lắc đầu, chỉ là đạn bắn trúng, không có việc gì.

"Bé con, vẫn còn giận anh sao?"

Lam Kỳ lắc đầu, đột nhiên cảm thấy mấy ngày nay bản thân tức giận thật sự có chút buồn cười, cô cho rằng anh ở cùng với Lý Viện, không ngờ anh đi làm chuyện nguy hiểm như vậy.

"Quà sinh nhật về sau bù lại cho em."

Thiệu Tử Vũ lại mở miệng.

Lam Kỳ bắt mắt nhìn anh.

"Tại sao lại là về sau?" Hiện tại không được sao, một chút cũng không có thành ý, khẳng định còn chưa có mua.

Thiệu Tử Vũ nhìn bộ dáng của cô khẽ cười.

"Hiện tại anh không đủ tiền."

"Tiền gì?" Lam Kỳ không muốn anh tặng quà đắt tiền, nhưng anh lại nói không đủ tiền, hẳn không thật là giống như con nhóc chết tiết Mễ Đóa kia nói chứ? Biệt thự, kim cương gì gì đó?

"Tiền vốn." Thiệu Tử Vũ trả lời.

". . . . Vậy được rồi."

Lam Kỳ cũng không phải là người mặt dạn mày dày nếu anh nói vậy thì quyết định như vậy đi.

"Vậy lúc nào thì anh mang em đi gặp chị gái?"

Nhìn thấy Thiệu Ngốc như vậy cô cảm thấy trong lòng bất an, không biết chị gái già có chuyện gì hay không, vừa rồi anh nói sảy ra chút chuyện, rốt cuộc là chuyện gì?

Thiệu Tử Vũ cười cười.

"Ngày mai đi."

"Tại sao?" Như thế nào còn phải đợi?

"Bé con, anh mệt chết đi được, mấy ngày rồi không có nghỉ ngơi." Thiệu Tử Vũ mở miệng.

"À"

Lam Kỳ gạt đầu, nhìn vẻ mặt Thiệu Ngốc cực kỳ tiêu tụy, nhưng mà cô cũng cực kỳ lo lắng cho chị gái già.

"Yên tâm, chị em không có việc gì, anh đảm bảo."

Nếu Thiệu Ngốc đã nói như vậy, Lam Kỳ cũng không biết nói cái gì, cô tin tưởng anh.

"Mấy ngày nay ở lại với anh."

Thiệu Tử Vũ nhìn Lam Kỳ nói.

Lam Kỳ suy nghĩ một chút, thật ra thì coi như anh không mở miệng, cô cũng có ý nghĩ này, hiện tại Thiệu Ngốc bị thương, để anh ở nhà một mình cô lo lắng, cô muốn chăm sóc anh, trước đó không phải cô kêu Mễ Đóa gạt mẹ già nói cô đi công tác hay sao? Nếu không thể đi thành phố S với Dung Bạch

Mình thì cô ở lại chăm sóc cho anh.

"Ừ"

Nghe cô trả lời, Thiệu Từ Vũ lại hôn lên mặt cô một cái.

"Ngoan, bé con, anh đi tắm trước, em lấy quần áo giúp anh."

"Ừ"

Lam Kỳ gạt đầu, chút chuyện nhỏ này cô biết làm.

"Thiệu ngọc, anh đói chưa?"

Cô hỏi, không biết buổi sáng anh có ăn cơm chưa?

Thiệu Từ Vũ đi đến chân cầu thang quay đầu lại, vẻ mặt cực kỳ kinh ngạc.

"Em biết nấu cơm?" Theo hiểu biết của anh đối với cô hẳn là không biết.

"Em có thể làm cơm chiên trứng." Lam Kỳ trả lời, cô cảm thấy làm món kia không phải rất khó, cho dầu, đánh trứng lên, bỏ muối, sau đó chiên com, tuy chưa làm qua nhưng mà cô đã nhìn mẹ già làm rất nhiều món, nhìn rất đơn giản. (À, thôi thôi, chị Lam cho Kẹo xin, đừng làm cháy nhà bếp của anh Thiệu, Kẹo còn muốn qua ăn cơm kè)

Hai hàng lông mày của Thiệu Từ Vũ chau lại một chút, chú ý tới hai chữ 'có thể'

"Anh ăn rồi."

"À" (Phù....cũng may cũng may, anh Thiệu cứu vớt, nếu không chắc Kẹo phải dọn hà qua bên nhà chị Mễ ở, mà Kẹo thích đồ ăn anh Thiệu nấu cơ, vừa ngon, vừa no bụng, vừa được no mắt *hai mắt lóe sáng* *vì được ngắm trai đẹp*)

Lam Kỳ cảm thấy đáng tiếc, nhưng mà nghĩ lại không phải cô còn ở lại nhà anh vài ngày hay sao? Cho nên cơ hội còn rất nhiều, ngày mai lại làm cơm cho Thiệu ngọc ăn.

Thiệu Từ Vũ lên lầu tắm rửa, Lam Kỳ mang theo túi du lịch lên lầu, vừa rồi mấy người lính kia cũng mang theo đồ đạc của cô đến, bản lĩnh cướp người thật là quá chuyên nghiệp.

Lam Kỳ đem đồ đạc của mình bỏ vào căn phòng bên cạnh phòng Thiệu Từ Vũ, lần trước cô tới liền chú ý tới nơi này có giường, có tủ quần áo, hẳn là phòng dành cho khách, nhưng mà khi cô đi vào mới phát hiện bên trong trống không. (À à, thì ra đây là *ổ sọt* tương lai của hai anh chị)

Đột nhiên cô nhớ lại lần trước Thiệu ngọc nói đã đem đồ dùng trong nhà chuyển hết ra ngoài.

Không còn cách nào, cô đem đồ mang tới phòng Thiệu ngọc, phòng Thiệu ngọc còn có một phòng khách nhỏ, trong đó có đặt một cái sofa nhỏ, vừa vặn để cho cô nằm ngủ, nhưng lúc đi vào lại tròn mắt, trong phòng khách chỉ còn lại bốn bức tường.

Vì vậy cô đi vào phòng ngủ của Thiệu ngọc, bên trong cũng chỉ còn lại một cái nệm giường cùng cái tủ quần áo, như thế nào ngủ đây?

Lúc Lam Kỳ còn đang rài rĩ, nghe được tiếng mở cửa phòng tắm, cô nhớ tới Thiệu ngọc, vội vàng tìm quần áo trong tủ đồ rồi để trên giường.

Lúc Thiệu Từ Vũ vẫy một cái khăn tắm màu trắng đi ra, Lam Kỳ mới vừa tìm xong quần áo cho anh.

"Như thế nào không đưa vào cho anh?"

Thiệu Từ Vũ vừa dùng khăn mặt chà lau tóc vừa hỏi.

Tất cả lực chú ý của Lam Kỳ đều bị thân thể Thiệu Từ Vũ hấp dẫn.

Chỉ thấy Thiệu ngọc tự nhiên đứng cạnh cửa, một tay lau tóc, một tay tùy ý buông thõng, da thịt mướt đồng dính một vài giọt nước, cặp mắt xéch hẹp dài bởi vì vừa tắm xong nên đặc biệt trong suốt, sáng bóng, nụ cười lúc nhìn cô mang theo hương vị quyến rũ mê người. (Sặc, Kẹo khâm phục má Tuyền, tả chân thật đến từng chi tiết, làm Kẹo chỉ nghĩ đến thôi liền tưởng tượng ra một bức mỹ nam lục, muốn phun máu mũi a~)

Lam Kỳ nhép nhép miệng, đem ánh mắt dời về phía khác, thật cô cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy thân thể của Thiệu ngọc, hai lần ngoài ý muốn trước đó, cái không nên nhìn cũng đều đã nhìn, cho nên cô cũng không cần làm bộ xấu hổ.

"Thay quần áo đi."

Lam Kỳ mở miệng.

"Ừ"

Lam Kỳ đi ra ngoài, đi đến bên người anh, lúc nhìn thấy vết thương kia, liền cầm lấy khăn mặt đem nước trên miệng vết thương lau sạch sẽ.

"Bị thương còn tắm cái gì mà tắm, sẽ nhiễm trùng." Vấn đề cơ bản như vậy còn không hiểu, vậy mà làm được thủ trưởng?

Đôi mắt Thiệu Tử Vũ mềm mại.

"Về sau, mỗi ngày em lại lau cho anh liên không có chuyện gì."

Lam Kỳ trừng mắt liếc anh một cái, "Anh muốn mỗi ngày đều bị thương?"

Thiệu Tử Vũ cười, anh làm sao có thể để cho bản thân mỗi ngày đều bị thương, vì cô anh cần phải bảo vệ thân thể của mình thật tốt, Lam Kỳ đi ra khỏi phòng ngủ lại nghe tiếng chuông điện thoại vang lên, cô muốn bắt điện thoại nhưng mà đi động cô còn ở bên trong, thiệu ngọc đang thay quần áo trong đó.

Đang thời điểm do dự giọng nói của Thiệu Tử Vũ lại truyền đến.

"Bé con, điện thoại."

"Ừ"

Lam Kỳ đáp một tiếng liền thả chậm bước chân đi vào bên trong, cô tính tốc độ thay quần áo của Thiệu ngọc, cô đi chậm như vậy, ít nhất anh cũng đã mặc xong quần lót.

Sau khi vào cửa cô đã nghĩ xong các loại tình huống, cùng điều chỉnh tâm tình bản thân, cho dù nhìn thấy Thiệu ngọc chỉ mặc quần lót, cũng không thể nhìn vào thân thể anh quá lâu, phải bình tĩnh, chứng minh cô chỉ là muốn nhận cú điện thoại kia chứ không có nghĩ cái gì khác, trong lòng cô không có quý.

Vào phòng Lam Kỳ vẫn là bị một màn trước mắt làm cho mất hết bình tĩnh.

Chỉ thấy Thiệu Tử Vũ đang dùng khăn tắm vây trên người khi này chà lau thân thể, toàn thân trên dưới cái gì cũng không có che, hơn nữa còn đứng đối diện cô, bộ phận riêng tư trên cơ thể vừa nhìn liền thấy được.

"A" Lam Kỳ mở miệng áp lực thét chói tai, ông trời, cô quên tính bước anh cần lau người.

Thấy cô đi vào đôi mắt Thiệu Tử Vũ cũng tràn đầy kinh ngạc.

"Như thế nào em lại tiến vào?"

"Không phải anh nói em có điện thoại hay sao?"

Lam Kỳ 囧囧 lúng túng mở miệng.

Về mặt Thiệu Tử Vũ bất đắc dĩ một chút.

"Anh nghĩ là em muốn anh cảm ra."

Mặt Lam Kỳ đỏ ửng, thật muốn tìm một cái lỗ chui xuống, thì ra ý tứ của Thiệu ngọc là như vậy, cô hiểu lầm rồi.....Xấu hổ chết được.

"Vậy anh thay quần áo đi, em ra ngoài."

Lam Kỳ xoay người đi ra bên ngoài, cô muốn chạy xa một chút, xấu hổ chết được.

"Đợi chút."

Thiệu Tử Vũ lại mở miệng.

Thân thể Lam Kỳ dừng lại, cũng không dám xoay người.

"Như thế nào?"

"Điện thoại di động em còn chưa có cầm, dù sao đều vào rồi thì cầm ra luôn đi."

Lam Kỳ nghe đến chuyện cái điện thoại liền gật đầu, sau đó cúi đầu tìm di động trong túi, vươn tay cầm lấy rồi lập tức chạy ra khỏi phòng.

Đợi sau khi cô rời đi, khóe miệng Thiệu Tử Vũ mỉm cười, bỏ lại khăn tắm, sau đó không chút lo lắng bắt đầu mặc quần áo.

Lam Kỳ đi tới phòng khách nhận điện thoại, không được, cô phải tìm chút chuyện để làm phân tán lực chú ý, nếu không thì cả đầu đều là hình ảnh anh không mặc quần áo, tuy chuyện anh không mừng sinh nhật cùng cô cô có thể thông cảm, nhưng chuyện anh một chân đạp hai thuyền cô không thể tha thứ, không được, cô chịu đựng được, cô không thể bị anh mê hoặc.

"Này, Lam Kỳ, em không sao chứ?"

Điện thoại vừa kết nối bên kia truyền ra giọng nói sột ruột của Dung Bạch Minh.

"Không có chuyện gì học trưởng, anh không cần lo lắng."

Lam Kỳ trấn an anh.

"Bọn họ có làm gì em hay không, hiện tại em đang ở đâu anh đến tìm em?"

"Không cần học trưởng, em thật sự khôn có việc gì, chuyện vừa rồi là do bọn họ hiểu lầm, hiện tại em rất tốt."

Lam Kỳ không dám nói là Thiệu Ngốc tìm người mang cô đi, nếu không thì không biết Dung Bạch Minh sẽ nghĩ như thế nào.

"Thật sự?"

Đầu bên kia điện thoại truyền ra giọng điệu nghi ngờ.

"Ừ, có có, học trưởng, em không thể cùng anh đến thành phố S, thật xin lỗi."

Lam Kỳ nói xin lỗi, vốn là đồng ý, hiện tại lại nói không thể đi, học trưởng cùng bà nội nhất định là thất vọng.

Bên kia trầm mặc một chút.

"Lam Kỳ, bây giờ em đang ở cùng một chỗ với ai?"

"Thiệu Từ Vũ"

"Anh ấy giúp em giải thích rõ ràng với những người lính kia cho nên hiện tại chúng tôi cùng một chỗ."

Cô sợ Dung Bạch Minh nghĩ lung tung nên bỏ thêm một câu.

"À, nếu vậy anh an tâm, được rồi, anh cúp máy."

"Ừ, gặp lại học trưởng."

Cúp điện thoại trong lòng Lam Kỳ có chút không thoải mái, giọng điệu học trưởng nghe cực kỳ mất mát, nhưng mà cũng không còn cách nào, cô muốn ở cùng với Thiệu Ngốc.

Điều chỉnh tâm tình một chút, Lam Kỳ lại gọi điện thoại về nhà, mẹ già gặm thết là chuyện trong dự đoán, nhưng mà cô nói mình đã đến thành phố S nên bà cũng không có biện pháp, chỉ là dặn dò phải cẩn thận cùng về sớm một chút.

Chuyện đều làm tốt rồi, Lam Kỳ đứng trong phòng khách nghĩ có nên vào phòng ngủ hay không, nhưng mà nơi này ngay cả một chỗ để ngồi còn không có, nhưng mà cô đột nhiên nghĩ tới, nếu Thiệu Ngốc không thể cùng cô đi gặp chị gái vậy cho cô địa chỉ tự cô đi không phải là được rồi sao?

Đợi chừng 10 phút, Lam Kỳ hướng cửa phòng ngủ nói một câu.

"Thiệu Ngốc, anh có khỏe hay không?"

Trải qua chuyện vừa rồi cô không dám tùy tiện xông vào.

Đợi một lúc không có phản ứng, Lam Kỳ nhẹ nhàng tiến đến gần phòng ngủ, chỉ thấy Thiệu Từ Vũ nằm trên giường đã ngủ thiếp đi, trên người anh chỉ mặc một cái quần lót tứ giác màu đen.

Lam Kỳ nhìn không được đến gần, Thiệu Ngốc nhất định là rất mệt mỏi, bộ ngực anh lên xuống, hô hấp đều đều hẳn là đã ngủ say.

Cô nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường, yên lặng nhìn đáng vẻ khi ngủ của anh, Thiệu Ngốc chết tiệt, vẫn là đẹp trai như vậy.

Lúc anh nhếch môi lên nhìn thật là đẹp mắt, ngón tay cô ở tại trên môi anh miêu tả hình dáng đôi môi anh, cô biết khi anh cười khóe độ cong khóe miệng của anh sẽ đạt tới chỗ kia.

Đột nhiên tay của cô bị bắt lại.

Thiệu Từ Vũ mở mắt nhìn cô, cô quyến rũ anh như vậy làm sao anh ngủ.

"Anh tỉnh rồi."

Lam Kỳ biết có thể là do cô làm ồn anh, có chút xấu hổ, như thế nào lại bị mê hoặc rồi.

"Căn bản không có ngủ."

Anh vốn là đang đi vào giấc ngủ nhưng mà lúc cô vào anh liền tỉnh.

"Vậy anh mau ngủ đi."

Lam Kỳ chuẩn bị rút tay về, hiện tại lại gần cô nhìn thấy trong mắt anh có tơ máu màu đỏ, anh không có gạt cô, anh mệt mỏi muốn chết rồi.

Thiệu Tử Vũ không có buông tay, đột nhiên dùng sức, Lam Kỳ đã ngã vào lòng ngực anh.

"Anh làm gì vậy?" Lam Kỳ muốn vùng vẫy nhưng mà nhìn cánh tay bị thương của anh lại không dám động, sợ đụng đến miệng vết thương của anh.

"Ngủ cùng anh."

Vừa nói Thiệu Tử Vũ vừa nhắm mắt lại, ôm cô khẳng định có thể ngủ ngon.

Nhìn bộ dáng mệt mỏi của anh, Lam Kỳ cũng không từ chối để cho anh ôm, dù sao cũng sẽ không mất miếng thịt.

"Bé con, nếu như anh ngủ quá muộn nhớ gọi anh dậy."

Thiệu Tử Vũ mở miệng,

"Làm sao vậy?"

Lam Kỳ hỏi, anh còn có việc? Bây giờ còn có chuyện gì quan trọng hơn việc dưỡng thương?

"Buổi tối anh dẫn em đến một chỗ."

"Đi nơi nào?"

Lam Kỳ lại bắt đầu tò mò, có phải đi gặp chị gái già hay không?

"Chờ đến nơi liền biết, được rồi, bé con, anh muốn ngủ."

"Ừ"

Lam Kỳ gật đầu ngoan ngoãn nằm trên người anh, không dám lộn xộn sợ làm ồn đến anh, coi như là vì chuyện của chị gái già nên mới bị thương, cô cùng anh ngủ một chút cũng là việc nên làm.

Sắc trời dần dần tối, Lam Kỳ ngồi trên giường nhìn người vẫn còn ngủ say trên giường nghĩ nên đánh thức anh hay không, nhưng mà nhìn bộ dáng ngủ thật sự sâu của anh cô có chút không đành lòng.

Cô nhẹ nhàng xuống giường, cô cũng nằm trên giường nguyên một ngày, tuy có ngủ một chút, nhưng phần lớn thời gian là nhìn Thiệu ngọc ngẩn người, hoàn hảo, đáng về anh đáng xem nếu không thì không phải là cô bị buồn chết hay sao.

Không ngờ chân cô vừa chạm đất, trên giường liền có động tĩnh.

"Bé con, đói bụng?"

Lam Kỳ quay đầu liền thấy thấy Thiệu ngọc cười với cô, ngủ một giấc người có tinh thần hơn, cười đến thật mê người.

"Không đói bụng, còn anh!" Cô nói láo, thật ra thì đã sớm đói muốn chết nhưng mà không đành lòng làm ồn anh.

"Anh đói rồi."

Thiệu Tử Vũ sờ sờ mặt cô rồi đứng dậy.

"Thiệu ngọc, có phải anh muốn dẫn em đi gặp chị gái hay không?"

Thừa dịp lúc Thiệu Tử Vũ mặc quần áo cô hỏi.

Thiệu Tử Vũ lắc đầu.

"Một hồi em sẽ biết."

Lam Kỳ rất buồn bực rốt cuộc muốn gặp người nào mà thần bí như vậy.

Thay quần áo xong Lam Kỳ cùng Thiệu Tử Vũ ra khỏi biệt thự, bởi vì bị thương nên buổi sáng Thiệu Tử Vũ đã sớm dặn Tiểu Lý đến đón anh.

Bãi đậu xe bên ngoài biệt thự, Tiểu Lý cúi dài cổ nhìn vào trong biệt thự, thời gian thủ trưởng kêu cậu đến đón đều đã qua hai tiếng mà người còn không thấy ra ngoài, không biết phải đợi đến khi nào.

Có việc ban ngày, cậu ngay cả can đảm gọi điện thoại cũng không có, nếu một cú điện thoại làm hỏng việc tốt của thủ trưởng thì cậu chết chắc rồi.

Ban ngày thủ trưởng uy hiếp cậu còn nhớ bên tai, nghĩ một chút liền không gọi điện thoại cũng không đi gõ cửa, ở nơi này chờ. (Số anh Tiểu Lý thật khổ a~, làm lính, còn thêm công việc bắt người, lái xe, giờ còn làm luôn cu li, đời là bẽ khổ a~, boi hết bẽ này lại qua bẽ khác)

Hoàn hảo nửa tiếng sau cửa biệt thự đã mở ra.

Nhìn hai người thân mật cùng đi ra ngoài, Tiểu Lý thờ phào nhẹ nhõm, cũng may vừa rồi không có đi vào, nếu không thì cậu thật sự sảy ra chuyện.

"Thủ trưởng, thủ trưởng phu nhân."

Tiểu Lý giúp hai người mở cửa xe.

Trước tiên Thiệu Tử Vũ để Lam Kỳ ngồi xuống, sau đó chính mình mới ngồi vào.

Thiệu Tử Vũ nói địa chỉ một chỗ sau đó Tiểu Lý liền nổ máy.

"Chúng ta đi đâu?" Lam Kỳ lại hỏi, cảm giác thật là thần bí.

"Đến nơi em sẽ biết." Thiệu Tử Vũ vẫn lại là câu nói kia.

Lam Kỳ không lên tiếng, như vậy đi, dù sau một hồi cũng sẽ biết.

Xe đến nơi dừng lại, Lam Kỳ thấy trước mặt là một quán bar nổi tiếng ở thành phố C, Thiệu Tử Vũ mang cô tới nơi này làm gì?

"Bé con, đi vào."

Thiệu Tử Vũ lôi kéo Lam Kỳ còn đang ngẩn người xuống xe, đi vào trong quán bar.

Lam Kỳ tăng nhanh cước bộ đi theo anh.

Phục vụ dẫn bọn họ đến một gian phòng, cô mới phát hiện bên trong ngồi đầy người, đều là quân nhân, mà cô còn nhìn thấy Lý Viện.

Lý Viện thấy cô, vẻ mặt tối sầm, gật đầu một cái.

Lam Kỳ nhìn Thiệu Tử Vũ không biết Thiệu gốc đây là muốn làm gì, có phải lại cùng Lý Viện giận dỗi nên mới tìm cô hay không?

"Ồ, chị dâu, mau tới đây ngồi."

Khương Hạo nhìn thấy cô ân cần giúp cô kéo ghế ngồi, biểu tình kinh ngạc trên mặt rất nhanh biến mất, không ngờ Thiệu Tử Vũ lại mang cô tới đây, những người này đều là bạn học trong trường quân đội, bình thường công việc bận rộn hiện tại thấy anh được nghỉ nên mới tụ họp, cũng chưa ai mang người nhà theo mà anh lại mang theo.

Nhưng mà anh hiểu ý tứ của thằng nhóc này, nhưng mà Lý Viện khẳng định không thoải mái. (Hừ, đáng, cho con này tức chết, dám ôm anh Thiệu nhà ta)

"Tử Vũ, không giới thiệu một chút sao?" Có người ồn ào, mọi người nhiều năm không gặp thấy chiến hữu tốt ngày xưa nay bên cạnh có thêm người sao có thể không vui vẻ.

"Lam Kỳ, người của tôi..."

Thiệu Tử Vũ còn chưa nói xong, mọi người phía dưới liền hiểu rõ ý của anh.

"Nhóc con, còn dám không nói hết lời, tới tới, phạt rượu."

Tô Quân mở miệng, lúc trước anh ở cùng ký túc xá với Thiệu Tử Vũ, hiện tại ngoại trừ không cùng quân hàm và chức vị thì bọn họ chính là bạn bè tốt.

Thiệu Tử Vũ nhìn anh ta một cái, cầm lấy ly rượu trên bàn một hơi uống vào.

"Ly thứ nhất, liền phạt ba chén."

Thiệu Tử Vũ lại uống vào một ly, Lam Kỳ lo lắng nhìn anh, tay anh bị thương không thể uống nhiều, Thiệu Tử Vũ cho cô một ánh mắt an tâm, lại uống xong một ly.

"Uống xong, bây giờ nói, tên nhóc nhà cậu khi nào thì mang em dâu đến cho chúng tôi nhìn xem."

Thiệu Tử Vũ nói xong, mọi người đều đưa ánh mắt nhìn qua Lý Viện, Tô Quân thích Lý Viện, Lý Viện thích Thiệu Tử Vũ, chuyện này mọi người ở đây đều biết rõ, hiện tại Thiệu Tử Vũ đã mang bà xã xuất hiện, khẳng định là trong lòng Lý Viện sẽ đau khổ, nhưng đối với Tô Quân mà nói lại là một cơ hội.

"Ừ, nhanh thôi, bây giờ còn đang tác chiến."

Tô Quân cười, tự phạt một ly.

"Vậy thì chúc cậu sớm ôm được em dâu về."

Nói xong mọi người đều cười, thật ra bọn họ đều rất tùy tiện, chuyện tình cảm bình thường đều rất ít nhắc tới, không khí ngưng ngưng cũng bị bọn họ làm cho sôi động.

Lam Kỳ ngồi cực kỳ không thoải mái, hơn nữa còn có Lý Viện trong này.

"Chị dâu."

Khương Hạo cười đùa với anh em một hồi sau đó bắt đầu tìm Lam Kỳ nói chuyện.

Lam Kỳ nhìn anh, nói nhỏ lại thần bí như vậy là đang muốn nói cái gì?

"Mấy ngày nay tôi đi cùng tên nhóc đó, cái cô gái hạt tiêu kia có thể đã hiểu lầm, chị dâu giúp tôi nói một chút với cô ấy được không?" Đây là chuyện làm Khương Hạo cực kỳ đau đầu, anh trở về liền đăng nhập QQ, kết quả phát hiện hơn 100 tin nhắn đều là của cô gái hạt tiêu kia, tất cả nội dung tin nhắn ý tứ đều là đem từ đầu đến chân anh ân cần hỏi thăm mấy lần, thấy vậy mồ hôi lạnh của anh cũng ứa ra, cô gái hạt tiêu này mắng chửi người khác cũng không có một chữ thô tục. (Haha, đây là nghệ thuật mắng người theo lối cổ văn hóa, anh Hạo muốn học thì hôm nào mời Kẹo ăn kem Kẹo chỉ)

Sau đó anh gọi đi tin nhắn giải thích, kết quả phát hiện bị cô kéo vào sổ đen, tức giận bùng nổ.

Lam Kỳ nhớ lại lời Mễ Đóa nói lúc trước, thì ra Khương Hạo là vì nguyên nhân này mới thất hẹn, thật xin lỗi anh ta, lúc đó cô còn bỏ đá xuống giếng.

"Lời hay thì tôi không giúp được nhưng tôi có một cách giúp anh."

"Cách gì?"

"Tôi đi nói với cậu ấy anh có nhiệm vụ khẩn cấp nên mới thất hẹn, mà trong lúc làm nhiệm vụ anh lại bị thương, sau đó anh liền giả bộ một chút là được."

Lam Kỳ nghĩ con nhóc Mễ Đóa kia sẽ không nghe lọt lời giải thích, chỉ có cách này mới hữu dụng.

"Bị thương?" Khương Hạo suy nghĩ một chút gật đầu, "Vậy tôi nên bị thương chỗ nào thì tốt?" Cái này trước phải bàn bạc rõ ràng đỡ phải đến lúc đó lại bị lộ.

"Anh muốn bị thương chỗ nào liền bị thương chỗ đó, ngoại trừ hai tay để đánh bàn phím."

Khương Hạo suy nghĩ một chút.

"Ừ, vậy chị dâu liền nói với cô ấy tôi bị thương trên lưng." Chỗ này cho dù cọ hện nhau gặp mặt cô gái hạt tiêu kia cũng không có khả năng kiểm tra.

"Được"

Lam Kỳ đột nhiên cảm thấy tên Khương Hạo này thật thông minh, cô cũng không biết nên nói bị thương chỗ nào thì tốt, đoán chừng về sau Mễ Đóa không phải là đối thủ của anh ta.

Lam Kỳ cùng Khương Hạo nói chuyện liền nhìn Thiệu Ngốc cùng chiến hữu tốt của anh đang nói chuyện phiếm, lần đầu tiên phát hiện thì ra Thiệu Ngốc lại là người hay nói như vậy.

"Tử Vũ chúc phúc hai người."

Lúc này người vẫn im lặng, Lý Viện lại đột nhiên đứng dậy trong tay cầm ly rượu.

Thiệu Tử Vũ nở nụ cười lôi kéo tay Lam Kỳ đứng lên.

"Cám ơn."

Anh một hơi uống cạn.

Lý Viện cũng hào phóng đem ly rượu uống đến thấy đáy.

Lúc đầu trong lòng Lam Kỳ là không thoải mái, hiện tại biến thành không cách nào giải thích được, tại sao Lý Viện lại nói chúc phúc?

"Được rồi, mọi người từ từ uống, tôi phải trở về cùng ba ba."

Lý Viện mở miệng cười, sau đó từ từ đi ra ngoài.

Tất cả mọi người đều nhìn Tô Quân, Tô Quân lập tức đứng dậy.

"Cái đó tôi cũng có chuyện, hôm nào tán gẫu." Nói xong liền vội vàng đuổi theo.

Thấy phản ứng của anh ta, mọi người đều cười, Lam Kỳ một đầu mờ mịt, muốn hỏi Thiệu Ngốc, nhưng mà người nhiều như vậy làm sao mà hỏi đây.

"Từ Vũ, khi nào thì mời chúng tôi uống rượu mừng?" Có người hỏi.

"Nhanh" Thiệu Từ Vũ cười, "Tiền mừng các người một phần cũng không thể thiếu."

"Đó là đương nhiên, tới, tôi kính chị dâu một ly."

Lam Kỳ cảm thấy bọn họ xưng hô như vậy đã đủ để cho cô đau lòng rồi, lại còn uống rượu.

"Cô ấy không thể uống, tôi uống thay."

Thiệu Từ Vũ giúp cô cầm rượu.

"Thương bà xã như vậy! Ha ha..." Mọi người cười vui vẻ, một bữa cơm ăn xong, Lam Kỳ thấy Thiệu Từ Vũ uống không ít rượu, cô cực kỳ nghi ngờ, bộ đội không phải là chỗ cực kỳ nghiêm túc hay sao? Như thế nào mấy người này có thể uống nhiều như vậy?

"Anh không sao chứ?"

Trên đường trở về, Lam Kỳ sờ sờ mặt anh, nhìn xem có phải đã say rồi hay không.

Thiệu Từ Vũ lắc đầu.

"Không có."

Nhìn sắc mặt của anh không có gì không thích hợp, Lam Kỳ mới yên tâm, cô nhìn anh, nếu cô còn không hỏi trong lòng sẽ rất khó chịu.

"Bé con, có chuyện muốn nói?"

Thiệu Từ Vũ nhìn cô.

"Ừ, lúc Lý Viện rời đi sao anh không đuổi theo?" Cô vẫn là hỏi ra.

"Vì cái gì anh phải đuổi theo?"

Lam Kỳ không lên tiếng, chẳng lẽ muốn cô hỏi, không phải anh thích cô ta sao? Nhưng mà cô không hỏi được.

"Hôm mưa đồ dùng nội thất, buổi tối anh đã đi đâu?"

Lam Kỳ hỏi cực kỳ uyển chuyển.

Thiệu Từ Vũ suy nghĩ một chút.

"Gọi điện thoại cho em rồi về nhà."

Nghe được mấy chữ 'về nhà' mặt Lam Kỳ đột nhiên suy sụp, Thiệu Ngốc gạt cô.

"Sau khi về nhà Khương Hạo gọi điện thoại cho anh kêu anh ra ngoài, sau đó anh liền thấy Lý Viện đang ở cùng với cậu ta, Lý Viện say rượu."

Thiệu Từ Vũ lại nói tiếp.

Sắc mặt Lam Kỳ càng thay đổi, người này nói chuyện không thể nói hết một lần hay sao.

"Lý Viện say rượu?" Việc cô muốn nghe chính là cái này.

"Ừ, chẳng những say còn ôm anh không rời, kéo thế nào cũng kéo không ra." Thiệu Tử Vũ nhìn cô cười, anh hiểu rõ tâm tư của cô, hiện tại khúc mắc trong lòng bé con hẳn là đã mở rồi.

"Say rượu còn ôm ấp anh?"

Lam Kỳ không thể tin điều mình vừa nghe được, chớp chớp mắt, thì là mọi chuyện là như vậy, cô còn tưởng rằng....Mấy ngày nay ăn dầm chua không phải trả tiền rồi.

Lam Kỳ nghĩ tới đau khổ cùng dầm chua mấy ngày qua, Thiệu Tử Vũ cũng không làm phiền cô, chỉ là nhìn cô cười.

"Tiểu Lý dừng lại ở phía trước một chút."

Lúc đi ngang qua siêu thị Thiệu Tử Vũ gọi.

Tiểu Lý lái xe vào bãi đậu xe trong siêu thị.

"Anh muốn mua cái gì?" Lam Kỳ cười hi hi hỏi, lời Thiệu Ngốc mới nói làm cho cô như bay bổng, thì ra anh không thích Lý Viện, cảm giác Thiệu Ngốc cô quen thuộc đã trở lại.

Thiệu Tử Vũ nhìn bộ dáng ngọt ngào của cô, trong lòng động một chút, rất nhiều ngày rồi không thấy cô cười với anh như vậy.

"Mua cho em ít đồ ăn, vừa rồi em không có ăn bao nhiêu, buổi tối sẽ đói." Anh dịu dàng lên tiếng.

"Ừ"

Lam Kỳ gật đầu, vừa rồi lúc ăn cơm có Lý Viện ở đó cô như thế nào có thể nuốt trôi, Thiệu Ngốc đối với cô thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bầy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Anh nóng hay không!

Trong siêu thị, Thiệu Tử Vũ mua rất nhiều đồ ăn cho Lam Kỳ, đều là đồ ăn vặt cô thích ăn, còn mua thêm một chút gạo cùng thức ăn, sau khi trả tiền Tiểu Lý mang đồ lên xe, cậu ta biết tay thủ trưởng hiện tại không đủ lực.

"Thiệu Ngốc, ngày mai em nấu cơm cho anh ăn." Trên xe Lam Kỳ hưng phấn mở miệng, Thiệu Ngốc bị thương cô có cơ hội biểu hiện hiền đức của mình.

Thiệu Tử Vũ nhìn cô.

"Bé con, em biết làm những món nào?"

"Chuyện này. . ." Lam Kỳ bị hỏi nhớ lại những thứ Thiệu Ngốc mua lúc này một món cô cũng không biết làm, đều là do mẹ già bình thường không cho cô xuống bếp.

"Anh cũng không muốn mỗi ngày đều ăn cơm chiên trứng." Thiệu Tử Vũ khẽ cười, vì phòng ngừa cô sẽ làm cơm chiên trứng vừa rồi anh căn bản là không mua trứng.

". . . ." Lam Kỳ rất buồn bực, bị cười nhạo.

"Yên tâm đi phu nhân, tay nghề của thủ trưởng rất tốt, về sau khẳng định mỗi ngày đều làm cho người ăn."

Tiểu Lý lái xe đằng trước đột nhiên quay đầu cười thật thà phúc hậu.

Thiệu Tử Vũ nhìn cậu ta tán thưởng một cái, nhóc con lanh lẹ.

"A..." Lam Kỳ cảm thấy để cho một người bị thương nấu cơm cho mình ăn có phần xấu hổ, nhưng mà không còn cách nào cô thật sự không thể xuống bếp, nếu cô ở bên cạnh giúp anh, như vậy Thiệu Ngốc cũng sẽ cảm thấy cô cực kỳ hiền đức, nghĩ tới đây cô đột nhiên lại vui vẻ.

Tiểu Lý đưa bọn họ về biệt thự liền lái xe trở về, Lam Kỳ mang theo thức ăn vào nhà, đối với việc đêm nay phải ngủ ở đâu lại bắt đầu khó khăn, phòng Thiệu Ngốc cũng chỉ có một cái giường, chẳng lẽ muốn cô ngủ ở ghế sofa dưới lầu? Lam Kỳ nghĩ liền sợ.

"Thieu ngọc, em đi khách sạn ở." Lam Kỳ nghĩ ra biện pháp lấy lùi làm tiền, cô không thể nói "Thieu ngọc, đêm nay em muốn ngủ chung với anh", cái này quá trực tiếp, không đủ dè dặt.

Thieu Tử Vũ nhìn cô một cái rồi đóng cửa phòng.

"Quá muộn, Tiểu Lý đã trở về." Ý tứ của anh là không thể lái xe đưa cô đi.

"Vậy em ngủ ở chỗ nào?" Lam Kỳ nghe anh nói vậy trong lòng vui vẻ một hồi, nhưng trên mặt vẫn là giả vờ giả vịt.

"Lầu dưới có ghế sofa." Thieu Tử Vũ nghĩ một chút liền mở miệng.

"Không được, em không có thói quen ngủ ở phòng khách." Nét mặt Lam Kỳ lập tức suy sụp, như thế nào vẫn muốn cô ngủ ở sofa, không được, cô không thể thỏa hiệp.

"Vậy thì chỉ còn cách ngủ chung với anh."

Thieu Tử Vũ cực kỳ bất đắc dĩ nói. (Anh Thieu gian quá, khoái chết đi được còn giả vờ)

Lam Kỳ muốn cười to, đây mới là ý cô muốn.

"Vậy em lên giường ngủ."

Lam Kỳ quả quyết ngồi vào trên giường bắt đầu ăn đồ ăn vặt, cô biết như vậy không vệ sinh nhưng mà nhà anh cái gì cũng không có, anh hẳn là không để ý, ăn xong cô sẽ giúp anh dọn dẹp sạch sẽ.

Thieu Tử Vũ cũng nằm trên giường nhắm mắt lại nghỉ ngơi, Lam Kỳ cầm một viên kẹo vị dâu đưa tới.

"Anh có muốn ăn hay không?"

Thieu Tử Vũ lắc đầu, Lam Kỳ để viên kẹo gần miệng, đôi mắt lại di chuyển loạn, nếu Thieu ngọc đã không thích Lý Viện như vậy phải đem anh chiếm làm của riêng, nhưng mà làm cách nào chiếm được cô vẫn đang suy nghĩ.

"Thieu ngọc, đồ dùng nội thất ngày đó mua đâu rồi?" Lam Kỳ mở miệng, nếu đồ dùng nội thất cô thích đều đã mua, vậy trước chiếm nhà của anh.

"Anh bảo cửa hàng nội thất mang trở về trước rồi." Thieu Tử Vũ trả lời.

"À, vậy Thieu ngọc, ngày mai anh kêu bọn họ mang tới, em giúp anh sắp xếp nhà mới." Chỉ cần nhà anh có đồ đạc cô thích, về sau cô có thể kiểm soát mỗi ngày tới đây.

Thieu Tử Vũ mở mắt nhìn bộ dáng lấy lòng của cô.

"Không bận rộn nữa rồi sao?" Trong mắt anh mang theo ý cười nồng đậm, lúc trước bảo cô tới cô còn nói bản thân rất bận bịu nhiều việc.

"Bận, nhưng bận thế nào em cũng sẽ rút ra thời gian đến." Lam Kỳ cười, trước kia cô là vì trốn tránh anh, hiện tại hiểu lầm hóa giải, cô còn bận rộn cái gì, cô không chỉ không bận mà về sau còn đặc biệt rảnh rỗi.

"Mấy ngày nữa đi."

"Tại sao phải đợi mấy ngày nữa?" Lam Kỳ gấp gấp, có phải Thieu ngọc thay đổi chủ ý rồi hay không?

"Em không muốn gặp chị gái nữa à?" Thieu Tử Vũ hỏi.

"A"

Lam Kỳ gật đầu, làm sao cô có thể quên vụ này.

Trong phòng Thieu ngọc ngay cả một cái TV cũng không có, Lam Kỳ thật sự là nhàm chán, lại nhìn người đang nhắm mắt bên cạnh cực kỳ vui vẻ, có thể là vừa rồi uống hơi nhiều, Lam Kỳ ăn một chút liền dọn dẹp đồ ăn vặt để qua một bên, nhẹ nhàng lấy ra áo ngủ trong túi du lịch chuẩn bị đi tắm rồi đi ngủ.

Trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy ào ào, Thieu Tử Vũ liền mở mắt, anh cười khỏ, ban ngày đã ngủ đủ liền tối hôm nay sẽ rất khó chịu đựng, chỉ mong bé con đêm nay có thể yên tĩnh.

Anh nghĩ đến thất thần, điện thoại trên tủ đầu giường rung lên, anh cầm lấy di động.

"Như thế nào? Có ngăn được cô gái nhỏ kia hay không?"

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng trêu chọc của Tịch Minh.

"Cậu nói xem?" Thiệu Từ Vũ hỏi lại, làm sao anh có thể để bé con cùng người đàn ông khác đi ra ngoài, hơn nữa còn là người đàn ông có ý đồ với cô.

"Hừ, tôi khuyên cậu nên sớm một chút đem cô gái nhỏ kia ăn vào bụng mà cậu không nghe, không phải mỗi lần tôi đều rảnh rỗi như thế có thể gặp được, cẩn thận ngày nào đó bảo bối của cậu bị người đàn ông khác lừa mất, cậu liền chờ mà hối hận."

Đầu bên kia Tịch Minh nói móc.

Thiệu Từ Vũ cười.

"Cái này không cậu quan tâm, chuyện của cậu làm được như thế nào rồi?"

"Ừ, lần trước tôi muốn nói chuyện này với cậu mà di động của cậu mấy ngày liền không gọi được, tôi đã điều tra công ty Hoàng Thủ Bản, phát hiện công ty ông ta mấy năm nay thiết hụt trầm trọng, trước đó toàn bộ bất động sản mà công ty mua đều là mượn tiền của ngân hàng."

"Ừ" Thiệu Từ Vũ không hề kinh ngạc, mấy năm trước công ty bất động sản của Hoàng Thủ Bản coi trọng những ngôi nhà cao cấp, phát triển biệt thự cao cấp, vừa mới bắt đầu kiến được không ít tiền, nhưng mấy năm nay kinh tế thế giới đang đình trệ, bất động sản trong nước chịu chấn động lớn nhất, lượng tiêu thụ khu nhà ở cao cấp liên hạ xuống, biệt thự căn bản không có người hỏi thăm, đây là nguyên nhân làm vốn lưu động của Hoàng Thủ Bản bị thất thoát.

"Hình như gần đây ông ta có một hạng mục muốn khởi công có phải hay không?" Thiệu Từ Vũ nhớ hình như là có việc như vậy.

"Đúng, năm trước Hoàng Thủ Bản tìm một lượng lớn tài lực tại thành phố C mua một mảnh đất ở khu ngoại ô, chuẩn bị tạo ra một hạng mục nhà ở tên là 'thời hoàng kim Tỉnh Thành' có mấy vạn chỗ ở, công trình kỳ một đã khởi công, hiện nay ông ta chính là muốn thông qua hạng mục này thu vào một số tiền để giải quyết vấn đề vốn lưu động của công ty."

Tịch Minh biết được cơ hội tốt liền gọi điện thoại báo cho anh.

"Cậu nghĩ muốn làm thế nào?"

Thiệu Từ Vũ cũng hiểu rõ ý tứ của Tịch Minh.

"Mấy ngày nay tôi muốn tìm nhà báo nổi tiếng nhất thành phố C đăng bài về tin tức tài vụ công ty ông ta, sau đó để cho một vài người bạn trên kênh tài chính và kinh tế lộ ra tin tức này, không tới một ngày cổ phiếu, bất động sản của nhà họ Hoàng khẳng định tụt thê thảm, như vậy công trình ở ngoại ô của ông ta sẽ không cách nào khởi công tiếp, cũng không thể thu hồi tiền bạc như mong muốn, ngân hàng sẽ theo sát thúc giục trả tiền, nếu thật sự đi đến bước kia, nhà họ Hoàng thật sự liên xong, dù chức vụ của Nhiệm La Văn có lớn hơn nữa cũng vô dụng.

"Tốt, cứ như vậy mà làm." Thiệu Từ Vũ gật đầu, mấy năm nay Hoàng Thủ Bản là mua thấp bán cao, vì giành giật mảnh đất đã làm không ít chuyện phi pháp, bạo lực, nhưng lại có một đứa con trai như thế thì phải được dạy dỗ thật tốt.

"Thôi được rồi, không làm phiền cậu thưởng thức người đẹp." Nói xong chính sự Tịch Minh cũng không có nhiều lời.

"Ừ, vậy cứ như thế, về sau liên lạc."

Thiệu Từ Vũ cúp máy im lặng suy nghĩ, chỉ cần công ty Hoàng Thủ Bản đóng cửa, anh muốn Nhiệm La Văn cũng không thể sống tốt qua ngày, rất nhiều chuyện nhà họ Hoàng hoặc nhiều hoặc ít đều đã liên lụy đến người anh.

Thiệu Từ Vũ để điện thoại trở về trên tủ ở đầu giường liền nghe được tiếng mở cửa phòng tắm, sau đó là tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Chỉ thấy Lam Kỳ mặc một bộ váy ngủ quanh eo buộc một chiếc thắt lưng màu hồng nhạt, váy ngủ là kiểu áo cổ chữ V thật thấp, cổ áo có cùng màu thêu hoa, bên cạnh hoa văn thêu là hai luồng tuyết trắng thật cao nhô lên, theo bước chân cô đi lại, nhẹ nhàng lay động.

Lúc ngủ Lam Kỳ không thích mặc áo ngực cho nên hình dáng xinh đẹp trước ngực có thể nhìn thấy rõ ràng.

Nhìn thấy Thiệu Từ Vũ đang nhìn cô, cô không chút nào để ý trèo lên giường, thói quen của cô là trước tiên cong người nằm úp sấp trên gối đầu một chút, sau đó mới có cảm giác muốn ngủ.

Hôm nay ban ngày ngủ hơi nhiều, hơn nữa lại là trên giường Thiệu Ngốc, thời gian cô đem đầu chôn ở trong gối đầu có lâu hơn một chút.

Góc độ của Thiệu Từ Vũ nhìn lại có thể thấy váy ngủ của cô rút ngắn, lộ ra cặp đùi trắng nõn, còn có quần lót màu nhạt, hai mắt anh đột nhiên tốt sầm.

"Ngốc tử, em không ngủ được."

Một lát sau, đầu Lam Kỳ từ trong gối lộ ra, bình thường cô ngủ hơi muộn, hôm nay có phần quá sớm.

Thiệu Từ Vũ nhìn cô, hướng cô vẫy tay.

Lam Kỳ bò đến bên cạnh anh dựa vào.

"Làm gì?"

Thiệu Từ Vũ vươn tay ra ôm cô.

"Anh cũng không ngủ được."

"Vậy chúng ta đi chơi?" Lam Kỳ cảm thấy trong phòng không có cái gì có thể giải trí rất nhàm chán.

"Không được anh có chút mệt mỏi chỉ muốn nằm như vậy."

Lam Kỳ rất hiểu anh, trên người Thiệu Ngốc có vết thương hơn nửa vừa rồi lại uống nhiều rượu như vậy nên không muốn động đậy.

"Ngủ đi, anh già làm gối ôm cho em ôm ấp." Thiệu Từ Vũ dụ dỗ cô.

"Thôi đi, anh làm sao giống gối ôm." Lam Kỳ nhéo nhéo vai cái trên người anh, quá cứng, không mềm mại chút nào, nói xong cô lại nhìn anh.

Mắt đột nhiên rù xuống.

Tư thế hiện tại của cô cùng Thiệu Ngốc rất mờ ám, có phải nên xảy ra chút chuyện gì hay không.....Nếu cô cùng Thiệu Ngốc xảy ra quan hệ, anh liền không thể chạy thoát rồi.

"Thiệu Ngốc, anh có cảm giác trong phòng hơi nóng không?"

Lam Kỳ lấy tay quạt quạt gió giả bộ nóng chịu không nổi.

"Ừ, hình như là có một chút." Thiệu Từ Vũ phụ họa theo.

"Vậy anh còn mặc nhiều như vậy mà ngủ? Em giúp anh cởi ra, dù sao tay anh cũng không tiện."

Nói xong Lam Kỳ rất nghiêm túc nhìn anh, nói thật, cô muốn ăn Thiệu Ngốc, bộ dáng của anh đẹp trai như vậy, lại dễ lừa gạt như vậy, cô không xuống tay thật là có lỗi với bản thân.

Thiệu Từ Vũ trầm tư một chút gật đầu.

"Ừ"

Lấy được đồng ý của anh, Lam Kỳ cố nén cười dạng chân ngang hông của anh cúi người bắt đầu giúp anh cởi nút áo, cô nghĩ Thiệu Ngốc cố ý không cởi quần áo mà cứ như vậy ngủ liền cho rằng anh muốn giữ một khoảng cách với cô, không được, cô không cho phép.

Lam Kỳ ra sức cởi nút áo của Thiệu Từ Vũ, mà Thiệu Từ Vũ lại nhìn chăm chăm cảnh xuân lộ ra trước ngực cô, đường cong mê người làm cho anh nhớ lại một màn trong thang máy kia, da thịt trắng mịn, mùi vị ngọt ngào.....

Nghĩ tới đây đôi tay đặt trên eo của cô chợt xiết chặt.

Lam Kỳ đem lực chú ý tập trung tại nút áo của anh, không chút nào để ý đến phản ứng của anh, nút áo cuối cùng được cởi bỏ lộ ra lồng ngực cường tráng, cô cười gian. (Kẹo cũng cười gian *nuốt nước miếng* thịt a thịt~ Kẹo tới đây)

"Thiệu Ngốc, anh đứng dậy, em giúp anh cởi quần." Anh nằm ngủ như vậy cô không có cách nào cởi đồ cho anh.

Hồ hấp của Thiệu Từ Vũ có chút dồn dập, đứng dậy, Lam Kỳ thuận lợi giúp anh cởi luôn quần áo trong ra.

Bởi vì Thiệu Từ Vũ ngồi dậy nên Lam Kỳ ngồi trên người anh, cô cách ngực anh rất gần, nhìn đến thân thể hoàn mỹ của anh, cô nuốt nước miếng, cô biết bản thân mình không phải sắc nữ, nhưng mà cô muốn chiếm tiện nghi của anh.

"Thiệu Ngốc, có phải anh thường rèn luyện thân thể hay không?" Lam Kỳ không có chuyện gì nói nhảm, một bàn tay bắt đầu sờ soạn trên ngực anh, mỗi một chỗ bàn tay cô chạm qua đều cứng răng tràn đầy sức mạnh.

"Ừ"

Thiệu Từ Vũ trả lời, giọng nói mang theo một khàn khàn chút khó thể nghe ra, bé con không biết bộ dáng dạng chân ngồi trên người anh của cô hiện tại có bao nhiêu mê người, bàn tay còn không biết sống chết đốt lửa.

Tay Lam Kỳ từ trên ngực Thiệu Từ Vũ tự do sờ đến bụng của anh, xem phim hình như phụ nữ đều mê hoặc đàn ông như vậy, mà mỗi lần tới cảnh này đàn ông đều một bộ dáng dục vọng tăng vọt, hầu kết gập gáp, nhưng mà Thiệu Ngốc lại không có phản ứng gì.

Nhìn sắc mặt anh không khác gì bình thường, Lam Kỳ có chút cảm giác thất bại, vì cái gì anh không có những phản ứng một người đàn ông nên có?

Lam Kỳ lại sờ soạng mấy cái, Thiệu Tử Vũ vẫn là một bộ dáng cực kỳ đứng đắn, cô hoàn toàn thất vọng, có thể là sức hấp dẫn của cô không đủ, Thiệu Ngốc một chút phản ứng cũng không có, không được, ngày mai cô muốn mua mấy đĩa phim người lớn đến nhà Mẹ Đóa xem lại, cô không tin cứ khiêu khích như vậy mà Thiệu Ngốc vẫn không có phản ứng.

"Được rồi Thiệu Ngốc, em đi ngủ, ngủ ngon."

Lam Kỳ từ trên người anh trượt xuống, đưa lưng về phía anh, trong lòng buồn bực.

Nhìn bộ dáng tức giận của cô, Thiệu Tử Vũ cười khở, vừa rồi bé con ngồi là trên bụng anh, nếu xuống chút nữa sẽ phát hiện bộ vị nào đó trên người anh đã sớm nhiệt tình đứng thẳng.

Nhưng mà tối hôm nay không được, tay anh không có lực, anh hi vọng lần đầu tiên của cô có thể cảm nhận được sự nhiệt tình mãnh liệt không một chút tiếc nuối.

"Ngủ ngon, bé con."

Thiệu Tử Vũ mở miệng, anh không dám lại ôm cô, bộ dáng hiện tại của cô cực kỳ dễ dàng làm cho anh biến thân thành sói.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Tớ muốn xem phim đồi trụy!

Sáng sớm ánh mặt trời chiếu đến trên người Lam Kỳ mới rời giường, duỗi thẳng eo, cô mè nheo ngồi dậy, chóng mặt, ngày hôm qua cô mất ngủ, bởi vì khiêu khích không thành công nên buồn bực đến nội thương, nhưng mà cô mơ thấy giấc mơ đẹp, mơ cô cùng Thiệu Ngốc xxoo, tình cảnh kia.....

Sờ sờ mặt mình Lam Kỳ cảm thấy đã đồ ừng, cô phát hiện bản thân đúng là sắc nữ, làm thế nào mà ngay cả nằm mơ cũng không buông tha Thiệu Ngốc, bây giờ cô đối với anh thật sự bắt đầu có ý nghĩ kỳ lạ rồi.

Trong phòng rất yên tĩnh, Lam Kỳ nhìn bên cạnh, không có ai? Tối hôm qua cô lăn qua lộn lại ngủ không được, lúc ngủ thiếp đi không chừng đã là gần sáng, cho nên anh rời giường khi nào cô cũng không biết.

Nhìn xem ánh mặt trời bên ngoài một chút đoán chừng đã hơn 9 giờ sáng, Lam Kỳ lập tức xuống giường, hôm nay cô còn có việc, ngoại trừ đi gặp chị gái già còn có một chuyện quan trọng hơn, cô cởi áo ngủ ra bắt đầu tìm quần áo trong túi du lịch, cô biết như mình hành động bây giờ sẽ không bị cản trở, đoán chừng lúc này Thiệu Ngốc sẽ không đi vào, thật ra nếu có đi vào cũng không có gì, cô đối với dáng người của mình vẫn rất tin tưởng, cô cho rằng bây giờ thứ cô còn thiếu là kinh nghiệm, kinh nghiệm quyến rũ đàn ông, phương diện này cô cần phải cố gắng.

Đem quần áo trong túi du lịch đều đổ ra, Lam Kỳ thật muốn phun máu, vốn cô định cùng Dung Bạch Minh đi thành phố S nên quần áo mang theo đều là loại kín đáo, cứng nhắc truyền thống, những bộ quần áo thuộc dạng lỗi thời, muốn gọi cảm không có gọi cảm, điểm nên lộ cũng không lộ, sức quyến rũ phụ nữ của cô đều bị những bộ quần áo này bóp chết.

Chọn nửa ngày cô chọn một cái áo T-shirt màu trắng cùng chiếc quần thể thao màu, đối diện tấm gương trong phòng tắm cô cảm thán, lần này đúng là giống phong cách ăn mặc của em gái trung học.

Nhanh chóng rửa mặt, Lam Kỳ thoa kem dưỡng da lên mặt, bình thường cô không dùng những thứ này, vì sợ đến thành phố S bị ăn nắng nên mới mang theo, hiện tại vừa vặn dùng tới, quần áo không được, thì gương mặt phải dưỡng cho tốt, trắng hồng mịn màng.

Trong phòng khách cực kỳ yên tĩnh, lúc cô đang cảm thấy kỳ lạ thì Thiệu Tử Vũ mở cửa vào.

Sáng sớm anh một thân quân trang nhìn thật đẹp trai có tình thần.

"Anh đã đi đâu?"

Lam Kỳ khó chịu hỏi, như thế nào sáng sớm ra ngoài cũng không mang theo cô.

"Đi thay băng."

Thiệu Tử Vũ trả lời, nhìn thấy cô ngủ ngon liền không có đánh thức.

"Vậy sao anh không gọi em giúp anh?"

Lam Kỳ sấm hỏi một hồi, cô như thế nào lại tham ngủ như vậy, anh là bệnh nhân, cô nên chăm sóc anh mới đúng.

Nhìn bộ dáng cực kỳ hối hận của cô, Thiệu Tử Vũ cười.

"Không có việc gì anh gọi Tiểu Lý đến đón anh."

"À"

Nghe anh nói như vậy, trong lòng Lam Kỳ mới thoải mái một chút, ít nhất cô cũng không phải bỏ anh một mình, còn có Tiểu Lý đi cùng.

"Bé con, sửa soạn xong chưa? Bây giờ anh mang em đi gặp một người."

Thiệu Tử Vũ đến gần cô, dắt cô từ trên cái thang xuống.

"Đi gặp chị gái già?" Lam Kỳ hỏi, nhìn bộ dáng của anh nhất định là vậy.

"Ừ"

Thiệu Tử Vũ gật đầu.

"Nhưng anh còn không có ăn cái gì, em để anh ăn trước rồi lại đi có được hay không?"

Lam Kỳ vẫn rất lo lắng cho anh, bình thường cô bị cảm một chút cha già liền chăm sóc cô rất cẩn thận, cô nên học cha già nên quan tâm người khác như thế nào.

Thiệu Tử Vũ nở nụ cười.

"Không sao, chúng ta ăn sau." Nhưng mà được cô quan tâm anh rất vui vẻ.

"Ừ, vậy cũng tốt."

Lam Kỳ không kịp chờ đợi đi ra bên ngoài, chị gái già của cô là nhân vật cấp nữ vương trong nhà, đã lâu không bị cô ăn hiếp, thật nhớ.

Chỉ cần hôm nay chị gái già về nhà cha mẹ già cũng yên tâm, vậy cô thì làm sao bây giờ, cô có chút lo lắng, nếu chị gái già trở về không phải cô cũng phải theo trở về hay sao, như vậy sẽ không thể chăm sóc Thiệu Ngốc.

Như vậy đi, đến lúc đó cô phải nói chị gái già giữ bí mật, Thiệu Ngốc coi như là giúp chị gái già, việc nhỏ này chắc chị sẽ không không giúp.

Xe chạy về phía ngoại ô thành phố C, dần dần chạy về quốc lộ gần bờ biển, phong cảnh bên đường thật đẹp mắt, gió biển ẩm ướt thổi vào trong xe, Lam Kỳ hít thở thoải mái phơi nắng, tại thành phố C bờ biển nơi này là đẹp nhất, mà còn mở rộng cho khách du lịch thông thường, mỗi ngày đến mấy vạn du khách, cho nên lúc nào cũng là địa điểm du lịch đông khách nhất, lúc này chị gái già trở về vừa đúng lúc, có thể kiếm thêm một đồng tiền.

Nhìn Lam Kỳ vui vẻ thiệu Tử Vũ có chút lo lắng, nếu chờ một chút cô nhìn đến tình cảnh kia không biết sẽ phản ứng như thế nào.

Xe giảm tốc độ trước một biệt thự ven biển.

Cửa lớn màu trắng mờ ra, xe chạy vào bãi đậu xe rộng rãi, Lam Kỳ xuống xe, chỉ thấy trước mặt là một mảnh cỏ xanh um rộng mở, trên mặt cỏ đặt một cái dù che nắng và vài cái ghế dựa, bên cạnh là một hồ bơi rộng lớn, bên cạnh hồ bơi có mấy cây dừa cao, bên ngoài hàng dừa là hàng rào bảo vệ màu trắng có dân hoa mộc uốn lượn, xa xa ngoài phía hàng rào là bờ cát trắng cùng đại dương xanh thẳm, phong cảnh nơi này thật tuyệt vời.

Lam Kỳ lại đem ánh mắt dời về căn biệt thự màu xanh lam trước mặt, biệt thự nhỏ tinh xảo, nhưng thiết kế cực kỳ thời thượng thoải mái, giống dạng biệt thự nghỉ dưỡng.

Chẳng lẽ chị gái già ở chỗ này? Cô có chút không dám tin.

"Đi thôi."

Cảm giác được nghi ngờ của cô, Thiệu Tử Vũ lôi kéo tay cô vào nhà.

Phong cách trang trí trong biệt thự giống y như cách nghĩ của cô, cái này đúng là biệt thự chuyên dùng để nghỉ dưỡng, trang trí bên trong không rườm rà xa hoa, ngược lại tùy ý giống như nông thôn, phòng bếp kiểu mở, đồ dùng nội thất đơn giản, đồ dùng thủ công đặc sắc của các quốc gia cũng ở đây, Lam Kỳ đoán không ra số tuổi của chủ nhân căn biệt thự này.

"Chị gái của em đâu?"

Lam Kỳ hỏi Thiệu Tử Vũ, anh nói mang cô đến gặp chị gái già, như thế nào lại mang cô đến đây?

"Đợi chút."

Thiệu Tử Vũ biết cô nghi vấn đầu bụng, liền cho cô một nụ cười an ủi.

"Sophie, gọi chủ nhân nam xuống lầu."

Thiệu Từ Vũ hướng bên ngoài biệt thự gọi một tiếng, không tới vài giây liền có một nữ giúp việc người Phi xuất hiện tại cửa, nhìn hai người dùng Trung văn gượng gạo mở miệng.

"Vâng, tôi đi ngay."

Nói xong thân thể mập mập nện từng bước nặng nề lên lầu.

Từ dưới lầu có thể nghe được tiếng cô gõ cửa một căn phòng nào đó, cùng tiếng nói chuyện.

Lam Kỳ liếc Thiệu Từ Vũ một cái, không biết anh đang làm trò quỷ gì.

Một phút về sau, tiếng bước chân vang lên, một người đàn ông từ trên lầu từ từ đi xuống, anh mặc một chiếc áo hoa văn cùng quần dài màu sáng, ngũ quan anh tuấn sạch sẽ, vừa nhìn sẽ thấy cực kỳ giống Thiệu Từ Vũ, nhưng nhìn kỹ lại khác nhau rất lớn, vì vậy người đàn ông này ở khác miệng ba phần tươi cười, bảy phần hờ hững, hơn nữa da còn trắng hơn Thiệu Từ Vũ....

Thiệu Từ Mặc! Lập tức Lam Kỳ liền nhận ra người này, không có biện pháp, anh ta xuất hiện trên TV, báo chí, hào quang của anh ta so với lãnh đạo thành phố C còn cao hơn, nhất là tình cảm của anh ta, có thể nói là đã nuôi sống không ít toàn soạn, nhưng anh ta lại có một bộ mặt làm phụ nữ chết mê.

Thật ra thì từ lúc bọn họ chuyển nhà về sau cô chỉ gặp anh ta một lần, còn nhớ lúc trước anh ta thích mặc đồng phục rộng lưng thùng đeo cặp sách, một bộ dáng lưu manh, lúc đó ở trường khuôn mặt anh ta đã được công nhận là người đẹp trai nhất, nhưng mà chị gái già đánh giá lớp học của anh ta là ‘một con sâu làm sâu nổi cơn’, là một nam sinh cực kỳ xấu xa.

Nhưng mà nói đi thì phải nói lại, chị gái già ở chỗ này? Không phải đâu, Thiệu ngốc là dẫn lầm chỗ rồi.

"Nhóc con"

Thiệu Từ Mặc đi xuống lầu chào Lam Kỳ một tiếng, bày ra nụ cười không đứng đắn.

Lam Kỳ rồi rầm một hồi, đứng ra cô theo đuổi Thiệu ngốc thì phải kéo quan hệ tốt cùng anh trai anh, nhưng mà người này lại là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt nhiều năm của chị gái già, aiz...đứng trên lập trường của cô xác thực không dễ dàng.

Thấy cô không đáp lại Thiệu Từ Mặc lại nói thêm một câu, “Không biết lễ phép, về sau đều là người một nhà rồi.” Nói xong đi đến bên cạnh Thiệu Từ Vũ, lần trước em trai bị thương, hiện tại xem ra không có việc gì rồi.

Lam Kỳ nhìn hai người bọn họ xấu hổ một lúc, ý đồ của cô rõ ràng như vậy sao? Ngay cả Thiệu Từ Mặc cũng nhìn ra cô có ý nghĩ không an phận với Thiệu ngốc? Đúng là quá đáng, Thiệu Từ Mặc trong tình trường lăn lộn đã lâu, luyện thành hóa nhân kim tính.

Nhìn phản ứng của Lam Kỳ Thiệu Từ Vũ nở nụ cười.

"Đừng trêu cô ấy, cô ấy tới là muốn gặp chị gái."

Nghe Thiệu Từ Vũ nói như vậy cô càng kinh ngạc, chị gái già thật sự ở đây? Làm sao có thể, trước kia chỗ Thiệu Từ Mặc ngồi chị gái già đều lau đến ba lần rồi mới chịu ngồi vào, hiện tại làm sao có thể cùng anh ta sống chung một nhà?

"Anh biết, anh đã gọi cô ấy rời giường, chắc là rất nhanh sẽ xuống.” Ánh mắt Thiệu Từ Mặc phức tạp mở miệng.

Nghe nói như thế cảm Lam Kỳ muốn nhanh rút xuống, Thiệu Từ Mặc gọi chị gái già rời giường? Không thể nào, có phải cô nghe nhầm rồi hay không, hay là tại hôm qua ngủ không ngon nên sinh ra ảo giác, nhéo mắt một cái, ui da, đau quá.

"Từ Mặc” Lúc này một giọng nói dịu dàng từ trên lầu gọi xuống, chỉ thấy một người phụ nữ mặc chiếc váy ngắn màu trắng từ từ trên lầu đi xuống, ngũ quan xinh đẹp, làn da trắng nõn, trên mặt mang theo nụ cười nhẹ nhàng yếu ớt, một đầu tóc đen tuyền xổ ra sau ới, cặp mắt to xinh đẹp trong suốt.

"Chị gái già"

Lam Kỳ kinh ngạc, cô nhắm mắt rồi mở lại lần nữa, xác định mình không có nhìn lầm, cái người ăn mặc thoải mái, cười giống như một trang giấy trắng không tỳ vết thật sự là chị gái già?

Ông trời, cô có chút choáng váng, trong ấn tượng của cô, chị gái già luôn mặc bộ đồng phục công sở, mái tóc đen tuyền được búi gọn sau ới, cặp kính đen quanh năm không đổi, trên mặt thường không có nụ cười, là một người phụ nữ nghiêm túc, hiện tại như thế nào biến thành cái dạng này? Quả thật là thay đổi 360 độ.

"Đôi bụng không bảo bối? "

Thiệu Từ Mặc cười đi đến dưới chân cầu thang cầm tay Lam Vũ hỏi.

Lam Vũ lắc đầu.

Lam Kỳ nhìn không được từ từ đi qua đây Thiệu Tử Mục ra.

"Anh đang làm cái gì thế?" Còn gọi 'bảo bối' ghê tởm, da gà cô roi đầy trên đất.

"Chị gái già, chúng ta về nhà."

Nói xong Lam Kỳ tay Lam Vũ, thần tượng chị gái già của cô bị cái tên phong lưu Thiệu Tử Mục kia khi dễ rồi, thật là đau khổ muốn khóc, đầu nhiều năm như vậy chị gái vẫn là bị tên kia mê hoặc, trở về làm sao khai báo với cha mẹ già cùng Lý Hạo đây.

"Tôi...."

Lam Vũ nhìn người đang kéo tay mình, cặp mắt sững sờ sau đó lại khôi phục bộ dáng mê mang trước đó.

"Cô là ai, muốn mang tôi đi đâu?"

Lam Kỳ vốn là sắp rời khỏi cửa, chân liền cứng đờ dừng lại.

"Em là Lam Kỳ, em gái của chị, đừng nói chị không biết em nha?" Lam Kỳ có một loại dự cảm không tốt, tuy cực kỳ buồn cười, cực kỳ căm huyệt, nhưng lại cực kỳ chân thật.

"Thật xin lỗi, tôi không biết cô, có thể là cô đã nhận nhầm người."

Nói xong Lam Vũ rút tay ra khỏi tay Lam Kỳ đi đến bên người Thiệu Tử Mục.

Nhìn thấy cô đi về phía anh, vốn là khuôn mặt lạnh lẽo lại hiện lên nụ cười tà.

"Đi, anh mang em đi ăn một chút gì."

"Ừ" Lam Vũ gật đầu.

Nhìn hai người dắt tay nhau đi về phía phòng ăn, Lam Kỳ ngu ngốc một hồi, đây là cái tình huống gì?

"Bé con, sau trận mưa to lần trước chị em bị thương là anh trai anh cứu cô ấy, từ đó đến nay vẫn là anh trai chăm sóc cô ấy, cho nên ngoại trừ anh trai, cô ấy không nhớ ai cả."

Thiệu Tử Vũ giải thích, đây cũng là 'chút chuyện' mà anh nói với cô.

"A"

Lam Kỳ sờ sờ đầu, bây giờ chị gái già chỉ nhận biết Thiệu Tử Mục, lời này quá dọa người rồi, nếu một ngày nào đó chị gái già hồi phục trí nhớ không biết có tự bóp chết chính mình hay không.

Đợi chút, cô không thể để chị gái già ở lại chỗ này, chị gái già mất trí nhớ nhưng Thiệu Tử Mục không có, nếu anh ta muốn trả thù, chị gái già không phải là tự động dâng đến cửa sao? Quan hệ trước đó của bọn họ, anh ta sẽ đối tốt với chị gái già? Không thể nào.

"Chị gái già, chúng ta về nhà, yên tâm, chị có mất trí nhớ cũng không có vấn đề gì, trong nhà còn có cha mẹ già, nhất định chị sẽ nhớ lại chuyện trước kia, đúng rồi, còn có anh Lý Hạo, anh ta cũng luôn chờ chị."

Lam Kỳ đi chỗ ngồi bên cạnh Lam Vũ trong phòng ăn khách lệ, nghe xong Lam Vũ sững sờ nhìn cô.

"Cô ấy sẽ không đi, cô ấy sẽ ở lại đây."

Thiệu Tử Mục không chút để ý đến Lam Kỳ, rót một ly sữa cho Lam Vũ.

"Uống nhanh, uống xong mang em đi bờ biển tản bộ."

"Ừ"

Lam Vũ cười một cái với Thiệu Tử Mục, uống hết ly sữa.

Lam Kỳ muốn điên, chị gái già, ngàn vạn lần chị không thể để tên phong lưu này mê hoặc, nếu không thì chờ đến ngày chị khôi phục trí nhớ có muốn thất cổ cũng trễ rồi.

"Chị gái già, chị còn nhớ Lý Hạo không? Trước kia hai người yêu nhau đến chết đi sống lại, hai người cũng sắp kết hôn rồi, chị nhớ không?"

Lam Kỳ ấn chặt bả vai Lam Vũ mở miệng, chị gái già đối với người đối diện không ấn tượng, không chừng đối với bạn trai lại có ấn tượng thì sao.

"Lý Hạo"

Lam Vũ gọi tên này một lần, sau đó bắt đầu thật sự suy nghĩ.

Lam Kỳ thấy bộ dáng nghiêm túc suy nghĩ của chị gái già, cảm thấy nếu hấp dẫn được chị ấy nhớ Lý Hạo cũng được, như thế hẳn là có thể từ từ nhớ bọn họ.

Đang có vui mừng thì Thiệu Tử Mục đột nhiên từ chỗ ngồi đứng lên, kéo luôn Lam Vũ theo.

"Không nghĩ ra thì đừng nghĩ nữa, anh mang em đi tản bộ."

"Anh"

Lam Kỳ tức giận, cái tên Thiệu Tử Mục này nhất định là cố ý, vừa rồi chị gái già đã thật sự nghiêm túc suy nghĩ anh ta lại tới làm phiền.

Nhìn thấy phản ứng của Lam Kỳ, Lam Vũ vội vàng cười xin lỗi với cô.

"Thật xin lỗi, vừa rồi tôi suy nghĩ một chút cái tên Lý Hạo, tôi thật sự là không có ấn tượng gì, không chừng cô đã tìm nhầm người."

"Ách..." Lam Kỳ cứng họng rồi, từ trước đến nay chị gái già chưa từng nói chuyện dịu dàng như vậy, trước kia chị gái già nói chuyện là bộ dáng nữ vương mạnh mẽ, hiện tại như thế nào lại biến thành như vậy, cô rất không quen, cô vẫn thích chị gái già trước kia hơn.

Nhìn hai người ra khỏi biệt thự, Lam Kỳ buồn bực, bây giờ nên làm cái gì đây? A, gọi điện thoại cho mẹ già.

Suy nghĩ một chút cô lấy điện thoại di động ra vừa định gọi lại bị Thiệu Tử Vũ cản lại.

"Bé con, đừng gọi."

"Như thế nào? Anh cũng đứng về phe của anh trai anh đúng không?" Lam Kỳ nổi lửa, cô đã nhìn lầm anh.

Thiệu Tử Vũ cười cười.

"Anh đứng về phe em"

Lần này sắc mặt Lam Kỳ tốt lên một chút.

"Vậy tại sao không cho em gọi điện thoại?"

"Bởi vì tình trạng hiện tại của chị em dù có mang về cũng không nhất định sẽ tốt đối với cô ấy."

Lam Kỳ cảm thấy lời của anh thật buồn cười, chỗ kia là nhà của bọn họ, là chỗ chị gái già đã sống mười năm, như thế nào sẽ không tốt?

"Vậy ở lại chỗ này sẽ tốt? Anh trai anh càng làm em lo lắng thêm."

Thiệu Tử Vũ cười khò, anh cảm thấy muốn nói cho cô hiểu việc này thật là khó.

"Được rồi, nếu như chị em đồng ý theo em về anh liền tán thành cách làm của em." Anh lùi một bước.

"Nếu như không chịu thì sao?" Lam Kỳ cảm thấy Thiệu Ngốc đang nói chuyện nghiêm túc.

"Bác sĩ nói để cho cô ấy sống ở một hoàn cảnh thoải mái sẽ có lợi cho bình phục của cô ấy."

". . ." Lam Kỳ không phản đối, tóm lại cô chính là cảm thấy Thiệu Tử Mục đối với chị gái già không có ý tốt, nói không chừng sẽ thừa cô hội khi dễ chị ấy, nhục nhã chị ấy.

"Được rồi, bé con, trước đi ăn một chút gì." Thiệu Tử Vũ kéo một cái ghế trong phòng ăn cho cô ngồi xuống.

"Ăn không vô." Loại tình huống này làm sao cô có thể nuốt trôi đồ, cô chờ một chút sẽ thử xem chị gái già có chịu theo cô về nhà hay không, nếu chị gái già thật sự quyết định ở cùng Thiệu Tử Mục, vậy thì nên làm gì bây giờ? Hơn nữa chị gái già cùng Thiệu Tử Mục có cảm giác thân mật như thế nào ấy, không phải là Thiệu Tử Mục đã ăn sạch chị gái già rồi chứ? Vậy Lý Hạo làm sao bây giờ? Chuyện khủng bố nhất là khi chị gái già khôi phục trí nhớ thì nên làm cái gì? Khẳng định chị ấy sẽ lấy dao chém Thiệu Tử Mục, thật sự là càng nghĩ càng đau đầu.

"Bé con đang nghĩ cái gì?" Thiệu Tử Vũ đem một phần trứng chiên đưa tới trước mặt cô.

"Đang suy nghĩ ăn anh." Lam Kỳ trừng anh, mặc kệ, Thiệu Tử Mục nếu dám xuống tay với chị gái già, vậy cô liền xuống tay với Thiệu Ngốc, tính đi tính lại cũng không thiệt thòi. (Chết cười, chị Lam đúng là có suy nghĩ làm cho người ta muốn phun máu)

"Ha ha"

Thiệu Từ Vũ cười.

Lam Kỳ buồn bực ăn trứng chiên trong đĩa, cô quyết định hôm nay muốn ở lại chỗ này không đi, cô muốn nhìn xem Thiệu Từ Mục.

Ăn xong bữa sáng Lam Kỳ liền chạy đến bờ biển, cô phải làm người giám thị tránh cho Thiệu Từ Mục động tay động chân với chị gái già.

Mới vừa chạy đến bờ biển liền nhìn thấy một màn làm cô muốn thét chói tai.

Bên bờ biển hai người đang hôn đến quên mình không phải là chị gái già cùng Thiệu Từ Mục hay sao.

"Tên đàn ông thói anh, buông chị gái tôi ra."

Lam Kỳ lập tức xông lên kéo hai người ra, chỉ thấy trên mặt Lam Vũ một mảnh thẹn thùng, cực kỳ mê người, ngay cả Lam Kỳ cũng ngây người ra một lúc, thì ra chị gái già còn có một mặt nữ tính như vậy.

"Em làm cái gì vậy!"

Đang kích tình đột nhiên bị người khác cắt ngang làm cho sắc mặt Thiệu Từ Mục rất khó coi.

"Hừ, có tôi ở đây anh đừng nghĩ muốn chiếm tiện nghi chị gái già." Lam Kỳ đứng ở phía trước che chở cho Lam Vũ.

Thấy phản ứng của cô, Thiệu Từ Mục nhìn cô âm hiểm cười.

"Đáng tiếc em tới chậm."

"Anh có ý gì?"

Nhìn anh ta cười Lam Kỳ có chút rợn tóc gáy, nhìn thấy anh ta hôn chị gái già cô liền xông lên, như thế nào còn nói là tới chậm?

Thiệu Từ Mục không nói lời nào chỉ là cười, kéo Lam Vũ phía sau cô đi về phía trước.

Lúc Lam Vũ đi qua bên người cô, vừa vẩy gió biển thổi, váy trước ngực bị thổi bay có chút mở ra, Lam Kỳ thấy trong rãnh ngực trắng nõn của chị gái già có dấu hôn xanh tím sâu cạn không giống nhau.

"A" Cô thét chói tai, quả nhiên cô đã tới chậm, chị gái già nhất định là đã bị anh ta ăn sạch.

Chuyện này làm sao có thể biến thành như vậy, đau lòng chị gái già.

"Làm sao vậy bé con?"

Nhìn bộ dáng hoảng sợ của cô, Thiệu Từ Vũ hỏi, thật ra anh cũng đoán được cô giật mình cái gì.

"Anh trai anh đã ăn sạch chị gái em."

Lam Kỳ cực kỳ tức giận, tên đàn ông Thiệu Từ Mục này như thế nào có thể làm loại chuyện đồi tiện hạ lưu như vậy.

"Ừ, đã nhìn ra."

Thiệu Từ Vũ trả lời.

Lam Kỳ bị lời nói của anh làm cho ghen chết.

"Anh sớm biết vì cái gì không nói với em?"

Thiệu Từ Vũ đến gần ôm lấy cô.

"Nói cho em biết có lợi ích gì, đây là chuyện của bọn họ, không cần quan tâm."

Lam Kỳ tức sùng máu cách xa anh mấy bước.

"Anh nói thật dễ nghe, anh trai anh phong lưu như thế chỉ là muốn đùa giỡn với chị gái già."

Cô càng nghĩ càng cảm thấy có thể là loại khả năng này, hận không thể lập tức mang chị gái già rời khỏi.

"Yên tâm, anh ấy sẽ không."

"Làm sao anh biết?" Lam Kỳ cảm thấy Thiệu Tử Vũ đang bao che cho anh trai mình.

"Thật ra thì anh trai..." Thiệu Tử Vũ nói một nửa liền im miệng.

"Như vậy đi bé con, về sau tự em nhìn xem có đúng vậy không." Anh suy nghĩ dù mình có nói cô cũng chưa chắc sẽ tin, lời này hãy để tự anh trai nói ra đi.

"Em không muốn nói lời vô nghĩa với anh, bây giờ em liền mang chị gái già đi."

Lam Kỳ chuẩn bị đi về phía hai người kia, kết quả người bị Thiệu Tử Vũ giữ chặt.

"Bé con, em hãy nhìn kỹ xem trước kia chị gái em có từng cười hạnh phúc như vậy chưa?"

Lam Kỳ nhìn theo hướng Thiệu Tử Vũ chỉ.

Chỉ thấy bên bờ biển, Lam Vũ đang thong thả tản bộ, Thiệu Tử Mục nắm tay chị ấy, ngẫu nhiên chị ấy sẽ ngẩng đầu lên nhìn anh ta, trên mặt hiện lên nụ cười ngọt ngào ấm áp, vẻ mặt thỏa mãn.

Lam Kỳ đột nhiên liền cứng họng.

Trước kia chị gái già rất kiên cường cũng cực kỳ nghiêm túc rất ít khi thấy chị ấy cười, lại còn cười đến vui vẻ như vậy.

"Được rồi, chúng ta đi phía này, đừng làm phiền bọn họ."

Thiệu Tử Vũ mở miệng, anh tin bé con sẽ hiểu được.

Lam Kỳ không cam lòng đi về phía khác, cô cảm thấy lời Thiệu Ngọc vừa rồi nói rất có lý, dù sao cũng là ý muốn cho cô yên tâm, thật ra cô tin tưởng Thiệu Ngọc, anh chưa từng lừa gạt cô, nhưng mà chuyện của chị gái già như vậy mà không nói một tiếng với trong nhà không biết là đúng hay sai, nếu chị gái già khôi phục trí nhớ, có phải chuyện đầu tiên là lộ ra cô? Còn có Lý Hạo, chị gái già hiện tại thành cái dạng này này cô cũng không dám để cho chị ấy cùng một chỗ với Lý Hạo nữa, nếu cha mẹ già biết rõ nói không chừng sẽ kêu Lý Hạo chăm sóc chị ấy, cô cũng rất lo lắng, nghĩ lại đều thấy sợ, thật sự không biết bây giờ nên làm cái gì nữa.

Vì chuyện này Lam Kỳ buồn bực nguyên một buổi sáng, lúc giữa trưa cô lại đề nghị chuyện chị gái già cùng theo cô trở về, nhưng là lại bị chị gái già cự tuyệt một lần nữa, nhìn bộ dáng chị ấy thủy chung trốn trong ngực Thiệu Tử Mục, cô cảm giác mình sắp ói máu, liền gọi Thiệu Ngọc mang cô đi.

"Thiệu Ngọc, một lát em muốn đi tìm Mễ Đóa anh đi về trước đi, buổi tối tự em sẽ về nhà."

Trên xe Lam Kỳ mở miệng, hiện tại trong đầu cô rối thành một nùi, cô cần tìm Mễ Đóa chải vuốt lại, nhìn xem Mễ Đóa có đề nghị gì.

"Ừ được, buổi tối gọi điện thoại cho anh, anh tới đón em." Thiệu Tử Vũ dịu dàng nhìn cô nói.

Nhìn đến ánh mắt của anh, trong lòng Lam Kỳ ngứa một chút.

"Được, anh qua đón em."

Cô nghĩ hiện tại bản thân đang đi công tác, thời gian xuất hiện trên đường lớn càng ít càng tốt, lỡ may gặp xui bị cha mẹ già bắt gặp liền xong đời.

"Buổi tối cùng ăn cơm với anh."

Thiệu Tử Vũ lại mở miệng, anh sợ cô về trễ nên mới nói như vậy, ngày nghỉ của anh vốn ngắn, anh muốn ở lại cùng cô ngây ngốc, nói như vậy cô sẽ phải nắm đốt ngón tay tính kỹ thời gian.

"Được."

Lam Kỳ gạt đầu, cô biết nhà Mễ Đóa ban ngày không có ai nên mới gọi điện thoại nói cô sẽ đến nhà, cô làm sao có thể ở đó ngây ngốc đến lúc người nhà Mễ Đóa về.

Thiệu Tử Vũ đưa Lam Kỳ đến dưới nhà Mễ Đóa liền đi.

Lam Kỳ vào thang máy đi tới ấn chuông cửa nhà Mễ Đóa, hi vọng con nhóc kia đã về đến nhà.

"Cái con nhóc chết bầm, không phải cậu cùng Dung Bạch Minh đi đến thành phố S sao, như thế nào lại chạy trở về?"

Cửa vừa mở ra Mễ Đóa liền dùng dùng hỏi.

Lam Kỳ không để ý tới cô, đi luôn về phòng, ngã nằm trên giường.

"Đừng hỏi, tớ còn thật hi vọng cùng học trường đi thành phố S liền không phải biết được chuyện đáng sợ như vậy rồi."

"Như thế nào?"

Mễ Đóa hỏi.

"Aiz, chị gái già vậy mà sống chung với Thiệu Tử Mục rồi."

"A, khụ khụ khụ."

Đang uống nước Mễ Đóa bị sặc một cái, chuyện này là khi nào, quá chấn động rồi.

"Tớ cũng vừa mới biết, hơn nữa chị gái già còn bị mất trí nhớ....."

Lam Kỳ từ từ phun ra những chuyện không thoải mái trong lòng.

Mễ Đóa ngây ngốc một giây sau đó cười.

"Hoá ra là như vậy, khó trách. Tớ đang suy nghĩ thế nào có khả năng này, người giống như chị gái cậu, ngay thẳng lại yêu cầu nghiêm khắc làm sao sẽ nhìn tới Thiệu Tử Mục, tên công tử phong lưu này, hường qua vô số người đẹp làm sao có thể nhìn đến dạng phụ nữ như chị gái cậu."

"Cậu nói cái gì? Ý của tớ là Thiệu Tử Mục không xứng đáng với chị gái tớ." Ai muốn cô nói những lời này, Lam Kỳ cực kỳ khó chịu.

"Ặc, đúng vậy, đúng vậy." Mễ Đóa cười gượng, không có cách nào nói với người so với bản thân chị gái trong lòng cô ta còn tươi đẹp hơn cả hoa, đương nhiên Thiệu Tử Mục có tiền lại đẹp trai, không ít phụ nữ tranh gả là không xứng, nhưng mà nói đi thì phải nói lại, tên đàn ông kia quá phong lưu, thật sự là không xứng.

"Vậy bây giờ cậu định làm thế nào?" Mễ Đóa hỏi, nếu tuyên bố chuyện này ra thì chị gái Lam Vũ mới là người chịu thiệt.

"Tớ cũng không biết."

Lam Kỳ đang vì chuyện này mà phiền lòng.

"Tớ biết rồi, tìm người đánh anh ta một trận, hoặc là cho anh ta một dao để anh ta biến thành thái giám."

Mễ Đóa híp mắt làm ra tư thế ác độc.

". . ." Lam Kỳ cảm thấy tìm đến Mễ Đóa quả thật chính là tìm thêm phiền, không có chủ ý nào được hết.

"Như vậy đi, chuyện này chúng ta chờ xem thêm vài ngày, xem tên đàn ông phong lưu Thiệu Tử Mục kia rốt cuộc là đang chơi trò gì." Giây phút máu chó Lam Kỳ vẫn cảm thấy dựa vào bản thân mình là tốt nhất.

"A....."

Mễ Đóa gật đầu, tiếp tục uống nước, "Cái đó. . . Mễ Đóa, mấy cái đĩa CD trước kia cậu để đâu rồi?"

Yên lặng vài phút Lam Kỳ áp ứng hỏi, được rồi, nếu Mễ Đóa có hỏi, cô liền nói 'không phải Thiệu Tử Mục đã ăn sạch chị gái già hay sao? Cô liền ăn sạch Thiệu ngọc coi như trả thù', Mễ Đóa sẽ phải ủng hộ chủ ý này của cô, tuy ngày hôm qua dù không biết chuyện của chị gái già lúc đó cô cũng đã nghĩ muốn đến nhà Mễ Đóa rồi."

"Đĩa CD gì?" Rõ ràng là Mễ Đóa không hiểu ý tứ của Lam Kỳ là mấy trăm chiếc đĩa CD cô cất kỹ.

"Ách, chính là loại diễn viên nam cùng diễn viên nữ đang xoxo, mấy cái hành động nóng bỏng đó." Lam Kỳ chớp chớp mắt đưa tình với Mễ Đóa, lần này cậu đã hiểu chưa?

"Cái gì?"

Mễ Đóa hỏi lại.

Lam Kỳ cắn răng cao giọng.

"Tớ muốn xem phim AV, đòi trụ, cậu có hiểu chưa?"

Mễ Đóa lại bị sặc một cái, cô đã hiểu đã hiểu.

"Chết tiệt, cuối cùng cậu cũng thông suốt, nói cho cậu biết, cậu xem xong sẽ phát hiện điều hứng thú trong này." Mễ Đóa một bộ háo sắc.

Nhìn đến bộ dáng của Mễ Đóa, Lam Kỳ mắc ói một chút, má ơi, hẳn là về sau cô sẽ không đi theo con đường của Mễ Đóa chứ?

"Đợi một chút, lập tức có."

Nói xong Mễ Đóa liền cúi người xuống dưới giường lục lạo một hồi, sau đó cầm một đĩa CD đưa cho Lam Kỳ.

"Đĩa này đảm bảo hình ảnh sắc nét, cầm lấy, cất kỹ, di Lam thi có thể giải thích, nếu bị chú Lam nhìn thấy thì xong đời cậu, đoán chừng một năm cậu cũng không có cách nào đối mặt với chú ấy."

Lam Kỳ lờm cô một cái.

"Bây giờ tớ ở cùng với Thiệu Ngốc, mẹ già còn tưởng tớ đang đi công tác, cậu đừng có mà làm lộ." Nói cái gì? Cô bị bắt gặp? Cô nào có ngốc như vậy.

"Cậu muốn sống cùng với Thiệu Tử Vũ rồi?"

Mễ Đóa hỏi, cô giật mình, không nghĩ tới Lam Kỳ vậy mà một chân đạp hai thuyền.

"Cái gì chứ, lần trước là do học trưởng nhờ tớ giả làm bạn gái đi gặp bà nội anh ta, chúng tôi không có gì, kết quả là không có đi còn sống cùng trong nhà Thiệu Ngốc."

Lam Kỳ cũng không nói gì chuyện xảy ra ở sân bay, nếu không thì Mễ Đóa còn muốn thét chói tai.

"Nói như vậy cậu muốn xem loại phim này là vì Thiệu Tử Vũ?"

Mễ Đóa hiểu.

"Ừ"

Lam Kỳ gật đầu.

Mễ Đóa tiến sát lại gần cô cười hi hi.

"anh ta bắt lực hay là lãnh cảm?" (Haha....*sắc nước* chị Mễ thật là, Kẹo đi mách anh Thiệu)

Lam Kỳ hận không thể dọa chết Mễ Đóa.

"Đều không phải, là tớ muốn cường anh ấy." Cô rống

"Khụ khụ."

Mễ Đóa cách Lam Kỳ xa một khoảng nếu không thì có thể bị lời cô nói làm sặc chết.

"Tốt, vậy cậu tự mình xem đi."

"Không được, cậu xem cùng tớ."

Mễ Đóa bắt đầu nhìn Lam Kỳ.

"Tớ đã xem qua n lần, sớm không còn cảm giác gì rồi." (*cúi đầu nhận sự phụ* chị Mễ, Kẹo thật báỉ phục chị)

"Vậy cũng phải xem cùng tớ."

"Được rồi, tớ ở trong phòng chơi laptop, cậu xem phim của cậu được chưa."

"Ừ"

Mễ Đóa khởi động máy vi tính, Lam Kỳ đem CD bỏ vào ổ đĩa.

Rất nhanh trên màn hình vi tính xuất hiện những cảnh làm cho người ta mặt đỏ tim đập nhanh, Lam Kỳ chưa từng xem qua loại phim này nên mặt cô chút nóng lên, cô tròn mắt há hốc mồm, kỹ xảo này, sức mạnh này, làm cho cô có chút xấu hổ, nhưng mà nhìn không được lại tiếp tục xem

Hơn một tiếng sau, Lam Kỳ mặt đỏ ửng tất máy vi tính, vậy có phải là cô cũng sẽ cùng Thiệu Ngốc làm những chuyện như vậy, ông trời, mấy tư thế kia độ khó cực cao, sớm biết như vậy cô sẽ học tốt vũ đạo, thân thể mới có thể mềm mại dẻo dai như vậy.

Suy nghĩ lung tung vừa thông suốt liền điều chỉnh tốt tâm tình, cô nhìn về phía Mễ Đóa.

Chỉ thấy Mễ Đóa cắn răng nghiêng lợi đối diện laptop nảy sinh ác độc.

"Làm sao vậy?" Lam Kỳ đi vài bước đến bên cạnh Mễ Đóa, hiện tại đột nhiên cảm thấy trong phòng có chút nóng.

"Đừng phải tên đàn ông chết tiệt."

Mễ Đóa trả lời.

Hồngбет, Lam Kỳ mới nhớ tới lần trước Khương Hạo nhờ cô giúp, vì bận rộn nên cô quên mất.

Cô vội vàng nhìn xem nhật ký trò chuyện, kết quả là muốn ngất xỉu.

Anh quân nhân đẹp trai: "Em đang làm gì?"

Đóa Đóa trên mây: "Ai cần anh quân."

Anh quân nhân đẹp trai: "Nói cho anh biết, anh muốn biết."

Đóa Đóa trên mây: "Được, đang xem phim AV"

Anh quân nhân đẹp trai: ". . ."

Lam Kỳ quyết đoán đóng lại laptop của Mễ Đóa.

"Loại chuyện như vậy không tiện nói." Về mặt Lam Kỳ đau khổ, cho dù là Khương Hạo thất hẹn cô cũng không thể hủy hoại hình tượng của mình như vậy.

"Có cái gì, hừ, anh ta ở trong bộ đội không xem được, ghen tỵ chết anh ta."

Mễ Đóa khó chịu ngẩng đầu.

Lam Kỳ cúi đầu, xong rồi không biết cô gái như vậy bây giờ Khương Hạo có còn muốn hay không.

"Thật ra thì có một việc tớ quên nói với cậu, lần trước anh ta thất hẹn là vì trong bộ đội có nhiệm vụ khẩn cấp, bây giờ anh ta đã trở lại, nhưng mà lúc chấp hành nhiệm vụ anh ta đã bị thương."

Lam Kỳ đem chuyện đã bàn với Khương Hạo nói cho cô nghe, anh ta có thể đem ngựa chết chữa thành ngựa sống hay không thì phải nhìn xem duyên phận của hai người.

"Thật sao?"

Về mặt hung thần của Mễ Đóa dịu lại một chút.

"Tớ là nghe Thiệu ngọc nói, quan hệ của bọn họ rất tốt, nhất định là thật."

Về mặt Mễ Đóa khó coi một hồi, vừa rồi tên đó cũng nói như vậy, nhưng mà cô không tin, hiện tại Lam Kỳ cũng nói như vậy, chẳng lẽ là thật?

"A, hồng бет."

Mễ Đóa vội vàng mở laptop ra, nhìn xem đối phương có còn online hay không.

"Làm sao vậy?" Nhìn bộ dáng của cô Lam Kỳ lo lắng.

"Con nhóc chết tiệt, sao cậu không nói sớm, vừa rồi tớ nói như vậy không biết anh ta có phản ứng gì, hiện tại phải mau bỏ cứu, hi vọng còn kịp."

Lam Kỳ muốn ỏi một chút, đoán chừng một hồi Mễ Đóa lại cố chết đi giả vờ, bên kia Khương Hạo khẳng định là trốn mất há hốc mồm.

Aiz, cái con nhóc này.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bầy Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Có phải anh nên đi tắm hay không.....

Lúc Lam Kỳ từ trong nhà Mễ Đóa đi ra bên ngoài trời đã tối đen, cô vốn chuẩn bị về sớm một chút, nhưng mà sau khi Mễ Đóa log in thì Khương Hạo đã log out, vì thế Mễ Đóa cầm tay cô tâm sự hết hai tiếng đồng hồ, lúc ra về đã trễ thế này.

Lúc Lam Kỳ xuống lầu phát hiện xe Thiệu Ngốc đã dừng ở đó, cô cảm thấy lạ, từ lúc cô gọi điện thoại đến giờ mới hơn mười phút, nhanh như vậy mà anh đã đến rồi?

Mở cửa xe ra, bộ dáng đẹp trai của Thiệu Từ Vũ xuất hiện.

"Bé con, như thế nào lại trẻ như vậy?" Anh đã ở chỗ này chờ một tiếng, thật sự nếu cô không về anh liền lên lầu tìm cô.

"Nói chuyện với Mễ Đóa liền quên mất thời gian." Lam Kỳ ấp úng mở miệng, vẻ mặt có chút mất tự nhiên, nhìn bộ dáng đẹp trai của Thiệu Ngốc tìm cô đập rộn lên, cô không thể nói buổi trưa cô đã xem qua một chút đĩa phim AV, hơn nữa vừa rồi lúc Mễ Đóa buồn bực, cô lại mở thêm một đĩa, nghe Mễ Đóa khó chịu, cô chỉ quan tâm nội dung hình ảnh thôi.

"Bé con, làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái mà mặt đỏ như vậy?"

Thiệu Từ Vũ nhìn Lam Kỳ, mặt cô đỏ ửng, có phải là bị cảm hay không?

"Không có."

Nhìn thấy Thiệu Ngốc đến gần cô, cô tránh ra một bước, lập tức phóng lên xe, không được rồi, vừa rồi xem những hình ảnh quá kích thích, cô muốn bình tĩnh một chút, bây giờ nếu Thiệu Ngốc lại gần cô, cô không biết sẽ có phản ứng gì.

Thiệu Từ Vũ cũng theo sau lên xe, sau khi lên xe đôi mắt đẹp của anh luôn nhìn chăm chăm cô, trong ánh mắt dịu dàng kia còn có tia xem xét kỹ.

Lam Kỳ ngồi thẳng thân thể, hắng giọng một cái.

"Anh nhìn em như vậy làm gì." Không phải chứ? Anh nhìn ra cái gì? Hiện tại trên mặt cô có gì đó không thích hợp sao?

Nhìn một chút Thiệu Từ Vũ thu lại ánh mắt.

"Không có gì."

"Vậy không cho phép anh nhìn chăm chăm em như vậy." Lam Kỳ cảm thấy ánh mắt của anh làm cho cô cực kỳ không được tự nhiên, hiện tại trong lòng cô đang rối loạn, anh nhìn cô như vậy làm cho cô có cảm giác bản thân đang làm chuyện xấu bị anh bắt gặp.

Tuy Thiệu Từ Vũ không rõ, nhưng vẫn đem ánh mắt từ trên người cô dời đến bên ngoài cửa xe, anh không tò mò, cũng không hỏi, theo hiểu biết của anh đối với cô một hồi cô sẽ tự động lòi đuôi.

Nhìn đôi mắt có lực xuyên thấu rất mạnh từ trên thân thể cô dời đi, Lam Kỳ thoải mái dựa vào trên ghế ngồi, phía trước Tiểu Lý đang chuyên tâm lái xe, bên trái Thiệu Ngốc đang xuất thần nhìn ra bên ngoài, thật tốt quá, hiện tại không có gì làm cô không được tự nhiên.

Trên xe rất yên tĩnh, từ nhà Mễ Đóa đến nhà của Thiệu Ngốc còn hơn một tiếng, Lam Kỳ nhắm chán nhìn anh.

Chỉ thấy anh tùy ý dựa vào ghế ngồi, mũi lưỡi để trên ghế ngồi, gương mặt nhìn nghiêng vừa cứng rắn vừa dịu dàng của anh nhìn cực kỳ hấp dẫn, đôi mắt của cô không tự chủ được rơi vào trên đôi môi anh, bờ môi anh hơi nhếch lên, làm cho cô có xúc động muốn cắn lên đó, cô nhìn một lát, di chuyển ánh mắt xuống phía dưới, nhìn cổ, ngực, eo, bụng, tiếp tục đi xuống....

Sau đó cô phát hiện quần áo Thiệu Ngốc mặc thật sự rất nghiêm trang, cái gì cô cũng không nhìn thấy được, trước kia dù đã nhìn qua dáng người của anh nhưng mà hiện tại cô lại muốn xem.

Thiệu Từ Vũ theo hình ảnh phản chiếu từ cửa sổ xe nhìn thấy cô, ánh mắt của bé con giống như là con sói đói nhỏ, anh nhíu mày một chút, buổi chiều nay tới cùng là cô đi làm cái gì.

"Khụ khụ."

Thiệu Từ Vũ ho khan một tiếng, ánh mắt của cô anh có thể làm như không nhìn thấy nhưng phía trước còn có Tiểu Lý.

Thiệu Từ Vũ ho khan một cái, Lam Kỳ liền lấy lại tinh thần, ánh mắt thu lại một chút.

"Thiệu Ngốc, anh bị cảm?" Nếu như vậy liền không dễ làm, trên người anh có vết thương nếu lại bị cả thì hơi phiền phức, mùa đông bị cảm thì không sao, mùa hè bị cảm lại phiền phức lớn, có một lần cô bị cảm đến nửa tháng mới khỏi, cô không thể không lo lắng.

"Không có."

Thiệu Từ Vũ nhìn cô lắc đầu.

"Bé con, buổi chiều hôm nay đã làm cái gì?" Anh hỏi.

"Em..." Lam Kỳ không ngờ là anh lại hỏi chuyện này trong lúc này, cô thật không biết nếu cô trả lời....

“Đương nhiên là em đi bàn bạc một chút về chuyện chị gái già với Mễ Đóa, anh không cho em gọi điện thoại báo trong nhà, em chỉ có thể tìm bạn tốt bàn bạc một chút.”

Thật ra thì cô cũng không có nói láo, cô đi tìm Mễ Đóa vốn là có ý tứ này, về sau lại phát hiện nói cùng Mễ Đóa cũng vô ích, liền không có tiếp tục bàn nữa.

"Vậy kết quả bàn bạc như thế nào?" Thiệu Tử Vũ khẳng định cô còn có chuyện gạt anh, nhưng mà chuyện cô nói anh cũng muốn biết kết quả. (Anh Thiệu là con giun trong bụng chị Lam hay sao, lần nào cũng nói một phát là trúng phóc)

"Không có kết quả." Lam Kỳ cảm thấy mấy cách làm kia đều không thích hợp, trước đó nghĩ muốn để chị gái già ở lại chỗ đó của Thiệu Tử Mục, sau nghĩ lại đó cũng không phải biện pháp tốt, nếu một tháng chị ấy không nhớ ra, không đến nói nào, nếu là một năm, mười năm, cả đời? Vậy làm sao bây giờ, hơn nữa cha mẹ già cũng không có khả năng đợi được lâu như vậy.

"Vậy em định làm gì?" Đối với bản khoản của cô anh đã đoán trước được.

"Em nghĩ muốn chị gái già sống cùng em, em sẽ thuê một căn phòng bên ngoài." Như vậy cô có thể tự chăm sóc chị gái già, khả năng chị ấy có thể khôi phục trí nhớ rất lớn.

"Em xác định ba mẹ sẽ cho em ra ngoài sống?"

Gương mặt Lam Kỳ suy sụp, cái đó đương nhiên không có khả năng.

"Vậy làm sao bây giờ?" Cô cũng không biết nên làm thế nào bây giờ.

"Trước hết để cho cô ấy ở lại chỗ của anh trai, anh trai sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy." Thiệu Tử Vũ mở miệng, trước mắt đây là biện pháp tốt nhất.

"Không được, nếu như chị gái già khôi phục trí nhớ sẽ lộ da em." Cô cũng không muốn bị cả nhà khinh bỉ, trách cứ, vậy cô sẽ thành tội nhân trong nhà.

"Hắn là sẽ không." Thiệu Tử Vũ lại nói.

"Làm sao anh biết?"

Thiệu Tử Vũ cười.

"Em đã khuyên cô ấy nhưng là cô ấy không nghe, về sau cô ấy cũng sẽ không rút giận lần đầu em."

Lam Kỳ nhìn anh.

"Thiệu ngọc, anh dạy em trêu chọc chị gái già." Anh làm sao có thể đáng ghét như vậy.

"Không có chi là nói cho em biết một vài biện pháp xử lý, em suy nghĩ lại, nếu bây giờ em mang cô ấy về, nếu cô ấy gọi tên anh trai anh, mọi người trong nhà sẽ nghĩ như thế nào, nếu còn biết bọn họ đã xảy ra loại quan hệ kia, lại nghĩ như thế nào, đến lúc đó đừng nói là nhà em rối loạn thành một nùi mà đối với bệnh tình của chị em cũng không tốt, đoán chừng ba mẹ em cũng sẽ bị tức đến sinh bệnh."

Lam Kỳ suy nghĩ một chút thấy rất đúng, nói không chừng mẹ già còn có thể vát dao đi liều mạng với Thiệu Tử Mục, còn Lý Hạo nếu biết chị gái già xảy ra chuyện như vậy với Thiệu Tử Mục cũng không biết sẽ nghĩ về chị ấy như thế nào.

Nhìn Lam Kỳ trầm mặc Thiệu Tử Vũ lại mở miệng.

"Để chị em ở chỗ anh trai anh đi, nếu có một ngày cô ấy khôi phục trí nhớ, muốn thế nào là quyết định của cô ấy, em sẽ không cho chị em là người yếu đuối, chút chuyện như vậy cũng không chịu được?"

"Làm sao có thể." Lam Kỳ liếc anh một cái, chị gái già là một nữ cường nhân, nếu chuyện này xảy ra trên người cô bị chị ấy biết được, có thể đã sớm nghĩ ra biện pháp thích hợp rồi.

"Vậy liền không cần nghĩ nữa, chị em đối phó với anh trai anh đúng là một bộ, cô ấy không có khả năng sẽ để cho bản thân chịu thiệt, nếu như thật sự bị thiệt cô ấy cũng sẽ nghĩ cách đòi lại."

"Đúng vậy."

Lam Kỳ gật đầu, cô quá hiểu chị gái già, phương pháp đối phó với Thiệu Tử Mục của chị gái già từ nhỏ đến lớn có thể đóng thành một bộ sách dạy tiểu học, chị gái già chịu thiệt? Loại chuyện này rất không có khả năng.

"Vậy cũng đừng suy nghĩ nữa, thuận theo tự nhiên đi."

"Ừ"

Trong nháy mắt trong lòng Lam Kỳ thoải mái hơn, mọi buồn phiền trong lòng giống như lập tức tan thành mây khói.

"Thiệu ngọc?" Lam Kỳ cười hi hi lại gần ôm cánh tay của anh, anh làm sao có thể khéo hiểu lòng người như vậy chứ.

Nhìn động tác thân mật của cô, đôi mắt Thiệu Từ Vũ dịu dàng khẽ cười.

Lúc hai người trở lại biệt thự trời đã tối hẳn rồi.

"Tiểu Lý muốn cùng chúng tôi vào nhà ăn cơm không?" Lúc xuống xe Lam Kỳ hỏi, Tiểu Lý hẳn là còn chưa ăn cơm chiều, vừa vặn có thể cùng nhau ăn cơm, nhưng mà không biết Thiệu ngọc làm có được hay không.

"Không cần, tôi trở về bộ đội ăn."

Tiểu Lý cười gượng, trước kia ở bộ đội chỉ một mình thủ trưởng thì không có gì, hiện tại sao cậu có thể không biết xấu hổ làm phiền thế giới hai người bọn họ, nếu cậu không thức thối rồi đi, khẳng định sẽ bị ánh mắt của thủ trưởng trừng cho không nuốt nổi cơm.

"Thủ trưởng, ngày mai khi nào đến đón anh?"

Trước khi đi Tiểu Lý hỏi, vết thương trên tay thủ trưởng cần phải thay băng mỗi ngày, nhưng mà khả năng thủ trưởng sẽ không dậy sớm như thế, nhất là lúc ở cùng phu nhân."

Thiệu Từ Vũ suy nghĩ một chút.

"Ngày mai tôi gọi điện thoại cho cậu."

"Dạ được."

Sau khi Tiểu Lý lái xe đi, Lam Kỳ nhìn Thiệu Từ Vũ.

"Thiệu ngọc, anh có thể nấu cơm không?" Vừa rồi cô nên thừa dịp Tiểu Lý còn ở mà hỏi, nếu không thể làm bọn họ có thể ra ngoài ăn, tay anh không tiện, còn cô đối với khả năng nấu nướng của mình không có chút lòng tin, có thể ăn được hay không đều là vấn đề.

Thiệu Từ Vũ cũng không trả lời là lời kéo cô đi vào biệt thự.

"Vào nhà." Cô gái nhỏ đến bây giờ còn không có phát hiện, cho tới bây giờ anh đều không trông cậy vào việc cô có thể nấu cơm cho anh ăn.

"Ừ"

Lam Kỳ đi Thiệu Từ Vũ vào trong biệt thự, đột nhiên phát hiện trong phòng khách có thêm một cái bàn ăn, ghế dựa, nhưng mà những chỗ khác vẫn trống không, cô nhớ lại chuyện đồ dùng nội thất bị đưa trở về nên mới như thế này liền không thoải mái.

"Thiệu ngọc, anh đã sớm làm xong cơm rồi?"

Lam Kỳ vui vẻ chạy đến trên bàn cơm, lấy cái lồng bàn phía trên ra, cô ngửi được một trận mùi thơm, có món ớt xanh xào thịt cô thích, nấm hương xào, gà xé phay, còn có canh bào ngư, sau đó ánh mắt của cô rơi vào trên đĩa thức ăn màu xanh, đó là rau trộn dưa chuột.

Dưa chuột! Món cô thích nhất.

Cô lập tức cầm đĩa gấp một miếng dưa chuột bỏ vào miệng.

"Thiệu ngọc, dưa chuột anh làm ăn rất ngon." Cô vừa nói vừa cười....Cười giống như tên trộm.

Động tác cầm tô của Thiệu Từ Vũ cứng ngắt một chút, rất nhanh khôi phục sắc mặt, cầm một tô cơm từ phòng bếp đi ra.

"Mau ăn."

"Ừ" Lam Kỳ gạt đầu trên ghế bắt đầu ăn cơm, cô vừa ăn vừa nhìn Thiệu Từ Vũ bên cạnh, Thiệu ngọc quả nhiên là một cái cọc gỗ, cô nói như vậy mà một chút phản ứng anh cũng không có.

Dưa chuột, dưa chuột anh làm.....Ha ha.

"Bé con, thích ăn thì ăn nhiều một chút." Thiệu Từ Vũ bắt đầu gấp dưa chuột bỏ vào trong chén của cô, trong chén nhỏ nhất thời chất đầy dưa chuột.

Lam Kỳ cau mày, sau đó buồn khổ.

"Quá nhiều, em ăn không hết." Thiệu ngọc cũng không phải không biết cô thích ăn thịt sẽ không ngồi không, cô nói cô thích dưa chuột chỉ là muốn trêu chọc anh.

Thiệu Tử Vũ nhìn cô một cái.

"Không có việc gì, ăn nhiều sẽ thành thói quen, em sẽ thích ăn, mùi vị cũng không tệ."

"Ách" Lam Kỳ hết chỗ nói rồi, đều trách bản thân miệng thối, nói cái gì thích ăn dưa chuột, hiện tại ăn không hết, xứng đáng, miễn cưỡng ăn vài miếng dưa chuột cô bắt đầu kháng nghị.

"Em muốn ăn thịt." Thiệu ngọc đáng ghét, sao còn gấp dưa chuột bỏ vào chén cô, nhiều như vậy cô ăn không hết.

"Một hồi cho em ăn."

"Ách. . ."

Lam Kỳ sụ mặt bất đồng chấp nhận ăn dưa chuột, chán ghét, tại sao anh không ăn, toàn gấp bỏ vào chén cô.

Không có biện pháp tự làm tự chịu bắt đầu ăn dưa chuột, thật ra Thiệu ngọc làm dưa chuột mùi vị không tệ, chỉ là cô không thích ăn rau xanh.

Thật vất vả đem đồ ăn trong chén ăn xong, Lam Kỳ lập tức tránh đi, cô chán ghét ăn dưa chuột, hiện tại một bụng cô đều là dưa chuột.

Ăn cơm Lam Kỳ nằm trên ghế sofa nghĩ chuyện, Thiệu Tử Vũ dọn dẹp phòng bếp.

"Thiệu ngọc, em tới đây." Nghe được tiếng nước Lam Kỳ lập tức từ trên sofa ngồi dậy đi đến phòng bếp, cô như thế nào không biết xấu hổ để một người bị thương vừa nấu cơm vừa rửa chén.

Thiệu Tử Vũ nhìn cô đem chén đã rửa sạch cất kỹ.

"Đã xong rồi, không có việc gì, em lấy trái cây trong tủ lạnh mà ăn."

"Ừ" Nhanh như vậy mà đã rửa xong rồi, Lam Kỳ buồn bực đi đến chỗ tủ lạnh, cơ hội biểu hiện tốt như vậy mà cô lại bỏ lỡ thật sự là đáng tiếc.

Mở tủ lạnh ra cô nhìn thấy trái cây như lời Thiệu Tử Vũ nói, một nải chuối tiêu thật to.....Lam Kỳ bẻ một trái cầm trên tay, có phải hôm nay suy nghĩ của cô quá xấu xa, thấy cái gì cũng đều có tương tượng phong phú, chuối tiêu này nhìn thật mờ ám.

Thiệu Tử Vũ vẫn còn rửa chén trong phòng bếp, Lam Kỳ dựa vào cánh cửa trong phòng bếp lột chuối tiêu, cô nhớ trước đó mình đã xem qua một cảnh.

Lập tức điều chỉnh tư thế thân mình, tùy ý trước đó đổi thành lưỡi biếng, đầu nghiêng một bên, sau đó ngón tay bắt đầu thông thả lột chuối, hơi dùng sức một chút, vỏ chuối màu vàng rất dễ dàng bị lột ra, lộ ra thịt cùng hình dáng tự nhiên bên trong, động tác này Lam Kỳ làm rất chậm, Lam Kỳ ngậm quả chuối tiêu trong miệng, tràn đầy tình cảm mãnh liệt.

Thiệu Tử Vũ đang rửa đột nhiên phát hiện bên người không có tiếng động nào, nhớ tới trước đó bé con luôn liếng thoắt cái miệng như thế nào bây giờ lại yên tĩnh như vậy.

Anh giương mắt nhìn ra phòng bếp, sau đó tay mắt tự nhiên run lên một chút.

Chỉ thấy bé con đang lưỡi biếng dựa vào cánh cửa, trong tay cầm một trái chuối tiêu, cặp mắt to mờ sương quyến rũ nhìn anh, đôi môi mềm mại đỏ mọng hơi hơi mở ra, một nửa chuối tiêu đã bị cô ngậm trong miệng, đầu lưỡi hồng nhật cực kỳ tùy ý trong lúc chuối tiêu đưa vào triển miên liếm mát, hình ảnh kia muốn bao nhiêu kích thích liền có bấy nhiêu kích thích.

Hai mắt Thiệu Tử Vũ tối sầm, cảm giác hạ thân đột nhiên căng thẳng, anh nhanh chóng quay đầu điều chỉnh suy nghĩ cùng hô hấp, tiếp tục động tác trên tay.

Đang liếm chuối tiêu hăng say Lam Kỳ lập tức liền thấy thất bại, có làm không đây, như thế nào một chút phản ứng đều không có, cô đã cực kỳ cẩn thận nhìn xem đoạn này, tua lại n lần cảnh đó, chẳng lẽ là bất chúc không đủ giống? Muốn chết, cô phiền não cắn vài ngụm chuối tiêu, sau đó đi về sofa nằm tiếp tục buồn bực.

Lam Kỳ mới vừa đi, Thiệu Tử Vũ liền thở phào nhẹ nhõm, nhìn lại phản ứng thân thể của mình liền cười khò, bé con học cái đó của ai, làm cho nháy mắt nhiệt huyết anh dâng trào, lại cúi đầu nhìn xem bộ dáng chính mình, đoán chừng mấy phút sau mới có thể ra ngoài.

Lam Kỳ nằm trên ghế sofa lập lại nghiên cứu trong tay mình, ăn một nửa chuối tiêu, chẳng lẽ là nhỏ quá? Hay là vị trí không đúng? Không thể nào, cô đã xác định độ lớn nhỏ của chuối tiêu là 100% chính xác, vị trí cũng không có gì không đúng, xem ra Thiệu ngọc là loại người cực kỳ ngu ngốc.

Cô nhìn cửa phòng bếp, sau đó cầm lấy túi du lịch của mình, kéo khóa kéo ra, cô lấy một bộ đồ lót màu trắng, bộ áo ngủ này là cô cướp đoạt của Mễ Đóa, nghe nói là bộ cô ấy cất giấu rất kỹ, một lần cũng chưa có mặc, toàn bộ nhìn xuyên thấu, quần lót chữ T còn không đến một tấc vải dẹt, không biết Thiệu ngọc thấy cô mặc thành như vậy sẽ nghĩ như thế nào, hi hi, cẩn thận cất kỹ, một hồi liền nhờ vào nó.

Lam Kỳ vừa mới cất xong đồ, điện thoại di động trong túi liền rung lên, cô vừa thấy là điện thoại của Lý Hạo, vốn nghĩ không muốn nhận nhưng mà vì chuyện của chị gái già nên cô vẫn nhận điện thoại.

Trước không nói hẳn đối với cô có phải là có ý đồ xấu hay không, nhưng mà chị gái già đã sống cùng Thiệu Từ Mục, cô biết rõ mà không nói cho hẳn, cảm giác có phần không thích hợp, huống hồ hẳn đối với cha mẹ già rất tốt.

"Alo" Cô lên tiếng, hiện tại không biết nên xưng hô như thế nào, trước kia coi hẳn là anh rể, nhưng mà hiện tại trong tương lại không chừng là không phải nữa.

"Kỳ Kỳ, em đi công tác?" Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói có chút kiềm chế của Lý Hạo.

"Ừ, tạm thời quyết định chưa bàn bạc với trong nhà."

"À, vậy bây giờ em đang ở đâu?"

"Thành phố S" Lam Kỳ vẫn cảm thấy nên dùng thành phố S lừa gạt hẳn ta, vốn là cô muốn đi đến chỗ kia chỉ là bị Thiệu Ngốc đưa đến chỗ này mà thôi.

"Lúc nào thì trở lại?" Lý Hạo lại hỏi.

Lam Kỳ suy nghĩ một chút, vốn là nghĩ ba ngày, ngày hôm qua làm trễ nãi một ngày, hôm nay lại vì chuyện của chị gái già trễ thêm một ngày, tính toán lại chỉ còn có ngày mai, nếu tối hôm nay quyền rũ Thiệu Ngốc không thành công? Kêu cô ngày mai trở về, thời gian thật gấp mà cô cũng không nỡ.

"Có thể chưa tới hai ngày, hết bận em liền về."

Bên kia điện thoại trầm mặc.

"Có phải gặp chuyện gì hay không, đi nói chỉ cần ba ngày, như thế nào lại hoãn lại?"

"Có chút chuyện, nhưng mà yên tâm rất nhanh liền giải quyết xong." Lam Kỳ cười gượng, đầu óc Lý Hạo cực kỳ nhạy bén, một lỗ hổng chút xíu hẳn ta đều có thể phát hiện.

"Có muốn anh giúp đỡ một tay hay không, tại thành phố S anh có quen một vài người bạn."

"Không cần. Em lớn rồi, tự mình giải quyết chuyện cá nhân, yên tâm đi."

Lam Kỳ vội vàng từ chối, đùa gì thế, cô làm sao có thể để Lý Hạo tìm đến mình, không phải là tự tìm phiền phức cho mình hay sao.

"Ừ, nếu như vậy, em tự mình cẩn thận một chút, sớm về nhà."

"Ừ, cứ như vậy đi, em muốn nghỉ ngơi rồi."

"Ừ, ngủ ngon."

"Đợi chút." Lúc Lý Hạo chuẩn bị cúp máy Lam Kỳ đột nhiên mở miệng.

"Thế nào?" Lý Hạo hỏi.

"Em muốn hỏi anh có còn yêu chị Lam Vũ không?" Lam Kỳ hỏi, vẻ mặt cùng phản ứng của Lý Hạo cực kỳ lạnh nhạt, từ lúc chị gái già gặp chuyện không may đến bây giờ, hẳn giống như chưa từng lo lắng, cô cũng không đoán ra, cuối cùng là hẳn ta đang nghĩ cái gì, mỗi lần cô cùng cha mẹ già nói chuyện, nói là, có người cá tính liên không thích đem chuyện nói ra, toàn thích giấu trong lòng, cô không xác định Lý Hạo có phải là loại người như vậy hay không.

Bên kia trầm mặc một chút.

"Anh rất lo lắng cho cô ấy."

Giọng điệu cực kỳ kiên định làm cho Lam Kỳ yên tâm lại bất an một hồi, cái này có tính là lần đầu tiên Lý Hạo biểu hiện sự quan tâm với chị gái già trước mặt cô hay không? Nếu như vậy chứng minh hẳn vẫn còn thích chị gái già, vậy bây giờ tình huống không phải càng phức tạp, đau đầu hơn sao.

"Vì sao đột nhiên lại hỏi như vậy?" Bên kia điện thoại Lý Hạo lên tiếng.

"Không có gì, chỉ là đột nhiên nghĩ đến chị ấy." Lam Kỳ cảm thấy tình huống hiện tại chuyện của chị gái già không cần nói cho ai biết hết, đó chính là một trái bom oanh tạc rất nhiều người.

"Yên tâm cô ấy sẽ không có chuyện gì." Bên kia điện thoại giọng nói Lý Hạo cực kỳ chắc chắn.

"Ừ" Lam Kỳ gạt đầu, chị gái già có thể nói là không có chuyện gì cũng là có chuyện.

"Cứ như vậy, ngủ ngon." Lam Kỳ không muốn nói chuyện tiếp với hẳn ta.

"Ừ, về nhà thì nói cho anh biết qua gặp em."

"Ừ, gấp lại."

Cúp điện thoại Lam Kỳ nằm trên ghế sofa suy nghĩ...Nếu hiện tại cô cũng giống như chị gái già bị mất trí nhớ thì thật tốt, không cần đối mặt với nhiều phiền não như vậy, Thiệu Ngốc còn phải chăm sóc cô, nói không chừng sẽ giống như chị gái già và anh trai anh, nhịn không được liền cái kia.....

Thiệu Tử Vũ từ trong phòng bếp đi ra liền thấy Lam Kỳ nằm trên ghế sofa vẻ mặt đang say sưa.

"Bé con, điện thoại của ai mà vui vẻ như vậy?"

"Anh rẻ em." Lam Kỳ vứt điện thoại di động lên ghế sofa, sững sờ nhìn Thiệu Ngốc, nhìn bộ dáng đẹp trai của anh, trong lòng ngứa, ăn cơm xong có phải nên đi tắm rồi hay không?

"Bé con, anh nói rồi, cách xa hẳn ta một chút." Thiệu Tử Vũ lại dặn, như thế nào cô lại không nghe, nếu Lý Hạo đối với cô có ý đồ anh nên làm gì bây giờ.

"Em biết, em không qua lại gần gũi với anh ta, là anh ta gọi điện thoại cho em." Cô mới không có ngốc như vậy thân cận cùng Lý Hạo, cô sẽ bảo vệ tốt bản thân.

"Ừ, nhớ là tốt rồi."

Thiệu Tử Vũ ngồi xuống bên cạnh Lam Kỳ, ôm cô vào lòng.

Lam Kỳ ở trong lòng anh ngộ ngậy một chút, lấy ngón tay chỉ chỉ ngực anh.

"Thiệu Ngốc, ăn cơm xong có phải anh nên đi tắm hay không?" Động tác của anh không thể chậm như vậy, đều đã hơn 8 giờ rồi.

Thiệu Tử Vũ cười khẽ nhìn cô.

"Thời gian vẫn còn sớm, tắm rửa làm gì, anh lại không gấp đi ngủ." Hôm nay bé con thật kỳ lạ, nghĩ mọi cách quyến rũ anh.

"Cái gì sớm, anh là bệnh nhân cần phải đi nghỉ ngơi sớm có biết hay không." Lam Kỳ nhắc nhở anh, anh không đi tắm thì cô làm sao bây giờ.

"Hình như là nên tắm," Thiệu Tử Vũ gật đầu.

Lam Kỳ vui vẻ, nụ cười mới đến khóe miệng bị lời nói của Thiệu Tử Vũ làm cho gương mặt cô lại suy sụp.

"Nhưng mà anh nhớ ra rồi, bác sĩ nói vết thương của anh không nên đụng nước." Nét mặt anh cực kỳ nghiêm túc.

"Nhưng ngày hôm qua anh cũng tắm rửa mà." Lam Kỳ cao giọng, bác sĩ trong bộ đội là bác sĩ gì chứ, chuyện cần chú ý đều để sau đó mới nói.

"Cho nên hôm nay anh quyết định nghe theo lời bác sĩ." Thiệu Tử Vũ cười.

Lam Kỳ níu lấy quần áo trước ngực anh muốn phát điên.

"Anh đi tắm đi." Cô cọ cọ trong ngực anh, nếu không thừa lúc anh tắm rửa loi lỏm phòng bị, cô đâu phải là đối thủ của anh, làm sao có thể cường anh. (Khụ khụ, chị Lam à, kiềm chế, kiềm chế một chút)

"Vì cái gì? Hôm nay bé con hình như cực kỳ quan tâm anh có tắm rửa hay không." Thiệu Tử Vũ rất không thể giải thích hỏi.

"Dĩ nhiên quan tâm, tắm có lợi cho máu huyết tuần hoàn trong thân thể, anh không tắm miệng vết thương sẽ rất lâu lành, qua hai ngày nữa em liền phải về nhà, một mình anh ở đây em lo lắng."

"Như thế nào qua hai ngày nữa phải về nhà?" Ánh mắt Thiệu Tử Vũ cứng lại.

"Ừ, em lấy cớ đi công tác nên mới rời nhà vài ngày, qua hai ngày nữa em phải trở về nếu không thì cha mẹ già sẽ chạy đến thành phố S giết em." Lam Kỳ cực kỳ uể oải, cho nên cô mới gấp, thời gian của cô không nhiều lắm.

Thiệu Tử Vũ hôn một cái trên mặt cô rồi cười.

"Ừ, vậy anh đi tắm, chờ anh."

"Ừ, nhanh đi."

Lam Kỳ giãy giụa từ trên người anh nhảy xuống, đẩy anh một cái, nhanh đi nhanh đi.

"Ừ"

Thiệu Từ Vũ cười đi lên lầu, bước chân anh càng lên cao thì nụ cười anh lại càng lớn.

Chờ Thiệu Từ Vũ vừa lên lầu, Lam Kỳ bắt đầu tính toán thời gian, đoán chừng không sai biệt lắm cô mới chạy lên lầu, đi tới phòng ngủ cô vội vã lấy ra bộ đồ ngủ kia, hoàn hảo, vừa rồi cô có dự định trước nên đã tắm rửa thơm tho ngào ngạt ở nhà Mẹ Đóa.

Cởi quần áo ra cô thay đổi bộ áo ngủ sau đó đi đến cửa phòng tắm, không còn cách nào cô đưa ra kết luận, đối với việc theo đuổi đàn ông cách nhanh nhất cũng là hữu hiệu nhất chính là mạnh hơn, biến Thiệu ngọc thành đàn ông của cô như vậy anh liền chạy không thoát.

Đôi chân trần trắng nõn của Lam Kỳ giẫm lên sàn gạch men bóng loáng, hiện tại đầu tóc xoắn dài của cô xõa ra ngang hông, đáng người bởi vì bộ áo ngủ cực kỳ quyến rũ mê người, rất giống một tiểu yêu tinh.

Cô đi tới phòng khách nhỏ nghe tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm, tim cô bắt đầu nhảy bang bang, tuy cô đã làm đủ chuẩn bị, nhưng lần đầu tiên đối mặt với chuyện này cô vẫn là có chút cân nhắc, nếu Thiệu ngọc quyết đoán cự tuyệt cô, cô biết chôn mặt vào đâu, nhưng mà hiện tại không phải lúc lùi bước, cho dù là Thiệu ngọc không đồng ý cô cũng phải cưỡng anh.

Một hai ba, trong lòng cô đếm nhẩm một hồi sau đó nhắm mắt lại tắt đèn đi.

Đèn trong cả phòng tắm đều bị tắt, trước mặt một mảnh tối đen, không biết như thế nào Lam Kỳ lại có lá gan lớn, cô tiến về phía cửa phòng tắm, nhẹ tay vận tay nắm cửa, hơi dùng lực một chút cửa liền mở.

Cô mừng thầm trong lòng, Thiệu ngọc là anh không đóng cửa đừng trách em.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra cô đi vào phòng tắm, bên trong cực kỳ tối, cô chỉ nghe thấy tiếng nước ào ào chảy, vài tia nước bắn vào người cô cảm giác hơi lạnh, làm sao bây giờ, nhìn không thấy người ở chỗ nào hết.

Mặc dù không nhìn thấy nhưng không biết như thế nào cô có thể cảm giác được hơi thở ấm nóng của anh xung quanh, cảm giác giống như muốn đem cô hòa tan, đột nhiên cô có phản chột dạ, chân không tự chủ được lùi về sau một bước.

Chân mới vừa nhấc lên thân thể đã bị một sức mạnh kéo lại, sau đó cô nhào vào lồng ngực rắn chắc ấm áp.

"Bé con, hỏi hận sao?"

Giọng nói Thiệu Từ Vũ khàn khàn vang lên bên tai cô, thân thể cô bởi vì giọng nói này không khỏi nhuyến một chút, giọng nói này đúng là chọc người.

"Ừ" Lam Kỳ gật đầu, cái gì cũng nhìn không thấy cô có chút sợ hãi, mà còn không có mặc quần áo nên có cảm giác không an toàn.

"Muộn rồi." Thiệu Từ Vũ nhẹ cười, cô ngẩng đầu, anh liền đánh úp về phía môi cô, nụ hôn bá đạo mà nóng rực, cô gái nhỏ này trêu chọc anh lâu như vậy, anh đã không thể nhịn được nữa, anh muốn cho cô biết việc này không phải chuyện giỡn chơi.

"Ừm..." Đột nhiên hôn nồng nhiệt như vậy làm cho Lam Kỳ choáng váng, cô cảm thấy thiệu ngọc như vậy cực kỳ xa lạ, cô nhớ lại những hình ảnh đã xem lúc trước, tình cảm mãnh liệt cuồng dã như vậy, cô lại có chút sợ hãi Thiệu ngọc như vậy, sẽ đối với cô làm những chuyện kia, nhưng mà lại có chút chờ mong.

"Bé con, đừng sợ." Cảm giác cô bất an, Thiệu Từ Vũ nhẹ nhàng nói bên tai cô, giọng nói này giống như mang theo một loại mê hoặc làm cho cô hoàn toàn bị lạc trong dịu dàng của anh.

Thiệu Từ Vũ ôm cô bắt đầu kiểm chế cảm xúc bản thân thả dần tốc độ, nhẹ nhàng hôn môi cô, từ từ cạy mở hàm răng cô ra để cho lưỡi anh cùng lưỡi cô quấn quýt triển miên, anh lại nhớ tới hình ảnh cô ăn chuối tiêu lúc tối, cảm giác toàn thân lại căng thẳng phấn khởi đến không chịu được.

"Ừ"

Lam Kỳ vốn là đang mở to mắt liền từ từ nhắm lại, hoàn toàn đắm chìm trong kích tình cực nóng này, cảm giác tê dại, tay Thiệu Từ Vũ trên người cô bắt đầu vuốt ve trêu chọc dục vọng ngủ say của cô, cô cảm giác bản thân đang bị một loại cảm giác hoàn toàn xa lạ dẫn dắt, cô cùng anh càng thêm kẻ sát sát chặt.

Thiệu Từ Vũ đang vuốt ve thân thể của cô, trong cổ họng phát ra âm thanh khó chịu, bé con đang mặc quần áo gì, làm cho anh toàn thân máu nóng bắt đầu sôi trào.

Anh không chế không được tiếc tấu bắt đầu mãnh liệt vuốt ve cô, hơi thở cực nóng dường như muốn đem cô hòa tan.

"Ừm" Thân thể Lam Kỳ mềm nhũn ôm cổ anh, mặc cho môi anh rời khỏi môi cô một đường trượt xuống phía dưới.

Lúc Lam Kỳ bị hôn đến ý loạn tình mê, ánh sáng đột nhiên ập tới, chỉ thấy Thiệu ngọc ôm, mở đèn đi đến phòng ngủ.

"Thiệu ngọc" Lam Kỳ nhìn thân thể anh cảm giác được sức mạnh trong đó, cô hơi sợ.

"Không có việc gì, bé con." Thiệu Từ Vũ cúi đầu hôn một cái lên đôi môi đã sưng đỏ của cô.

"Tắt đèn." Bị đè trên giường lớn mềm mại, Lam Kỳ thở hổn hển mở miệng, tình cảm mãnh liệt vừa rồi còn chưa hết, cô không muốn anh dừng lại.

Thiệu Tử Vũ dịu dàng hôn cô một cái, "Đề anh xem bộ dáng xinh đẹp của em." Nhìn đáng vẻ mặc áo ngủ của cô, ánh mắt anh lại tối sầm, so với suy nghĩ vừa rồi của anh còn quyến rũ mê người hơn.

Lam Kỳ còn muốn mở miệng, Thiệu ngọc hạ xuống một nụ hôn khác, tay anh nhanh chóng cởi ra nút áo ngủ của cô, roi vào địa phương mềm cảm lại thẹn thùng của cô, làm cho toàn thân cô run rẩy, cô ôm lấy người anh dùng lực để lại vài vết cào mờ ám trên lưng anh.

Trong lúc ý loạn tình mê, cô nghe được tiếng giường lắc lư có tiết tấu nhẹ nhàng, toàn thân anh là hơi thở nóng rực cùng mồ hôi, tay cô nắm chặt khăn trải giường như vậy mới có thể thừa nhận loại mãnh liệt vui thích này. (À, thịt của Kẹo dâu, đã đào mẹ Tuyên, như thế nào không làm thịt cho người ta, chờ mỗi món cơ mà cứ thế lướt qua là sao)

Lúc Lam Kỳ tỉnh lại trời đã sáng hẳn, cô rời giường nhìn cả giường là một mảnh hỗn độn, mặt liền đỏ lên, nhớ lại chuyện đêm qua cô bụm mặt cười trộm, cô cùng Thiệu ngọc thật sự đã làm, ha ha, như vậy Thiệu ngọc liền chạy không thoát rồi.

Sau đó cô muốn lười biếng ở lại nhà anh, để cho anh cưng chiều cô cả đời.

Cô nhìn xem bên cạnh không có ai, không biết Thiệu ngọc đi nơi nào, cô giật giật thân thể, chỗ ấy có chút đau, ngày hôm qua lúc đầu Thiệu ngọc đối với cô cực kỳ dịu dàng, nhưng mà sau đó có phần không khống chế sức lực làm cô đau.

Nhưng mà đoán chừng anh cũng không chịu nổi, lúc cô đau cô liền cào anh, đoán chừng trên người có không ít vết cào.

Lam Kỳ rời giường, thân thể lỏa lồ đi tới tủ quần áo của Thiệu ngọc tìm một cái áo sơ mi mặc vào, sau đó xuống lầu, cô nghĩ muốn khôi phục bình yên tội Thiệu ngọc, sau đó một khóc hay nháo ba thất cổ, muốn anh phụ trách với cô, hơn nữa là thật sự phụ trách, không cho phép giống lần trước miễn cưỡng như vậy.

Lúc đi được một nửa cầu thang, cô dụi dụi mắt chuẩn bị làm ra vài giọt nước mắt, giả bộ điềm đạm áng yêu bị người khi dễ.

Sau đó xuống dưới lầu cô nhìn thấy Thiệu ngọc đang đứng ở cửa nhìn cô cười, biểu tình trên mặt lập tức tan rã, hình ảnh đêm qua tái hiện làm mặt cô đỏ bừng.

"Bé con, dậy rồi."

Thiệu Tử Vũ đi về phía cô, ôm chiếc eo mảnh khảnh của cô mở miệng.

"Ừ"

Lam Kỳ cúi đầu.

"Còn đau không?"

Thiệu Tử Vũ nhẹ giọng hỏi bên tai cô, ngày hôm qua anh có chút không khống chế tốt độ mạnh yếu có thể đã làm cô bị thương, anh cũng là lần đầu tiên, không có khả năng kiềm chế chính mình. (Rau sạch Thiệu ngọc nay đã bị con dê ngọc ghéech Lam Lam ăn sạch, anh Thiệu chính thức từ giả đội ngũ chuyên bán rau sạch của Kẹo)

Lam Kỳ lắc đầu, bộ dáng này của anh làm sao cô có thể mở miệng được.

"Anh đã đi đâu?" Lam Kỳ rốt cục nhói lại một chuyện, anh giống như vừa vịn ra ngoài mới trở về, hơi quá đáng, bọn họ đều đã như vậy anh như thế nào ném cô một mình trên giường, ít nhất là chờ cô tỉnh lại sau đó ôm cô thân mật lăn lộn một hồi.

Thiệu Tử Vũ biết cô suy nghĩ cái gì liền nhẹ giọng nói bên tai cô.

"Ngày hôm qua miệng vết thương của anh bị nứt ra." Quân y nói tay của anh không thể quá dùng lực, vì bé con làm cho tay anh phải một thời gian nữa mới có thể lành lại.

Lam Kỳ bỗng nhiên nhớ lại hôm qua anh ôm ấp cô, sau đó lại.....Mặt càng đỏ hơn, cũng là tại cô, làm sao lại háo sắc như vậy, không suy xét đến thân thể của Thiệu ngọc.

"Anh còn không biết nhẹ một chút." Lam Kỳ cảm thấy không thể trách cô, đây chính là vấn đề của anh, anh hoàn toàn có thể nhẹ nhàng tới.

"Đều tại em quá mê người rồi."

Thiệu Tử Vũ hôn lên mặt cô một cái, hiện tại bé con mới xấu hổ có phải là đã quá muộn hay không, đêm qua về háo sắc kia đi đâu rồi.

Được rồi Lam Kỳ thừa nhận lời Thiệu ngọc nghe cực kỳ thoải mái, mê người, đúng là sức quyến rũ của cô được khẳng định.

"Yên tâm đi Thiệu ngọc, về sau không cần anh dùng sức, em dùng sức."

Cô ôm cổ anh, là cô đã quên, tay Thiệu ngọc còn đang bị thương.

Thiệu Từ Vũ nhìn cô ánh mắt tối sầm một chút.

"Bé con, em muốn dùng sức như thế nào?"

"Em..." Lam Kỳ nghĩ đến hình ảnh trong mấy đĩa AV trước đó muốn nói ra nhưng mà nhìn vẻ mặt Thiệu ngọc liền ngậm miệng.

"Em không nói anh biết." Chuyện đó làm sao có thể nói, phải làm. (Woa, chị Lam, đủ bạo)

Thiệu Từ Vũ cười khê, cắn vành tai cô một cái.

"Vậy buổi tối chúng ta thử lại."

Lam Kỳ bị lời nói mờ ám của Thiệu ngọc làm cho chần động, lịch sự của anh, phong cách khiêm tốn, thì ra câu nói kia rất đúng, đàn ông đều là háo sắc.

Nghĩ tới đây Lam Kỳ cảm thấy chuyện ngày hôm qua có thể đổ thừa trên người của anh.

"Thiệu ngọc, anh phải phụ trách em." Cô đứng tình hợp lý mở miệng.

"Ừ"

Thiệu Từ Vũ gạt đầu sờ sờ tóc cô. (Kẹo thích nhất hành động sờ tóc này, không biết vì sao tự nhiên thấy rất lãng mạn)

Vốn đã chuẩn bị một đồng lý do, Lam Kỳ lại ngây người ra một lúc, liền sáng khoái như vậy đồng ý?

"Em nói thật." Không phải ăn xong rồi lại bỏ cô đi hay sao.

"Ừ, thật, bé con, anh phụ trách em cả đời." Thiệu Từ Vũ nhìn cô nhẹ nhàng cười, anh đã sớm muốn nói với cô như vậy, chỉ là trước đây cô không hiểu.

"Vậy còn không sai biệt lắm." Trong lòng Lam Kỳ vui vẻ, sớm biết Thiệu ngọc dễ thu phục như vậy, cô đã dùng chiêu này từ lâu.

"Bé con, lại sơ pha nghi ngại một chút, anh làm bữa sáng cho em."

"Được."

Lam Kỳ nằm úp sấp trên sofa vui vẻ, hiện tại Thiệu ngọc là người đàn ông của cô, ai cũng không thể cướp đoạt.

Sau đó cô nhìn thấy di động trên ghế sofa, ngày hôm qua cô giao hẹn cùng Mễ Đóa nếu thành công liền báo cho cô một tiếng.

Mở điện thoại ra trong đó có mười mấy cuộc gọi nhờ đầu là của Mễ Đóa, sớm nhất là lúc rạng sáng, sau đó cách một tiếng gọi một lần, buổi sáng sau 7 giờ là một tiếng gọi ba lần, hiện tại là 10 giờ nên có đến mười mấy cuộc gọi chưa nghe.

Cô lập tức gọi điện thoại cho Mễ Đóa.

"Alo, Kỳ Kỳ, thành công không?" Điện thoại vừa kết nối Mễ Đóa liền hỏi, đương nhiên cô cũng thật vội.

Lam Kỳ điều chỉnh loa điện thoại nhỏ một chút, giọng nói Mễ Đóa quá lớn, không phải là cường một người đàn ông hay sao, ngạc nhiên như vậy?

"Xong." Cô nhàn nhạt lên tiếng.

"A, cậu thành công? Nói cho tớ biết cảm giác thế nào.....Kỹ thuật Thiệu Từ Vũ như thế nào, hai người làm mấy lần..." Bên kia Mễ Đóa hưng phấn hét chói tai. (*sắc com* Kẹo phục chị Mễ rồi, còn 'làm mấy lần' ối giời ơi, người ta còn con nít, tâm hồn trong sáng thế kia mà chị Mễ nữ nào vậy bản, thật ra, Kẹo cũng muốn hỏi, chị Lam, cảm giác thế nào? *chớ chớp mắt long lanh vô tội*)

Lam Kỳ bị lỗ tai.

"Hoàn hảo." Con nhóc Mễ Đóa này thật sự là có thể hỏi ra miệng, cô có hỏi cô cũng xấu hổ nói ra trước mặt cô.

"Vậy anh ta có bày tỏ gì với cậu hay không?" Hưng phấn vài phút cuối cùng Mễ Đóa cũng khôi phục bình thường.

"Anh ấy nói sẽ phụ trách."

Lam Kỳ đem lời Thiệu ngọc nói lại một lần.

"A, Lam Kỳ, cậu gặp cái vận cứt chó gì mà nhận được một người đàn ông tốt như vậy." Bên kia điện thoại Mễ Đóa bắt đầu bắt đầu nói thầm, cô đang ghen tỵ.

"Cái gì? Tôi là do cố gắng tranh thủ." Như thế nào có thể nói là 'nhặt', làm gì thoải mái như vậy, Lam Kỳ rõ ràng là không đồng ý với cách nghĩ của Mễ Đóa, mà cô đối với Thiệu ngốc cũng rất tốt mà.

"Đúng, đúng, là cậu tự mình cố gắng, tớ ghen tỵ được chưa, aiz.....nhưng mà nói cho cậu nghe, đàn ông sau khi cùng phụ nữ lên giường đều nói như vậy, cậu cũng đừng vui mừng quá sớm." Mễ Đóa hừ nhẹ, bỏ thêm vài câu.

"Thật sao?" Lam Kỳ buồn bực một hồi, đúng là có khả năng này, nhưng Thiệu ngốc thì không thể nào.

"Vậy làm sao bây giờ?" Cô hỏi.

"Thêm chút sức đi." Mễ Đóa trả lời.

"Thêm thế nào?" Lam Kỳ không rõ ý tứ của cô.

"Khụ khụ, thêm ở trên giường đó, làm cho anh ta cảm thấy trên thế giới này cậu là người phụ nữ có sức quyến rũ cực mạnh làm cho người khác chết mê."

Lam Kỳ suy nghĩ một chút, lời của Mễ Đóa nói không thể tin, nhưng cô muốn cho Thiệu ngốc thấy được sự quyến rũ mê người của cô, chủ ý kia cũng không tồi.

"Được, tớ biết rồi." Cô nhàn nhạt mở miệng.

"Được rồi, cậu nghỉ ngơi cho tốt, nghe nói lần đầu tiên rất đau, để cho Thiệu Tử Vũ bồi bổ cho cậu, mua mấy loại thuốc cầm máu, tiêu sưng."

"Đi chết đi." Lam Kỳ lập tức cúp điện thoại, con nhóc Mễ Đóa này không có kinh nghiệm gì lại cứ tưởng tượng phong phú, cô đâu có thâm như vậy, còn thuốc cầm máu, tiêu sưng.

"Bé con, uống ly sữa."

Từ phòng bếp Thiệu Tử Vũ cầm một ly sữa đưa đến cho cô, Lam Kỳ đứng dậy cầm lấy ly sữa uống một ngụm.

Thiệu Tử Vũ ngồi xuống bên cạnh cô, Lam Kỳ nhìn anh, như thế nào ngày hôm qua lần qua lần lại nguyên một buổi tối mà Thiệu ngốc vẫn đẹp trai như vậy, tinh thần còn phấn chấn.

"Thiệu ngốc" Lam Kỳ đặt ly sữa lên bàn trà, sau đó ngồi xuống ôm cổ anh.

"Làm sao vậy, bé con?"

Thiệu Tử Vũ cười nhẹ nhìn cô, theo góc độ của anh có thể nhìn thấy dấu vết tối qua anh để lại trên người cô, trên da thịt trắng nõn của cô cực kỳ bắt mắt, những thứ này đều chứng minh đêm qua anh đã yêu cô như thế nào.

"Thiệu ngốc" Lam Kỳ lại kéo đầu anh xuống thấp hơn, hôn một cái trên cổ anh, một cánh tay kia thì vuốt ve lưng anh, đáng ghét, đêm qua cô đã mệt mỏi muốn chết, chẳng lẽ anh không mệt, có phải là cô biểu hiện không được tốt hay không?

Nhìn động tác của cô, thân thể Thiệu Tử Vũ cứng cứng một chút, nơi nào đó lập tức có phản ứng.

"Bé con, đừng làm loạn." Anh nhẹ giọng mở miệng, thân thể cô cần nghỉ ngơi, anh không muốn làm cô mệt.

"Cái gì làm loạn chứ." Lam Kỳ làm bộ như không hiểu lời anh nói, thân thể gắt gao dán vào ngực anh bắt đầu thông thả ma xát.

Thiệu Tử Vũ không nói lời nào, chỉ là ánh mắt nhìn cô cực kỳ nóng bỏng.

Bé con mặc áo của anh chỉ dài qua hông, đường cong cơ thể lộ rõ, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đang ngược lên, môi đỏ mọng hơi mở, toàn thân đều là dấu vết hoan ái đêm qua.

Nhìn bộ dáng của cô, thân thể Thiệu Tử Vũ căng thẳng, đem cô ôm thật chặt.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bầy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Cho em (anh) nghỉ ngơi

"Bé con, em nghỉ ngơi một chút buổi tối chúng ta tiếp tục."

Thiệu Tử Vũ biết là cô đang cáu kỉnh.

Lam Kỳ nhìn gương mặt đẹp trai của anh, trong lòng ngứa một chút.

Thiệu Tử Vũ cảm thấy ánh mắt của cô đang trắng trợn dụ dỗ anh, miệng nhỏ chu lên, đôi mắt to xinh đẹp vô tội quét trên người anh, tay nhỏ lại vẽ vòng tròn sau lưng anh.

Anh cau mày, bé con học những thứ này từ ai....

"Thiệu ngọc, không cần đợi có được không?" Được rồi anh không đồng ý, Lam Kỳ cảm thấy bản thân nên mặt dày tiến tới.

". . ." Thiệu Tử Vũ im lặng.

"Thiệu ngọc, anh không nói em coi như anh đồng ý."

Lam Kỳ nói xong đôi môi mềm mại liền tiến lên, đầu lưỡi cô nhẹ nhàng liếm liếm khoe môi anh, trêu chọc, một cánh tay luồn vào trong quần áo anh, cô thích cảm giác nụ hôn của anh, ôm ấp của anh.

"Úm" Thiệu Tử Vũ rên rỉ một tiếng, bé con không có mặc quần, ngồi trên người anh chỉ cách quần anh mà ma xát, làm cho anh căn bản không cách nào khống chế bản thân mình.

Cảm thấy dục vọng của anh, Lam Kỳ càng ra sức khiêu khích, cô nhẹ nhàng cởi nút áo của mình, để dáng người xinh đẹp của cô lộ ra trước mặt anh.

Lam Kỳ mở mắt ra lần nữa đã là buổi trưa, cô giật giật thân thể chỉ cảm thấy thắt lưng đau nhứt, nhớ tới kích tình vừa rồi cảm thấy bản thân đã bị Mễ Đóa dạy hư, bây giờ là ban ngày, còn là trên ghế sofa phòng khách, hơn nữa người chủ động lại là cô.

Cô chịu đựng thân thể đau nhứt lật người, hai mắt nhìn giữa phòng khách, không có người..... Cô không biết Thiệu ngọc lại đi nơi nào rồi, cô mệt đến mức mồ hôi thấm ướt ghế sofa, là anh giúp cô bôi thuốc làm tan mấy dấu vết kia, vốn là Thiệu ngọc muốn ôm cô đi tắm rửa, nhưng cô lại không nỡ, trên tay anh có vết thương, sau đó vì quá mệt mỏi nên cô liền mơ mơ màng màng ngủ mất.

Đợi một phút đồng hồ vẫn không có ai, Lam Kỳ đứng dậy, ánh sáng trong phòng khách để cho cô có thể nhìn thấy toàn thân mình từ trên xuống dưới so với ngày hôm qua càng thêm nhiều dấu vết mờ ám, cô có chút xấu hổ, vội vàng tìm quần áo mặc vào.

"Thiệu ngọc" Cô gọi một tiếng, trong phòng khách không có động tĩnh, cô đi lên lầu.

Lên trên lầu vẫn không có người, trong lòng cô cực kỳ buồn bực, không phải là miệng vết thương lại nứt ra rồi chứ, không thể nào, vừa rồi căn bản là cô không để anh dùng sức có được hay không, anh chỉ là hưởng thụ..... Nhưng mà vừa rồi cô cũng không cẩn thận chú ý, mức độ di chuyển của cô rất lớn không biết anh có bị thương không. (Haha.... Chị Lam thật là mạnh)

Không thấy người trong phòng, Lam Kỳ tìm một bộ quần áo trong túi du lịch đi về phía phòng tắm, trước tắm một cái vì toàn thân cô đau chết rồi.

Quả nhiên chuyện gì cũng nên kiểm chế một chút, về sau cô nhất định phải bớt phóng túng một chút, dù sao Thiệu ngọc đã là người đàn ông của cô, chạy không thoát được.

Lam Kỳ ở trong phòng tắm chừng nửa tiếng, liền nghe được trong phòng khách có tiếng bước chân, sau đó là trước cửa phòng tắm.

"Bé con" Thiệu Tử Vũ đứng bên ngoài cửa phòng tắm gọi.

"Ừ, em đang tắm." Lam Kỳ lên tiếng đáp trả, tuy hai người đã xảy ra loại quan hệ kia nhưng cô vẫn có thói quen khóa cửa khi tắm.

"Ừ, ngâm nước ấm lâu một chút cho thoải mái." Ngoài cửa, giọng nói của Thiệu Tử Vũ tràn đầy quan tâm.

Lam Kỳ 囧, không công bằng vì cái gì đàn ông làm xong loại chuyện này đều sinh khí dồi dào, phụ nữ liền toàn thân đau nhứt, trước đó cô còn tưởng mình biểu hiện không tốt lắm, nhưng mà sau khi xong việc Thiệu ngọc liền khôi phục tinh thần có thể nói là sinh lực tăng lên gấp mười lần, làm phụ nữ đứng là thiệt thòi.

Buồn bực lại ngâm thêm mấy phút, Lam Kỳ mới đứng dậy, vừa mới ngâm nước ấm có chút thoải mái nhưng mà ngâm một hồi liền không cảm thấy gì nữa nên rút cục cũng đi ra ngoài.

Lam Kỳ mặc một bộ đồ thể thao đi ra, Thiệu Tử Vũ đang đổi ga trải giường.

"Đã đi nơi nào?" Lam Kỳ chất vấn, anh không thể một lần chờ cô mở mắt ra liền nhìn thấy anh dịu dàng ôm cô hay sao.

Thiệu Tử Vũ cười cười.

"Anh đi mua giấy cùng ga trải giường."

Lam Kỳ lại 囧, ga trải giường bị dơ cô biết, chẳng lẽ cả giấy cũng không có sao? Bọn họ tới cùng đã dùng nhiều đến cỡ nào đây.

"Chờ anh một chút, một lát anh đưa em ra ngoài ăn." Thiệu Tử Vũ cười với cô, thuần thực đem ga trải giường mới đổi vào chỗ ga trải giường bị dơ hòm qua.

Vừa vặn bỏ ga trải giường bên chân Lam Kỳ, cô nhìn đến dấu vết màu đỏ trên mặt, mặt cô liền đỏ ửng..... Trình tiết của cô đã trao cho Thiệu Ngốc rồi.

Lam Kỳ nhìn chằm chằm ga trải giường, Thiệu Tử Vũ cũng chú ý tới.

"Bé con, có muốn giữ lại làm kỷ niệm hay không?"

Lam Kỳ lắc đầu.

"Không cần." Cô mới không có ý nghĩ nhảm chán như vậy.

"Được, lát nữa anh sẽ đem giặt."

"Ừ"

Lam Kỳ gật đầu, suy nghĩ một chút lại lắc đầu.

"Em giặt." Tay anh bị thương làm sao mà giặt.

"Được."

Thiệu Tử Vũ cũng không tranh cãi cùng cô, dù sao chỉ cần bỏ vào máy giặt, bé con biết làm.

Rất nhanh Thiệu Tử Vũ liền làm xong, anh nhìn Lam Kỳ ừ xiu dựa vào bên cạnh cửa, hỏi.

"Bé con, có muốn tiếp tục ngủ một chút hay không?" Nhìn bộ dáng của cô cực kỳ mệt mỏi.

Lam Kỳ lắc đầu.

"Không cần, em muốn đi thăm chị gái già." Cô lo lắng.

Thiệu Tử Vũ suy nghĩ một chút.

"Lúc trở về anh có mua canh gà cho em, uống một chút, trước ngủ một lát nếu trễ giờ anh sẽ gọi em dậy."

"Ừ, được." Lam Kỳ gật đầu, quả thật cô có chút đói bụng nhưng lại cũng buồn ngủ.

Thiệu Tử Vũ mang cô xuống dưới lầu, bưng canh gà cho cô, anh sợ lúc anh trở về cô đã thức dậy nên cố ý mua sẵn. (Anh Thiệu nhà ta chu đáo nhất)

Lam Kỳ uống canh gà, vừa ăn thịt gà vừa nhìn Thiệu Tử Vũ bên cạnh, cái kia, cô nhớ tới một chuyện.

"Thiệu Ngốc, chúng ta không có tránh thai." Lỡ như mang thai thì cô làm sao bây giờ?

"Không cần tránh, nếu có sinh ra là được." Thiệu Tử Vũ cười, anh cũng không còn nhỏ, nên làm ba rồi.

Về mặt Lam Kỳ đau khổ.

"Nhưng mà em không biết chăm con nít, hơn nữa....." Cô cũng không nghĩ muốn mang thai sớm như vậy.

"Không có việc gì, anh chăm."

"Anh..." Lam Kỳ lúng túng, cô thích cùng Thiệu Ngốc làm nhưng mà lỡ như phải làm mẹ? 'Mẹ' cái từ này dùng trên người mẹ già cô cảm thấy là đương nhiên, nhưng mà dùng trên người cô cô lại phản ứng không kịp.

"Bé con, đừng suy nghĩ nhiều, thuận theo tự nhiên, có lẽ không thể nhanh như vậy." Thiệu Tử Vũ an ủi cô, anh biết là bé con suy nghĩ hơi xa, không có việc gì, từ từ sẽ đến.

"Ừ" Lam Kỳ suy nghĩ một chút cũng có rất nhiều người yêu sống chung với nhau, cũng không phải tất cả đều mang thai cô có thể uống thuốc tránh thai.

Thiệu Tử Vũ nhìn cô cúi đầu híp mắt, về mặt ngưng lại một chút.

"Không được uống thuốc tránh thai, thứ đó đối với thân thể không tốt, biết không?"

"Ai uống?" Lam Kỳ trề môi, thật sự là con giun không bụng cô, như thế nào cô vừa nghĩ anh liền biết.

"Bé con, không nghĩ như vậy là tốt nhất, nếu sợ mang thai chúng ta có thể làm ít một chút." Thiệu Tử Vũ mở miệng.

"Làm ít một chút?" Lam Kỳ không vui, vì cái gì? Cô thích cảm giác làm với anh.

"Ừ" Thiệu Tử Vũ gật đầu.

"Yên tâm, em sẽ không uống thuốc." Lam Kỳ cúi đầu mở miệng, cũng không nhất định, cô nghe nói cái gì 'kỳ an toàn' cũng có thể tránh thai. (A, Kẹo rất cần cập nhật thêm kiến thức về 'kỳ an toàn' này, cứ nghe m.n nói mà không biết kỳ nào là kỳ an toàn)

"Ha ha" Thiệu Tử Vũ cười, cô gái nhỏ này.

"Cười cái gì?" Nghe anh cười cô trừng mắt, cười cô sắc có phải hay không, người này, anh cũng tham gia có được hay không? Một bàn tay vỗ không lên tiếng nha.

"Không có gì, bé con, mau ăn." Thiệu Tử Vũ kiềm chế tiếng cười, vừa rồi anh nói nhưng anh không không nắm chắc, nếu bé con có thể nhìn anh cũng không nhìn được.

"Ừ" Lam Kỳ tuyệt đối không để ý tới anh, lo uống canh, sau đó ngủ một lát rồi đi thăm chị gái già mới là chuyện nghiêm chỉnh.

Lam Kỳ lại ngủ một hồi, lúc Thiệu Ngốc đánh thức cô đã là 4 giờ chiều, cô mở mắt ra liền thấy Thiệu Ngốc dịu dàng ôm cô cười.

"Chụt" Lam Kỳ hôn một cái trên mặt anh, coi như lần này anh biểu hiện tốt không có lại rời khỏi.

Trên mặt bị hôn một cái, ánh mắt Thiệu Tử Vũ mềm mại nhìn bộ dáng ngủ say vừa rồi của cô, anh thật sự không đành lòng đánh thức cô, nhưng mà nếu cô lại ngủ tiếp bọn họ đi qua nhà bên kia chắc trời tối mất rồi.

"Ngồi dậy nào, xe Tiểu Lý đã đậu ngoài cửa lớn rồi."

"Nhanh như vậy?"

Lam Kỳ khó chịu lên tiếng, cô còn muốn thân mật với anh một hồi.

Thiệu Tử Vũ nhìn bộ dáng thất vọng của cô, hôn một cái lên môi cô.

"Buổi tối chúng ta tiếp tục." Nói xong anh cười.

Lam Kỳ đẩy anh ra.

"Không cần, em muốn nghỉ ngơi." Cô ngủ đến bây giờ nhưng vẫn thấy mệt, xương sống, thắt lưng, chân đều không có lực, đều là tại anh làm hại.

Nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi của cô, Thiệu Tử Vũ đau lòng.

"Ừ, buổi tối cho em nghỉ ngơi."

"Ừ, em cũng vậy, cho anh nghỉ ngơi."

Lam Kỳ học giọng điệu của anh mở miệng.

"Ha ha, đứng lên đi."

Thiệu Tử Vũ xuống giường kéo cô từ trên giường dậy.

Tiểu Lý nhìn hai người cùng nắm tay nhau xuất hiện, nén cười, sáng sớm tinh mơ thủ trưởng liền đi bệnh viện, hơn nữa miệng vết thương cũng bị nứt ra, giữa trưa lại kêu cậu chờ đi mua ga trải giường cùng giấy, hiện tại hai người đi ra, thủ trưởng là vẻ mặt xuân phong đắc ý* cười, phu nhân là vẻ mặt mệt mỏi, ngày hôm qua tình hình chiến đấu cực kỳ kịch liệt.

*hón hờ, tươi rói

"Chào phu nhân."

Lên xe Tiểu Lý ngoài ý muốn lễ phép.

Lam Kỳ trừng mắt liếc cậu một cái, tên nhóc này, cười đến cái bộ dạng kia.

"Lo lái xe của cậu đi."

Thiệu Tử Vũ nghiêm túc mở miệng, thằng nhóc này càng ngày càng không có phép tắc.

"Dạ"

Tiểu Lý oan ức, không phải chỉ là chào hỏi thôi sao, thủ trưởng quá nhỏ mọn rồi.

Sau một tiếng xe đến biệt thự bên bờ biển, Lam Kỳ bước nhỏ đi về phía biệt thự, cô là muốn đi nhanh đến gặp chị gái già nhưng mà nơi nào đó không có sức.

Thiệu Tử Vũ dắt tay cô, đi từ từ cùng cô.

"Chị gái tôi đâu?" Đến bên ngoài biệt thự nhìn thấy Thiệu Tử Mục đang nhắm mắt nằm trên ghế dựa dưới ánh nắng trời, Lam Kỳ hỏi. Tên đàn ông này không phải là trước mặt cô che chở chăm sóc chị gái già, chờ cô vừa đi liền hành hạ chị ấy chứ?

Thiệu Tử Mục nhìn cô một cái, cười tà.

"Đã là phụ nữ tính tình vẫn nóng nảy như vậy."

". . ." Lam Kỳ bị lời anh ta nói làm cho cứng đờ, con mắt nào của anh ta nhìn thấy cô đã là phụ nữ? Cô cúi đầu nhìn quần áo của mình, đồ thể thao cực kỳ kín đáo không để lộ chỗ nào, chẳng lẽ là.....

Cô đưa mắt trừng Thiệu Tử Vũ, là anh nói? Việc này anh cũng nói với anh trai anh? Thiệu Tử Vũ bất đắc dĩ nhìn cô một cái, cô gái nhỏ này....

"Được rồi, hỏi chuyện em muốn biết đi." Thiệu Tử Vũ nắm cằm của cô đem ánh mắt cô dời về trước mặt Thiệu Tử Mục.

Lam Kỳ suy nghĩ một chút cũng đứng, chuyện này sẽ tính sổ với anh sau, vẫn là trước hỏi chuyện của chị gái già.

"Chị gái tôi rốt cục là ở chỗ nào?" Lam Kỳ lên giọng bắt đầu gào lên.

Thiệu Tử Mục giơ tay móc móc lỗ tai.

"Chị em hai người tính tình thật đúng là giống nhau như đúc, động một chút liền rống lên với người khác."

Lam Kỳ nheo mắt, những lời này làm cô bắt được đuôi của Thiệu Tử Mục.

"Quả nhiên là anh muốn mượn cơ hội này khi dễ chị gái tôi có đúng hay không? Anh nghĩ muốn trút hết sự bất mãn đối với chị ấy có phải hay không? Anh có phải là đàn ông hay không? Chị gái tôi là phụ nữ hơn nữa còn bị mất trí nhớ, anh không được so đo với chị ấy."

Khóe miệng Thiệu Tử Mục mang theo nụ cười, đối với lời nói của cô phản ứng không lớn.

Lam Kỳ còn muốn mở miệng, một giọng nói dịu dàng vang lên.

"Tử Mục, em bắt được Bối Bối rồi."

Lam Kỳ quay đầu lại, chỉ thấy Lam Vũ ôm một con mèo trong lòng đi về phía này, trên mặt vẫn là nụ cười ngọt ngào ngày hôm qua, thấy cô vẫn không có phản ứng gì, trực tiếp ngồi xổm xuống bên cạnh Thiệu Tử Mục.

Thiệu Tử Mục đứng dậy, kéo cô tới ngồi trên đùi anh.

"Có mệt hay không?" Anh sờ trán của cô. (Kẹo đoán anh Mục cũng là một gốc cây si chung tình đây, theo kinh nghiệm dày đặc của Kẹo thì anh này cũng nằm trong hàng ngũ 'rau sạch' chỉ là Kẹo tò mò muốn biết vì sao mìn lại đồn anh là hoa hoa công tử thế nhỉ? Muốn có truyện về anh Mục và chị Vũ quá)

Lam Vũ dịu dàng nhìn anh, nhẹ nhàng lắc đầu.

Nhìn thấy bộ dáng này của chị gái già, Lam Kỳ buồn nôn.

"Chào, cô khỏe chứ?" Lam Vũ thấy Lam Kỳ liền lễ phép mở miệng.

Lam Kỳ vô lực cười cười.

"Chào" Cô không khỏe, chỉ có chị gái già khỏe thì cô mới khỏe, chị ấy có hiểu hay không.

Chào một tiếng rồi thôi, trong mắt Lam Vũ giờ chỉ còn lại con mèo Ba Tư trong tay cùng Thiệu Tử Mục.

Lam Kỳ không thể nhịn được nữa.

"Anh qua đây một chút, tôi có chuyện muốn nói riêng với anh." Cô kéo tay Thiệu Tử Mục, người này quá không thức thời, anh ta cho rằng chị gái già là những bông hoa nhiều màu của anh ta hay sao."

Lam Vũ không hiểu nhìn Lam Kỳ, ở trong mắt cô, bộ dáng của Lam Kỳ thật hung dữ.

Thiệu Tử Mục vỗ vỗ lưng Lam Vũ.

"Ngoan ngoan ngồi ở đây chờ anh."

"Ừ" Lam Vũ gật đầu.

Lam Kỳ cùng Thiệu Tử Mục đi tới một chỗ khác.

"Thiệu Tử Mục, anh có biết anh làm như vậy sẽ có hiệu quả gì hay không?" Lam Kỳ cố gắng kiềm chế giọng nói của mình hỏi.

"Hậu quả?" Thiệu Tử Mục hí mắt.

"Đúng, anh suy nghĩ đi, nếu chị ấy khôi phục trí nhớ sẽ như thế nào? anh suy nghĩ đi, nếu chị ấy khôi phục trí nhớ sẽ như thế nào? Chị ấy sẽ thanh toán đủ với anh."

Lam Kỳ cảm thấy cô không có nói giỡn, chị gái già cực kỳ mang thù, giống như nguyên nhân chị ấy cùng Thiệu Tử Mục bất hòa là vì năm thứ ba tiểu học ở trước mặt mọi người Thiệu Tử Mục đã giẫm một cước lên người chị ấy, chuyện nhỏ như vậy bọn họ còn kết thù thật lâu huống chi là việc này.

Thiệu Tử Mục suy nghĩ một chút.

"Anh biết." Anh nghĩ mình có thể đối mặt với kết quả.

"Anh biết mà vẫn làm như vậy? Vậy đi, anh để cho tôi mang chị gái già rời khỏi, tôi coi như chị ấy bị chó cắn một cái, nói không chừng chờ chị ấy khôi phục trí nhớ sẽ quên hết toàn bộ chuyện này." Lam Kỳ xem qua không ít phim cầu huyết, rất nhiều phim đều có tình huống như vậy, nếu chị gái già cũng thuộc loại tình huống này thì không có gì có thể tốt hơn, như vậy chị ấy sẽ không có một chút đau khổ.

"Quên đoạn ký ức này?" Thiệu Tử Mục lặp lại câu này, sau đó nét mặt lạnh xuống. (Haha, Kẹo nói mà, anh Mục đã xa vào lưới tình rồi)

"Không thể nào, anh sẽ không cho em mang cô ấy đi."

"Anh. . ."

Lam Kỳ không thể lên tiếng.

"Anh không lo lắng chị gái già sẽ trả thù anh hay sao?" Bọn họ đấu tới đấu lui như vậy không phiền sao?

"Đây là chuyện giữa chúng tôi không cần em quan tâm."

"Anh. . ."

Lam Kỳ cảm thấy Thiệu Tử Mục chính là cục đá trong nhà vệ sinh, vừa cứng vừa thối, chỉ có chị gái già biết cách trị anh ta, chính là chị gái già dùng cảm bị mất trí nhớ trên toàn trái đất, muốn điên thật mà.

"Được rồi, không còn việc gì em về đi, anh sẽ chăm sóc tốt cô ấy."

Thiệu Tử Mục nhân nhật mở miệng, nói xong đi về phía bên kia, bởi vì anh nhìn thấy Lam Vũ đang đi về phía anh.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bầy Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Anh muốn đến nhà em

Trên đường Lam Kỳ cùng Thiệu Tử Vũ trở về liền không vui vẻ, Thiệu Tử Vũ cười, cô gái nhỏ này nói một là một, rõ ràng là đồng ý để cho chị gái ở lại, hiện tại lại muốn đổi ý.

"Bé con, chúng ta xuống xe đi một chút." Lúc đi ngang qua khu vực thành thị Thiệu Tử Vũ mở miệng, hình như đã lâu rồi anh không đi dạo cùng cô, trước đây đúng là không ít lần cùng cô đi đường, lúc đó anh nghĩ muốn có một ngày có thể nắm tay cô bước chậm, nhưng mà nguyện vọng hiện tại dường như đã thực hiện được rồi. (Kẹo thích cảm giác nhẹ nhàng lãng mạn thế này, không cầu oanh oanh liệt liệt, chỉ cầu bình yên thông thả nắm tay người yêu đi dạo phố, ừ, cảm giác này chắc rất tuyệt)

Lam Kỳ nhìn thành phố náo nhiệt một chút, cô rất muốn đi, nhưng mà lại lo lắng sẽ bị bắt gặp, nếu cha mẹ già biết cô nói láo sẽ giảng đạo chết cô.

"Không sao bé con, nơi này cách nhà em rất xa hẳn là sẽ không bị ba mẹ em bắt gặp, mà nếu bị bọn họ nhìn thấy cũng không có gì, anh cũng muốn nhân lúc này đến nhà em một chuyến."

Thiệu Từ Vũ mở miệng, anh muốn định xuống chuyện của mình cùng bé con.

Lam Kỳ nhìn anh, tại sao muốn đến nhà cô?

Thiệu Từ Vũ dịu dàng sờ sờ mặt cô.

"Anh muốn bọn họ đồng ý giao em cho anh."

Lam Kỳ nhìn anh mặt đỏ lên, anh đây là có ý tứ gì, đến nhà cô chính thức cầu hôn? Hình như là quá sớm rồi, cô có nói là muốn anh phụ trách nhưng mà không nghĩ tới lại nhanh như vậy.

"Hay là thôi đi, anh cũng không phải không biết quan hệ giữa hai nhà chúng ta hiện tại không được tốt cho lắm." Nói thật ra thì Lam Kỳ cũng không biết tại sao lại thế này, trước kia người lớn hai nhà gặp mặt vẫn chào hỏi nhau.

"Anh cũng không biết, nói không chừng là do lúc nhỏ em quá bướng bỉnh nên mới dẫn tới việc này."

Thiệu Từ Vũ nhắc lại chuyện lúc nhỏ trong mắt nồng đậm ý cười, lúc nhỏ bé con cực kỳ nghịch ngợm, bị ăn mắng không ít.

Lam Kỳ suy nghĩ một chút, chắc là vậy, cũng không loại trừ khả năng này, mẹ Thiệu ngốc rất che chở anh, trước kia cô luôn khi dễ anh, mỗi lần bà đều xuất hiện làm chỗ dựa cho anh.

"Tiểu Lý dừng xe, cậu trở về trước đi." Thiệu Từ Vũ mở miệng.

Sau khi xe dừng lại anh liền lôi kéo tay Lam Kỳ xuống xe, Lam Kỳ cũng rất vui vẻ, cô biết khu này có một cái chợ đêm, mỗi buổi tối đều rất náo nhiệt, nhưng mà vẫn còn phải đi thêm một khoảng cách nữa, nhưng có Thiệu ngốc đi cùng nên sẽ không nhàm chán.

"Thiệu ngốc, chúng ta đi chợ đêm phía trước có được hay không?"

"Được, tùy em"

Nhiễm Khả cùng Hoàng Yến Linh mới từ một cửa hàng đá quý đi ra liền nhìn thấy hai người đang bước chậm trong đám đông, chỉ trách hai người bọn họ quá mức gây chú ý muốn cho người ta không thấy cũng khó.

"Nhiễm Khả, sao lại thế này?" Hoàng Yến Linh nhìn con gái bên cạnh, chuyện Hoàng Khải cô muốn bà không can thiệp tới để tiện nghỉ cho thằng nhóc kia, bây giờ ngược lại thành cái bộ dáng như vậy.

Nhiễm Khả nhìn hai người vô cùng thân mật đi chung với nhau cách đó không xa, sắc mặt càng thay đổi, hôm nay tâm tình emm không tốt, không biết tại sao truyền thông lại lộ ra chuyện tài chính công ty của cậu cô bị thâm hụt, cổ phiếu công ty liền giảm mạnh, nội bộ công ty hỗn loạn, hiện tại ba cô cũng đang vật lộn với chuyện này.

"Mẹ, người yên tâm, vài ngày nữa bác gái nói muốn làm một bữa tiệc tại biệt thự nhà họ Thiệu, đến lúc đó bà ấy sẽ thuyết phục Thiệu Từ Vũ xác định quan hệ với chúng ta." Nhiễm Khả cười trấn an Hoàng Yến Linh, chỉ cần Liễu Phương đồng ý đứng bên cô, mọi chuyện liền dễ làm, trước đó lời Thiệu Từ Vũ nói với cô cô cũng không nghĩ đó là ý tứ của anh, chắc là Lam Kỳ nói gì đó trước mặt anh, chỉ cần cô biểu hiện tốt sẽ phải làm cho Thiệu Từ Vũ đối xử khác với cô. (Ta phi, hừ, người nghĩ mình là ai? Đồ lòng dạ thối tha)

"Nhà họ Thiệu vì cái gì muốn tổ chức tiệc?" Hoàng Yến Linh cảm thấy kỳ lạ, bình thường nhà họ Thiệu rất khép kín, như thế nào lần này lại bày vẽ như vậy?

"Nghe nói là Thiệu Từ Mục trở lại."

"Như thế nào thằng nhóc kia không có việc gì?" Trước đó bà cũng biết một chút chuyện của Thiệu Từ Mục.

"Ừ, nghe nói Liễu Phương nghĩ muốn mượn cơ hội này tìm một người vợ thích hợp cho Thiệu Từ Mục, muốn để cho anh ta thu lại tính tình của mình." Nhiễm Khả rất vui vẻ, mấy ngày nay cô vì sợ Thiệu Từ Vũ nên ít qua nhà họ Thiệu, nhưng mà có nhiều lúc Liễu Phương kiên trì muốn cô đến ngồi chơi một chút cơ nên cô cũng sẽ đến nhà họ Thiệu, những thứ này đều là Liễu Phương nói với cô. (Hừ, Kẹo rất không thích bà Liễu Phương này, hết chuyện của anh Thiệu giờ lại đến chuyện của anh Mục, bà già này chưa già mà lẫn rồi, con của mình cũng không biết tính tình của nó, toàn làm chuyện chia rẽ uyên ương, để rồi xem, bà ta sẽ làm được cái củ khoai gì)

"Thật sao?" Hoàng Yến Linh đối với mấy chuyện này không quan tâm, bà quan tâm chính là chuyện của Nhiễm Khả, còn có chuyện công ty của em trai bà, nếu làm lớn chuyện, sẽ liên lụy đến chồng bà, trước đó rất nhiều khu đất chính phủ đều là vì nể mặt chồng bà nên mới mua được giá thấp, mà thủ tục giấy tờ chứng nhận trong công ty cũng không có thông qua con đường chính quy mà là thông qua quan hệ, nếu việc này bị lộ ra, nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, nếu người nào đó có ý định điều tra chút chuyện cũng không phải không có khả năng.

"Ừ"

Nhiệm Khả cũng hiểu được, hiện tại không phải lúc ghen ghét Lam Kỳ, trước tiên phải giải quyết chuyện trong nhà.

"Mẹ, người nói công ty của cậu sẽ đóng cửa sao?" Cô lo lắng, nếu đóng cửa, chi tiêu khổng lồ trong nhà của cô làm sao bây giờ, nên tính trên đầu ai mới không bị nghi ngờ, mấy năm nay bọn họ xài tiền như nước, phần lớn nguyên nhân là bởi vì có tấm chắn này, nếu hiện tại công ty của cậu đóng cửa nếu bọn họ vẫn xài tiền như nước sẽ làm cho người khác nghi ngờ.

"Không biết, nếu như hôm nay vẫn không xoay sở được tiền bạc vậy thì phiền phức lớn rồi." Com chiều hôm nay Hoàng Yến Linh cũng chưa ăn chính là gấp việc này, hôm nay cùng Nhiệm Khả đến nơi này là muốn cho nhà giám định châu báu định giá một pho tượng ngọc Phật mấy năm trước chồng bà tìm người làm cho bà.

"Mẹ đã đem tiền bạc của chúng ta ở nước ngoài toàn bộ chuyển cho cậu con, tượng ngọc Phật này cũng đáng giá một ngàn vạn, cũng bán nó cho cậu con." Hoàng Yến Linh tiếp tục mở miệng.

Về mặt Nhiệm Khả kinh ngạc một chút.

"Mẹ, người điên rồi, đó là tất cả tiền bạc của chúng ta, mẹ lại đem hết cho cậu?" Cô thật sự không thể tin mẹ mình lại làm như vậy, nếu cho công ty cậu thì tất cả tiền bạc đều là nước đổ đi rồi.

Hoàng Yến Linh liếc mắt nhìn bốn phía một cái.

"Nói nhỏ thôi, chúng ta cũng không thể nhìn công ty lớn như vậy bị phá sản, con nghĩ lại xem, đất đai, nhà cửa kia giá trị bao nhiêu tiền, nếu công ty đóng cửa tất cả đều tan vỡ." Hoàng Yến Linh rõ ràng giá trị của mấy thứ kia có khả năng kiếm càng nhiều tiền hơn trở về.

"Nhưng mẹ cũng không thể đem hết tiền bạc đưa qua." Nhiệm Khả lên tiếng, tiền bạc trong nhà tuy cô không biết, nhưng xem quy mô công ty của cậu mấy năm nay cũng sẽ không ít hơn mấy triệu, những thứ kia toàn bộ đều bỏ vào đó.

"Mẹ còn không phải là vì muốn tốt cho nhà chúng ta." Hoàng Yến Linh cảm thấy Nhiệm Khả không hiểu chuyện, mấy năm nay bà trải qua thời điểm nào nhiệt rực rỡ của bất động sản, bà tin tưởng chỉ cần có thể bảo vệ công ty thì những số tiền này rất nhanh sẽ kiếm trở về, mà em trai cũng đảm bảo sẽ trả lại gấp đôi số tiền này cho bà.

"Vậy chuyện này ba có biết không?" Nhiệm Khả tin tưởng ba cô không có khả năng đồng ý cách làm như vậy, công ty cậu lớn như vậy, là một cái động không đáy, không phải chỉ cần tiền bạc nhà cô bù vào là có thể ngăn chặn.

"Không biết, Nhiệm Khả, con ngàn vạn lần không thể nói với ba con." Hoàng Yến Linh lo lắng liếc mắt nhìn con gái một cái, nếu chồng bà mà biết chuyện này không biết sẽ như thế nào.

"Mẹ, là gan mẹ cũng quá lớn rồi." Nhiệm Khả lớn tiếng, mẹ luôn thích nghe cậu nói, hiện tại nghe cậu xúi giục, chuyện lớn như vậy cũng không bàn bạc với ba.

"Nhiệm Khả, con nghe mẹ nói, tính tình ba con mẹ còn không biết sao, nhất định là sẽ không đồng ý, lúc trước thời điểm cậu con nói muốn mở công ty ông ấy cũng không đồng ý, kết quả mấy năm nay như thế nào? Những thứ này con đều biết mà, đừng nói mẹ không có đầu óc, đôi khi kiếm tiền là phải không sợ mạo hiểm."

Nhiệm Khả lo lắng, chuyện này quá lớn, nếu không nói với ba, công ty cậu có thể vượt qua cửa ải này liền có thể cho qua, nếu nói ra, theo tính tình của ba sẽ đuổi mẹ ra khỏi nhà.

"Nhiệm Khả, lần này con hãy giúp mẹ, chuyện Thiệu Từ Vũ mẹ nhất định sẽ giúp con." Hoàng Yến Linh vỗ vỗ tay cô.

"Mẹ muốn giúp như thế nào?" Nhiệm Khả hỏi, mẹ có thể giúp cô?

"Con vẫn là con gái, chuyện của đàn ông con còn chưa hiểu, chuyện của đàn ông cùng phụ nữ liền là như vậy, chỉ cần con cùng Thiệu Từ Vũ xảy ra quan hệ, chuyện này là 100% đã định." (Cmn, đúng là mẹ con cùng một duột, đều tiện như nhau, nghĩ cách lên giường đàn ông? Đúng là không biết nhục)

"Mẹ, ý của mẹ là gì?" Nhiệm Khả không thể tưởng tượng được người mẹ vẫn luôn ngây ngốc cũng sẽ có tâm tư này.

"Con qua đây mẹ nói cho con nghe."

Nhiệm Khả đem lỗ tai ghé vào, cô nghe Hoàng Yến Linh nói mà đôi mắt càng lúc càng phát sáng.

Trụ sở chính công ty nhà họ Hoàng, Hoàng Thủ Bản vô lực ngồi trên ghế, tây trang ông ta nhăn nhúm, cả vạt bụng lỏng treo một bên cổ, bộ dáng nhếch nhác, tinh thần sa sút.

Ông trừng mắt nhìn trần nhà, dùng sức hít khói, trong phòng tràn ngập mùi khói thuốc.

"Khụ khụ, mẹ kiếp." Ông ta phun một ngụm nước miếng mắng, đều là một đám con cháu rùa, lúc ông phong sinh thủy khởi* thì đều đi theo ông, lúc có việc chạy trốn còn nhanh hơn thỏ, bình thường đám bạn chơi thân giờ gọi điện một người cũng không được, có thể trốn đều chạy trốn thật xa.

*lúc sự nghiệp phát triển, trên đài cao.

"Ta phi, Hoàng Thủ Bản ta không dễ dàng ngã xuống như vậy." Ông ta lại rít một hơi khói thuốc, nhắm mắt lại, hôm nay chỉ trong vòng một ngày mà giá cổ phiếu công ty sụt 30%, sau đó số tiền ngân hàng cho vay bị đóng băng, các ngân hàng khác cũng thúc giục trả tiền, dự án khai phá bị đình công, sau đó là các khoản tiền đầu tư công trình bị thúc giục, buổi chiều số tiền chị gái đưa qua không đến một tiếng đồng hồ liền xài hết, mà căn biệt thự của ông cũng khẩn cấp đem cầm bán, hiện tại liền chờ xem ngày mai, ông đã kêu anh rể điều tra ra nơi lộ ra tin tức này, cũng kêu ông tìm quan hệ làm cho mấy tin tức kia biến mất thành giấy trắng, nhất định còn kịp, chỉ cần anh rể đồng ý ra mặt, tại thành phố c không ai dám không nghe ông ta. (Hừ, ta phi, làm như cái ông già bụng phệ mắt híp Nhiễm La Văn kia là thần sai đâu đánh đó vậy, đúng là éch ngồi đấy giềng, nhìn đời chỉ bằng nửa con mắt, hừ, Kẹo chờ xem kết cuộc thê thảm của mấy người)

"Tổng giám đốc, số nhà ở vừa mới bán ra hoặc cho thuê, hiện tại các hộ khách đang xếp hàng bên ngoài yêu cầu trả nhà." Thư ký của ông đẩy cửa ra nhỏ giọng nói, không có bộ dáng làm nũng giống như bình thường.

"Cút"

Hoàng Thủ Bản rống to, cái rầm, việc nhỏ như vậy cũng phải báo với ông, ông nuôi những người ở mấy bộ phận kia làm ăn cái mẹ gì.

"Dạ" Thư ký Lâm nghe thấy lập tức khép cửa phòng ngồi trở lại vị trí của mình, cô đang nghĩ có nên đổi công việc hay không, công ty này có thể sẽ phá sản, về sau Tổng giám đốc Hoàng cũng không có nhiều tiền dùng trên người cô, cô lại còn đi theo ông ta sẽ cực kỳ thiệt thòi.

Thư ký Lâm vừa ngồi xuống trước mặt liền xuất hiện vài người.

"Các người?"

Thư ký Lâm mở to mắt đánh giá mấy người vừa đến, người đàn ông đứng ở giữa cực kỳ đẹp trai, toàn thân giống như một quý tộc tao nhã, người đàn ông đẹp trai như vậy cô lần đầu tiên gặp được, cô vội vã đổi một tư thế đẹp, lộ ra cặp đùi trắng nõn mê người.

"Ông chủ của cô có ở đây hay không?" Sùng Tùng hỏi, đối với loại phụ nữ hào sắc này hẳn ta không có sắc mặt tốt.

"Ồ đây, các người muốn tìm ông chủ, không biết có hẹn trước hay không?" Thư ký Lâm nhìn Sùng Tùng, phản ứng đầu tiên là đòi nợ, người đàn ông kia nhìn rất lịch sự, nhưng mà những người đứng bên cạnh hẳn ta nhìn không giống người tốt.

"Chúng ta đi vào." Công Tôn Vân lạnh lùng mở miệng.

"Dạ"

Sùng Tùng vội vàng giúp hẳn mở cửa phòng, thư ký Lâm muốn ngăn cản nhưng bị người chặn một bên.

Nghe tiếng cửa mở, Hoàng Thủ Bản mở to mắt.

"Anh là ai? Như thế nào đột nhiên lại xông vào đây?" Ông ta mở miệng, ông buôn bán nhiều năm như vậy tiếp xúc rất nhiều người ở đây, trên thân người đàn ông đi đầu kia phát ra khí chất làm cho người ta thấy được hẳn ta không phải là nhân vật bình thường.

Công Tôn Vân đi vào phòng ngồi xuống sô pha nhìn Hoàng Thủ Bản.

"Tôi tới giúp Tổng giám đốc Hoàng."

"Giúp?" Hoàng Thủ Bản ngây ra một lúc, nếu là người bình thường nói lời này ông cảm thấy buồn cười, số tiền công ty ông cần cũng không phải nhỏ, nhưng khí thế trên người đàn ông này làm cho người ta không thể nào nghi ngờ lời hẳn nói.

"Vừa vặn trên tay tôi có một khoản tiền dư, nếu Tổng giám đốc Hoàng cần số tiền này tôi có thể ký chi phiếu." Công Tôn Vân vẫy tay, Sùng Tùng lập tức đem tờ chi phiếu đặt trên bàn làm việc của Hoàng Thủ Bản.

Hoàng Thủ Bản nhìn một chút, lập tức bị con số lớn trên mặt dọa sợ không thể lên tiếng.

"Đủ chưa?" Công Tôn Vân cười hỏi.

"Đủ" Sắc mặt Hoàng Thủ Bản lộ ra vui mừng vì có khoảng tiền này, ngày mai công ty sẽ hóa hiểm thành an, nhưng ông cũng biết trên thế giới này không có bữa cơm trưa nào là miễn phí.

"Mấy người có yêu cầu gì?" Ông nghi ngờ hỏi.

"Tôi muốn 20% cổ phần trong công ty." Công Tôn Vân từ từ mở miệng.

"Cái này..." Hoàng Thủ Bản cảm thấy khó xử, không phải yêu cầu của Công Tôn Vân quá cao mà là quá thấp, số tiền kia có thể mua được 50% cổ phần công ty, mà hẳn ta chỉ muốn 20%? Như vậy không phải có chút ngu ngốc hay sao?

"Yên tâm, tôi chỉ muốn kết bạn với Tổng giám đốc Hoàng." Công Tôn Văn lại bỏ thêm một câu.

"Vây thì tốt, chúng ta thảo hợp đồng." Hoàng Thủ Bản không nghĩ muốn buông tha cơ hội khởi từ hồi sinh công ty, tuy ông nghĩ muốn dựa vào Nhiễm La Văn nhưng mà người kia không biết sẽ thế nào, không có tiền tới tay cảm giác không an tâm.

"Tôi đã thảo xong hợp đồng, Tổng giám đốc Hoàng chỉ cần ký tên là được." Công Tôn Văn mở miệng.

Hoàng Thủ Bản sững sốt một chút, tức nhiên không nghĩ đối phương đã chuẩn bị chu đáo như vậy, giống như đoán được ông sẽ đồng ý, cảm hợp đồng tí mỉ nhìn một lần, đương nhiên ông nghĩ Công Tôn Văn không thể nào chỉ muốn kết bạn đơn giản như vậy, đoán chừng là muốn thông qua ông kéo quan hệ với anh rể ông, nhưng mà những việc này hiện tại đều không quan trọng, quan trọng là ngày mai công ty có thể thoát khỏi nguy cơ, ông không thể mất đi công ty này, nếu không ông liền xong rồi.

Xem xong hợp đồng cảm thấy không có chỗ nào không thích hợp, Hoàng Thủ Bản lập tức ký tên vào.

Sau khi ký xong, Sùng Tùng đi lên phía trước cầm lại hợp đồng.

"Tổng giám đốc Hoàng, hợp tác vui vẻ." Công Tôn Văn đứng dậy vươn tay với Hoàng Thủ Bản.

"Hợp tác vui vẻ." Hoàng Thủ Bản cười đưa tay.

Hai người bắt tay, không đợi Hoàng Thủ Bản hỏi cái gì, Công Tôn Văn liền đi ra cửa.

"Tổng giám đốc Hoàng, lần sau gặp."

Giọng nói của hắn còn ở đây, người đã đi xa, chỉ để lại Hoàng Thủ Bản ngồi ngẩn người.

Bên trong thang máy, Sùng Tùng nhấn nút đi xuống.

"Đại ca...." Sùng Tùng không có nói tiếp, hắn biết đại ca không thích người khác hỏi nhiều.

"Có phải cảm thấy dùng số tiền kia đi làm quen với Nhiễm La Văn quá không có lời ri hay không?" Công Tôn Văn mở miệng.

Sùng Tùng gật đầu, đúng là hắn có ý này.

Công Tôn Văn cười lạnh "Tôi căn bản không nghĩ muốn làm quen Nhiễm La Văn, vốn tính kết bạn cùng Hoàng Thủ Bản, người tài giỏi như ông ta thích hợp làm đối tượng hợp tác của chúng ta, có bối cảnh, có quan hệ, tính tình đối trá tham lam, hơn nữa vì tiền cái gì cũng dám làm, người cứ từ từ tiếp xúc với ông ta, ông ta có thể giúp chúng ta làm rất nhiều việc."

Công Tôn Văn mở miệng.

"Dạ" Sùng Tùng không nghĩ tới đại ca là có dụng ý này.

"Chuyện Lý Hạo bên kia làm như thế nào rồi?" Công Tôn Văn lại hỏi.

"Rất thuận lợi, đợt hàng đầu tiên đã đến địa điểm chỉ định."

"Ừ, để cho hắn tiếp tục làm."

"Dạ"

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bẫy Vỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Gả cho anh

Trong mộng Lam Kỳ bị tiếng mưa rơi đánh thức, cô hí hóp mắt nhìn phía ngoài cửa sổ, cách bức màn cô biết trời đang mưa, gần đây dự báo thời tiết nói có bão, nhìn thời tiết bên ngoài rồi lại chuyển ánh mắt đến gương mặt đẹp trai quen thuộc, cô giật giật thân thể, khóe miệng chứa nụ cười thoải mái, đêm qua ngủ thật sự thoải mái, Thiệu Ngốc cực kỳ giữ chữ tín, cả đêm đều thành thật chỉ ôm cô ngủ, một chút động tác mờ ám cũng không có.

" Tỉnh?" Thiệu Tử Vũ mở mắt ra dịu dàng nhìn cô, thật ra anh đã sớm thức dậy chỉ là muốn ôm cô cho nên không có rời giường, hơn nữa bên ngoài trời mưa cũng không cần chạy bộ buổi sáng.

"Ừ" Lam Kỳ gật đầu, đôi tư thế ôm eo anh, nhưng mà nghĩ tới chuyện cần làm hôm nay liền không thể nào vui nổi, xé chiều hôm nay cô phải về nhà, nếu

không về sẽ bị nghi ngờ, hơn nữa vì chuyện chị gái già nên cha mẹ già đặc biệt lo lắng cô một mình ở bên ngoài, nếu lại trễ nữa bọn họ sẽ đi tìm cô.

"Thieu ngọc, buổi chiều em phải về." Lam Kỳ rầu rĩ mở miệng, nói thật là cô không muốn cùng anh tách ra, quan hệ hai người vừa mới xác định, cô nghĩ muốn ở bên anh nhiều hơn.

Thieu Tử Vũ nghe xong ôm cô chặt một chút.

"Không có việc gì bé con, chúng ta còn có thể gặp mặt mỗi ngày." Ngày nghỉ của anh còn có vài ngày, mấy ngày này anh đều sẽ đi tìm cô.

"Có thể gặp mặt nhưng lại giống yêu đương vụng trộm." Sau khi hai người xảy ra quan hệ cô liền có cảm giác này, tuy cảm thấy rất kích thích nhưng lại cũng bất an, nhìn những cặp đôi khác đều rất ngọt ngào, cô rất hâm mộ.

"A" Thieu Tử Vũ khẽ cười, cô gái nhỏ này lấy ví dụ thật là đặc biệt, chẳng lẽ cô sợ quan hệ của bọn họ bị người khác biết như thế.

"Anh cười cái gì?" Lam Kỳ trừng mắt nhìn anh, như thế nào lại không quan tâm cô, có phải đàn ông sau khi ăn xong liền đều là bộ dáng mọi việc không liên quan đến mình như thế này?

"Không có gì, bé con." Thấy cô nổi giận, Thieu Tử Vũ hôn một cái lên trán cô, "Sau khi hết nghỉ phép anh sẽ đánh báo cáo kết hôn, như vậy em sẽ không còn cảm giác này rồi." Anh cảm thấy chỉ khi lấy được cô về nhà anh mới có thể yên tâm, bé con thật sự là người của anh rồi.

"Báo cáo kết hôn?" Lam Kỳ chớp mắt một cái, Thieu ngọc vừa nói chính xác là chuyện kết hôn? Cô không nghe nhầm chứ? Cô lo lắng chính là thời gian gặp mặt về sau của hai người, khoảng cách thật lớn, hơn nữa bọn họ cũng mới vừa xác định quan hệ, cô nắm tay anh còn chưa có nóng, như thế nào liền một phát nhảy đến chuyện kết hôn?

"Bé con, chúng ta kết hôn đi." Thieu Tử Vũ kiên định mở miệng, anh biết bé con sẽ bị giật mình, nhưng mà ý nghĩ này anh đã nghĩ rất nhiều năm, cái gì anh cũng đều đã chuẩn bị tốt, cô không chuẩn bị tốt cũng không sao, chỉ cần cô ngoan ngoãn làm cô dâu là được rồi.

"Em...." Lam Kỳ cả lâm một hồi, Thieu ngọc là đang cầu hôn cô? Nhưng mà cầu hôn không phải nên cực kỳ lãng mạn, thân sĩ hay sao? Được rồi cô thừa nhận tuy Thieu ngọc ăn mặc hơi mát mẻ nhưng vẫn rất phong độ, nhưng mà sao anh lại nói như là vợ chồng già? Khô cứng, nhạt nhẽo, không có một chút tình cảm mãnh liệt nào.

Gật đầu đồng ý? Lam Kỳ cảm thấy có phần hơi sớm cũng có chút khó tiếp nhận, nhưng mà không đồng ý? Dường như ngoại trừ anh cô cũng không muốn gả cho người khác, mà cũng không có người đàn ông nào thích hợp hơn anh.

"Nhất định là anh còn chưa tỉnh ngủ." Lam Kỳ ôm đầu chui vào trong chăn, thật là, sáng sớm liền cho người ta nan đề, Thieu ngọc chết tiệt, anh hẳn là nên cầm nhíp kim cương, hoa tươi, cộng thêm cách ăn mặc mê chết người, sau đó dụ dỗ cô, nói không chừng đầu óc cô choán vắng liền đồng ý, tuy cô không muốn kết hôn sớm, nói không chừng kết hôn xong Thieu ngọc liền không còn kiên nhẫn với cô như vậy rồi.

Thieu Tử Vũ nhìn người đang chui đầu vào chăn, trong mắt chứa ý cười.

"Xem ra anh cũng chưa tỉnh ngủ, lúc này là nói mê sáng rồi." Nói xong liền nằm xuống bên cạnh cô. (Ồi, anh Thieu gian quá, lại giăng bẫy chị Lam)

"Thieu ngọc, anh tỉnh dậy, không cho phép ngủ." Lam Kỳ kéo anh, không được, lời anh vừa mới nói mặc kệ cô có đồng ý hay không cũng đã nói ra rồi, không cho phép thu lại.

"Như thế nào, bé con?" Thieu Tử Vũ mở to mắt nhìn cô.

"Anh có ý gì?" Lam Kỳ cảm thấy khó chịu, thái độ của anh giống như đi mua củ cải trắng, anh cưới vợ mà cô lại tốt như vậy, cầu xin nhiều một chút cũng nên mà.

Nhìn bộ dáng hung dữ của Lam Kỳ, hai mắt Thieu Tử Vũ nghiêm túc nhìn cô.

"Bé con, anh muốn kết hôn, người anh muốn lấy là em, nhưng mà em không muốn anh còn có thể nói gì."

Nhìn bộ dáng nghiêm túc của Thieu ngọc, Lam Kỳ chột dạ, giống như người sai lập tức biến thành cô, nghĩ muốn mạnh mẽ một chút cũng không được.

Nhưng mà nếu đơn giản đồng ý cô lại thấy tiếc, đến lúc đó người khác hỏi tới một câu để khoe cũng không có, Mẽ Đóa mà biết được sẽ cười chết cô.

Suy nghĩ một chút cô chu môi không nói lời nào.

Thieu Tử Vũ thờ dài một cái.

"Bé con, gả cho anh, anh dùng cả đời cưng chiều em có được hay không?" Anh dịu dàng mở miệng. (Aiz....chỉ cần câu này thôi, Kẹo nguyện ý quăng laptop nhảy vào ngực anh Thieu)

Lời nói thâm tình như vậy làm cho tim Lam Kỳ nhảy lên một cái, cưng chiều cả đời, cái này nghe qua rất tuyệt, hơn nữa cô biết lời Thieu ngọc nói nhất định sẽ làm được, nhưng mà 'cả đời' anh có thể làm được sao?

"Thật? Anh có thể đối với em như thế cả đời không thay đổi?" Cô nhỏ giọng hỏi.

"Thật." Giọng nói anh chắc chắn, thật lâu trước kia anh đều đã như thế này, bé con còn nghi ngờ cái gì?

"Cho dù gặp được người phụ nữ xinh đẹp hơn em cũng không thay lòng đổi dạ?" Lam Kỳ nghĩ tới sau khi kết hôn có thể sẽ gặp loại khả năng này.

"Không thay đổi."

"Vậy chuyện gì anh cũng sẽ nhường em, cưng chiều em?" Cô cực kỳ quan tâm vấn đề này, đây là quyền lợi gián tiếp thuộc về sau khi kết hôn.

"Sẽ"

"Vậy anh có thể đưa tiền cho em quản hay không?" Cái này rất quan trọng, người khác đều nói đàn ông có tiền liền hư hỏng, nếu tiền bạc của Thiệu Ngốc đều cho cô giữ, thì liền không có cơ hội rồi.

Thiệu Tử Vũ cười.

"Không phải đã sớm cho em sao, đó chỉ là một phần, về sau đều đưa em." Thật ra anh giữ cũng không có xài, anh rất ít khi xài tiền.

Lam Kỳ nhớ lại cái thê kia, hình như đúng là vậy, Thiệu Ngốc yêu cô, chiều cô như vậy, lại còn tiền bạc đều đưa cho cô quản, hình như cô không có chỗ nào không vừa lòng.

"Vậy để em suy nghĩ một chút." Mẹ già nói đàn ông tốt đều không nhiều lắm, có một người liền phải giữ lấy, nhưng mà cũng không thể đồng ý quá nhanh, nếu không về sau cái nhau nói không chừng đều sẽ bị nắm lấy đuôi tóc, đến lúc đó anh có thể nói là cô nghĩ muốn khẩn cấp gả cho anh, như vậy liền thiệt thòi.

"Bé con"

Thiệu Tử Vũ đau đầu, anh biết ý tứ của bé con, nhưng mà đây không phải là cái anh muốn, anh nhìn đáng vẻ giảo quyết của cô ngẩng đầu lên hôn môi cô, một nụ hôn dịu dàng lại cực kỳ nóng bỏng.

Lam Kỳ cảm nhận nụ hôn dịu dàng này, trong lòng đột nhiên có chút ngứa, vóc người Thiệu Ngốc thật đẹp, lộ ra bên ngoài như vậy có phần đáng tiếc.

Không ngờ cô mới nghĩ như vậy đột nhiên cô cảm thấy một hồi hoa mắt chóng mặt, người đã bị đè ở phía dưới.

"Thiệu Ngốc" Lam Kỳ nhìn gương mặt đẹp trai gần trong gang tấc, chu môi không nói lời nào, đôi mắt không ngừng đảo loạn trên người anh.

Thiệu Tử Vũ giữ lấy hai tay cô, không cho cô có cơ hội dứt lừa anh.

"Thiệu Ngốc, anh làm gì?" Giọng điệu Lam Kỳ từ từ trở nên mềm mại mang theo chút làm nũng, Thiệu Ngốc vậy mà lại cắn môi cô, nụ hôn tinh tế mang theo chút sức mạnh, làm cho cô muốn hừ ra tiếng.

"Bé con, gả cho anh." Thiệu Tử Vũ lại tăng thêm chút lực cắn, mũi phun ra hơi thở ấm nóng quét qua da thịt trần trụi của cô.

"Em muốn suy nghĩ thêm." Tuy toàn thân nấn cảm đã bắt đầu trở nên không thể khống chế nhưng Lam Kỳ vẫn kiên trì nguyên tắc của chính mình, Thiệu Ngốc muốn dùng chiêu này để đối phó với cô? Vô dụng.

"Vậy sao?"

Thiệu Tử Vũ cố định hai tay Lam Kỳ trên đầu, một bàn tay kéo dây buộc áo ngủ của cô, sau đó bàn tay tự do vuốt ve tấm lưng trần của cô.

"Ừm" Tay Lam Kỳ không thể cử động, chỉ có thể bắt lực vặn vẹo vòng eo, nhưng mà như thế nào cũng không thể thoát khỏi được, cảm xúc tê dại kia....

"Thiệu Ngốc, dừng.... Tay anh không thể dùng sức." Lam Kỳ thở gấp mở miệng, sắc mặt bởi vì bị anh vuốt ve mà đỏ ửng, giọng nói cũng đặc biệt mềm yếu.

Nhìn dáng người của cô, ánh mắt Thiệu Tử Vũ tối sầm.

"Bé con, em không nói anh đúng là đã quên." Anh khẽ cười một tiếng, một tay ôm thắt lưng cô thay đổi tư thế, biến thành đầu chổng xuống, anh lại khống chế sức lực phần eo cô, làm cho cô biến thành tư thế nằm úp sấp trên giường.

"Thiệu Ngốc, anh...." Lam Kỳ khó xử, cô nhớ tới những hình ảnh trước đó đã xem, bọn họ cũng làm như vậy.

"Bé con, suy nghĩ kỹ chưa?" Giọng nói hấp dẫn của Thiệu Tử Vũ từ phía sau truyền đến, theo giọng nói, những nụ hôn nhỏ cũng hạ xuống bên lỗ tai.

"Ừm" Lam Kỳ rên một tiếng, lỗ tai là chỗ nấn cảm nhất củ cô, nơi này chỉ cần cảm nhận hơi thở cực nóng của anh toàn thân cô liền vô lực, mà hiện tại Thiệu Ngốc đang nhẹ nhàng gặm cắn tai cô.

"Không có." Lam Kỳ thở hắt hắt mở miệng.

"Vậy sao?" Thiệu Tử Vũ không đành lòng hỏi, Lam Kỳ cảm thấy cứng rắn của anh đang kè sát vào cô, giam cầm cô, làm cho cô căn bản không có khả năng né tránh.

Cô đột nhiên có chút sợ.....sợ sức mạnh như vậy.

"Thiệu ngốc, em đói bụng." Cô tùy tiện tìm lý do.

"Ừ, anh biết, lập tức cho em ăn no." Thiệu Tử Vũ cúi vấy ngủ của cô, để cho đường cong thân thể hoàn mỹ của cô lộ ra.

"Nhưng em muốn ăn bây giờ." Lam Kỳ vội vàng mở miệng.

"Được, lập tức."

Nói xong Thiệu Tử Vũ ôm chặt eo nhỏ của cô dùng sức, dáng người to lớn của anh cùng hoàn mỹ của cô chặt chẽ kết hợp.

4 tiếng đồng hồ sau, hơi thở Lam Kỳ dần dần nằm úp sấp trên giường, cô rốt cuộc biết ý tứ anh nói 'cho ăn no' là gì rồi, cô thật sự no rồi.

"Bé con, suy nghĩ thế nào rồi?" Thiệu Tử Vũ ôm eo cô không có ý muốn buông ra, lấy khăn trên đầu tủi giường lau mồ hôi trên người cô, tính tình bé con thật bướng bỉnh, nhưng mà anh không có ý muốn cùng cô kéo dài.

"Em...." Lam Kỳ cực kỳ hết chỗ nói rồi, Thiệu ngốc chết tiệt, nếu cô không đồng ý có phải muốn tiếp tục hay không? Cô thật sự là không còn hơi sức.

"Vậy chúng ta tiếp tục." Nụ hôn của Thiệu Tử Vũ lại rơi xuống.

"Không. Em đồng ý. Em đồng ý." Lam Kỳ mở miệng, cô mệt muốn chết rồi, tay cũng không có sức, chân cũng nhuyển, nhưng mà Thiệu ngốc càng ngày càng dùng mãnh, cô đầu hàng.

"Thật sự? Không dối ý?" Thiệu Tử Vũ hỏi.

"Không dối ý." Lam Kỳ gật đầu, cô không chịu nổi loại hành hạ này của Thiệu ngốc.

"Ừ, thực ngoan."

Thiệu Tử Vũ xoay người cô lại, nhìn đôi mắt sưng mù cùng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, nơi nào đó lại nổi lên phản ứng.

"Được rồi, bé con, em nghỉ ngơi một chút. Anh kiểm chế dục vọng của mình, nhẹ nhàng mở miệng, anh biết bé con mệt muốn chết, vừa rồi anh có phản hơi mạnh rồi."

"Ừ"

Lam Kỳ gật đầu, nhắm mắt lại ổn định nhịp tim chính mình, hiện tại cô thật sự muốn ngủ một giấc thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Mẹ nhìn thấy Lam Vũ

Lam Kỳ về đến nhà ngày hôm sau liền bắt đầu đi làm bình thường, sáng sớm cô liền nói chuyện sây ra ngày hôm qua cho Mẹ Đóa nghe, dù thế nào cô cũng biết đó là chuyện tốt, dù sao cũng cần có người chia sẻ một chút.

Sáng sớm trong phòng làm việc liền truyền ra tiếng thét chói tai của Mẹ Đóa, vừa rồi cô không có nghe lắm chứ? Không phải lỗi tai xảy ra vấn đề? Con nhóc chết tiệt này vậy mà đồng ý lời cầu hôn của Thiệu Tử Vũ, quá nhanh rồi, từ lúc Thiệu Tử Vũ về đến nay còn không đến một tháng, Lam Kỳ liền nhanh như vậy đem tổng bản thân ra ngoài, tuy cô không phản đối với việc cưới chui này, nhưng mà xảy ra trên người bạn tốt của mình cũng có chút giật mình.

Lam Kỳ nhìn vẻ mặt khó tiêu hóa của Mẹ Đóa một chút, rất thông cảm, cảm giác của cô lúc đó cũng không khác hơn Mẹ Đóa chút nào, cô còn không có nghĩ đến sẽ kết hôn nhanh như vậy, mới hôm qua cô còn cảm thấy kết hôn là một chuyện rất xa vời.

"Này, thành thật khai báo, anh ta dùng cách gì lừa cậu?" Mẹ Đóa hỏi, "Không phải là cậu đam mê loại chuyện này chứ?" Nghe người ta nói 'yêu' rất dễ bị nghiện, hơn nữa còn xem phim AV, nghe cũng thấy hưng phấn, nhưng mà cũng không cần kết hôn đi.

Lam Kỳ đỏ mặt, Thiệu Ngốc không có lựa gạt, là cưỡng ép, nhưng mà cô làm sao không biết xấu hổ mà nói ra miệng, hơn nữa còn là cái miệng rộng Mễ Đóa.

"Vậy có phải là cậu đam mê làm loại chuyện này rồi hay không?" Mễ Đóa chưa từ bỏ ý định truy hỏi.

"Làm gì có, tớ chỉ là yêu anh ấy mới muốn gả cho anh ấy, chỉ đơn giản vậy thôi." Lam Kỳ làm sao có thể thừa nhận loại chuyện như vậy, đây không phải là gián tiếp thừa nhận cô háo sắc hơn Mễ Đóa sao, không có khả năng, cô có đam mê hay không chỉ có Thiệu Ngốc biết, những người khác không cần bàn đến.

Mễ Đóa không cam lòng lừa cô một cái, thật sự là con nhóc chết tiệt không tìm không phổi, xem ra thật sự tính toán gả đi ra ngoài rồi, chuyện cô không dám cô lại không thêm giữ, 'tám mần mống' kia còn chưa tính, nhưng mà như thế nào cả người cũng không thêm giữ, thật sự là buồn bực chết người.

"Aiz, vậy ba mẹ cậu biết không?" Mọi chuyện đều đã như vậy cô đành phải thuyết phục bản thân chấp nhận, 23 tuổi còn trinh, cũng chưa lập gia đình, ít nhất có thể làm dâu phụ, cũng không tính là không có thu hoạch, nhưng mà theo như cô biết Lam Kỳ hình như không có đưa Thiệu Tử Vũ về nhà, chuyện yêu đương của hai người bọn họ người nhà còn chưa biết.

"Không biết." Lam Kỳ lắc đầu, đồng ý với Thiệu Ngốc là vì bị ép, nhưng mà hiện tại nghĩ lại có phần qua loa, không nói trước có thể qua được cửa ải của cha mẹ già hay không, bây giờ chuyện của chị gái già cùng Thiệu Tử Mục cũng đủ làm người ta đau đầu, việc này cũng không biết có thể giấu diếm bao lâu.

"Lá gan của cậu thật đúng là lớn." Mễ Đóa đã gặp qua tính tình của mẹ Lam, nhưng mà Thiệu Tử Vũ muốn tiền có tiền, muốn tài có tài, con rể như vậy dĩ nhiên định sẽ cười không khép miệng được, có thể sẽ chỉ mong ssao đem Lam Kỳ sớm gả ra ngoài.

Lam Kỳ không nói lời nào, thật ra thì cô cũng rất lo lắng, cha già thì cô không lo, vì ông có vẻ thấu tình hợp lý, cửa ải khó khăn chính là mẹ già.

"Kỳ Kỳ, lấy nhẫn kết hôn ra cho tớ nhìn xem." Mễ Đóa nhìn chăm chăm ngón tay Lam Kỳ, cô đoán hẳn là nhẫn kim cương, con nhóc này thật là may mắn, về sau không cần đi làm, ở nhà yên tâm làm thủ trưởng phu nhân của cô.

Lam Kỳ nở nụ cười, vươn tay phải ra, năm ngón tay trắng nõn, Mễ Đóa nheo mắt nhìn rồi cuộc nhìn thấy một chiếc nhẫn bạch kim nhỏ nhỏ trên ngón tay áp út của cô, kiểu dáng cực kỳ đơn giản, ngay cả một viên kim cương nát cũng không có, về mặt lập tức trở nên cổ quái, chỉ như vậy?

"Khụ khụ. Đây là tự tớ chọn." Lam Kỳ biết Mễ Đóa suy nghĩ cái gì, cười gượng, lúc Thiệu Ngốc cầu hôn không ngờ vậy mà chuẩn bị tới hai cái nhẫn, lúc cô mơ hồ mở mắt ra, trước mặt liền hiện ra hai cái hộp nhỏ, một cái trong đó là chiếc nhẫn kim cương chói mắt, một cái là chiếc này, sau đó cô đột nhiên cảm thấy Thiệu Ngốc đã có dự mưu, anh hiểu rất rõ cô. (Ai nói anh Thiệu khờ khan không lường mán, anh còn chú ý đến từng chi tiết nhỏ thế kia, hiểu rõ lòng chị Lam thế kia, trên đời này không lấy anh thì lấy ai đây)

Anh đã sớm biết không có nhẫn kim cương tâm lý cô sẽ không thăng bằng, sẽ để tâm vào chuyện vụn vặt, nhưng mà nếu thật sự kêu cô đeo cô lại cảm thấy không thoải mái, tính tình cô tùy tiện đeo đồ quý giá sẽ cảm thấy giống như đang mang theo hơn mười cây vàng, sẽ ép cho ngón tay cô nâng lên không nổi.

Vì vậy chuẩn bị một chiếc nhẫn kiểu dáng đơn giản sẽ thích hợp với cô, rất không may từ chối hồi lâu cô vẫn chọn cái nhẫn không chói mắt này.

"Không có tiền đồ." Mễ Đóa không khách khí cho cô một ánh mắt lạnh, nếu như cô kết hôn sẽ nhất định phải chọn một chiếc nhẫn kim cương, có thể làm chói mắt người khác. (Kẹo sẽ chọn cả hai, haha, nhẫn đơn giản đeo lúc bình thường, nhẫn kim cương lâu lâu lấy ra đeo sẵn dịp kè hàng lun)

"Cái gì!" Lam Kỳ lừa cô một cái, biết ngay là cô sẽ nói như vậy, xu lợi, cho nên cô cũng mang theo chiếc nhẫn kia tới, Thiệu Ngốc nói cho cô mang theo chơi đùa, không cần đeo mỗi ngày, khi nào muốn đeo thì mang theo.

"Oa. Kỳ Kỳ" Thì ra cậu không ngốc, Mễ Đóa mở hộp ra nhìn chiếc nhẫn kim cương bên trong, một viên kim cương thật lớn, giá trị xa xỉ, Mễ Đóa cực kỳ vui vẻ, đúng thôi, làm phụ nữ phải có yêu cầu xứng đáng với giá trị bản thân.

"Ai ngu ngốc chứ." Lam Kỳ lấy lại chiếc nhẫn bỏ vào hộp, chẳng lẽ muốn chiếc nhẫn kim cương liền không ngu ngốc? Cô là gả cho người không phải cho một chiếc nhẫn.

"Aiz, Kỳ Kỳ làm sao tớ lại không có mệnh tốt như cậu, không biết lúc tớ kết hôn có nhẫn kim cương hay không?" Mễ Đóa trưng ra vẻ mặt u buồn, tuy cô đối với tương lai tràn ngập ảo tưởng, nhưng mà hiện tại đàn ông tốt thật sự khó tìm. (Tìm thấy rồi tìm thấy rồi, để Kẹo phóng máy bay giấy mang tên anh Khương lại đây, ái ui, anh Khương bạn huấn luyện đám nhóc bộ đội đặc chủng mất rồi, đang đánh đã chiến, chị Mễ chờ anh ấy một chút.)

Lam Kỳ không để ý tới Mễ Đóa than thở cất kỹ nhẫn trong túi sách rồi ngồi lại vị trí chính mình, vài ngày không làm việc cô đã chuẩn bị tốt để vui đùa vào công việc, đột nhiên cô nhớ tới một chuyện.

"Mễ Đóa, gần đây cậu và anh chàng quân nhân kia như thế nào rồi?" Ngày đó Mễ Đóa đột nhiên dọa chạy Khương Hạo cũng không biết có dụ dỗ về hay chưa, nhớ tới cô không hề xấu hổ nói mình đang xem phim AV cô liền cảm thấy xấu hổ, hoàn hảo cô phát hiện đúng lúc không để cho Mễ Đóa thú nhận, nếu không thì về sau cô làm sao gặp người, thật ra tên Khương Hạo kia cùng Mễ Đóa đều là một loại mặt hàng, miệng rộng.

"Dụ dỗ trở lại." Mễ Đóa thoải mái mở miệng.

"Vậy anh ta không truy hỏi?" Lam Kỳ có chút ngạc nhiên, cái miệng của tên Khương Hạo đó không phải sẽ theo sát không rời hay sao? Không biết Mễ Đóa lừa gạt anh ta như thế nào.

"Hỏi, tớ nói là trò đùa dai của anh trai." Mễ Đóa cười, cảm thấy bản thân có người anh trai cũng thật là tốt, lúc mấu chốt còn có công dụng làm lá chắn.

Lam Kỳ gật đầu đoán chừng lý do này Khương Hạo sẽ tin tưởng, nhìn bộ dáng ngây thơ động lòng người của Mễ Đóa trước mặt, người nào sẽ liên hệ cô cùng người phụ nữ thâm trầm cùng một chỗ chứ, trừ phi người đàn ông đó có Độc Tâm Thuật. *

*có thể đọc hiểu tâm tư người khác.

"Cái kia, anh ta lại hẹn gặp mặt tớ." Mễ Đóa cười, cười đến xuân phong đắc ý*, thông qua trò chuyện mấy ngày nay, cô cảm thấy bản thân đã nắm toàn quyền chủ động.

* vui vẻ hơn hờ như gió xuân.

Lam Kỳ đem chú ý lực dời đến màn hình laptop trước bàn làm việc: "Vậy sao, chúc cậu sớm ngày ôm được trai đẹp về nhà." Xem ra giấy không gói được lửa, có thể bỏ qua một bên quan hệ liên bỏ qua một bên quan hệ, chuyện Khương Hạo cô coi như trước đó không biết gì.

"Ừ, gặp mặt ngược lại tớ muốn xem anh ta có đáng giá hay không để tớ ôm về." Mễ Đóa có chút dăm chiêu gật đầu một cái, cô nghĩ nếu đối phương là một anh chàng đẹp trai hiếm có, cô sẽ học theo Lam Kỳ tốc chiến tốc thắng, dùng phương thức nhanh nhất thu phục anh ta, nếu không phải cô sẽ khiêm tốn xử lý, lạnh nhạt.

Lam Kỳ cũng cười, chỉ nhìn bề ngoài Khương Hạo hẳn là loại hình Mễ Đóa thích, cũng không biết tình cách có hợp hay không, nhưng mà chuyện này không thể nói thêm gì nữa vì thế cô nói sang chuyện khác.

"Mễ Đóa, gần đây biệt thự trang trí như thế nào rồi?" Cô hỏi đây chính là đơn hàng rất lớn.

"Thì chính là như vậy." Mễ Đóa, không mấy hứng thú mở miệng, Lam Kỳ nói có anh chàng đẹp trai, cô mới có ý tới nhìn xem, không ngờ mấy ngày qua cũng không gặp người, giống như Lam Kỳ nói, trang trí căn biệt thự thần bí như vậy, chủ nhân cũng không lộ mặt một lần, hơn nữa còn là cái loại trang trí đơn giản muốn chết, nghĩ lại người này hẳn là có bệnh.

Lam Kỳ hiểu ý tứ của Mễ Đóa, cô cũng biết chỗ kia đi cùng không đi giống như không có gì khác nhau, chủ nhân chỗ kia căn bản dường như không có yêu cầu gì, muốn làm như thế nào đều được, thật sự là vận cứt chó nghĩ muốn không thừa nhận loại cảm giác thất bại này cũng không được.

"Vậy ngày mai tớ qua." Việc này vẫn là cô phụ trách, nếu lâu quá không đi cũng cảm thấy không thích hợp, chủ nhân căn biệt thự này có vẻ không sao cả nhưng mà cô phải có trách nhiệm với người đưa tiền cho mình, hơn nữa cô cũng muốn nhìn tên đẹp trai kia một chút có tiếp nhận ý tốt của cô đi điều trị hay không. Dù sao loại bệnh nhìn như không có ảnh hưởng gì này thật ra có nguy hiểm rất lớn đối với người bệnh.

"Ừ." Chuyện này liên giao cho cậu, tớ thừa dịp còn hai ngày chăm chút cách ăn mặc, bảo dưỡng một chút." Mễ Đóa sờ sờ mặt mình, ngày gặp mặt cô muốn bản thân ăn mặc đến mê chết người.

"Được, cho cậu cơ hội trang điểm." Lam Kỳ chột dạ mở miệng.

"Ừ, vậy còn không sai biệt lắm." Mễ Đóa đã có thể tưởng tượng mình cũng giống như Lam Kỳ, bộ dáng hạnh phúc.

Chờ Mễ Đóa đi ra ngoài, Lam Kỳ mới thở phào một hơi nhẹ nhõm phải hỏi Mễ Đóa là hẹn Khương Hạo gặp mặt ngày nào để cô đi trốn.

Sáng sớm, Lam Kỳ giải quyết xong công việc trong mấy ngày qua, bận rộn một buổi sáng, lúc giữa trưa thì nhận được điện thoại của Thiệu Từ Vũ.

"Bé con, xong việc chưa? Cùng đi ăn cơm trưa."

Trong điện thoại truyền đến giọng nói dịu dàng cưng chiều làm cho Lam Kỳ ngọt ngào một hồi.

"Ừ, sắp xong rồi, anh đến đón em." Cô tính toán một chút, còn khoảng 30 phút công việc lúc đó cũng xong rồi, lúc Thiệu Ngọc đến cũng vừa vặn, hình như mới một buổi tối thêm một buổi sáng nhưng cô lại rất muốn gặp anh.

"Anh đã ở dưới lầu rồi." Trong điện thoại Thiệu Từ Vũ cười, anh biết là thời gian nghỉ ngơi của cô làm có thể để cho cô lãng phí được.

"A" Lam Kỳ cười, "Vậy anh chờ em, em lập tức xuống." Tuy còn chút việc chưa làm xong nhưng cô đã không còn lòng dạ nào mà làm việc, cả đầu đều là bộ dáng ôn nhu của anh.

Lam Kỳ nhanh chóng thu dọn xong đồ đạc chuẩn bị xuống lầu, lúc này di động của cô rung lên, cô nhìn dãy số trên màn hình là mẹ già, vì thế chậm lại động tác, nhận điện thoại.

"Mẹ, chuyện gì?" Lam Kỳ hỏi, không phải lại bắt cô đi đưa cháo cho Lý Hạo chứ? Nếu là vậy cô trực tiếp gọi đồ ăn bên ngoài đưa qua, dù sao cô cũng không muốn đi.

"Kỳ Kỳ, con đoán xem hôm nay trên đường mẹ gặp được ai?" Đầu bên kia điện thoại giọng nói Vương Mạn kích động

Lam Kỳ khó hiểu, mẹ nhìn thấy người nào mà lại kinh ngạc như vậy?

"Là ai?" Hiện tại cô không quan tâm thứ này cô chỉ muốn nhanh chóng xuống gặp Thiệu Ngốc.

"Chỉ con."

"A." Tay Lam Kỳ run rẩy một chút, mẹ già, làm sao có thể nhìn thấy chị gái già? Quá trùng hợp rồi.

"Mẹ, có phải mẹ bị hoa mắt hay không? Người kia thật sự là chị gái già?" Lam Kỳ nhỏ giọng hỏi, hiện tại cô cũng không biết mẹ già đã nhìn thấy được bao nhiêu, cho nên không thể nói thêm cái gì.

"Mẹ, không dám xác định."

"Ra là vậy." Lam Kỳ đoán là mẹ già nhìn thấy chị gái già, có thể là bị bộ dáng hiện tại của chị gái già làm cho chấn động không phân biệt được, vậy mẹ già có nhìn thấy chị gái già cùng Thiệu Từ Mục cùng nhau hay không? Nếu nhìn thấy vậy nên làm cái gì bây giờ, mẹ già mà biết chuyện bọn họ hai người như vậy không biết sẽ ra sao...

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Con đi hay không đi! . .

Trong điện thoại Lam Kỳ an ủi mẹ già một hồi liền cúp máy, đi xuống lầu thấy xe Thiệu Ngốc đang dừng dưới lầu, anh đứng dưới ánh mặt trời, tư thế oai hùng cao ngất cực kỳ gây chú ý, dẫn tới không ít ánh mắt các cô gái rơi vào trên người anh.

Thấy cô đi tới, Thiệu Từ Từ cắt đứt trò chuyện cùng Tịch Minh, trong điện thoại chuyện Tịch Minh nói anh đã biết, vừa mới bắt đầu anh nghĩ mọi chuyện sẽ thuận lợi, nhưng mà hai ngày nay cô phiếu công ty nhà họ Hoàng không chỉ khôi phục giá cả ban đầu, giá tiền còn cao lên không ít, chuyện này rõ ràng là có người giúp đỡ, chỉ là anh không đoán ra là ai mà có năng lực như vậy, phải biết rằng muốn cho công ty nhà họ Hoàng xoay người số tiền cần không phải số lượng nhỏ, trong số những người bạn của Hoàng Thủ Bản cần bán không có người như vậy, nếu là người khác muốn nịnh bợ Nhiễm La Văn cũng không có khả năng mạo hiểm như vậy, vì thế anh kêu Tịch Minh đi điều tra một chút.....Chỉ thấy Lam Kỳ đang đi về phía anh.

"Bé con, nghĩ muốn đi đâu?" Chờ cô đến gần Thiệu Từ Vũ cười hỏi, nhìn đến chiếc nhẫn trên tay cô ánh mắt liền mềm mại, về sau có thể sẽ phải đổi lại gọi bà xã, nhưng mà vẫn cảm thấy bé con dễ gọi hơn. (Ừ, Kẹo cũng thích gọi là 'bé con' đi, ngọt ngào, độc nhất)

Lam Kỳ bắt đầu nhìn anh một cái, cuộc hẹn trưa hôm nay xem như ngâm nước nóng rồi, cô phải về nhà một chuyến như vậy cô mới yên tâm.

"Làm sao vậy?" Thiệu Từ Vũ cảm thấy cô có tâm sự, từ lúc đi ra đến giờ bé con còn không có cười, nhũn nhũn dường như là cực kỳ khó chịu.

"Đưa em về nhà." Lam Kỳ mở cửa xe lên xe, trong lòng cô buồn bực, một hồi không biết về nhà nên nói như thế nào, trước đó cô đối diện người khác nói dối có thể mặt không đỏ tim không đập mạnh, nhưng bây giờ phải nói dối một chuyện lớn như vậy cô thật sự chính là chột dạ.

Thiệu Từ Vũ đi theo lên xe.

"Ai chọc em không vui vậy?" Thiệu Từ Vũ đoán có thể là chuyện công việc.

Lam Kỳ nhìn anh một cái, mở miệng,

"Vừa rồi mẹ em điện thoại nói với em ở trung tâm thành phố nhìn thấy chị gái già, lần này nên làm cái gì bây giờ?" cô không dám tưởng tượng nếu người trong nhà biết cũi chó cô vịn ra bên ngoài không biết sẽ như thế nào, nghĩ tới đây cô khó chịu nhìn chăm chăm Thiệu Từ Vũ, nhéo cánh tay anh một cái.

"Làm sao em lại tin tưởng anh như vậy." Cô cứ như vậy tin tưởng anh giao chị gái già cho anh trai anh, thật sự là văng đầu.

Thiệu Từ Vũ cười một cái, ôm Lam Kỳ, thì ra cô là vì chuyện này mà phiền não, nhưng mà anh thật vui vẻ về con tin tưởng anh như vậy.

"Đừng nóng vội trước tiên để anh gọi điện thoại hỏi một chút, không chừng là đi Mạn hoa mắt." Anh cảm thấy anh trai hẳn là sẽ không mang Lam Vũ xuất hiện tại nơi đông người.

Lam Kỳ ở trong ngực anh ngo ngoáy, thật là, tại sao cô lại không nghĩ tới, có lẽ thật sự là mẹ già hoa mắt, sợ bóng sợ gió một hồi.

"Vậy anh mau gọi điện thoại cho anh ta đi, chỉ cần bọn họ vẫn ở trong biệt thự cạnh bờ biển thì em liền yên tâm." Lam Kỳ thúc giục, cô hy vọng không phải, như vậy cô có thể yên có không trở về nhà sau đó đi hẹn hò với Thiệu Ngốc.

"Ừ"

Thiệu Từ Vũ vươn tay lấy điện thoại gọi, sau khi điện thoại kết nối liền đem di động cho Lam Kỳ tự mình nói.

"Alo, anh cùng chị gái tôi đang ở nơi nào?" Lam Kỳ hỏi, tuy cô tính toán giả cho Thiệu Ngốc nhưng đối với Thiệu Từ Mục vẫn không có giọng điệu gì tốt, từ nhỏ đến lớn trong cảm nhận của cô anh ta thật sự là quá ác liệt, hơn nữa bây giờ còn đối với chị gái già như vậy làm cho cô không thể nào nhiệt tình được.

"Ở thành phố."

Bên kia điện thoại truyền đến giọng nói bất cần đời của Thiệu Từ Mục.

Đầu Lam Kỳ lập tức liền to ra, thì ra không phải là sợ bóng sợ gió mà Thiệu Từ Mục thật sự mang chị gái già đi dạo phố, người đàn ông này nhất định là cố ý.

"Không có việc gì anh mang chị gái tôi đi khắp nơi là có ý tứ gì, bị mẹ tôi nhìn thấy rồi có biết hay không." Lam Kỳ lớn tiếng rống, tên đàn ông chết tiệt bại hoại này cứ tự cho mình là đúng, cô thật là váng đầu mới đồng ý để chị gái già ở lại đó.

"Bị nhìn thấy rồi?" Giọng nói Thiệu Từ Mục rõ ràng là cứng một chút, giọng nói cũng trầm xuống rất nhiều.

"Chẳng lẽ anh cho rằng tôi nhầm chán thích đi gạt anh? Vừa rồi mẹ gọi điện thoại cho tôi, được rồi, cái gì cũng không cần nói nữa, làm phiền anh bây giờ mang chị tôi về nhà ngay." Càng ngày Lam Kỳ càng thấy tên Thiệu Từ Mục này không đáng tin, không biết anh ta đang đùa giỡn tâm tư gì.

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một hồi.

"Tôi sẽ đưa cô ấy về biệt thự." Thiệu Từ Vũ nhàn nhạt nói xong câu đó liền cúp điện thoại.

Lam Kỳ cầm điện thoại di động giận đến không kiềm chế được, tên đàn ông chết tiệt, cho rằng anh ta là ai chứ, đó là chị gái cô, đây là thái độ gì, thật là cho rằng cô không dám đi cướp người.

"Trước để anh đưa em về nhà." Tuy Thiệu Từ Vũ không có nghe được toàn bộ nội dung cuộc gọi cũng biết tình huống là gì, hiện tại chỉ có thể đưa bé con về nhà xem tình huống thế nào.

"Ừ" Lam Kỳ tựa vào trên ghế ngồi hờn dỗi, chờ chị gái già khôi phục trí nhớ nhất định chính chết Thiệu Từ Mục.

"Nghĩ kỹ sau khi trở về nói thế nào rồi hả?" Thiệu Từ Vũ vừa lái xe vừa hỏi.

"Còn có thể nói thế nào!" Tên khốn kiếp Thuộc Từ Mục kia thì không sao cả nhưng mà chị gái già đã bị anh ta làm liên lụy, nếu người thân bạn bè nhìn thấy bộ dáng hiện tại của chị gái già không biết sẽ nói như thế nào, một đời lấy lòng củ chị gái già xem như bị hủy mất rồi, cô có thể không thay cha mẹ già suy nghĩ cũng phải suy nghĩ vì chị gái già, chị ấy là một người cực kỳ sĩ diện, việc này càng ít người biết càng tốt, hiện tại chỉ có thể giấu giếm trước một khoảng thời gian sau này nghĩ cách làm cho chị gái già nhanh chóng khôi phục trí nhớ.

Thiệu Từ Vũ nhìn vẻ mặt Lam Kỳ trầm tư khẽ cười, bộ dáng bé con cực kỳ hoang mang.

Lam Kỳ trừng mắt liếc anh một cái.

"Thiệu Ngốc, anh trai anh như thế nào lại làm cho người ta chán ghét như thế." Bọn họ là anh em mà tính tình lại kém xa nhau vạn dặm, từ nhỏ Thiệu Ngốc đã là đứa trẻ ngoan, Thiệu Từ Mục liền là đứa nhỏ hư, tuy bất luận là anh em hay là chị em đều có chút khác biệt nhưng sự khác biệt này cũng quá lớn rồi.

Thiệu Từ Vũ nhìn cô thu lại nụ cười.

"Bé con, thật ra mắt nhìn đôi khi không nhất định là sự thật." Anh chỉ có thể nói như vậy.

"Cắt."

Lam Kỳ không để ý tới anh, cô cảm thấy Thiệu Ngốc đang giúp Thiệu Từ Mục nói chuyện.

Đến gần nhà, Lam Kỳ hôn Thiệu Từ Vũ một cái liền xuống xe, vào cửa mới phát hiện trong nhà không chỉ có cha mẹ già mà con có cả Lý Hạo.

Lý Hạo ngồi trên sofa, vẻ mặt thâm trầm, nhìn thấy cô hai mắt sáng rực lên một chút.

"Mẹ, sao lại thế này?" Lam Kỳ bỏ túi xách xuống ngoan ngoãn ngồi trên ghế sofa, không khí trong nhà không tốt.

Vương Mạn cúi đầu cau mày, giống như đang nhớ lại chuyện gì, thấy Lam Kỳ lập tức đến bên cạnh cô.

"Kỳ Kỳ, vừa rồi mẹ thật sự nhìn thấy chị con, nhưng mà bọn họ không tin."

"Vậy sao." Lam Kỳ kinh hãi một chút, mẹ khẳng định như vậy thì chị gái già liền gặp phiền phức.

"Kỳ Kỳ, đừng nghe mẹ con, đó là do bà ấy hoa mắt, con nghe mẹ nói một chút cách ăn mặc của chị con." Về mặt Lam Trung Hoa không tin.

"Mẹ nhìn thấy chị con mặc một chiếc váy dài màu trắng, giày cao gót màu vàng nhạt trên mặt trang điểm đơn giản, tóc dài xõa ra, trên tay cầm một bó hoa cười cực kỳ vui vẻ." Vương Mạn vừa nói vừa gật đầu, bà tin bà không có nhìn nhầm, con gái của mình làm sao có thể không nhận ra.

"Nghe thấy không, Kỳ Kỳ, con có tin chị con sẽ ăn mặc thành như vậy, hơn nữa còn cười đến cực kỳ vui vẻ?" Lam Trung Hoa cười, từ nhỏ đến lớn Lam Vũ không cách nào yêu thích ăn diện, trước đó còn không thích mặc váy, phần lớn thời gian là mặc đồng phục, lúc trưởng thành tự thành lập công ty chính mình cũng chỉ là mấy bộ quần áo công sở, váy dài trắng? Căn bản là không có khả năng có thể mặc trên người con bé, hơn nữa còn cầm hoa cười cực kỳ vui vẻ? Lam Vũ không thích hoa cũng không thích cười.

"Mẹ, con cũng không cảm thấy giống chị gái già." Lam Kỳ nhỏ giọng mở miệng, không thể trách cha già không tin, nếu không phải cô đã sớm nhìn thấy bộ dáng của chị gái già, nghe mẹ già miêu tả như vậy cũng khẳng định rằng mẹ đã nhìn nhầm người.

"Thật sao?" Vương Mạn nhìn trong nhà không ai ủng hộ bà, ra sức chuyển ánh mắt về phía Lý Hạo, thằng nhóc này qua lại yêu đương với Lam Vũ lâu như vậy, nói không chừng nó đã nhìn thấy bộ dáng Lam Vũ ăn mặc như vậy.

"Dì, con cũng cho rằng như vậy." Lý Hạo nâng mắt kiếng gọng vàng lên, mím môi về mặt lạnh lùng, dường như lời nói của Vương Mạn làm cho tâm tình của hắn thay đổi.

Vương Mạn rõ ràng là cực kỳ thất vọng, hiện tại mọi người không ai tin, bà cũng không thể không nghi ngờ bản thân bị hoa mắt.

"Dì, nếu Tiểu Vũ trở lại, khẳng định trước tiên cô ấy sẽ về nhà, hơn nữa cô ấy cũng không yên lòng chuyện trong công ty." Lý Hạo bình tĩnh mở miệng.

Lần này Vương Mạn không lên tiếng, bà cảm thấy Lý Hạo nói rất có lý, nếu Lam Vũ trở lại khẳng định sẽ về nhà, bà chắc là đã nhìn nhầm người, nhưng mà quả thật rất giống, nếu không phải cách ăn mặc của cô gái kia làm cho bà do dự một chút, bà có thể đã bước đến truy hỏi.

"Mẹ, mẹ nhìn thấy người kia thật sự cùng với chị gái già là một người sao?" Lam Kỳ hỏi, về nhà lâu như vậy nhưng mẹ già lại không hề nói đến Thiệu Từ Mục chắc là không có nhìn thấy anh ta.

"Ừ." Vương Mạn gật đầu, sau đó lắc đầu.

"Cô gái ấy chắc là đi cùng một người đàn ông, chỉ là lúc người đàn ông đó kéo cô ấy nghiêng người nên không nhìn rõ bộ dáng." Cảm thấy không phải là con gái của mình, tâm tư Vương Mạn cũng không làm cách nào quan tâm đến một màn trước đó nhìn thấy, có lẽ thật sự là bà hoa mắt, làm sao Lam Vũ có thể cùng một chỗ với người đàn ông khác, cái này không có khả năng.

"À" Lam Kỳ yên tâm, thì ra mẹ già không thấy Thiệu Từ Mục, hoàn hảo, nếu không thì không thể dễ dàng lừa gạt cho qua như vậy.

"Lam Vũ, đứa nhỏ này thật là, nói là được người cứu như thế nào còn không có tin tức." Vương Mạn sốt ruột nói, bà thật sự cực kỳ lo lắng.

"Mẹ, người yên tâm, chị gái già sẽ không có chuyện gì." Nhìn thấy mẹ già đau lòng, Lam Kỳ cũng chỉ có thể an ủi, thật ra chị gái già thật sự không có việc gì, nhưng mà cô không thể nói.

"Đúng vậy, bà xã, nếu như có chuyện cảnh sát đã sớm tìm tới cửa rồi." Lam Trung Hoa cũng an ủi, ông cũng lo lắng cho con gái, nhưng mà lúc này ông chỉ có thể làm ra bộ dáng không có việc gì, nếu không thì không khí trong nhà càng thấp.

Vương Mạn thở dài một hơi, vẫn là cảm thấy không nên nói chuyện này nữa, vì thế đưa ánh mắt chăm chú nhìn trên người Lam Kỳ.

Lam Kỳ nhìn quần áo của mình một chút, không có vấn đề gì, mẹ già vì sao lại nhìn chăm chăm cô như vậy, thấy vậy toàn thân cô sợ hãi, hôm nay cô mặc áo tay ngắn viền ren, quần áo cũng là nghiêm túc kín đáo, sẽ không nhìn thấy những dấu hôn Thiệu ngốc để lại trên người cô.

"Kỳ Kỳ, mẹ giới thiệu cho con, chính là người đàn ông mẹ giúp con hẹn vào tối ngày mai."

"Mẹ." Lam Kỳ thiếu chút nữa nhảy dựng lên, như thế nào nói một hồi liền nói đến trên người cô.

"Kêu ma gọi quỷ cái gì, nếu con không muốn chết ngay lập tức thì ngày mai ngoan ngoãn đi cho mẹ."

Vương Mạn bày ra vẻ mặt nghiêm khắc, đứa nhỏ kia bà vô cùng hài lòng, Lam Kỳ nhất định phải đi gặp mặt.

Lam Kỳ kêu rên một tiếng mềm nhũn nằm úp sấp trên ghế sofa, cô vốn là muốn thoát khỏi chuyện này, làm sao mẹ già lại không buông tha cho cô.

Nghe Vương Mạn nói, về mặt Lý Hạo tối sầm.

"Dì, thật ra tuổi Kỳ Kỳ còn nhỏ, không cần gấp như vậy." Hân lạnh lùng mở miệng, nhưng mà tay lại không tự nhiên nắm thành quyền.

Vương Mạn nhìn hân cười cười.

"Lý Hạo, con cũng không phải không biết tính tình của Kỳ Kỳ, có thể gả ra ngoài liền tốt lắm rồi, thừa dịp hiện tại tuổi còn nhỏ liền sớm một chút tìm một người thích hợp cho con bé."

"Mẹ, người nói cái gì." Nghe mẹ già nói cô như vậy cô cực kì khó chịu, cô có tệ như vậy sao, cô len lén nhìn thoáng qua chiếc nhẫn trên tay mình, cô đã sớm có người dự định, hơn nữa còn là người đàn ông xuất sắc.

"Rốt cuộc con có đi hay không?" Vương Mạn lại trưng ra gương mặt nếu cô không đồng ý ngày mai sống chết cũng muốn kéo cô đi.

"Đi" Lam Kỳ kéo âm cuối được thật dài, gập mặt liền gập mặt, không có chuyện gì đáng ngại, dù sao gập rồi cô nói không thích mẹ già cũng không còn cách nào.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bẫy Vợ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Làm phiền trước khi ra cửa soi gương lại

Lam Kỳ theo thời gian đã hẹn đi đến nhà hàng, cô vốn không muốn tới, nhưng không còn cách nào nếu không làm theo sắp xếp của mẹ già khẳng định sẽ không qua ai được, không bằng đi một lần cho xong việc, như vậy mẹ già liền không thể nói rồi.

Mới vừa xuống xe điện thoại trong túi xách liền rung lên, cô nhìn dãy số trên màn hình liền cười.

"Bé con, bây giờ có thể đi ra ngoài hay không?" Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói quen thuộc.

Lam Kỳ tính toán thời gian một chút, cô chuẩn bị vài phút liền giải quyết tên đàn ông trong nhà hàng kia, đến gặp Thiệu ngọc không phải là không thể được, chỉ là còn phải trở về ứng phó với mẹ già có chút phiền phức, cho nên tối nay không thể gặp anh.

"Hôm nay có thể không được, em ở trong nhà không tiện ra ngoài." Cô bắt đầu dĩ mở miệng.

Đầu bên kia điện thoại dừng lại mấy giây.

"Ừ, vậy sáng mai anh đón em đi làm."

"Được."

Lam Kỳ cố gắng đem giọng nói biểu hiện được thật vui, "Cứ như vậy đi, anh ngủ sớm một chút, em cùng mẹ ra phòng khách xem TV."

"Ừ"

"Được, vậy em cúp máy."

Cúp điện tìm Lam Kỳ đập dồn dập, vừa rồi cô nói dối lừa Thiệu ngọc, nói ở nhà xem TV nhưng thật ra là ở sau lưng anh đi hẹn với người đàn ông khác, không biết nếu Thiệu ngọc biết sẽ có phản ứng gì, thật ra cô cũng không phải cố tình gạt anh, cô yêu anh mãi mãi đến về sau cũng không thay đổi, chỉ là lần này cần phải ứng phó tạm một chút, anh nhường nhịn cô như vậy nếu biết được cũng không tức giận, nhưng mà anh không thể nào biết ngay được, dựa theo hiểu biết của cô đối với anh, lúc này đoán chừng anh đang ở nhà một mình yên lặng đọc sách.

Vừa nghĩ như thế Lam Kỳ nhẹ nhõm rất nhiều, cô lấy cái gương từ trong túi xách ra xem cách trang điểm của mình hôm nay, cực kỳ hài lòng cười, thông thả đi vào nhà hàng, hôm nay lúc ra cửa cô vốn là mặc một bộ váy thành thực nữ tính, nhưng mà trên đường cô liền vào một cửa hàng thời trang thay đổi một bộ váy ngắn bó sát đồ tươi ra ngoài, đây là bộ váy siêu ngắn, cổ áo thấp hình chữ V, có phần lộ, vừa đúng bao bọc đường cong thân thể hình chữ S của cô chọc cho người ta sôi máu, mang theo cảm giác xinh đẹp ăn chơi, trên mặt cô lại trang điểm đậm, lúc này mới hài lòng đi đến điểm hẹn.

Mái tóc xoắn dài xoắn trên vai, Lam Kỳ lắc lắc mông gấm trên đôi giày cao gót tinh tế đi về phía nhà hàng, cô vừa xuất hiện liền hấp dẫn không ít ánh mắt đàn ông, Lam Kỳ không chút nào để ý.

Chỗ bọn họ hẹn gặp là một nhà hàng Tây cao cấp, mọi người tới đây đều là người có chút thân phận, cho nên dù không ít ánh mắt rơi trên người cô, cô cũng không chút nào lo lắng, ánh mắt cô quét một vòng rất nhanh liền tìm được người muốn tìm.

Cô bước nhanh thông thả đến chỗ ngồi đối diện cũng không chào hỏi đã ngồi xuống.

Chu Cường từ lúc người phụ nữ này đi vào nhà hàng hẳn liền để ý đến cô, có thể nói bất kể là loại đàn ông nào đều đưa mắt chuyển trên dáng người hoàn mỹ của cô, nhưng mà làm cho hắn không ngờ là cô lại ngồi xuống đối diện hắn, điều này làm cho hắn có huyệt giật mình, người phụ nữ này chẳng lẽ là người mà trong nhà giới thiệu cho hắn?

Lam Kỳ để túi xách xuống ngồi thẳng thân mình, đôi tay móng đỏ tươi vén toàn bộ tóc sang bên phải, làm khuôn mặt xinh đẹp hoàn mỹ lộ ra hoàn toàn, miệng chứa ý cười, đôi mắt to đánh giá người đàn ông đối diện.

Một người đàn ông rất gầy, tóc chải chuốt nghiêm chỉnh, toàn thân tây trang màu tối, bên trong là áo sơ mi trắng cùng chiếc cà vạt màu đậm, làm cho người ta đầu tiên nhìn thấy rất nghiêm trang, nhìn kỹ lại có vẻ khô khan.

Cô có chút ngoài ý muốn, cô còn tưởng sẽ gặp một người đàn ông tự cao tự đại, mẹ già nói ánh mắt hắn rất cao, giới thiệu rất nhiều cô gái hắn đều thấy không thuận mắt, không ngờ lại là một người đàn ông như vậy, nhưng mà vừa rồi bộ dáng hắn nhìn cô, cô nghĩ mình đã thành công.

"Tôi là Lam Kỳ." Cô cười quyến rũ.

Sắc mặt Chu Cường vừa rồi còn kinh ngạc đã khôi phục lại bộ dáng tự tin ban đầu, ban nãy thật sự là hắn có chút ngoài ý muốn, hắn không nghĩ tới trong nhà lại giới thiệu một cô gái như vậy cho hắn.

"Tôi là Chu Cường." Hắn ngồi thẳng người, đánh giá cô gái xinh đẹp có sức quyến rũ bắn ra bốn phía, cổ áo hình chữ V thấp cùng chiếc váy cực ngắn bao bọc thân thể lồi lõm mê người, làn da trắng nõn mịn màng làm cho người ta có một loại cảm giác kinh sợ, cô chỉ cần yên tĩnh ngồi như vậy cũng làm cho người khác bị hấp dẫn.

"Tôi biết." Lam Kỳ gật đầu.

"Vây tiểu thư Lam, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện." Chu Cường đưa thực đơn cho Lam Kỳ, từ đầu đến cuối đều là một bộ dáng vô cùng lễ phép.

Lam Kỳ không có đưa tay nhận thực đơn, mà là lấy điện thoại trong túi xách ra xem.

"Có thích hợp hay không tiên sinh Chu cứ việc nói thẳng, nếu không thích hợp mọi người không cần ở lại chỗ này lãng phí thời gian, hôm nay tôi còn có vài cuộc hẹn, bận rộn nhiều việc."

Hắn nghĩ biểu hiện hắn rất là phong độ thân sĩ? Cô không có thời gian theo cùng.

Chu Cường thu lại thực đơn, ánh mắt rơi vào đôi môi đỏ mọng của Lam Kỳ, yết hầu khản cứng.

Người phụ nữ này không thích hợp làm vợ, người hắn muốn tìm nên là dịu dàng nghe lời, hắn không rõ trong nhà sao lại giới thiệu một cô gái như vậy cho hắn, nhưng mà không thích hợp làm vợ có thể thích hợp cái khác.

"Bao nhiêu tiền một tháng? Cô ra giá đi." Chu Cường mở miệng.

Lam Kỳ hí mắt một cái, tên này vừa nói gì?

Nhìn thấy bộ dáng u mê không biết gì của cô, Chu Cường nói lỏng cà vạt, hắn là người có vẻ kiêu ngạo, tốt nghiệp hạng nhất ở nước ngoài, sau khi về nước lại vào công ty nhà có thực lực hùng hậu, phụ nữ vây quanh bên người hắn không ít, nhưng mà hắn đều duy trì phong độ giữ khoảng cách, hắn muốn tìm một người phụ nữ thích hợp có thể giúp đỡ cho sự nghiệp của hắn, cho nên trước đó hắn nhất định phải duy trì hình tượng của mình.

Nhưng mà đôi khi đàn ông có nhu cầu sinh lý cần phải giải quyết, cho nên hắn đi không ít chỗ ăn chơi, chỉ là những thứ này trong nhà cùng người xung quanh không hay biết.

Hiện tại hắn nghĩ muốn bao dưỡng người phụ nữ trước mặt, như vậy hắn có thể có một người tình ổn định.

"Một tháng năm vạn, có thể thuê một nhà trọ cao cấp, chỉ cần theo cùng tôi vào mỗi Chủ nhật, đương nhiên ngoại trừ những thứ này những chi tiêu khác cũng có thể tính cho tôi, có thể tùy tình huống sẽ khen thưởng thêm."

Chu Cường tự tin từ từ mở miệng, hắn cũng biết một chút về gia đình cô, là thuộc loại rất bình thường, tuy nghe nói cô mở một công ty nhỏ, nhưng mà nhìn bộ dáng hiện tại của cô cũng không phải là người phụ nữ thật sự đi làm việc, năm vạn tuy không nhiều nhưng mà chỉ một Chủ nhật hắn là cô sẽ không không đồng ý, huống hồ nếu làm cho hắn vui vẻ cô nên biết bản thân sẽ có thể kiếm được chút gì đó từ trên người đàn ông.

"Năm vạn" Lam Kỳ hừ nhẹ cười một cái, vốn cô muốn ăn mặc thành cái bộ dáng này là muốn cho người đàn ông trước mặt cự tuyệt mình, không nghĩ tới vậy mà thừa ra được hắn là hạng người này, còn muốn dùng năm vạn bao dưỡng cô?

"Vì cái gì cho tôi tiền?" Lam Kỳ hỏi, giống như không hiểu rõ ý tứ của hắn.

Trên mặt Chu Cường bắt đầu nở nụ cười.

"Năm vạn, tôi bao cô." Người phụ nữ này vậy mà lại muốn hắn nói rõ, hắn liền như cô mong muốn, hắn biết có phụ nữ thích chơi trò tình cảm như vậy.

"A, như vậy hắn là đủ rồi." Lam Kỳ lẩm bẩm một chút, sau đó nhấn điện thoại thu lại, vừa rồi lần đầu tiên hắn nói cô không kịp phản ứng, nhưng mà sau đó hắn nói lại lần nữa cô liền rõ ràng, như vậy sau khi mẹ già nghe đoạn ghi âm này sẽ không trách cô, ngược lại sẽ hối hận đã giới thiệu một tên mặt người dạ thú như vậy cho cô.

"Nói vậy là cô đồng ý rồi." Chu Cường cho rằng cô đã đồng ý, ánh mắt quét trên người Lam Kỳ, hô hấp có phần dồn dập, có người phụ nữ như vậy làm

tình nhân thật là rất vừa lòng, có lẽ nên bắt đầu ngay đêm nay.

Lam Kỳ hình như không có nghe được lời của hắn, cất điện thoại vào túi xách sau đó đứng dậy, cặp mắt to xinh đẹp nhìn Chu Cường tràn đầy khinh thường.

"A, làm phiền về sau trước khi ra cửa soi gương nhìn lại chính mình, không có tiền thì đừng ở chỗ này khoe khoang, còn học người khác bao dưỡng phụ nữ, thật sự là lãng phí thời gian của tôi, năm vạn? Còn chưa đủ cho tôi mua một cái túi xách, còn muốn bao tôi, trước tiên nên rửa sạch toàn thân nghèo kiết xác rồi nói tiếp." Nói xong cô cười lạnh một tiếng, quăng ra một xấp tiền mặt rồi xoay hông rời đi.

Lời Lam Kỳ làm cho sắc mặt Chu Cường lập tức chuyển thành xanh, lời của cô vừa vặn chạm đến tử huyệt của hắn, từ nhỏ Chu Cường đã rất kiêu ngạo, cảm thấy tất cả mọi thứ đều hài lòng, nhưng chỉ có một chút không như ý đó chính là mặc dù điều kiện gia đình hắn không tồi nhưng nếu so sánh với những người giàu chân chính kia thì hắn cảm thấy mình giống như là một con kiến hôi, cái gì cũng không phải.

Nhưng cho tới bây giờ hắn đều che giấu rất tốt cái loại tự ti này, không ai phát hiện, nhưng mà hôm nay lại bị một người phụ nữ chế giễu, hơn nữa còn lại loại phụ nữ hắn căn bản khinh thường.

Nhìn người phụ nữ nghênh ngang rời đi kia, sắc mặt Chu Cường dần dần khôi phục bình tĩnh sau đó đứng dậy đi theo ra ngoài.

Ra khỏi nhà hàng, Lam Kỳ cười, lời nói vừa rồi đoán chừng làm cho tên đàn ông đề tiện kia tức giận không nhẹ, coi như là cho thờ một hơi, theo như tính tình vốn có của cô, lúc hắn nói muốn bao dưỡng cô, đoán chừng cô sẽ cầm túi xách đập bẻ đầu hắn, nhưng mà cô không muốn làm lớn chuyện này sợ bị mẹ già biết nên mới nhin một chút.

Nhìn bóng đêm một chút, Lam Kỳ bước nhanh đi về phía bên kia đường, cô nên trở về nhà báo cáo kết quả công tác, quan trọng hơn là cô phát hiện tên khốn Chu Cường kia vậy mà cũng rời khỏi nhà hàng, lúc này cô vẫn là nên đi trước thì tốt hơn.

Lam Kỳ nhìn thấy mấy chiếc xe đều không có dừng lại, nhìn thấy tên khốn Chu Cường càng ngày càng gần cô có chút phiền phức, lúc này một chiếc xe màu đen ngừng lại bên cạnh cô, Lam Kỳ nhìn một chút, không phải là xe taxi, nhưng mà buổi tối cũng có vài loại xe kiểu này đi kiếm khách, cô cũng có ngồi qua.

Lam Kỳ nhanh chóng mở cửa xe ngồi lên, nói địa chỉ xong cười nhìn tên khốn ngoài trạm xe.

Sắc mặt Chu Cường đen thui rất khó coi, nhưng mà cũng không dám làm ra hành động quá kích gì, chỉ là hai mắt bốc lửa nhìn cô, ngăn cách tấm kính thủy tinh hắn không nhìn thấy cô, nhưng cô có thể nhìn thấy hắn, Lam Kỳ cười ra tiếng.

Đoán chừng hắn lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên bị phụ nữ nhục nhã, đáng đời.

Cười một hồi cô đột nhiên phát hiện xe còn chưa có khởi động, có chút kỳ lạ nhìn sang, bỗng nhiên cô chống lại một gương mặt quen thuộc, sắc mặt cứng lại.

"Thiệu ngọc"

Người đang ngồi trên ghế lái im lặng nhìn cô không phải là Thiệu ngọc thì là ai, chỉ là cặp mắt xéch xinh đẹp kia giờ phút này nhìn cô có chút lạnh lùng.

"Thiệu ngọc, như thế nào anh lại ở trong này, thật khéo." Lam Kỳ cười gượng một tiếng, chuyện vừa rồi chắc anh không nhìn thấy phải không?

Trên mặt Thiệu Tử Vũ nở nụ cười, đôi mắt nhìn ra ngoài xe.

"Ừ, thật khéo." Thì ra bé con hẹn hò với đàn ông sau lưng anh, vậy mà lại nói dối với anh, xem ra anh vẫn là đánh giá cao trình độ hiểu biết của mình đối với cô.

Lam Kỳ cũng không biết sao lại thế này, Thiệu ngọc càng cười dịu dàng với cô thì cô càng chột dạ, cô cảm thấy bản thân thật xui xẻo, như thế nào lại vừa vặn gặp anh.

"Thiệu ngọc, tay anh không phải bị thương sao, như thế nào lại còn lái xe." Lam Kỳ tìm được đề tài, mấy ngày nay anh đều để cho Tiểu Lý lái xe, buổi tối đều ở nhà, cho nên cô mới không lo bị phát hiện, không nghĩ tới hôm nay anh lại tự mình lái xe ra ngoài.

"Anh có thể lái bằng một tay." Thiệu Tử Vũ cho cô một câu trả lời, vì ở cùng với cô nên anh suy nghĩ đến vấn đề an toàn của cô liền kêu Tiểu Lý lái xe, hôm nay là xảy ra tình trạng đột xuất.

"À" Lam Kỳ gật đầu, cảm thấy da đầu có chút run lên, Thiệu ngọc không tra hỏi cái gì, khách sáo làm cho cô cực kỳ không thoải mái, trước tiên cô nên tránh mặt thì tốt hơn.

"Vậy anh đưa em về nhà đi." Cô mở miệng.

Nghe được lời cô nói, khóe miệng Thiệu Tử Vũ giương lên nụ cười nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 72: Đời này chỉ thích anh

"Như thế nào, vợ vã trở về xem TV?" Anh cười như không cười hỏi.

Lam Kỳ 囍 lúng túng một chút, Thiệu ngọc là đang nhắc nhở chuyện vừa rồi cô nói dối gạt anh?

"Em vốn là ở nhà xem TV, hơi mệt mới nên mới ra ngoài một chút." Lam Kỳ cười ha ha.

"Thật sao?" Đôi mắt Thiệu Tử Vũ nhìn về phía ngoài xe

"Tên đó không phải tìm em?"

Lam Kỳ nhìn bên ngoài xe một chút, tên âm hồn bắt tán Chu Cường vẫn ở đó, cuối cùng thì tên đàn ông khốn khiếp này muốn thế nào, phát hiện không thích hợp còn không rời đi.

"Không phải, có thể là nhận lầm người." Cô lắc đầu.

"Xem ra không giống." Thiệu Tử Vũ lại bỏ thêm một câu, bé con nói dối, vừa rồi lúc nói chuyện điện thoại hoàn cảnh căn bản là không phải ở nhà, chỉ là lúc ấy anh không vạch trần thôi, kết quả không đến vài phút anh liền nhìn thấy một màn cô ngồi trong nhà hàng cùng người đàn ông khác, hơn nữa người đàn ông kia còn theo cô đi ra ngoài, hiện tại đang ở bên ngoài xe, cô đi hẹn với người đàn ông khác sau lưng anh.

"Thật, làm sao em có thể biết loại đàn ông đó, Thiệu ngọc, đưa em về nhà có được hay không." Lam Kỳ ngồi sát lại gần Thiệu Tử Vũ, ôm cánh tay anh làm nũng, bây giờ cô chỉ nghĩ muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này, nếu không một hồi Chu Cường đến gõ cửa sổ cô thật sự không biết làm sao giải quyết.

Thiệu Tử Vũ nhìn bộ dáng hờ hang của cô ánh mắt tối sầm một chút.

"Được." Anh chậm rãi gật đầu, tên đàn ông này về sau anh sẽ giải quyết, trước tiên bây giờ là nói chuyện với cô gái nhỏ này.

"Vội mau lái xe."

Nghe anh đồng ý Lam Kỳ thở dài một hơi nhẹ nhõm, thân thể mềm mại cách xa anh một chút, hiện tại tay Thiệu ngọc bắt tiện, vì an toàn cô không thể dính vào anh.

Thiệu Tử Vũ từ từ lái xe, Lam Kỳ lấy điện thoại di động trong túi xách ra nhìn, vốn là nghĩ sau khi trở về sẽ phải nói dong dài cho mẹ già thông suốt, nhưng bây giờ đã có đoạn ghi âm này, mẹ già sẽ biết tên đàn ông kia là mặt hàng như thế nào, sẽ không phản đối, đàn ông xuất sắc CMN vứt đi, nào có tốt như Thiệu ngọc.

Lam Kỳ chuyển ánh mắt nhìn về phía Thiệu Tử Vũ.

Một bên mặt nghiêng của Thiệu ngọc rất trầm tĩnh, từng bộ phận đều đẹp mắt như vậy, hơn nữa tính tình rất tốt, làm sao cô còn có thể nhìn tới người đàn ông khác,

Cảm thấy ánh mắt của cô, Thiệu Tử Vũ xoay mặt về phía cô.

"Làm sao lại nhìn anh như vậy, trên mặt anh có dính cái gì à?"

Lam Kỳ nở nụ cười, làm sao có thể mỗi lần gặp mặt toàn thân của anh đều không thể tìm ra một chỗ không tốt.

"Thiệu ngọc, đột nhiên em phát hiện anh rất khỏe mạnh, đẹp trai."

Thiệu Tử Vũ nhếch khóe miệng.

"So với tên đàn ông vừa rồi đẹp trai hơn?"

"Thôi đi, hần ta làm ssao có thể so sánh với anh." Hiện tại Lam Kỳ đều không nhớ ra tên đàn ông đó có bộ dáng như thế nào, chỉ nhớ rõ hần làm cho người ta ghê tởm.

Nghe cô nói, trên mặt Thiệu Tử Vũ không có phản ứng, vẫn là biểu tình nhàn nhạt lái xe.

Lam Kỳ cảm thấy anh giống như rất để ý đến tên đàn ông vừa rồi, tuy trên mặt nhìn không ra cái gì, nhưng cô cảm thấy Thiệu ngọc không có quên chuyện vừa rồi.

Cô chột dạ nhìn ra ngoài xe lại phát hiện đây không phải là đường về nhà.

"Anh muốn mang em đi đâu?" Hình như là đường về nhà anh.

"Về nhà." Thiệu Từ Vũ mở miệng.

"Em muốn về nhà của em." Lam Kỳ lên tiếng, cô phải lập tức trở về, nếu không thì một hồi mẹ già sẽ gọi điện thoại đến.

"Chờ chúng ta nói xong chuyện anh liền đưa em trở về."

"Nói chuyện gì?" Lam Kỳ cảm thấy Thiệu Ngốc nói chuyện rất khó hiểu, bọn họ có chuyện gì cần nói sao?

Thiệu Từ Vũ không nói lời nào chỉ là cười với cô một cái, nửa tiếng sau xe chạy đến chỗ đậu xe ngoài biệt thự, Lam Kỳ thở ra một hơi chuẩn bị xuống xe, cô bình tĩnh động viên bản thân, không cần phải chột dạ dù sao cũng không có làm cái gì, cô duỗi tay đẩy cửa lại phát hiện cửa xe không thể mở.

"Mở cửa." Lam Kỳ nhìn Thiệu Từ Vũ, không phải nói có chuyện cần nói sao, như thế nào lại còn không xuống xe.

"Bé con, em có lừa gạt anh chuyện gì hay không?" Thiệu Từ Vũ nhìn cô mỉm cười hỏi, cũng không vội xuống xe, cũng không trả lời Lam Kỳ, không biết vì cái gì, nụ cười kia làm cho Lam Kỳ có kích động muốn trốn.

"Không. Có." Thân thể Lam Kỳ ngồi xa ra một chút.

"Vậy sao, xem ra tính tình không thành thật vẫn không thay đổi." Nụ cười nơi khóe miệng Thiệu Từ Vũ càng mở rộng, đột nhiên nghiêng người qua nhanh chóng đem cả thân mình Lam Kỳ ôm đến trên đùi anh.

"A" Lam Kỳ giật mình, trong nháy mắt vừa rồi cô còn tưởng Thiệu Ngốc sẽ sử dụng bạo lực với cô.

"Làm cái gì?" Cô chu môi hỏi.

Thiệu Từ Vũ ôm eo thon giữ cô lại.

"Bé con, anh hỏi em một lần nữa có chuyện gì gạt anh hay không?" Ánh mắt của anh rơi vào khuôn mặt xinh đẹp của cô cùng quần áo hở hang trên người, giờ phút này bộ dáng vô tội của cô nhìn anh cực kỳ mê người, nhưng mà bộ dáng này vừa rồi lại cùng tên đàn ông khác cùng một chỗ.

Chống lại ánh mắt mãnh liệt của Thiệu Ngốc, cô cúi đầu còn không biết Thiệu Ngốc chỉ là hoài nghi hay đã nhìn thấy cái gì, nếu chỉ là hoài nghi cô liền lập tức không kiên trì nổi chiều này, kết quả anh sẽ tức giận không cần nói.

"Không có." Cô kiên định lắc đầu, cô tin tưởng Thiệu Ngốc không nhìn thấy cái gì, vừa rồi sau khi cô rời khỏi người đàn ông kia, thật sự không có vấn đề gì, nếu là vì bộ quần áo này cô có thể tìm cớ.

"Ngoan cố." Thiệu Từ Vũ nhìn bộ dáng cô nhún nhảy, Lam Kỳ ngẩng đầu lên nhìn anh, lại phát hiện ánh mắt Thiệu Từ Vũ sâu thẳm cực kỳ mê người, lập tức quên hết những gì muốn nói.

"Bé con, đáng vẻ hiện tại thật là mê người." Lam Kỳ còn đang ngây ngốc, giọng nói Thiệu Từ Vũ lại vang lên.

Nghe nói như thế Lam Kỳ ngoài ý muốn, trước đó cô cảm thấy mình thay đổi cách ăn mặc điếm dúa khó coi, không nghĩ tới Thiệu Ngốc lại khen cô, trong lòng vui vẻ.

"Thật?" Cô cười, tư thế kháng cự trước đó biến thành vô cùng thân thiết ôm cổ anh, cái này có phải giống như người khác nói 'tình nhân trong mắt hóa Tây Thi' bất kể bộ dáng của cô như thế nào thì trong mắt anh đều là xinh đẹp nhất.

"Thật." Thiệu Từ Vũ nói xong cúi đầu hôn lên đôi môi mềm mại của cô, hai ngày không có đụng đến cô, anh khát vọng cô, đây là sự thật.

"Ừm" Lam Kỳ không hề chuẩn bị đón nhận nụ hôn nóng bỏng này...

"Hô" Một nụ hôn nóng bỏng kết thúc, Lam Kỳ thở phì phò, vừa rồi Thiệu Ngốc dùng sức hôn cô đến muốn không thở được.

"Thiệu Ngốc, em phải về rồi." Lam Kỳ mềm mại dựa vào trong ngực anh, cô rất muốn nán lại một hồi cùng anh, nhưng mà mẹ già vẫn ở nhà chờ tin của cô, cô sợ ở cùng anh một chút lại không muốn về nhà.

"Bé con, chúng ta còn chưa có nói chuyện xong đã vội vã muốn về nhà?" Thiệu Từ Vũ một tay ôm cô, một tay linh hoạt kéo khóa kéo phía sau của cô, nhẹ tay kéo xuống, da thịt trắng nõn như sữa, mịn màng từng mảng lớn lộ ra trong không khí, màu váy đỏ làm nổi bật làn da, bóng loáng mê người.

"Chúng ta có chuyện gì muốn..." Lam Kỳ đang nói đột nhiên cảm giác phía sau lưng chợt lạnh, vồn quần áo bó sát người lại giống như đang chảy xuống.

"Thiệu Ngốc" Cô vội vã vươn tay muốn ngăn cản cái tay không đứng đắn của anh, nhưng mà chậm một bước, khóa kéo váy đã bị kéo đến bên eo, tay vừa duỗi ra của cô cũng bị giữ lại.

Lam Kỳ nhìn cặp mắt tràn đầy dự vọng kia buồn khổ một hồi.

"Không cần, chúng ta bây giờ đang ở trên xe." Cô không quen, tuy cô ngẫu nhiên cũng sẽ làm loạn trên xe nhưng mà cô thật sự không quen, hơn nữa quan trọng là... hiện tại cô phải về nhà, nếu để anh làm không biết đến lúc nào mới có thể đưa cô trở về, anh nhất định sẽ không chịu ngừng.

"Không cần?" Khóe miệng Thiệu Tử Vũ mỉm cười cúi người hôn lên mắt cô một cái, "Vậy nói anh biết là lừa gạt anh chuyện gì, ngoan ngoãn nói ra, anh muốn nghe lời nói thật."

"Em!" Ánh mắt ấm áp cùng nụ hôn dịu dàng làm cho trong lòng Lam Kỳ ngứa, Thiệu Ngốc còn đang nghi ngờ chuyện vừa rồi nên nói thật hay không đây?

Đang suy nghĩ chợt điện thoại di động trong túi rung lên, cô muốn bắt nhưng mà thân thể lại bị giam cầm không nhúc nhích được.

"Trước tiên để em nghe điện thoại một hồi sẽ cùng anh có chịu không." Vừa vặn cô có thể thừa dịp nghe điện thoại suy nghĩ xem có nên nói thật hay không.

Thiệu Tử Vũ nhìn cô một cái, ánh mắt rơi vào trong túi xách.

"Anh giúp em nghe." Thiệu Tử Vũ mở miệng.

Lam Kỳ lập tức mở to hai mắt, điện thoại này 100% nhất định là mẹ già gọi tới, anh nghe giúp? Nói giỡn.

"Không cần, tự em nghe." Lam Kỳ vùng vẫy, Thiệu Tử Vũ đã duỗi tay về phía túi xách của cô, nếu để cho mẹ già nghe được giọng nói của anh thì trở về nên giải thích như thế nào.

Không để ý đến Lam Kỳ, Thiệu Tử Vũ lấy điện thoại trong túi xách ra, làm động tác giống như muốn nghe điện thoại.

"Em sẽ nói thật với anh." Lam Kỳ chịu thua mở miệng, so với tức giận của mẹ già, cô cảm thấy Thiệu Ngốc vẫn là dễ dụ hơn.

"Nghĩ xong?" Thiệu Tử Vũ hỏi.

"Nghĩ xong." Lam Kỳ ưỡn oai gật đầu.

Thiệu Tử Vũ đưa điện thoại cho cô, Lam Kỳ vừa nhìn quả nhiên là điện thoại của mẹ già, vừa mới chuẩn bị bắt máy thì tiếng chuông di động ngừng lại.

"Được rồi, bây giờ có thể nói."

Lam Kỳ nhìn anh buồn bực, Thiệu Ngốc vậy mà uy hiếp cô, nhưng mà hôm nay nếu không nói thật hình như anh sẽ không bỏ qua, vì thế Lam Kỳ nói hết mọi chuyện trước sau một lần...

"Em nói xong rồi." Lam Kỳ nói xong cẩn thận nhìn phản ứng của Thiệu Tử Vũ, nói như thế nào hai người cũng xác định quan hệ, cô đi gặp đàn ông khác sau lưng anh hình như là không tôn trọng anh, tức giận là bình thường nhưng lừa không cần lớn như vậy, cô sẽ không biết dập tắt lửa.

Thiệu Tử Vũ nhắm mắt lại làm cho cô nhìn không ra vui giận.

Lam Kỳ kinh hãi một chút, cô không thích bộ dáng này của Thiệu Ngốc, cô ôm eo anh, vùi đầu vào trong ngực anh.

"Thiệu Ngốc, em thề, trong lòng em chỉ yêu một mình anh, đàn ông khác em nhìn đều chướng mắt, đừng tức giận." Cô có chút không được tự nhiên mở miệng, cô không quen giống người khác nói những lời buồn nôn như vậy, trước kia nghe thấy những cặp tình nhân khác nói như vậy bọn họ sẽ nổi da gà, cảm thấy thích một người không nhất thiết phải treo trên bờ môi, quá giả tạo, nhưng hôm nay cô lại nói, cảm thấy có chút mất mặt.

Thiệu Tử Vũ vốn là mặt lạnh liền mềm đi.

"Bé con, vừa rồi em mới nói cái gì?" Anh nhẹ giọng hỏi.

Lam Kỳ cọ cọ trong ngực anh một hồi, cảm giác vừa rồi làm cho sắc mặt Thiệu Ngốc tốt hơn rất nhiều, vì thế cũng hiểu được không có gì là không tự nhiên.

"Đời này em chỉ yêu anh, đàn ông khác cũng không tốt." Lam Kỳ lập lại ý tứ vừa rồi.

Lời này khiến ánh mắt Thiệu Tử Vũ sâu thêm một chút, khóe miệng chứa nụ cười dịu dàng, khó có được bé con không chịu để tâm nói ra những lời như vậy, anh còn tưởng đời này chỉ có thể đối mặt với bộ dáng tùy tiện của cô không trông cậy vào việc cô có thể đáp lại tình cảm của anh, không ngờ hiện tại lại thông suốt rồi.

"Anh đừng tức giận." Lam Kỳ lại mở miệng.

Thiệu Tử Vũ gật đầu, có những lời này của cô làm sao anh có thể tức giận được nữa.

"Vậy đưa em về nhà." Nhìn thấy nụ cười trên mặt anh, Lam Kỳ lại đưa ra yêu cầu giải quyết vấn đề của Thiệu Ngốc xong rồi cô nghĩ muốn nhanh trở về nhà bà cùng mẹ già, như vậy về sau bà cũng không dám tùy tiện giới thiệu đàn ông cho cô.

Thiệu Tử Vũ lắc đầu.

Lam Kỳ lập tức căng mặt, không tức giận lại đổi ý, vừa muốn nói gì chợt một nụ hôn nóng bỏng hạ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Người đàn ông kia là ai ?

Khi về đến nhà đã rất trễ, Lam Kỳ đổ mặt xuống xe không nghĩ bọn họ vậy mà đây đưa ở trên xe lâu như vậy, Thiệu Ngốc chết tiệt, cô rõ ràng đã nói thật mà anh vẫn không chịu buông tha cho cô, nhớ lại chuyện trên xe vừa rồi, không ngờ anh còn có một mặt đáng giận như vậy.

"Bé con, sáng mai anh tới đón em." Thiệu Tử Vũ lộ đầu ra ngoài cửa sổ xe, trên mặt nở nụ cười.

"Ừ" Lam Kỳ gật đầu không dám nhìn bộ dáng đẹp trai của anh, nhanh chóng đi vào nhà, vừa rồi ở trên xe một hồi cô liền ngủ một chút không ngờ đã hơn 12 giờ, trễ như vậy mới về nhà không biết mẹ già có còn đang chờ cô để khởi binh hỏi tội hay không, vốn Thiệu Ngốc muốn cô ở lại chỗ của anh nhưng cô cự tuyệt, nếu đêm nay không về nhà ngày mai liền phiền phức lớn.

Mở cửa chính ra, vào phòng khách đèn đều đã tắt, một mảnh yên tĩnh, Lam Kỳ yên tâm rồi.....mẹ già hẳn là muốn đợi đến ngày mai rồi mới tính sổ, ít nhất tối nay được thoải mái, cũng tốt, hiện tại toàn thân cô đều không thoải mái đi tắm rửa một cái xong đi ngủ một giấc cho khỏe.

Cởi giày cao gót ra, cô mò mẫm lên lầu, hoàn hảo, mẹ già đã ngủ nếu nhìn thấy cô ăn mặc thế này không tức chết mới là lạ, chỉ là làm cho cô không ngờ, chân mới vừa bước đến bậc thang thì đèn trong phòng khách đột nhiên sáng lên, cô hí hóp sau đó liền nghe được một tiếng rống cực kỳ vang dội.

"Lam . . Kỳ" Vương Mạn kiểm chế không được tức giận rống to, con bé chết tiệt này là muốn không tiếng động trở về đi ngủ.

"Mẹ" Lam Kỳ rút đầu một cái nhìn Vương Mạn mặc một thân áo ngủ có chút không cam lòng, cô đã rất nhẹ nhàng rồi như thế nào còn bị bắt được, vốn đối với gào thét cũng mẹ già cô cũng thành thói quen nhưng mà có thể nguyên nhân là vì ban đêm nên âm thanh lúc này có chút đặc biệt chói tai.

"Ba, mẹ, đã trễ thế này còn chưa ngủ?" Lam Kỳ cười gượng xuống lầu đi đến cạnh ghế sofa ngồi xuống, cô biết sự tình hôm nay nếu không nói rõ ràng thì cô cũng đừng hòng được ngủ.

"Nói, tối hôm nay con đã làm cái chuyện tốt gì?" Hai mắt Vương Mạn dường như có thể phóng ra lửa.

"Bà xã, xin bớt giận, từ từ rồi nói." Một bên Lam Trung Hoa vừa an ủi vừa nhún vai nhìn quần áo Lam Kỳ đang mặc, ăn mặc thành cái dạng gì rồi, khó trách bà xã tức giận đến như vậy, ông nhìn cũng không vừa mắt.

Vương Mạn liếc mắt nhìn Lam Trung Hoa một cái, nhìn xuống lửa giận trùng trùng nhìn Lam Kỳ chờ cô mở miệng.

"Mẹ, con biết mẹ tức giận chuyện gì nhưng mà đưa con trai của người bạn kia của mẹ thật sự không ra gì, mẹ giới thiệu người như vậy cho con chính là hại cả đời con, về sau chuyện của con mẹ cũng không cần mù quáng quan tâm nữa." Trên ghế sofa Lam Kỳ không nhanh không chậm lên tiếng.

"Con lại còn không biết tốt xấu mà nói? Người ta chỗ nào không tốt, con ăn mặc thành như vậy thì tốt sao?" Vương Mạn càng nhìn càng tức giận, mặt mũi đều bị con nhóc chết tiệt này làm mất hết, trước đó ở trước mặt bạn bà còn khen ngợi con gái mình là cô gái dịu dàng hiểu chuyện như thế nào, hiện tại tốt lắm, đều đã bị con nhóc thối này làm hư, lúc cô ra cửa bà đã cố ý đem cô diện từ đầu tới chân thật tỉ mỉ vừa lòng mới cho cô ra ngoài, không nghĩ tới cô lại thay đổi quần áo trước khi đi gặp mặt người ta, còn không biết ngày mai bạn bè sẽ cười nhạo bà như thế nào.

Lam Kỳ nhìn quần áo của mình có chút chột dạ, cách ăn mặc này đúng là....nhưng mà không mặc như vậy làm sao thử ra được khuôn mặt thật của tên khốn kia?

"Mẹ, người đừng nóng giận, mẹ nghe đoạn ghi âm này xong sẽ hiểu."

Lam Kỳ lấy điện thoại di động trong túi xách ra, mở đoạn ghi âm lại một lần, cô tin tưởng mẹ già nghe xong cái này sẽ không còn ôm lấy bất kỳ ảo tưởng gì, người đàn ông như vậy cũng không ai muốn nhận làm con rể.

Quả nhiên nghe xong sắc mặt Vương Mạn dịu xuống.

"Không ngờ con trai của bà ta lại là loại người như thế." Ngược lại bà cực kỳ không thể ngờ tới, học thức, khuôn mặt, công việc rất tốt nhưng nhân phẩm như thế nào lại tồi tệ như vậy, đối với Lam Kỳ cũng bớt giận.

"Đúng vậy. . . Không thử một lần làm sao sẽ biết."

Nguy hiểm giải trừ Lam Kỳ thoải mái dựa vào ghế sofa, suy nghĩ có nên thừa dịp mẹ già đuổi lý đưa ra yêu cầu hay không, để về sau bà không cần giới thiệu bạn trai cho cô, cô đã có người thích hợp rồi.

"Được, chuyện này coi như qua, còn có một việc muốn hỏi con." Từ nãy đến giờ vẫn trầm mặc Lam Trung Hoa đột nhiên mở miệng.

Lam Kỳ nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cha già, còn có việc? Việc gì? Như thế nào cô lại không biết, mà sắc mặt cha già xem ra chuyện này cực kỳ nghiêm trọng, mẹ già như thế này thì không nói làm gì nhưng người cha luôn luôn hiền hòa này như thế nào cũng mù quáng tham gia?

"Chuyện gì?" Lam Kỳ không hiểu ra sao, tối nay hình như cô không có gây ra tai họa gì.

Nghe Lam Trung Hoa nhắc tới Vương Mạn cũng nghĩ tới.

"Kỳ Kỳ, như thế nào lại trẻ như vậy mới về, đã đi đâu?"

"Đi nhà Mễ Đóa chơi một chút." Đối với vấn đề này cô đã sớm chuẩn bị. Mễ Đóa là cái có tốt nhất.

"Thật sao?" Nghe cô trả lời, sắc mặt Vương Mạn trầm xuống một chút.

"Đạ, tất nhiên." Lam Kỳ gật đầu, vừa rồi cô đã gọi điện thoại cho Mễ Đóa, nếu mẹ già có gọi điện thoại đến cũng không có vấn đề gì, các cô phối hợp vẫn rất ăn ý.

"Con nhóc chết tiệt kia, con còn nói láo, vừa rồi người đàn ông ở cùng con là ai?" Vương Mạn tức sực đến mức lập tức phóng tới chỗ cô.

"Cái gì..." Nghe mẹ già nói Lam Kỳ chợt dạ một chút, người đàn ông trong miệng mẹ già không phải là Thiệu Ngốc chứ? Chẳng nhẽ cô cùng Thiệu Ngốc ở chung bị người nào thấy nói với mẹ già rồi? Nhưng mà không thể nào, bọn họ luôn ở trên xe.

"Mới vừa rồi mẹ gọi điện thoại là một người đàn ông nghe máy, nói là con ngủ thiếp đi."

Thấy cô còn mạnh miệng, Lam Trung Hoa ở một bên mở miệng.

Như nói như thế trong đầu Lam Kỳ hò hét, vừa rồi vì quá mệt mỏi nên ngủ thiếp đi trên xe một lúc, chắc là Thiệu Ngốc đã nghe điện thoại của cô.

Cô lập tức kiểm tra điện thoại, quả nhiên có một cuộc gọi gần 5 phút từ nhà gọi đến, Thiệu Ngốc đáng chết vậy mà lại nghe điện thoại của cô, hơn nữa còn nói đến tận 5 phút, cô có một loại dự cảm không tốt.

"Bây giờ có thể nói." Lam Trung Hoa mở miệng.

Lam Kỳ cảm thấy nhức đầu, nói cái gì? Chuyện của cô và Thiệu Ngốc không biết bọn họ biết được bao nhiêu, muốn cô nói thế nào.

"Thằng nhóc đó là ai?"

Lam Kỳ khó hiểu liếc mắt nhìn cha già một cái, chẳng lẽ vừa rồi Thiệu Ngốc cái gì cũng chưa nói, không có khả năng, anh sẽ không không lễ phép như vậy, không giống tác phong làm việc của anh.

"Hai người biết anh ấy." Lam Kỳ thành thật mở miệng, không biết cha mẹ già đối với anh không còn ấn tượng.

"Nói?" Con tức của Vương Mạn lớn một chút.

"Thiệu Từ Vũ."

Lam Kỳ nói xong cũng chuẩn bị chịu đựng tức giận của cha già, quan hệ hai nhà cô biết rõ, mẹ già không làm sao thích người nhà họ Thiệu.

Chỉ là rất kỳ lạ, hồi lâu cũng không nghe được tiếng rống giận dữ của mẹ già.

"Kỳ Kỳ, có bạn trai thích hợp nên mang đến gặp ba mẹ, không nên chuyện gì cũng giấu giếm với người trong nhà." Lam Trung Hoa nhẹ giọng lên tiếng, sắc mặt dịu xuống không ít.

"Không được." Không đợi Lam Kỳ buông lỏng một hơi, đột nhiên Vương Mạn lại cắt ngang lời của ba Lam.

"Con và cái tên nhóc nhà họ Thiệu kia ít qua lại, về sau không cho phép gặp nó."

"Mẹ." Đối với phản ứng của mẹ già Lam Kỳ không cách nào giải thích được, người lớn bọn họ bắt hòa liên quan gì đến hai người bọn cô, hơn nữa là thời đại gì rồi còn can thiệp vào chuyện của cô, tự do yêu đương có hiểu hay không.

"Lời của mẹ nói con tốt nhất nhớ kỹ cho mẹ." Giọng điệu Vương Mạn không cho phép bàn bạc, hiển nhiên cũng đang trong cơn tức giận.

“Không thể nào, chuyện này con sẽ không nghe lời mẹ.” Lam Kỳ cũng không yếu thế, tính tình của cô vốn là bướng bỉnh, chuyện cô làm sai sẽ thay đổi nhưng mà chuyện này cô không có sai.

“Được rồi, chuyện này về sau hãy nói, Kỳ Kỳ, trễ rồi, con đi ngủ đi.” Lam Trung Hoa thúc giục, ông biết nếu để hai mẹ con cô tranh cãi còn không biết sẽ cãi đến khi nào, việc này từ từ rồi tính.

Thấy cha già hòa giải, Lam Kỳ dạ một tiếng chạy lên lầu, cô muốn tìm người nào đó tính sổ.

Vào phòng của mình Lam Kỳ lập tức gọi điện thoại.

Thiệu Tử Vũ nằm trên giường nhìn dây số trên di động khóe miệng giường lên.

“Bé con, như thế nào? Đã trễ như vậy còn gọi điện thoại cho anh, nhớ anh sao?”

Nghe giọng nói dịu dàng vui vẻ bên kia điện thoại, Lam Kỳ liền tức giận.

“Vừa rồi như thế nào lại nghe điện thoại của em?” Đã vậy cũng không nói với cô một tiếng, hại cô một chút phòng bị cũng không có.

“Anh. Đã quên.”

“Anh” Lam Kỳ tức giận nói không lên tiếng, chuyện quan trọng như vậy mà anh có thể quên?

“Về sau không cho phép nhận điện thoại của em.”

“Đã xảy ra chuyện gì, không vui?” Đầu bên kia điện thoại Thiệu Tử Vũ hỏi.

Lam Kỳ giương mắt nhìn người vẫn không biết xấu hổ hỏi, nếu không phải anh nghe điện thoại của cô cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy, hiện tại trong nhà biết hai người quen nhau, biết một chút đã tức giận thành như vậy, nếu mẹ già biết được chuyện của chị gái già không biết sẽ biến thành bộ dạng gì nữa, nghĩ lại đã thấy sợ.

“Bé con, có phải bị người trong nhà mắng rồi hay không? Không sao, ngày mai anh đến chào hỏi bác trai, bác gái.”

“Không được.” Lam Kỳ lập tức mở miệng, Thiệu Ngốc còn không biết chuyện vừa rồi, bây giờ anh tới chỉ là đổ thêm dầu vào lửa, hơn nữa nếu anh đến đây người trong nhà cũng không cho anh sắc mặt hòa nhã gì, cô không thích.

Nghe được lời của cô, đầu bên kia điện thoại trầm mặc một hồi.

“Bé con, mọi chuyện đều cần phải giải quyết, yên tâm, ngày mai chờ anh.

“Này, anh đừng đến.” Lam Kỳ nóng nảy, cô biết Thiệu Ngốc là người nói là làm, anh nói đến nhất định sẽ đến.

“Bé con, anh đã đánh xong báo cáo kết hôn gửi về bộ đội, rất nhanh liền được phê duyệt, anh nên đi gặp mặt ba mẹ em.”

Vốn là anh muốn đợi thời điểm trở lại bộ đội mới nộp nhưng mà anh lại nhận được lệnh kết thúc ngày nghỉ sớm hơn.

“Nhanh như vậy.” Lam Kỳ ngăn người một chút, cô đã chuẩn bị tốt để làm vợ anh nhưng mà sao lại nhanh như vậy.

“Ha ha.” Thiệu Tử Vũ cười.

“Anh còn muốn trước khi kết thúc ngày nghỉ hẳn là sẽ không đủ thời gian làm hôn lễ, trước tiên chúng ta đi đăng ký kết hôn, còn hôn lễ thì bỏ sung sau.” Như vậy anh mới có thể yên tâm, ký giấy kết hôn cô liền chạy không thoát.

“Anh phải trở về bộ đội?” Nghe nói như thế trong lòng Lam Kỳ không thoải mái, nhanh như vậy? Nếu anh trở về bộ đội không phải là không thể gặp mặt mỗi ngày sao.

“Ừ, còn thời gian mấy ngày có thể ở cùng em.” Thiệu Tử Vũ nghe ra trong giọng nói của cô có thất vọng, có chút đau lòng, nhưng mà đây là công việc của anh, không còn cách nào.

“Yên tâm, anh sẽ cố gắng rút ra thời gian về thăm em.”

“Ừ.” Mặc dù nói như vậy nhưng trong lòng Lam Kỳ vẫn là cực kỳ không thoải mái.

“Ngày mai chờ anh, đi ngủ sớm một chút.” Thiệu Tử Vũ dịu dàng mở miệng.

“Ừ.” Lam Kỳ gật đầu, trong đầu tất cả đều là chuyện anh phải trở về bộ đội, cô đã đồng ý cái gì cũng không biết, đợi đến lúc phục hồi tinh thần thì phiền não muốn chết, làm sao cô có thể đồng ý với anh, cô có thể đoán được ngày mai trong nhà sẽ có mùi thuốc súng.

“Làm sao bây giờ?” Lam Kỳ lăn lộn ở trên giường suy nghĩ, nghĩ đến đau đầu cũng không nghĩ được cách gì, mặc kệ, ngày mai dù như thế nào cũng

không thể để Thiệu ngọc bị sỉ nhục.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bẫy Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Bữa tiệc nhà họ Thiệu (1)

Ban đêm biệt thự nhà họ Thiệu đèn đuốc sáng trưng, cửa mở ra Lam Kỳ xuống xe, cho dù trong lòng có chuẩn bị nhưng mà nhìn thấy cảnh sắc trước mắt trong lòng vẫn kinh ngạc một chút, cô biết gia cảnh nhà Thiệu ngọc rất tốt, chỉ là không ngờ bây giờ nhà họ Thiệu lại trở nên tốt như vậy.

Cô xoay người mỉm cười nhìn người đàn ông đứng sau lưng cô, quá nhiều chuyện đều đã thay đổi, nhưng mà cung chiều của Thiệu ngọc đối với cô đều không có thay đổi, cực kỳ may mắn. (Chị Lam buồn bán lời to rồi, cũng mau mau tìm mối buôn bán có lời giới thiệu cho Kẹo vs nè, người tar sắp chết đói)

"Sao lại nhìn anh cười ngây ngô như vậy?" Ánh mắt Thiệu Từ Vũ dịu dàng, anh có chút hồi hận hôm nay lại để cho cô ăn mặc xinh đẹp như vậy, sườn xám vừa vặn, tuy một điểm cũng không lộ, nhưng mà đáng người bé con quá bốc lửa, sườn xám cũng bị cô ăn mặc làm thay đổi mùi vị.

"Ai cười chứ." Lam Kỳ thay đổi nét mặt, nghĩ đến lập tức liền muốn gặp ba mẹ anh trong lòng thật sự là có chút hồi hộp, sớm biết có ngày hôm nay trước đây cô sẽ không nghịch ngợm như vậy.

"Vậy thì đổi lại đi, hôm nay anh đến gặp ba mẹ em." Thiệu Từ Vũ cười, bé con thật sự không có một chút tin tưởng nào đối với anh, ngày đó đều đã đi đến cửa nhà vẫn ngăn anh lại.

"Không cần, đã đến đây rồi còn sợ cái gì." Ngày đó là cô đề nghị anh hoãn chút thời gian gặp cha mẹ già, sợ đến lúc đó cha mẹ già đồng ý ba mẹ anh lại không đồng ý, trước đây chuyện bị mẹ Thiệu đuổi ra ngoài ký ức còn mới mẻ, hiện tại nếu lấy thân phận con dâu đứng trước mặt bà, không biết bà ấy có thể không chịu chấp nhận hay không.

"Được rồi, vậy chúng ta đi vào."

Hôm nay nhà họ Thiệu người tới tương đối nhiều, nhân vật có uy tín có danh dự tại thành phố A hầu như đều đến đông đủ, không ít người mang theo phụ nữ xinh đẹp cùng đến, người nào cũng hiểu rõ dụng ý của phu nhân Thiệu, tuy con trai lớn Thiệu Từ Mục ăn chơi trác táng, thanh danh làm cho người ta lùi bước, nhưng như cũ vẫn có không ít phụ nữ đổ xô vào anh ta.

Liễu Phương chu đáo tiếp đãi khách khứa, nụ cười trên mặt khi nhìn thấy Thiệu Từ Vũ tay trong tay cùng Lam Kỳ đi tới liền cứng lại, sắc mặt cũng có chút khó coi.

Con trai của mình thế nhưng mang theo cái con nhóc kia tới đây, lời của bà anh không nghe thấy?

"Mẹ, người xem, con nhỏ chết tiết Lam Kỳ cũng đến đây." Cách đó không xa Nhiễm Khả cắn môi đỏ mọng oán hận, Thiệu Từ Vũ vậy mà ngang nhiên mang cô ta về nhà, vậy không phải chứng minh cô đã không còn cơ hội? Không được, cô nhất định không để cho chuyện này cứ như vậy phát triển tiếp tục.

Hoàng Yến Linh không thêm để ý chút nào quan sát chiếc nhẫn kim cương vừa mới mua trên tay mình, "Gấp cái gì, một hồi để cho nó xem màn diễn kia không phải càng tốt sao."

"Mẹ. Người là nói...." Nếu nói kế hoạch trước đó Nhiễm Khả còn có chút do dự, nhưng hiện tại một con đường lui cũng không có.

"Ừ" Hoàng Yến Linh gật đầu, "Rất nhanh con nhóc kia sẽ trở thành trò cười trong bữa tiệc, bây giờ tức giận vì nó không đáng." Con gái của bà vẫn còn nhỏ tuổi, thiếu kiên nhẫn, người làm mẹ như bà cần phải giúp một chút.

Trên mặt Nhiễm Khả dần dần lộ ra nụ cười, hiện tại đối với nhà họ Thiệu cô có Liễu Phương làm chỗ dựa, nếu xảy ra chuyện gì đối với bà càng có lợi, Thiệu Từ Vũ nghĩ muốn không chấp nhận cũng không được.

Trong phòng khách, về mặt Lam Kỳ uể oải, về mặt mẹ Thiệu thể hiện rõ là không thích cô, chưa nói được mấy câu liền mượn cớ rời đi, thật sự là rất thất bại, uống công cô tốn nhiều thời gian để ý đến cách ăn mặc như vậy.

"Như thế nào, nản lòng rồi?" Ở bên cạnh Thiệu Từ Vũ trêu ghẹo.

"Ừ"

"Không có việc gì, chỉ cần anh thích là được, người nào đối với hình tượng trước đây của em như thế cũng sợ, hiện tại nói đã sửa lại, ai dám tin."

"Thiệu Từ Vũ" Lam Kỳ cắn răng, anh đây là đang vui sướng khi người gặp họa mà.

"Được rồi, chọc em thôi, hơ nữa cũng không ai muốn em thay đổi." Ánh mắt Thiệu Từ Vũ mềm mại, anh biết cô đau lòng, nhưng mà cô gả cho anh, có một số việc cần phải đổi mặt.

Hai người thấp giọng nói chuyện không có chú ý đến Lý Hạo cầm ly rượu từng bước một tới gần, ánh mắt gần như tối tăm, hắn không thể tin được những gì mình nhìn thấy, tại sao có thể như vậy, mới có thời gian mấy ngày, Kỳ Kỳ lại để cho người đàn ông khác cầm tay cô thân mật như vậy, bọn họ quen biết lâu như vậy, cô cũng chưa từng quyến luyến với hắn như vậy. (Ai mua dưa bở không, có người đang bày sạp bán dưa bở đây này, mại dô mại dô, 10kg/ 1 đồng, mua 2 trái tặng 2 trái =)))

"Kỳ Kỳ" Hắn khàn khàn mở miệng.

"Anh rề" Lam Kỳ có chút kinh ngạc, như thế nào Lý Hạo cũng ở đây? Bây giờ cô rất sợ nhìn thấy hắn, không phải là vì những chuyện lúc trước mà là vì chuyện của chị gái già.

Thiệu Từ Vũ nhìn người đàn ông từng bước một đến gần, nụ cười trên mặt biến thành như có như không, tư thế nắm tay cũng biến thành thân mật ôm eo cô.

Lam Kỳ gọi một tiếng 'anh rề' kia khiến Lý Hạo nhú mày, "Em vẫn gọi anh là anh Hạo." Giọng nói của hắn biến thành vô lực, đều do mấy ngày nay hắn bận quá, xem nhẹ cô, cho nên cô mới đối với anh lạnh nhạt như vậy, trong lòng hắn không ngừng nói với chính mình, giải quyết những chuyện này xong thì mọi việc đều tốt lại.

"Em..." Lam Kỳ nhìn Lý Hạo, cái loại cảm giác kỳ lạ này lại hiện ra trước mắt, cô muốn nói cái gì đó lại không nói ra lời, có phải là hắn vì chuyện của chị gái già nên mới biến thành như vậy, sau khi chị gái già mất tích hắn mới trở nên kỳ quái như vậy.

Như vậy chuyện của chị gái già có nên nói cho hắn biết hay không? Nghĩ đến những ngày hắn bận bịu trong nhà, trong lòng không dễ chịu, cô thật sự vẫn coi hắn ta là anh rề, cũng hi vọng hắn chính là anh rề của cô, nhưng mà không nghĩ tới mọi việc lại phát triển thành như vậy, tên khốn kiếp Thiệu Từ Mục kia chêm tiện nghi của chị gái già, hắn cùng chị gái già cũng không còn khả năng trở lại bộ dáng trước kia.

"Bé con, chúng ta đi bên kia đi." Trong lúc Lam Kỳ khó xử, Thiệu Từ Vũ kéo tay cô, tâm tư Lý Hạo anh vừa nhìn liền hiểu ngay, chỉ có cô gái nhỏ ngốc nghếch này là không phát hiện, nhưng mà anh sẽ không để cho hắn nhích lại gần người phụ nữ của anh.

Hai người thân mật rời đi, Lý Hạo muốn ngăn cản cũng không ngăn cản được, quả đấm trong tay hắn nắm chặt, nhắm mắt lại hít thở vài lần mới không để lửa giận choáng váng đầu óc, không được, trường hợp như vậy hắn không thể xằng bậy, sẽ hủy đi chính mình, Tới cuối cùng thì Lam Kỳ nhất định sẽ là của hắn, nhất định là vậy, ai cũng không thể cướp đoạt.

Xuyên qua đám người Thiệu Từ Vũ mang Lam Kỳ tới trước mặt Thiệu Phong, vừa rồi bé con bị đá kích, hiện tại nên khích lệ một chút.

"Ba"

"Từ Vũ, Kỳ Kỳ" Thiệu Phong sững sờ một hồi mới cười mở miệng.

"Bé con, còn nhớ ba anh hay không."

"Bác Thiệu" Lam Kỳ ngại ngùng nở nụ cười, cô đương nhiên nhớ rõ, trước đây mỗi lần tới nhà họ Thiệu làm chuyện xấu đều bị bác Thiệu tính tình tốt đẹp này bắt được, khi đó ông cũng không trách cứ, luôn luôn ôn tồn sờ sờ đầu cô, để cho cô về nhà, khi đó để cho cô cực kỳ xấu hổ, nhưng mà xấu hổ thì xấu hổ, tính nghịch ngợm vẫn không sửa được.

"Cô gái nhỏ giờ đã trưởng thành rồi, cặp mắt giống y như mẹ con." Giọng điệu Thiệu Phong xúc động.

"Dạ. Người khác cũng nói như vậy." Cô và mẹ cũng chỉ giống nhau ở cặp mắt.

"Nhóc con, phải đối xử tốt với con bé." Thiệu Phong nhìn Lam Kỳ thành khẩn mở miệng, sau đó vỗ vỗ bả vai Thiệu Từ Vũ tiếp tục đi xã giao.

Về mặt Lam Kỳ nghi hoặc, lời này không phải là cha già cô nói sao? Như thế nào cướp đoạt câu văn rồi, nhưng mà ý tứ của bác Thiệu hắn là ngầm đồng ý quan hệ của hai người.

"Muốn cười liền cười đi." Thiệu Từ Vũ néo mặt cô, nhìn bộ dáng của cô nhanh không nhìn được, quả nhiên cho một chút ánh sáng mặt trời liền sáng lạn.

"Ai muốn cười." Lam Kỳ trắng mắt liếc anh một cái, nhưng mà có sự đồng ý của bác Thiệu, trong lòng cô thật sự thoải mái hơn, "Anh đi với em ra ngoài một chút có được hay không, em muốn ra ngoài hít thở không khí." Cô không quen yến tiệc, càng không thích trở thành tiêu điểm bị người khác dòm ngó, hiện tại đứng cùng một người đàn ông ưu tú như Thiệu ngọc, không ít ánh mắt đều rơi trên người bọn họ, đáng giá, không có ý tốt, nghi ngờ....dạng gì cũng có, làm cho cô cực kỳ không thoải mái.

"Được" Thiệu Từ Vũ cũng không thích ánh mắt của đàn ông khác dừng lại trên người cô, xinh đẹp của cô chỉ có thể cho một mình anh thưởng thức.

"Lam Kỳ, thật là cậu, ăn mặc xinh đẹp như vậy chút nữa tớ đã nhìn không ra." Lúc gần đến phòng khách, Nhiễm Khả bung hai ly rượu chặn đường hai người.

Thấy cô, Lam Kỳ không có sắc mặt gì tốt, người phụ nữ Nhiễm Khả này đúng là da mặt đủ dày, cô đối với cô ta không hề khách khí, nhưng sau mỗi lần đều mặt dày mày dạn lại gần.

"Anh Từ Vũ" Nhiễm Khả dịu dàng chào hỏi cùng Thiệu Từ Vũ.

Thiệu Từ Vũ chỉ hơi hơi gật đầu.

‘Anh Từ Vũ’, xưng hô này làm cho Lam Kỳ cực kỳ khó chịu, hương vị ngọt ngào làm cho người ta muốn ói, không có việc gì mà ân cần, không phải gian trá tức tởm cấp, cô thật muốn nhìn xem đêm nay người phụ nữ đề tiện này lại muốn làm gì.

"Kỳ Kỳ, chuyện lần trước là tớ sai lầm rồi, cậu tha thứ cho tớ có được hay không, chúng ta vẫn là bạn bè được không?" Nhiễm Khả cẩn thận giải thích, bộ dáng hối hận vạn phần.

Lam Kỳ nhớ lại chuyện lần trước, nếu không phải cô ta thì cô sẽ không hiểu lầm Thiệu Ngốc, nhưng mà cũng chính vì chuyện này cô mới hiểu rõ trái tim mình, cô không để trong lòng chuyện kia.

"Chuyện gì?" Thiệu Từ Vũ nhìn Lam Kỳ.

Lam Kỳ cau mày, nếu như để Thiệu Ngốc biết chuyện này khẳng định lại đắc ý, cười nhạo cô là cái bình dấm chua.

"Không có gì."

"Vậy là cậu đã tha thứ cho tớ đúng không?" Vốn Nhiễm Khả còn lo lắng chuyện lần trước, Thiệu Từ Vũ sẽ không vui, tuy đã nghĩ vô số lý do vô tội, nhưng vẫn là có chút lo lắng anh xem thường cô, hiện tại Lam Kỳ cũng không muốn nói ra càng tốt.

"Ừ" Lam Kỳ gật đầu, cô không nghĩ muốn trước mặt Thiệu Ngốc biểu hiện lòng dạ hẹp hòi.

"Vậy chúng ta cạn một ly, về sau chúng ta vẫn là bạn bè." Nhiễm Khả đưa ly rượu cầm trên tay cho Lam Kỳ, để tỏ thành ý cô uống cạn ly rượu trong tay.

Lam Kỳ cầm ly rượu khó xử, cô không uống rượu, Nhiễm Khả cũng biết được, cô ta là cố ý muốn cô xấu mặt? Vẫn là muốn thừa cơ hội châm chọc cô hẹp hòi, nếu là như vậy cô ta đã đánh sai bàn tính, hôm nay có Thiệu Ngốc ở đây, nếu bị say cũng không thành vấn đề.

"Anh uống thay em." Lam Kỳ vừa nâng ly rượu, Thiệu Từ Vũ liền lấy ly rượu trong tay cô uống cạn.

Nhìn ly rượu đỏ bị uống đến một giọt cũng không còn, trong mắt Nhiễm Khả hiện lên một tia âm u, đúng vậy, rượu này vốn là chuẩn bị cho Thiệu Từ Vũ, Lam Kỳ không uống rượu, điều này cô đã sớm biết, cô đặt cược Thiệu Từ Vũ sẽ giúp Lam Kỳ, kết quả cô thắng cược.

Dựa theo kế hoạch ban đầu, căn bản là không cần mừng chúc mừng vật Lam Kỳ này.

"Vậy tớ không làm phiền hai người, hai người từ từ tán gẫu." Nói xong Nhiễm Khả cười yếu ớt rồi đi.

"Thiệu Ngốc, anh cùng cô ta rất quen thuộc?" Người vừa rời đi Lam Kỳ liền ép hỏi, tiếng ‘anh Từ Vũ’ kia đến giờ cô vẫn còn không thoải mái.

"Không, là quen thuộc với chúng ta." Thiệu Từ Vũ cười, cô gái nhỏ này cực kỳ thích ăn dấm chua, dạng phụ nữ như Nhiễm Khả không lọt nổi mắt xanh của anh.

"Em đang nói nghiêm chỉnh, không được đùa." Lam Kỳ nhất quyết không tha.

"Thật ra là lúc trước người lớn bọn họ có chút qua lại, cô ta đã tới nhà anh vài lần." Thiệu Từ Vũ giải thích, có chuyện lần trước anh cảm thấy nên giải quyết một vài tai họa ngầm, đỡ cho đến lúc đó cô lại nghĩ lung tung.

"Sau đó thì sao. . . Không có?" Cô đoán chính là như vậy, Thiệu Ngốc không phải là người do dự.

"Em muốn có sau đó. . ."

"Anh dám....."

"Bé con, lên lầu, anh mang em lên phòng anh xem một chút." Thiệu Từ Vũ đột nhiên trầm giọng mờ mịt.

"Nhưng em muốn đi dạo vườn hoa một chút." Lam Kỳ cảm thấy nhiều người như vậy đều ở đây, hai người bọn họ lên lầu cảm thấy kỳ kỳ.

"Anh có chút không thoải mái, cùng anh đi lên." Thiệu Từ Vũ vươn tay ôm sát eo nhỏ của Lam Kỳ, cúi đầu trên tóc cô ngửi một chút, cặp mắt tại chỗ cô không nhìn thấy lạnh run.....người phụ nữ kia..... (Aaaaaaa.....Anh Thiệu chắc chắn có vấn đề rồi, con khốn Nhiễm Khả kia đã làm gì rồi)

"Ừ" Lam Kỳ gật đầu, thân thể Thiệu Ngốc đột nhiên trở nên nóng quá, cách quần áo cô cũng có thể cảm giác được, hơi thở cũng trở nên dồn dập, Thiệu Ngốc như vậy cô chưa thấy qua, anh vẫn cực kỳ khỏe mạnh, vừa rồi còn rất tốt, hẳn là do bị bệnh, lúc này nên dẫn anh trở về nghỉ ngơi.

Trong góc khuất, Nhiễm Khả cười lạnh nhìn chăm chăm vào hai người đang lên lầu. (Cmn, con điên này nếu làm gì tổn hại đến anh Thiệu và chị Lam, Kẹo sẽ thật sự bóp chết nó tại chỗ)

"Mẹ, con cũng đi lên, chuyện kể tiếp phải dựa vào mẹ rồi." Dựa theo kế hoạch cô chỉ cần lừa gạt Lam Kỳ đi khỏi, như thế Thiệu Từ Vũ liền là của cô.

"Yên tâm đi, giao cho mẹ, con chỉ cần lừa gạt con nhóc Lam Kỳ chết tiệt kia ra ngoài là tốt rồi." Bà sẽ chiêu đãi thật tốt con nhóc kia.

"Dạ"

Trong phòng Lam Kỳ luống cuống tay chân lấy khăn mặt nhúng nước lạnh đắp lên trán Thiệu Từ Vũ, như thế nào thân thể lại trở nên nóng như vậy.

"Em đi tìm bác sĩ." Cô không có kinh nghiệm chăm sóc người bệnh, lo lắng cứ tiếp tục như vậy anh sẽ bị bóng đến hồng người mất.

Thiệu Từ Vũ mờ mắt, lật người đè Lam Kỳ dưới thân, anh hẳn là bị người hạ thuốc, bác sĩ cũng vô dụng, chỉ có cô có thể giải quyết. (Cmn, con đề tiện Nhiễm Khả kia dám hạ thuốc anh Thiệu, đúng là tiện mà)

"Thiệu ngốc, anh...."

Lam Kỳ nhìn cặp mắt xinh đẹp kia, bên trong là nồng đậm tình dục giống như có thể đem cô thiêu đốt.

"Xuyt. . ."

Thiệu Từ Vũ làm ra động tác im lặng, cúi đầu hôn đôi môi mềm mại kia, không dụ dàng giống như trước mà vội vàng nôn nóng mang theo chút cuồng dã.

"A....Ừm, không." Một nụ hôn vô cùng đơn giản lại làm cho toàn thân Lam Kỳ như nhũn ra không một chút sức lực, bị lạc trong tình cảm mãnh liệt như vậy, nhưng mà bộ dáng Thiệu ngốc rất kỳ lạ, cảm giác giống như là một người khác, hẳn là bị bệnh thật nghiêm trọng, nhất định phải tìm bác sĩ, bây giờ không phải là lúc làm loại chuyện này.

Dùng hết sức lực, cô đẩy người trên thân ra, chạy ra ngoài cửa.

"Thiệu ngốc, em đi tìm bác sĩ cho anh." (Chị Lam ngốc, giờ phút này còn đi)

Chưa thỏa mãn dục vọng Thiệu Từ Vũ sững sờ nằm trên giường thờ, cô gái nhỏ ngốc nghếch kia, cô không biết thuốc giải của anh chính là cô, đều do mùi vị của cô quá ngọt khiến cho anh đánh mất nhanh nhẹn bình thường, nếu không thì làm sao cô có thể trốn được.

Cười khổ một cái, anh đứng dậy đi về phía nhà tắm.

"Cô là Lam Kỳ phải không?" Vừa đi đến cầu thang liền bị Hoàng Yến Linh chặn lại, nhiệt tình hỏi đông hỏi tây.

"Bà là?" Cô không biết người phụ nữ này, nhưng bà ta làm sao có thể biết tên cô?

"Bác là mẹ của Nhiễm Khả, con bé thường xuyên nhắc đến con, nói các con là bạn tốt." Nói xong, Hoàng Yến Linh kéo Lam Kỳ xuống lầu, cũng liếc mắt ra hiệu với nơi nào đó trong hành lang, con nhóc này tự mình dâng đến cửa, giảm đi rất nhiều công sức của bọn họ.

Lam Kỳ không giải thích được bị kéo xuống lầu, cô đối với Nhiễm Khả không có ấn tượng gì tốt, nhưng mà đối phương là người bề trên, tuy cô không rõ bà ta muốn làm gì nhưng cũng không tiện rút tay về.

Rất nhanh Lam Kỳ bị Hoàng Yến Linh kéo đến dưới lầu.

Trong hành lang ở một chỗ rẽ, Nhiễm Khả mới từ từ đi ra, mọi chuyện đều từng bước tiến hành theo kế hoạch, hiện tại cái đồ vương bận Lam Kỳ kia đã rời khỏi, trong phòng chỉ có một mình Thiệu Từ Vũ, cái kia là thuốc kích dục nghiên cứu mới nhất của quốc tế, không mấy đàn ông còn có thể giữ được lý trí bình thường, nhất là ở trước mặt người đẹp như cô.

Nhiễm Khả cười lạnh bỏ đi áo choàng trên người, vì hôm nay, cô cố tình ăn mặc, quần áo trong buổi tiệc là đoan trang nhưng khi bỏ ra có thể làm cho đàn ông phun máu. (Đúng là tiện nhân mà, vì bỏ lên giường đàn ông mà không từ thủ đoạn nào)

Bỏ lại phía sau áo choàng trên tay, cô từng bước một đi về phía căn phòng, trước kia Liễu Phương đã dẫn cô đến phòng Thiệu Từ Vũ, bà ta cũng không coi cô là người ngoài, Thiệu Từ Vũ, qua hôm nay anh liền là của tôi.

"Khó trách con gái bác mỗi ngày đều khen ngợi con, bộ dáng thật là xinh đẹp....Mọi người nói có đúng không?"

Trong mắt Lam Kỳ đã có lừa gạt, người phụ nữ này kéo cô đến đây, lại còn mang đến một đồng phụ nữ, chính vì muốn nhàn chán khen ngợi cô.

"Làm phiền bác buông tay ra, tôi còn có việc." Cô vẫn còn phải tìm bác sĩ cho Thiệu ngốc, không có thời gian ở đây nghe mấy người phụ nữ này nói chuyện tào lao."

"Đứa nhỏ này, tính tình thật nóng nảy, con phải biết là một cô gái thì tính tình phải tốt, tính tình không tốt cực kỳ làm cho đàn ông không có hứng thú với

con, sẽ chịu thiệt thòi.” Hoàng Yến Linh nhìn đồng hồ trên tay cười, con nhóc chết tiệt kia, bây giờ tôi tăng bốc cô lên, đợi lát nữa sẽ cho cô khóc.”

"Tình tình của tôi không tốt cho nên người vẫn là cách xa một chút." Nói xong Lam Kỳ dùng sức hất tay, bỗng nhiên dùng lực xém chút nữa làm ngã Hoàng Yến Linh, nhờ có người bên cạnh đỡ nên mới không bị mất mặt.

"Con nhóc không có giáo dục." Về mặt Hoàng Yến Linh tức giận, con nhóc chết tiệt kia, bà là phu nhân nhà họ Nhiễm có biết hay không? Có thể nể mặt nói chuyện với cô đã là tốt lắm rồi.

Lam Kỳ lườm bà ta một cái, trong phòng khách đã có không ít người nhìn qua bên này, cô không muốn dọa người, hơn nữa cũng không có thời gian lãng phí cùng bà ta, thật là dạng phụ nữ gì đường ra con gái đó, đúng là bộ dáng của Nhiễm Khả, cô sớm biết mẹ của cô ta là loại đức hạnh gì.

"Thôi, phu nhân Hoàng đừng so đo với đứa trẻ." Người xung quanh bắt đầu khuyên can.

Lam Kỳ nhân cơ hội đi ra ngoài, tìm được Tiểu Lý kêu cậu đi tìm bác sĩ.

"Thủ trưởng bị bệnh?" Tiểu Lý nghi ngờ, nhưng là rất nhanh lái xe đi, lúc này Lam Kỳ mới yên tâm đi trở về.

"Kỳ Kỳ" Giọng nói quen thuộc làm cho cô dừng bước.

Lam Kỳ kinh ngạc nhìn cửa sổ kính xe cánh đó không xa lộ ra khuôn mặt của chị gái già.

"Chị, làm sao chị biết chỗ này."

Lam Vũ ngượng ngùng một chút, "Tôi bị Tử Mục nhốt tại đây."

Da đầu Lam Kỳ tê dại, cái tên Thiệu Tử Mục khốn kiếp này, quả nhiên vẫn là muốn chinh chị gái già, lúc trước thật không nên tin tưởng lời anh ta nói.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Bữa tiệc nhà họ Thiệu (2)

Lam Vũ dịu dàng nhìn Lam Kỳ, không biết như thế nào nhìn thấy cô liền có một cảm giác rất thân thiết, thật ra ngồi ở trong xe cũng không buồn bực, Tử Mục để rất nhiều đồ ăn vặt trong xe, còn có tạp chí thời trang, nhưng mà cô vẫn gọi cô lại.

"Cái tên khốn Thiệu Tử Mục kia." Trong lòng Lam Kỳ phiền muộn, biết nhân phẩm của anh ta không đáng tin cậy, làm sao cô có thể lại ngồi như vậy.

Nghe Lam Kỳ mắng chửi, nụ cười trên mặt Lam Vũ tan biến, "Anh ấy rất tốt, cô không cần nói như vậy." Tuy cảm thấy thân thiết, nhưng cô không thích người khác mắng anh.

Lam Kỳ chỉ cảm thấy đỉnh đầu có một con quạ bay qua, làm ơn, trước kia lời này chính là câu nói của miệng chị thường nói có được hay không, bây giờ bắt đầu bao che khuyết điểm của Thiệu Tử Mục, đồ mồ hôi lạnh...Chỉ mong sau khi chị gái già khôi phục trí nhớ liền quên đoạn ký ức này, nếu không làm sao chị ấy có thể gặp người.

"Đừng nói anh ta, trước tiên em giúp chị ra ngoài."

Xem ra trước tiên chỉ có thể đưa chị gái già về nhà mới an toàn, mặc dù đối với người trong nhà giống như một trận động đất, nhưng mà so ra tốt hơn là tiếp tục sai lầm.

Hôm nay Thiệu Tử Mục mang chị gái già tới, Lý Hạo lại ở đây, dụng ý cực kỳ rõ ràng, nhất định là nghĩ muốn làm chị gái già xấu hổ, cô sẽ không để loại chuyện này xảy ra. (Chị Lam à, làm ơn đi, xem nhiều phim quá rồi nên bị nhập có phải hay không, anh Mục còn ước gì cột chị Vũ bên người, 24h không dứt ra, huống chi là để chị gặp lại người tình cũ)

Tin tưởng trong nhà có cha mẹ già khuyên bảo, chị gái già sẽ nhận rõ khuôn mặt thật của Thiệu Tử Mục, sẽ tỉnh táo lại.

"Tôi muốn đi tìm Thiệu Tử Mục." Sau khi xuống xe Lam Vũ mở miệng, không có anh, cô rất lo lắng, hồi hộp.

"Không được." Nói gì cũng không thể cho chị gái già tiếp xúc với anh ta, hơn nữa hôm nay còn có Lý Hạo ở đây, trước khi chị gái già khôi phục không muốn để cho hai người chạm mặt, hiện tại chị gái già trái một câu Thiệu Tử Mục, phải một câu Thiệu Tử Mục, đoán chừng Lý Hạo sẽ phun máu.

Hắn vì chị gái già cũng bỏ ra không ít, nhiều năm tình cảm như vậy, chị gái già nói thay lòng đổi dạ liền thay lòng đổi dạ, mặc kệ nguyên nhân gì, người đàn ông kia cũng không chấp nhận được.

"Cô...." Lam Kỳ kỳ lạ nhìn cô, không rõ vì cái gì cô không cho cô gặp mặt anh, trước đó Từ Mục cũng không thích cô nhắc đến Lam Kỳ, hai người bọn họ thích nhau nhưng làm sao lại không thể ở chung, nước mắt đảo quanh trong mắt.

"Trời ạ." Lam Kỳ đỡ trán, chỉ số thông minh hiện tại của chị gái già.....

"Hiện tại Thiệu Từ Mục có chuyện, để em mang chị về trước." Cô nói dối, trước kia chị gái già xem cô như trẻ con, hiện tại cô lại đem chị gái già biến thành trẻ con, trao đổi nhân vật đúng là không thích ứng.

"Như vậy à." Lam Vũ dùng nước mắt, cảm xúc xuống thấp, Từ Mục rất bận, nhưng mà lúc này cô rất nhớ anh.

"Ừ"

Lam Kỳ dời mắt sang chỗ khác, chị gái già như vậy thật sự làm cho người ta sợ hãi, nhưng mà hiện tại Thiệu ngọc bị bệnh, cô đi không được, vậy chị gái già làm sao bây giờ, đúng là vấn đề cực kỳ khó giải quyết.

Lúc này một chiếc xe con chậm rãi lái vào bãi đậu xe, hai mắt cô sáng lên, có cách rồi.

"Thủ trưởng phu nhân, hôm nay bác sĩ cũng vô ích." Kéo cửa kính xuống Tiểu Lý cười ha ha mở miệng, xe cậu vừa mới chạy đi không bao lâu liền nhận được điện thoại của thủ trưởng kêu cậu chạy trở về, cậu liền quay lại, hơn nữa nghe giọng nói của thủ trưởng không giống như là bị bệnh, ngược lại giống như là bốc lửa, nộ khí rất lớn.

"Cậu lại ở đây nói đùa với tôi." Lam Kỳ nhìn cậu, trước kia cảm thấy Tiểu Lý làm việc cực kỳ chắc chắn, không nghĩ tới thời điểm mấu chốt lại thế này, về sau kêu Thiệu ngọc dạy dỗ cậu thật tốt.

Giống như là nhìn thấu tâm tư của cô, Tiểu Lý sờ sờ tóc húi cua, "Tôi đã liên lạc với một vị bác sĩ, lập tức liền tới." Thà đắc tội tiểu nhân cũng không thể đắc tội với thủ trưởng phu nhân, điểm này cậu vẫn biết nên đã sớm tìm cái cớ tốt.

"Như vậy còn được."

Lam Kỳ xoay người nhìn Lam Vũ một chút, mở cửa xe đẩy Lam Vũ vào trong.

"Giúp tôi trông chừng chị ấy."

Tiểu Lý nghi hoặc nhìn hai cô gái trước mặt, đều là người đẹp, nếu thủ trưởng phu nhân kêu anh trông chừng cô gái này, khẳng định lại là một cô gái tự mình đa tình với thủ trưởng.

"Yên tâm, bảo đảm nhiệm vụ hoàn thành."

Chuyện của thủ trưởng chính là chuyện của cậu, toàn bộ chương ngại gây ảnh hưởng đến hạnh phúc của thủ trưởng cậu đều phụ trách dẹp yên.

"Ừ"

"Liễu Phương, nhìn xem bà dạy dỗ con trai tốt như thế nào." Về mặt Hoàng Yến Linh tức giận đi xuống lầu, giọng nói cực lớn làm cho phòng khách bữa tiệc nháy mắt yên tĩnh.

"Làm sao vậy?" Liễu Phương hạ thấp giọng nói chuyện, trên mặt duy trì nụ cười ý bảo mọi người tiếp tục vui đùa, trong lòng đã có chút ảm ảm không thoải mái, trong buổi tiệc của người khác hô to gọi nhỏ, đúng là quá không có lễ phép, có chuyện gì mọi người ổn định tâm thần xuống rồi nói chuyện.

Hoàng Yến Linh biết rõ tâm tư của Liễu Phương muốn chuyện lớn hóa nhỏ, nhưng mà bà muốn ồn ào, càng náo nhiệt càng nhiều người biết càng tốt, bà thật muốn nhìn lần này Thiệu Từ Vũ làm sao thoát thân.

"Tự bà đi lên lầu mà xem, tôi nói không ra lời." Về mặt Hoàng Yến Linh phẫn nộ.

Trái tim Liễu Phương nhảy một cái, xem bộ dáng của phu nhân Nhiễm không giống như là việc nhỏ, hơn nữa còn chỉ đích danh con mình, chẳng lẽ là tên nhóc Thiệu Từ Mục kia lại làm ra cái chuyện hoang đường gì rồi, tên nhóc này trước đó mới để bà bót lo lắng một chút, vừa trở về liền gây rắc rối.

Bà nhìn Thiệu Phong bên cạnh, nhiều khách khứa như vậy làm sao giải quyết cho xong việc để không bị người khác chê cười.

Mặt Thiệu Phong trầm xuống, ông đã sớm không đồng ý việc cùng nhà họ Nhiễm lui tới, hiện tại quả nhiên xảy ra chuyện, chỉ là ông không tin con trai ông lại làm ra chuyện gì để cho phu nhân Nhiễm tức giận như vậy, ông cực kỳ yên tâm Từ Vũ, Từ Mục cũng giống nhau rất yên tâm.

"Tôi lên." Ông đi lên lầu, không nghĩ tới Hoàng Yến Linh lập tức chặn đường của ông.

"Vẫn là để cho phu nhân Thiệu đi đi." Giọng điệu Hoàng Yến Linh dịu xuống, Thiệu Phong là ba chồng tương lai, trường hợp như vậy để cho ông ta thấy về sau sống chung khó tránh khỏi có chút xấu hổ, lại nói tính tình ông bình tĩnh, nếu cẩn thận hỏi tới, khó tránh khỏi làm cho ông ta nghi ngờ, còn không bằng để Liễu Phương đi, Liễu Phương vốn thích Nhiễm Khả, đã xảy ra chuyện như thế này, bà ta nhất định bắt Thiệu Từ Vũ phụ trách với Nhiễm Khả.

Hơn nữa phụ nữ với phụ nữ, trong lúc đó sẽ dễ nói chuyện hơn, bà nhìn thấy được, Liễu Phương cũng không thích Lam Kỳ.

Sau khi bàn bạc chuyện xong, Liễu Phương chỉ cần nói với người ngoài Thiệu Từ Vũ cùng Nhiễm Khả đã sớm qua lại, hôm nay Thiệu Từ Vũ dẫn một cô gái đến là vì hai người cãi nhau, những người còn lại nghe lời giải thích như vậy sẽ không kỳ lạ chuyện vừa rồi bà tức giận như vậy.

Hừ, sau khi mọi người tin nguyên nhân sự việc, đêm nay con nhóc Lam Kỳ chết tiệt kia cũng sẽ không dễ chịu gì.....

"Ông đi tiếp đãi khách, để tôi đi lên xem." Liễu Phương biết tính tình Thiệu Phong nóng nảy, nếu con trai làm ra cái chuyện gì khác người, bà lo lắng ông sẽ bộc phát ngay tại chỗ làm trò cười cho mọi người.

"Ừ"

Hoàng Yến Linh cùng Liễu Phương bước nhanh lên lầu.

Lầu dưới mọi người đều còn tâm tư vui đùa, xì xào bàn tán, sôi nổi suy đoán tới cùng đã xảy ra chuyện gì khiến phu nhân Nhiễm tức giận như vậy, nhưng mà sự việc xảy ra ở trên lầu, bọn họ là khách cũng không thể tùy tiện đi lên.

Lời vừa rồi Lam Kỳ cũng nghe thấy, nhớ tới hành động kỳ quái của Nhiễm Khả trước đó, còn có mẹ cô ta, trong lòng đột nhiên cảm thấy lo lắng. (Chị Lam ngọc, bây giờ mới biết lo, không biết anh Thiệu có giữ mình trong sạch được không, nếu anh Thiệu có chuyện gì Kẹo cũng sẽ ghét chị)

Nhanh chân bước theo.

Thấy có người lên lầu, mấy người phụ nữ thường tới nhà họ Thiệu cũng tò mò bắt kịp.

"Tự bà vào xem đi." Hoàng Yến Linh cùng Liễu Phương đứng trước một cửa phòng.

Liễu Phương vừa đưa tay cầm nắm cửa, trong phòng liền truyền ra tiếng thở dốc nặng nề cùng tiếng kêu rên nũng nịu, xấu hổ một trận, trong lòng một hồi tức giận, tên nhóc Từ Mục này thật sự là đáng đánh đòn, còn không biết đúng mực.

"Phu nhân Nhiễm, chuyện này...." Tuy biết người bên trong là con trai mình, nhưng mà tình hình như vậy Liễu Phương vẫn là xấu hổ đẩy cửa.

"Khả Khả nhà chúng tôi là một cô gái tốt, con trai của bà vậy mà....." Nói tới đây Hoàng Yến Linh giả vờ một bộ dáng bị tức giận đến khóc.

Lời này khiến Liễu Phương lấy làm kinh hãi, bà cho rằng Từ Mục là cùng người phụ nữ nào đó cùng một chỗ, Hoàng Yến Linh không thể nhìn loại sự tình này nên mới muốn kêu bà đến xem, không ngờ tới người bên trong lại là Nhiễm Khả.

Thằng nhóc chết toi, kia là đối tượng bà tìm cho Từ Vũ.

"Phu nhân Nhiễm, bà yên tâm, tôi nhất định cho mà một câu trả lời thỏa đáng, nếu sự việc đã xảy ra, tôi nhất định bắt Từ Mục phụ trách." Bà nghĩ muốn tác hợp cho Nhiễm Khả cùng Từ Vũ, không ngờ lại xảy ra loại chuyện này, thật sự là không nói nên lời.

"Thiệu Từ Mục?" Hoàng Yến Linh cười lạnh, quả nhiên mang Liễu Phương đến là đúng, cho tới bây giờ bà ta vẫn còn không có rõ ràng bên trong là người nào.

"Là con trai tốt của bà, Thiệu Từ Vũ."

Liễu Phương lại cả kinh, bà ta nói người bên trong là Từ Vũ, điều này sao có thể, bà không tin.

"Tự bà nhìn xem" Nói xong, Hoàng Yến Linh đẩy cửa ra.

Chỉ thấy trong căn phòng thoải mái, quần áo hỗn độn rơi đầy đất, trên giường rộng rãi, một đôi nam nữ thân thể trần truồng đang kịch liệt quấn lấy nhau quên mình, tư thế cuồng dã, động tác kịch liệt, khó coi.....

Nhìn thấy trường hợp như vậy, mặc dù đã có chuẩn bị trong lòng nhưng hai người vẫn xấu hổ đỏ mặt, nhưng mà người trên giường không có chút nào phát hiện, vẫn như cũ quên mình.

Hoàng Yến Linh gấp gáp, động tĩnh lớn như vậy Khả Khả như thế nào còn không biết dừng lại, bà đã sớm dạy bảo cô, cửa vừa đẩy ra cô liền giả bộ thất kinh, bộ dáng thảm thương vô tội, hiện tại lại là loại tình huống thế này, Liễu Phương sẽ nghĩ như thế nào đây.

Trên hành lang cách vài bước, Lam Kỳ dừng lại bước chân, trong phòng tiếng nam nữ hoan ái rõ ràng truyền vào lỗ tai, vừa rồi cô còn nghe được tên của Thiệu ngọc, hơn nữa mẹ của Nhiễm Khả còn ở bên ngoài, nghĩ tới đây cả người cô ngây ra.

"Tôi thấy chúng ta vẫn là đi xuống trước." Hoàng Yến Linh nghĩ một chút đóng cửa lại, hai người bên trong dường như không có ý muốn ngừng lại, bọn họ cũng không phải muốn nhìn loại chuyện này, nếu mục đích đã đạt tới, vẫn là đợi lát nữa lại nói chuyện, dù sao phía dưới vẫn còn có rất nhiều khách khứa, đi lên càng lâu người khác sẽ cho rằng sự việc rất nghiêm trọng.

"Ừ" Trong đầu Liễu Phương lộn xộn, đến bây giờ bà vẫn không thể tin được người trong phòng là Từ Vũ, người đàn ông trong phòng kia vừa vặn đề trên người Nhiễm Khả, căn bản là không nhìn thấy rõ mặt, hơn nữa bà cũng không dám nhìn kỹ.

"Xảy ra chuyện gì?" Hoàng Yến Linh vừa mới đóng cửa được một nửa liền bị mấy phu nhân đẩy ra, bọn họ là tò mò muốn đến xem, như thế nào liền đóng lại.

"A. . . Muốn chết." Mấy vị phu nhân thét chói tai, bọn họ nghĩ là có chuyện trộm cắp gì không tìm được người, không ngờ lại là loại chuyện giới hạn người xem như vậy.

Sau tiếng thét chói tai là vui sướng khi người gặp họa, "Người nào vậy ta?" Đáp án thật ra không cần đoán, nhất định là Nhiễm Khả cùng một trong hai người con trai của nhà họ Thiệu, hư hỏng như vậy, xuống lầu liền có đề tài để nói chuyện.

"Không có gì, có cái gì mà xem, xuống lầu hết đi." Hoàng Yến Linh bày ra giọng điệu phu nhân viên chức, sắc mặt khó coi, mấy mụ đàn bà chết tiệt này như thế nào lại lên đây, hiện tại đều bị bọn họ thấy hết, nếu về sau Nhiễm Khả thuận lợi gả vào nhà họ Thiệu có khả năng cũng sẽ bị người ta cười nhạo sau lưng.

"Đúng vậy, mời mọi người xuống lầu." Liễu Phương cũng bày ra thế mời, hiện tại bà thật sự rất loạn cũng không tin con trai mình có thể làm ra loại chuyện này, vừa rồi nó còn dẫn theo con bé Lam Kỳ kia, làm sao có thể xoay người liền tìm Nhiễm Khả, không nghĩ ra.

Lam Kỳ hồi hồn, trong lòng từ không tin chuyển thành nghi ngờ, từ nghi ngờ chuyển thành tin tưởng, từ tin tưởng chuyển thành lừa gạt, Thiệu Ngốc, tên lưu manh.....Anh đã nói cả đời sẽ yêu em, cả đời chỉ có một người phụ nữ là em, kết quả xoay người anh liền ở cùng một chỗ với người phụ nữ khác, hơn nữa còn là người phụ nữ cô ghét nhất, hôm nay cô không xé nát đôi cẩu nam nữ này thì không được.

"Thiệu Từ Vũ, cái tên rùa đen lưu manh chết tiệt." Lam Kỳ đi lên vài bước chuẩn bị đá cửa, không biết xấu hổ, quá không biết xấu hổ.

Không ngờ mới vừa bước chân ra liền bị người từ phía sau ôm cổ.

"Anh là con rùa đen lừa manh khốn kiếp đối với em có lợi ích gì." Thiệu Từ Vũ khẽ cười, vừa rồi nét mặt của bé con cực kỳ phong phú, nếu không phải cô chuẩn bị đá cửa, anh thật sự muốn tiếp tục nhìn xem.

Giọng nói quen thuộc bên tai làm cho lừa gạt của Lam Kỳ vụt tắt, người vui vẻ cười đang ở sau lưng ôm cô không phải là Thiệu Ngốc thì còn ai.

Vậy bọn họ như thế nào còn nói được khẳng định như vậy, còn nhắc tên của anh.

"Làm em sợ muốn chết, thật đúng là nghĩ anh bắt cả hai tay rồi." Trong lòng Lam Kỳ còn sợ hãi, cô thật không thể tin nếu Thiệu Ngốc thật sự làm chuyện như vậy cô sẽ như thế nào.

"Đối với anh em không có lòng tin như vậy." Thiệu Từ Vũ trừng phạt cắn một ngum trên cổ cô, cô gái nhỏ này, tính tình kích động vẫn một chút cũng không có thay đổi, nếu cứ một cước đá văng cửa vậy như thế nào tiếp tục diễn đây.

"Cũng không phải như vậy." Lam Kỳ cười gượng, mặc dù cô rất tức giận, nhưng thật ra cô cũng không phải không tin tưởng anh, chỉ là tính tình cô có phần nóng nảy.

"Quý mới tin." Thiệu Từ Vũ mới không tin cô nói lung tung, nhìn sắc mặt liền biết, cô còn đang mắng anh.

"Thật"

"Từ Vũ" Lúc này Liễu Phương cũng phát hiện con trai của bà trên hành lang, rõ ràng thờ phào một hơi nhẹ nhõm, bà biết Từ Vũ sẽ không làm ra chuyện như vậy, đây là người con trai kiêu ngạo của bà, bà thích Nhiễm Khả, nhưng mà không thích con trai của bà tự mình làm ra chuyện như vậy.

"Mẹ, đã xảy ra chuyện gì? Nhiều người ở trong này như vậy?" Thiệu Từ Vũ khẽ cười.

"Thiệu Từ Vũ" Hoàng Yến Linh nhìn hai người trên hành lang kia cao giọng, làm sao có thể, Thiệu Từ Vũ không phải nên ở trong phòng cùng một chỗ với Khả Khả sao? Như thế nào lại ở chỗ này, vậy người đàn ông trong phòng kia là ai?

"Khả Khả" Hoàng Yến Linh thét chói tai đẩy cửa, rốt cuộc là sai ở chỗ nào, tại sao có thể như vậy, Liễu Phương ngăn cản bà ta, bà cảm thấy người bên trong có thể là Từ Mục, trong phòng là cái hình ảnh kia, bên ngoài nhiều người như vậy nhìn dù sao cũng không tốt lắm.

"Bà tránh ra, có người khi dễ Khả Khả, tôi không tìm hấn tính sổ là không được." Hoàng Yến Linh bất chấp tất cả, nghĩ đến trong sạch của con gái bị một người đàn ông hủy đi, bà muốn phát điên, mà càng đáng sợ hơn là nếu chuyện này truyền đến tai của Nhiễm La Văn, không biết phải thu dọn như thế nào.

"Yên tâm đi phu nhân Nhiễm, tôi nhất định bảo Từ Mục cho bà câu trả lời thoả đáng." Liễu Phương luôn miệng bảo đảm.

"Chỉ bằng người con trai quần là áo lụa kia của bà còn không xứng với con gái tôi." Tại thành phố a ai không biết Thiệu Từ Mục là cái dạng nhân phẩm gì, bọn họ là dạng gia thế gì, bà sẽ không gả con gái cho một người đàn ông như vậy.

"Nhưng chuyện đã xảy ra." Liễu Phương biết phu nhân Nhiễm nhìn trúng con trai thứ Từ Vũ, bà cũng cực kỳ thích Nhiễm Khả, nhưng mà hiện tại là không có khả năng.

"Bà tránh ra cho tôi." Tiếng động trong phòng làm cho trước mắt Hoàng Yến Linh biến thành màu đen, thân thể cũng không đứng vững, "Thiệu Từ Mục,

cậu liền chờ ngày ngồi tù đi.” Khi dễ con gái của bà, để cho anh ngồi tù cả đời.

"Phu nhân Nhiễm, tôi đắc tội bà khi nào vậy?" Một giọng nói không mặn không nhạt vang lên, Thiệu Tử Mục đứng ở chỗ rẽ cười.

"Tử Mục" Liễu Phuong buông lỏng tay ra, hai đứa con trai của bà đều ở đây, vậy người đàn ông trong phòng kia là ai? Vậy mà tại bữa tiệc nhà bà lại làm ra loại chuyện này, không đợi động tác của Hoàng Yến Linh, bà vội vàng đẩy cửa.

Tiếng đẩy cửa nặng nề vang lên, cửa phòng mở ra, trong phòng đã trở nên yên tĩnh, trên giường hai người mờ mờ ảo ảo ôm ấp cùng một chỗ, tiếng động đột nhiên làm hai người nhảy dựng lên.

"Tên dê tiện, dám khi dễ con gái tao." Cửa vừa mở, Hoàng Yến Linh liền vọt vào dùng sức đánh vào người đàn ông trên giường.

Nhiễm Khả bối rối ôm chầm, chỉ cảm thấy thân thể đau nhức, nhìn trên giường hỗn độn cô biết mình đã thuận lợi, trước khi vào phòng cô cũng uống thuốc kích dục này, cô muốn làm cho Thiệu Tử Vũ say đắm thân thể của cô, sự thật chứng minh, người đàn ông trên người vừa rồi cực kỳ thỏa mãn.

Nhưng bây giờ là tình huống gì, không phải đã nói chỉ cần dẫn người tiến vào là được hay sao, cô sẽ diễn một bộ dáng uất ức, làm sao mẹ lại ra tay độc ác với Thiệu Tử Vũ như vậy?

Trên hành lang Lam Kỳ nhìn Thiệu Tử Vũ một chút lại nhìn Thiệu Tử Mục một chút, nhìn đến Thiệu Tử Mục cô lại nghĩ đến chị gái già, người đàn ông này thật sự làm cho cô khó chịu, nhưng mà hiện tại không phải là lúc nói chuyện này, nếu hai người con trai nhà họ Thiệu đều ở đây, như thế người đàn ông cùng Nhiễm Khả trong phòng kia là ai? Lại hư hỏng như vậy, loại chuyện tốt này như thế nào có thể bỏ qua.

Vừa đi đến bên cạnh cửa, tầm mắt liền bị che lại, "Thân thể đàn ông khác không cho phép nhìn." Thiệu Tử Vũ che lại mắt Lam Kỳ, xoay mặt hướng khác cũng không nhìn xem tình huống bên trong phòng ngủ.

"Hẹp hòi." Lam Kỳ rất buồn bực nhưng là không còn cách nào, lúc Thiệu Ngọc nói không có biện pháp thay đổi, đây là kinh nghiệm cô tổng kết được.

"Anh cũng không được nhìn." Cô đột nhiên nhớ tới, không chừng Nhiễm Khả cũng là thân thể trần truồng, anh không cho phép cô nhìn thân thể người đàn ông khác, anh cũng giống vậy không thể nhìn xem thân thể của người phụ nữ khác.

"Anh không có." Thiệu Tử Vũ miễn cưỡng trả lời, anh đã tự xoay người.

"Mẹ, đừng đánh đùa con..." Nhiễm Khả dùng chầm che lấy thân thể bắt đầu diễn trò, dựa theo lời kịch trước đó, cô chỉ cần nói mình đến tìm Thiệu Tử Vũ nói chuyện liền tốt rồi, sự việc về sau có thể phát triển ra, tất cả đều đổ lên đầu Thiệu Tử Vũ.

Hoàng Yến Linh vẫn còn tiết hận không chút nào nghe được lời con gái nói, người khác lại nghe được rõ ràng.

"Thì ra là do Nhiễm Khả..." Liễu Phuong cùng mấy phu nhân bên cạnh đều rõ ràng, thì ra chuyện là như vậy, nhất thời mọi người đều nở nụ cười.

Phu nhân Nhiễm, bà cũng dùng đánh nữa, trẻ nhỏ không hiểu chuyện mà thôi, tôi là chủ nhà cũng sẽ không để ý, giường dơ bẩn ném đi, tôi tìm người đổi một cái mới là được." Liễu Phuong tiến lên kéo tay Hoàng Yến Linh ra, chỉ cần không phải con trai bà thì tốt rồi, chuyện người khác bà mặc kệ, đáng tiếc trước kia vẫn cảm thấy Nhiễm Khả dịu dàng đáng yêu, không ngờ lại làm ra loại chuyện như vậy, thật sự là nuông chiều quá sinh hư. (Hừ, bây giờ mẹ Thiệu mới nhìn rõ bộ mặt thật của con dê tiện này sao)

"Đúng vậy, phu nhân Thiệu cũng không để ý, bà tức giận cái gì, thiệt là bực bội." Mấy phu nhân mắt đầu giấu kim trong chăn khuyên giải, buồn cười, trên đời làm sao lại có loại mẹ như thế này, dẫn người khác đến nhìn xem con gái mình hư hỏng.

Trên mặt Hoàng Yến Linh bị người châm chọc lúc trắng lúc đỏ.

Khóe mắt Nhiễm Khả tràn ra nước mắt, có cảm giác mạnh mẽ hình như tình huống ra đi xa kế hoạch, mẹ không có dựa theo kịch bản trước đó mà diễn, ngay cả phản ứng của Liễu Phuong cũng không đúng, hơn nữa như thế nào lại nhiều người như vậy?

Ánh mắt của cô nhìn ra ngoài cửa phòng.

"A . . ." Cô đột nhiên thét chói tai, ngoài kia hai bóng dáng rút vào nhau không phải là Lam Kỳ cùng Thiệu Tử Vũ hay sao, như vậy người đàn ông cùng cô hoan ái trên giường vừa rồi là ai? Nghĩ tới đây trong lòng một trận sợ hãi.

P/s: Hừ, đáng đời, gây ông đập lưng ông, muốn leo lên giường anh Thiệu? còn chưa đủ tư cách. Mơ 1 trăm năm nữa ko biết chừng có thể làm người hầu trái gra giường giúp anh Thiệu vs chị Lam :))

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Bữa tiệc nhà họ Thiệu (3)

“U姆” Tiếng rên trầm thấp vang lên, người đàn ông trên giường cử động.

Lý Hạo lắc lắc đầu, đầu óc choáng váng, trên người không còn chút sức lực nào, hơn nữa vừa rồi còn bị công kích, hiện tại trên người hắn đều nóng rất đau đớn.

"Tên đàn ông chết tiệt này dám khi dễ con gái tôi." Hoàng Yến Linh lại nhào đến muốn đánh nhau, lần này lại bị mạnh mẽ đẩy xuống đất.

"Đủ rồi." Lý Hạo nghiêm mặt rống lên một tiếng, hắn chán ghét tranh cãi âm ỉ, chán ghét cãi nhai, lúc này làm cho đầu hắn to ra, muốn đánh người cũng muốn giết người.

Một tiếng rống này làm cho căn phòng nhất thời yên tĩnh trở lại, mọi ánh mắt đều tập trung trên người hắn.

"Luật sư Lý?" Liễu Phương nhận ra người đàn ông trên giường, hắn không phải là đại luật sư nổi danh nhất thành phố A hay sao? Làm sao lại có thể làm ra loại chuyện này tại nhà bà?

"Là cậu." Hoàng Yến Linh cũng nhận ra, người đàn ông này giúp cháu ngoại trai bà cãi thắng mấy vụ kiện, là người rất giỏi thủ đoạn, nhưng mà thủ đoạn có giỏi thế nào cũng không thể khi dễ đến trên đầu con gái bà.

Lý Hạo thờ ơ quét mắt quanh phòng một cái, sau đó lại nhìn lại chính mình, giờ phút này toàn thân trên người hắn chỉ có một cái chăn mỏng che lại bộ vị quan trọng, cực kỳ rõ ràng là có người hãm hại hắn, là ai? Vì sao lại muốn hãm hại mình trong bữa tiệc nhà họ Thiệu, tới cùng là muốn làm cái gì, có mục đích gì?

"Bốp" Nhiễm Khả tát một cái vào mặt Lý Hạo, vừa rồi chính là người đàn ông này cùng mình hoan ái, nghĩ tới cô liền cảm thấy ghê tởm, hiện tại toàn thân trên dưới của cô đều là mùi vị của tên đàn ông này.

Mặt Lý Hạo bị tát một cái nặng nề lệch sang một bên, đôi mắt càng thêm âm u, từ trước đến giờ không có ai dám đánh hắn, nhất là mặt.

"Cái tên cầm thú này." Nhiễm Khả khóc lớn, cô muốn người đàn ông trên giường không phải là hắn, bây giờ cô hoàn toàn bị hủy, việc này lập tức sẽ được truyền ra, mọi người đều sẽ biết, đơn vị của ba, đồng sự của cô, bạn bè, tất cả đều biết, cô không còn mặt mũi gặp người. (Hừ, bây giờ mới biết xấu hổ? Lúc tính kể bò lên giường đàn ông sao không thấy xấu hổ đi? Đáng lắm)

"Hừ, vừa rồi không phải cô cũng rất sáng khoái." Lý Hạo cười lạnh, không biết người đàn bà này là hợp tác cùng ai hãm hại hắn, mặc kệ là mục đích gì, hắn đều sẽ không để cho bọn họ đạt được mong muốn.

"Anh còn dám nói bậy." Nhiễm Khả lại giơ tay lên, hiện tại cái gì cô cũng không dám nghĩ, chỉ muốn đem người đàn ông trước mặt này băm thây vạn đoạn.

"Bốp" Một cái tát còn không có đánh ra, Nhiễm Khả đã bị một cái tát nặng nề đánh ngã trên giường.

"Khả Khả" Hoàng Yến Linh chạy tới, giận đến nước mắt tràn ra, con gái mình không những bị chà đạp, còn bị người khác nhục nhã, tàn nhẫn, lần này trở về bà phải đòi lại một cái công đạo, "Tên họ Lý kia, chờ ngồi tù đi."

Lý Hạo nhặt quần áo dưới đất lên bắt mặc vào người, hắn là một luật sư, muốn kiện hắn cường gian? Bà ta lấy cái gì kiện? Vừa rồi con gái bà ta còn thật sự hưởng thụ.

"Tôi khuyên bà tốt nhất là quên chuyện vừa rồi đi, truyền ra ngoài đối với mọi người đều không có lợi." Hắn cười lạnh mở miệng.

Lời này khiến Hoàng Yến Linh yên lặng, bà xás thực không dám, nếu không thì đã sớm gọi điện thoại, lần này tốt rồi, Thiệu Tử Vũ không bị thiết kế lại góp thêm con gái mình vào, nghĩ tới đây thật muốn khóc lớn.

Mất không nhìn thấy, Lam Kỳ cố gắng dùng lỗ tai nghe, nghe được mấy chữ Lý Hạo này cô nghĩ mình nghe nhầm rồi, cho rằng giống như trước đó hiểu lầm Thiệu Ngốc, nhưng mà trong phòng rõ ràng truyền ra giọng nói quen thuộc như thế, cô mạnh mẽ kéo tay Thiệu Tử Vũ ra nhì vào trong phòng.

Quần áo Lý Hạo mặc đã xong, Thiệu Tử Vũ buông tay, để cho Lam Kỳ mở mắt ra.

"Anh rở" Lam Kỳ nhìn vào trong phòng, có chút choáng váng, làm sao Lý Hạo có thể cùng một chỗ với Nhiễm Khả? Đây là cái tình huống gì?

Nhìn thấy Lam Kỳ tay cái nút áo của Lý Hạo cứng đờ, như thế nào cô lại ở chỗ này? Cô đã nghe được bao nhiêu?

"Kỳ Kỳ, anh....Em hãy nghe anh nói, không phả giống như những gì em nhìn thấy như vậy đâu, nghe anh giải thích." Bình tĩnh trên mặt lúc trước đã biến mất, sắc mặt của hắn trở nên bối rối.

Lam Kỳ cảm thấy lúng túng, cô xông vào không phải là hướng về Lý Hạo, mà chỉ là quan tâm, chỉ là kinh ngạc, dù sao Lý Hạo vẫn là người khiến tôn, rất khó làm cho người ta tin hắn lại làm ra loại chuyện như vậy, nhân phẩm Nhiễm Khả cô không thể tin tưởng được, cô sợ hắn bị mắc mưu của Nhiễm Khả. Hơn nữa cô nào có lo lắng chỉ trích hắn.

"Em" Nhất thời cô cũng không biết dưới tình huống hiện tại nên nói cái gì.

"Thì ra là cô, Lam Kỳ, cô hại tôi." Nhiễm Khả từ trên giường bật ngồi dậy, bộ dáng giống như phát điên đánh về phía Lam Kỳ, là cô ta, đều là tại cô ta, cô mới lâm vào tình trạng như thế này, cô sẽ không bỏ qua cho cô ta.

Thiệu Từ Vũ kéo Lam Kỳ cách xa ra bảo vệ bên người, được rồi, đã để cho cô vào xem, không cần thiết tiếp tục ở lại chỗ này, người phụ nữ này là tự làm tự chịu, nếu không phải cô ta bỏ thuốc trong rượu cũng không xuất hiện chuyện như vậy.

"Khả Khả, con tỉnh táo lại một chút." Hoàng Yến Linh lôi kéo con gái lại an ủi, hiện tại không thể lại náo loạn, không thể lại dọa người, phải mặc quần áo tử tế rồi rời khỏi, làm như chuyện gì cũng không có xảy ra.

Trong phòng mấy người nhìn thấy cái dạng này cũng xấu hổ tiếp tục ở lại, giống như thật sự là con gái phu nhân Nhiễm bị người khác khi dễ, nhóm người ở đây vui vẻ xem náo nhiệt cũng không tốt, cả đám liền vội vàng đi xuống lầu, Liễu Phuong đi cũng khôn phải nên đành ở lại an ủi.

"Liễu Phuong, con gái tôi bị người đàn ông khác khi dễ trong phòng của con trai bà, nhà họ Thiệu cũng không thoát được quan hệ." Hoàng Yến Linh đem tức giận đổ trên người Liễu Phuong, bà làm sao biết trong phòng Thiệu Từ Vũ lại có àn ông khác, tội nghiệp Nhiễm Khả.

Liễu Phuong ngưng ngưng một chút, bà nhớ tới chuyện lần trước, Nhiễm Khả nói muốn xem phòng Từ Vũ một chút, bà không thể nào cự tuyệt nhưng cũng biết tính tình con trai, anh không thích người khác khiếm nhã không có sự đồng ý mà tiến vào phòng anh, cho nên liền mang cô đến phòng Từ Mục, nhưng mà chuyện này cùng chuyện hiện tại có quan hệ gì?

"Trước tiên bà hãy để Nhiễm Khả bình tĩnh một chút." Liễu Phuong cũng biết hiện tại nói cái gì cũng vô dụng, phu nhân Nhiễm nghe không vào, bà vẫn là xuống lầu trước, hơn nữa dưới lầu chắc là Thiệu Phong cũng đang lo lắng.

Vườn hoa nhà họ Thiệu, Lam Kỳ hít sâu một hơi, chuyện vừa rồi cô còn không kịp tiêu hóa, thực không thể tin chính mắt mình nhìn thấy, gần đây như thế nào có nhiều chuyện như vậy, một việc một việc làm co người ta đau đầu.

"Đến đi vẫn không phản ứng kịp." Thiệu Từ Vũ xoa tóc cô cười.

"Ừ." Lam Kỳ tựa đầu vào cánh tay anh, chị gái già xảy ra chuyện, hiện tại Lý Hạo lại gặp chuyện không may, đại não rối loạn.

"Bé con, em cứ như vậy không tin tưởng anh." Thiệu Từ Vũ nhớ lại chuyện vừa rồi.

Lam Kỳ đỏ mặt lên, vừa nghe tên của anh cô liền nổi lửa, nhưng nhiều hơn là sợ, sợ mất đi anh.... Không biết từ lúc nào, dịu dàng của anh đã giống như thuốc mê thấm sâu rót vào đáy lòng cô, làm cho cô không cso một chút năng lực chống cự, chỉ có thể ý lại vào anh, cũng chỉ muốn dựa vào anh, sợ hãi phản bội, sợ hãi bị tổn thương.

"Không phủ nhận chính là thừa nhận." Thiệu Từ Vũ thường thức bộ dáng gương mặt đỏ ửng của cô.

"Không phải không tin anh, là không tin Nhiễm Khả." Người phụ nữ Nhiễm Khả này có bao nhiêu vô sỉ cô biết rõ.

"Còn nguy hiểm? Trở về trừng phạt em." Thiệu Từ Vũ nhéo nhéo mũi cô.

"Đúng rồi, chị gái già." Nói trở lại, Lam Kỳ nhớ tới chị gái già, cô nên đi tìm chị ấy rồi.

"Chị em như thế nào?"

"Chúng ta lên xe rồi nói."

"Ừ."

Hai người từ vườn hoa đi đến bãi đậu xe.

"Kỳ Kỳ" Đi chưa được vài bước, phía trước Lý Hạo đã chặn lại đường đi của hai người, quần áo của hắn đã mặc lại chỉnh tề, chỉ là vẻ mặt mang theo một tia chật vật.

"Kỳ Kỳ, chúng ta nói chuyện một chút đi." Giọng điệu hắn cầu xin.

Lam Kỳ nhìn hắn "Em sẽ không nói chuyện này cho ba mẹ." Do dự một chút, cô nói ra suy nghĩ của mình, nếu hắn lo lắng cái này vậy thì không cần, chuyện ngày hôm nay một chữ cô cũng sẽ không nói ra, nhưng nếu là theo con đường khác truyền đến lỗ tai của bọn họ, cô liền không có năng lực rồi.

"Anh không phải muốn nói cái này." Hắn không phải để ý cái này, chỉ cần cô không hiểu làm liền tốt rồi. (Hừ, hiểu làm? Ở đây chỉ có hiểu đúng không có hiểu lầm)

"Vậy anh muốn nói cái gì?"

"Kỳ Kỳ anh muốn để em hiểu lầm, em có biết hay không anh...." Hắn không lo được nhiều như vậy, hắn nhất định phải đem chuyện trong lòng nói ra,

nếu không thì cô sẽ bị người đàn ông khác cướp đi, sẽ không phải là Kỳ Kỳ của hắn.

“Lý Hạo, đừng quên thân phận của mình.” Thiệu Từ Vũ cắt ngang lời hắn nói, lời người đàn ông này muốn nói kế tiếp có đủ khả năng làm cho bé con rung động, tính dung lượng đại não của cô vẫn là không nên biết thì tốt.

Lời Thiệu Từ Vũ làm cho trong lòng Lý Hạo chấn động, thân phận, hiện tại thân phận của hắn là anh rể tương lai của Lam Kỳ, mà quan hệ giữa hai chị em cô rất tốt, nghĩ tới đây hắn cảm thấy hít thở không thông.

Lam Kỳ khó hiểu nhìn hai người bọn họ, cảm giác bọn họ có bí mật gì đó, không cách nào hiểu nổi...

“Nói. Tại sao không nói tiếp?” Không biết lúc nào Thiệu Từ Mục đã đứng cách đó không xa, nhìn mấy người cười quý dị, lúc trước Tiểu Vũ làm sao có thể nhìn tới loại đàn ông như thế này, ăn trong chén lại ngó trong nồi.

Lúc này Lý Hạo mới chú ý tới Thiệu Từ Mục, ánh mắt dần chuyển thành u ám, hắn nghĩ ra rồi, vừa rồi trong bữa tiệc sau khi hắn cũng Thiệu Từ Mục uống rượu than thể hắn bắt đầu có biến hóa kỳ lạ.

Thiệu Từ Mục nhếch môi, không thừa nhận, cũng không phủ nhận, trong mắt có tia sáng lưu chuyển.

Chuyện vừa rồi đích thật là do anh làm, vốn là sắp đặt cho hắn một người phụ nữ, không nghĩ tới lại có người tự động vào phòng, anh đương nhiên vui mừng tác thành.

“Quả nhiên là anh, vì cái gì muốn hãm hại tôi?” Tuy anh không thừa nhận nhưng Lý Hạo cũng có thể từ trên mặt anh nhìn ra được.

Lam Kỳ giật mình, Lý Hạo nói Thiệu Từ Mục hãm hại hắn? Lý do như vậy.... có chút không dám nghĩ tới, khả năng kia dường như không lớn.

Thiệu Từ Vũ nghe nói như thế dường như không có giật mình.

“Nói mau tại sao?” Lý Hạo vội tới trước mặt Thiệu Từ Mục nắm lấy cổ áo anh, vẻ mặt phát cuồng, anh hãm hại hắn, hắn không cần, so với những chuyện đề tiện hắn đã làm cùng gặp qua không tính là cái gì, nhưng mà những thứ này không nên để cho Kỳ Kỳ thấy, không thể.

“Thiệu ngọc, kéo bọn họ ra, bọn họ muốn đánh nhau kia.” Lam Kỳ sốt ruột.

“Đánh nhau lại nói tiếp.” Thiệu Từ Vũ tính toán trước tiên giam lại cô gái nhỏ vội vàng xao động này, nếu có thể đánh nhau càng tốt, đỡ phải cho anh động thủ.

“Anh.” Lam Kỳ muốn khuyên can, nhưng lại bị người gắt gao ôm chặt căn bản là không có cách nào.

“Từ Mục.” Lúc này một giọng nói mềm mại vang lên, Lam Vũ vội vàng đi tới, vẫn không thấy Từ Mục tới nên cô đành đi tìm anh, không nghĩ tới anh lại đang tranh chấp với người khác.

Lam Vũ? Tay Lý Hạo nói lỏng, đúng vậy, trong lòng hắn thích nhất là Lam Kỳ nhưng cũng không phải không có tình cảm với Lam Vũ, Lam Vũ thông minh, kiên cường, lại có lòng cầu tiến, những thứ này hắn đều thường thức, nếu không có Lam Kỳ hắn sẽ cùng cô gái này qua cả đời. (Hừ tên thói tha ghê tởm, còn dám nói đúng lý hợp tình như vậy, thay lòng mà còn nói như là việc đương nhiên, đúng là đủ thói)

Nhìn thấy Lam Vũ đi tới, Thiệu Từ Mục bỏ tay Lý Hạo ra, đi về phía cô ôm lấy cô.

Lam Kỳ cảm giác không khí đông cứng lại, chuyện cô lo lắng vẫn xảy ra, chị gái già, Lý Hạo, chạm mặt rồi.

“Lam Vũ.” Lý Hạo quả thật không thể tin vào hai mắt mình, hắn cho rằng Lam Vũ chạy về phía hắn, nhưng mà cô lại đang ôm ấp một người đàn ông khác, hơn nữa còn ôm đối thủ một mắt một còn?

Nghe thấy tiếng gọi, Lam Vũ quay mặt nhìn Lý Hạo, trong đầu xẹt qua một cảm giác quen thuộc, nhưng mà còn chưa kịp bắt lấy mặt đã bị xoay qua.

“Sao lại đi ra, không phải kêu em ở trong xe chờ anh hay sao?” Thiệu Từ Mục hôn một cái thật mạnh lên mặt Lam Vũ, Lam Vũ bỏ xuống nghi hoặc trong lòng chuyên tâm nhìn người đàn ông trước mặt.

“Em rất nhớ anh.” Cô nghĩ muốn anh cho nên mới đi tìm anh. (Ôi ôi, chị Vũ à, ngọt quá, Kẹo nghe xong như muốn nuốt nguyên hũ mật ong rồi nè * hắc hắc, cười thỏa mãn*)

‘Em rất nhớ anh’. Bên tai Lý Hạo vang vọng lại lời này, lúc này A Hương mới quan sát cô gái bên cạnh Thiệu Từ Mục, cô gái này khẳng định không phải là Lam Vũ, cho tới bây giờ Lam Vũ cũng sẽ không thích cười, cũng sẽ không mặc váy xinh đẹp như vậy, lại càng không dè dặt nói chuyện, nhất định là hắn đã hoa mắt, Lam Vũ không có khả năng sẽ như vậy, cũng sẽ không biểu hiện như vậy.

Nhiều năm tình cảm kia, Lam Vũ sẽ không phản bội hắn, sẽ không, cô hiểu anh đến mức nào kia chứ. (Cái gì gọi là phản bội? Nghĩ kỹ xem câu này phải đặt trên người ai mới đúng, đúng là đồ tro trên không biết thẹn khi nói ra hai chữ này mà)

“Anh rể, chị gái già gặp chuyện không may đầu bị thương cho nên mới biến thành bộ dáng hiện tại.” Lam Kỳ thấp giọng giải thích, thật ra lời giải thích này chính cô cũng thấy miễn cưỡng.

Lý Hạo trong nháy mắt phản ứng kịp, cười khỏ, hần hiểu rõ rồi, hần rút cuộc hiểu rõ vì sao Thiệu Tử Mục làm như vậy là muốn nhục nhã hần, nhục nhã Lam Vũ.

Cảm xúc phần nộ bạo phát, hần lôi kéo tay Lam Vũ đến trước mặt mình.

“Lam Vũ, em tỉnh táo một chút, em nhớ rõ anh là ai không, em nhớ rõ bản thân mình là ai không.... Tỉnh tỉnh?” Lam Vũ trước kia phôi hợp ăn ý với hần đi đâu rồi, cô đã nói sẽ trở thành điểm sáng chói mắt trong cuộc đời hần, hiện tại lại trở thành một nét bút hồng trong cuộc đời của hần, hần không chịu được.

“Chị....”

“Buông cô ấy ra.”

Hai giọng nói đồng thời vang lên, Lý Hạo bị một quyền nặng nề đánh trên mặt.

“Không có việc gì chứ?” Thiệu Tử Mục nhẹ nhàng trấn an cô.

Lam Vũ nhìn Lý Hạo một bên, sau đó nhìn Thiệu Tử Mục, vẻ mặt mờ mịt....

“Chị, chúng ta về nhà đi.”

Lam Kỳ lôi kéo tay Lam Vũ liền rời đi, cô không thể để cho chị ấy ngốc ở đây, chị ấy bây giờ không phải Lam Vũ, mặc kệ chuyện gì cũng không phải là ý của chị ấy, sẽ làm tổn thương chính mình, sẽ tổn thương Lý Hạo.

“Không được đi.” Lý Hạo đột nhiên đoạt Lam Vũ từ tay Lam Kỳ, kéo cô qua, động tác rất thô lỗ.

“Buông cô ấy ra.” Thiệu Tử Mục xông lên lại đánh một quyền tới Lý Hạo, hai người xoay tròn đánh nhau.

“Chị....” Lam Kỳ kêu to, cô nhìn Lý Hạo ra tay, dùng sức quăng chị gái già, chị gái già liền té ngã trên mặt đất.

“Chị, không có sao chứ?” Máu.... Cô nhìn thấy máu đỏ tươi từ cái trán trắng nõn của chị gái già không ngừng trào ra.

“Tiểu Vũ.” Thiệu Tử Mục đánh văng Lý Hạo ra, vội vàng ôm lấy Lam Vũ, trong mắt hiện lên toàn bộ là đau lòng.

Lý Hạo té xuống đất mở to miệng thở, ánh mắt dần dần u ám....

“Anh đưa em đi bệnh viện.” Thiệu Tử Mục nhanh chóng ôm Lam Vũ chạy về phía bãi đậu xe.

Lam Kỳ nhìn vết máu trên tay, sau đó nhìn Lý Hạo té trên mặt đất không nhúc nhích, trong lòng đột nhiên cảm thấy hít thở cũng khó khăn, hai người bọn họ làm sao lại biến thành cái bộ dáng này.

P/s: Đoạn này Kẹo thật sự không thích cách xử lý của chị Lam về chuyện chị Vũ và tên khốn Lý Hạo kia, người như vậy không đáng được đồng cảm, ko bàn đến việc mẹ con Nhiễm Khả đề tiện ra sao nhưng sau chuyện như vậy làm một người đàn ông ko trách nhiệm đã đành còn lên tiếng sỉ nhục người mình vừa mới lần lộn cùng trên giường? Đúng là súc sinh còn không bằng.

Tội anh Mục, không biết chị Vũ có sao không? Cũng không biết sau vụ đập đầu này có thể khôi phục lại trí nhớ mà hận anh không? Trong phim, truyện thường hay xảy ra mấy loại tình huống câu huyết này lắm.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bẫy Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Hần không phải người đơn giản như em nghĩ

Trong hành lang bệnh viện, Lam Kỳ ngồi trên ghế rầu rĩ không vui.

"Làm sao vậy?" Thiệu Tử Vũ mua cho cô chai nước, từ khi rời khỏi nhà anh bé con đều là cái bộ dạng này.

"Yên tâm, chị em không có chuyện gì lớn, chỉ là đụng trầy da một chút mà thôi."

Lam Kỳ nhìn Thiệu Tử Vũ.

"Thiệu ngọc, chúng ta nhất định không thể biến thành cái bộ dáng kia."

"Anh không làm cho em có cảm giác an toàn?" Thiệu Từ Vũ dịu dàng ôm vào vào ngực, hôn một cái lên trán cô.

Lam Kỳ lắc đầu, "Bởi vì có được cho nên mới sợ hãi." Chuyện Lý Hạo cùng với chị gái già làm cho cô thấy bất an, nếu tình yêu có thể nói tùy ý thu hồi liền thu hồi, như vậy đối với người còn lại quả là quá tàn nhẫn, tuy biết không phải là lỗi của chị gái già, nhưng mà tình cảm nhiều năm như vậy, bị thương đầu một lần liền dễ dàng xóa mất rồi, thật sự làm cho người ta thương cảm.

"Em đồng tình Lý Hạo?" Thiệu Từ Vũ biết cô đang suy nghĩ cái gì.

"Ừ"

Chuyện của chị gái già và Lý Hạo không thể nói rõ ràng là ai đúng ai sai, nhưng mà nhìn thấy vừa rồi bộ dáng Lý Hạo phát điên, muốn trách cứ hẳn làm tổn thương chị gái già, lại làm thế nào cũng không trách được.

"Đừng nghĩ lung tung, rất nhiều chuyện không đến cuối cùng, em không thể xác định là tốt hay xấu." Đối với chuyện của Lý Hạo, Thiệu Từ Vũ không muốn nhiều lời, như vậy sẽ tăng thêm phiền não cho cô.

Phòng kiểm tra mở ra, Thiệu Từ Mục dìu Lam Vũ đi ra, trên trán Lam Vũ băng một băng gạc màu trắng, vết máu trên mặt đã rửa, chỉ là sắc mặt có chút trắng bệch.

"Chị, chị không sao chứ?"

Lam Vũ lắc đầu, hiện tại cô cực kỳ không thoải mái, đau đầu, nhưng mà cô không muốn ở lại bệnh viện, trong trí nhớ hình như cô đã ở lại bệnh viện rất lâu, cô chán ghét cái mùi kia.

"Kiểm tra một chút, không có vấn đề gì." Thiệu Từ Mục bổ sung.

"Vậy chúng ta về nhà." Lam Kỳ kéo tay Lam Vũ.

"Về nhà." Lam Vũ nhìn Lam Kỳ ánh mắt mê mang.

"Đêm nay cô ấy về với anh." Thiệu Từ Mục làm cho hai mắt Lam Vũ nhìn anh, vừa rồi cô vẫn nói đau đầu, anh không hiểu sao cảm thấy hoảng hốt, phải mang theo cô bên người mới có thể yên tâm.

"Không được, chị gái già phải theo tôi về nhà." Một mực né tránh không phải là biện pháp, chuyện của chị gái già, sớm hay muộn cha mẹ già cũng sẽ biết, còn không bằng bây giờ liền đối mặt.

Hai người không ai nhường ai, vẫn là Thiệu Từ Vũ giảng hòa, "Chị em mới vừa bị thương, hiện tại trở về không thích hợp."

Lam Kỳ nhìn Lam Vũ do dự, sắc mặt chị gái già quả thật không tốt, đoán chừng rất khó chịu, trở về đối với chị ấy mà nói cũng là chịu kích thích.

"Vậy qua hai ngày nữa chị ấy tốt một chút, tôi tới đón chị ấy."

"Ừ" Thiệu Từ Mục gật đầu, không cần cô nói anh cũng định mang Tiểu Vũ trở về nhà một chuyến, sự việc dù sao cũng phải giải quyết.

Nói xong anh mang Lam Vũ rời đi.

"Được rồi bé con, chúng ta cũng trở về nhà." Cô gái nhỏ này lo lắng quá nhiều, Thiệu Từ Vũ cười nhạt.

"Về nhà?" Lam Kỳ cười ha ha, nhà họ còn không có đồng ý, liền muốn mang cô về nhà anh, thích hợp sao?

"Nhà ở đâu đều đã quên rồi? Xem ra anh còn chưa biểu hiện đủ, để cho em còn biết cười ha ha với anh." Nói xong Thiệu Từ Vũ cù cò Lam Kỳ.

"A. Đừng, ha ha." Lam Kỳ rất sợ nhột, chỗ này là nơi cô chịu không nổi nhất.

Hai người đùa giỡn đến bãi đậu xe trong bệnh viện, vừa mới chuẩn bị lên xe liền nghe được tiếng tranh cãi kỳ lạ.

"Người phụ nữ chết tiệt, anh nói em đủ rồi..."

Giọng nói không kiên nhẫn của Thiệu Từ Mục rõ ràng truyền tới, Lam Kỳ cùng Thiệu Từ Vũ liếc mắt nhìn nhau, bước nhanh đi về phía giọng nói kia.

Chỉ thấy bên cạnh bãi đậu xe là một chiếc xe thể thao màu xanh lam nằm đó, Lam Vũ cùng Thiệu Từ Mục dường như đang nổi lên tranh chấp, câu nói gắt gỏng của Thiệu Từ Mục còn nói chưa xong đột nhiên Lam Vũ bắt lấy bả vai Thiệu Từ Mục, cong đầu gối lên thúc mấy cái vào bụng anh ta, chiêu thức vừa hiểm vừa nhanh.

Lúc hai người vẫn còn chưa kịp khuyên can, Lam Vũ lại thuận thế lưu loát cởi giày cao gót trên chân nện vài cái lên đầu Thiệu Từ Mục làm anh kêu to một trận, sau mấy chục cái đùng đùng, ném xuống giày cao gót trên tay, lên xe nghênh ngang mà đi.

Ngán ngán mấy chục giây, từ công kích bụng, đến đầu, sau đó rời đi, động tác nhanh nhẹn, xinh đẹp phóng khoáng.

Lam Kỳ nháy mắt mấy cái, ánh mắt rơi vào trên người Thiệu Từ Mục, sau cùng rơi vào người thay đổi thành giày cao gót, có chút không kịp tiêu hóa, chẳng lẽ chị gái già đã khôi phục trí nhớ?

Thấy bộ dáng chật vật của Thiệu Từ Mục, Thiệu Từ Vũ khẽ cười, thật sự là vô quyết dày có móng tay nhọn.

"Cô ấy khôi phục trí nhớ." Thiệu Từ Mục lau máu mũi, bụng anh còn rất đau, người phụ nữ chết tiết này xuống tay thật ác, ngay cả đầu cũng không lưu tình, cái tình tình thối nát này còn không bằng vĩnh viễn mất trí nhớ, bộ dáng này, đàn ông ai dám muốn.

"Đã nhìn ra, không nói với hai người nữa, em phải nhanh chút về nhà." n Lam Kỳ vội vàng đi ra ngoài, tư thế này cô quá quen thuộc, theo như hiểu biết củ cô đối với chị gái già, hiện tại nhất định đang trên đường về nhà.

"Anh bảo Tiểu Lý đưa em đi."

"Ừ"

"Rất buồn cười?" Sau khi Lam Kỳ đi rồi, Thiệu Từ Mục tức giận nhìn người bên cạnh vui sướng khi người khác gặp họa.

"Không sai, nếu em là phụ nữ bị anh đê tiện ăn sạch sành sanh, em nhất định sẽ thiên anh." Thiệu Từ Vũ cười nhặt lên gói thuốc rơi trên mặt đất, đem thuốc sát trùng, bông băng cho anh.

Thiệu Từ Mục không để ý lời nói móc của em trai, trong lòng lại lo lắng chuyện khác, tính tình người phụ nữ kia có chấp muốn chết, lần này anh nên làm cái gì bây giờ, làm sao mới có thể đề cho cô mềm lòng.

Đáng chết, nếu như không phải là tên Lý Hạo chết tiết kia đột nhiên gây rối, sự tình cũng sẽ không khó giải quyết như vậy, anh biết Lam Vũ có thể sẽ khôi phục trí nhớ, nhưng anh hi vọng là vài năm sau, mười mấy năm sau, thậm chí là vài chục năm sau, tính tình nóng nảy của cô anh còn chưa thu phục được.

Trên xe Lam Kỳ rất buồn bực, không biết trở về phải đối mặt như thế nào với chất vấn của chị gái già, mẹ già biết nhất định cũng sẽ nói cô là khuyt tay chống ra ngoài, nhất định sẽ căn nhắc chết cô.

"Tiểu Lý, tôi bảo cậu trông coi người như thế nào lại như vậy?" Nếu chị gái già ngồi ở trong xe, sẽ không xảy ra chuyện chạm mặt Lý Hạo, hiện tại làm cho cô một chút cũng không có chuẩn bị.

Về mặt Tiểu Lý uất ức, "Cô ấy khóc trong xe, tôi đâu còn biện pháp nào." Biến thành cậu đều nhanh tan vỡ.

"...Biết."

Thấp thỏm về đến nhà, Lam Kỳ nhẹ nhàng đẩy cửa ra, kỳ quái trong nhà rất yên tĩnh, cha mẹ già không có ở đây? Cô vội vã lên lầu, chị gái già khẳng định đã trở về, cô nhìn thấy xe của Thiệu Từ Mục ở ngoài cửa.

Lầu hai, Lam Vũ đã đứng ở cửa cầu thang chờ cô.

"Chị."

Lam Vũ đã đổi lại đồ công sở hằng ngày, tóc dài xõa ra sau ót cũng được bới lên.

"Chị."

Lam Kỳ lại gọi một tiếng, từ nhỏ cô sợ nhất là người chị này, nhất là cái bộ dáng một tiếng cũng không nói, cổ làm ra bộ dáng thần bí.

"Chuyện này chị cũng không thể toàn bộ trách em, lúc em muốn dẫn chị trở về, chị vẫn cố ở lại bên người Thiệu Từ Mục không chịu đi, em đâu còn cách nào khác, hơn nữa thời điểm đó ngoại trừ anh ta người nào chị cũng không cần."

"Đủ rồi. Về sau ở trước mặt chị không cần nhắc đến tên Thiệu Từ Mục này." Lam Vũ cắt ngang lời Lam Kỳ, tức giận đến toàn thân phát run, cô không tin bản thân lại làm ra chuyện ghê tởm như vậy, những đoạn ngắn trong đầu này nhất định là ảo giác, nhất định là vậy.

"Chị..."

Lam Kỳ không biết làm sao an ủi, trước kia nhắc đến kẻ thù này là muốn nôn, ai có thể tiếp nhận được...

"Được rồi, chuyện hôm nay về sau không cho phép nhắc lại, chị cũng không hy vọng ba mẹ biết chuyện này, em cũng giả vờ như mới biết chị vừa trở về." Hít sâu vài cái, Lam Vũ bình tĩnh lại cảm xúc mở miệng, chuyện của cô cô sẽ tự mình giải quyết, nếu như ba mẹ biết rõ thì cũng chỉ làm cho bọn họ thêm phiền não.

"Vậy Lý Hạo thì sao?" Cô sẽ giữ bí mật nhưng không đảm bảo Lý Hạo sẽ không nói ra như vậy cha mẹ già sẽ biết được.

“Chị, sẽ đi tìm anh ta nói chuyện.” Do dự một chút Lam Vũ mở miệng.

“Chị, người không biết chuyện của Lý Hạo và Nhiễm Khả...” Chị gái già cùng Lý Hạo cô tức nhiên sẽ đứng về phía chị gái già, nếu Lý Hạo cũng ở bên ngoài... như thế chị gái già nói chuyện cũng không bị chột dạ.

Thân thể Lam Vũ mềm nhũn dựa vào tay vịn cầu thang, vừa rồi trong vườn hoa cô có nghe người ta bàn luận chuyện này, ban đầu chỉ là cảm thấy cái tên Lý Hạo này có chút quen thuộc, hiện tại chỉ cảm thấy đau lòng, rõ ràng bọn họ chỉ còn hai tháng nữa liền kết hôn rồi.

“Đừng nói nữa, chị sẽ giải quyết.” Bây giờ cô chỉ cảm thấy rất mệt mỏi, nghĩ muốn ngủ một giấc thật tốt.

“Được.”

Lam Kỳ thức thoi về phòng mình trước, trải qua một buổi tối lên xuống cô cũng mệt mỏi rồi, vốn đã không yên khi đi gặp ba mẹ Thiệu ngọc, không ngờ lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Lúc điện thoại di động báo hiệu có tin nhắn.

“Bé con, về đến nhà chưa? Đừng suy nghĩ nhiều, đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon.”

Lam Kỳ nhìn tin nhắn trên màn hình điện thoại, tâm tình tốt hơn một chút, nghĩ muốn nhắn tin trả lời, di động lại vang lên, là Mễ Đóa.

“Hôm nay biểu hiện như thế nào? Chơi vui vẻ không?”

Chuyện muốn đến nhà họ Thiệu cô đã sớm nói với Mễ Đóa, điện thoại tra hỏi của cô ấy gọi đến không có gì kỳ lạ.

“Đừng nói nữa, một lời khó nói hết.” Thân thể Lam Kỳ ngã xuống giường, nếu Mễ Đóa biết chuyện của Lý Hạo và Nhiễm Khả không biết sẽ kinh ngạc thành cái dạng gì, đáng tiếc đêm nay cô không có tâm tình kể lể những chuyện này.

“Không có việc gì từ từ cũng được.”

“Ừ.”

“Đúng rồi ngày mai tớ cùng cái tên quân nhân trên mạng kia gặp mặt, có thời gian qua giúp tớ một chút.”

Trong lòng Lam Kỳ lộp bộp một trận, “Ngày mai tớ không có thời gian.”

“Trùng hợp như thế là không muốn hay là không có thời gian?”

“Cả hai.”

“Con nhóc chết tiệt, cậu nhớ đó cho tớ.”

“A...”

Cúp điện thoại, Lam Kỳ thuận tiện tắt máy vài ngày, đau đầu, nếu Mễ Đóa biết bị cô lừa gạt không biết sẽ tức giận thành cái dạng gì, vẫn là chờ Mễ Đóa hết giận, nghĩ thông suốt cô lại mở máy.

Liên tiếp hai ngày, Lam Kỳ phối hợp với chị gái già ở nhà diễn trò, người một nhà vui vẻ hòa thuận ăn cơm, xem TV, nói chuyện phiếm.

Cho đến ngày thứ ba Lam Vũ bắt đầu chính thức đi làm.

Mọi chuyện rất bình tĩnh, bình tĩnh giống như là chưa có chuyện gì xảy ra, Lam Kỳ cảm thấy có chút không thích hợp, chị gái già quá bình tĩnh, Lý Hạo cũng không có xuất hiện, đây tới cùng là tốt hay xấu?

Buổi chiều, đang đọc sách trên lầu cô nghe tiếng mẹ già gào to.

“Kỳ Kỳ, con xem, anh rể con đã xảy ra chuyện.”

“Như thế nào?” Lam Kỳ đi từ từ xuống lầu, hình ảnh trên TV đúng là văn phòng luật sư của Lý Hạo, văn phòng hỗn loạn, văn kiện, bàn làm việc, máy tính ngã nghiêng trên đất, Lý Hạo bị hai người cảnh sát mang ra ngoài.

“Cảnh sát nhận được có người tố cáo đại luật sư nổi tiếng Lý Hạo, kẻ tình nghi vi phạm chức nghiệp luật sư, hối lộ tòa án tối cao, tiêu hủy chứng cứ, làm chứng cứ giả, cùng với đe dọa ép buộc đương sự, cùng một số tội trạng khác, đã bị lập án điều tra.”

Người phát ngôn viên trên TV đang đọc tin...

“Làm sao có thể, con rể không phải là người như vậy.” Vương Mạn sốt ruột, làm sao có thể xảy ra chuyện này, Lam Vũ mới trở về, bà vốn đang tính mau chóng làm xong hôn sự của hai người, bây giờ lại ra cái chuyện này.

“Mẹ, người đừng nóng vội.” Cô cũng không tin Lý Hạo lại là người như thế.

Đang lúc hai người sốt ruột, Lam Vũ trở về, tầm mắt dừng lại ở TV vài giây, sau đó xoay người ra cửa.

“Chị, người đi đâu?” Lam Kỳ hỏi.

Lam Vũ nhìn cô, “Còn có thể đi đâu, nghĩ cách đem anh ta ra.” Mấy ngày nay cô một mực trốn tránh trách nhiệm, hiện tại nghĩ thông rồi, bất kể như thế nào cô muốn cùng anh nói chuyện rõ ràng, mặc kệ hai người có thể tiếp tục hay không cũng muốn biết được đáp án.

“Chị muốn đi tìm Thiệu Tử Mục?” Lam Kỳ cảm thấy chuyện này nhất định là do Thiệu Tử Mục làm, cái tên đê tiện khốn khiếp kia lại muốn uy hiếp chị gái già.

Lam Vũ cười khò.

“Em nghĩ trên đời này ngoài hấn ra thì không còn ai khác sao? Em quá xem thường chị gái mình rồi.”

Bất kể như thế nào cô cũng không muốn gặp lại người đàn ông kia, chuyện trước kia cô coi như bị chó cắn một ngụm, chờ miệng vết thương khép lại thì tốt rồi.

“A, chị cũng đừng quá nóng nảy.” Cô đương nhiên tin tưởng năng lực của chị gái già.

Nhìn Lam Vũ lên xe, Lam Kỳ xoay người lên lầu tìm điện thoại khởi động máy lên.

Mới vừa mở máy lên toàn bộ đều là tiếng tin nhắn vang lên, cô chẳng quan tâm xem tin nhắn, gọi một số điện thoại quen thuộc.

“Bé con, mấy ngày nay làm sao lại tắt máy, nhắn tin cho em cũng không trả lời.” Điện thoại kết nối cô liền nghe được Thiệu Ngốc chất vấn.

“Trước không nói cái này, anh rể em đã xảy ra chuyện, anh có biết hay không?” Tuy rằng thấy chuyện này không có quan hệ gì với anh, nhưng mà nghĩ đến bọn họ là hai anh em cô liền tức giận.

“Ừ.” Thiệu Tử Vũ gật đầu, anh còn biết sớm hơn so với cô.

“Anh không biết là anh trai anh làm việc hơi quá đáng rồi sao?” Chuyện ở nhà họ Thiệu anh ta đã làm có chút quá đáng, lần này còn quá đáng hơn, không biết tới cùng anh ta có chủ ý gì, nếu thật sự thích chị gái già làm vậy sẽ càng khiến chị ấy chán ghét hơn mà thôi.

“Không phải anh ấy làm.” Thiệu Tử Vũ giải thích, đương nhiên cũng có một chút quan hệ với anh, là do Nhiễm La Văn làm, bởi vì chuyện của Nhiễm Khả, ông ta muốn Lý Hạo thân bại danh liệt không còn cách nào ở lại thành phố A, chuyện trước kia Lý Hạo làm bị đào ra không ít, chỉ là chứng cứ hiện tại rất ít, đối với hấn không có ảnh hưởng gì lớn, nhưng mà nếu điều tra sâu vào, đời này Lý Hạo chỉ sợ cũng đừng nghĩ từ trong lao đi ra.

“Không phải là anh ta thì còn có thể là ai?” Lam Kỳ bắt phân, cô không có ấn tượng tốt với tên Thiệu Tử Mục này.

“Bé con, nghe anh nói, chuyện Lý Hạo làm em hãy mặc kệ, hấn ta không phải người đơn giản như em nghĩ.” Thiệu Tử Vũ mở miệng, gần đây anh điều tra được, hấn ta còn đang buồn ma túy, người như vậy anh không thể để hấn ở cạnh cô, thời điểm quan trọng anh ẽ giúp đỡ một chút, khiến cho Lý Hạo phải ngồi tù, tội nặng thêm một chút.”

p/s: Kẹo không thích chị Lam mấy chương này tý nào, hờ ra là thương hại rồi bình chăm chấp cái tên không bằng cảm thú kia. Tội cho anh Mục bị chị Vũ hắt dấm rồi đá, còn cho ăn giày miễn phí nữa, bây giờ ân ái tình yêu của anh còn bị chị Vũ xem như là chó cắn một ngụm, ôi, Kẹo đau lòng thay anh quá. Rau sạch mỹ nam của Kẹo mà sao lại bị vứt đi như vứt rác thế kia.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bẫy Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Hấn phải chết

Liên tiếp vài ngày Lam Vũ thông qua quan hệ tìm người khác nhưng cũng đều không có kết quả, sắc mặt rõ ràng tiêu tụy.

“Chị, chừng nào thì Lý Hạo có thể ra ngoài?” Lam Kỳ cảm thấy hấn cùng chị gái già không có khả năng tái hợp lại, cho nên loại bỏ hai từ ‘anh rể’.

“Có chút phiền phức.” Lam Vũ đầu đầu, cô đã nhờ tất cả người quen, họ đều nói là không có năng lực, trên TV, báo chí liệt kê tội trạng của Lý Hạo ngày càng nhiều, thời gian càng kéo dài lâu, lại càng gây bất lợi cho hấn ta, Lý Hạo đã không còn người thân, hiện tại chỉ có cô là có thể giúp hấn ta.

“Chị cũng đừng lo lắng quá.” Lam Kỳ an ủi, trước đó cô còn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, nói với hàng xóm là hấn bị oan, nhưng mà nhìn tin tức đưa lên

chính cô đều có chút chột dạ, giống như lời trên báo nói, một người không có thân phận, không có bối cảnh, sự nghiệp của Lý Hạo quả thực là quá thuận buồm xuôi gió, nói như vậy rõ ràng khơi dậy không ít nghi ngờ của mọi người, đương nhiên trong đó cũng bao gồm cô.

Còn có Thiệu Ngốc cũng nói giống như vậy.

"Ừ" Lam Vũ gật đầu, trong lòng có chút cười khổ, cô mất tích mới có bao lâu, sổ sách công ty đã bị người động qua, tuy trong lòng rất không muốn tin là Lý Hạo làm, nhưng mà ngoại trừ hẳn cô thật sự nghĩ không ra còn có người nào khác, hơn nữa cho tới bây giờ công ty đều là hai người cùng nhau xử lý.

"Chị gái già, người nhìn bên ngoài." Lam Kỳ từ một góc màn cửa thấy xe của Thiệu Tử Vũ, nhưng mà người ngồi trong xe hình như còn có Thiệu Tử Mục, nhất thời sắc mặt khó coi, anh ta tới đây làm gì, hay là ngại lần trước bị chị gái già đánh chưa đủ?

Lam Vũ tức giận trừng mắt nhìn người bên ngoài.

"Làm cho hán ta rồi đi." Mấy ngày nay cô đều ngủ không ngon, trong mộng đều là hình ảnh làm cô ghê tởm, cô thật sự là chịu đủ rồi, quả thật không thể tin được bản thân làm sao có thể cùng sống chung với người đàn ông đó.

"Không cần, chúng ta không mở cửa anh ta tự nhiên sẽ bỏ đi." Nếu như đi đuổi người, anh ta là người mặt dày vô sỉ, đoán chừng sẽ mạnh mẽ xông vào nhà.

"Tùy em." Lam Vũ không lên tiếng tựa vào ghế sofa nghỉ ngơi.

Tiếng chuông cửa vang lên, Lam Kỳ nhìn bộ dáng của chị gái già, àiz, lại đổi lại cách ăn mặc trước kia, nói ra cô có chút hoài niệm bộ dáng chị gái già khi ở cùng Thiệu Tử Mục trước kia, bộ dáng vẻ mặt cô gái nhỏ hạnh phúc, đương nhiên nếu không ngu ngốc như trước hẳn rất tốt.

"Chị, người cùng Thiệu Tử Vũ như thế nào kết thù?" Lam Kỳ vẫn rất hiếu kỳ chuyện này, nhưng mà chị gái già vẫn cứ không chịu nói, khi đó đại khái là thời điểm học trung học cơ sở, hai người liền như nước với lửa.

"Hỏi nhiều như vậy làm gì?" Lam Vũ lườm cô một cái.

"À..." Lam Kỳ ngoan ngoãn ngồi một bên nhủ mày, tiếng chuông cửa không ngừng vang lên ầm ỹ chết người.

"Em và Thiệu Tử Vũ đang qua lại?" Mấy ngày nay công việc vội vàng, Lam Vũ đều đã quên tra hỏi chuyện này, cô còn nhớ rõ Thiệu Tử Vũ trước đây cao cao gầy gầy, không ngờ bộ dáng bây giờ lại đẹp trai như vậy, nhưng mà trước kia cảm thấy cậu ta không có ý tốt, không nghĩ tới lại nhớ thương tới con nhóc nhỏ này, nhớ thương đến nhiều năm như vậy.

"Uhm, nhưng mà cha mẹ già không đồng ý." Lam Kỳ rất buồn bực, người đàn ông tốt như vậy, cha mẹ già sao có thể không đồng ý, con gái bọn họ có bao nhiêu cân lượng chẳng lẽ bọn họ không biết sao.

"Chị sẽ giúp em thuyết phục bọn họ." Đem em gái giao cho người đàn ông như vậy cô rất yên tâm, tin tưởng ba mẹ cũng sẽ không có ý kiến.

"Chị, người thật tốt quá." Lam Kỳ nhảy đến bên người Lam Vũ cọ cọ, có chị gái già ra tay, cha mẹ già nhất định sẽ đồng ý.

"Nhìn ra được cậu ta đối với em rất tốt."

"Ừ"

"Người ngốc có phúc ngốc."

Lam Kỳ khó chịu, làm sao lại nói cô ngu ngốc chứ, được rồi, cô thừa nhận so với chị gái già thì cô có hơi ngốc một chút.

"Chị, nhìn nè." Lam Kỳ đuổi tay đeo nhẫn cầu hôn, tuy cô là em gái lại cướp đoạt trước một bước, nhưng mà chị gái già sẽ không để ý đâu.

Lam Vũ cho cô một cái nhìn xem thường thật lớn.

"Chị, em muốn kết hôn, chị sẽ không không để ý có đúng không?"

"Thiệu Tử Vũ có tiền, em đừng nghĩ muốn moi móc trên người chị." Một câu của Lam Vũ phá hỏng cô.

". . . ." Lừa gạt thật lớn.

Tiếng chuông cửa kéo dài không ngừng vang lên dường như không có ý tứ dừng lại, Lam Lý nhứt đầu bịt lại lỗ tai, lúc này điện thoại di động vang lên.

"Bé con ra ngoài, anh ở trên xe." Bên kia điện thoại truyền tới giọng nói của Thiệu Tử Vũ.

"Làm sao anh biết e ở trong nhà?" Lam Kỳ cảm thấy kỳ lạ, Thiệu Tử Mục giữ cửa hồi lâu, bọn họ quyết định giả chết, như thế nào anh lại khẳng định cô ở trong nhà, lúc này còn gọi cô ra ngoài, không phải tuyên bố cô cùng chị gái già đối nghịch hay sao.

"Cảm ứng tâm linh."

"Lừa gạt ai đó." Lam Kỳ cảm thấy anh phân nửa là đoán mò.

"Ra ngoài, anh dẫn em đến chỗ này."

"Không tốt lắm đâu, anh trai anh đang ở bên ngoài, chị em lại không muốn thấy mặt anh ta." Sự tình đã như vậy, tên khốn kiếp Thiệu Tử Mục kia còn dám đến tận cửa, cô dường như tin tưởng anh ta đối với chị gái già có chút ý tứ.

"Nghe anh, ra ngoài, không có việc gì."

Lam Kỳ không lên tiếng, đây chính là nhà cô, hơn nữa tính tình chị gái già nóng nảy, không biết hai người có thể lại đánh nhau hay không.

"Lam Kỳ đi mở cửa ra." Lúc này Lam Vũ cũng mở miệng, trong mắt tràn đầy lửa giận, cô muốn nhìn cái tên Thiệu Tử Mục chết tiệt này tới cùng là muốn làm cái gì.

"Dạ" Lam Kỳ gật đầu, cúp điện thoại đi đến bên cạnh cửa.

Cửa vừa mở ra chỉ thấy Thiệu Tử Mục đứng ở ngoài cửa, trên trán còn chưa hết bầm tím, sắc mặt cũng không tốt, thấy cửa vừa mở liền đẩy cửa đi vào.

"Này, như thế nào không có chút lễ phép như vậy." Lam Kỳ suy nghĩ không biết mình có nên ở lại hay không, lỡ như đánh nhau thì làm sao bây giờ.

Hai tiếng còi xe vang lên, Thiệu Tử Vũ đưa đầu ra ngoài cửa sổ xe cười.

Lam Kỳ rất không có cốt khí xoay người rời đi.

"Muốn mang em đi đâu?" Sau khi lên xe Lam Kỳ hỏi, cảm thấy anh không có thành ý tìm cô, muốn làm cho hai người Thiệu Tử Mục cùng chị gái già đơn độc ở cùng một chỗ mới là thật, hai ngày rồi anh cũng không có gọi điện thoại cho cô, không biết là bận rộn cái gì, trong lòng cực kỳ khó chịu.

"Đoán mò cái gì?" Thiệu Tử Vũ xoa nhẹ đầu cô một cái, anh vừa xong việc liền đến tìm cô, cô vẫn mang bộ dáng không vừa ý.

"Hai ngày nay đi đâu?"

"Ừ, không tệ, biến vai nhân vật rất nhanh, giống như bà quản gia nhỏ rồi."

"Đi chết đi." Hai ngày nay không thấy anh không phải vì lo lắng mà là vì rất nhớ anh.

Thiệu Tử Vũ cung chiều nhìn cô không lên tiếng, xe rất nhanh chạy nhập vào con đường trong trung tâm thành phố, sau khi xuống xe Lam Kỳ bị kéo vào trong một cửa hàng.

Phòng VIP lầu hai, Lam Kỳ nhìn từng bộ áo cưới xinh đẹp trong tủ kính, hai mắt tròn to, cô không nghĩ tới Thiệu Ngọc lại mang cô đến nơi này. (Woa, Kẹo cũng mất chữ A mồm chữ O lun rồi, anh Thiệu đúng là thừa hưởng đặc huấn của quân nhân, đánh nhanh tiêu gọn, áo cưới, đến thử áo cưới rồi kia * mắt long lanh chớp chớp, say mê *)

"Ngăn người cái gì bé ngọc, chọn bộ nào mình thích đi." Thiệu Tử Vũ nhẹ giọng mở miệng bên tai cô, nơi này là cửa hàng áo cưới đẹp nhất, hàng nhập từ nước ngoài, tin chắc cô sẽ thích.

"Tiểu thư, xin mời cô chọn kiểu mình thích, có thể thử trước, nếu không vừa ý, chúng tôi còn có thể mời nhà thiết kế nổi tiếng ở Pháp làm theo ý thích của người." Một nữ nhân viên cửa hàng ân cần mở miệng, cặp mắt lại mang theo hâm mộ, có thể vào đây mua áo cưới giá trị người đàn ông này cũng không thấp, cô gái này đúng là số tốt, mỗi một bộ áo cưới nơi đây đều hơn vài năm tiền lương của các cô.

"Các cô có thể đi trước, tôi cùng cô ấy ở đây chọn là được rồi." Thiệu Tử Vũ mở miệng nói chuyện với mấy cô nữ nhân viên cửa hàng.

Nhiều người, ý kiến cũng nhiều, bé con không nhất định có thể chọn được bộ váy mà mình thích.

Lam Kỳ nhìn áo cưới lại nhìn Thiệu Tử Vũ một chút, hai mắt tỏa sáng, đến giờ cô mới thật sự có loại cảm giác sắp lập gia đình, hai tay lướt nhẹ qua từng bộ váy cưới thủ công, những chiếc váy cưới trắng tinh này làm cô cực kỳ yêu thích.

"Ông xã, anh nói xem bộ này nhìn có được hay không?" Chọn hồi lâu, Lam Kỳ chọn một bộ váy ngắn trắng tinh, chiều dài vừa vặn đến đầu gối, kiểu dáng một bên vai, một đoá hoa hồng trắng làm điểm nhấn trang trí, cô liếc mắt nhìn một cái liền thích, đơn giản, phóng khoáng, lại không rườm rà.

Thiệu Tử Vũ vốn nghĩ muốn lắt đầu, cảm thấy chiếc váy cưới này nếu mặc vào phía sau lưng cùng bà vai sẽ lộ ra rất nhiều, anh không thích làn da bóng loáng trơn mịn của cô bị lộ ra ngoài để đàn ông khác dòm ngó nhưng mà cuối cùng anh vẫn gật đầu.

"Em thích là được rồi." Cả đời chỉ có một lần, chỉ cần cô thích là được. (Ồ ô, xem anh Thiệu cung chiều chị Lam chưa kia, 'chỉ cần em thích là được' ô ô... ngọt quá ngọt quá rồi)

"Vừa rồi em gọi anh là gì?" Ý cười trong mắt anh càng đậm, một tiếng "ông xã" làm cho trong lòng anh nổi lên hương vị hạnh phúc, đợi mấy năm nay, cuối cùng cũng có thể khiêng người về nhà rồi.

“Ông xã.” Lam Kỳ tình nghịch cười.

“VẬY ĐI VÀO THỬ ĐỂ ANH NHÌN MỘT CHÚT.”

“Ừ.”

Lam Kỳ vui vẻ đi vào phòng thử quần áo, sau khi mặc xong cô hít sâu một hơi rồi mới đẩy cửa ra, không biết như thế nào, trong lòng vậy mà có chút hồi hộp, áo cưới quả nhiên không giống với quần áo khác.

Thiệu Từ Vũ nhìn người con gái đang từ từ đi về phía mình, mái tóc xoắn vẫn lên sau ót, khuôn mặt xinh đẹp mang theo một chút ngượng ngùng, dáng người xinh xắn lung linh được vậy cưới tinh xảo bao bọc lại càng thêm uyển chuyển, chiếc cổ trắng cao cao, bả vai cùng đôi chân trắng nõn mịn màng lộ ra bên ngoài, nhìn qua cả người mang theo một sắc thái mộng ảo.

“Đẹp không?” Lam Kỳ thấp thòm hỏi.

“Đến gần một chút để anh xem” Thiệu Từ Vũ nhìn cô.

“Được không?” Lam Kỳ xoay một vòng ở trước mặt anh.

“Đến gần thêm chút nữa để anh nhìn kỹ một chút.”

Lam Kỳ lại bước lên thêm vài bước, vừa định hỏi, môi đã bị người chặn lại, cái hôn này cực kỳ nóng bỏng triển miên.

“Thật đẹp.” Rốt cuộc anh cũng chờ được ngày cô làm cô dâu của anh.

Trong trại giam, Lý Hạo ngơ ngác ngồi ở một góc sáng sủa trong phòng giam u tối, ánh mặt trời chiếu vào từ song cửa sắt, chỉ có tro bụi di chuyển trong không khí.

Hiện tại trên người hắn đã không còn tìm thấy một chút bóng dáng nào của người đàn ông thành đạt, mỗi ngày đều bị thẩm tra nhiều lần, nhân chứng đứng ra chỉ tội đã càng ngày càng nhiều, nhớ tới những người này, ánh mắt hắn bắt đầu trở nên âm lãnh, vì cái gì, những người này đều đã cầm tiền của hắn, vì sao còn phản bội hắn, ngược lại nói hắn có tội, vì cái gì, chẳng lẽ đây chính là tính người.

Hắn sẽ không ngã xuống như vậy, sẽ không, hắn không dễ dàng mới có được thành tựu, địa vị ngày hôm nay, hắn tuyệt đối không thể để những thứ này bị cướp đi dễ dàng như vậy, hắn muốn ra ngoài cầm bọn nó trở lại, đem tất cả những thứ thuộc về hắn bắt trở về.

“Tôi muốn gặp lãnh đạo của các người, tôi muốn gặp lãnh đạo của các người.” Hắn điên cuồng nắm song sắt gào thét.

“Anh đang làm cái gì?” Một nhân viên cảnh sát đi tới.

“Tôi muốn gặp lãnh đạo của các người, tôi có chuyện quan trọng muốn nói, mau mang tôi đi gặp ông ấy.” Hắn rống.

“Không được ầm ĩ, anh ngoan ngoãn ở đây tôi đi thông báo.” Nhân viên cảnh sát kia quả mắng hắn một câu sau đó rất nhanh rời đi.

Hai tay Lý Hạo nắm chặt song sắt thờ dốc, hắn sẽ rời khỏi nơi này, nhất định sẽ rời khỏi nơi này.

Ban công ngoài trời ở lầu hai căn biệt thự, Sùng Tùng thờ mạnh cũng không dám, trước mặt hắn, Công Tôn Vân khép lại laptop trên bàn, ánh mắt lạnh lẽo lóe sáng.

“Đại ca, chuyện này nên giải quyết thế nào? Lý Hạo đã xảy ra chuyện, đại ca không thể tiếp tục ngồi ở chỗ này, tuy bây giờ còn chưa có tin tức Lý Hạo phản bội, nhưng mà chỉ sợ lỡ như.”

“Đám hàng kia đâu?”

“Vẫn lấy danh nghĩa của Lý Hạo đặt ở bến tàu chưa có vận chuyển ra ngoài.” Nếu cảnh sát vẫn tiến hành điều tra đối với Lý Hạo, sẽ phát hiện ra một vài dấu vết để lại.

“Đám hàng này để em ở lại xử lý, đại ca, người vẫn là nên đi trước.” Bọn họ rời căn cứ quá xa, nếu thật sự xảy ra chuyện không may, bọn họ muốn rời đi thật sự là phiền phức.

“Ừ.” Công Tôn Vân gật đầu, hắn đã xem xét một người càng thích hợp hơn Lý Hạo, Lý Hạo đã không còn giá trị lợi dụng.

“Người biết được quá nhiều không cần thiết ở lại trên đời này, Lý Hạo phải chết.”

Nói xong Công Tôn Vân đi trở về phòng.

P/s: Chờ đợi ngày tên khốn Lý Hạo cùng cả nhà họ Nhiễm đề tiện kia ngủm cù nèo.

Chương 79: Sẽ không để cho cô dễ chịu

Trong phòng, Lam Kỳ đưa tấm hình chụp cô mặc áo cưới trong di động copy vào laptop, nghĩ một chút liền gọi một tấm qua cho Mễ Đóa, cô muốn kết hôn nhưng làm thế nào cũng muốn kích thích con nhóc kia một chút, làm bạn bè tốt nhiều năm như vậy, không gọi một tấm qua không tốt lắm.

Không tới một giây đồng hồ, Mễ Đóa liền gọi điện thoại qua, Lam Kỳ để điện thoại cách xa lỗ tai mình một chút, tiếng mắng chửi người không lái nhai bên kia mới có thể tạm dừng một chút.

"Đóa Đóa, tớ cũng không phải cố ý, tớ cũng không biết người kia lại là Khương Hạo, tớ cũng bị lừa." Cô đáng thương tội nghiệp mở miệng.

"Cậu lừa gạt người nào chứ, lúc đó cậu chính là nói như vậy."

Mặt Lam Kỳ biến sắc, "Thích hay không thích nói một tiếng, không thích tớ liền kêu anh ta rút." Nếu Mễ Đóa thật sự không thể chạm điện với tên kia, vậy thì quyết định như vậy đi, không có duyên rồi.

Đầu bên kia điện thoại, giọng nói rõ ràng là nhỏ đi một chút.

"Trễ rồi, ngày đó tớ uống rượu say, sau đó xảy ra chuyện....."

"Anh ta ăn cậu rồi." Lam Kỳ cảm thấy có vấn đề lớn, sao cô lại không nghĩ tới, Khương Hạo chính là người như thế.

"Không có. Là tớ." Mễ Đóa cũng không biết ngày đó là xảy ra chuyện gì, mơ hồ liền làm việc này.

"Ách." Đối với chuyện Mễ Đóa làm như vậy Lam Kỳ tuyệt đối không ngoài ý muốn, kén lúc đâm ô ở trong phòng đã không thể thỏa mãn cô, đương nhiên dễ dàng gặp chuyện không may.

"Hiện tại có vẻ phiền phức, anh ta muốn tớ phụ trách."

"Cái này sao, nên như vậy, làm người phải có trách nhiệm."

"Kỳ Kỳ, sao cậu không chết luôn đi."

Đầu bên kia điện thoại lừa gạt thật là lớn, Lam Kỳ vội vàng cúp điện thoại, trong lòng cười trộm, vẫn là Khương Hạo có vẻ bản lĩnh.

Cô và Thiệu Ngốc đều đã sớm bàn bạc xong, ngày kết hôn sẽ mời Mễ Đóa làm phụ dâu, Khương Hạo làm phụ rể, nhìn xem rất xứng.

Lúc này cửa phòng bị đẩy ra, Lam Vũ đi vào.

"Lý Hạo được bảo lãnh ra ngoài rồi." Lam Vũ ngồi xuống trên giường Lam Kỳ, ánh mắt rơi trên mấy tấm hình chụp phóng đại trên máy tính, cười nhẹ, xem ra con nhóc nhỏ này sẽ kết hôn trước mình.

"Chị, người không phải nói cực kỳ phiền phức hay sao, như thế nào lại có thể nhanh như vậy liền cho nộp tiền bảo lãnh đi ra?" Lam Kỳ không hiểu, cách nói chuyện của chị gái già ngày hôm qua cùng ngày hôm nay hoàn toàn khác nhau, mà ngày hôm qua cũng chỉ có mình Thiệu Từ Mục tới, không lẽ chị gái già cùng Thiệu Từ Mục đạt thành thỏa thuận gì rồi?

"Chị, có phải chị có chuyện gì gạt em hay không?"

"Không có." Lam Vũ lắc đầu.

"Kỳ Kỳ, em đi cùng với chị gặp Lý Hạo." Lam Vũ cảm thấy mình nói chuyện thực buồn cười, bây giờ vậy mà cô lại sợ gặp hắn ta, thì ra cô cũng có lúc sẽ sợ.

"Chị, chị thật sự muốn đi gặp anh ta sao?" Cô cảm thấy hai người bọn họ nhất định phải gặp mặt nói rõ mọi chuyện, nhưng mà cô đi theo có thích hợp không?

"Bọn chị hẹn ở quán cà phê Bích Hải, em đi tới đó với chị, chờ anh ta đến, em có thể rồi đi."

"Được."

Lầu hai quán cà phê Bích Hải, Thiệu Từ Vũ thu hồi tầm mắt.

"Thả tình địch ra ngoài, thật không giống tác phong của anh."

Đôi mắt Thiệu Từ Mục nhìn chăm chú vào trên người cô gái nhỏ dưới lầu, sắc mặt tuy tiêu tiêu, nhưng vẫn như cũ một bộ dáng nữ cường nhân, anh nhíu mày, anh không rõ bản thân làm sao có thể thích một cô gái không hiểu phong tình như vậy.

"Đương nhiên không giống tác phong của anh, chỉ là cô ấy đồng ý chỉ cần anh thả Lý Hạo ra, cô ấy liền suy xét chuyện tình giữa anh và cô ấy." Nếu không thì anh sẽ không tốn công sức nộp tiền bảo lãnh Lý Hạo ra ngoài.

"Chỉ có thời gian hai ngày." Thiệu Từ Mục lên tiếng, anh chỉ có thể nghĩ cách áp chế chuyện của Lý Hạo xuống một chút, hai ngày sau đó, Lý Hạo sẽ mắc tội càng nặng thêm.

"Thời gian hai ngày đủ rồi." Thiệu Từ Mục gật đầu, anh chỉ đồng ý giúp mang Lý Hạo ra ngoài, cũng không có đảm bảo hẳn ta sẽ không bị bắt trở về.

Nghe nói như vậy Thiệu Từ Mục lắc đầu.

Lam Kỳ chọn một vị trí tốt ngồi xuống, nhìn về phía trên lầu cười, là cô gọi điện thoại kêu Thiệu Ngốc tới, cô sợ sẽ xảy ra chuyện giống lần trước.

"Em ở đây cười cái gì?" Ánh mắt Lam Vũ nhìn lên trên.

"Không có cười cái gì." Lam Kỳ vội vàng dời đi lực chú ý của Lam Vũ, vừa rồi cô giống như thấy được Thiệu Từ Mục, thật là, Thiệu Ngốc như thế nào lại dẫn anh ta đến đây.

"Có đói bụng không, có muốn gọi chút gì đó ăn trước hay không?" Lam Vũ nhìn đồng hồ, thời gian hẹn gặp Lý Hạo đã qua, có thể là hẳn ta không đến, cô lo lắng hẳn ta sẽ trốn tránh không muốn gặp cô.

"Không cần." Lam Kỳ lắc đầu, cô tuyệt đối không đói, hơn nữa, cô muốn giữ gìn dáng người, cô không muốn đến lúc đó lại mặc không vừa áo cưới.

"Ừ" Lam Vũ lấy điện thoại di động ra gọi cho Lý Hạo, trong di động truyền đến giọng nói của cô nhân viên thông báo điện thoại đã bị tắt máy.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, đã qua thời gian hẹn gặp một tiếng, Lý Hạo còn không có xuất hiện, Lam Vũ cười khổ, xem ra là hẳn ta không muốn gặp cô, cũng đúng, nếu đổi lại cô là hẳn ta cũng sẽ giống như vậy.

"Chúng ta trở về thôi." Lam Vũ đứng dậy, lúc này điện thoại của cô vang lên, nhìn dãy số cô nhấn nút bắt máy.

Lam Kỳ không nghe được nội dung cuộc gọi, chỉ cảm thấy sắc mặt chị gái già càng thay đổi, sau đó ừ một tiếng rồi cúp điện thoại.

"Chị, sao lại nhìn em như vậy?" Trần Lam Kỳ đỏ mặt hỏi lạnh, chị gái già nhìn cô như vậy thật dọa người.

"Em nói chuyện chị muốn gặp Lý Hạo cho Thiệu Từ Mục?"

"Không có." Lam Kỳ nghi ngờ chị gái già làm sao biết, nhưng mà cô là nói cho Thiệu Ngốc không phải Thiệu Từ Mục.

"Thôi được rồi, đừng đi theo chị." Nói xong Lam Vũ đi ra ngoài.

"Chị, người đi đâu vậy?" Lam Kỳ cảm thấy nét mặt chị gái già không đúng, hơn nữa còn có cú điện thoại vừa rồi cũng rất kỳ lạ.

"Không được đi theo chị."

Lam Kỳ không để ý tới Lam Kỳ vội vàng đi ra ngoài, Lam Kỳ liếc mắt nhìn thoáng qua trên lầu, sau đó lập tức đi theo, cô lo lắng.

"Hình như có chuyện không đúng." Thiệu Từ Vũ đứng dậy, mỗi một ánh mắt của bé con anh đều có thể hiểu được ý nghĩa hàm chứa trong đó.

Thiệu Từ Mục cũng thấy nét mặt vừa rồi của Lam Vũ không đúng, hơn nữa anh cũng cảm thấy trong lòng bất an.

Lam Kỳ đuổi theo ra quán cà phê, Lam Vũ đã băng qua đường cái đi vào một khu phố khác.

Lam Kỳ muốn đuổi theo, nhưng mà đường đi bộ vừa vặn nổi lên đèn đỏ, cô chỉ có thể kiên nhẫn chờ, không tới vài giây thay đổi đèn xanh mới băng qua lối đi bộ.

Mới vừa đi tới giữa lối đi bộ liền nghe thấy một trận âm thanh chói tai, cùng lúc đó một chiếc xe màu đen bay nhanh về phía cô.

"A!" Thân thể cô cứng đờ, chỉ có theo bản năng hét lên, chiếc xe kia cách cô còn hơn mười thước mới bấm kèn, cô căn bản không có thời gian tránh né.

Bánh xe quét qua quần áo, tại thời điểm Lam Kỳ còn đang ngẩn người, Thiệu Từ Vũ đã tiến lên ôm cô lăn ra xa bánh xe.

"Bé con, không sao chứ?" Thiệu Từ Vũ đứng dậy, phản ứng đầu tiên là vội vàng xem xét trên người cô có bị thương hay không, không tòi, chỉ cảm thấy trên cánh tay bị trầy da một chút.

“Thieu ngọc, em...” Một hồi lâu Lam Kỳ mới hoàn hồn, trên người vẫn như nhũn ra, vừa rồi xém chút nữa là cô bị đâm chết, hiện tại nghĩ lại còn hoảng sợ.

“Không có việc gì rồi.” Thieu Tử Vũ bế cô lên, vừa rồi cũng đạo anh một thân mồ hôi lạnh, nếu không phải anh đi theo không biết sẽ như thế nào.

“Ai chết tiết như vậy, lái xe không có mắt sao.” Nghĩ lại một màn vừa rồi kia, Lam Kỳ mắng, rõ ràng là đèn đỏ vẫn chạy nhanh như vậy, khổ nạn.

Thieu Tử Vũ nhìn theo phương hướng chiếc xe rồi đi, đôi mắt rét lạnh, anh cảm giác chiếc xe kia là có ý, tốc độ như vậy là muốn dồn bé con vào chỗ chết.

“Còn có thể đi không? Anh đưa em đi bệnh viện kiểm tra.” Thieu Tử Vũ hỏi.

“Ừ” Lam Kỳ thử xuống đất. Thieu ngọc mặc quần trang, cô làm sao không biết xấu hổ mà muốn anh ôm, hủy hình tượng.

Vừa mới xuống đất mặt liền nhẵn lại.

“Thế nào?”

“Chân đau.” Cô thành thật trả lời, vừa rồi lúc ngã trên mặt đất giống như mất cá chân đã bị thương, hiện tại bước xuống đất rất đau.

“Vậy còn cạy mạnh.” Thieu Tử Vũ bế cô lên.

Lam Kỳ cảm thấy uất ức, “Không phải em sợ hủy hình tượng đẹp trai uy nghiêm của anh sao.”

“Muộn rồi, hình tượng của anh đã sớm bị em hủy.”

Lam Kỳ dựa vào lòng anh cười.

“Đúng vậy.” Từ nhỏ cô liền thật sự hủy hoại triệt để.

Một chiếc xe màu đen tạt vào một con đường hẻo lánh mới từ từ ngừng lại.

Trên xe một người phụ nữ đầu đội mũ lưới trai, tháo xuống cặp kính màu đen, vẻ mặt căm thù.

“Lam Kỳ, tôi nhất định phải cho cô chết.” Nhiễm Khả dùng cái bật lửa tự đốt cho mình điều thuốc, liều mạng ri vào mấy cái, dựa vào ghế trên xe xuất thần.

Tại sao, tại sao Thieu Tử Vũ lại đứng bên cạnh cô ta, nếu không có anh ta, hôm nay Lam Kỳ đã sớm chết, đều tại cô ta, cô mới rơi vào kết cục ngày hôm nay, công việc không có, nhà cũng không có, đi tới đâu cũng bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ, còn bị ép ra nước ngoài sống.

Cô đường đường là thiên kim tiểu thư của bí thư thị ủy vậy mà lại rơi vào kết cục này, đều là do cô ta làm hại.

Cô sẽ không để cho cô ta sống tốt như vậy, tuyệt đối sẽ không.

“Kiên nhẫn một chút.” Từ trong bệnh viện về, Thieu Tử Vũ liền giúp Lam Kỳ bôi thuốc, bị trật chân, tất nhiên phải dùng lực xoa bóp mới có thể mau khỏi, anh cũng không muốn trong hiện trường hôn lễ cô khập khiễng đi, anh muốn cho cô một hôn lễ tốt đẹp nhất.

“Ừ... Nhẹ một chút.” Lam Kỳ đau đến kêu la, muốn lấy chân ra, chân lại bị gắt gao nắm chặt.

“Chịu đựng, không dùng sức sẽ không nhanh khỏi.” Thieu Tử Vũ không chút nào mềm lòng.

Lam Kỳ cau mày nhìn mấy phút mới kết thúc loại hành hạ này.

“Từ hôm nay trở đi liền ở nơi này, một bước cũng không cho phép rời đi.” Trước khi đem sự việc điều tra rõ ràng, cô phải sống cùng với anh anh mới yên tâm.

“Tại sao?” Lam Kỳ ôm cổ Thieu Tử Vũ cười, “Có phải cảm thấy em rất quan trọng rồi hay không?”

Thieu Tử Vũ cất thuốc xong, cũng không giải thích với cô, “Đúng vậy, đã cảm thấy được em rất quan trọng.”

“Vậy anh phải nhìn xem em thật tốt, ngàn vạn lần đừng để đánh mất em.” Lam Kỳ bướng bỉnh nói đùa.

“Anh sẽ không.” Thieu Tử Vũ lên tiếng.

“Vậy lỡ như.”

“Không có lỡ như.”

“Nếu lỡ như.”

“Anh sẽ đi tìm.”

Mặc dù cảm thấy bản thân hỏi như vậy đúng là không thể nào giải thích được, nhưng Lam Kỳ vẫn cực kỳ vừa lòng câu trả lời này.

“Được rồi, em đi ngủ một chút, anh sẽ nói chuyện với bác trai bác gái bên kia.” Thiệu Tử Vũ bế cô lên giường, anh còn có chuyện phải làm.

“Ừ” Lam Kỳ gật đầu, hiện tại cô tuyệt đối không lo lắng vấn đề của cha mẹ già, dù sao Thiệu Ngốc là người cô nhất định sẽ gả cho.

Trên đường phố Thiệu Tử Mục phiền não gọi điện thoại, người phụ nữ này lại chạy đi nơi này rồi, di động cũng không bắt máy, nhất thời anh có loại dự cảm không tốt.

“Tìm được chưa?” Anh hỏi vài người đứng bên cạnh.

“Không có.” Mấy người kia trả lời.

“Nuôi mấy người làm ăn cái gì không biết.” Thiệu Tử Mục mắng to, những người này đều là người anh để lại nhìn Lý Hạo, không nghĩ tới vậy mà lại bị hắn ta cắt đuôi, cũng do anh sơ suất quá, là anh xem nhẹ tên Lý Hạo này.

Cái người phụ nữ ngốc Lam Vũ này, cô nhìn không rõ hay là không nghĩ muốn nhìn rõ bộ mặt thật của tên khốn Lý Hạo này, chuyện Lý Hạo trong công ty cô cũng đã biết, vẫn là yêu người đàn ông kia sâu đậm như vậy sao.

“Khốn kiếp.” Thiệu Tử Mục hung hăng đá vào bánh xe một cước.

“Tìm cho tôi, cho dù có lật tung thành phố A cũng phải tìm cho bằng được tên khốn kia.”

“Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Muốn Gặp Chị Cô Sao?

Bạn học cũ phiền cậu giúp tôi tìm hai người.” Trong phòng sách Thiệu Tử Vũ đang nói chuyện điện thoại, sau khi đối phương đồng ý liền nói tên một lần.

Ngoài phòng sách Lam Kỳ nhẹ nhàng đi về, cô không phải cố tình nghe lén mà chính xác là bị đối tình, không ngờ lại nghe được như thế.

Lý Hạo mang chị gái già đi, cô thấy không có vấn đề gì, nhưng mà cách nói chuyện của bọn học dường như là vấn đề cực kỳ nghiêm trọng, tới cùng sao lại thế này?

Cô lấy điện thoại ra gọi cho hai người, nhưng đều ở trạng thái tắt máy.

Lam Kỳ ngồi trên giường trong lòng bắt đầu lo lắng, gần đây Lý Hạo xuất hiện nhiều chuyện như vậy, hắn ta mang chị gái già đi tới cùng là muốn cái gì? Chẳng lẽ là sợ chị gái già khai hắn ra, nhưng mà chị gái già căn bản không phải là người như vậy, hắn nên biết rõ.

“Bé con, đang phát ngốc cái gì đó?” Thiệu Tử Vũ vào phòng liền nhìn thấy bộ dáng trầm tư của Lam Kỳ.

“Không có gì.” Lam Kỳ trả lời, anh có chuyện gạt cô, điều này làm cho cô cực kỳ không thoải mái.

“Thiệu Ngốc, em muốn về nhà.” Cô nghĩ chị gái già có thể không bao lâu liền trở về, xác định chị gái già không có việc gì cô mới yên tâm.

“Không phải đã nói ở lại chỗ này sao?” Thiệu Tử Vũ lấy thuốc trên tủ đầu giường ra, bắt đầu giúp cô bôi thuốc, sau này, anh sẽ không để cô rời khỏi nửa bước, ban ngày đã xảy ra chuyện, ngoại trừ Lý Hạo, anh cảm thấy vẫn còn có người rất nguy hiểm, là ai? Trong lòng anh đã có suy đoán, chỉ là bây giờ còn chưa có chứng cứ. (Kẹo nghĩ anh Thiệu đang nói đến đại ca Công Tôn Vân, aiz, anh cứ yên tâm, đại ca ng ta đang xách đồ trở về căn cứ, chỉ chờ giết tên khốn Lý Hạo kia là đi thôi)

“Em muốn ở lại nhưng ba mẹ em không đồng ý, anh cũng không phải không biết.” Lam Kỳ đưa ra tám chắn.

“Yên tâm bọn họ đã đồng ý cho em ở lại đây.”

Thiệu Tử Vũ mở miệng, lúc cô vừa ngủ anh đã xử lý tốt mọi chuyện.

"Không thể nào." Hai ngày nay chị gái già chỉ thuyết phục cha già, bên mẹ già kia vốn là không qua ải được, cô mới không tin.

"VẬY CHÍNH EM NÓI CHUYỆN VỚI BỌN HỌ." Nói xong Thiệu Tử Vũ bấm điện thoại.

Điện thoại kết nối, đầu bên kia liền truyền đến giọng nói của mẹ già. "Kỳ Kỳ, con ở lại nhà Tử Vũ thêm vài ngày, đừng vội trở về, dù sao sớm hay muộn đều là người một nhà."

"Mẹ. . ." Lam Kỳ không dám xác định có phải có người già mạo hay không, giọng nói của mẹ chưa bao giờ dịu dàng như vậy.

"Kỳ Kỳ, chân không có sao chứ? Nghe lời mẹ nói, nghỉ ngơi cho tốt đừng có mà lộn xộn." Lam Kỳ còn đang suy nghĩ, đầu bên kia điện thoại lại truyền đến giọng nói của cha già.

Lam Kỳ rút cuộc khẳng định là mẹ già không có sai, chỉ là như thế nào mới qua ban ngày đã thay đổi nhanh như vậy?

"Ba, chị gái già có và nhà chưa?" Cô cảm thấy có chỗ nào đó là lạ, nhưng mà bọn họ có thể đồng ý cho cô cùng Thiệu Ngốc qua lại là chuyện tốt.

"Còn chưa, có thể là công ty có việc, con tìm Tiểu Vũ? Vậy khi nào con bé trở lại ba sẽ kêu con bé gọi điện thoại cho con."

"Dạ...."

"Đưa điện thoại cho Tử Vũ."

Lam Kỳ đưa điện thoại cho người bên cạnh, Thiệu Tử Vũ nhận điện thoại cười nói chuyện vài câu, 'dạ' một tiếng liền cúp điện thoại.

Lam Kỳ nhìn chăm chăm Thiệu Tử Vũ, "Thiệu Ngốc, không phải là anh uy hiếp ba mẹ em chứ?" Nếu không thì thái độ của bọn họ làm sao có thể chuyển biến nhanh như vậy được, nghĩ như thế nào cũng nghĩ không thông.

Thiệu Tử Vũ đưa tay gõ đầu cô một cái.

"Nói cái gì đó! Đoán mò" Trong đầu cô gái nhỏ này toàn là cách nghĩ kỳ quái, xem anh là người làm loại chuyện này? Nếu bọn họ thật sự không đồng ý, anh không cần phải uy hiếp, trực tiếp cướp người là được.

"Vậy anh nói một chút, thái độ bọn họ như thế nào lại thay đổi nhanh như vậy, mà trong điện thoại của anh còn có số điện thoại của mẹ em?" Cái này đúng là quá không hợp lý, ngày hôm qua mẹ già còn một bộ dáng 'con dám qua lại với cậu ta, mẹ liền không để yên cho con' như thế nào hôm nay lại đột nhiên thông suốt rồi?

Thấy cô vẫn còn mê muội, Thiệu Tử Vũ cười.

"Thật ra thì lúc em mới vừa ngủ anh đã đi qua nhà em."

"Cái gì!" Lam Kỳ sợ hết hồn, đi nhà cô! Không phải nên là hai người cùng đi sao? Như thế nào một mình anh đi cũng không nói cho cô một tiếng, cô đau chân nhưng cũng có thể ngồi xe.

"Anh nói rồi mọi chuyện giao cho anh giải quyết." Thiệu Tử Vũ cất thuốc trở lại chỗ cũ, chỗ bị sưng ở chân của bé con biến mất không ít, qua hai ngày sẽ không có việc gì.

Trong lòng Lam Kỳ ấm áp, cô còn tưởng anh nói đùa, không nghĩ tới anh thật sự đi làm, "Vậy ba mẹ em có làm khó anh không?"

Cô đau lòng ôm cổ anh, tính cách của mẹ già cô hiểu rất rõ, cực kỳ cố chấp, muốn thay đổi cách nghĩ của bà rất khó.

"Không có." Thiệu Tử Vũ lắc đầu.

"Thật sự?" Lam Kỳ nhìn chăm chăm đôi mắt của anh muốn tìm ra một tia sơ hở, đáng tiếc trong mắt vẫn là bình tĩnh, cái gì cũng không nhìn ra.

"Tên lùong gạt." Cô không tin.

Thiệu Tử Vũ nhếch miệng mỉm cười, không trả lời.

Lam Kỳ cũng không hỏi nữa, nghĩ lại mẹ già cho anh sắc mặt cũng không có gì không tốt, rất không dễ dàng nuôi lớn đứa con gái, nói cho anh lừa gạt mắt liền lừa gạt mắt, cho một chút sắc mặt cũng bình thường.

"Nói cho em biết anh làm sao thuyết phục mẹ em." Đây mới là điều cô muốn nhất.

"Anh chỉ nói cả đời sẽ đối xử tốt với em, thương em, cưng chiều em, yêu em, bác gái đã đồng ý." Thiệu Tử Vũ nhẹ nhàng mở miệng, ánh mắt chân thành.

Lam Kỳ cọ cọ trong ngực anh một hồi, lời này ngay cả mẹ già cũng cảm động thật không dễ dàng, hiện giờ trong lòng cô cũng bị lời nói này tràn đầy ấm áp.

"Đói bụng hay không?" Thiệu Tử Vũ hỏi, vừa nãy cô đã ngủ thật lâu.

"Ừ" Lam Kỳ gật đầu, hiện tại cô rất muốn ăn thức ăn tự tay anh nấu, đã mấy ngày không được ăn.

"Vậy em chờ anh một chút, anh đi nấu cho em ăn." "Em muốn đi cùng anh." Anh đi, một mình cô ở trong này cực kỳ nhàm chán.

"Được, mang con mèo tham ăn này cùng đi xuống."

Nói xong Thiệu Tử Vũ ôm lấy cô đi xuống lầu dưới, nhìn bộ dáng thoải mái của cô, khẽ cười, ánh mắt lại chuyển càng thâm (Woa, anh Thiệu là nhất, cưng chiều chị Lam quá trời, nghe anh nói, xem anh làm, thật sự là Kẹo cũng muốn chết trong ngọt ngào của anh)

Thật ra thì vừa rồi anh không có nói thật với bé con, buổi chiều thừa dịp lúc cô ngủ anh đã đến nhà cô, nhưng mà cũng không phải là vì thuyết phục người nhà cô đồng ý hôn sự của bọn họ, mà là cho bọn họ xem video nói Lam Kỳ bị nguy hiểm, còn có chuyện của Lam Vũ cùng Lý Hạo đều nói hết cho bọn họ.

Anh biết chuyện này sẽ làm cho bọn họ lo lắng, nhưng so với chuyện để bé con bị nguy hiểm thì không quan trọng bằng.

"Thiệu ngọc, em không cần ăn dưa chuột. "Dưới lầu Lam Kỳ nhìn rau dưa trong tủ lạnh lắc đầu, cô chán ghét ăn rau xanh.

Thiệu Tử Vũ nhìn cô tà khí cười.

"Hiện tại không ăn, đợi buổi tối sẽ cho em ăn." (Á, anh Thiệu vừa nói cái gì, Kẹo không nghe gì hết, cũng không có tưởng tượng cái hình ảnh cảm trẻ con kia *lắc đầu, nhắm mắt, tự thôi miên*)

Vài giây sau, Lam Kỳ mới hiểu rõ ý tứ kia, mặt đỏ bừng một mảnh, "Sắc quý."

Trước kia tại sao cô lại không phát hiện tiềm chất về phương diện này của anh, đùa giỡn cô. Com nước xong, Thiệu Tử Vũ cùng Lam Kỳ ngồi xem TV một hồi, lúc chuẩn bị lên lầu liền nhận được điện thoại.

Cúp điện thoại anh suy nghĩ một lát rồi mở miệng.

"Bé con, em đi ngủ trước, anh sẽ kêu Tiểu Lý qua đây với em, có cần cái gì thì em gọi cậu ấy."

"Làm sao vậy?" Lam Kỳ hỏi, cô có thể từ trên mặt anh nhận ra được chuyện nặng nhẹ xảy ra.

"Trong bộ đội có chút việc gấp."

"Vậy anh đi đi, một mình em ở đây là được." Đây là nhà của bọn họ, nhiều người cô cảm thấy là lạ, hơn nữa cô chỉ là bị trật chân một chút không có gì đáng ngại, muốn Tiểu Lý qua với cô, có chút bất tiện.

"Nghe lời!" Thiệu Tử Vũ nhẹ dụ dỗ, một mình cô ở đây, anh không yên tâm.

"Được rồi." Lam Kỳ gật đầu, dù sao cô cũng ngủ không được, có thêm người cùng xem TV.

"Ừ, anh rất nhanh sẽ trở lại, em chờ anh."

"Được."

Thiệu Tử Vũ để cho Tiểu Lý bảo vệ Lam Kỳ sau đó lái xe đến địa chỉ theo như người kia nói trong điện thoại.

"Có tìm được người hay không?" Anh hỏi.

Thiệu Tử Mục lắc đầu, nửa tiếng sau có người thấy Lý Hạo nhưng bọn họ không có tìm thấy.

Thiệu Tử Vũ nín thở, bây giờ cũng không tốt nếu báo cảnh sát, hơn nữa không có chứng cứ Lý Hạo mang Lam Vũ đi, huống chi hai người là quan hệ người yêu, càng thêm phiền phức.

"Sáng nay Lý Hạo thông qua chợ đêm mua một khẩu súng." Đây là tin tức anh vừa nhận được, cho nên anh mới cố ý qua đây, nếu Lam Vũ gặp chuyện không may anh tin bé con sẽ rất đau khổ, mà anh không muốn để cô đau khổ.

"Tên khốn kiếp này muốn làm cái gì." Trong lòng Thiệu Tử Mục căng thẳng, cặp mắt rét lạnh, sau đó nắm chặt quả đấm. (Cmn, tên khốn Lý Hạo này đúng là điên rồi, không biết chị Vũ có bị gì không.)

Trong phòng ngủ Lam Kỳ rất buồn bực, cô muốn xem phim tình cảm, Tiểu Lý lại thích xem phim chiến tranh, không còn cách nào, người ta là khách, vì thế cô ngồi trong phòng sách chơi máy tính câu Thiệu ngọc.

Mới vừa khởi động máy tính điện thoại cô vang lên, nhìn một chút là một dãy số lạ.

“A lô....”

Đầu bên kia điện thoại yên tĩnh không tiếng động, cô lại a lô vài tiếng, vẫn không có phản ứng.

Người nào nhầm chán đùa dai như vậy, gọi tới lại không nói tiếng nào, mới vừa chuẩn bị cúp máy đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói.

“Kỳ Kỳ” Giọng nói quen thuộc gấp gấp.

“Lý Hạo?” Lam Kỳ nghe giọng nói liền nhận ra là Lý Hạo, nhưng lại dường như không phải, bởi vì giọng nói này cùng với giọng nói khi bọn họ nói chuyện lại không giống nhau, tới cùng chỗ nào không giống nhau cô lại không nói được.

“Kỳ Kỳ” Đầu bên kia điện thoại lại lặp lại gọi tên cô.

“Anh Lý Hạo, là anh sao?” Lam Kỳ hỏi.

“Ừ.”

Là Lý Hạo, cô yên tâm, trước đó cô vẫn lo lắng cho chị gái già, hiện tại xem ra không có việc gì. (Phải không? Chẳng những có việc mà còn là việc lớn nữa đó chị Lam ngọc)

“Chị em đâu mất rồi? Chị ấy đi cùng với anh phải không?” Chị gái già cũng thật là, trẻ như vậy còn không về nhà.

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một chút.

“Kỳ Kỳ, em muốn gặp chị em sao?”

“Đương nhiên.” Lam Kỳ cảm thấy lời Lý Hạo thật là không hiểu ra sao cả, lại còn kỳ lạ.

“Vậy em tới chỗ này đi, nhớ kỹ, chỉ có thể một mình em tới, anh không muốn người khác biết, nếu không thì em không thể gặp được cô ấy rồi.”

“Ah có ý gì?” Lam Kỳ có ngốc cũng nghe ra không thích hợp, cái gì gọi là ‘một mình tới’, cái gì gọi là ‘không thể gặp được’.

“Ngoan ngoãn nghe lời, cái gì cũng đừng hỏi, em qua đây liền biết.” Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói mềm mại.

Giọng nói này làm cho Lam Kỳ lạnh run một cái.

“Anh nói địa chỉ cho em, nhớ kỹ, nghe lời, nếu không thì anh sẽ tức giận.”

Tiếp theo đầu bên kia điện thoại nói ra một địa chỉ, Lam Kỳ biết đó là một khu công nghiệp bị bỏ hoang ở ngoại ô thành phố, khu công nghiệp bị ô nhiễm nặng nề mấy chục năm trước, đã bỏ hoang nhiều năm, nhà xưởng cũ nát, rất ít người ở chỗ này.

Làm sao Lý Hạo có thể mang chị gái già đến nơi này?

Đột nhiên cô cảm thấy tên Lý Hạo này rất đáng sợ, hẳn ta có thể gây bất lợi đối với chị gái già hay không?

(Ày, giờ này mới biết sợ, lúc trước còn bênh tên khốn kiếp này, chửi thảm anh Mục te tua)

Nhưng bây giờ chị gái già đang ở cùng với hẳn ta, dù đáng sợ cô cũng phải đi.

“Nhanh lên một chút, anh chờ em.”

“Ừ.” Lam Kỳ gật đầu, cô lập tức đi ngay.

“Kỳ Kỳ đừng nghe hẳn ta, đừng đến, mau báo cảnh sát, hẳn bị điên rồi.” Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng hét chói tai của Lam Vũ.

“Câm miệng.... Yên tĩnh. Đừng” Sau đó điện thoại bị cắt đứt.

“Chị.” Thân thể Lam Kỳ trống rỗng, cô mới vừa nghe thấy tiếng hét của chị gái già, hơn nữa sau cùng còn có một tiếng giống như tiếng pháo nổ mạnh mẽ.

Không được, cô phải chạy nhanh qua, chị gái già nhất định là đã xảy ra chuyện, lúc xuống lầu cô chuẩn bị gọi điện thoại cho Thiệu ngọc.

Suy nghĩ một chút lại để xuống, không được, Lý Hạo nói chỉ cho một mình cô đến, hơn nữa ban ngày chị gái già cũng cảnh cáo không cho cô đi theo sau, cô không biết làm sao Lý Hạo biết được, nhưng bây giờ cô không thể mạo hiểm.

Nhất định là Lý Hạo cùng chị gái già xảy ra tranh chấp muốn cô đến khuyên giải, nhất định là như vậy, cô không ngừng tự an ủi chính mình. (Chị Lam ngọc, đến giờ còn tự lừa mình dối người, còn không nhìn rõ bộ mặt ghê tởm của tên khốn kia, cái gì mà tranh chấp, cái gì mà khuyên giải, tên điên đó

muốn bắt chị đó, ngốc ạ)

Xuống lầu, Lam Kỳ không nói tiếng nào đi ra ngoài.

P/s: Chị Lam ngốc, thế nào cũng xảy ra chuyện, tên khốn Lý Hạo đó điên rồi, chó cùng rứt giậu, thế nào hắn ta cũng gây ra chuyện điên cuồng gì đó.

Không biết chị Vũ có sao không? Tiếng đùng kia không phải là tiếng súng đi? Chị Lam đi đến đó sẽ như thế nào? Công Tôn Vân có giết được tên đề tiện Lý Hạo này không?

Mong là không xảy ra chuyện gì hồi tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bầy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Yêu cô như vậy

Tiểu Lý đang ngồi trên sofa xem TV ngon lành liền vội vàng đứng dậy.

"Phu nhân, người muốn đi đâu?" Lúc đi thủ trưởng đã có dặn dò, muốn cậu đi cùng cô.

"Tôi muốn ra ngoài mua chút đồ."

"Vậy tôi cùng đi với phu nhân."

"Không cần, tôi lập tức trở về, cậu ở nhà chờ tôi là được." Lam Kỳ từ chối, nếu để cho Tiểu Lý đi theo, cô làm sao mà đi được.

"Phu nhân, người đừng làm khó dễ tôi, đây là nhiệm vụ thủ trưởng giao phó." Tiểu Lý bày ra một bộ dáng khó xử.

Lam Kỳ nhúc nhích, cô biết Tiểu Lý đối với mệnh lệnh của Thiệu Ngốc mà nói là triệt để chấp hành, nếu cô kiên trì không cho cậu đi theo, khẳng định cậu sẽ lập tức báo lại, như thế cô cũng không đi được.

"Được rồi." Lam Kỳ gật đầu, trước tiên cứ để cậu đi theo, đợi lát nữa nghĩ cách rời khỏi cậu ta là được.

Ra khỏi biệt thự, Lam Kỳ đi chậm chậm trên đường phố, cố ý giả bộ một bộ dáng cực kỳ tận lực.

"Tiểu Lý, cậu đi gọi một chiếc xe."

"Phu nhân muốn mua cái gì?" Tiểu Lý rất không giải thích được, bây giờ là 10 giờ tối, hơn nữa cách biệt thự xa hoa này có một siêu thị, cậu vốn cho là phu nhân sẽ vào đó mua đồ.

Lam Kỳ trừng mắt liếc cậu một cái.

"Đồ vật của phụ nữ, cậu muốn biết?"

Tiểu Lý xấu hổ cười, đồ dùng phụ nữ gì đó làm sao cậu có thể muốn biết, hơn nữa cũng không dám biết.

"Nhanh đi."

"Vâng, vậy phu nhân ở chỗ này chờ tôi."

Tiểu Lý dặn dò, chỗ này là khu nhà riêng, xe của cậu đã bị thủ trưởng lái đi, lúc này muốn xe chỉ có thể ra ngoài tiểu khu xem có chiếc taxi nào hay không.

"Được, nhanh đi." Lam Kỳ bắt đầu đuổi người.

Tiểu Lý bước nhanh đi về phía cổng tiểu khu, nhìn bóng người đi xa, Lam Kỳ quay đầu đi về hướng khác, từ đây ra ngoài còn có cái cổng, lần trước cô đã nhìn qua, đối với việc Tiểu Lý có thể bị mắng, nhưng cô thật sự rất vội.

Thiệu Tử Vũ lái xe về nhà đựng phải Tiểu Lý đang chờ taxi bên ngoài tiểu khu, trên mặt nhất thời nghiêm túc.

"Như thế nào cậu lại ở đây?" Anh không phải kêu cậu ta bảo vệ bé con sao?

"Phu nhân nói muốn đi ra ngoài, kêu tôi đi tìm xe."

"Cô ấy muốn ra ngoài?"

Sắc mặt Thiệu Từ Vũ nghi hoặc, cô gái nhỏ kia đã trẻ thế này còn muốn đi đâu.

"Lên xe." Anh mở miệng gọi Tiểu Lý.

Bây giờ chuyện càng ngày càng khó giải quyết, anh suy nghĩ có nên nói chuyện của Lý Hạo cho cô hay không, mặc dù sẽ làm cho cô lo lắng. (Aiz, quan tâm quá sẽ làm giảm chỉ số thông minh, nếu anh Thiệu nói sớm thì chị Lam sẽ không hành động ngu ngốc như vậy rồi)

Sau khi lên xe, Thiệu Từ Vũ nhanh chóng lái xe về nhà.

"Người đâu?" Đến chỗ nhưng lại không thấy bóng dáng quen thuộc kia, anh rống lên với Tiểu Lý, không phải anh đã bảo cô ở chỗ này chờ anh hay sao, hiện giờ trên đường ngoại trừ mấy chiếc xe xon chạy qua, làm gì có bóng người nào.

Tiểu Lý nhìn chung quanh một chút, lại nhìn thủ trưởng nhà mình một chút, trên đường không có ai, trong nhà đèn cũng tắt, trong lòng lập tức cảm thấy, không xong.

"Thủ trưởng, tôi lập tức đi tìm." Tiểu Lý vội vã chạy đi tìm người, lửa giận lớn như vậy làm cho cậu có cảm giác sắp bị giết đến nơi, không nghĩ ra không phải vừa mới rời khỏi phụ nhân một chút hay sao, như thế nào lại gấp như vậy, tiểu khu này rất an toàn, có thể có chuyện gì chứ.

Sau khi Tiểu Lý đi, Thiệu Từ Vũ lập tức lát điện thoại gọi điện cho Lam Kỳ, gọi mấy cuộc cũng không ai bắt máy, anh dựa vào xe thất thần.

Thật ra thì chuyện này cũng không thể trách Tiểu Lý, anh không có nói chuyện ban ngày với cậu ta, cho nên cậu ta cũng không có phòng bị.

Anh đang suy nghĩ đã trẻ như vậy rồi bé con còn muốn đi đâu, theo như hiểu biết của anh về cô, cô không có khả năng tự nhiên lại rời khỏi Tiểu Lý, càng không thể không nhận điện thoại của anh.

Bình tĩnh một chút, anh lập tức gọi một cú điện thoại cho Thiệu Từ Mục.

"Sao vậy Từ Vũ?" Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của Thiệu Từ Mục.

"Không thấy Lam Kỳ."

"Làm sao có thể, không phải là em đã cho người nhìn cô ấy rồi sao?" Thiệu Từ Mục cảm thấy cực kỳ ngoài ý muốn, cô gái nhỏ kia cũng gặp chuyện không may giống anh?

"Em không nói rõ ràng với Tiểu Lý." Thiệu Từ Vũ buồn phiền.

"Như vậy. . ." Giọng nói Thiệu Từ Mục trầm xuống.

"Em muốn hỏi hành tung của Nhiễm Khả tối hôm nay." Lam Kỳ gặp chuyện không may, điều đầu tiên anh hoài nghi là Nhiễm Khả, ngoại trừ cô ta không ai có thù hận lớn như vậy với bé con, chuyện ở bữa tiệc ngày đó, đối với Nhiễm Khả có ảnh hưởng rất lớn, mà những thứ này cô ta sẽ tính lên đầu Lam Kỳ, chuyện ban ngày cũng là do cô ta làm. (No no no.... lần này là tên điên Lý Hạo kia đó anh Thiệu ơi, nhanh nhanh đi tìm chị Lam, không chừng tên khốn đó.....)

"Tối hôm nay cô ta không có ra khỏi nhà." Thiệu Từ Mục trả lời, lúc chiều, Từ Vũ kêu anh cho người canh chừng người phụ nữ này, anh đã căn dặn, cô ta có động tĩnh gì sẽ truyền đến anh, đêm nay không có bất cứ chuyện gì.

"Ừ. Em biết rồi."

Cúp điện thoại trong đầu Thiệu Từ Vũ nghĩ đến một người khác, lòng mày nhăn lại, nếu là như vậy trở về anh sẽ dạy dỗ cô thật tốt. (Không biết đến lúc đó là dạy dỗ chị Lam hay là ôm hôn thăm thiết rồi lại biến thành nô lệ vợ giống như trước hay không)

Trong bóng đêm một chiếc xe taxi đang nhanh chóng chạy về phía ngoại ô thành phố.

"Tiểu thư, đã trẻ thế này vì sao cô còn đi ra ngoại thành?" Trên xe, vị tài xế trung niên nhìn kính chiếu hậu hỏi, đêm hôm một cô gái lại còn đến chỗ kia, hơn nữa điện thoại vang lâu như vậy cũng không bắt máy.

"Tôi đi tìm một người bạn." Lam Kỳ nhìn chăm chú mấy cuộc gọi nhờ trên màn hình điện thoại xuất thần, Thiệu ngọc chắc là đang tức giận, nhưng mà không còn cách nào khác, sau khi trở về cô nhất định sẽ giải thích với anh. (Mong là chị còn cơ hội để nói mấy lời giải thích đó)

"Cãi nhau với bạn trai sao?" Về mặt tài xế lái taxi một bộ dáng hiểu rõ, bây giờ con gái đều như vậy, một người âm ỉ bỏ chạy, chơi trò mất tích, làm như không thấy gì.

"Không có." Ánh mắt Lam Kỳ chuyển ra ngoài xe, ngoại thành không có đèn đuốc phồn hoa như trong thành phố, nhìn cực kỳ tối, trên đường cũng là cách một khoảng cách mới có một hộ gia đình, nghĩ tới chỗ muốn tới kia cô có chút sợ sệt.

Cách chỗ đến còn đến một khoảng cách, Lam Kỳ xuống xe, cô không muốn tới chỗ kia mới xuống xe, nếu không thì tài xế sẽ cảm thấy kỳ lạ, dù sao đêm hôm một cô gái đến một khu công nghiệp bị bỏ hoang quá làm cho người ta khó hiểu rồi.

"Tiểu thư, cãi nhau là chuyện bình thường, ở lại chỗ bạn bè của cô chơi đùa hai ngày liền người giận đi, cô tức giận, dọc theo đường đi cậu trai kia gọi nhiều cú điện thoại cho cô như vậy, xem như cực kỳ để ý cô rồi." Lúc gần đi, tài xế xe taxi có lòng tốt khuyên giải.

Lam Kỳ cười khổ, là tâm tình cô không tốt, nhưng cũng sẽ không vì một nguyên nhân cãi nhau mà tâm tình không tốt.

Trả tiền, tài xế xe taxi lái đi, Lam Kỳ đứng ở lề đường, ven đường có mấy hộ gia đình, mà phía trước là khu công nghiệp bị bỏ hoang.

Cô phải đi bộ vài phút mới đến nơi.

Lúc này điện thoại di động vang lên, cô xem một chút, là số điện thoại vừa rồi.

"Kỳ Kỳ, đã tới chưa?" Trong điện thoại truyền đến giọng nói của Lý Hạo.

"Ừ, đang tới." Bước chân Lam Kỳ ngừng lại một chút, giọng nói của Lý Hạo làm cho cô có kích động muốn bỏ chạy.

"Nhanh lên một chút, nếu không em cũng sẽ không gặp được cô ấy."

Lại là câu này, Lam Kỳ có phản phát cáu.

"Lý Hạo, anh có phải người hay không, chị gái tôi là vị hôn thê của anh, như thế nào anh có thể nói như vậy?"

"Ha ha. Vị hôn thê? Em có gặp qua vị hôn thê nào mới mất tích có một tháng liền quên sạch sẽ vị hôn phu của mình hay không? Em có gặp qua vị hôn thê nào mới một tháng mà đã chạy đến trên giường người đàn ông khác?" Giọng nói Lý Hạo đột nhiên tràn ngập oán hận. (Hừ, Kẹo khinh, tên khốn không bằng súc vật này, người thì có hơn cái thá gì? Không phải cũng là ngựa đực, cũng rất thỏa mãn vs con tiện nhân Nhiễm Khả kia hay sao? Đúng là nói làm bẩn tai người khác)

Lam Kỳ không lên tiếng, đột nhiên cô cảm thấy được vì sao lại không đúng, Lý Hạo cái dạng này giống như là một tên điên.

"Kỳ Kỳ, còn nghe anh nói chuyện nữa không?" Giọng nói bên kia đột nhiên dịu dàng.

"Kỳ Kỳ. . ." Giọng nói đầu bên kia điện thoại nóng nảy.

"Thật xin lỗi, Kỳ Kỳ, anh vừa rồi...vừa rồi thật sự là quá kích động, em đừng sợ, gần đây vì gặp quá nhiều chuyện nên mới có thể như vậy, em nhanh qua đây đi, chị em không có việc gì, anh muốn em đến chỉ là muốn em khuyên cô ấy trở lại bên cạnh anh. Lý Hạo vội vàng giải thích.

"Ừ" Nghe được lời này của Lý Hạo, Lam Kỳ lên tiếng. (Chị Lam ngốc lắm, cái có tệ hại như vậy mà cũng tin)

"Vậy em mau qua đây, anh chờ em"

"Còn mấy phút nữa." Cúp điện thoại, Lam Kỳ hạ quyết tâm, cô đã ở rất gần chị gái già, không thể bỏ mặt chị ấy.

Trong bóng đêm, một chiếc Hummer chạy băng băng trên đường phố, Thiệu Tử Vũ lau chùi khẩu súng trên tay, nét mặt có chút sốt ruột.

Hiện tại vị trí của bé con là ở ngoại ô thành phố, đêm khuya một mình cô vậy mà lại chạy đến chỗ đó, không ngờ cô lại tình nguyện tin tưởng Lý Hạo cũng không tin tưởng anh.

"Như thế nào? Không sợ để cho người trong lòng nhìn thấy bộ dáng tanh mùi máu của cậu sao?" Khương Hạo mở miệng, nếu cô gái nhỏ kia nhìn thấy bộ dáng hiện tại của tên nhóc này đoán chừng sẽ dọa đến lòng dạ rối loạn, về sau sẽ cách cậu ta rất xa.

"Vậy cơ hội làm anh hùng giữa lại cho cậu, tớ sẽ không giết người trước mặt cô ấy." Thiệu Tử Vũ mở miệng, nếu không thì cậu ta cho rằng buổi tối anh tìm đến cậu ta làm gì.

"Cái tên nhóc thôi này." Mặt Khương Hạo co rút một hồi, anh chưa từng quên Mễ Đóa cùng cô gái nhỏ kia là bạn tốt, giết người, Mễ Đóa cũng liền biết.

"Yên tâm, nếu cậu thật sự xuống tay, tớ sẽ kêu bé con phóng đại hình tượng vinh quang của cậu kéo dài vô hạn, đến lúc đó lại có một đồng lớn phụ nữ sùng bái cậu."

"Ha ha. Cũng không cần đến mức này." Khương Hạo cười, một đồng lớn phụ nữ liền miễn đi, anh chỉ muốn một mình cô gái hạt tiêu kia sùng bái là được.

"Còn cười, lái xe của cậu đi." Thiệu Tử Vũ nghiêm mặt, trong lòng anh đang lo lắng, nụ cười của cậu ta cực kỳ chướng mắt.

Tốc độ chiếc Hummer từ từ chậm lại trên đường, sau cùng tắt máy.

"Xe đã hết xăng." Khương Hạo đổ mồ hôi lạnh, vừa rồi anh đã quên kiểm tra.

"Àm" Vừa mới dứt lời, trên mặt liền trũng một nắm đấm.

Lam Kỳ đến chỗ khu công nghiệp bị bỏ hoang, các toà nhà xường cao lớn không một tia sáng, bóng phía cực kỳ yên lặng.

Cô bấm số điện thoại kia.

"Kỳ Kỳ, đã đến nơi chưa?" Giọng nói Lý Hạo có chút hưng phấn.

"Ừ, anh đang ở đâu?"

"Em nhìn bốn phía xem, nhìn đến chỗ có ánh sáng thì em đi vào."

"Ừ"

Cúp điện thoại, Lam Kỳ nhìn bốn phía, lầu hai của một toà nhà bị bỏ hoang có chút ánh sáng lóe ra, cô từ từ đi về phía đó.

Mượn ánh sáng điện thoại di động cô đi lên lầu hai, mới vừa lên lầu đã bị người khác bắt lấy, sợ đến mức cô hét chói tai.

"A"

"Xuyt, Kỳ Kỳ, là anh." Lý Hạo bịch miệng cô, chỗ này không có ai, cô la hét không sao, nhưng hấn không thích nhìn thấy bộ dáng này của cô, hấn thích Kỳ Kỳ vĩnh viễn yêu cười, hoạt bát như ánh mặt trời.

Lam Kỳ gật đầu, tỏ vẻ cô đã biết.

Lúc này Lý Hạo mới buông cô ra.

Lam Kỳ quan sát Lý Hạo, mới có mấy ngày, tóc hấn đã dài có thể thắt lại, quần áo dơ dáy bẩn thỉu, vẻ mặt tiều tụy, trên người mang theo mùi lạ, hoàn toàn thay đổi thành một bộ dáng khác.

"Lý Hạo, chị tôi đâu?" Mấy ngày nay chị gái già đều cùng một chỗ với hấn như vậy sao?

Nghe lời Lý Hạo vẻ mặt cô lập tức lạnh xuống.

"Em không quan tâm anh." Hấn ta muốn cô như vậy, yêu cô như vậy, vừa thấy hấn cô không có một chút vui sướng, tất cả đều hỏi đến người đàn bà kia.

"Không có, em quan tâm, cả anh cùng chị gái già em đều quan tâm."

Nghe nói như thế, sắc mặt Lý Hạo mới dịu đi.

Ngón tay hấn chỉ chỉ.

Lam Kỳ nhìn theo phương hướng hấn chỉ, chỉ thấy khắp góc ngách trong căn phòng dơ dáy bẩn thỉu làm cho người ta muốn nôn, Lam Vũ bị trói, miệng bị bịch lại ngã trên mặt đất, đôi mắt nhắm lại, trên trán còn mang theo vết máu.

"Chị" Lam Kỳ vội vàng chạy tới, cô nghĩ đến vô số khả năng, nhưng không nghĩ tới chị gái già sẽ phải chịu đối xử như vậy.

"Lý Hạo, anh điên rồi." Làm sao hấn ta có thể đối xử với chị cô như vậy.

"Chị" Lam Kỳ dùng sức lắc lắc Lam Vũ, nhìn đến bộ dáng của chị gái già cô đau lòng không thôi.

Một tiếng hừ lạnh rất nhỏ, Lam Vũ từ từ nhìn đến Lam Kỳ lại liều mạng lắc đầu.

Lam Kỳ vội vàng lấy miếng giẻ trong miệng cô ra.

"Ai cho em đến, đi mau."

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bầy Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Đưa tiễn hấn

Vừa rồi lúc Lý Hạo gọi điện thoại, cô cũng đã cảnh cáo cô, như thế nào mà cô vẫn cứ vờ không biết như vậy, hiện tại Lý Hạo không phải là người đàn ông cô quen biết lúc trước.

"Chị" Lam Kỳ cái gì cũng không nghe thấy, chỉ đau lòng, chị gái già mới mấy ngày không gặp liền biến thành như vậy, sắc mặt tái nhợt, trên trán là một lỗ hồng rất sâu, không phải vết thương cũ lần trước mà là vết thương mới.

"Chị, chúng ta về nhà, rời xa cái tên đàn ông biến thái này." Cô dùng sức cời dây trói cho Lam Vũ, nhưng mà dây trói thắt nút chết, như thế nào cũng cời ra được.

"Đi mau, Kỳ Kỳ không cần lo chị." Lam Vũ mở miệng, trên tay Lý Hạo có súng, trước đó cô đã nhìn thấy, hẳn nhất định là không buông tha cho cô, dù Lam Kỳ có muốn giúp cô cời bỏ dây trói cũng vô dụng.

"Muốn chạy? Đã quá muộn rồi." Lý Hạo nhẹ giọng mở miệng, hẳn không dễ dàng mới lừa gạt cô tới đây, như thế nào có thể để cho cô cứ như vậy mà đi.

Hắn nhìn Lam Kỳ ngồi xồm xồm trên mặt đất vội vàng cời bỏ dây trói, đột nhiên bước lên vài bước, kéo cô ôm vào trong ngực.

"Lý Hạo, anh làm gì?" Hai giọng nói đồng thời vang lên, sợ hãi, giật mình.

Lam Kỳ dùng sức giãy giụa, tên đàn ông này ôm cô, cảm giác cùng mùi trên người hắn ta làm cho cô cảm thấy ghê tởm, hơn nữa hắn làm sao có thể ôm cô trước mặt chị gái già, là muốn nhục nhã chị gái già, trả thù chị ấy, đồ đê tiện, một cho trước đó cha mẹ già còn đợi hắn, sớm biết như thế sẽ khiến cho hắn cả đời ngốc trong tù không ra được.

"Lý Hạo, buông em gái tôi ra." Lam Vũ muốn tiến lên tát Lý Hạo một cái, nhưng mà tay chân cô đều bị trói căn bản không có cách nào, chỉ có thể rống lên.

"Là tôi có lỗi với anh, có chuyện gì anh đều nhắm vào tôi, tha em ấy ra." Là cô làm cho hắn đau khổ, hẳn muốn như thế nào đều không sao, nhưng mà không liên quan đến Kỳ Kỳ. (Aiz.....2 chị vẫn ngây thơ vô số tội như vậy, mục tiêu từ đầu của tên điên đó là chị Lam, còn muốn hắn tha người?)

"Câm miệng." Lý Hạo rống, nhưng mà tay ôm Lam Kỳ vẫn không có thả ra.

"Kỳ Kỳ, đừng sợ, anh không làm em bị thương, anh yêu em như vậy làm sao có thể tổn thương em." Lý Hạo dịu dàng mở miệng, nhắm mắt lại ngửi mùi hương trên tóc cô, về mặt hưởng thụ, thật lâu trước kia hắn đã muốn ôm cô như vậy, hiện tại rốt cuộc có thể như mong muốn rồi.

Lời này giống như một quả bomb, làm cho hai cô gái trong phòng đồng thời ngẩn ngơ.

"Lý Hạo, cái tên điên này, chuyện của chúng ta không cần liên lụy trên đầu em ấy, nếu không thì tôi nhất định không bỏ qua cho anh." Trên mặt Lam Vũ mang theo tia kinh hãi, vừa rồi Lý Hạo nói cái gì? Cô biết chuyện cô cùng Thiệu Tử Mục ở cùng một chỗ kích thích hắn, nhưng mà không phải ý muốn của cô, trong lòng cô hi vọng người cả đời cùng với cô là hắn, hiện tại hắn muốn trả thù cô có phải hay không?

"Tôi không điên, từ đầu đến cuối người mà tôi yêu là Kỳ Kỳ, nhưng vì vấn đề thân phận vẫn không dám thổ lộ với em ấy, hiện tại tốt rồi, rốt cuộc tôi có thể quang minh chính đại cùng với em ấy rồi." Lý Hạo trầm thấp lên tiếng, hẳn bắt Lam Vũ vì muốn nói rõ ràng trước mặt Lam Kỳ, như vậy hẳn liền không cần phải kiềm chế tình cảm của chính mình, cũng không cần vờ và như thế.

Lam Vũ đại ra.....

"Chị, chị đừng nghe lời anh ta, Lý Hạo, mau thả tôi ra." Lam Kỳ ra sức vùng vẫy, cô không rõ vì sao Lý Hạo lại nói những lời này trước mặt chị gái già, yêu cô? Cái rắm.

"Kỳ Kỳ, anh biết em không tin anh, nhưng anh thật sự yêu em, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy em liền thích rồi.....Em có biết anh nhìn em ở cùng một chỗ với người đàn ông khác anh đau khổ bao nhiêu hay không? Anh hận không thể giết hắn, không tôi, người cùng em đến cuối cùng là anh."

Lý Hạo nhắm mắt lại thỏa mãn mỉm cười, hẳn biết hắn đã xong rồi, không còn cơ hội trở mình, nhưng mà không tôi, còn có cô đi cùng với hắn.

"Lý Hạo, tên khốn. . ."

Lam Vũ mắng to, đôi mắt đỏ lên, coi như xảy ra nhiều chuyện như vậy, cô vẫn còn tình cảm với người đàn ông này, nhưng mà hôm nay hắn dùng một mặt vô sỉ nhất làm cho cô hiểu rõ tình cảm trước kia của mình có bao nhiêu buồn cười, hẳn nói người hắn yêu là Lam Kỳ, là em gái của cô, thật sự là quá buồn cười.

"Buông tôi ra, lời anh nói làm cho tôi ghê tởm, anh thật con mẹ nó không phải là đàn ông." Lam Kỳ dùng sức giẫm cho Lý Hạo một cước, thừa dịp hắn đau dùng lực tránh thoát chạy đến bên cạnh Lam Vũ.

"Chị, chúng ta đi, cả đời cũng không cần gặp lại tên đàn ông này." Lời Lý Hạo nói vừa rồi, từ đầu cô đã không tin, yêu cô? Nói nhảm, loại đàn ông này sớm nhìn rõ con người chân chính cũng tốt, bên ngoài còn rất nhiều đàn ông, về sau lại tìm một người tốt hơn cho chị gái già.

"Muốn đi. Kỳ Kỳ, đã quá muộn." Lý Hạo sâu xa mở miệng.

"Em xem cái này, có thích hay không? Về sau nơi này chính là nhà của chúng ta vĩnh viễn." Lý Hạo cười ha ha, đá đá một cước vào góc tường.

Thùng thùng, một thùng mỡ lợn ngã lăn, trong không gian yên lặng buổi tối vang lên tiếng động thật lớn, nắp thùng bị mở ra, chất lỏng màu nhạt không ngừng chảy ra, mùi xăng nồng đậm tràn ra trong không khí.

Sắc mặt Lam Kỳ trắng bệch, hẳn đây là muốn làm gì?

Cô nhìn về phía góc kia, nơi đó để ngay ngắn mấy chục thùng dầu lớn nhỏ không chỉnh tề.

Hắn muốn giết bọn họ!

"Phi, nằm mơ. . . Cho dù chết chúng tôi cũng không cùng người cận bã như anh." Lam Vũ phun nước miếng trên mặt đất, nước mắt đảo quanh tròn mắt, mới vừa rồi bị tên đàn ông khốn này đánh, trời, cô cũng không có hận, cô thật sự là bị mù mắt mới tìm một người đàn ông như vậy. (Chị Vũ, quay đầu lại, anh Mục vẫn đang lo sốt gió chạy tìm chị khắp nơi kia, đây mới là Mr. Right của chị)

"Câm miệng." Lý Hạo rống, cách làm của Lam Vũ triệt để chọc giận hắn, hắn ghét nhất là bị người ta khinh thường, nhục mạ, hắn là người đàn ông ưu tú, không ai có tư cách đối với hắn như vậy, không ai có.

"Không phải sao? Anh vẫn là một người đàn ông dù có cố gắng như thế nào cũng không thể che giấu được tự ti trong lòng, mang vào mặt nạ quân tử làm hết chuyện xấu, anh không phải là cận bã thì là cái gì?"

"Cô muốn chết có phải hay không?"

Lý Hạo móc súng ra chia vào Lam Vũ, người phụ nữ này còn dám cười nhạo hắn.

"Không cần." Lam Kỳ vội vàng ngăn trước mặt Lam Vũ, cô hỏi hận, cô không nên tới đây một mình, chẳng những không thể giúp được việc gì, ngay cả bản thân cũng có thể không thể sống sót đi ra ngoài.

"Đừng khóc, Kỳ Kỳ, anh sẽ không tổn thương em." Lý Hạo dịu dàng an ủi.

"Cách xa tôi ra một chút." Lam Kỳ mở miệng, hắn lại gần chỉ làm cô nổi da gà.

"Đến lúc này mà em còn suy nghĩ đến người đàn ông khác có phải hay không?" Cảm xúc của Lý Hạo lại bắt đầu dao động kịch liệt.

"Phải, tôi đang nghĩ đến người đàn ông tôi yêu nhất." Hắn có tật xấu, cô nghĩ đến ai liên quan gì đến hắn.

"Anh sẽ không cho em như mong muốn, cũng sẽ không để hắn như mong muốn." Đời này hắn không chiếm được cũng sẽ không để ai chiếm được.

Hắn đột nhiên bước lên trước mấy bước, thô lỗ kéo tay Lam Kỳ, ném đi chiếc nhẫn bạch kim trên tay cô.

Ánh mắt của hắn lại rơi vào trên cổ cô, sợi dây chuyền ngọc trai kia nhất định cũng là do người đàn ông kia tặng, trên thân thể cô không thể có bất kỳ đồ vật gì của người đàn ông khác, có cũng phải là đồ của hắn.

Giật xuống ném đi.

"Anh. Bệnh thần kinh." Lam Kỳ sốt ruột nhìn chiếc nhẫn cùng dây chuyền bị ném trên mặt đất dơ dáy bẩn thỉu, đây đều là đồ Thiệu Ngốc đưa cho cô, là thứ cô thích nhất.

Lý Hạo không hề quan tâm ánh mắt oán hận của Lam Kỳ, lấy ra một cái hộp từ trong túi áo, mở ra, mạnh mẽ đeo chiếc nhẫn vào tay cô.

"Gả cho anh." Nói xong cúi đầu khẽ hôn lên mặt Lam Kỳ.

"Buông tôi ra."

"Buông em ấy ra, đồ khốn kiếp."

Trên mặt Lam Kỳ mang theo nước mắt khuất nhục.....

Hơi sức của Lý Hạo rất lớn, bất kể ra sao cô cũng tránh không thoát, cảm giác trên mặt rơi đầy nụ hôn của hắn, nụ hôn kia cũng một đường đi xuống phía dưới.

Lam Vũ căn bản là không đứng nổi, chỉ có thể mắng.

Lý Hạo say sưa hôn, dục vọng trong thân thể nóng lên không thể kiềm chế mà xông ra, Trong không gian tối tăm, tiếng mắng, tiếng khóc, tiếng thờ dốt đan vào. (Cmm, đồ khốn, anh Thiệu đầu mau tới cứu chị Lam)

Đột nhiên thân thể Lý Hạo dừng lại một chút, vội vàng buông người trong tay ra, đi về phía cửa sổ rách nát bên cạnh.

Lam Kỳ vô lực xụi ngã xuống đất, tên khốn nạn Lý Hạo này dám xâm phạm cô.

"Kỳ Kỳ, không sao chứ?" Lam Vũ khóc, đều tự trách mình mù mắt mới tìm một người đàn ông như vậy.

"Không có việc gì." Lam Kỳ lắc đầu, vội vàng dùng tay lau mặt, hai mắt cô nhìn quanh bốn phía, hiện tại các cô cần nghĩ cách trốn ra ngoài.

Trong bóng đêm một chiếc Rolls-Royce màu đen lẳng lẳng đậu ở lối vào khu công nghiệp bị bỏ hoang.

Xe dừng lại, Sùng Tùng lập tức xuống xe mở cửa xe.

Công Tôn Vân một thân áo khoát đen xuống xe, ánh mắt màu xanh lam nhìn lướt qua bốn phía, sau cùng dừng lại tại một phương hướng.

"Đại ca, hay là để em đi." Sùng Tùng cảm thấy loại chuyện nhỏ này để hắn xử lý là được, không cần thiết phải để đại ca tự mình ra tay.

Khóe miệng Công Tôn Vân giương lên, "Tôi đã nói qua với hắn ta, vận mệnh của hắn ta có thể nghịch chuyển cũng có thể hủy diệt, hiện tại đã đến thời điểm thu hồi lại." Trong mắt hắn nổi lên tia sáng rét lạnh như băng, mặc kệ Lý Hạo có phản bội hắn hay không, hắn làm cho bản thân mình đi đến trình độ này cũng không còn lý do này giữ hắn lại rồi.

"Dạ" Sùng Tùng cúi đầu, cho tới bây giờ đối với mệnh lệnh của đại ca chỉ có phục tùng, theo sau Công Tôn Vân từ từ đi đến chỗ ánh sáng trên lầu kia.

Trên lầu Lý Hạo nhìn hai người từ từ đi đến không tiếng động cười, "Công Tôn Vân" Hắn biết hắn ta sẽ tới.

Công Tôn Vân đã từng nói qua có lẽ một ngày nào đó sẽ đưa tiễn hắn, nhưng mà hôm nay không biết người nào đưa tiễn người nào.

Nhìn một hồi, hắn xoay người đi vào trong phòng.

"Anh làm gì?" Lam Kỳ hoảng sợ nhìn hắn, hắn bịch miệng chị gái già lại, còn dùng dây trói hai tay cô lại sau lưng.

"Kỳ Kỳ, thật xin lỗi." Lý Hạo hôn lên trán cô, bịch miệng cô lại, hắn muốn chết cùng cô, nhưng mà không phải ở đây, nơi này có quá nhiều người làm phiền bọn họ, hắn không thích, "Chị, hu hu" Lam Kỳ nhìn Lam Vũ ngồi dưới đất, người bị Lý Hạo từng bước một kéo đến bên kia cầu thang.

Lam Vũ muốn động nhưng vô lực, chỉ có thể không ngừng giãy dụa.

Lý Hạo một tay lôi kéo Lam Kỳ, tay khác cầm theo một thùng xăng nhỏ, một đường đi một đường vẩy.

Nơi cầu thang tiến bước chân trầm thấp vang lên, Công Tôn Vân cùng Sùng Tùng đi lên lầu hai.

"Làm sao vậy?"

Đột nhiên đại ca lại dùng chân, Sùng Tùng khó hiểu.

"Đi" Công Tôn Vân thay đổi phương hướng.

Sùng Tùng cảnh giác nhìn bốn phía, bọn họ là người có loại trực giác trời sinh với nguy hiểm, nhất là đại ca, hắn luôn luôn có thể ngửi được hơi thở nguy hiểm.

Hắn không có để con kiến nhỏ như Lý Hạo trong mắt, nhưng mà đại ca nói rời khỏi cũng chỉ có thể rời khỏi. Dưới lầu, Lam Kỳ dùng sức vùng vẫy, cô sợ hãi nhìn cái bật lửa trong tay Lý Hạo.

Xăng vẫn theo một đường dẫn đến lầu hai, mà lầu hai chỉ có một mình chị gái già ở trong đó, cô liều mạng lắc đầu.

Lý Hạo nhìn phía xa âm hiểm cười, rắc rắc. Trong đêm tối ngọn lửa sáng ngời thoát ra, sau đó tự nhiên rơi xuống đất, ngọn lửa màu lam nhạt bùng lên, nhanh chóng lan tràn thiêu đốt....

"Ầm" Một tiếng nổ mạnh vang lên chiếu sáng màn đêm, nơi xa xa toà lầu vỡ tan, sụp xuống.

"Chị" Lam Kỳ chỉ thấy trước mắt bỗng nhiên tối sầm, hôn mê bất tỉnh....

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bầy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Về nhà

Thời điểm Thiệu Tử Vũ cùng Khương Hạo đến chỉ thấy ngọn lửa lớn đang hùng hực thiêu đốt, trong không khí tràn ngập mùi khét lẹt.

Tay Thiệu Từ Vũ từ từ nắm thành quyền, tính hiệu truy tìm bị mất, vị trí cuối cùng là ở đây, nhưng nơi này chỉ có một vùng biển lửa như thế.

Khương Hạo khom người thô lỗ giẫm vài cước, kéo cái mũ trên đầu xuống xuống đất, bọn họ một đường chạy tới đây, nhanh kêu xe đuổi theo, không ngờ vẫn chậm một bước.

Nhìn thấy bộ dáng nặng nề yên lặng của chiến hữu, anh hận không thể tát mình một bạt tai, nếu không phải anh lo là, hiện tại cũng không phải là cái dạng này.

"Từ Vũ, thật xin lỗi."

Anh cảm thấy hiện tại dù anh nói cái gì cũng vô dụng, anh hi vọng tên nhóc này có thể chịu đựng.

"Tránh ra." Thiệu Từ Vũ đẩy Khương Hạo một cái, đột nhiên đi về phía đám cháy.

"Cậu làm cái gì?"

Khương Hạo vội vàng ngăn ở trước mặt anh, anh là điên rồi sao, phía trước lửa lớn như vậy, lúc này đi thẳng vào nhất định mất mạng, hơn nữa nỗ lực như vậy người không có khả năng còn sống.

"Cút" Ánh mắt Thiệu Từ Vũ mang theo mây đỏ máu, anh không tin bé con lại chết như vậy, cô nói muốn cùng anh qua cả đời, mà lúc này đến cả đời còn xa lắm, cô sẽ không chết, anh nhất định sẽ cứu cô ra. (Huhu...Anh Thiệu của Kẹo)

"Từ Vũ, cậu bình tĩnh một chút." Khương Hạo khuyên can, còn chưa nói xong đã bị Thiệu Từ Vũ đánh cho một quyền té ngã xuống đất.

"Thủ trưởng có lẽ phu nhân không có chết." Tiểu Lý vỗ trang đầy đủ cùng mấy binh lính khác chắn trước mặt, cậu cực kỳ áy náy vì bản thân lo là nên mới biến thành cục diện như vậy, nhưng mà nhiệm vụ của cậu là bảo vệ thủ trưởng an toàn, còn xử phạt sẽ về chịu sau.

Thiệu Từ Vũ yên lặng nhìn đồng phệ tích đang hùng hực thiêu đốt, ngoại trừ âm thanh vỡ vụn bên ngoài, toàn bộ yên lặng đến đáng sợ.

Anh thật sự không tin cô cứ như vậy mà chết đi, trước đó không lâu cô vẫn giống như thường ngày nói tạm biệt với anh.

"Tim" Anh lớn tiếng rống, trong mắt có hơi ẩm gì đó bị anh mạnh mẽ đè ép trở về.

"Dạ" Tiểu Lý vội vàng mang theo người tìm kiếm gần phụ cận đám cháy, chỉ cần thủ trưởng vẫn còn ôm một tia hi vọng liền tốt rồi, ít nhất sẽ không kích thích.

Khương Hạo yên lặng bỏ chạy như cũ đứng bên cạnh Thiệu Từ Vũ nhìn anh.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua Thiệu Từ Vũ vẫn đứng không nhúc nhích.

"Thủ trưởng có phát hiện." Đột nhiên Tiểu Lý cầm một chiếc điện thoại di động màu trắng chạy tới.

Thiệu Từ Vũ không đợi cậu mở miệng liền đoạt lấy di động, đây là điện thoại của bé con, "Tim thấy ở đâu?" Anh biết, vẫn còn có hy vọng.

"Bên kia." Tiểu Lý chỉ một cái phương hướng, Thiệu Từ Vũ ngòm xòm xuống chỗ Tiểu Lý phát hiện di động cẩn thận quan sát, cỏ dại mọc dài trên mặt đất, rất nhiều chỗ bị thiêu cháy kéo dài thành một đường rõ ràng, vẫn kéo dài đến vị trí đám cháy.

Anh nhặt lên một bật lửa bị cháy sạch trong mắt có một tia sáng, rất dễ nhận thấy trận lửa kia là từ nơi này dẫn đốt, nếu di động của bé con rơi xuống ở đây, như vậy chứng minh thời điểm nỗ lực bé con không có ở trên lầu.

Anh vén đám cỏ dại tĩnh lặng nhìn xung quanh, một phương hướng rõ ràng có người đi qua.

Ánh mắt anh lạnh lẽo, nhanh như báo săn anh chạy đuổi theo phương hướng kia.

Mọi người còn lại cũng vội vàng đuổi theo.

"Ưm" Lam Kỳ trừng mắt nhìn Lý Hạo lôi kéo cô đi về phía trước, ánh mắt phản hận không thể xé nát hần.

Thình thoảng cô lại quay đầu nhìn về phía sau, ánh lửa nơi xa đã không nhìn thấy, nhưng trong đầu vẫn dừng lại ở một giây vừa rồi.

"Đi mau." Lý Hạo lôi kéo Lam Kỳ đi ra đến đường nhỏ vắng người, trên mặt hần mang theo nụ cười điên cuồng, ha ha.... Công Tôn Vân có năng lực thì thế nào, sau cùng không phải cũng chết trên tay hần, trên đời này hễ ai có lỗi với hần đều phải chết.

"Kỳ Kỳ, đừng khóc, về sau không còn có người đến làm phiền chúng ta rồi."

Lý Hạo dịu dàng lau nước mắt giúp Lam Kỳ, cô quay đầu đi, trên mặt tràn ngập chán ghét.

Về mặt Lý Hạo bắt đầu thâm trầm.

"Không nên dùng ánh mắt như thế nhìn anh, anh rất không thích."

"Ừm" Lam Kỳ dùng sức vùng vẫy, về mặt oán hận không chút nào giảm.

Lý Hạo đột nhiên bỏ miếng vải che miệng cô ra, hai tay bắt lấy đầu vai cô, rống.

"Không được nhìn anh như vậy có nghe hay không, anh làm như vậy đều vì em, vì để hai người chúng ta có thể ở cùng một chỗ, cho nên em không thể đối với anh như vậy."

"Phi. Cái tên điên này thật làm cho tôi ghê tởm, yêu tôi? Nói cho anh biết, tôi nhìn thấy anh là dạ dày liền khó chịu, anh là người dễ tiện nhất đời này tôi gặp qua, xấu xa nhất, không có năng lực nhất, người đàn ông đáng thương nhất, cho dù chết tôi cũng không muốn cùng anh." Lam Kỳ nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng, nghĩ đến chị gái già trong lòng liền đau đớn, bây giờ đối với tên Lý Hạo này, cô đã không còn biết sợ hãi, chỉ cảm thấy oán hận phát ra từ trong tim.

"Em lập lại lần nữa." Về mặt Lý Hạo kích động, cô nói hấn dễ tiện, xấu xa, không có năng lực, đáng thương.

Lam Kỳ chỉ trừng mắt nhìn hấn cười lạnh.

"Anh không cần người khác thương hại, anh là đàn ông ưu tú nhất trên thế giới này." Lý Hạo rống.

"Ha ha" Lam Kỳ cười, ánh mắt mang theo tia châm chọc lạnh lẽo.

Châm chọc này giống như một con dao đâm vào trong tim Lý Hạo, ánh mắt hấn trở nên cuồng loạn.

Hấn cảm súng chia vào huyết Thái Dương của Lam Kỳ.

"Trong lòng em vẫn yêu người đàn ông kia có phải hay không? Anh vì em là nhiều chuyện như vậy em vẫn yêu hấn có phải hay không?"

"Đúng vậy." Lam Kỳ kiên định trả lời.

Sức lực trên tay Lý Hạo lại tăng thêm, nét mặt trở nên khủng bố.

"Rốt cuộc anh có chỗ nào kém hơn so với Thiệu Từ Vũ? Tới cùng là chỗ nào kém hơn so với hấn?" Không phải hấn ta chỉ dựa vào gia thế hùng hậu mới đi được thuận buồm xuôi gió, mà hấn so với anh chỉ là thiếu một phần gia thế được người ta hâm mộ, hấn vẫn cho là Kỳ Kỳ không giống như vậy, không nghĩ tới cô cũng là một người phụ nữ ham hư vinh.

"Anh ấy chỗ nào cũng hơn anh, so với anh ấy một ngón tay anh cũng không bằng."

Trong mắt Lý Hạo hiện lên một tia tuyệt vọng, một loại muốn hủy diệt tất cả, hấn vì cô mà làm nhiều như vậy, kết quả là cô vẫn không thích hấn.

"Câm mồm, còn nói nữa anh sẽ giết em."

"Tùy tiện, dù sao anh cũng phát điên rồi." Lam Kỳ nhìn hấn, cùng với việc rơi vào tay hấn bị nhục nhã, cô thà rằng hấn giết cô.

"Được, vậy anh sẽ cho em đi tìm chị gái em." Nói xong ngón tay Lý Hạo bắt đầu bóp cò.

"Lý Hạo" Tiếng kêu to ngăn trở động tác của hấn.

Lam Kỳ nhìn theo phương hướng tiếng nói, chỉ thấy Thiệu Từ Vũ đang từ đường nhỏ vọt tới chỗ bọn họ, hô hấp của anh dồn dập, trên người tất cả đều là mồ hôi, đôi mắt dụi dụi tràn ngập yêu thương nhìn cô.

Trong lòng Lam Kỳ đau xót, nước mắt chảy ra.

"Thiệu Từ Vũ" Nhìn thấy anh, Lý Hạo khần trương giam cầm Lam Kỳ chặt chẽ bên người.

"Lý Hạo thả cô ấy ra." Thiệu Từ Vũ nhìn chăm chăm động tác của Lý Hạo, về mặt khần trương.

"Dựa vào cái gì phải thả?" Trong mắt Lý Hạo tràn ngập hân ý mãnh liệt, nếu không phải Thiệu Từ Vũ, làm sao hấn có thể rơi vào hoàn cảnh này, hấn như bây giờ đều là do anh em nhà họ Thiệu làm hại.

"Vậy anh muốn như thế nào mới có thể thả cô ấy?"

"Như thế nào?" Lý Hạo cười, thì ra anh cũng có lúc ăn nói khép nép cầu xin hấn.

"Một mạng đổi một mạng." Hấn đã mất đi tất cả, nhưng nếu có thể báo thù cũng không có gì là không đáng giá.

Nghe thấy lời Lý Hạo nói mà trong lòng Lam Kỳ căng thẳng, hiện tại chuyện gì Lý Hạo cũng có thể làm được.

"Được." Không một chút do dự, Thiệu Tử Vũ sáng khoái đồng ý.

"Ông xã, anh đi nhanh đi." Lam Kỳ khóc kêu la, cô không cần anh vì cô mà mạo hiểm, càng không muốn anh vì cô mà bỏ đi mạng sống của mình.

"Câm miệng." Nhìn thấy ánh mắt quên mình của hai người, Lý Hạo tức giận, hấn chết cũng sẽ không cho hai người họ cùng nhau.

"Bé con, đừng động, tất cả có anh." Nhìn thấy cô vùng vẫy, Thiệu Tử Vũ an ủi, bộ dáng hiện tại của cô càng chọc Lý Hạo tức giận thêm.

Nghe lời nói tràn đầy cưng chiều của Thiệu Tử Vũ, Lam Kỳ ngừng giãy giụa, chỉ là không ngừng rơi nước mắt.

"Anh muốn tôi làm như thế nào?" Thiệu Tử Vũ bình tĩnh mở miệng.

Lý Hạo vốn là nghĩ muốn một phát bắn chết Thiệu Tử Vũ, nhưng mà nhìn thấy bộ dáng của hai người, hấn thay đổi chủ ý, hấn muốn trước tiên nhục nhã anh thật tốt.

"Tôi muốn anh quỳ xuống." Không phải là Kỳ Kỳ nói ngay cả một đầu ngón tay của hấn ta hấn cũng không bằng sao, như vậy liền để cô nhìn xem bộ dáng quỳ gối của hấn ta trước mặt hấn. (Tên khốn, súng đầu mang ra đây, đưa Kẹo bắn một phát cho tên dê tiện này xuống địa ngục, cmm, dám kêu anh Thiệu của Kẹo quỳ)

Thiệu Tử Vũ nhìn Lam Kỳ, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy nước mắt, khóc miệng anh giương lên, thân thể từ từ ngồi xổm xuống.

"Đừng. Không cần." Lam Kỳ liễu mạng kêu lên, cô không cần anh vứt bỏ tự tôn đi làm chuyện sỉ nhục như vậy.

Nhưng kêu gào của cô không chút nào ngăn cản được động tác của anh.

"Ha ha." Nhìn thấy một gối của Thiệu Tử Vũ đã chạm đất, Lý Hạo điên cuồng cười, cho dù có gia thế tốt thì thế nào? Ưu tú thì thế nào? Không phải cũng cùng nhau, cũng phải cúi đầu xưng thần với hấn, Lý Hạo hấn mới là người ưu tú nhất, có năng lực nhất.

"Đừng" Một tiếng súng vang lên, tiếng cười của Lý Hạo ngưng bật, nụ cười trên mặt đông lại, sau đó ngã xuống đất.

Họng súng trên đầu lệch ra, thân thể Lam Kỳ mềm nhũn ngã xuống, một giây sau liền rơi vào một vòng ôm mạnh mẽ.

"Ông xã" Nghe được mùi hương quen thuộc vây quanh, Lam Kỳ vẫn còn cảm thấy run sợ, toàn bộ mọi chuyện xảy ra vừa rồi giống như là một cơn ác mộng.

Thiệu Tử Vũ cái gì cũng không nói cúi đầu hung hãn hôn lên môi cô, nụ hôn mang theo bá đạo cùng trừng phạt, không oc một chút dịu dàng.

Cô gái nhỏ này không biết vừa rồi đã làm cho tim anh qua lại nhiều lần giữa địa ngục và trần gian, bây giờ trái tim anh vẫn còn gắt gao treo trên cao.

Hôn đến khi người trong ngực thiếu dưỡng khí, Thiệu Tử Vũ mới thả cô ra, nhìn đến đôi môi sưng đỏ, sắc mặt anh vẫn như cũ khó coi.

Lam Kỳ động động miệng, muốn mở miệng, cái gì cũng nói không ra được, chẳng qua là cảm thấy trong lòng đau khổ.

"Không khóc, về nhà."

Nói xong Thiệu Tử Vũ cời dây trói trên tay cô, ôm lấy cô bước nhanh về phía trước, trở về sẽ trừng phạt cô thật tốt.

Tiểu Lý vội vàng chạy tới từ hướng ngược lại, đỏ mồ hôi. Thủ trưởng cũng quá vui mừng, đi đường ngược lại, cái hướng kia.... chẳng lẽ anh muốn như vậy ôm đi trở về?

Khuông Hạo đứng bên cạnh thi thể của Lý Hạo, dùng chân đá đá, bất ngờ nói tục.

"Mẹ nó, làm hại hôm nay ông đây ăn mấy quả dấm, không giết người quả thật là không giải nổi hận, không tòi, hiện tại đủ rồi." Anh sờ sờ đôi gò má bầm tím, thiệt tình khó chịu.

Trong đêm nay vừa bị đánh vừa giết người, về sau buổi tối đánh chết cũng không nhận điện thoại của tên nhóc kia.

"Thu dọn nơi này sạch sẽ." Anh mở miệng ra lệnh cho mấy người bên cạnh, tránh cho người đi đường nhìn thấy kỳ lạ.

"Dạ"

Khuông Hạo theo sau lưng người nào đó từ từ bước đi, người còn lại ở lại xử lý hiện trường.

Cách đó không xa Sùng Tùng giẫm chân máy ra, Lý Hạo đã chết, tuy người không phải do bọn họ giết nhưng kết quả đều giống nhau, chỉ là có một việc hấn không rõ, vừa rồi đại ca rõ ràng giờ súng lên như thế nào lại buông xuống, tình hình vừa rồi cho dù là bọn họ giết Lý Hạo cũng có thể toàn thân mà rút lui, chỉ là cô gái kia có khả năng sẽ chết cùng.

"Đi" Công Tôn Vân liếc mắt nhìn đám người nơi xa một cái rồi xoay người rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bầy Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Trốn không thoát

Lam Kỳ cảm giác giấc ngủ vừa rồi cực kỳ hỗn loạn mà còn không thực tế.

"A" Cô hét lên một tiếng rồi bừng tỉnh, cô lại mơ thấy tình cảnh Lý Hạo giết chị gái già, mà cô chỉ có thể vô lực vùng vẫy ở bên cạnh, trơ mắt nhìn một màn kia.

"Làm sao vậy?"

Thiếu Tử Vũ ngồi xuống ôm cô đang kinh hoàng hỏi.

Nhìn thấy anh Lam Kỳ khóc lớn.

"Chị gái già chết rồi, là bị Lý Hạo giết." Lam Kỳ chưa từng hỏi hận qua như vậy, chị gái già chết cũng có một phần trách nhiệm của cô. (No no no, Kẹo không tin chị Vũ cứ như thế mà chết, vậy anh Mục phải làm sao đây? *lắc đầu ngày ngày*)

Thiếu Tử Vũ dùng ngón tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt của cô.

"Biết sai lầm rồi?" Bé con là thiếu giáo huấn, nếu trước đó chịu bàn bạc với anh thì cũng không gặp chuyện không may này.

"Ừ" Lam Kỳ gật đầu, cô thật sự biết rõ, nhưng hỏi hận cũng vô dụng, không biết sau khi trở về nên đối mặt với cha mẹ già như thế nào, bọn họ phải tiếp nhận tin tức này như thế nào đây?

"Sau này còn làm như vậy nữa không?"

Lam Kỳ lắc đầu, không có sau này.

"Chị em vẫn chưa chết." Không đành lòng nhìn bộ dáng đau khổ của cô, Thiếu Tử Vũ nói cho cô nghe. (*tung bông tung hoa* Kẹo nói mà, chị Vũ nhất định còn sống, cũng may chị không có chuyện gì, nếu không chắc anh Mục chết theo chị quá)

"Anh nói cái gì?" Lam Kỳ không tin, tối hôm qua rõ ràng cô nhìn thấy Lý Hạo châm lửa, chị gái già bị trói không thể nào rời khỏi chỗ đó.

"Ừ, bọn anh phát hiện chị em trên thảm cỏ, tay vẫn còn bị trói, hẳn là được người khác cứu ra." Ngày hôm qua chỗ kia nhất định còn có người, chỉ là bây giờ còn chưa có điều tra ra. (Chấn chấn là đại ca Công Tôn Vân của chúng ta rồi, tuy nói CTV đóng vai phản diện, nhưng Kẹo thấy đại ca này cũng có điểm tốt đấy)

"Thật sự?" Lam Kỳ dùng nước mắt, chị gái già không có việc gì, thật tốt quá.

"Chị ấy ở đâu? Em muốn gặp chị ấy." Lam Kỳ chuẩn bị xuống giường.

Thiếu Tử Vũ vội vàng ngăn lại động tác của cô, tính tình nóng nảy này vẫn không sửa được.

"Em còn không có nghỉ ngơi tốt còn đi chăm sóc chị em." So với chuyện khác, anh càng đề ý đến thân thể cô hơn.

Lam Kỳ ngoan ngoãn nằm xuống lấy tay anh để lên má, lần này cô mới chân thật cảm giác được anh ở bên cạnh cô, tối hôm qua cô thật sự sợ hãi, sợ sẽ không còn được gặp lại anh, một giây đó cô mới phát hiện không biết lúc nào trong sinh mệnh của cô anh đã biến thành người quan trọng duy nhất.

Nhưng mà một giây nhìn thấy anh đột nhiên xuất hiện cô lại sợ, sợ anh vì cô mà bị tổn thương hoặc chết, cái đó so với mọi thứ càng đáng sợ hơn, hoàn hảo, hiện tại đều đã qua.

Thiếu Tử Vũ nhìn bộ dáng Lam Kỳ ngoan ngoãn yên lặng không nhịn được cúi xuống hôn cô một cái.

Từ hôm qua tới giờ anh vẫn cứ như vậy ngồi nhìn cô, cảm giác sợ hãi tối hôm qua vẫn còn chưa tan biến, anh không biết nếu cuộc sống của anh không có cô sẽ biến thành cái dạng gì.

Thì ra từ rất lâu trước kia, sự tồn tại của cô đã hòa nhập trong sinh mệnh của anh, thời gian yên lặng biến thành yêu say đắm khắc cốt ghi tâm, không thể mất đi.

"Biết điều như vậy? Có phải đã làm chuyện gì có lỗi với anh?" Thiệu Tử Vũ hôn từ trán cô đến hai gò má.

Lam Kỳ đáp lại nụ hôn của anh, trong đầu đột nhiên nhớ lại một chuyện.

"Em đã làm mất dây chuyền trân châu của anh, còn có nhẫn kết hôn." Những thứ này đều là quà tặng trân quý nhất anh tặng cho cô, nhưng mà đều bị trộm lửa kia của Lý Hạo tiêu rụi, rốt cuộc tìm không thấy.

Nụ hôn của Thiệu Tử Vũ dừng lại một chút, dây chuyền mất đi anh biết, nhẫn cưới thì anh đã quên kiểm tra.

"Em...." Lam Kỳ cực kỳ phiền muộn, còn chưa kết hôn liền bị mất nhẫn cưới, trong lòng cô cực kỳ khó chịu.

"Lúc cầu hôn không phải anh đã tặng em hai chiếc nhẫn hay sao?" Thiệu Tử Vũ mở miệng.

Lam Kỳ nhìn anh, đúng rồi, lúc anh cầu hôn đã tặng cô hai chiếc nhẫn, vẫn còn một cái nhẫn kim cương.

"Có phải anh đã sớm biết sẽ có một ngày như vậy, nên mới chuẩn bị hai chiếc?" Như thế nào cô lại cảm thấy được anh có ý tứ kia?

"Lo trước khỏi họa."

"Anh" Lam Kỳ đập anh một cái, nhưng mà khó chịu trong lòng cũng tan biến, so với nhẫn mua lại thì tốt hơn.

"Anh lại đeo lên cho em." Cô vội vàng xuống giường đi tìm, cô không thích cảm giác vắng vẻ trống không trên tay, hiện tại cô đã quen bị bắt.

"Chờ một chút, muốn anh đeo lại cũng được nhưng có điều kiện." Thiệu Tử Vũ ngăn cản động tác của cô khăn khăn mở miệng.

"Điều kiện?" Mặt Lam Kỳ tối sầm, đeo nhẫn cưới cho cô còn có điều kiện.

"Còn nhớ rõ ngày đó cầu hôn chúng ta làm cái gì không? Bây giờ cũng muốn em làm lại chuyện giống như vậy, có làm hay không?"

"Làm" Lam Kỳ nhớ lại chuyện ngày đó, cô là bị ép buộc đồng ý, hiện tại anh lại cố chấp như vậy.

"Tốt, em đã đồng ý, vậy chúng ta liền hành động." Thiệu Tử Vũ mờ ám trêu chọc cô.

Lam Kỳ nhìn Thiệu Tử Vũ, không đợi anh hành động, người liền đánh tới, lần trước là anh cầu cô, hiện tại làm ngược lại cũng không sai.

"Ừm" Thiệu Tử Vũ bị cô nhiệt tình khiêu khích biến thành phản ứng không kịp, sau khi thân thể nổi lên phản ứng mới hung hăng áp cô ở dưới thân.

Anh đã nói qua là về nhà muốn trừng phạt cô thật tốt, hiện tại muốn cho cô ba ngày ba đêm

Không xuống giường được... (*hắc hắc cười gian* Anh Thiệu quá bảnh.)

Bệnh viện tư nhân trong phòng bệnh VIP, Lam Kỳ ngồi bên giường Lam Vũ gất gao lôi kéo tay cô, trải qua chuyện đêm đó, cô càng hiểu quý trọng người bên cạnh.

"Chị, chị sẽ không trách em chứ?" Lam Kỳ mở miệng, đối với lời nói ngày đó của Lý Hạo cô cực kỳ ngoài ý muốn, không biết trong lòng chị gái già sẽ nghĩ như thế nào.

Lam Vũ lắc đầu, "Chuyện đó sau này đừng nói nữa, là bản thân chị mù mắt." Cô đã nghi thông suốt, người đàn ông như vậy không đáng để cô đau lòng, càng không đáng để cô yêu, mà cho dù muốn xin lỗi cũng là cô phải xin lỗi, là cô mang Lý Hạo đến bên cạnh Lam Kỳ, nếu không phải cô cùng Lý Hạo có quan hệ, việc này sẽ không xảy ra.

"Đừng nói như vậy, về sau không nhắc tới nữa." Lam Kỳ cười, người này cô cũng không muốn nhắc đến.

"Ừ."

"Chị, làm sao chị trốn ra được?" Lam Kỳ không hiểu.

"Có người đã cứu chị." Lam Vũ nhớ tới một màn đêm hôm đó.

Trong phòng yên lặng, nơi nơi đều tràn ngập mùi xăng làm người ta buồn nôn, Lý Hạo mang Lam Kỳ đi lại vẫn một đường vấy dầu, cô biết hẳn ta muốn đẩy cô vào chỗ chết.

Cô sợ hãi vùng vẫy, tuyệt vọng rơi lệ, lúc này cầu thang lại vang lên tiếng bước chân nặng nề.

Cô giương mắt lên liền nhìn thấy một người đàn ông lạnh lùng.

Cô rõ ràng thấy hắn có một đôi mắt xanh lam lạnh lùng, lúc nhìn đến cô dường như chớp mắt kinh ngạc một chút, sau vài giây ngắn ngủi, ánh mắt trầm

tĩnh như nước nhìn chăm chăm cô.

Cô không biết người đàn ông này, chỉ thấy ánh mắt hắn giống như xuyên thấu qua cô nhìn một người khác.

Sau đó hắn lên tiếng.

“Mang theo cô ấy.”

Trong mơ hồ nghe được tiếng nổ mạnh, thời điểm tỉnh lại đã ở trong bệnh viện.

“Chị, người thật may mắn, nói không chừng người đàn ông kia là chân mệnh thiên tử của chị!” Lam Kỳ trêu chọc, thật ra chị gái già may mắn thoát chết thật là vận số tốt nhưng mà cô vừa nói xong liền cảm thấy nhiệt độ trong phòng nháy mắt giảm xuống vài độ.

Quay đầu lại chỉ thấy Thiệu Tử Mục nghiêm mặt đi vào, cô vội vã im lặng, cô biết mấy ngày nay đều là do Thiệu Tử Mục chăm sóc chị gái già, trước mặt anh ta nói mấy lời này hình như không tốt cho lắm.

“Cái đó... chị em đi về trước.” Lam Kỳ đứng dậy, cô đến đây lâu như vậy là làm phiền chị gái già nghỉ ngơi.

“Không có việc gì.” Lam Vũ nhìn thấy trên mặt Thiệu Tử Mục lạnh lùng.

“Em không cần nghỉ ngơi, cục cưng cũng không cần?” Thiệu Tử Vũ đột nhiên cười quỷ dị.

“A” Lam Kỳ kinh ngạc nhìn hai người, chị gái già mang thai? Lần này tốt rồi, quan hệ của hai người càng thêm dây dưa không rõ.

“Không cần anh lo.” Lam Vũ trừng mắt nhìn Thiệu Tử Mục, đứa bé này là của cô, mặc kệ chuyện của anh ta.

“Mặc kệ, là anh giao hạt, bây giờ có thu hoạch rồi thì muốn một cước đá văng anh?” Thiệu Tử Mục lưu manh cười.

Lam Vũ cho dù có định lực tốt cũng bị làm tức đến vô lực, đơn giản nhắm mắt lại không nói lời nào.

Lam Kỳ lắc đầu một cái đi ra ngoài.

Ra khỏi bệnh viện Lam Kỳ liền thấy một người đứng bên cạnh xe chờ cô, trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào chạy tới.

“Nhanh, sắp làm cô dâu còn giống như con nít.” Thiệu Tử Vũ nhẹ nhàng cười, trải qua chuyện của Lý Hạo, người lớn hai nhà đã đồng ý cho bọn họ lấy nhau, so với tương tượng của anh còn thuận lợi hơn.

“Ha ha, em sắp làm đi rồi!” Lam Kỳ nói tin tức vừa nghe được với anh.

Sắc mặt Thiệu Tử Vũ thu lại một chút.

“Xem ra anh cần phải cố gắng hơn nữa.”

Bé con vừa lên làm đi liền vui vẻ như vậy, nếu lên làm mẹ không phải càng cười vui vẻ sao.

“Em không phải ý này.”

Lam Kỳ đỏ mặt quay sang hướng khác, thật là, hiểu lầm ý tứ của cô rồi.

Ánh mắt cô đột nhiên bị tầm áp phích trên xe hấp dẫn.

Trên đó rõ ràng đưa tin của bí thư thị ủy Nhiệm La Văn, còn bị chụp ảnh.

Lam Kỳ nhìn tiếp, thấy số liệu tham ô càng lú lú, dựa vào số biết ông ta không phải người tốt gì, vậy mà lại tham ô nhiều tiền như vậy.

Báo chí đưa tin cực kỳ tỉ mỉ, hơn nữa còn có chứng cứ vô cùng xác thực, lần này nhà họ Nhiệm coi như xong đời.

Nhìn xuống chút nữa cô nhìn thấy phu nhân Nhiệm cũng biết bị bắt, còn có một tin tức càng làm cho cô kinh ngạc.

Nhiệm Khả bởi vì tinh thần có vấn đề nên bị đưa vào bệnh viện tâm thần.

“Như thế nào lại giết mình như vậy?” Thiệu Tử Vũ hỏi.

“Không có gì, không ngờ sự kiện kia đối với Nhiệm Khả lại có tác động lớn như vậy.” Tuy trước kia các cô có bất hòa, nhưng mà nhìn thấy cô ta hiện tại biến thành cái dạng này vẫn là có chút cảm thán.

“Chắc là vậy.” Thiệu Tử Vũ khẽ cười, Nhiệm Khả quả thật là điên rồi nếu không thì cũng không trêu chọc đến người không nên trêu chọc.

“Chúng ta đi đâu vậy?” Lam Kỳ nhìn ngoài cửa sổ hỏi, không phải nói về nhà ăn cơm sao, như thế nào con đường lại khác?

“Mang em đến một chỗ tốt.”

“Chỗ nào?”

“Chỗ có thể quang minh chính đại cột em bên cạnh cả đời.”

“Rốt cuộc là nơi nào?”

“Cục dân chính.”

Lam Kỳ cười không biết làm sao, nghe anh nói mấy chữ này trong lòng rất ngọt ngào, anh rốt cuộc cũng trở thành ông xã thật sự của cô, cả đời yêu cô, thành người đàn ông của cô.

“Ông xã, anh muốn sinh mấy đứa bé?” cô nhớ rõ vừa rồi anh nói phải cố gắng hơn nữa, nói như vậy anh không phải là rất muốn em bé?

“Anh muốn sinh mấy đứa?” Thiệu Tử Vũ cười, có chính sách, bé con kia không biết?

Lam Kỳ cảm thấy trả lời loại vấn đề này là chịu thiệt, muốn cùng sinh không phải là một chuyện.

“Vậy anh thích con trai hay con gái?” Cô thay đổi đề tài khác.

“Thích con gái giống em, con trai giống anh.” Khóe miệng Thiệu Tử Vũ hơi hơi mỉm cười.

Lam Kỳ gật đầu, lời này cô thích nghe, cô cúi đầu sờ sờ cái bụng bằng phẳng của mình, tháng này bà đi cả còn chưa tới, hẳn sẽ không trùng hợp như vậy chứ?

“Làm sao vậy?” ánh mắt Thiệu Tử Vũ nhìn chăm chăm động tác của cô, hai mắt nheo lại.

“Không có việc gì.” Lam Kỳ lắc đầu, nếu không phải thì chết rồi, cô không muốn làm chuyện dọa người như thế.

“Rốt cuộc thế nào?” Thiệu Tử Vũ lại hỏi.

Chịu không được ánh mắt ép hỏi của anh, Lam Kỳ thấp giọng mở miệng.

“Tháng này bà đi cả của em hình như chưa có tới, nhưng mà nhất định không phải là mang thai, có lẽ là do bị chậm.” Lam Kỳ càng nói giọng càng nhỏ, kinh nguyệt của cô cho tới bây giờ đều cực kỳ bình thường.

“Huh?” Thiệu Tử Vũ nhìn cô ngốc lăng một chút, sau đó trong mắt hiện lên ý cười, xe lập tức thay đổi phương hướng.

“Lại muốn đi nơi nào?”

“Bệnh viện.”

... Lam Kỳ nhú mày, cô muốn đi làm giấy kết hôn trước có được không, người đàn ông tốt như vậy như thế nào cũng phải thu vào trước mới được, nhưng mà, hi hi, xem ra anh cũng không trốn thoát.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mã Hồ Ly Bấy Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.